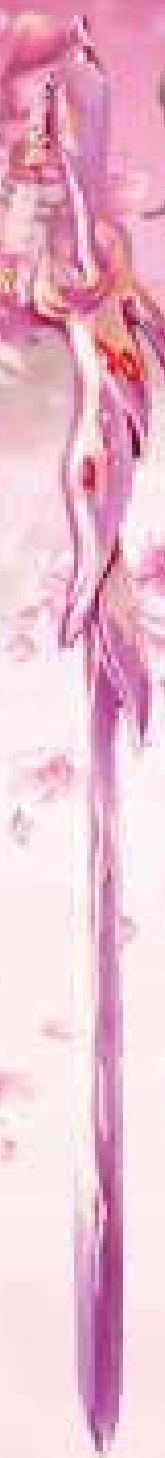

TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI cungquanghang.com

LINH SẮT

QUY CHI KHÚC

Editor: Anh Thơ

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

[Quyển 5](#)

Quyển 1

Chương 1: Lâm Vong Linh Gặp Gỡ Hung Linh

Chương 2: Tử Vong Và Trọng Sinh

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Làm Vong Linh Gặp Gỡ Hung Linh

(Hung linh: vong linh hung ác)

Trong bình thủy tinh, vong hồn càng không ngừng bốc lên, rít gào, nó ra sức muốn giã ra khỏi chiếc bình nhưng không thể nào phá tan Giam Cầm Thuật được thi triển trên bình. Cổ Vân Lạc nhìn vong hồn không ngừng vặn vẹo này, trên gương mặt xuất hiện nụ cười như có như không.

Cổ Vân Lạc là một cái vong linh ma pháp sư bị thế nhân khinh thường, lại là thiên tài ma pháp sư nổi danh lừng lẫy ở Thánh Vân đại lục, kì thật nàng không chỉ biết có vong linh ma pháp mà các loại ma pháp khác nàng đều có hiểu biết.

Nhiều năm qua, nàng né tránh mọi người, ẩn cư ở một nơi sơn dã trong Thánh Vân đại lục, thế nhân gọi nơi này là Huyết Sắc Chi Lâm* (Chi lâm: rừng rậm), bởi nơi này không chỉ có ma thú hung mãnh mà còn có những loài thực vật quý dị lấy sinh vật khác làm thức ăn. Nàng ở chỗ sâu trong Huyết Sắc Chi Lâm, ẩn nấp trong một cái hang sâu dựng nên một phòng thí nghiệm, nghiên cứu các loại ma pháp bất kể ngày đêm.

Một ngày, sáng sớm, Cổ Vân Lạc ở giữa rừng cây nhàn nhã tản bộ, ánh nắng ôn hòa xuyên qua rừng rậm hắt lên người khiến cho khuôn mặt nguyên bản tái nhợt của nàng có thêm vài phần huyết sắc.

Bỗng nhiên trong không khí truyền đến mùi máu tươi nồng đậm, đó là máu của ma thú cấp thấp, còn có một cỗ hơi thở tử vong không tầm thường.

Xuyên qua rừng rậm quen thuộc khoảng một khắc sau, Cổ Vân Lạc nhìn thấy cái người từ bên ngoài đến kia toàn thân u lục, đó là một vong hồn, lại không phải vong hồn bình thường, rõ ràng nó đã lây dính không ít huyết tinh, giết hại không ít sinh mệnh, nó đã muốn biến thành một cái hung linh cực kỳ tà ác. Lục sắc niêm trừ* ở bên nó làm cho người ta tăng thêm sợ hãi, ở nơi nó đi qua, thực vật đều héo rũ. Một trận gió thổi qua, mùi huyết tinh và tanh tươi xông vào mũi.

(Niêm trừ: Ta cũng không rõ nó là cái gì nhưng ta đoán đại khái trên người vong linh hay có khí màu xanh bay lên, niêm trừ chắc là để chỉ cái khói đó, cũng không chắc nữa, ai biết nó là cái gì thì bảo ta nhé!)

Cổ Vân Lạc giấu mình ở chỗ tối, quan sát hành động của vong linh, chuyện thú vị như vậy, nàng làm sao có thể bỏ qua. Vào lúc này, hung linh đá cái ma thú cấp thấp đã bị vận gãy xương cốt ra, khoe miệng của nó còn lộ ra thịt nát đỏ tươi màu máu. Một đôi mắt lục sắc lạnh sâu kín nhìn về nơi nàng đang ẩn mình.

Cổ Vân Lạc âm thầm lấp bắp kinh hãi, hung linh này thế mà lại có thể nhận ra chỗ ẩn nấp của nàng, xem ra nó lúc còn sống có tu vi không tồi, làm sao có thể lưu lạc đến hoàn cảnh này, tâm niệm vừa chuyển, nàng quyết đem nó thu lại làm của mình.

“Hắc hắc ... Buổi sáng tốt lành, có muốn cùng nhau tản bộ không?”

Cùng với ánh mắt tối tăm kia, thân hình đơn bạc của Cổ Vân Lạc hiện ra. Đối với sự nhiệt tình tiếp đón của nàng, hung linh kia vẫn không bị mua chuộc. Hai mắt nó bắn ra một cỗ u quang lục sắc*, ngay sau đó, nó giống như một con dã thú sống trong rừng đang trong giấc ngủ ngọt ngào thì bị đánh thức. Trong phút chốc, thể công rào rạt hướng nàng đánh tới.(U quang lục sắc: ánh sáng u ám màu lục.)

“Chắc chắc, người thật là không thân thiện, làm sao lại có thể đối xử với người lương thiện giống ta như vậy.”

Cổ Vân Lạc một bên cột nhả nói, một bên dùng di động ma pháp thoải mái tránh né, thân hình linh hoạt giống như tinh linh chơi đùa trong rừng rậm.

“Rỗng ... Rỗng ...”

Vài lần công kích không có kết quả hung linh càng dữ tợn phát ra công kích, phần nộ phát ra một tiếng rít gào, hiển nhiên là đã hết kiên nhẫn.

Cổ Vân Lạc nhíu mày, tuy rằng rất muốn đùa giỡn lại đùa giỡn hung linh này, đây chính là vật chết khó gặp, từ bên ngoài vào trong Huyết Sắc Chi Lâm nha! Nhưng mà tiếng kêu của nó thật lớn, có thể đưa người khác tới đây, vẫn là tốc chiến tốc thắng đi!

Nàng tùy ý bẻ một nhánh cây làm pháp trượng tạm thời, hào quang mỏng manh màu xám theo cây trượng phát ra, hung linh hiển nhiên không đem quang mang nhỏ nhoi này để vào mắt. Nàng khẽ nhếch khóe miệng, di động đến chỗ phía sau hung linh ba thước. Hung linh cảm giác tương đối sâu sắc, làm ra một cái xoay người về sau cực kỳ quỷ dị, nhảy lên giữa không trung, từ trên xuống hướng nàng đánh tới.

Chính vào lúc này, ánh sáng màu xám từ cây trượng bắn ra, ánh sáng vốn dĩ mỏng manh nhưng khi đánh trúng hung linh lại mạnh dần lên, một vòng lại một vòng quấn quanh người hung linh. Không thể nhúc nhích, hung linh từ trên trời rớt xuống, càng không ngừng hướng tới Cổ Vân Lạc rít gào phần nộ, sóng âm cường đại làm cho đầu óc nàng quay cuồng hỗn loạn.

Cổ Vân Lạc không hề hoảng hốt thi triển một cái Cấm Thanh Thuật, lúc này bên tai rất cực cũng thanh tịnh. Hung linh vẫn không tiếng động phần nộ rít gào, trên mặt là biểu tình cực kỳ không phục.

“Ai... Chúng ta vốn dĩ có thể ở chung một cách hòa bình, cùng nhau uống trà, tản bộ, có gì không tốt chứ, không nên dùng bạo lực để giải quyết vấn đề đâu.”

Cổ Vân Lạc ngồi xổm trước mặt hung linh, tay cầm nhánh cây ở tên người nó đông khều khều, tây chọc chọc, chơi đến quên cả trời đất.

Bỗng nhiên một vật màu lục hướng nàng đánh tới, nàng cả kinh, ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc di động thân mình tránh đi nhưng là vật kia vẫn có thể tạo một lỗ hổng thật lớn ở trên y bào* trước ngực nàng. Nếu như trốn chậm một giây, có khả năng nàng liền mất nửa cái mạng. Nàng tỉnh táo lại, không thể chấp nhận sự mất cảnh giác vừa rồi. Ngay sau đó vật kia lại một lần nữa đánh tới, lần này đã sớm có chuẩn bị liền dễ dàng đem vật kia ngăn lại. Nhìn kỹ, thì ra là nửa cánh tay, năm ngón tay còn lại không ngừng cào cào.

Thật sự là quá sơ suất, không nghĩ tới hung linh cổ quái này lại có thể ở trong lúc bị trói buộc đem nửa cánh tay tách khỏi cơ thể để công kích. May mắn trong phút chốc Cổ Vân Lạc thi triển Hộ Thân Thuật. Ấn cư lâu dài làm cho nàng đánh mất bản năng chiến đấu, nguy hiểm thật!

“A.. đây là chiếc váy ta thích nhất a!” Cổ Vân Lạc đứng dậy, nhưng trên gương mặt nàng không hề có nét giận dữ mà ngược lại ý cười nhàn nhạt.

Hung linh ánh mắt dần âm đạm, nó tựa hồ đã tiếp nhận vận mệnh sắp trôi đi. Cổ Vân Lạc cười tủm tỉm đem nửa cánh tay hung hăng giẫm nát dưới chân, nghĩ rằng, nếu diệt hung linh này đi sẽ rất đáng tiếc, như thế nào cũng phải chà đạp một phen trước. Vì thế nàng lấy ra một cái bình thủy tinh nho nhỏ, hung linh bị trói buộc nhất thời hóa thành một đạo lục quang chui vào trong bình.

Nàng nhìn hung linh tà ác bị thu phục ở trong bình thủy tinh lại nhìn hài cốt ở xung quanh bỗng nhiên nảy đến một ý tưởng!

Đúng lúc này, Cổ Vân Lạc cảm giác được vài cỗ năng lượng dao động hướng nơi này đi tới. Đội ngũ ước chừng có năm, sáu người, trong đó có đủ cả pháp sư và chiến sĩ. A... Quả nhiên còn có người khác từ ngoài tới, đề phòng có người truy tung, nàng ở hai hướng khác nhau thi triển hai cái ma pháp đơn giản.

“Nơi này vừa trải qua một hồi chiến đấu.”

“Ân, những ma thú cấp thấp này là bị hung linh giết, tiếng gầm gừ chúng ta nghe thấy chắc hẳn là do hung linh này phát ra, nó hẳn là đã bị tiêu diệt. Căn cứ vào ma pháp dao động, đều là loại ma pháp bình thường, thuộc về hai người, đại khái nhận thấy hơi thở của chúng ta cho nên phân ra hai hướng rồi đi.”

“Đội trưởng, vậy có cần truy tìm hai pháp sư kia không?”

“Không cần, đừng quên mục đích của chúng ta khi tiến vào Huyết Sắc Chi Lâm.”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Tử Vong Và Trọng Sinh

Ở chỗ sâu trong Huyết Sắc Chi Lâm, trong thạch động* sâu thẳm.

(Thạch động: hang đá)

“A! Rất cực cũng tìm được rồi, thì ra là ở trong này!”

Trải qua một phen lục tung nơi này đã trở nên bừa bộn không chịu nổi, khắp nơi đều có một ít dụng cụ ma pháp và đạo cụ ma pháp.

Cổ Vân Lạc cầm một viên tinh thể màu đỏ như máu, nàng gọi nó là Huyết Phách. Mấy năm trước nàng ở trong Huyết Sắc Chi Lâm lấy được máu của cừu cấp ma thú U Phượng, lại ở nơi nguy hiểm tìm được một loài cây lấy sinh vật làm thức ăn gọi là Địa Linh Vương. Nàng lấy một nhánh nhỏ ở rễ của nó, đốt thành tro sau đó trộn máu U Phượng vào. Hai thứ đó hợp làm một biến thành một thứ bột phấn màu đỏ sậm khó hình dung, giống như một biển máu đen tối nhất. Cuối cùng nàng dùng ma pháp, đem bột phấn này đưa vào trong tinh thể, khóa tinh thể màu đỏ sậm này chính là Huyết Phách mà nàng tiêu hao không ít pháp lực mới có thể luyện chế thành.

Cổ Vân Lạc đem hài cốt mấy ngày qua tìm được hợp lại thành một khung xương người đầy đủ. Nàng cầm lấy một thanh tiểu đao bằng bạc vô cùng tinh xảo, ở trên đầu lâu, chỗ ấn đường* khoét ra một cái lỗ bằng cỡ quả trứng bồ câu sau đó đem Huyết Phách đặt vào bên trong. Cái lỗ không lớn không nhỏ vừa khít với khóa tinh thạch. Huyết Phách được đặt vào trong xương cốt dường như cảm nhận được gì đó tỏa ra hồng quang nhàn

nhật, gắt gao bám chặt vào bộ xương. (Ẩn đường: Chỗ giữa hai đầu lông mày)

Sau đó nàng bắt đầu ngâm xương một đoạn chú ngữ cổ vô cùng khó hiểu.

Dòng chú ngữ trong suốt trôi nổi giữa không trung, tiếng ngâm xương càng phát ra cao vút, chú ngữ trong suốt ở trong không trung xoay tròn mãnh liệt sau đó bị hút vào bên trong bộ xương trắng. Hài cốt vốn rời rạc nay biến thành một chỉnh thể. Khung xương trên mặt đất chậm rãi gấp khúc cựa quậy, khớp xương nối liền lại với nhau.

“Ha ha... Ta quả nhiên là thiên tài!”

Chỉ còn một việc cuối cùng, Cổ Vân Lạc giơ ma trượng trong tay niệm lên Ngưng Hồn Chú, ma trượng bằng thủy tinh màu tím lớn cỡ một cái chân bàn phát ra ánh sáng màu tím thẫm rơi xuống chiếc bình thủy tinh. Hung linh bị giam cầm bên trong giống như con ngựa đứt cương từ trong bình thoát ra lại theo chỉ dẫn của luồng sáng tím “hưu” một tiếng đánh trúng Huyết Phách bên trong xương sọ. Huyết Phách đỏ sẫm nhất thời phát sáng mãnh liệt, đỏ sẫm như máu. Hai hốc mắt vốn dĩ trống rỗng lại xuất hiện một đôi con ngươi màu vàng.

**

Cổ Vân Lạc canh giữ ở bên cạnh ao ma pháp, tập trung tinh thần nhìn kiệt tác của nàng. Nàng thực độc ác đặt cho khô lâu* này một cái tên rất thú vị, gọi là Vân Khuynh. Vân Khuynh toàn thân ngâm trong một chất lỏng màu đỏ, đó là do nàng trước đây lao tâm khổ tứ thu thập những nguyên liệu ma pháp trân quý chế tạo thành. Bởi vì nàng phải giúp Vân Khuynh tái tạo da thịt. (Khô lâu: bộ xương)

Đã ba tháng trôi qua, màu sắc của nước ma pháp ngày càng đậm cũng ngày càng đục, xuyên thấu qua chất lỏng chỉ có thể nhìn thấy Huyết Phách

phát ra hồng quang nhàn nhạt. Mạch máu, cơ bắp cùng da thịt hẳn là đang phát triển ở trên người Vân Khuynh đi.

“Vân Khuynh tiểu bảo bối của ta, người khi nào mới có thể nói chuyện đây?”

Cổ Vân Lạc sờ sờ tóc bỗng nhiên có loại cảm giác làm mẹ, ách, chẳng lẽ đây là cái gọi là mẫu tính?

Ngay tại lúc nàng lâm vào suy tư, xa xa truyền đến một đợt tiếng kêu thê lương, đó là từ hướng Tê Phượng Lâm truyền đến. Di? Đây không phải là tiếng kêu thảm thiết của U Phượng hay sao?

Cổ Vân Lạc nhớ tới đám người ba tháng trước gặp được ở trong rừng, thì ra mục đích của bọn họ là U Phượng, thế nhưng bằng vào thực lực của bọn họ làm sao chế phục được U Phượng? Niết bàn! Trong lòng nàng cả kinh, chạy nhanh về phía Tê Phượng Lâm...

Không ít cây cối bị bẻ gãy, phía trên còn có vết cháy xém. Ở chỗ sâu bên trong Tê Phượng Lâm còn có vô số quả cầu lửa bắn ra, đây nhất định là do U Phượng vô cùng thống khổ buộc phải phát ra công kích.

Cổ Vân Lạc trong lòng cực kỳ phần nộ, không nghĩ tới đám người này lại vô sỉ như vậy, thừa dịp U Phượng niết bàn liền hạ độc thủ, đám tiểu nhân ti tiện này! Bọn họ là vì muốn đoạt được ma hạch của U Phượng!

Cửu cấp ma thú U Phượng trên người có không ít nguyên liệu ma pháp trân quý, nàng ở Huyết Sắc Chi Lâm ẩn cư mười năm, sử dụng phương thức dùng vật đổi vật trao đổi với nó, nhiều năm qua, nàng cùng U Phượng cũng có được cái loại ăn ý của bằng hữu.

Thấy được U Phượng máu chảy đầm đìa, Cổ Vân Lạc tức giận đến mức đôi mắt đỏ ngầu, xuất ra một chiêu vong linh ma pháp.

“So với đêm tối càng sâu, so với máu tươi càng đậm, sa đọa sinh linh, xin nghe theo lời triệu hồi của ta, hủy diệt tất cả đi! Ha ha ha...”

Cười điên cuồng, nàng huy động ma trượng trong tay, y bào của nàng vì nguồn năng lượng dao động mà tung bay, phát ra tiếng “phần phật”. Đến khi nàng hồi phục tinh thần Tê Phượng Lâm đã là một mảnh hỗn độn, tiểu đội sáu người sớm đã hóa thành tro tàn...

Cổ Vân Lạc vuốt ve thân hình khổng lồ đỏ rực kia, vì bảo vệ tính mạng của U Phượng nàng tiêu hao không ít pháp lực sau đó lại thiết lập một ma pháp bảo vệ cường đại.

Ở trong ánh mắt cảm kích và lưu luyến của U Phượng, Cổ Vân Lạc kéo thân hình mệt mỏi trở về chỗ ở.

“Ách...”

Ngay tại lúc đến gần cửa động nàng không hề phòng bị, bị một thanh dao sắc bén từ sau lưng đâm xuyên tim.

“Ha ha... Ta giết vong linh pháp sư Cổ Vân Lạc! Cái tên đạo tặc Không Không này sẽ nổi danh trên Thánh Vân đại lục, ha ha ha...” Trong nháy mắt cuồng tiếu biến thành thanh âm mừng như điên “Bảo vật ở nơi này tất cả đều trở thành của ta...”

Không thể tưởng tượng được Cổ Vân Lạc nàng một đời anh minh thế như lại chết trong tay một đạo tặc ti bỉ vô sỉ.

Không, nàng không cam lòng! Nàng còn chưa học hết những bí thuật của Thánh Vân đại lục, còn chưa đạt tới đỉnh cao ma pháp.

Máu tươi ở trong lồng ngực tràn ra, chảy xuống. Cổ Vân Lạc cố hết sức lấy ngón tay dính máu run run vẽ lên mặt đất một cái đồ án kì dị. Nàng nhớ lại bí thuật từ thời thượng cổ được ghi lại trong một trang sách cũ nát –

Phản Sinh Chú, đáng tiếc lại thiếu một hàng cuối cùng, nàng dùng hiểu biết về ma pháp của mình bổ sung một câu, nếu không thành công liền mất mạng. Cuối cùng khi sinh lực hao hết, kỳ tích cũng không xảy ra...

Đây là cái thanh âm gì vậy? Bị thương đến tận xương tủy, rung động cả đất trời, là tiếng kêu thảm thiết của U Phượng! Nó cảm ứng được cái chết của nàng sao? Cổ Vân Lạc vui mừng nghĩ, một con ma thú cứu cấp lại vì cái chết của nàng mà bị thương, đời này nàng sống cũng không uổng phí.

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết của đạo tặc Không Không truyền đến, cuối cùng trước mắt nàng xuất hiện một đôi con người màu vàng. Nàng cứ như vậy mà rơi vào trong hắc ám....

**

“A...” Cổ Vân Lạc từ trong ác mộng tỉnh lại, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nàng cố nén từng trận đau đầu, Phản Sinh Chú thành công? Không đúng, nàng nhìn đôi tay nhỏ bé gầy yếu vô lực, trong lòng có chút bối rối, đây tuyệt đối không phải thân thể của nàng, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Chi nha” một tiếng, cửa phòng gỗ bị đẩy ra, nàng nhìn thấy một thiếu niên anh tuấn, tóc ngắn màu vàng, đôi mắt màu xanh ngọc, ước chừng khoảng mười lăm tuổi.

Thiếu niên kia chạy nhanh đến chỗ nàng, gào gào ôm chặt lấy nàng, vui sướng nói: “Lạc Lạc, người rốt cuộc cũng tỉnh lại! Người mê man suốt ba ngày khiến cho ta lo lắng gần chết!”

Cổ Vân Lạc thu liễm vẻ kinh ngạc lúc đầu, trong đầu còn không nghĩ ra phải trả lời như thế nào, miệng lại lẩm bẩm lầu bầu gọi một tiếng “Ca ca...”

Tiếng gọi này thốt ra khiến cho trong lòng của nàng khẽ run, trước mắt lướt qua từng màn, từng màn ký ức. Nàng không khỏi ôm đầu cố nén cơn đau như xé rách da thịt. Những đoạn trí nhớ hỗn loạn này cũng không phải là của nàng, hẳn đây là trí nhớ của khối thân thể này.

“Lạc Lạc! Người làm sao vậy?” Thiếu niên khẩn trương hỏi.

Nàng miễn cưỡng xả ra một chút ý cười, tuyệt đối không thể làm cho đối phương phát hiện ra linh hồn bên trong khối thân thể này đã không còn là muội muội của hắn, vì thế nàng nói: “Ca, đầu ta có chút choáng váng...”

“Ha ha... Người từ nhỏ thân thể rất yếu ớt, lại hôn mê mấy ngày nay không ăn qua cái gì, hẳn là rất đói đi, đại ca lập tức chuẩn bị đồ ăn cho người.”

Nhìn thiếu niên đi ra ngoài, Cổ Vân Lạc lộ ra bản tính, hơi nheo lại hai mắt, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Xem mọi chuyện diễn ra, như vậy Phản Sinh Chú rốt cuộc là thành công hay thất bại đây? Mà linh hồn nguyên bản của khối thân thể này chạy đi đâu? Còn có trí nhớ hỗn loạn này xem ra phải mất thời gian sắp xếp lại.

Ghi chú (của tác giả): Cứu cấp ma thú mỗi 200 năm sẽ trải qua một lần niết bàn, U Phượng tự dùng lửa của mình đốt cháy cơ thể, đem cơ thể đốt thành tro tàn lại từ trong tro tàn sống lại, đem những tế bào già nua trong cơ thể hi sinh để đạt được cuộc sống mới thế nhưng ba giờ sau khi sống lại sẽ là thời điểm suy yếu nhất của U Phượng.

Quyển 2

[Chương 1: Bí Mật Của Sở Hiền](#)

[Chương 2: Tu Luyện Đấu Khí](#)

[Chương 3: Thân Thể Bí Ẩn](#)

[Chương 4: Cải Tạo Ma Lực](#)

[Chương 5: Tiệt Sát](#)

[Chương 6: Thanh Diệp Chết](#)

[Chương 7: Bí Mật Của Tường Phương](#)

[Chương 8: Người Thân Cũng Là Kẻ Thù](#)

[Chương 9: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ](#)

[Chương 10: Bệnh Công Tử](#)

[Chương 11: Thử Sát](#)

[Chương 12: Ác Ma Chú](#)

[Chương 13: Thiểu Hồn](#)

[Chương 14: Thủ Hộ Thần?](#)

[Chương 15: Vân Quy Chi Loạn](#)

[Chương 16: Đêm Khủng Khiếp](#)

[Chương 17: Tiểu Chính Thái* Ấn Tim](#)

[Chương 18: Kinh Biến](#)

[Chương 19: Chui Đầu Vào Lưới](#)

[Chương 20: Ban Đêm Thăm Phủ Thành Chủ](#)

[Chương 21: Mời Người Tới Xem Diễn](#)

[Chương 22: Hắc Âm Siêu Việt](#)

[Chương 23: Chim Sẻ Còn Ở Phía Sau!](#)

[Chương 24: Trận Đấu Giữa Bầu Trời Đêm](#)

[Chương 25: Toàn Hệ Ma Pháp Sư](#)

[Chương 26: Chấn Hám](#)

[Chương 27: Là Người Sao? Cổ Vân Lạc](#)

[Chương 28: Hướng Tới Vân Đô](#)

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Bí Mật Của Sở Hiên

“A...a...”

Lão thiên gia a! Vì sao khi nàng vừa tỉnh dậy bên người lại có một cái thiếu niên tóc vàng anh tuấn nằm cạnh thế này.

“Lạc Lạc, xảy ra chuyện gì vậy?” Sở Hiên xoa xoa ánh mắt, mơ hồ hỏi.

Cổ Vân Lạc, không, giờ hẳn phải gọi là Sở Lạc Lạc mới đúng.

Đúng! Nàng đã quên, nàng trọng sinh rồi! Hơn nữa đây đã là ngày thứ ba.

Ca ca Sở Hiên đối với nàng trân trọng có thừa nhưng là nàng cảm thấy Sở Hiên này có khuynh hướng luyến muội. Ba ngày qua, hẳn lấy có lo lắng thân thể của nàng luôn luôn nửa đêm trèo lên giường nàng, nhưng là cố tình khối thân thể này lại đối với hắn rất tin tưởng, một chút cảnh giác cũng không có.

Hơn nữa nàng cũng đã quá ba mươi tuổi hiện tại lại phải gọi một cái đứa nhỏ hơn mười lăm tuổi là ca ca, điểm ấy làm cho nàng cực kỳ khó chịu.

“Lạc Lạc, thân thể người có chỗ nào không khỏe sao?”

“Lạc Lạc, người buổi sáng muốn ăn cái gì?”

“Lạc Lạc, người...”

Những câu hỏi như vậy, nàng nghe nhiều đến mức lỗ tai đều sắp biến thành kén, nhưng là giọng điệu của Sở Hiên mang theo nồng đậm thân thiết làm cho người ta không thể nào đối xử nhẫn tâm.

Sở Hiên tướng mạo anh tuấn, làn da màu đồng cổ thoát nhìn thực khỏe mạnh. Hắn có một đầu tóc ngắn màu vàng, phía dưới mày kiếm là hai tròng mắt xanh như ngọc bích, cánh mũi cao thẳng, bạc môi mỏng, bên môi còn luôn mang theo ý cười sủng nịnh.

Sở Lạc Lạc ngũ quan cũng cực kỳ tinh xảo, cùng Sở Hiên có năm phần tương tự, không giống chính là nàng lại có một đầu tóc đen dài mềm mại, đôi con ngươi giống như hai khối ngọc lưu ly màu hổ phách. Sắc mặt của nàng hơi tái nhợt, đôi mắt lõm sâu, hai gò má cũng hơi lõm xuống làm cho dung mạo của nàng có vài phần gầy guộc. Cho nên lần đầu tiên nàng nhìn thất dung mạo này còn theo bản năng sờ sờ bộ ngực. Ách, cứ nhiên lại bằng phẳng!

Trời ạ! Đây cũng quá đả kích nàng, di, không đúng! Thân thể này mới chỉ có mười tuổi, không bằng phẳng vậy mới là không bình thường.

Nhưng là khi nhìn thấy vết sẹo trước ngực kia nàng liền hoảng sợ, trong nháy mắt còn tưởng là miệng vết thương khi bị đạo tặc Không Không đâm cũng theo nàng tới đây sau đó lại phát hiện đây là một vết thương cũ, xem đến kinh mạch đều bị hao tổn, thì ra đây là nguyên nhân mà thân thể này lại suy yếu đến vậy, khó trách lại ở trong nhà mà đi đời nhà ma.

Trong trí nhớ, Sở Lạc Lạc từng hỏi qua ca ca, Sở Hiên nói cho nàng rằng đây là do trước kia nàng bị ngã xấp xuống bị cái dùi gỗ đâm bị thương.

Thiệt*! Cái loại nói dối này chỉ có thể lừa gạt trẻ con, nàng vừa nhìn qua đã biết đó là vết thương do đao kiếm tạo thành. (Thiệt: đây là một lời chửi tục)

**

Lúc này Sở Lạc Lạc ngồi trên một chiếc ghế bên ngoài tiểu viện, lười biếng phơi nắng, từ khi nàng tỉnh lại đã qua ba tháng, phần lớn thời gian nàng đều dùng để minh tưởng*, đề cao tinh thần lực. (Minh tưởng: cái này đại khái là trạng thái để tu luyện ma pháp đi)

Sở Lạc Lạc nhìn mặt trời chói trang hơi hơi nheo mắt, mỗi ngày, trong khoảng thời gian này Sở Hiên đều đến chỗ thợ rèn Thanh Diệp trong thôn làm nhân viên. Hiện tại, sau khi hấp thu đủ ánh mặt trời, nàng nắm bắt thời gian bắt đầu đi điều chế thuốc ma pháp. Chớp mắt đã bắt tay vào làm việc bên trong một cái chén gỗ, bên trong là chất lỏng màu lam sẫm. Cũng không nghĩ tới trên núi trong thôn nhỏ hẻo lánh này lại có Minh Nguyệt Thảo sinh trưởng.

Tuy rằng Minh Nguyệt Thảo không phải là loại dược thảo hiếm thấy nhưng là sau khi kết hợp với ma pháp lại là dược liệu rất tốt để bồi bổ cơ thể. Cái thân thể yếu ớt này chỉ dựa vào minh tưởng là không đủ, nếu không đem thân thể điều trị tốt cho dù nàng có ma lực cường đại cũng không thể đem ma lực phát ra một cách nhuần nhuyễn. Vừa nghĩ vậy, Sở Lạc Lạc lại nổi lên hận ý đối với khối thân thể này, đây không phải là thân thể của một thiếu niên mười tuổi, chính là thân thể trước kia của nàng cho dù có thêm hai mươi năm nữa cũng khỏe mạnh hơn so với khối thân thể này. Ai... Cải tạo khó khăn cũng thật lớn nha!

“Lạc Lạc...”

Sở Lạc Lạc đang chuyên tâm uống canh nghe được tiếng gọi, nghi hoặc nhìn ca ca, “Ân?”

Sở Hiên nhìn muội muội nói: “Ca ca cảm thấy thần sắc của ngươi gần đây tốt hơn nhiều.”

Sở Lạc Lạc có chút chột dạ, ra vẻ ngây thơ ha ha cười nói: “Ca ca, ta gần đây mỗi ngày đều ngủ sớm dậy sớm, giữa trưa còn phơi nắng, có đôi khi

còn chạy bộ rèn luyện thân thể nữa đó!”

Những lời nói đó toàn bộ đều là sự thật, chẳng qua là có che giấu chút việc trọng điểm thôi.

Sở Hiên nghe được có chút vui mừng nở nụ cười, muội muội trước đây bởi vì thân thể không tốt luôn buồn bực không vui, đối với thân thể của mình cũng có chút không trân trọng, không nghĩ lần này bị thương tình lại dường như hiểu ra rất nhiều, còn biết tự chăm sóc bản thân, xem ra là đã trưởng thành rồi.

“Lại nói tiếp, ta cảm thấy gần đây thân thể mình cũng tốt lên không ít.”
Sở Hiên nói

Sở Lạc Lạc trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới ca ca này của nàng cảm giác lại sâu sắc như vậy. Mỗi ngày, nàng đều ở trong lúc Sở Hiên nấu cơm, vụng trộm cho thêm chút thuốc nước ma pháp vào canh, liều lượng cũng không nhiều, không nghĩ tới hẳn nhanh như vậy liền nhận ra biến hóa của cơ thể.

“Ca ca thân thể lúc nào cũng khỏe mạnh, không biết bao giờ ta mới có thể có được...” Sở Lạc Lạc toát ra biểu tình khổ sở, cô đơn.

Sở Hiên trong âm thầm mắng chính mình nói những lời không nên nói, quả muốn đánh chính mình mấy cái, vội vàng đến an ủi muội muội.

Thời điểm đêm dài tĩnh mịch, trong phòng nhỏ từng đốm sáng màu trắng thân nhiên bay, chúng nó vờn quanh thân thể nhỏ gầy trên giường kia, chính là Sở Lạc Lạc.

Lúc này nàng đã tiến vào trạng thái minh tưởng, nàng hai mắt nhắm chặt, tư thế giống như người bình thường đang ngủ, còn có hơi thở cũng đều đều giống như đang ngủ, tựa như đang mơ một giấc mộng ngọt ngào. Dần dần những đốm sáng ngày càng nhiều, tốc độ ngưng tụ ngày càng nhanh thế

nhưng chưa kịp tụ tập thành mảng lớn đã bị Sở Lạc Lạc không ngừng hút vào cơ thể. Đây là phương thức kiếp trước nàng đã sáng tạo ra, không dễ dàng bị bại lộ, tùy thời đều có thể chấm dứt lại không gây ra phản phệ.

Thiên sát*! Nếu như nàng biết ai là người hủy hoại khối thân thể này nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! (Thiên sát: cũng là nói tục, nói tục a)

Bởi vì nếu thân thể này không bị tổn thương tuyệt đối là cực phẩm thân thể để học ma pháp. Kiếp trước nàng tự cho là thiên tài thể nhưng chỉ có tương tác với quang nguyên tố và ám nguyên tố. Không nghĩ tới nàng cư nhiên chiếm được một cái thân thể có tương tác với tất cả các loại ma pháp, chỉ tiếc thân thể rất hư nhược, không thể tiếp nhận được lượng lớn ma pháp.

Trong lúc minh tưởng, Sở Lạc Lạc hấp thu không ít nguyên tố ma pháp, đây cũng là một trong những nguyên nhân làm cho thân thể của nàng có chuyển biến tốt. Mà cảm giác của khối thân thể này cũng trở nên vô cùng sâu sắc, nếu nàng sử dụng tinh lực đi do thám liền ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng nghe được rõ ràng. Bỗng nhiên một trận động tĩnh phá vỡ minh tưởng của Sở Lạc Lạc. Di? Đây là cước bộ của ca ca, trẻ như thế này, ca ca còn đi đâu?

Liên tiếp ba đêm liền, Sở Hiên đều vụng trộm ra ngoài, Sở Lạc Lạc mặc dù biết nhưng cũng không lập tức làm ra hành động gì. Hiện tại nàng bất quá chỉ là một cô bé mười tuổi, luận thân thủ nàng sao có thể ở trong bóng đêm truy tung ca ca của nàng đâu? Bằng vào quan sát mấy ngày gần đây nàng khẳng định vị ca ca này tuyệt đối có chuyện giấu nàng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Tu Luyện Đấu Khí

Hiện tại ca ca trên danh nghĩa này là người duy nhất nàng có thể dựa vào, nếu như Sở Hiên xảy ra chuyện, như vậy cuộc sống sau này của nàng khẳng định không tốt. Trải qua ba tháng tĩnh dưỡng cùng điều trị, Sở Lạc Lạc vốn bản tính đậm mực trong lòng cũng có chút gấp gáp. Tuy rằng nàng đã chấp nhận sự thật nàng tá thi hoàn hồn nhưng là cái thân thể này cũng quá yếu ớt rồi. Mấy ngày qua nàng vô số lần nhớ tới phòng thí nghiệm bí mật bên trong Huyết Sắc Chi Lâm, nhớ tới những cuốn sách cổ ma pháp trân quý của nàng, còn có Vân Khuynh mà nàng dốc hết tâm huyết sáng tạo ra, trong lòng thật đau a!

Chạng vạng ngày hôm sau, trên bàn cơm, Sở Hiên một bên cắn từng miếng, từng miếng bánh nướng, một bên uống canh, Sở Lạc Lạc bất động thanh sắc nhìn Sở Hiên, bỗng nhiên trong lòng nảy ra một kế.

Sở Hiên vốn dĩ đang ăn hiển nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của muội muội, nghi hoặc nhìn Sở Lạc Lạc chưa ăn một miếng nào.

“Lạc Lạc, ngươi làm sao vậy?” Sở Hiên nuốt xuống đồ ăn trong miệng, có chút lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ là thân thể không thoải mái?”

Sở Lạc Lạc làm bộ dạng có chút ngượng ngùng mở miệng quanh co nói: “Ca ca, người ... người có phải có một số chuyện gạt ta?”

Sở Hiên nghe được lời muội muội trong lòng nổi lên kinh hãi, vội vàng xoa tay đáp: “Lạc Lạc, ngươi nói gì vậy, ca ca làm sao có thể gạt người cái gì đâu, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, ha ha ... ha ha...”

Nhìn đôi tai đỏ ửng của Sở Hiên, Sở Lạc Lạc trong lòng nghĩ, cái tiểu hài tử này khi khẩn trương đôi tai đều đỏ lên, chính mình lại không thể vạch mặt hắn, còn phải giả trang ngây thơ vô tội, thực sự quá vô sỉ. Tự mắng chính mình một phen xong, Sở Lạc Lạc nói: “Đêm qua...”

Sở Hiên nghe tới hai chữ này trong lòng nhảy lên một chút, đôi tai lại càng đỏ, Sở Lạc Lạc cười thầm nói: “Ta hôm qua ngủ không ngon, dường như nghe được thanh âm từ cửa phòng ca ca ...”

“Ha ha...” Sở Hiên cười gượng một tiếng, kích động cắn một miếng bánh lớn.

“Ca ca, người là đang yêu có phải không?” Sở Lạc Lạc vẽ mặt ngây thơ hỏi.

“Khụ! Khụ!” Sở Hiên còn đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào nghe nói vậy thiếu chút nữa nghẹn chết, hắn cố gắng nuốt miếng bánh xuống, thốt ra: “Cái gì ... Cái gì?!”

Sở Lạc Lạc mở to mắt vô tội nhìn ca ca nói: “Chẳng lẽ không phải ca ca nửa đêm ra ngoài hẹn hò sao?”

“Này ... Này ...”

“Ca ca, người then thùng cái gì, chị dâu tương lai của ta là ai vậy?” Sở Lạc Lạc hưng phấn hỏi “Là Tiểu Ly mắt to, hay là Ny Ny ôn nhu? Hoặc là...”

Thấy tình hình hoàn toàn không giống như tưởng tượng của mình, Sở Hiên có điểm dở khóc dở cười, nghe muội muội ngây thơ cơ hồ đem tất cả cô nương trong thôn độ tuổi tương đồng đều kể ra, thật không hiểu nên nói nàng ngây thơ hay là trưởng thành sớm mới tốt đây.

“Khụ!” Sở Hiên đánh gãy lời Sở Lạc Lạc nói: “Kỳ thật ca ca bất quá cảm thấy trong phòng có chút ngọt ngào cho nên ra ngoài tản bộ thôi.”

“Thật không?” Sở Lạc Lạc bộ dáng có chút hoài nghi.

“Đương nhiên là thật, ca ca lừa người làm gì...”

Nhìn ánh mắt muội muội vẫn là có chút nghi ngờ, Sở Hiên đành phải nói: “Nếu ngày sau ca ca có nữ tử mình yêu thích nhất định nói cho người đầu tiên.”

Bữa cơm chiều khiến cho người ta bất an cuối cùng cũng ở lời cam đoan bất đắc dĩ của Sở Hiên mà kết thúc.

Sở Lạc Lạc thật sự cho rằng Sở Hiên nửa đêm đi gặp tình nhân sao? Đương nhiên không phải, tuy rằng ở chung mới có vài ngày, Sở Lạc Lạc đối với vị ca ca trên danh nghĩa này tương đối hài lòng. Nhưng là phải gọi một cái đứa nhỏ mười lăm tuổi là ca ca trong lòng khó tránh khỏi có chút không cam lòng. Lần này bất quá cũng chỉ là tìm một cơ hội trêu cợt Sở Hiên mà thôi, bị một cái tiểu hài tử chiếm tiện nghi, nàng cũng phải khiến cho tiểu hài tử này trả giá một chút đi.

Đêm khuya, Sở Hiên theo thường lệ ra khỏi phòng, lần này hắn cũng không lập tức rời đi mà lén lút đẩy cửa phòng Sở Lạc Lạc, nhìn thấy muội muội ngủ say trên giường, hắn lúc này mới yên lòng.

Ngay tại khi Sở Hiên xoay người rời đi, thiên hạ ngủ trên giường bỗng mở to đôi mắt giảo hoạt.

Hôm nay bầu trời đêm không có ánh trăng, chỉ có những ngôi sao ảm đạm, Sở Hiên xuyên qua thôn trang đi về ngoại ô phía bắc, cuối cùng dừng lại ở chân một ngọn núi.

“Thiếu gia, ngài đã tới.” Thanh âm hùng hậu truyền tới, trong giọng nói mang theo tôn kính, thì ra nơi này còn có một người khác.

Sở Hiên vuốt cằm nói: “Thanh Diệp, chúng ta bắt đầu thôi!”

Thanh Diệp?! Người này đúng là thợ rèn Thanh Diệp trong thôn, giờ phút này tại sao thân phận của hắn và Sở Hiên lại đảo ngược thế này. (Chỗ này ta dịch hơi khó hiểu, giải thích một chút, theo như mọi người biết Sở Hiên là nhân viên là thuê cho tiệm rèn của Thanh Diệp nói cách khác Thanh Diệp là chủ, Sở Hiên là thợ thế nhưng hiện tại thân phận của hai người giống như bị đảo ngược, Sở Hiên là chủ, Thanh Diệp là thợ.) Không, là càng thêm tôn trọng, chỉ qua thái độ khiêm nhường khi xưng hô “thiếu gia” liền biết. Nói như vậy, thường ngày Sở Hiên đến chỗ Thanh Diệp làm nhân viên cũng chỉ là ở ngoài mặt mà thôi. Người ẩn thân cách đó không xa trong một bụi cỏ cao bằng nửa người khi nhận ra điều đó có chút tức giận, xem ra nàng cũng không hoàn toàn hiểu rõ cái người mà nàng gọi là ca ca này nha!

“Được, thiếu gia.” Thanh Diệp cung kính nói “Lý thuyết mấy ngày hôm trước ta nói người còn nhớ rõ phải không?”

“Đương nhiên.” Sở Hiên đáp, giọng điệu cùng với cách nói chuyện so với ngày thường đều không giống “Cấp bậc kiếm sĩ ở Thánh Vân đại lục phân chia thành: Kiếm Sĩ Học Đồ, Sơ Cấp Kiếm Sĩ chia làm chín giai, Trung Cấp Kiếm Sĩ chia làm chín giai, Cao Cấp Kiếm Sĩ chia làm chín giai, sau đó là Sơ Cấp Kiếm Sư, Trung Cấp Kiếm Sư, Cao Cấp Kiếm Sư, Đại Kiếm Sĩ, Đại Kiếm Sư, mà phía tên Đại Kiếm Sư là Kiếm Thánh, cuối cùng là Kiếm Thần. Chỉ có đạt đến Cao Cấp Kiếm Sĩ mới có thể tu luyện đấu khí. Mà tu luyện đấu khí trụ cột chính là cảm giác đấu khí gọi tắt là ‘Nguyên’, tụ tập đấu khí gọi tắt là ‘Ngưng’. Ta trước mắt là đang tu luyện ‘nguyên’...”

Nghe lời nói như thế Sở Lạc Lạc trong lòng có chút kinh ngạc, thì ra là tu luyện đấu khí, khó trách muốn tới loại địa phương trống trải như thế này. Tuy rằng kiếp trước nàng là một cái ma pháp sư nhưng mà đối với phương thức tu luyện của kiếm sĩ cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng là những cái nàng biết cũng chỉ là một chút lý thuyết cơ bản, chưa bao giờ tiếp xúc với nội dung thực tế tu luyện.

Bởi vậy Sở Lạc Lạc biết địa phương trống trải có lợi cho tu luyện đấu khí. Ma pháp và đấu khí là hai loại lực lượng giống nhau về trạng thái nhưng thuộc tính lại vô cùng khác nhau. Ma pháp sư tu luyện tinh thần lực để khống chế nguyên tố cho nên phải mượn lực lượng của thiên nhiên còn người tu luyện đấu khí tuy cũng là không ngừng nâng cao thực lực nhưng tất cả đều phát ra từ chính thân thể của bọn họ. Nhưng là khi tu luyện đấu khí cần phải có một điều kiện tiên quyết chính là ở giai đoạn sơ cấp cảm giác đấu khí, cần phải để cho cảm giác của thân thể hòa thành một với thiên nhiên, cảm thụ nguyên lý của thiên địa giữa thiên nhiên, bởi vậy cho nên cần một nơi trống trải để tăng cảnh giới. Sở Hiên đã bắt đầu tu luyện đấu khí vậy có nghĩa là hắn đã đạt tới trình độ Cao Cấp Kiếm Sĩ. Sở Hiên đứng thẳng, thả lỏng thân thể, hắn nhắm chặt hai mắt, hiển nhiên là tập trung tinh thần để cảm giác đấu khí. Nhìn nơi này, Sở Lạc Lạc cho rằng chính mình nên rời đi bởi vì nàng đã biết được bí mật của ca ca, nếu lưu lại lâu e rằng sẽ bị phát hiện.

Sở Lạc Lạc chậm rãi lui lại, dưới chân không cẩn thận đá phải một viên đá nhỏ, nguy rồi! Nàng cư nhiên thật sự bị lộ! Sở Lạc Lạc buồn bực nghĩ.

“Người nào?!” Thanh Diệp quát một tiếng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Thân Thế Bí Ẩn

Khi Sở Lạc Lạc đang nghĩ xem nên dùng cách gì để thoát thân thì Thanh Diệp đã khởi động đấu khí, khí thể như khi gặp kẻ địch mạnh, phóng về phía Sở Lạc Lạc. Cỗ đại pháp dưới bị đấu khí đột ngột lao ra làm cho bay tứ tung, cùng lúc đó đôi mắt hổ phách sắc lạnh của Sở Lạc Lạc khẽ động, rất nhanh đưa ra quyết định. Nàng rõ ràng hô to một tiếng: “Là ta, ta là Lạc Lạc!”

Lúc này thanh kiếm của Thanh Diệp đang hướng về phía yết hầu của nàng, khi nghe đến tiếng la của Sở Lạc Lạc đã thu hồi đấu khí nhưng là do quán tính, kiếm phong vẫn đánh về phía trước. Sở Lạc Lạc giả bộ bị đấu khí xuất ra đánh trúng, té ngã trên mặt đất lại vừa vặn tránh thoát kiếm phong. Trên thực tế, chỉ có nàng mới biết mình vừa sử dụng di động ma pháp.

Dựa vào! Thật sự là nguy hiểm nha! Nàng thiếu chút nữa bị ngộ sát.

“Lạc Lạc ... Tiểu thư, người không sao chứ?” Thanh Diệp khẩn trương hỏi, vội vàng kéo Sở Lạc Lạc, cao thấp đánh giá một phen.

Sở Hiên nghe được tiếng của muội muội cũng chạy nhanh lại đây, nhìn đến vẻ mặt tái nhợt của muội muội lại không cần nghe giải thích đã quăng cho Thanh Diệp một cái bạt tai, ở trong ban đêm yên tĩnh lại dị thường vang dội.

“A?!” Sở Lạc Lạc bị dị biến trong nháy mắt này làm cho hoảng sợ.

Ngay sau đó, Thanh Diệp thẽnhưng lại “bùm” một tiếng quỳ gối xuống, vẻ mặt cam tâm tình nguyện chịu phạt.

“Này...” Sở Lạc Lạc nhìn ca ca, có chút không biết phải làm sao, nàng có điểm không rõ tình huống hiện tại. Người này vốn nên là sư phụ lại khiêm tốn tôn xưng đồ đệ là thiếu gia mà đồ đệ kia lại đối xử với sư phụ như đối đãi hạ nhân.

Sở Hiên hừ lạnh một tiếng, trên người tản mát ra uy nghiêm khí thế nói: “Người thiếu chút nữa liền ngộ thương muội muội của ta rồi, người thích quỳ như vậy thì quỳ đến sáng luôn đi!”

Thật xa lạ a, Sở Lạc Lạc lần đầu tiên nhìn thấy Sở Hiên như vậy, không nghĩ tới vị ca ca đối với nàng dung túng mọi điều lại có một bộ mặt như vậy. Đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là do quá yêu quý muội muội. Hơn nữa, chuyện này vốn là nàng sai trước, nàng cũng không phải người không biết phân biệt phải trái, sao có thể để Thanh Diệp bị phạt.

“Ca ca...” Sở Lạc Lạc nhìn ca ca, khẽ kéo ống tay áo của hắn nói: “Là ta sai, ta không nên lén lút theo người tới đây.”

Sở Hiên nhẹ nhàng xoa đầu muội muội, lãnh khí trong ánh mắt nhất thời biến mất nói: “Là ca ca không tốt, ta không nên gạt người, chúng ta trở về đi, hôm nay không luyện nữa.”

Nói xong Sở Hiên lôi kéo muội muội rời đi.

“Nhưng là, Thanh Diệp còn...”

Sở Hiên lại hừ lạnh một tiếng nói: “Để cho hắn quỳ đi, miễn cho sau này nhận không ra chủ nhân của hắn.”

Ách, thái độ cũng kém quá xa đi, mặc dù Sở Lạc Lạc từ trước tới giờ vẫn không phải người tốt thế nhưng chuyện này cũng là do nàng gây ra. Sở Lạc

Lạc đối với ca ca nói: “Ca ca, lần này cho qua đi.”

Nhìn thấy trong mắt ca ca có chút dao động, Sở Lạc Lạc một bên khinh bỉ mình giả trang trẻ con, một bên làm nũng nói: “Vốn là do ta sai trước, người tạm tha cho Thanh Diệp đi, bằng không trong lòng ta ...”

“Được rồi!” Sở Hiên quay đầu hướng tới Thanh Diệp nói: “Nếu Lạc Lạc đã thay người cầu tình vậy thì tạm tha cho người lần này, lần sau không được để xảy ra chuyện này nữa, còn không mau qua tạ ơn tiểu thư.”

Thanh Diệp nghe vậy ngẩng đầu lên, trong mắt có chút không tin được, hân hướng tới Sở Lạc Lạc dập đầu ba cái, liên tục cảm ơn.

Sau khi về nhà, Sở Lạc Lạc mình đầy nghi vấn lại không biết nên hỏi như thế nào, chỉ có thể dùng hai mắt kinh ngạc nhìn ca ca. Sở Hiên rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của muội muội khẽ thở dài một tiếng nói: “Có một số việc ca ca hiện tại không thể nói cho người nhưng người phải tin tưởng ca ca, ca ca tuyệt đối sẽ không hại người.”

Sở Lạc Lạc nhìn ánh mắt của ca ca, nhẹ nhàng gật đầu. Nghĩ rằng, vô nghĩa! Ta hiện tại ngoại trừ tin người thì còn có thể tin ai.

Sở Hiên vui mừng cười nói: “Người nhất định cảm thấy rất kỳ quái thái độ vừa rồi ta đối với Thanh Diệp phải không?”

“Thanh Diệp bề ngoài là một thợ rèn nhưng thực tế lại là một cái Cao Cấp Kiếm Sư, thân phận thật sự của hắn là người hầu nhà chúng ta.

“A?!” Sở Lạc Lạc vẽ mặt kinh ngạc nhìn ca ca, trong lòng lại nói, theo như tưởng tượng của ta cũng không khác gì mấy.

“Nhà chúng ta có chút đặc thù cho nên ở trong thôn mai danh ẩn tích, người còn nhớ rõ gia gia sao?” Sở Hiên hỏi.

Sở Lạc Lạc nhớ tới ông lão trong trí nhớ, gật gật đầu, đáp: “Đương nhiên còn nhớ rõ!”

“Kỳ thật hẳn không phải thân sinh gia gia của chúng ta, cũng là gia nô nhà chúng ta.”

Con tôm?! (WTF tại sao tự nhiên lại có con tôm nhảy vào đây vậy???)
Cái này, Sở Lạc Lạc giật mình mở to hai mắt! Gia gia cư nhiên cũng là giả, khó trách ông lão trong trí nhớ đối xử với nàng luôn có chỗ không đúng lắm, thì ra là vì nguyên nhân này. Nói như vậy nhà bọn họ có không ít bí mật nha, không nghĩ tới một cái đứa nhỏ trong sơn thôn hẻo lánh còn có thân phận bí ẩn như vậy. Nhìn vào thái độ của ca ca tối nay, sẽ không phải đứa nhỏ mà gia đình bình thường có thể dạy ra được.

Sở Hiên sùng nịnh nhìn muội muội tuổi còn nhỏ nói: “Tối hôm nay ta là cố ý xử phạt Thanh Diệp, hẳn thiếu chút nữa ngộ thương người là một nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn, ta muốn hẳn chịu ân tình của người!”

“Tại sao?” Sở Lạc Lạc nghi hoặc hỏi.

“Thanh Diệp là một người trọng tình nghĩa, tuy rằng trước mắt hẳn trung thành với ta.” Sở Hiên tạm ngừng một hồi rồi nói “Nhưng là ta còn không có cách nào hoàn toàn tín nhiệm hẳn, hơn nữa, ta lo lắng vạn nhất có ngày ta không ở bên cạnh người hẳn sẽ đối xử với người không cẩn thận chu toàn.”

“Ta biết người nhất định sẽ thay hẳn cầu tình cho nên hôm nay ta mới ở trước mặt người phạt hẳn, như vậy hẳn thiếu người một phần ân tình, sau này cũng sẽ có điều cố kỵ.”

Nghe xong lời nói của Sở Hiên, Sở Lạc Lạc trong lòng rối rắm, nàng có phải càng sống càng thụt lùi hay không? Ẩn cư mười năm, ngay cả phỏng đoán tâm tư người khác cũng quên. Xem ra khối thân thể này có thân thể

không đơn giản nha, nàng đã có thể đoán được tương lai chắc chắn sẽ không được sống bình thản như đời trước rồi...

“Đúng rồi, Lạc Lạc, người làm sao có thể đuổi kịp ta?” Vấn đề của Sở Hiên đánh gãy suy nghĩ của Sở Lạc Lạc.

“A... Ca ca, người vừa nói gì vậy?” Sở Lạc Lạc đang muốn lén lút trốn đi, chỉ đành phải xấu hổ cười nói “Ca ca, ta hình như có chút choáng váng, có lẽ là bị trúng gió rồi, ta về phòng nghỉ ngơi trước ... Ha ha ...”

Sở Hiên không nói một lời nhìn muội muội, không ngăn cản cũng không truy hỏi.

Nguyên bản muốn cứ thế cho qua nhưng nhìn ca ca không có ý định buông tha nàng, Sở Lạc Lạc đành phải ha ha cười. Thầm nghĩ, ca ca này tuyệt đối là loại hình phúc hắc, không tốt lắm nha! Thế nhưng hẳn cũng vì muốn tốt cho mình thôi vì thế thành thành thật thật nói: “Ca ca, người nhìn đế giày của mình một chút đi.”

Sở Hiên nhìn đế giày của mình, một chút ánh sáng huỳnh quang màu lục nhạt ở trong bóng tối phá lệ rõ ràng. Đối mặt với ánh mắt của ca ca, Sở Lạc Lạc vội vàng giả thích nói: “Là một loại cỏ ở quanh thôn chúng ta, ta cũng không biết tên gọi là gì, trong lúc vô tình phát hiện ra rằng nước ép từ loại cỏ đó trộn cùng với bột xương động vật sẽ phát sáng như vậy. Ta lại thấy buổi tối ca ca thường vụng trộm ra ngoài cho nên, thừa dịp người không chú ý liền bỏ một chút vào đế giày của người...”

Sở Hiên nghe vậy khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Người cái đứa nhỏ này ...”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Cải Tạo Ma Lực

Sở Lạc Lạc nằm trên giường, trần trọc không thể đi vào giấc ngủ.

Sở Hiên, cái đứa nhỏ kia không ngờ tâm tư lại thâm trầm như vậy, nếu như trưởng thành vậy sẽ như thế nào!

Về thân thể, Sở Hiên không muốn cho nàng biết nhiều, nàng cũng không nghĩ sẽ tìm hiểu bởi vì trực giác nói cho Sở Lạc Lạc rằng, biết được nhiều chuyện đối với nàng mà nói không phải chuyện tốt.

Nguyên nhân làm cho nàng không thể đi vào giấc ngủ chính là chuyện tình tối nay nàng đã thấy, kiếm sĩ tu luyện.

Biết được Sở Hiên ở chỗ Thanh Diệp học tập kiếm pháp và đấu khí, Sở Lạc Lạc trong lòng có chút hưng phấn. Kiếp trước nàng chuyên tu ma pháp, Lạc Lạc biết thân thể yếu ớt luôn là điểm yếu của ma pháp sư.

Sau khi trọng sinh lại nhập vào cái thân thể như vậy, chỉ dựa vào ma lực và dược vật hoàn toàn không thể cải tạo khối thân thể này. Hơn nữa dựa vào thuốc ma pháp cũng phải điều dưỡng thật lâu mới có thể khỏe mạnh hơn, nàng không có biện pháp đành phải từ từ điều dưỡng! Thế nhưng hiện tại không giống, nếu như được một Cao Cấp Kiếm Sư chỉ điểm học tập kiếm thuật cùng đấu khí, kết hợp với ma lực và dược vật, vậy việc đem thể chất hoàn toàn thay đổi có tỉ lệ thành công rất cao. Đối với nàng mà nói, đây tuyệt đối là một cơ hội tốt.

Sở Lạc Lạc đột nhiên nhớ tới thời điểm nghiên cứu ma pháp lúc trước từng có một cái ý tưởng hoang đường. Dùng ma lực nguyên tố để mở rộng

kinh mạch toàn thân. [Kinh mạch là lộ, tức là nơi để chứa đựng ma pháp nguyên tố. Vốn dĩ kinh mạch rộng hay hẹp là từ khi sinh ra hoặc là do ngày sau tu luyện thân thể quyết định.]

Nàng nhân tình sáng lên, lập tức nhú mày, phương pháp này chưa từng được thử nghiệm qua, nàng cũng chỉ căn cứ vào lý thuyết mà lớn mật nghĩ ra thôi, rất nhiều phương diện nghiên cứu còn không hoàn thiện. Tuy rằng nàng đối với lực khống chế ma pháp của mình rất tự tin, hơn nữa đối với kinh mạch trên cơ thể cho dù nhắm mắt cũng có thể phân biệt rõ ràng, nhưng ai mà biết được có thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không?

Sở Lạc Lạc một đêm chưa ngủ, đầu óc loạn chuyển, suy tư về phương pháp có thể thực hiện được ý tưởng này. Rốt cục, khi tia sáng hừng đông đầu tiên chiếu xuống, trong mắt Sở Lạc Lạc dần hiện lên một loại kiên định trước nay chưa từng có.

Đúng vậy! Nếu như đã trọng sinh, chính là ông trời cấp cho nàng một cơ hội, nàng như thế nào có thể bỏ qua. Nếu như thất bại tệ nhất cũng chỉ là tử vong mà thôi, dù sao nàng cũng đã chết qua một lần, có gì phải sợ! Nếu như thành công, vậy kia sẽ là phát minh vĩ đại nhất!

Nhưng Sở Lạc Lạc lại ngàn lần không thể đoán được, ở lần đầu tiên nàng thực tiễn hóa lý luận liền bị bình cảnh* (Này có nghĩa là bị cản trở, không thể tiến lên được) tất cả là vì vết thương cũ ở trước ngực nàng. Ban đầu, Sở Lạc Lạc đem một chút ma lực nguyên tố rót vào kinh mạch, đau đớn khi ma lực nguyên tố ở khắp nơi trong kinh mạch va chạm vượt quá dự kiến của nàng, nhưng nàng vẫn nghiến răng nghiến lợi chịu được. Nhưng khi ma lực chạy đến chỗ vết thương cũ năm xưa, nhất thời làm cho nàng đau đến chết đi sống lại, còn ngất xỉu một lần.

Thiên sát! Nàng lại một lần nữa mắng chửi người đã đâm bị thương khối thân thể này!

Sở Lạc Lạc vô cùng thống hận vết thương cũ kia đồng thời cũng vô cùng ảo não, xem ra nàng đã xem nhẹ trình độ yếu ớt của khối thân thể này.

Lúc này Sở Lạc Lạc nhớ tới ma pháp trì* bên trong Huyết Sắc Chi Lâm. (Trì nghĩa là cái hồ, cho những ai không nhớ thì đây chính là cái hồ đã ngâm anh Vân Khuynh đấy ạ)

Nước ma pháp ở nơi đó có thể tái tạo máu thịt, đối với kinh mạch bị tổn thương của Lạc Lạc cũng có tác dụng chữa trị. Nhưng là nhìn vào tu vi hiện tại của nàng, không nói tới đi vào Huyết Sắc Chi Lâm, phỏng chừng chỉ cần rời thôn, trên đường gặp vài kẻ xấu cũng không ứng phó được. Hơn nữa sau khi Vân Khuynh tái tạo máu thịt nước ma pháp kia cũng mất đi tác dụng, một lần nữa thu thập nguyên liệu chế tạo nước ma pháp là điều không thể, không nói đến đại bộ phận nguyên liệu đều được lấy từ nơi hung hiểm hơn nữa còn có một số loại chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Nàng nhớ tới trước khi chết đã nhìn thấy đôi mắt màu vàng, nếu như nàng đoán không sai, đôi con người kia hẳn là Vân Khuynh, như vậy, thí nghiệm của nàng chắc hẳn là thành công! Cũng không biết Vân Khuynh hiện tại như thế nào...

Sở Lạc Lạc thở dài, hiện tại cũng không phải lúc nhớ lại truyện cũ, mấu chốt vẫn là hoàn toàn cải tạo thể chất. Lần này nếm thử thất bại lần cho Sở Lạc Lạc bị đả kích rất lớn, nàng không ngừng trầm tư suy nghĩ, chẳng lẽ mình lại chỉ có thể đi đến bước này. Đối mặt với mặt trời chói chang nàng linh quang chợt lóe, đúng rồi! Trị Liệu Thuật là vận dụng quang nguyên tố, nàng có thể đem quang nguyên tố tinh thuần rót vào kinh mạch ở chỗ đau cũ, như vậy khẳng định có thể tạo được tác dụng chữa trị.

Dựa vào! Nàng như thế nào lại có thể quên mất điểm này chứ!

Ý thức được sai lầm này nàng bắt đầu thử tụ tập quang nguyên tố lại đem nguyên tố truyền vào kinh mạch toàn thân, mà đại bộ phận đều tập trung ở

chỗ vết thương cũ. Ngay tại khi quang nguyên tố tuần hoàn bốn phía khắp kinh mạch, Sở Lạc Lạc cảm thấy tế bào toàn thân đều như đắm chìm trong ánh nắng ôn hòa, ngay sau đó, mỗi lỗ chân lông trong cơ thể đều được mở ra. Chất khí đục ngầu theo lỗ chân lông thoát ra ngoài, khi chất khí dần dần biến mất, lỗ chân lông bắt đầu đóng lại. Toàn bộ cơ thể Sở Lạc Lạc phát ra bạch quang nhu hòa giống như phát ra hơi thở thần thánh.

Đến khi Sở Lạc Lạc mở mắt ra, nàng thấy toàn thân vô cùng thoải mái, ngay sau đó, nàng muốn tiến hành bước tiếp theo, rút ám nguyên tố vào.

Bởi vì quang nguyên tố thành công chạy trong kinh mạch cho nên Sở Lạc Lạc đối với việc rút ám nguyên tố vào cũng tràn ngập tin tưởng nhưng mà trải qua đau đớn lần trước Sở Lạc Lạc cần thân đem một lượng ám nguyên tố cực nhỏ chuyển vào kinh mạch, kết quả so với nàng tưởng còn khả quan hơn.

Thì ra quang nguyên tố khi chạy trong cơ thể đối với kinh mạch và các cơ quan khác có tác dụng chữa trị lại xúc tiến quá trình trao đổi chất của tế bào. Mà ở những nơi có quang nguyên tố lưu lại liền giống như có một tấm màng bảo vệ mỏng. Khi ám nguyên tố đi vào kinh mạch tiến hành khuếch trương, nhờ quang nguyên tố bảo hộ mà Sở Lạc Lạc cơ hồ không hề cảm thấy đau đớn.

Không nghĩ tới tiến triển thuận lợi như vậy, Sở Lạc Lạc bắt đầu đưa vào một lượng lớn ám nguyên tố trải rộng khắp kinh mạch. Lực phá hoại của ám nguyên tố bắt đầu thông thả đem kinh mạch tiến hành mở rộng, cho tới khi Sở Lạc Lạc cảm thấy đau đớn mới dừng lại bởi vì quang nguyên tố đã bị ám nguyên tố triệt tiêu hết.

“Lạc Lạc, ta đã trở về!”

Lúc này, Sở Lạc Lạc nghe được tiếng ca ca, nàng mở hai mắt phát hiện ra đã là chạng vạng, nàng cảm thấy mình vừa mệt vừa đói, đại khái là do

ma lực và thể lực tiêu hao quá độ.

Trải qua mấy tháng mở rộng kinh mạch, Sở Lạc Lạc đã khổng chế vô cùng thành thạo, vốn dĩ cần nửa ngày mới có thể hoàn thành một lần mở rộng, sau lại ngắn lại chỉ cần vài canh giờ, mà nay nàng có thể trong lúc ngủ mà hoàn thành mở rộng.

Đương nhiên, cải tạo kinh mạch cũng không phải là chỉ có lợi mà không có hại.

Ma pháp sư là thông qua minh tướng để thu hoạch ma lực cùng tinh thần lực, thông qua minh tướng để liên hệ với thiên nhiên, cùng các loại nguyên tố trao đổi, sau đó đem khí thiên nhiên cùng với lực lượng nguyên tố hấp thu vào bên trong cơ thể, cất giữ ở trong kinh mạch. Nhưng mà Sở Lạc Lạc tiến hành cải tạo kinh mạch cần phải đem ma lực nguyên tố vốn cố định chứa đựng trong kinh mạch không ngừng tuần hoàn, trong quá trình này bản thân phải sử dụng rất nhiều ma lực.

Ý thức được điểm này, Sở Lạc Lạc quyết định tu luyện thân thể.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Tiệt Sát

Sau cả buổi đấu võ mồm với Sở Hiên, cuối cùng Sở Lạc Lạc cũng được cho phép tu luyện trụ cột kiếm thuật.

Đợi cho đến khi Sở Lạc Lạc quen thuộc cũng như khống chế tốt độ mạnh yếu của cây kiếm, Thanh Diệp liền truyền thụ cho nàng một bộ kiếm thuật. Bộ kiếm thuật cơ bản này có thể đem cảm giác của cơ thể tăng lên cao nhất, cũng tốt để rèn luyện cơ thể.

Ở trong mắt người khác Sở Lạc Lạc không có thiên phú luyện võ bởi vì tiến trình của nàng thật sự quá chậm nhưng Thanh Diệp không biết là yêu cầu của Sở Lạc Lạc đối với chính mình so với yêu cầu mà hãn đưa ra nghiêm khắc hơn rất nhiều. Nhất là độ chính xác, nếu không đạt tới 100% nàng sẽ không cho phép bản thân mình bỏ qua, điều này cùng với thái độ nghiêm cẩn của nàng đối với ma pháp có phần liên hệ.

Thế nhưng là, ai có thể nghĩ đến, trong cơ thể một cô gái mười tuổi thế nhưng lại có linh hồn của một vong linh pháp sư.

Yêu cầu nghiêm khắc cùng với tiêu chuẩn cao làm cho khi Sở Lạc Lạc mới nhập môn tiêu phí một lượng tinh lực lớn, cũng so với người bình thường chịu khổ nhiều hơn. Thế nhưng tốc độ tu luyện của nàng ở dưới ánh mắt của Thanh Diệp tựa hồ là đương nhiên, bởi hãn phi thường rõ ràng Sở Lạc Lạc khi còn nhỏ đã chịu thương tổn nghiêm trọng như thế nào. Cái vết thương kia quyết định tổ chất thân thể của nàng.

Thông qua việc cải tạo kinh mạch, thể chất Sở Lạc Lạc có cải thiện rõ ràng, độ mạnh mẽ dẻo dai của kinh mạch so với người thường tốt hơn không ít, tuy rằng nhìn bề ngoài vẫn thực gây yếu nhưng nét bệnh tật trên mặt đã sớm bị nét tỏa sáng thay thế.

Hình ảnh ngược của cô gái trong nước hé ra khuôn mặt trong trắng lộ hồng, đôi mắt sắc trong veo như hồ nước, cánh mũi khéo léo, đôi môi hồng đỏ mọng hơi hơi nhếch lên, Sở Lạc Lạc đã có thể tưởng tượng được, qua vài năm nữa dung mạo này sẽ tuyệt sắc như thế nào.

Tại núi nhỏ trong thôn nhân nhĩ đã hai năm, năm nay Sở Lạc Lạc đã mười hai tuổi mà ca ca Sở Hiên cũng đã sắp tròn mười bảy.

Nay Sở Lạc Lạc đã hoàn toàn thoát khỏi danh hiệu Kiếm Sĩ Học Đồ, miễn cưỡng có thể xưng là Sơ Cấp Kiếm Sĩ. Sở Lạc Lạc đối với thành tựu này vẫn là tương đối vừa lòng thâm chí Thanh Diệp và Sở Hiên cũng cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Sở Hiên đối với tu luyện đấu khí cực kỳ có thiên phú, một năm trước hắn vừa mới bước vào cấp bậc Cao Cấp Kiếm Sĩ hiện nay đã trở thành Sơ Cấp Kiếm Sư, hiện nay trên thân kiếm của hắn đã xuất hiện quang mang màu vàng nhàn nhạt. Ngắn ngủi một năm đã có tiến bộ như vậy, Sở Lạc Lạc thầm nghĩ trong lòng, cái vị ca ca này tuyệt đối là một thiên tài võ thuật.

Ở ba tháng trước, Sở Lạc Lạc phát hiện việc mở rộng kinh mạch đã muốn đạt đến cực hạn, đây là do bị độ tuổi hạn chế, dù sao thân thể hiện nay phát dục vẫn là chủ yếu. Hiện nay trạng thái bên trong cơ thể phi thường tốt hơn nữa kinh mạch cũng được mở rộng không ít khiến cho tốc độ hấp thu ma lực của nàng cũng càng ngày càng nhanh, năng lực hấp thu cũng càng ngày càng mạnh. Bởi vì Sở Lạc Lạc đối với ám nguyên tố đặc biệt yêu thích cho nên trong cơ thể nàng chứa đựng đại bộ phận là quang, ám hai loại nguyên tố, hiện tại số nguyên tố này cũng đủ để cho nàng thi triển trung cấp ma pháp.

Đồng thời nàng cũng chứa đựng các loại nguyên tố khác cho nên hầu hết sơ cấp ma pháp nàng đều có thể thi triển ra. Huống hồ, hiện giờ kinh mạch của Sở Lạc Lạc mới chỉ sử dụng có 40% để chứa đựng ma pháp nguyên tố mà thôi. Việc này ở trên thân thể của một cô bé mười hai tuổi mà nói, nói ra tuyệt đối có thể hù chết người hoặc là cho dù có nói cũng chả ai thêm tin.

Cho nên, hiện nay Sở Lạc Lạc trước mặt người khác chỉ có thể là một cái kiếm sĩ, vẫn là một cái Sơ Cấp Kiếm Sĩ!

Một ngày ban đêm, sau khi luyện tập xong ba người đang trên đường về, bỗng nhiên Thanh Diệp và Sở Hiên dừng cước bộ, Sở Lạc Lạc cũng phát hiện có chút không thích hợp, lập tức trở nên cảnh giác.

Có một đội nhân mã hướng tới nơi này mà đến, tốc độ rất nhanh, thân pháp cao minh, Sở Lạc Lạc âm thầm dùng ma lực cảm giác, vậy mà lại cảm giác được một cỗ sát khí, hiển nhiên là lai giả bất thiện*, Thanh Diệp cùng Sở Hiên lúc này đã rút kiếm, chuẩn bị chiến đấu. (Lai giả bất thiện: một vế trong câu thành ngữ của Trung Quốc, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai nghĩa là người tới là người không có ý tốt mà người tốt thì sẽ không tới)

Mắt thấy ba người bị bao vây, Sở Lạc Lạc không khỏi nóng vội, những người này toát ra hơi thở của thế hắc đạo, cũng chính là những sát thủ lãnh huyết thay người làm việc, thế nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm để lộ ra ma pháp của mình. Thanh Diệp và Sở Hiên đem Sở Lạc Lạc bảo hộ ở đằng sau, tay cầm trường kiếm, cẩn thận nhìn chăm chăm những người bao vây xung quanh.

Mà đám sát thủ tựa hồ còn có mục đích khác, bọn họ cũng không vội vã động thủ, tựa như đang chờ đợi cái gì.

“Ha ha ... Đã lâu không gặp, thế tử.” Từ trong bóng đêm truyền đến một trận thanh âm to, rõ, thanh thúy, theo đó xuất hiện là một nam nhân có một

mái tóc dài màu ngân bạch, diện mạo trung tính tuấn tú, một đôi mắt hồ ly hẹp dài tựa tiểu phi tiểu, khóe môi khẽ nhếch tỏa ra vài phần mỉa hoặc.

Nam nhân thật yêu nghiệt! Sở Lạc Lạc trong lòng cảm thán nói.

Nam nhân kia cười nói: “Biệt lai vô dạng đi?”

Sở Hiên nhìn thấy người tới, không khỏi phần hận nói: “Không nghĩ tới cư nhiên là người. Lãnh Tiêu Nhiên!

“Người tên phản bội vô sỉ này!” Thanh Diệp phần nộ hô, liền thanh âm cũng có chút run run.

Lãnh Tiêu Nhiên đối với lời nói của Thanh Diệp giả bộ mắt diếc tai ngơ, khẽ cười nói: “Không nghĩ tới thế tử cư nhiên còn nhớ rõ tiểu nhân, tiểu nhân thực sự là thụ sủng nhược kinh*, di? Vị này là ...” (Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà đâm ra sợ hãi)

Lúc này, Lãnh Tiêu nhiên chú ý tới cô gái gầy yếu được hai người bảo vệ phía sau, một đầu tóc đen dài mềm mại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ được khảm một đôi mắt màu hổ phách, tướng mạo của nàng cùng Sở Hiên có năm phần tương tự nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng.

Sở Hiên nhìn đến ánh mắt tìm tòi của Lãnh Tiêu Nhiên lập tức đem Sở Lạc Lạc bảo hộ càng nhanh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lãnh Tiêu Nhiên.

“Chẳng lẽ là tiểu quận chúa ... Nàng cư nhiên còn sống ...’Lãnh Tiêu Nhiên tựa hồ có điểm kinh ngạc.

Bỗng nhiên hân giọng điệu vừa chuyển, tựa tiểu phi tiểu nói: “Thế tử, người nói xem, nếu như Vương gia mà biết được ...”

Sở Hiên phẫn nộ đánh gãy lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên, trong mắt dấy lên lửa giận hừng hực “Lãnh Tiêu Nhiên! Người câm miệng cho ta! Ta nhất định phải tự tay cắt đứt yết hầu của ngươi!”

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy không giận, ngược lại còn cười “Hảo ánh mắt! Thế tử, hy vọng ngài đừng làm ta thất vọng!”

Theo một cái thủ thế của Lãnh Tiêu Nhiên, nhóm sát thủ liền đồng thời tiến lên, Sở Hiên và Thanh Diệp đều dấy lên đấu khí, thân kiếm tỏa ra quang mang chói mắt. Lúc nhìn đến đấu khí màu vàng nhàn nhạt trên người Sở Hiên, trong con ngươi màu bạc của Lãnh Tiêu Nhiên thể nhưng lại hiện lên một tia khen ngợi.

Nhóm sát thủ thực lực cũng đều trên Sơ Cấp Kiếm Sư, có một hai người còn đạt tới trình độ Trung Cấp Kiếm Sư, hơn nữa bình thường cũng được huấn luyện, phối hợp cực kỳ ăn ý. Trong đó, sáu sát thủ tay cầm trường kiếm chủ lực tấn công, mặt khác hai tên cung thủ bên ngoài tùy thời phát ra ám tiễn.

Thanh Diệp đem đấu khí truyền đến thanh lợi kiếm, thân kiếm nhất thời phát ra hào quang mãnh liệt, lợi kiếm chém ra, đấu khí liền giống như một cái lưới lớn đem kiếm khí bao phủ, đối thủ của Thanh Diệp chạm vào, thế tiến công liền bị ngăn trở. Sở Hiên cũng huy động trường kiếm, trong đao quang kiếm ảnh hỗn loạn chém giết, thỉnh thoảng còn thay Thanh Diệp chặt hạ mấy đạo ám tiễn. Mà Sở Lạc Lạc biết rõ thực lực của mình cho nên chỉ ở trong vòng bảo vệ của hai người đâm ra mấy kiếm, tuy rằng uy lực không lớn nhưng nhìn thời cơ rất chính xác, cũng khiến cho đám sát thủ không thể làm nòng bị thương.

Bởi vì Sở Hiên và Thanh Diệp còn phải chiếu cố Sở Lạc Lạc dần dần bị rơi vào thế hạ phong, cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp hướng chi còn có một cái ma pháp sư không biết rõ thực lực.

Sở Lạc Lạc tâm niệm vừa chuyển, có! Nàng chọn đúng thời cơ, là lúc một tên sát thủ hướng nàng đâm tới, cố ý nghiêng thanh kiếm trong tay, làm bộ không cầm tốt, dựa tên mặt đất lăn một phát, linh hoạt từ giữa khe hở kiếm ảnh xông ra ngoài.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Thanh Diệp Chết

Sở Lạc Lạc thoát khỏi vòng vây, trên mặt bỗng hiện lên một tia cười quỷ dị, nàng hô: “Có bản lĩnh thì đuổi theo ta đi!”

Sở Hiên nghe được những lời này của muội muội lập tức cả kinh, thiếu chút nữa bị lợi kiếm của đối phương gây thương tích. May mắn Thanh Diệp kịp thời cản lại, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng hô: “Thiếu gia! Không thể phân tâm, chỉ có thể giải quyết đám người này xong chúng ta mới có thể đi cứu tiểu thư!”

Khóe mắt Sở Hiên liếc nhìn đến bóng dáng muội muội dần biến mất trong bóng đêm và một tên sát thủ đang đuổi theo nàng, trong mắt sát khí càng tăng lên, trên người đầu khí màu vàng thiêu đốt càng thêm dày đặc.

Phía bên kia, Sở Lạc Lạc giả vờ bối rối trốn chạy, trong miệng lại thấp giọng ngâm xướng: “Huyền Chi Tinh Linh ẩn dấu trong bóng đêm! Thành nghe theo triệu hồi của ta, lấy hư cảnh vây khốn tâm trí người này, lấy ảo ảnh mê hoặc ánh mắt người này...”

Theo Sở Lạc Lạc dưới chân lão đạo, ngã ở trên mặt đất, một kiếm của sát thủ đâm ra, Sở Lạc Lạc thấp giọng kêu: “Ám Chi Huyền Hoặc!”

Một kiếm vốn dĩ phải đâm trúng ngực Sở Lạc Lạc lại dừng lại cách trước ngực một khoảng, không có đâm tới. Ánh mắt sát thủ bỗng lộ vẻ kinh hoàng, giống như nhìn thấy cảnh tượng khủng bố nhất. Mà Sở Lạc Lạc không chút hoang mang đứng dậy, thanh kiếm cầm trong tay đâm vào trong

ngực tên sát thủ, hắn chỉ kịp rên lên một tiếng liền ngã xuống đất không dậy nổi.

Thật tốt quá! Đã giải quyết xong một người, nếu như là nàng của trước kia, hừ, sử dụng loại trung cấp ma pháp này căn bản không cần ngâm xướng. Sở Lạc Lạc giải quyết xong một sát thủ, đang định trở về, bỗng cảm nhận được một lượng lớn năng lượng ma pháp dao động. Nguy rồi! Cái tên Lãnh Tiêu Nhiên kia ra tay! Sở Lạc Lạc vội vã trở về, nàng biết rằng lấy thực lực của Sở Hiên và Thanh Diệp hắn là có thể miễn cưỡng đối phó với đám sát thủ còn lại. Nhưng là cái tên Lãnh Tiêu Nhiên kia, thực lực không rõ, nếu như hắn là một cái cao cấp ma pháp sư, cùng với đám sát thủ liên thủ mà nói, Sở Hiên và Thanh Diệp cũng không phải là đối thủ của hắn. Thời khắc quan trọng, cho dù phải bại lộ ma pháp của mình cũng nhất định phải cứu bọn họ!

Đến khi Sở Lạc Lạc chạy về tới, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng hồ đồ, này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sở Hiên và Thanh Diệp trên người chỉ có vài vết đao thương, mà người trúng ma pháp cư nhiên lại là đám sát thủ của Lãnh Tiêu Nhiên. Thi thể giờ phút này tất cả đều đều bị đóng băng, đây là cao cấp ma pháp – Hàn Băng Kết! Nhìn vào lượng ma pháp lớn mà Sở Lạc Lạc vừa cảm nhận được và trình độ đóng băng của thi thể, trong lòng Sở Lạc Lạc vô cùng kinh hãi. Không nghĩ tới Lãnh Tiêu Nhiên này thoát nhìn chưa tới ba mươi lại có thể đạt đến cấp bậc Ma Đạo Sĩ!

“Lạc Lạc! May mắn người không có chuyện gì!” Sở Hiên nhìn đến muội muội bình an trở về, lập tức kiểm tra một phen. Thấy muội muội không bị tổn thương mới yên lòng.

“Ca ca, ta không có bị thương, ở đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Sở Lạc Lạc hỏi.

Nghi hoặc không chỉ có Sở Lạc Lạc mà ngay cả Sở Hiên và Thanh Diệp cũng bị dị biến này khiến cho bất ngờ, không biết phải làm sao. Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của ba người, Lãnh Tiêu Nhiên hơi hơi cong khóe miệng đáp: “Là ta làm, cảm thấy rất kỳ quái sao? Ta thế nhưng lại rất tò mò, tiểu quận chúa làm thế nào có thể đánh bại sát thủ kia?”

Lúc này ngay cả Sở Hiên và Thanh Diệp cũng đều hướng ánh mắt về phía nàng, may mắn Sở Lạc Lạc đã sớm có chuẩn bị, hàm hồ nói: “Hừ! Hẳn chết là do khinh địch, lúc chết hai mắt hẳn còn mở to không tin được! Người nếu không tin, vậy chúng ta đến biểu diễn lại tình hình lúc đó một chút!”

“Ha ha! Có ý tứ!” Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy không khỏi cười ha hả.

Sở Lạc Lạc thấy hẳn như thế, vội vàng chuyển đề tài, vì thế nói: “Người còn chưa trả lời vấn đề của ta đâu?”

Ở dưới ánh nhìn chăm chú của ba người, Lãnh Tiêu Nhiên thu hồi ý cười nơi khóe miệng, thế nhưng lại hướng về phía Sở Hiên chậm rãi quỳ một gối xuống, chỉ thấy hẳn nghiêm túc nói: “Ta, chủ nhân Lãnh gia, chấp nhận người Tường Phượng lựa chọn.”

Tường Phượng? Đó là cái gì? Sở Lạc Lạc lại một trận mê mang, thế nhưng Sở Hiên và Thanh Diệp lại nghe hiểu ý tứ của Lãnh Tiêu Nhiên. Sở Hiên nhìn chằm chằm Lãnh Tiêu Nhiên hỏi: “Nếu là như vậy, người tại sao ngay từ đầu không ra tay?”

Lãnh Tiêu Nhiên nhìn Sở Hiên, đáp: “Đó là một cái kiểm tra, Lãnh Tiêu Nhiên ta không cần một chủ nhân tầm thường. Thế tử, người hẳn là phải cảm thấy may mắn vì mình đạt tiêu chuẩn.”

Nói xong, Lãnh Tiêu Nhiên liền tự mình đứng lên “Ta cũng không ngu ngốc giống như đám tiền bối kia, nếu như người mà Tường Phượng lựa

chọn là cái hạng người tầm thường, vậy ta cũng không cần thiết phải trung thành với hần.”

Thanh Diệp vẻ mặt tức giận nói: “Người làm càn! Cư nhiên dám dùng loại thái độ này nói chuyện với thiếu gia!”

Lãnh Tiêu Nhiên chậm rãi đi về phía Thanh Diệp, vừa nói: “Lãnh gia của ta chưa bao giờ là gia nô của Sở gia, lời thề của chúng ta từ trước tới giờ đều chỉ là trung thành với người Tường Phượng nhận định. Bất quá, ta không giống, nếu như vừa rồi thế tử không thông qua kiểm ta, như vậy ta cũng không ngại để cho Tường Phượng lựa chọn lại một người.”

“Người ... người ...” Thanh Diệp bị Lãnh Tiêu Nhiên khiến cho tức giận đến không nói lên lời, mà Sở Hiên vẫn là vẻ mặt phức tạp nhìn Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên ghé vào bên tai Thanh Diệp, nhẹ giọng nói một phen, Thanh Diệp bỗng nhiên sắc mặt đại biến, vẻ mặt bi thương.

Trong mắt Thanh Diệp mang theo kiên quyết cùng vài phần kiên định, gắt gao nhìn hai thiếu niên.

Sở Lạc Lạc nhìn thần sắc của Thanh Diệp, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác bất an, ngay sau đó, ở dưới tiếng kinh hô của nàng, Thanh Diệp cầm lấy thanh kiếm trong tay đâm vào ngực của mình.

“Không ... Thanh Diệp đại thúc!” Sở Lạc Lạc và Sở Hiên đồng thời hô to một tiếng, đánh về phía cánh tay đang cầm đại kiếm của Thanh Diệp.

“Thực xin lỗi ... Thiếu gia, tiểu thư, ta không thể tiếp tục chiếu cố hai người...” Thanh Diệp chỉ kịp nói những lời này, khóe miệng mang theo ý cười khép lại hai mắt,

Sở Lạc Lạc phần nộ nhìn Lãnh Tiêu Nhiên, khóe mắt lóe lên lệ quang, hét lớn: “Người nói cái gì? Người rốt cuộc nói với hã cái gì?!”

Đối mặt với lửa giận của Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên không cho là đúng nói: “Ta bất quá chỉ là nói cho hã tội lỗi hã phạm phải, muốn hã lấy chết tạ tội mà thôi, không nghĩ tới hã cư nhiên thật sự tự sát, ai... đây là ngu trung!”

“Người!” Sở Lạc Lạc chỉ cảm thấy giận dữ, không lường lự đã muốn xông lên phía trước, Sở Hiên vội vàng giữ chặt nàng lại.

Sở Lạc Lạc khó hiểu nhìn ca ca, thẳng đến khi nhìn thấy lửa giận trong mắt ca ca cũng không thua kém mình, mới dần tỉnh táo lại.

Lãnh Tiêu Nhiên cảm thấy rất thú vị nhìn đôi huynh muội này nói: “Thế tử, ta khuyên người tốt nhất nên quản tiểu quận chúa cho tốt, bằng không ...”

Sở Hiên nhìn thẳng vào mắt Lãnh Tiêu Nhiên, ngạo nghễ trả lời: “Đây là chuyện giữa hai huynh muội chúng ta, không liên quan đến người. Còn có, người tốt nhất nói cho rõ ràng, Thanh Diệp rốt cuộc đã phạm lỗi gì!”

Ngữ khí cả vú lấp miệng em này của Sở Hiên làm cho Lãnh Tiêu Nhiên cực kì vừa lòng, chỉ nghe hã đáp: “Gia tộc của Thanh Diệp nhiều thế hệ đều là rèn kiếm sư của Sở gia, cũng là vì thủ pháp rèn kiếm đặc thù của hã để lộ ra hành tung, nếu không phải lần này là ta nhận lệnh đến, thế tử, ngài nghĩ mình còn có thể tránh được một kiếp nạn này sao?”

Sở Lạc Lạc nghe lời nói vậy, tức giận cũng không biến mất, bởi vì con người này, người đại thúc này mang theo hai đứa nhỏ lưu lạc thiên nhai, người này đối với Lạc Lạc vừa là thầy, vừa là bạn. Chỉ vì cái nguyên nhân này mà chấm dứt mạng sống ngắn ngủi, giải thích như vậy làm sao có thể khiến cho tức giận của nàng tiêu tan.

“Giải thích như vậy, ta không hài lòng.” Sở Hiên nói.

“Được rồi! Thế tử, ta nói như vậy đi, ta và Vương gia trước mắt chính là quan hệ hợp tác, lần này ta tự xưng phong đi nhưng lại không hoàn thành nhiệm vụ, đối với tình cảnh của ta sẽ rất bất lợi. Ta hy vọng có thể cho hãn một chút lễ vật, tỷ như tính mạng của một cái gia nô.” Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên lắc mình một cái đứng ngay trước mặt Sở Hiên, ghé vào lỗ tai hãn nói vài lời, Sở Hiên sắc mặt đại biến, liền không nói gì nữa.

Xuất hiện thêm nội soi ca nữa, mọi người cảm thấy Lãnh yêu nghiệt như thế nào? Ta đã đọc hết nửa bộ truyện và vẫn thích nhất là Sở ca ca, muốn làm em gái ảnh *cười bí ối* Thêm nữa, tuần này ta bắt đầu đi học rồi và khoa của ta phải học cả ngày ô ô ta thật đáng thương, trưa không được về nhà, phải vạ vật ở trường... khụ... bị lạc đề... Cái chính là vì lịch học cho nên 2, 3 ngày mới có một chương, mong mọi người thông cảm. Arigato!

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Bí Mật Của Tường Phượng

“Ca ca, ta không chấp nhận!” Sở Lạc Lạc nhìn Lãnh Tiêu Nhiên lạnh lùng nói.

Lãnh Tiêu Nhiên nhìn vẻ mặt tức giận của Sở Lạc Lạc, khóe miệng khinh câu, ánh mắt nguyên bản tà mị giờ lại băng lãnh như độc xà, hần nhẹ giọng nói: “Ta cho rằng thế tử bên người không cần mang theo ...”

Sở Hiên nghe vậy liền đem muội muội bảo vệ phía sau người, nói: “Trừ phi người bước qua xác ta, nếu không đừng mơ chạm được vào một sợi lông trên người muội muội ta!”

Lãnh Tiêu Nhiên cười ha hả, đôi huynh muội này thực sự rất có ý tứ!

Không chút để ý, đánh giá ánh mắt của Sở Hiên và Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên ngừng cười to, nói: “Tốt cho một đôi huynh muội tình thâm, nhưng mà lấy thực lực hiện tại của các người, cái gì tình cảm, cái gì tôn nghiêm, chỉ sợ đều bị người ta dẫm nát dưới chân. Ta xem huynh muội các người vẫn là nên đến học viện học đi, như vậy còn có thể tăng một chút thực lực.”

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người dần hiện lên một tia khát vọng. Bọn họ biết mình quả thực cần phải tăng thực lực, cho dù không có hảo cảm với Lãnh Tiêu Nhiên nhưng đề nghị của hắn hiển nhiên rất chính xác.

Lãnh Tiêu Nhiên cười nhẹ, lấy tay gãi gãi tóc dài màu bạc phiêu tán trước ngực tiếp tục nói: “Học viện tốt nhất Thánh Vân đại lục hiển nhiên là

Thánh Vân học viện, nhưng mà nghe nói muốn đi vào phải thông qua thí nghiệm, người không có thiên phú hay thực lực nhất định đều vào không được nha... Đương nhiên, học phí cũng tương đối đắt đỏ.” Nói xong, Lãnh Tiêu Nhiên đối với thi thể Thanh Diệp phất tay một cái, thi thể cứ như vậy biến mất trong không khí, Lãnh Tiêu Nhiên cười lớn rời đi.

Một lát sau, từ phía xa bay tới một câu: “Thế tử, hi vọng lần sau gặp lại người có năng lực đụng tới yết hầu của ta ... ha ha ha ...”

Nhìn Lãnh Tiêu Nhiên không coi ai ra gì đem thi thể Thanh Diệp thu hồi vào, Sở Hiên và Sở Lạc Lạc đều biết Lãnh Tiêu Nhiên nhất định có không gian giới chỉ*, xem ra Lãnh Tiêu Nhiên này có địa vị rất cao, hơn nữa, nếu như không có thực lực thì đã sớm bị người ta giết chết rồi đoạt đi rồi.(giới chỉ: cái nhẫn)

Nghe thấy lời nói cuối cùng của Lãnh Tiêu Nhiên, trên mặt Sở Hiên có một tia nổi giận và xấu hổ, hẳn biết, đây lại là một bài kiểm tra khác, hơn nữa tên kia lúc trước còn cố tình nhắc nhở bọn họ học phí của Thánh Vân học viện thực sang quý... Rõ ràng là biết bọn họ hiện tại nghèo như thế nào, nhưng mà lời nói của hắn thật sự rất có lý, đến học viện không chỉ có thể tăng lên thực lực, hơn nữa đám sát thủ cũng sẽ không thể quang minh chính đại xuống tay với bọn họ.

Sở Lạc Lạc giờ phút này cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cuộc sống ẩn cư hàng năm làm cho nàng nghĩ bản thân mình sớm mất đi sự nhiệt tình nhưng lại không nghĩ tới khả năng tự chủ còn kém một cái thiếu niên mười bảy tuổi. Nàng nhìn ánh mắt Sở Hiên, vị ca ca này không giống nàng, tương lai khẳng định có thể trở thành kẻ lãnh đạo.

Thánh Vân học viện này, Sở Lạc Lạc cũng có biết tới, là đặt tên theo tên của Thánh Vân đại lục, bên trong quý tộc và hoàng thất đếm không xuể, mỗi một học sinh ưu tú đều bị các thế lực tranh nhau mượn sức, thậm chí

hủy diệt không thương tiếc, một thiên đường để tăng thực lực nhưng cũng đồng thời là địa ngục hủy diệt nhân tính.

Huynh muội hai người vì Thanh Diệp lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật, sau đó trở về nhà thu thập một vài thứ, suốt đêm lên đường. Trước khi xuất phát, bọn họ yên lặng nhìn sơn thôn đã ở lại mấy năm, từ nay về sau, vui, buồn, yêu, hận khi ở nơi đây chỉ có thể chôn dấu trong lòng, cho nên bọn họ không có quay đầu.

Nơi nào đó trong rừng rậm.

Lửa cháy phát ra tiếng vang lách tách, thỉnh thoảng không xa truyền đến tiếng dã thú tru lên.

Sở Hiên khều lửa, đánh vỡ trầm mặc: “Lạc Lạc, trong lòng ngươi có phải còn trách ca ca?”

“A?” Sở Lạc Lạc đắm chìm ở trong suy nghĩ của bản thân, trong lúc nhất thời không nghe rõ.

“Ta biết ngươi trách ta lúc đó không ngăn cản Lãnh Tiêu Nhiên đem Thanh Diệp đi ...”

“Không phải! Là do ta xúc động, lấy thực lực của chúng ta căn bản không thể đối đầu với hắn.” Tỉnh táo lại Sở Lạc Lạc cũng biết chuyện này không thể trách hắn.

Sở Hiên cắn chặt môi dưới, đúng vậy, thực lực của hắn không đủ cho nên mới bị người khác áp chế. Trầm mặc một lát, Sở Hiên âm thầm ổn định tinh thần mới mở miệng nói: “Ta biết ngươi hiện tại khẳng định có rất nhiều nghi vấn, aiz...”

Sở Lạc Lạc không trả lời, chỉ lẳng lặng chờ đợi ca ca, biết rằng lời nói kế tiếp của hắn có liên quan đến thân thể của bọn họ.

Sở Hiên thở dài một tiếng, có rất nhiều chuyện vốn dĩ hẳn cũng không muốn cho muội muội biết quá rõ, vốn dĩ hẳn nghĩ cừu hận này đeo trên lưng một mình hẳn là đủ rồi, nhưng nay... Con đường phía trước mờ mịt, lấy lực của một mình hẳn...

“Nhà chúng ta là vương tộc của Thiên Kỳ Quốc, tổ tiên của chúng ta là khai quốc công thần của Thiên Kỳ quốc, cũng là danh nhân cực kì nổi danh ở Thánh Vân đại lục – Sở Cuồng.”

Nghe tới tên danh nhân này Sở Lạc Lạc thiếu chút nữa kêu ra tiếng, người nọ thế nhưng lại có thể là một trong những Kiếm Thánh hiếm có ở trên Thánh Vân đại lục suốt mấy trăm ngàn năm qua nha! Nhưng nàng bây giờ chỉ là một cô gái không biết thân thế, nàng mạnh mẽ đè nén kinh ngạc trong lòng, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Sở Hiên.

Sở Hiên cũng không lưu ý tới luồng cuống trong phút chốc của Sở Lạc Lạc, nói tiếp: “Hẳn là Kiếm Thánh có số lượng cực ít trên Thánh Vân đại lục, bởi vì lập được công lớn cho nên được phong làm vương gia khác họ ở Thiên Kỳ Quốc. Về truyền kì của hẳn, trên Thánh Vân đại lục có nhiều cánh nói khác nhau nhưng đều rất mơ hồ, có người nói hẳn là sứ giả được thiên thần phái tới, cũng có người nói hẳn bán linh hồn cho ác quỷ để có được lực lượng, những tin đó đều là lời đồn vô căn cứ, nguyên nhân thực sự, ngoài thực lực của bản thân hẳn ra còn là bởi vì bên người hẳn có hai đồng bạn, một là tổ tiên của Lãnh Tiêu Nhiên – Ma Đạo Sư Lãnh Thiện, một cái khác là cửu cấp ma thú U Phượng.”

U Phượng! Sở Lạc Lạc mở to hai mắt, Sở Cuồng cư nhiên có thể hàng phục được cửu cấp ma thú U Phượng, làm cho nó phục tùng mình, không biết Sở Cuồng là làm như thế nào. Lúc trước nàng mất gần mười năm mới có thể làm cho U Phượng buông lỏng cảnh giác, đánh tiếc nàng cứ như vậy mà trắng niên sớm thệ*. Mà một người khác là Ma Đạo Sư Lãnh Thiện, tên nhân vật này nàng thế nhưng lại chưa từng nghe nói qua.(Trắng niên sớm thệ: tuổi trẻ mà chết sớm.)

“Bởi vì Ma Đạo Sư làm người có chút khiêm tốn mà một cái khác lại là ma thú vì thế vinh quang đều tập trung trên người của tổ tiên chúng ta...”

Hừ hừ ... dã tâm của tên Lãnh Tiêu Nhiên này hiển nhiên là không được di truyền từ truyền thống tốt đẹp của tổ tiên hắc, Sở Lạc Lạc nghĩ vậy, lúc này nàng cũng đã bị truyền kỳ ít người biết đến này hấp dẫn.

“Tổ tiên của chúng ta sai người tạo ra một chiếc nhẫn đặc thù.” Sở Hiên lấy từ trong lòng ra một chiếc nhẫn ngọc bích, vẻ mặt trang trọng.

Độ lớn nhỏ không khác lắm so với Huyết Phách nha! Sở Lạc Lạc không khỏi lên tiếng hỏi: “Chẳng lẽ nó chính là bằng chứng của gia chủ - Tường Phượng.”

“Đúng vậy.” Sở Hiên vuốt cằm đáp.

Sở Lạc Lạc cẩn thận nhìn một phen, trong lòng thầm nghĩ: Cũng không có chỗ nào đặc biệt nha! Thoạt nhìn cũng chỉ là một cái nhẫn ngọc bích khá lớn, nếu muốn làm giả cũng không khó.

Sở Hiên tựa hồ đọc được suy nghĩ trong đầu Sở Lạc Lạc, ngay sau đó nói: “Chiếc nhẫn này là có linh tính, nó biết nhận chủ, mỗi một người thừa kế của Sở gia đều phải được nó thừa nhận.”

“Tường Phượng ở trong tay ca ca vậy nó thừa nhận ca ca là chủ nhân?”

“Vốn dĩ ... Ta quả thật là người thừa kế đời thứ bảy hợp pháp của Sở gia!” Sở Hiên trong lòng trào lên từng trận hận ý, nghiến răng nghiến lợi nói.

Chỉ là một lát sau, Sở Hiên đã áp chế được lửa giận trong lòng, sau đó hắc đem nhẫn đeo vào bên trên ngón cái tay trái, bỗng nhiên trong màu xanh của bảo thạch hiện lên một hình vẽ, Sở Lạc Lạc chăm chú nhìn, hình vẽ kia chính là hình một con U Phượng giương cánh bay lên.

Nhìn hình vẽ bỗng nhiên hiện lên trên bảo thạch, Sở Lạc Lạc nhất thời hai mắt trừng lớn, thì ra cách nhận chủ là như vậy, càng thần kì đó chính là ngọc bích còn phát ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt đem hình ảnh U Phương bay lên phóng to ở giữa không trung.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Người Thân Cũng Là Kẻ Thù

Nhìn hình U Phượng giương cánh, Sở Lạc Lạc không khỏi nhớ tới những ngày ở trong Huyết Sắc Chi Lâm, ma thú U Phượng có thể xem là bằng hữu duy nhất của nàng ở đời trước.

Sở Hiên cởi Tường Phượng xuống, hình ảnh kia liền biến mất, bốn phía chỉ còn lại ánh lửa nhàn nhạt, tựa hồ vừa rồi không hề xuất hiện cái gì. Nhìn thấy một màn thần kỳ kia, Sở Lạc Lạc lại cảm thấy vô cùng hứng thú đối với việc chế tạo chiếc nhẫn kia. Nàng gần như có thể khẳng định bên trong chiếc nhẫn nhất định có chứa thứ gì đó ở trên người U Phượng.

“Ca ca, vị Vương gia trong lời Lãnh Tiêu Nhiên là ai?” Sở Lạc Lạc nhớ tới gương mặt yêu nghiệt của Lãnh Tiêu Nhiên, trong lòng vẫn có chút chán ghét, thế nhưng nàng rất tò mò vị Vương gia trong lời của hắn, trực giác nói cho nàng biết vị Vương gia kia và đám sát thủ nhất định có liên quan.

Sở Hiên nắm chặt năm đấm, hai hàm răng nghiến chặt, trên trán gân xanh xuất hiện, ngay cả gương mặt anh tuấn cũng bị vặn vẹo, Sở Lạc Lạc thất kinh, nàng chưa từng thấy vẻ mặt đó của ca ca bao giờ.

Im lặng một chút, tựa hồ như đã rất lâu, Sở Hiên thở ra một hơi, lúc này hắn đã tỉnh táo lại, chỉ là trong giọng nói còn mang theo hận ý: “Vương gia này chính là Sở Vương gia – Sở Hàn! Bác ruột của chúng ta, cũng là kẻ thù của chúng ta!”

Sở Lạc Lạc có chút ngạc nhiên, nàng đã nghĩ tới chuyện báo thù nhưng không ngờ lại là đấu tranh trong gia tộc.

Nói xong, trong mắt Sở Hiên toát ra lửa giận, tạm dừng một lát mới nói: “Ta lúc trước đã nói qua, người thừa kế của Sở gia là do Tường Phượng chọn lựa, nhà chúng ta là thừa kế vương tộc* của Thiên Kỳ Quốc. Sở Hàn tuy là con trưởng nhưng lại không được lựa chọn, mà người con thứ, cũng chính là cha của chúng ta – Sở Hyên lại được chọn làm người thừa kế thứ sáu.” (Thừa kế vương tộc: gia tộc có tước vị vương gia được thừa kế từ đời này sang đời khác.)

“Sở Hàn vẫn không cam lòng, hẳn luôn âm thầm tính kế thế nhưng hẳn che dấu rất sâu, chờ đợi thời cơ, cho tới khi ta sinh ra...” Sở Hiên phẫn hận nói “Trong những người đồng trang lứa, người thừa kế trực hệ chỉ có Sở Hàn và cha của chúng ta, tuy Tường Phượng không lựa chọn Sở Hàn nhưng cũng có thể chọn con hắn làm người thừa kế thứ bảy, thế nhưng mà, vào năm ta hai tuổi, Tường Phượng lựa chọn ta.”

Sở Hiên tạm dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Tường Phượng còn có một đặc điểm đó là nói chỉ có thể có một chủ nhân. Vì thế khi người thừa kế mới được sinh ra nó sẽ rời bỏ chủ nhân cũ. Sau khi Tường Phượng lựa chọn ta, cha cũng mất đi tư cách có được nó, cho dù có đeo nó lên thì cũng sẽ không xuất hiện hình ảnh như vừa rồi. Chỉ cần đợi sau khi ta trưởng thành ta có thể thừa kế tước vị. Thế nhưng, nếu như chủ nhân ngoài ý muốn mất mạng Tường Phượng sẽ tuyển chọn từ trong những người thừa kế trực hệ của gia tộc một chủ nhân mới... Chính là vì điều này ... Ha ha ...”

Ca ca cười khê làm cho sau lưng Sở Lạc Lạc phát lạnh, nhin không được rung mình một cái. Có rất nhiều chuyện không cần nói rõ, nàng biết hào môn* bên ngoài có biết bao vinh quang nhưng bên trong lại dơ bẩn như thế nào. (Hào môn: gia tộc giàu có, danh giá) Khó trách muốn đuổi cùng giết tuyệt, chỉ cần nàng và ca ca chết thì Tường Phượng chỉ có thể lựa chọn Sở Hàn hoặc hậu nhân của hắn làm chủ nhân mới.

“Phải rồi, ca ca, mẫu thân của chúng ta ở đâu?” Sở Lạc Lạc hỏi.

Sở Hiên lại một phen trầm mặc, ánh mắt nhìn Sở Lạc Lạc mang theo bi thương còn có vài phần lo lắng, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Mẫu thân chết vì khó sinh...”

Sở Lạc Lạc không dự đoán được sẽ có câu trả lời như vậy, nàng bỗng dừng cảm thấy trái tim có chút đau đớn nhưng mà đối với nàng mà nói người phụ nữ kia rõ ràng không có chút quan hệ nào, vì sao giờ phút này trái tim của nàng lại đau giống như bị xé rách ra vậy, chẳng lẽ trong khối thân thể này vẫn còn lưu lại cảm giác không muốn xa rời đối với mẫu thân sao”

“Sau khi mẫu thân ra đi không tới nửa năm, phụ thân cũng vì đau thương quá độ mà...” Sở Hiên nhìn thấy bộ dáng trầm mặc của muội muội, không đành lòng nói tiếp.

Khóe miệng Sở Lạc Lạc lộn ra một nụ cười khổ, khó trách ngay cả tên nàng cũng là do ca ca đặt, xem ra là sau khi mẫu thân qua đời nàng liền bị phụ thân chán ghét. Thật không nghĩ tới sự thật lại tàn khốc đến vậy. Chẳng lẽ là do ở lâu trong khối thân thể này nàng bắt đầu thấy cảm động lây, trong lòng Sở Lạc Lạc dâng lên một loại bi thương.

Sở Hiên thấy vậy vội vàng giải thích nói: “Lạc Lạc, phụ thân là do quá đau thương cho nên mới... Cũng không phải...”

Sở Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn Sở Hiên nói: “Ca ca, ta hiểu mà.”

Sở Hiên hiểu được khổ sở trong lòng muội muội, không khỏi thốt ra “Ta vốn nghĩ phụ thân chết là do tự trách nhưng mà... Lãnh Tiêu Nhiên nói cái chết của cha mẹ chúng ta rất có khả năng là do âm mưu...”

“Cái gì?!” Sở Lạc Lạc giật mình nhìn ca ca, biểu tình của Sở Hiên cũng mang theo kinh ngạc, hẳn vốn không muốn đem chuyện này nói cho Sở

Lạc Lạc, nhưng mà nhìn thấy biểu tình kia của muội muội, aizz...

Mà Sở Lạc Lạc lại thầm nghĩ trong lòng, khó trách khi Lãnh Tiêu Nhiên nói thầm ở bên tai ca ca xong, sắc mặt ca ca bỗng nhiên đại biến, xem ra, Lãnh Tiêu Nhiên nhất định còn nói điều gì khác đây. Ca ca chính là như vậy, tình nguyện một mình gánh vác tất cả cũng không muốn nàng rơi vào vực sâu hận thù.

Cuộc nói chuyện cuối cùng kết thúc tại một lượt dài trầm mặc. Tối nay xảy ra biến cố như vậy, Sở Lạc Lạc có chút mê mang, nàng bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa của việc trọng sinh đối với nàng, con đường sau này của nàng nên đi như thế nào đây, trong lúc nhất thời trong đầu có chút hỗn loạn. Nàng bỗng dưng cảm thấy mệt chết đi được, từ khi trọng sinh tới giờ, nàng bận rộn cải thiện thân thể, dường như chưa khi nào chính thức nghỉ ngơi, vì thế, giữa tâm trạng mệt mỏi, Sở Lạc Lạc nặng nề tiến vào giấc ngủ. Đến khi tỉnh lại mới phát hiện trời đã sáng từ lúc nào.

Sở Hiên lại không ngủ sâu giống như Sở Lạc Lạc, bởi vì lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên khiến cho hắn có áp lực rất lớn, hắn biết, nếu không thông qua kiểm tra của Lãnh Tiêu Nhiên sẽ không thể có được sự tán thành của Lãnh gia, lại càng không nói đến sự trung thành của bọn họ. Mà chính mình và Lạc Lạc hiện tại tứ cố vô thân, Thanh Diệp cũng đã chết, hai người bọn họ muốn tăng thực lực phải đến Thánh Vân học viện tiến hành tu luyện, nhưng mà học phí... Sở Hiên suy nghĩ hồi lâu quyết định đi đến thành trấn xung quanh xem có phương pháp kiếm tiền gì hay không. Sau khi nghĩ thông suốt, Sở Hiên phát hiện sắc trời cũng gần sáng, liền quyết định không ngủ, bắt đầu đứng lên luyện kiếm, bất kỳ lúc nào hắn cũng không quên tăng thực lực của mình.

Sở Lạc Lạc mở to mắt, ngồi dậy, liền thấy bóng dáng Sở Hiên đang luyện kiếm, ánh sáng mặt trời vàng nhạt chiếu vào khuôn mặt thiếu niên kiên nghị, giống như dát một lớp vàng lên trên.

Sở Hiên nhận thấy Sở Lạc Lạc tỉnh lại liền thu kiếm, khẽ cười với Sở Lạc Lạc, ra vẻ thoải mái nói: “Lạc Lạc, người tỉnh! Thu thập một chút, ca ca muốn đến thành trấn xung quanh xem một chút, không chừng sẽ gặp được may mắn.”

Nhìn Sở Hiên rõ ràng còn rất trẻ nhưng lại có bộ dạng tự tin của người trưởng thành. Sở Lạc Lạc hiểu được ca ca là không muốn làm cho mình phải lo lắng, nàng nhớ tới đêm qua, khi Lãnh Tiêu Nhiên dùng ánh mắt như rắn độc nhìn về phía nàng, Sở Hiên đã không hề do dự che ở trước mặt nàng.

“Trừ phi người bước qua xác ta, nếu không đừng mơ chạm được vào một sợi lông trên người muội muội ta!”

Vì thế Sở Lạc Lạc phối hợp gật đầu, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra một chút ý cười sáng lạn.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ

Đến lúc hoàng hôn, huynh muội hai người đến được một thành trấn hạng trung ở phía tây của thôn trang, Lại Hiền trấn. Trấn này cũng không phải trấn gần thôn mà bọn họ ở nhất nhưng Lại Hiền trấn lại đông người nhất so với những thành trấn gần đây, đương nhiên, cơ hội cũng nhiều hơn.

Theo lời Lãnh Tiêu Nhiên, Sở Vương biết được hành tung của bọn họ là do thủ pháp rèn vũ khí của Thanh Diệp, mà Sở Lạc Lạc đối với việc này lại không có chút cảm kích nào.

Lãnh Tiêu Nhiên tự chủ động xin đi, điều này chứng minh sát thủ lần này chỉ là đến dò đường. Nếu như đã xác định chắc chắn Sở Hiền ở chỗ này thì sẽ không phải loại sát thủ có trình độ như vậy. Cho nên, lời nói hạ lệnh truy tung bọn họ nhất định chỉ là nói quá. Trừ bỏ việc mang theo Tường Phượng bên người, không có thứ gì khác có thể lộ ra thân phận của bọn họ.

Một đường bốn ba vất vả, khi vào đến Lại Hiền trấn Sở Lạc Lạc đã cảm thấy thấm mệt mà Sở Hiền vẫn là tinh thần sáng láng. Tác phong của người dân ở Lại Hiền trấn tương đối cởi mở, đi ở trên đường không thiếu những thiếu nữ tuổi thanh xuân, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc mắt đưa tình. Cái này cũng khó trách, Sở Lạc Lạc nhìn khuôn mặt anh tuấn kia của ca ca, làn da màu lúa mạch, dáng người cường tráng hơn nữa lại rất coa khí chất, nếu không phải quần áo rất mộc mạc thì cho dù có người nói hắn là con nhà quý tộc cũng không có gì lạ.

Lại Hiền khách điểm là nhà trọ lớn nhất trấn này, nằm ở trung tâm thành trấn.

Một đám người rộn ràng nhốn nháo đi vào khách sạn thu hút rất nhiều người, Sở Hiên và Sở Lạc Lạc cũng không ngoại lệ. Đây là một dong binh đoàn*, trong đó có mấy người còn bị thương. (Dong binh đoàn: đại khái là một đoàn đội, kiểu như lính đánh thuê vậy đó, chút nữa Sở ca ca có giả thích cho nên mình chỉ nói sơ sơ vậy thôi)

Nhóm người mới vào này không coi ai ra gì tự mình ngồi xuống, trong đó cũng có vài đại hán đem hai cái bàn ở trung tâm khách điểm đặt sát lại với nhau, sau đó mọi người ngồi thành một vòng xung quanh. Trong số đó có một nam tử tóc nâu, dáng vẻ khôi ngô, có chút khỏe mạnh vác một thanh kiếm lớn kêu to: “Đem vài hũ rượu ngon tới đây!”

“Lý Cường huynh, uống ít một chút, lát nữa đội trưởng tìm đủ người sẽ lập tức xuất phát.” Bên cạnh nam tử tóc nâu, một đại hán da ngăm đen vỗ vai hân khuyến khích.

“Muốn thừa dịp trước khi xuất phát uống sáng khoái một trận!” Lý Cường mạnh mẽ vỗ vỗ sau lưng đại hán kia cười to lại quay đầu nhúc nhích nói: “Mau đem rượu đến!”

Trong nhóm người có một ma pháp sư mặc ma pháp bào một mình ngồi trên một cái bàn nhỏ, Sở Lạc Lạc tùy ý liếc mắt một cái, bất quá chỉ là một cái Sơ Cấp Ma Pháp Sư lại kêu căng như thế.

Nhìn thấy muội muội đánh giá đám người kia, Sở Hiên mỉm cười, nghĩ rằng Lạc Lạc tò mò liền mở miệng giải thích nói: “Đó là một dong binh đoàn, thường tiếp nhận nhiệm vụ lấy thù lao, ở Thánh Vân đại lục những dong binh đoàn như vậy rất nhiều, chẳng những nhân số đạt tới hơn ba ngàn người hơn nữa nghe nói thực lực cũng rất mạnh.”

Sở Lạc Lạc xem xét đám người vừa ăn uống vừa nói chuyện phiếm kia, quay đầu hỏi: “Ca ca, chúng ta vì sao không gia nhập cùng bọn họ? Vừa

mới nghe lời nói của người cao to kia giống như là bọn họ đang tuyển người.”

Sở Hiên nghe vậy nhãn tình sáng lên lại lập tức bình tĩnh lại. Lạc Lạc nói không sai, gia nhập dong binh đoàn chẳng phải là một cái cơ hội kiếp tiền sao? Nhưng là thân thể của Lạc Lạc... làm sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Tự hỏi một hồi, trên gương mặt anh tuấn của Sở Hiên hiện lên vẻ tươi cười, ra vẻ thoải mái nói: “Lạc Lạc người cảm thấy hứng thú? Vẫn là quên đi, bọn họ tìm người chứng tỏ nhiệm vụ này không đơn giản, khẳng định rất nguy hiểm, chúng ta hiện tại cần nhất là an toàn, theo ca ca thấy chúng ta vẫn là nên tìm việc khác làm đi.”

Sở Lạc Lạc nghe được lời của Sở Hiên liền biết hẳn là lo mình gặp nguy hiểm, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Nàng khẽ nhướng ánh mắt sáng ngời, suy nghĩ làm thế nào thuyết phục Sở Hiên gia nhập dong binh đoàn, lúc này bỗng nghe được cái người tên Lý Cương kia lớn giọng hô: “Nghiêm Thạc đội trưởng, người đã trở lại! Có tìm được người nào không?”

Chỉ thấy từ cửa khách sạn một nam nhân trung niên, chiều cao bậc trung, gương mặt chữ điền, mày rậm. Hắn ca mày đi về phía bàn của Lý Cương, vừa đi vừa nói: “Người có thể tóm được đều ở nơi này rồi, làm thế nào có thể tìm đủ năm mươi người a! Cố chủ này thật là kỳ quái, chỉ là một nhiệm vụ hộ tống lại còn quy định số người!”

“Nếu cố chủ không kỳ quái thù lao làm sao có thể cao như vậy!” Một người tóc ngắn mặt tròn dáng người thấp trêu ghẹo nói.

“Đúng vậy. Hiện tại còn thiếu hai người, nhưng mà những lính đánh thuê trên trấn này ta đều đã hỏi qua, nếu không phải bị dong binh đoàn khác lôi đi thì chính là đã có nhiệm vụ, nếu như chúng ta vẫn không đủ nhân số,

nhện vụ có khả năng sẽ bị dong binh đoàn khác đoạt đi mất.” Nghiêm Thạc cau mày thấp giọng đáp lại.

Còn thiếu hai người? Câu nói này không tránh được lỗi tai của hai huynh muội, ánh mắt hai người nhất thời sáng ngời, nhưng ngay lập tức Sở Hiên liền lắc đầu với muội muội.

Nhưng mà còn không đợi Sở Hiên nói chuyện, Sở Lạc Lạc đã không nhìn sắc mặt Sở Hiên mà vọt tới trước mặt Nghiêm Thạc. Sở Hiên nhìn muội muội hưng phấn bồng bồng tiến lên, không khỏi đau đầu xoa xoa thái dương, vốn dĩ không muốn để Lạc Lạc bị rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm nữa, nhưng là nàng...

Nghiêm Thạc cau mày, đang muốn uống rượu giải tỏa một chút thì một thiếu niên sắc mặt vàng như nến đột nhiên vọt đến trước mặt hắn, mở to đôi mắt sáng ngời có thần nhìn hắn,

Vị thiếu niên kia đúng là Sở Lạc Lạc, hiện nay nàng đang phần nam trang và sử dụng nước thuốc ma pháp che dấu là da vốn có. Tuy rằng diện mạo thanh tú nhưng sắc mặt lại vàng như nến khiến cho người ta khó chịu, điều này làm cho dung mạo của nàng kém đi không ít, thậm chí không có ai hoài nghi nàng lại là một cô gái xinh đẹp.

Đôi mày rậm của gã đội trưởng dong binh đoàn nhăn tít lại, rất nhanh đánh giá người thiếu niên trước mặt trông như có bệnh này, đang định mở miệng hỏi thì thiếu niên này đã cười hì hì mở miệng: “Đại thúc, ta và ca ca muốn gia nhập dong binh đoàn của các người!”

Thiếu niên vừa nói xong, Nghiêm Thạc cảm thấy giống như bị sét đánh, vẫn không nhúc nhích, cả người ngây ngốc. Cái gì gọi là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi? (Chỉ hành động giúp đỡ kịp thời, đúng như ý nguyện) Cái gì gọi là đột nhiên quay đầu, người nọ lại ở nơi đèn đuốc sáng trưng?

(Gần giống câu xa tận chân trời gần ngay trước mặt) Cái gì gọi là đi mòn gót giày không tìm được, đến khi thấy lại không mất chút công sức nào?

Nghiêm Thạc vẻ mặt kích động, cần gì quản hấn có bệnh hay không, chỉ cần đủ số người là được, hấn gương mặt trở nên rạng rỡ, tươi cười vỗ bả vai thiếu niên.

Xương cốt Sở Lạc Lạc thiếu chút nữa là bị hấn chụp gãy. Mẹ ơi! Vị đại thúc này cũng quá kích động đi!

“Không thành vấn đề! Ta đại diện cho Lôi Điện dong binh đoàn hoan nghênh các người gia nhập!” Nghiêm Thạc không hổ là đội trưởng, rất nhanh bình tĩnh trở lại, hấn quay đầu nói với đám huynh đệ còn đang hưng phấn của mình: “Các huynh đệ, đã đủ người, chúng ta đi tiếp nhận nhiệm vụ!”

Thánh Vân đại lục chia thành ba quốc gia lớn, trong đó Thiên Kỳ Quốc nằm ở phía đông của đại lục, phía tây là Nguyệt Chiếu Quốc, phía nam là Phong Vũ Quốc, mà ở tại vùng đất còn lại ở phía bắc là nơi mà mọi người vẫn gọi là thánh địa Vân Đô Thành. Vân Đô Thành không thuộc về bất kì quốc gia nào, lại do ba quốc gia cùng quản lý đồng thời cũng có khả năng kiểm chế nhất định đối với ba quốc gia. Mỗi quan hệ trong đó vô cùng phức tạp, dân chúng bình thường không thể hiểu hết, trên hết, trong mắt người đời, Vân Đô Thành có thể coi là một cái tồn tại đặc thù.

Thánh Vân học viện là nằm ở trong Vân Đô Thành cũng là nơi nổi tiếng nhất ở trong thành. Ở Vân Đô còn có những nơi rất quan trọng khác như Tổng bộ Thánh Giáo Hội, Tổng bộ Ma Pháp Công Hội, Tổng bộ Hội Đoàn Lính đánh thuê. Ngoại trừ Thánh Vân học viện không có phân hội ra thì Thánh Giáo Hội, Ma Pháp Công Hội và Hội Đoàn Lính đánh thuê đều có phân hội, chi nhánh ở các quốc gia, thậm chí ở mỗi thành thị đều có chi nhánh, lực ảnh hưởng rất lớn.

Bởi vì nhân số đã đủ yêu cầu, Nghiêm Thạc lập tức đến chi nhánh Hội Đoàn Lính đánh thuê ở Lại Hiền trấn tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống, sợ bị các dong binh đoàn khác đoạt mất. Địa điểm làm việc ở Lại Hiền trấn là một quảng trường lớn, nơi đó tụ tập rất nhiều thành viên của các dong binh đoàn. Trên bảng thông báo dán không ít nhiệm vụ, một bộ phận nhỏ là những nhiệm vụ tìm đồ vật, còn có một số ít những nhiệm vụ kì quái, lại có nhiệm vụ phân cấp bậc, chỉ có dong binh đoàn đạt đến cấp bậc nhất định mới có thể tiếp nhận, cũng có nhiệm vụ không phân biệt cấp bậc nghĩa là dong binh đoàn nào cũng chỉ cần đăng ký là có thể tiếp nhận.

Tuy rằng bảng thông báo còn có chút đơn sơ nhưng lại rất có hệ thống, bên cạnh còn có ghi chú một chút thuyết minh, ghi chú của các nhiệm vụ khác nhau. Không bao lâu sau, đội trưởng Nghiêm Thạc đã có thể tiếp nhận được nhiệm vụ hộ tống có thù lao lớn kia.

Nhiệm vụ hộ tống này thật đúng là rất kỳ quái, không yêu cầu cấp bậc của dong binh đoàn mà lại chỉ yêu cầu số lượng thành viên nhất định phải là năm mươi người, không thừa không thiếu. Sau khi nhận được nhiệm vụ, Lôi Điện dong binh đoàn được thông báo rằng sáng mai phải tới một phủ đệ phía bắc Lại Hiền trấn để đón tiếp cố chủ.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Bệnh Công Tử

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người của Lôi Điện dong binh đoàn chập rỏi đi vào địa điểm chỉ định để tiếp đón cố chủ. Khi đến nơi, bọn họ mới biết nơi đây là phủ đệ xa hoa nhất Lại Hiên trấn vì đây là chỗ ở của một vị phú hào, nghe đồn hẳn cùng với một người quyền cao chức trọng của Thiên Kì Quốc có quan hệ thân thuộc.

Đội trưởng Nghiêm Thạc giải thích lý do đến đây của bọn họ, quản gia của phủ đệ vội vàng đi thông báo với chủ nhân. Sau khoảng thời gian một ly trà, vị phú hộ kia dẫn theo ba người đi ra ngoài cửa lớn. Bộ dạng của phú quý xa hoa của phú hào làm cho mọi người có chút mở rộng tầm mắt, cảm giác có chút bất khả tư nghị*. Mọi người mặc dù không biết thân phận của ba người phía sau nhưng cũng biết ba người này không phú thì quý, chính là, quý nhân như vậy tại sao lại tới Lại Hiên trấn đây? (Bất khả tư nghị: Không biết nói gì, không nói lên lời)

Trong số đó, một người là nam tử tóc đen, tuổi còn trẻ, bên hông có đeo một thanh kiếm, tướng mạo có thể coi là anh tuấn, chỉ là vẻ mặt rất lạnh lùng, cả người toát ra khí chất khiến cho người ta ớn lạnh. Một người khác là một vị phụ nhân trung niên, ước chừng khoảng bốn mươi, dung mạo cũng không tầm thường, có chút phóng khoáng làm cho người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân.

Ở giữa hai người là một quý công tử sắc mặt tái nhợt, tuổi tác không khác mấy so với Sở Hiên. Hẳn một thân cẩm bào hoa lệ, tóc dài đen như mực được búi cao bằng ngọc oản, trên đai lưng bạch ngọc còn treo một

kiện dây kết màu đen. Hắn cầm khăn tay đặt ở trên miệng, che khuất một nửa khuôn mặt, còn thỉnh thoảng ho nhẹ vài cái.

Ấn tượng đầu tiên của Sở Lạc Lạc đối với quý công tử kia, chính là trắng, một loại trắng bệch của bệnh tật.

Cho dù là Sở Lạc Lạc của hai năm trước sắc mặt cũng không kém đến trình độ này, nàng thậm chí cảm thấy khí sắc như vậy căn bản không thể xuất hiện trên mặt người sống.

Lúc này vị quý công tử kia dừng bước, liếc mắt đánh giá đoàn người, hơi hơi vuốt cằm nhưng mà không ai trách cứ, tựa hồ loại thái độ này của hắn vốn là đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa* (Thiên kinh địa nghĩa: điều đương nhiên, không có gì phải nghi ngờ)

Quý công tử này nhìn qua vô cùng gầy yếu nhưng ánh mắt đen lại như vì sao, thỉnh thoảng lóe sáng. Khi hắn đánh giá mọi người, mọi người tất cả đều cảm thấy hắn đang nhìn chính mình.

Thời điểm ánh mắt của hắn nhìn đến Sở Lạc Lạc lại dừng lại một chút. Sau đó vị phụ nhân kia thật cẩn thận đỡ hắn vào bên trong một chiếc xe ngựa hoa mỹ.

Loại thái độ của người bề trên của vị quý công tử này lại kích phát trí tò mò của Sở Lạc Lạc. Nàng đi tới bên cạnh đội trưởng Nghiêm Thạc nhỏ giọng hỏi: “Đại thúc, những người này vì sao tại tới đây a?”

“Không được hỏi thần tiw liệu của cố chủ.” Đội trưởng Nghiêm Thạc nhíu mày, đang muốn nghiêm túc giáo dục Sở Lạc Lạc thì thấy Sở Lạc Lạc vẻ mặt vàng như nến, mắt mở to, bộ dáng rất điềm đạm đáng yêu lại có chút không đành lòng giải thích nói: “Tiểu Lâm Lạc, tư liệu của cố chủ gì đó đều được giữ bí mật, ta cũng không rõ, người phải nhớ kỹ, quan tâm nhiều quá cũng không phải chuyện tốt.”

Vì an toàn của mình, hai huynh muội dùng tên giả là Lâm Hiên và Lâm Lạc.

Sở Lạc Lạc làm bộ thụ giáo gật đầu, cười hì hì đi tới bên người Sở Hiên.

Lên đường bình an, thẳng tới khi mặt trời lặn, vị phụ nhân kia mới vén rèm lên nói một tiếng phân phó dong binh đoàn dừng ở nơi này cắm trại qua đêm.

Rất nhanh, đoàn người ở trong rừng cây tìm một nơi trống trải bằng phẳng hạ lều dựng trại, chuẩn bị bữa tối.

“Lạc Lạc, người có mệt hay không? Chân có đau không?” Sở Hiên yêu muội như mạng cau mà hỏi.

Sở Hiên vốn không tán thành việc làm của Sở Lạc Lạc (chính là nói đến việc chị không nghe lời anh mà gia nhập dong binh đoàn đó) nay nhìn đến bộ dạng buồn bã ủ xù của muội muội trong lòng hẫng lại càng không thoải mái.

“Ca ca, ta không sao, chỉ là cảm thấy có chút đói bụng.” Sở Lạc Lạc trả lời.

Sở Hiên nghe vậy vội vàng chạy tới hỏi thăm thức ăn.

Sở Lạc Lạc tùy ý ngồi trên cỏ, tay chống cằm, trong lòng nói: Aizz, đi cả một ngày rồi, đừng nói là cường đạo chính là ngay cả một tên tiểu tặc cũng đều không có gặp, thật sự là rất nhàm chán! Lúc nào mới có thể gặp được chuyện kích thích đây, nếu không nàng sợ rằng mình đi, đi, đi tới nổi ngủ gật luôn (ý chị nói là chị rất chán đó)

Lúc này, thanh âm của Nghiêm Thạc truyền đến: “Tiểu Lâm Lạc...”

Sở Lạc Lạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy đội trưởng Nghiêm Thạc đang bước nhanh về phía nàng, mà phía sau của hắn còn có cái vị nam tử tóc đen cả người toát ra hàn khí kia.

Tên nam tử đánh giá Sở Lạc Lạc một chút, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia khinh thị. Hắn hừ lạnh một tiếng, cũng không tình nguyện nói: “Chủ tử nhà chúng ta mời người tới gặp.”

Dựa vào! Đây là thái độ mời người khác sao?

Trong lòng Sở Lạc Lạc cực kỳ bất mãn, nghĩ tới người này khẳng định khinh thường cùng một tiểu tử nói chuyện khách khí nhưng là vì e ngại mệnh lệnh của chủ nhân cho nên mới bất đắc dĩ làm đi.

Nếu như sau này có cơ hội, nàng nhất định phải giáo huấn hắn.

Bất quá, Sở Lạc Lạc rất là tò mò. một cái người cao cao tại thượng lại đi tìm nàng, một người lính đánh thuê tạm thời, rốt cuộc có chuyện gì đây? Nghĩ vậy nàng cũng lười cùng tên này so đo.

Khi Sở Lạc Lạc lên xe ngựa xong, mới phát hiện bên trong so với tưởng tượng của nàng tinh mỹ hơn rất nhiều. (Tinh mỹ = Tinh xảo + Mỹ lệ)

Nhưng là lực chú ý của nàng không có đặt ở trên xe ngựa, bởi vì trong xe có một thứ tồn tại so với xe ngựa có lực hấp dẫn hơn nhiều. Thứ đó đương nhiên là bệnh công tử.

Lúc này hắn mặc một kiện trường bào màu đen rộng thùng thình, tóc dài như mực tùy ý buông thả. Khi hắn nhìn đến vẻ mặt tò mò của Sở Lạc Lạc, trên gương mặt tái nhợt kia bỗng nhiên lộ ra một chút tươi cười, giống như là giữa nền tuyết nở rộ một bông sen trắng.

Sở Lạc Lạc sửng sốt, hiển nhiên không dự đoán được sẽ có một màn như vậy, bệnh công tử làm cho người khác có cảm giác cao cao tại thượng này,

dường như đối nàng đặc biệt ưu ái nha!

Khi nhìn đến tươi cười trong chớp mắt đã biến mất kia, nàng bỗng nhiên cảm thấy, hân thực tịch mịch.

“Người tên là gì? Năm nay mấy tuổi?” Bệnh công tử mềm nhẹ nói, thanh âm của hắn trong trẻo tựa như nước suối vậy.

Sở Lạc Lạc trả lời chi tiết từng câu , đương nhiên tên nàng dùng là tên giả, nàng còn không ngu đến nỗi bị một cái nụ cười là cho choáng váng đầu.

“Người bị bệnh sao? Tại sao còn muốn làm loại công việc nguy hiểm này?” Nghe được tuổi của nàng, mày đẹp của bệnh công tử khẽ chau lại, tiếp tục hỏi.

Thì ra là thế! Người này rõ ràng là đem nàng thành một cái tiểu tử mang bệnh nặng trong người, không có tiền chạy chữa chỉ có thể bôn ba lao碌 kiếm tiền mua thuốc

Cho nên quý công tử này mới đối với nàng đặc biệt ưu ái, thậm chí còn mời nàng lên xe ngựa, xem ra là có loại ý tứ đồng bệnh tương liên.

Bất quá, nàng hiện tại đúng là rất nghèo, kết quả là, Sở Lạc Lạc nói bừa loạn thất bát tao một hồi tạo ra một câu chuyện xưa đẹp để mà lại rung động lòng người. Còn nói nàng cùng huynh trưởng bôn ba mấy ngày chuyển thành mấy tháng, thấy được vị quý công tử kia cảm thán không thôi.

“Đến, Lạc Lạc, nếm thử đi.” Bệnh công tử nhìn về phía Sở Lạc Lạc bằng ánh mắt cực kỳ thương hại, còn muốn giữ nàng lại cùng dùng bữa tối.

Sở Lạc Lạc cũng không có ngốc, nàng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội được ăn mỹ thực như vậy, hơn nữa, đồ ăn của vị bệnh công tử này đều có chỗ tốt

đối với thân thể, đặc biệt là người có thân thể hư nhược.

Cho nên, cái vị thị vệ lạnh khốc bên người bệnh công tử khi đem thức ăn tới liền dùng ánh mắt vô cùng bất mãn nhìn nàng. Nàng lại làm bộ như nhìn không thấy, ăn mấy đồ kia thật là ngon nha!

Chính là, thời điểm bệnh công tử đưa cho nàng một chén canh nóng, Sở Lạc Lạc lại rất giật mình, không khỏi quan sát hẳn.

Vốn dĩ cảm giác vị bệnh công tử này đem lại cho nàng chỉ có yếu ớt, giống như là thủy tinh xinh đẹp, tựa hồ chỉ cần chạm vào liền vỡ, cổ của của hắn, tay của hắn đều khiến cho người ta có cảm giác như vậy. Nhưng là khi Sở Lạc Lạc nhìn gần đôi bàn tay trắng nõn thon dài, nàng mới phát hiện có chút không thích hợp.

Kia cũng không phải là một đôi tay yếu ớt, mà bên trên còn có một vài vết chai mỏng manh.

---Đề lời nói với người xa lạ---

Thân nhóm, vị bệnh công tử này có hợp với tâm ý mọi người không a?
Hì hì...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Thứ Sát

Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt của Sở Lạc Lạc, bệnh công tử bất động thanh sắc thu hồi tay của mình, vẻ mặt hẳn tựa hồ có chút âm đạm.

Sở Lạc Lạc cũng hiểu được ánh mắt của mình quá mức trực tiếp, trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ. Không lâu sau, nàng ly khai xe ngựa.

Màn đêm buông xuống, Huynh muội hai người đi đến căn lều được phân cho.

“Đãi ngộ không tồi a.” Sở Hiên mỉm cười trêu ghẹo nhìn muội muội của mình, thuận tay ôn nhu xoa xoa đầu Sở Lạc Lạc, cúi thấp đầu xuống hỏi thăm bên tai Sở Lạc Lạc: “Có xảy ra chuyện gì không?”

Câu hỏi ôn nhu của Sở Hiên làm cho đáy lòng Sở Lạc Lạc chảy qua một tia ấp áp, nàng ngẩng đầu cười nói: “Còn không phải là ca ca người đem ta bỏ đói đến xanh xao vàng vọt, ngay cả cổ chủ cũng đều nhìn thấy đây!”

Nghe được câu trả lời của Sở Lạc Lạc như vậy Sở Hiên mới yên lòng.

Đêm đó, một đêm yên tĩnh.

Sáng hôm sau, ánh nắng rực rỡ.

Nam tử lãnh khốc bên hông mang kiếm đi đến một chiếc xe ngựa khác, xin ý kiến của phụ nhân trung niên kia xong mới bảo với đội trưởng Nghiêm Thạc chuẩn bị xuất phát.

Vì thế, Lôi diên dong binh đoàn chậm rãi lên đường.

Sở Lạc Lạc có chút kỳ quái, rõ ràng vị bệnh công tử kia mới là chủ tử của tên nam nhân lãnh khốc kia, thế nhưng bất kể là xuất phát hay là dừng lại đều là phụ nhân kia phát ra mệnh lệnh. Mà thái độ của nam tử lãnh khốc đối với phụ nhân kia rõ ràng cũng không kính trọng như đối với bệnh công tử.

Tuy là tò mò nhưng là Sở Lạc Lạc cũng không có lại một lần nữa hỏi Nghiêm Thạc, cho tới giữa trưa, đội ngũ mới dừng lại ở bên cạnh đường lớn.

“Chủ nhân nhà chúng ta mời người qua một chuyến!”

Sở Lạc Lạc đang định gặm chút lương khô giải quyết cơm trưa thì vị nam tử lãnh khốc vẻ mặt băng sương xuất hiện trước mặt nàng.

Thái độ nói chuyện của hắn so với ngày hôm qua còn khinh thị hơn, Sở Hiên nghe vậy cơ hồ muốn tranh chấp cùng hắn.

Sở Lạc Lạc dè dặt cánh tay đang ngo ngoe* vọng động của ca ca, mỉm cười với hắn nói: “Ca ca, ta đi rất nhanh sẽ trở về, nhân gia hắn là cố chủ của chúng ta.”(Nguyên văn trong convert nó là vậy, ta không bịa đâu, tác giả dùng từ thật là = =')

“Hừ!” Sở Hiên nhìn bóng dáng của nam nhân lãnh khốc, hừ lạnh một tiếng, nếu không phải tối qua nghe Lạc Lạc nói vị quý công tử kia đối xử với nàng có chút thân thiết thì chỉ bằng thái độ của cái nam nhân lãnh khốc kia, hắn tuyệt đối không để Lạc Lạc chịu khi dễ như vậy.

Sở Lạc Lạc bước chân rất nhanh nhẹn, trong lòng của nàng cũng rất sung sướng, có thể ăn thức ăn ngon, có thể khiến cho tên nam tử lạnh lùng kia tức giận, trước mắt mà nói còn có cái gì thú vị hơn hai chuyện này đây.

“Các vị đại gia thương xót! Có thể cho chúng ta một chút đồ ăn?”

Lúc mọi người vội vàng giải quyết cơm trưa, một hàng người quần áo tả tơi đi về phía bọn họ. Xem ra bọn họ là lưu dân, tuy rằng nhìn không ra bọn họ có mang theo vũ khí hay không nhưng dong binh đoàn vẫn cảnh giác như cũ.

“Ô... Ô... Ta đói bụng, khi nào mới có thể được ăn nha...”

Thanh âm trẻ con truyền đến, một đứa nhỏ khoảng năm, sáu tuổi từ trong đám người xuất hiện. Hắn đói đến nỗi dường như chỉ còn da bọc xương.

Độ dạng của đứa nhỏ khiến cho đoàn người dờ xuống tâm đề phòng bởi vì không ai lại đem theo đứa bé đi cướp bóc.

Hơn nữa trong các thành viên của dong binh đoàn không hề thiếu những người xuất thân thấp hèn, đều đã từng chịu đói qua, chỉ có những người đã từ trải mới có thể hiểu được tư vị trong đó.

Dưới sự cho phép của Nghiêm Thạc, bọn họ lấy ra một bao lương khô đưa cho những lưu dân này.

Vài lưu dân tiến lên tiếp nhận đồ ăn, nước mắt không khó trào ra ngoài hốc mắt, bọn họ đều quỳ gối xuống, liên tục cúi lạy những người tốt bụng này.

Đứa bé chỉ còn da bọc xương kia trong miệng cắn lương khô, chạy đến trước mặt nam tử lãnh khốc, cũng “Bùm” một tiếng quỳ xuống, bàn tay nhỏ bé lại vững vàng giữ chặt cặp quần, cái đầu nho nhỏ ngẩng lên, biểu tình chính là vô cùng ác độc.(Bởi vì đứa bé này dấu kiếm bên trong quần cho nên khi quỳ xuống phải giữ cặp quần đề phòng kiếm rơi ra và cũng dễ dàng rút kiếm ra khi hành động)

Phong vân biến đổi.

Lưu dân mới vừa rồi còn mang vẻ mặt biết ơn lúc này đã là một diện mạo khác. Những người vốn đang quỳ xuống không biết từ khi nào đã rút ra vũ khí, đều chém đến người trước mặt. Ngay cả đứa bé nhỏ tuổi kia cũng không ngoại lệ, hơn nữa, thủ pháp của hắn so với những người kia còn cao minh hơn, tốc độ cũng nhanh hơn, ánh mắt của hắn tràn ngập sát khí, ánh mắt kia căn bản không phải là ánh mắt của một đứa nhỏ.

Những người còn lại đứng cách đó không xa huy động pháp trường vẫn luôn giấu kín ra, trong miệng niệm lên chú ngữ, hỏa cầu phá không đánh úp về phía dòng binh đoàn. Gần như là trong nháy mắt, cảnh tượng ôn nhu đã biến thành chiến trường giết chóc.

Khi năng lượng ma pháp đánh về phía chiếc xe ngựa hoa mỹ kia, bảo thạch được khảm trên xe ngựa bỗng phát ra ánh sáng trắng, nhất thời những ma pháp công kích đến đều biến thành bọt nước, thì ra xe ngựa kia còn có thuật sĩ cao minh thiết lập kết giới phòng hộ.

Cùng lúc đó, một bóng dáng từ trong đám người lao ra, thân pháp nhanh như chớp, lợi kiếm trong tay hắn phát ra ánh sáng, rõ ràng chính là đấu khí

Nam tử lãnh khốc tuy rằng đã giải quyết xong sát thủ đang dây dưa với hắn nhưng là bóng dáng kia đã vọt tới bên trong xe ngựa.

Ngay tại khi sát thủ vọt vào trong xe, bệnh công tử bỗng nhiên lấy một tay kéo Sở Lạc Lạc vẫn luôn ngồi bên cạnh hắn vào lòng.

Ngay khi đám người bên ngoài khởi động ma pháp Sở Lạc Lạc liền phát hiện có điều không ổn, nàng bình ổn hơi thở, đang định tùy thời mà xuất thủ lại ngàn vạn không dự đoán được bệnh công tử kia lại kéo mình vào lòng.

Hay là, hắn muốn lợi dụng mình để chặn kiếm?

Sở Lạc Lạc không khỏi cười lạnh, từ trước cho đến nay, vận mệnh của nàng cũng không bao giờ ở trong tay người khác.

Nhưng là sự tình phát triển khác xa so với dự đoán của nàng.

Trong nháy mắt, ngân quang chớp động, kiếm quang rơi xuống.

Sát thủ thậm chí không nhìn ra hắc từ nơi nào lấy ra vũ khí, cũng căn bản không thấy rõ vũ khí kia là gì.

Tuy rằng tên thích khách kia vẫn mở to mắt nhưng đầu của đã sớm rơi xuống.

Cho tới khi đầu rơi xuống đất, cái sát thủ kia vẫn không thấy rõ vũ khí đem hắc xuống hoàng tuyền đến tột cùng là cái gì, nhưng là Sở Lạc Lạc bị bệnh công tử ôm vào lòng lại thấy rõ.

Ngay tại trong nháy mắt khi thích khách đâm kiếm ra, Sở Lạc Lạc cũng đang chuẩn bị ra tay, mà lúc này, tay phải bệnh công tử khẽ động. Động tác của hắc rất nhanh, nàng chỉ cảm thấy đầu tay áo bên phải của hắc khẽ động một chút, sau đó chính là ngân quang chớp động trước mắt nàng, nàng thấy rõ, đó là một thanh đoản đao* mỏng như cánh ve. (Đoản đao: Dao ngắn, trong truyện thì có lẽ nó giống phi đao của Tiểu Lý Phi Đao hơn)

Lúc này Sở Lạc Lạc nhớ tới một loại đao pháp thất truyền, nghe nói, người bị loại đao pháp này giết, khi đầu bị chặt bỏ rơi trên đất thậm chí có thể nhìn thấy chân của chính mình.

Bởi vậy, có thể thấy được, tốc độ này là cực kỳ nhanh!

Nhưng là từ sau khi Thánh Vân đại lục thịnh hành tu luyện đấu khí, người luyện võ đều gia nhập hàng ngũ tu hành đấu khí, theo đuổi đao pháp tốc độ đã dần dần biến mất bên trong hồng trần, mà loại đao pháp này đã sớm thất truyền. Không nghĩ tới, cho đến hôm nay, nàng cư nhiên còn có

thể nhìn thấy loại đao pháp này, hơn nữa người sử dụng lại là một cái thiếu niên ốm yếu. Xem ra, những vết chai hôm qua nàng thấy chính là do tu luyện đao pháp tạo thành.

Lúc này, thanh âm của bệnh công tử truyền đến, thanh âm của hắn mềm nhẹ, mơ hồ giống như là tự nói thầm lại phảng phất giống như là từ nơi chân trời truyền đến.

“Ha ha... Cho dù là cái phế vật không thể tu luyện đấu khí cũng có năng lực giết người!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Ác Ma Chú

Bên trong xe ngựa tương đối yên tĩnh, bên ngoài, thành viên của dong binh đoàn và nhóm sát thủ tập kích đã lao vào chiến đấu.

Ma pháp sư đều lấy ra pháp trượng, thấp giọng ngâm xướng, các chiến sĩ đều vung vũ khí xông lên phía trước chém giết.

Nhưng bởi vì đám sát thủ đột nhiên tập kích, hơn nữa ma pháp sư bên đối phương cũng phóng xuất ma pháp trước làm cho dong binh đoàn có chút bối rối. May mắn, dong binh đoàn có một pháp sư cũng rất thông minh phóng ra một cái phòng ngự như ma pháp có thời gian ngâm xướng ngắn mới có thể khiến cho thương vong giảm bớt.

Đứa bé nhỏ gầy trong mắt thành viên dong binh đoàn lúc này đã biến hóa nhanh chóng, giống như trở thành sát thần, ở giữa đám người linh hoạt xuyên qua, trên thân kiếm sắc bén hiện lên dấu khí màu lục nồng đậm, mỗi lần phóng ra đều lấy đi một sinh mệnh.

Đội trưởng Nghiêm Thạc mắt thấy đồng đội của mình ngã xuống trong vũng máu, bị phần gào thét nhưng không có cách nào thoát khỏi vòng vây. Chỉ thấy hai mắt hằn tròng lớn, giăng đầy tơ máu giống như muốn nổ tung, hấn ra sức vung cự kiếm, ý đồ giết chết tên sát thủ đáng người trẻ con kia nhưng là mỗi lần mở ra được một lỗ hổng thì lập tức lại bị vây quanh. Bởi vì lấy một địch bốn, thể lực của Nghiêm Thạc dần không thể chống đỡ nổi, trên người cũng xuất hiện vài đạo vết thương.

Đám sát thủ đột kích nhìn qua đã biết là có mưu tính trước, so với dong binh đoàn tán loạn thì sát thủ hiển nhiên là phối hợp ăn ý hơn, hơn nữa còn lấy giết người làm mục đích cuối cùng.

“Chủ nhân!” Nam nhân lãnh khốc thoát khỏi dây dưa của sát thủ, trước tiên chạy về phía xe ngựa.

Lúc này, Sở Lạc Lạc từ trong lòng vị bệnh công tử nhảy ra ngoài, linh hoạt hiện lên bên cạnh nam nhân lãnh khốc, gia nhập cuộc chiến bên ngoài.

Thấy thế, bệnh công tử khẽ cau mày nói: “Người ra bên ngoài hỗ trợ.”

Nam nhân lãnh khốc nói: “Nhiệm vụ của ta chính là bảo vệ chủ nhân an toàn.”

Bệnh công tử đang muốn quát lớn, không ngờ trên mặt bỗng toát ra những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu, tay hăn đè chặt vị trí trái tim, sắc mặt dị thường khó coi, thiếu chút nữa cứ như vậy mà ngất xỉu.

“Lạc Lạc, trở về xe ngựa đi!”

Sở Hiên vừa giải quyết xong một tên sát thủ lại thấy muội muội gia nhập chiến trường không khỏi hô lớn.

Sở Lạc Lạc hai đầu gối khẽ động, linh hoạt tránh thoát một kiếm, thuận thế vòng đến phía sau người nọ, ở sau lưng đâm một kiếm. Xem ra, kiếm pháp mà Thanh Diệp truyền thụ phi thường thích hợp với nàng. Nàng nở nụ cười tươi nói với Sở Hiên: “Không! Ca ca, ta muốn cùng người kề vai chiến đấu!”

Sở Hiên biết mình không thể thuyết phục muội muội, khi đối mặt với sát thủ, sát khí trong mắt càng nồng đậm, ra tay cũng lưu loát hơn.

Lúc này, ma pháp băng nhận và quang đạn lại một lần nữa làm thành một đường cong trong không khí bay đến, Sở Hiên tùy ý vung kiếm chắn lại, trên thân kiếm hiện lên hào quang màu vàng nồng đậm. Dưới chân hần phảng phất sinh ra gió, khởi động đấu khí, phá tan kết giới phòng hộ của pháp sư băng ra ngoài, thân thủ nhanh như thiểm điện*, nhanh chóng vẽ trên cổ ba tên pháp sư một đạo vết máu, nhất thời, tình thế nhanh chóng nghịch chuyển. (Thiểm điện: sấm sét)

Nghiêm Thạc thấy thế, lập tức hô lên với tên ma pháp sư đang ở xa sử dụng ma pháp công kích: “Tập trung thi triển ma pháp phòng hộ và phản ma pháp đối với Lâm Hiên!”

Không ai có thể nghĩ tới, một cái thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi lại có thể là một Sơ Cấp Kiếm Sư. Sở Hiên rất nhanh chóng tiến sát vòng vây của quân địch, ma pháp sư của dong binh đoàn không ngừng thi triển ma pháp phòng hộ và phản ma pháp ở trên người hần. Trong nhất thời, đội hình quân địch đại loạn, không đến một khắc, Sở Hiên đã liên tiếp đâm chết vài tên sát thủ, đối phương liên tiếp thất bại.

Đám sát thủ đã xông vào bên trong dong binh đoàn cảm thấy không ổn, lập tức tập trung đánh về phía xe ngựa. Thủ hộ ở bên cạnh xe ngựa là nam tử lãnh khốc, đôi chân thon dài đạp xuống mặt đất, cả thân hình lập tức theo đà bay lên không, đồng thời đưa tay rút ra trường kiếm. Đó là một thanh trường kiếm màu đen, tỏa ra hàn khí, nhìn qua đã biết là đã trải qua cải tạo bằng ma lực. Vung tay một cái, vô số đầu người đã bị hần chặt xuống.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Sở Hiên và tên nam nhân lãnh khốc, ai cũng không để ý tới thiếu niên sắc mặt vàng như nền trên chiến trường.

Đối mặt với sát thủ, trên mặt Sở Lạc Lạc thế nhưng lại không nhìn ra một tia biểu tình nào, trong đôi mắt màu hổ phách là tự ca tự đại hư vô, tựa

như mạng người đối với nàng chỉ như một con kiến khiến cho khi ánh mắt ác độc của sát thủ tiếp xúc với ánh mắt của Sở Lạc Lạc trong lòng cũng không tự chủ được mà ngẩn ra.

Ha ha...

Nếu như không có ai chú ý đến nàng như vậy, nàng liền quang minh chính đại sử dụng di động ma pháp.

Chỉ chốc lát sau, đám sát thủ ở xung quanh Sở Lạc Lạc đều bị một kích mà ngã xuống, bọn họ đều là chết không nhắm mắt, trong mắt đều tràn ngập kinh ngạc, không thể tin.

Trừ bỏ một hai người nhân lúc hỗn loạn chạy trốn ra, đám sát thủ còn lại đều bị tiêu diệt, nhưng là thành viên của dong binh đoàn cũng chết quá nửa, ngay cả đội trưởng Nghiêm Thạc cũng bị trọng thương. Nếu không phải bên trong đội ngũ xuất hiện một cái Sơ Cấp Kiếm Sư trẻ tuổi hơn nữa cố chủ kia còn có một hộ vệ võ công cao cường hỗ trợ thì chỉ sợ trận chiến này thương vong càng thảm thiết hơn.

Trận chiến thảm khốc cuối cùng đã xong, lúc này, thiếu niên tóc vàng đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, trên người hằn dấp đầy vết máu, từ tên người của hắn tản mát ra một loại khí chất khác với thường ngày, ở trong mắt của mọi người, hắn tựa như một chiến thần (Sở ca ca hảo soái a >_<)

Hắn đỡ bỏ sát khí trên người, ánh mắt hướng tới bên trong đám người tìm kiếm, sau đó gương mặt đặng đặng sát khí bỗng nhiên toát ra một cái nụ cười thật tươi, ánh mắt của hắn tràn ngập nhu tình. Mọi người tò mò nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một thiếu niên sắc mặt vàng như nến. dáng người trác tuyệt đứng đó.

Bởi vì thương vong tương đối lớn, đội trưởng Nghiêm Thạc còn bị trọng thương cho nên hắn đem quyền chỉ huy dong binh đoàn giao cho cái vị Sơ Cấp Kiếm Sư trẻ tuổi kia.

Mà Sở Hiên giống như trời sinh đã có khả năng lãnh đạo, sau khi hần tiếp nhận quyền chỉ huy xong, an bài trị liệu và một lần nữa phân công lại mọi người đầu vào đây. Mà bên phía cố chủ lại đều là phụ nhân kia ra chỉ thị, vị quý công tử kia luôn luôn ở trên xe ngựa, vẫn chưa lộ diện. Dong binh đoàn tìm một địa phương mai táng thi thể của đồng đội, trước khi màn đêm buông xuống tìm được một chỗ hạ trại nghỉ ngơi.

Trên xe ngựa hoa lệ.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chúng ta đi theo giờ giấc, lộ tuyến người chỉ thị vì sao vẫn gặp phải sát thủ?” Ánh mắt sắc bén của nam tử lãnh khốc nhìn về phía phụ nhân, thấp giọng quát.

Nếu như không phải chủ nhân miễn cưỡng chính mình sử dụng đao pháp kia thì chú cũng sẽ không phát tác sớm.

“Hừ! Người là đang nghi ngờ năng lực bói toán của ta sao?” Phụ nhân không chút khách khí trả lời.

“Đêm hôm qua ta đã nói rất nhiều lần, chủ nhân nhà người nhất định phải trải qua kiếp nạn này. Bằng không hần sẽ bỏ lỡ vị quý nhân kia. Nếu không phải sư phụ của người ra mặt mời ta xuống núi thì ta cần gì phải tới nơi này chứ!”

Nói xong, phụ nhân không để ý đến vị nam tử lãnh khốc kia, nàng lấy từ trong tay áo ra một cái hộp nhỏ hoa lệ, bên trên có khắc đồ án hình ngôi sao sáu cánh, bên trong hòm là một viên đá thủy tinh màu đen. Nàng cẩn thận đem viên đá thủy tinh đen đặt lên trên ngực quý công tử, viên đá lập tức dán vào trên ngực bệnh công tử. Hô hấp dồn dập của hần từ từ bình ổn lại, những giọt mồ hôi lớn cũng chậm rãi biến mất.

Lãnh khốc nam tử không đành lòng, quay đầu đi chỗ khác, hần gặt gao nắm chặt hai đấm.

Viên thủy tinh đen kia rõ ràng là tà vật mang điềm xấu thế nhưng chủ nhân của hắc lại chỉ có thể dùng nó để ức chế Ác Ma Chú trên người. Mấy tháng nay, bọn họ đã trải qua vài phen bị đuổi giết, đến tột cùng phải đợi tới khi nào mới có thể gặp được vị quý nhân có thể giải được Ác Ma Chú kia.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Thiêu Hồn

Trận chiến thảm thiết này làm cho không khí trong dong binh đoàn áp lực tới cực điểm. Lôi Điện dong binh đoàn có tất cả năm mươi người, sau trận chiến này hy sinh mười lăm người, ba người bị trọng thương, bị thương nhẹ có hai mươi người.

Cả một đêm, đội trưởng Nghiêm Thạc lệ nóng quanh tròn, cho dù cả người bị băng bó cũng không rên một tiếng. Trong số những người hy sinh lần này có không ít người đã theo hãn nhiều năm, mà nguyên nhân lần này thương vong thê thảm, ngoại trừ địch nhân quá mức âm hiểm thì hãn cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Cho dù tâm trạng không tốt nhưng các thành viên dong binh đoàn vẫn cố gắng lên tinh thần, những cảm xúc dư thừa chỉ có thể chôn sâu trong tim, bởi vì ngày mai, họ lại bắt đầu một hành trình mới, đây là trách nhiệm của một lính đánh thuê.

Đêm tối như mực, ánh sao le lói.

Bên trong lều trại, một bóng dáng nho nhỏ rón ra rón rén đứng dậy.

Đúng lúc cái bóng dáng kia muốn xốc cửa lều lên thì bên tai truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“Muộn như vậy rồi còn muốn đi đâu?”

Thân ảnh kiều nhỏ quay đầu, đúng là Sở Lạc Lạc nữ phần nam trang. Nhìn thấy Sở Hiên nằm ở một bên, đôi mắt màu lam lóe sáng trong bóng

đêm, Sở Lạc Lạc đành phải xấu hổ cười.

“Hắc hắc... Ca ca, ta trong lòng cảm thấy có chút buồn bực, muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Sở Hiên trong lòng cười thầm, vẻ mặt lại rất nghiêm túc nói: “Làm bộ này nọ.”

Sở Lạc Lạc gặp chiêu này liền không thể chống đỡ chỉ đành phải nói thật: “Ban ngày chảy rất nhiều mồ hôi, vừa này thấy gần đây có dòng suối nhỏ, ta nghĩ...”

Trải qua chiến đấu ngày hôm nay ai cũng đổ rất nhiều mồ hôi, còn lây dính không ít máu, thời điểm hạ trại, rất nhiều đoàn viên đã đến chỗ dòng suối nhỏ rửa mặt chải đầu. Hẳn thế nhưng lại xem nhẹ muội muội vẫn phần nam trang. Nàng vốn yêu sạch sẽ lại có thể chịu đựng đến nửa đêm, thực không dễ dàng.

Biểu tình của Sở Hiên nhất thời trở nên nhu hòa, nói với muội muội: “Ân, có cần ca ca đi theo canh chừng cho người sao?”

“Ca ca, không cần đâu.” Sở Lạc Lạc nhìn biểu tình của Sở Hiên biết là hẳn thật lòng nhưng nếu có người ở bên cạnh nàng thực sự cảm thấy không được tự nhiên.

“Được rồi, vậy đi sớm về sớm, chú ý an toàn.”

Sở Lạc Lạc dùng tay làm nột cái động tác “Đã hiểu” sau đó nhanh nhẹn ra khỏi lều trại, nói vài lời với thành viên dong binh đoàn làm công tác thủ vệ ban đêm rồi đi về phía dòng suối nhỏ nằm sâu trong rừng rậm.

Dưới ánh trăng, dòng suối nhỏ trong suốt phiếm màu bàng bạc, chậm rãi trôi.

Trong suối nước có một cô gái mỹ mạo đương tuổi thanh xuân, ánh trắng màu bạc chiếu vào thân thể của nàng làm cho da thịt càng thêm trắng nõn, mái tóc đen dài ướt sũng thả xuôi trước ngực, đôi con ngươi màu hổ phách lúc này khép hờ, giống như rất là hưởng thụ, ở giữa rừng cây bị bóng đêm bao phủ, cho dù là bị nhìn lầm thành tinh linh bảo vệ rừng rậm cũng không có gì kỳ quái.

Trên xe ngựa hoa lệ.

Một đôi mắt đen bỗng nhiên mở, ánh hào quang đỏ sẫm cực nhanh xẹt qua con người.

Hắn hơi ngồi dậy, quan sát hoàn cảnh xung quanh rồi sau đó, gương mặt trắng bệch kia hiện lên một chút tươi cười quỷ dị.

“Chủ nhân?”

Lãnh khốc nam nhân thủ hộ ở bên ngoài xe ngựa nghe thấy động tĩnh bên trong xe, vui sướng hô.

Chỉ là, khi hắn đối diện với gương mặt quen thuộc kia, tia vui sướng trong mắt liền biến thành kinh hoàng. Rồi sau đó, thần trí của hắn dần dần trở nên mê mang, chỉ nghe một tiếng rên khẽ, nam tử lãnh khốc liền ngã xuống trên đầu xe ngựa.

Sở Lạc Lạc đang tắm rửa bỗng nhiên ngưng thần bởi vì ma lực trong cơ thể nàng cảm nhận được một cỗ năng lượng giao động, đó là một loại lực lượng thuộc về hắc ám tà ác, hơn nữa còn dùng tốc độ cực nhanh hướng tới nơi này.

Sở Lạc Lạc từ trong suối nước nhảy ra, khoác lên một kiên hắc bào, lúc này nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Nàng từng cảm thấy cái thanh âm kia trong trẻo giống như suối nước, nhưng hôm nay, cái loại cảm giác này hoàn toàn không giống.

“Ha ha... Không nghĩ tới, thứ hấp dẫn được ta tới lại là một tiểu mỹ nhân.”

Đúng rồi, đó là một loại thanh âm cực kỳ dụ hoặc lại mang theo chút tà khí.

Lúc này, Sở Lạc Lạc không nhanh không chậm mặc y phục, nàng lộ ra cánh tay trắng nõn cùng một nửa đùi, dáng người kiều nhỏ dưới ánh trăng càng thêm mê hoặc, cho dù chỉ là bóng lưng cũng có thể tưởng tượng ra, nàng tuyệt đối có một gương mặt xinh đẹp.

Sở Lạc Lạc không hề để ý đến trêu chọc của đối phương, nàng chậm rãi sửa sang quần áo trên người, giơ tay nhắc chân lại mang theo một chút tao nhã.

Sau một lúc lâu, nàng mới quay đầu, đối mặt với gương mặt tái nhợt quen thuộc, đôi môi đỏ mọng khẽ động nói: “Người là cái gì vậy?”

Gương mặt tái nhợt lộ ra vài phần kinh ngạc, trong mắt hắc hiện lên một tia kinh diễm, hắc nói: “Người làm sao mà biết ta không phải hắc?”

Cái người ‘hắc’ kia là chủ nhân của thân thể này, cũng là cố chủ của nhiệm vụ hộ tống lần này, quý công tử thần bí.

“Hừ... Bởi vì hơi thở, trên người người tản ra hơi thở hắc ám.” Sở Lạc Lạc hơi híp lại đôi mắt đẹp nói.

“Ha ha ... Ha ha... Thật sự là rất có ý tứ.”

Không nghĩ tới hắc lại có thể bị một cô gái nhỏ nhìn thấu, lại là bởi vì hơi thở trên người, hắc tồn tại trên đời nhiều năm như vậy, chuyện thú vị như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Thân hình hắc nhoáng lên một cái đã tới trước mặt Sở Lạc Lạc.

Thân pháp thật nhanh, Sở Lạc Lạc thậm chí còn không nhìn rõ hắc dùng phương pháp di động nào, trong mắt của nàng hiện lên một chút dị sắc.

Nhìn đến bộ dáng kinh ngạc của Sở Lạc Lạc, người nọ cười đến thật vui vẻ, tươi cười của hắc không hề giống như tuyết liên trên núi tuyết mà lại giống như mạn châu sa hoa nở tại hoàng tuyền.

Bỗng nhiên, tươi cười của hắc bị đình chỉ, hai tay của hắc che đầu, biểu tình vô cùng thống khổ, âm thanh của hắc bởi vì phẫn nộ mà trở nên dữ tợn “Thật không biết tốt xấu, đều đã đến bước này còn muốn kháng cự lại ta!”

“Nếu không nhờ ta, người đã sớm hóa thành xương trắng, đáng giận, cái tên không biết thế nào là báo đáp này!”

Thấy một mà này, Sở Lạc Lạc không cảm thấy chút kinh hoàng nào, nàng ngược lại còn nở nụ cười “Thật sự buồn cười, người chiếm cứ thân thể người khác còn muốn người ta cảm tạ người.”

“Ha ha... Một khi đã vậy, ta liền đem thân thể trả lại cho hắc, mất đi lực lượng của ta, ta xem hắc làm thế nào có thể chống đỡ qua tối nay.”

Trong mắt của hắc toát ra ý cười tà ác, hắc nói: “Tiểu mỹ nhân, ta phải đi trước một bước, thật mong chờ lần gặp sau của chúng ta, ha ha ha...”

Nói xong, thân hình liền ngã xuống đất.

Nam tử ngã trên mặt đất nhắm chặt hai mắt, hô hấp mỏng manh, từ trên người hắc toát ra những giọt mồ hôi lớn, gương mặt hiện lên vẻ trắng bệch khiến người ta sợ hãi.

Sở Lạc Lạc nhìn gương mặt quen thuộc, hơi hơi nhíu mày, thứ vừa mới nói chuyện hiển nhiên là tà vật đến từ thế giới hắc ám. Đến tột cùng, vị bệnh công tử này có cái bệnh không tiện nói ra gì mà lại cần dùng loại lực lượng tà ác này để áp chế. Nàng nhớ tới lời nói vừa rồi: “Ha ha... Một khi

đã vậy, ta liền đem thân thể trả lại cho hắn, mất đi lực lượng của ta, ta xem hắn làm thế nào có thể chống đỡ qua tối nay.”

Nhìn bộ dạng của hắn, bóng ma tử vong đã hiện trên khuôn mặt.

Trong lòng Sở Lạc Lạc bỗng nhiên có một chút không đành lòng, nàng đưa tay nhẹ nhàng đặt trên trán của hắn.

Di? Ma lực của nàng cảm nhận được một tia không thích hợp.

Nàng vội vàng mở y bào của bệnh công tử. Quả nhiên! Trên ngực trắng nõn lại có một ấn ký màu lục nhàn nhạt, kia quả thật là Thiêu Hồn Chú!

Ha ha... Thì ra là bị vong linh pháp sư hạ chú.

Chỉ là, chú này cũng không phải là trực tiếp hạ trên người hắn, người chân chính trúng Thiêu Hồn Chú hắn phải là mẫu thân của hắn.

Khó trách nàng lại không phát hiện ra ngay từ đầu.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Thủ Hộ Thần?

Bệnh công tử hai mắt nhắm nghiền, gương mặt vốn dĩ tái nhợt hiện lên tia đỏ ửng của bệnh trạng, đôi môi của hắn chuyển sang màu tím, cả người toát đầy những giọt mồ hôi lớn. Đôi tay thon dài giết người vô hình kia lúc này vô thức nắm lấy bùn đất dưới thân mong giảm bớt đau đớn bên trong.

Sở Lạc Lạc tinh mắt nhìn thấy dấu ấn màu lục nhạt trước ngực bệnh công tử hơi hơi phát sáng, ánh sáng dần dần mạnh lên, dấu ấn kia mơ hồ biến thành hình dạng một cái đài lâu. Điều này chứng tỏ Thiêu Hồn Chú đang phát tác, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt.

Thiêu Hồn Chú, nghe tên liền biết chú này sẽ có hiệu quả gì, khi chú phát tác, trái tim giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, làm cho người ta nhận không được mà muốn xé rách lồng ngực mình. Cổ tình, người lại không thể chết thoải mái, đó là một loại tra tấn so với mọi hình thức tra tấn còn thống khổ hơn.

Sở Lạc Lạc cúi đầu, hai mắt sáng ngời thâm thúy mà bình tĩnh nhìn bệnh công tử đang bị đau đớn dày vò, trên mặt không một biểu tình.

Sở Lạc Lạc từ trước tới giờ vẫn không phải người tốt bụng, thứ bệnh công tử này đã cho nàng, bất quá chỉ là đồ ăn ngon trong hai ngày chứ đừng nói tới cái ân tình lớn gì.

Nhưng mà, theo phương diện khác mà nói, Sở Lạc Lạc cũng là một người tùy tâm sở dục*. Cái tên nam nhân chết tiết vừa rồi tuy không biết là thần thánh phương nào nhưng bộ dạng cuồng vọng mà bá đạo, thậm chí còn dùng giọng điệu ngả ngớn gọi nàng là “Tiểu mỹ nhân”. Hừ! Nhìn thế

nào cũng thấy chướng mắt. (Tùy tâm sở dục: Làm theo ý của mình, không quan tâm người khác nghĩ gì.)

Ân, quả nhiên, vẫn là bản tính của bệnh công tử có vẻ vừa ý nàng hơn.

Nếu đã như vậy, trong mắt Sở Lạc Lạc xẹt qua tia sáng giảo hoạt, nàng muốn để tên nam nhân cuồng vọng kia thấy, bệnh công tử làm thế nào có thể qua được tối nay.

Sở Lạc Lạc đem ngón trỏ tay trái đặt trên môi, khẽ cắn một cái, một giọt máu đỏ tươi kỳ dị từ vết thương chảy ra, nàng xả ra một chút ý cười thản nhiên, thấp giọng ngâm xướng: “Hối vị thần chi phối thần chú hắc ám, ta Cổ Vân Lạc, trả giá linh hồn của ta để mượn ma lực của người, làm cho máu huyết của ta thanh tẩy vong linh chú!”

Nháy mắt, giọt máu đỏ sẫm giống như có sinh mệnh bỗng nhiên bắn về phía ẩn ký đầu lâu màu lục. Lập tức, đầu lâu toát ra khói đen nồng đậm, khi khói đen chậm rãi tiêu tan thì vẻ mặt thống khổ dị thường của bệnh công tử cũng chậm rãi hòa hoãn. Nhưng là, chỉ một lát sau, toàn thân hắc bỗng nhiên run rẩy một chút. Cảm nhận được có điều bất thường, Sở Lạc Lạc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một dị vật màu đỏ như máu lớn cỡ một nắm tay đang đi ra từ khuôn ngực trắng nõn.

Không thể nào, trên mặt Sở Lạc Lạc hiện ra vài phần kinh ngạc, thì ra ngoại trừ Thiêu Hồn Chú ra thì thân thể hắc còn bị trúng một loại yêu chú!

Sở Lạc Lạc không nhanh không chậm ngâm xướng chú ngữ hệ hỏa, chú yêu bình thường đều sợ lửa, quả nhiên, chú yêu bị hỏa diễm màu đen thiêu đốt lập tức phát ra tiếng thét chói tai, nhưng giây tiếp theo, chú yêu đang kêu gào thế nhưng lại phun một loại chất lỏng màu đen về phía nàng. Sở Lạc Lạc cả kinh, nhanh chóng nghiêng đầu tránh né. Chất lỏng màu đen rơi trên mặt đất, một mảnh thổ nhượng nơi đó đều bị ăn mòn mà chú yêu giảo hoạt kia đã nhanh chóng chui lại vào ngực bệnh công tử.

Đáng giận a! Sở Lạc Lạc trong lòng nổi giận mắng.

Không đúng! Chú yêu bình thường làm sao có thể chịu đựng nổi chú ngữ thiêu đốt của nàng chứ, mới vừa rồi, viên hắc thủy tinh trên người bệnh công tử rõ ràng phát ra khí tức hắc ám nồng đậm, khẳng định là do nó quấy phá.

Sở Lạc Lạc cúi xuống nhặt lên viên thủy tinh màu đen, cẩn thận xem xét, sau một lúc lâu, trên mặt của nàng lộ ra ý cười hiểu rõ, thì ra cái tên nam nhân cuồng vọng vừa rồi không phải sống ở trong người bệnh công tử mà là bị phong ấn bên trong khóa hắc thủy tinh này.

Mà bệnh công tử, do trong thời gian dài mượn hắc ám lực lượng của khóa thủy tinh này để chống đỡ Thiêu Hồn Chú cho nên mới bị xâm nhập ý thức. Vật thú vị như vậy, nàng có phải là nên thu hồi hảo hảo nghiên cứu một chút không?

Đáp án là đương nhiên, Sở Lạc Lạc tất nhiên là phải đem khóa hắc thủy tinh kia lấy làm của riêng.

Tuy rằng Thiêu Hồn Chú đã bị giải trừ nhưng là trong cơ thể bệnh công tử vẫn còn có một cái yêu chú, nếu như lại tiếp tục giải chú một lần nữa, nhìn trình độ lúc này của nàng còn có chút miễn cưỡng. Sở Lạc Lạc cân nhắc một chút, vì cái người được gọi là cố chủ này mà lại một lần nữa hao tổn ma lực, nàng cảm thấy có chút không đáng.

Sở Lạc Lạc tâm niệm vừa chuyển, lập tức có chủ ý mới.

Bệnh công tử đang hôn mê bỗng nhiên trên mặt có một chút khác thường, khi hăn mở ra đôi mắt đen, thứ đầu tiên nhìn thấy là trắng sáng trên đỉnh đầu, bên môi của hăn hiện lên ý cười chua sót, thì ra hoàng tuyền cũng có trắng sáng.

“Trăng sáng a trăng sáng, người tồn tại là để chỉ dẫn linh hồn người chết sao?”

Lúc này, hắn nghe được một trận cười khê êm tai, hắn nhúc nhích thân thể suy yếu, ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng kiều nhỏ mặc hắc bào đưa lưng về phía hắn. Dưới ánh trăng, mái tóc màu đen của nàng tung bay trong gió, có một loại hương vị như mộng ảo, hay là nàng chính là người dẫn đường nơi hoàng tuyền trong truyền thuyết?

Thanh âm ngọt ngào truyền đến: “Không cần hoài nghi, người còn sống, bởi vì ta cứu người.”

Lời này là có ý gì? Cái thanh âm ngọt ngào kia nói, hắn còn sống, bệnh công tử cảm giác có chút khó tin. Sau đó hắn khai mở vạt áo trước ngực, chỉ nhìn thấy da thịt trắng nõn mà cái ấn ký màu lục khiến người ta sợ hãi kia đã biến mất không thấy. Hắn đem bàn tay thon dài tái nhợt của mình đặt tại trước ngực, có thể cảm nhận được trái tim chính mình đang nhảy lên. Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra, hắn rõ ràng là đã từ chối lực lượng tà ác kia, vì sao hắn có thể còn sống, quả thực là giống như lời nàng nói, Thiêu Tâm chú đã được giải trừ?

“Là người đã cứu ta? Người là ai?” Trong thanh âm của bệnh công tử có kinh hỉ cũng có nghi hoặc, một cỗ vui mừng vì vẫn còn sống nảy lên trong lòng hắn, suy nghĩ cũng có chút hỗn loạn.

“Hi hi... Ta là ai? Ta là thần bảo hộ của mảnh rừng rậm này a!”

Thần bảo hộ? Chẳng lẽ quý nhân trong quẻ đã nói chính là thần thủ hộ của mảnh rừng rậm này? Tuy trong lòng hắn vẫn mang theo nghi hoặc nhưng hôm nay, hắn xác thực vẫn còn sống trên đời này, cho nên hắn không nên hoài nghi, đó là bất kính đối với thần linh.

Đang lúc bệnh công tử muốn tỏ vẻ cảm kích, thần bảo hộ còn nói thêm: “Nếu muốn cảm tạ ta vậy thì không cần, ta chỉ là không muốn để người

chết trên địa bàn của ta, không, là nơi thần thánh này, bởi vì thi thể mang theo hơi thở hắc ám sẽ phá hủy sự thánh khiết của nơi này.”

Nga! Thần hắc ám vạn năng, thỉnh tha thứ tội đại bất kính của ta đi! Sở Lạc Lạc trong lòng nghĩ như vậy.

Bệnh công tử mang theo súng bái cùng kính sợ nói: “Thần bảo hộ tôn quý, thần linh thánh khiết a, là ngài đã cứu lại tính mạng của ta, để cho ta có được cuộc sống, ta nguyện ý kính dâng cho người mọi thứ của ta.”

“Đây là lời nói thật tâm, chân thành của người?” Thần bảo hộ hỏi

“Tại hạ nói ra từ tâm can, tuyệt không giả dối” Bệnh công tử trình trọng đáp.

Thần bảo hộ nghe vậy, nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười của nàng thanh thúy động lòng người, lại tựa như mang theo vài phần giáo hoạt.

Sau một lúc lâu, nàng dừng một chút rồi nói: “Nếu đã như vậy, để chứng tỏ thành ý của người, người liền làm người hầu của ta đi...”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Vân Quy Chi Loạn

“Ta, Mộ Dung Liên, dùng linh hồn của mình thề, từ hôm nay trở thành người hầu của ngài...” Bệnh công tử nghe vậy vẻ mặt nghiêm túc, giơ tay lên chỉ lên phía bầu trời đêm bắt đầu thề.

“Đợi một chút.” Sở Lạc Lạc mở miệng đánh gãy lời thề của hắn.

Mộ Dung Liên sao? Sở Lạc Lạc nhớ lại nụ cười ngày ấy, tên này thật ra rất hợp với hắn. Bất quá, vừa rồi nàng chỉ là muốn đùa một chút, không ngờ bệnh công tử cư nhiên lại làm thật, hơn nữa còn rất trịnh trọng thề, vì thế Sở Lạc Lạc đành phải lên tiếng đánh gãy.

Bởi vì, ở Thánh Vân đại lục nếu như lấy linh hồn ra thề, như vậy lời thề sẽ bị phép tắc thiên địa ước thúc, nếu như vi phạm lời thề, nhất định sẽ hồn phi phách tán.

Sở Lạc Lạc xoay người lại, đôi mắt sáng như sao nhìn bệnh công tử, mở miệng nói: “Không cần người thề trịnh trọng như vậy, trong cơ thể người còn có chú yêu chưa được trừ đi nhưng nó đã bị ta làm bị thương. Hai năm sau, người lại đến nơi này, ta sẽ giải trừ cho người. Sau đó người chỉ cần thay ta làm ba chuyện là được.”

Như vậy, giữa bọn họ sẽ không có quá nhiều liên hệ.

Bóng đêm che khuất một phần gương mặt của Sở Lạc Lạc, hơn nữa khoảng cách khá xa, Mộ Dung Liên chỉ nhìn thấy một đôi mắt sáng như sao nhìn vào chính mình.

Từ nhỏ, hắn liền phải chịu Thiêu Hồn Chú tra tấn, vốn tưởng rằng chính mình phải cả đời làm một cái ma ốm, làm phế vật trong mắt mọi người.

Thế nhưng hôm nay, cái chú thời thời khắc khắc uy hiếp sinh mệnh hắn đã bị chữa khỏi, vui sướng thật lớn tràn ngập nội tâm của hắn. Hắn biết rõ vị thần bảo hộ này ra tay cứu giúp đối với chính hắn có ý nghĩa như thế nào.

Vì thế, Mộ Dung Liên đưa tay đặt vào vị trí trái tim, tao nhã cúi gập người, nói: “Ân nhân tôn quý, Mộ Dung Liên nhất định sẽ đúng hạn tới đây, vĩnh viễn không bội ước.”

Trong bóng đêm, con người kia lóe sáng, một trận cười khẽ dễ nghe truyền đến, lời nói thản nhiên truyền vào trong tai Mộ Dung Liên: “Chú kia đã giải, vậy tảng đá mang điềm xấu kia ta cầm đi. Như vậy, hai năm sau gặp lại.”

Mộ Dung Liên ngẩng đầu, phát hiện trước mặt đã không còn một bóng người, trên miệng của hắn tràn đầy ý cười như liên. Sau đó, hắn hướng về nơi Sở Lạc Lạc từng đứng, quỳ gối xuống, đối với trắng sáng trên bầu trời, lặp lại lời thề vừa rồi của mình.

Ngày tiếp theo, sáng sớm tinh mơ, Mộ Dung Liên liền tuyên bố nhiệm vụ hộ tống của dong binh đoàn chấm dứt. Bởi vì dong binh đoàn thương vong nặng nề, hắn bồi thường cho Nghiêm Thạc rất nhiều, chính là hơn gấp đôi so với thù lao đã định.

Đội trưởng Nghiêm Thạc là cái người rất giữ chữ tín, cho dù cố chủ đã trả tiền thù lao vẫn như cũ kiên trì hộ tống cố chủ tới thành trấn phụ cận.

Sở Lạc Lạc và Sở Hiên vẫn chưa theo mọi người thu thập đồ đạc, bởi vì phương hướng của cái thành trấn kia cùng Vân Đô Thành mà bọn họ muốn tới tương phản với nhau, cho nên, bọn họ hướng đội trưởng Nghiêm Thạc cáo từ.

Đội trưởng Nghiêm Thạc cũng không nhất định giữ bọn họ lại, theo như ước định trả cho Sở Hiên và Sở Lạc Lạc tiền thù lao là năm mươi phỉ ngân.

Ở Thánh Vân đại lục, vân đồng là một loại tiên thông dụng, cũng là loại tiền có giá trị ít nhất. Một trăm vân đồng tương đương với một phỉ ngân, một trăm phỉ ngân lại tương đương với một thỏi kim.

Gia đình dân chúng bình thường chỉ cần mười phỉ ngân là có thể vượt qua một năm không lo ăn uống, cho nên năm mươi phỉ ngân này cũng coi như là tiền thuê thuộc dạng xa xỉ.

“Lạc Lạc...”

Lúc này, trên xe ngựa truyền đến một tiếng gọi, một cánh tay trắng nõn thon dài xốc mình lên, lộ ra gương mặt tái nhợt tuần tú của Mộ Dung Liên.

Bởi vì chú đã giải trừ, trên mặt Mộ Dung Liên ần ần hiện lên chút vui mừng không thể áp chế. Tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng vẻ mặt đã khôi phục một chút sức sống.

Sở Lạc Lạc lòng đầy nghi hoặc hướng xe ngựa đi tới, đôi mắt đen của Mộ Dung Liên lảng lảng nhìn nàng nhưng không nói gì thêm. Ánh mắt như vậy làm Sở Lạc Lạc giật mình, ách... Hay là hấn nhìn ra cái gì không đúng?

Sau một lúc lâu, trong mắt Mộ Dung Liên toát ra thương tiếc, hấn đem một cái túi tiền đã chuẩn bị tốt nhét vào tay Sở Lạc Lạc, chỉ là thản nhiên cười nói “Trân trọng.”

“Hu...”

Mã phu kéo dây cương, sau khi xe ngựa dừng lại, một thiếu niên áo quần mộc mạc, tóc vàng, mắt xanh nhẹ nhàng nhảy xuống xe. Sau đó hắn lại đưa tay về phía xe ngựa, mọi người xung quanh tò mò nhìn, không biết trong xe ngựa sẽ là một mỹ nhân như thế nào, nhưng làm cho người ta thất vọng là, khi nhìn thấy cái đầu nhỏ kia, mọi người chỉ nhìn thấy một thiếu niên gầy yếu sắc mặt vàng như nến.

Sau khi cùng dong binh đoàn tách ta, huynh muội hai người đi về hướng tây ước chừng mười ngày, trên đường ngồi qua mấy cái xe ngựa, đi qua ba thôn trang, năm trấn nhỏ, cuối cùng cũng đi tới một thành thị lớn nằm ở biên giới phía tây Thiên Kỳ Quốc – Vân Quy Thành.

Vân Quy Thành sở dĩ gọi là Vân Quy là bởi vì nơi này có một cảnh quan độc đáo. Vân Quy Thành suốt ngày sương mù lượn lờ, chỉ có hai canh giờ trước và sau khi mặt trời mọc sương mù mới có thể biến mất, thời gian còn lại toàn bộ thị trấn giống như là ở bên trong một đám mây, như mộng như ảo, cái tên Vân Quy là ra đời như vậy. Tới lúc mặt trời sắp lặn, Vân Quy Thành quanh quẩn những luồng sáng bảy màu, lúc này cũng là một trong những thời khắc đẹp nhất ở đây.

Trước khi mặt trời lặn, huynh muội hai người tìm một khách sạn thoải mái ngủ trọ lại.

Ban đêm, Sở Lạc Lạc đang ngủ say, bỗng dưới lầu truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

“Quan gia, quan gia... Ở lại nơi này của ta đều là người tốt a!” Ông chủ của khách sạn lo lắng hô.

“Tránh qua một bên đi! Nếu như người không câm miệng ta sẽ cho người nếm thử mùi vị cơm tù!” Một người hô lớn, giọng điệu rất không kiên nhẫn.

Ngay sau đó, Sở Lạc Lạc nghe được tiếng cửa một gian phòng bị đá văng ra, một đôi con người lóe sáng trong bóng đêm.

Sẽ đến phiên gian này của nàng, thực ngoài ý muốn, nàng cũng không nghe thấy tiếng đập cửa như trong dự kiến mà lại nghe được tiếng của ca ca Sở Hiên. Cái thanh niên kia lúc này đứng ở cửa phòng của nàng, đối mặt với hai quan sai chuẩn bị đá cửa mà vào, khí thế hiên ngang nói: “Hai vị quan gia, ở bên trong là ấu đệ* nhà ta, hẳn từ nhỏ có bệnh trong người, chịu không nổi kinh hách!” (Ấu đệ: em trai tuổi còn nhỏ, ta không biết nên để thế nào nữa chẳng lẽ để là em trai nhỏ? Nó cứ kì kì thế nào ý, thôi tốt nhất là giữ nguyên, ai cũng hiểu mà, nhỉ?)

“Làm sao lại đến một kẻ không hiểu chuyện rồi! Dám làm chậm trễ công việc của bản quan, còn không tới lượt người, đứng qua một bên đi!”

Quan sai nói chuyện khẩu khí vẫn kiêu ngạo như cũ, nhưng là trong lòng hẳn lại sinh ra một tia sợ hãi đối với Sở Hiên, thiếu niên tóc vàng này cũng không biết là từ đâu đến đây, tuy là tuổi còn trẻ nhưng khí thế toát ra lại khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách.

Sở Lạc Lạc trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, “Chi nha” một tiếng, cửa mở, dưới ánh lửa mờ nhạt, một thiếu niên ốm yếu sắc mặt vàng như nền ló đầu ra.

“Ca ca, ta đã tỉnh rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Sở Hiên lắc đầu, sau đó ánh mắt chuyển hướng hai gã quan sai, cầm vật trong tay nhét vào trong tay một người, Sở Lạc Lạc thấy, đó là hai phỉ ngân.

Cái quan sai kia vuốt ve thứ trong tay một chút, nhếch miệng cười nói: “Quấy rầy hai vị nghỉ ngơi, đêm nay trong thành có mấy cái án mạng kì lạ, thi thể kia...”

Toàn thân hắn run lên một chút, tựa hồ như là nhớ đến thứ gì đáng sợ, một quan sai khác tiếp lời nói: “Chúng ta là phụng lệnh thành chủ tới bắt nghi phạm.”

Lúc này, một giọng nam uy nghiêm truyền đến “Sao lại thế này? Kiểm tra xong hết chưa?”

Đó là một nam nhân, lưng hùm vai gấu, ánh mắt sắc bén, ước chừng ba mươi tuổi, thoạt nhìn chính là dẫn đầu đám quan sai, ánh mắt của hắn xẹt qua hai thiếu niên, cũng không dừng lại lâu.

Nhìn thấy người này, hai gã quan sai khúm núm nói: “Thạch đại nhân, hai phòng này chúng tôi đều đã tra qua, không có phát hiện kẻ nào khả nghi.”

Người nọ quát to: “Vậy còn đứng trong này làm gì!”

Lúc này, cách khách sạn không xa truyền đến vài tiếng thét chói tai thê lương, ở trong ban đêm tĩnh mịch phá lệ quỷ dị.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Đêm Khủng Khiếp

Trong đêm tối, từ nơi vài tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, một nữ tử run run che miệng từng bước lùi về phía sau.

Nhất thời, một đôi huyết mâu* lạnh lùng quét tới (Huyết mâu: mắt màu đỏ như máu)

Thân ảnh nữ tử trốn ở sau một cánh cửa cũ nát, khi nhận ra cái hung thủ giết người khủng bố giống như đã phát hiện được cái gì, nàng run run quay người bỏ chạy, dùng toàn bộ sức lực của bản thân để bỏ chạy.

Đêm tối hắc ám, tiếng kêu thê lương thảm thiết, ở trong một con ngõ nhỏ heo lánh, một bóng dáng chạy trốn làm cho đèn đen có thêm vài phần không khí chết chóc.

Không biết đã chạy bao lâu, nữ tử liền nhận ra phía trước chính là ngõ cụt, trong mắt nàng không khỏi toát ra tia tuyệt vọng, tuy rằng phía sau không thể có tiếng bước chân nhưng là nàng biết, cái người khủng bố kia vẫn luôn đi theo sau mình!

Ánh mắt bối rối nhìn xung quanh, nữ tử thấy trong ngõ có vài thứ tạp vật chất thành đồng liên cuống quít trốn vào trong.

Yên tĩnh, yên tĩnh dị thường.

Nữ tử cẩn thận hô hấp, hết sức khắc chế bản thân run rẩy.

Hồi lâu, trong ngõ nhỏ vẫn không có động tĩnh gì.

Hay là cái sát thủ kia không có đuổi theo? Nữ tử trong mắt sáng ngời. Tình hình vừa rồi nàng thấy rất rõ ràng, cái nam nhân khủng bố kia... Không! Kẻ kia không giống con người, hắn ăn trái tim người! Quả thực chính là cầm thú!

Ta nhất định phải nói cho quan sai, ác ma kia mới vừa rồi tàn nhẫn đem trái tim của đệ đệ ta moi ra ăn sống... Trong mắt nữ tử toát ra bi thống và quyết liệt.

Nhưng mà, khi nữ tử vừa mới từ trong đồng tạp vật ló ra, đột nhiên có cảm giác một ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm cổ mình. Nữ tử ngẩng đầu, phát hiện cái nam nhân khủng bố kia vẫn luôn ngồi ở đầu tường, chưa từng rời đi. Cái miệng của hắn còn dính máu đỏ tươi, cứ như vậy âm trầm nhìn mình. Thì ra nàng chỉ là một con mồi có vẻ thú vị, hắn nhìn chính mình chạy trốn chỉ là vì tăng thêm hứng thú khi săn đuổi.

Đêm tối như mực, hai tròng mắt đỏ bừng, nữ tử kinh ngạc mở to hai mắt, đáng tiếc chưa kịp phát ra thanh âm liền cảm thấy trước ngực đau xót. Nàng nhìn thấy trái tim của mình ở trên một bàn tay đỏ máu nhảy lên bình bịch....

Khi gã quan sai lưng hùm vai gấu dẫn theo thuộc hạ tìm đến nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết thì chỉ nhìn thấy trong viện nằm một cái thi thể thiếu niên đã sớm mất đi sinh mệnh. Trước ngực thi thể có một lỗ máu, trái tim đã biến mất không thấy tung tích.

Cho dù là quan sai đã nhìn qua rất nhiều hiện trường các vụ huyết án cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngỡ ngàng. Bọn họ không ai dám nhìn vào mắt thiếu niên này, ánh mắt thiếu niên mở to, thật to, toàn bộ tròng mắt dường như muốn lồi ra, ở bên trong đồng tử vẫn tràn ngập sợ hãi như cũ. Khuôn mặt thanh tú cũng vặn vẹo biến hình, chỉ có cặp mắt kia như muốn nói cho mọi người biết hắn đã gặp cảnh tượng khủng bố như thế nào.

Mọi người đều bị hấp dẫn bởi căn nhà có chứa hậu viện xảy ra thảm án, mà tại một con ngõ nhỏ cách căn nhà kia không xa, một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi xõm xem xét.

Trên nền đất lạnh như băng trong con ngõ nhỏ, một cô gái nằm đó, trên ngực có một lỗ thật lớn, máu vẫn từ trong lỗ ồ ạt chảy ra, nhưng là trái tim cung cấp máu lại đã biến mất.

Thân ảnh nhỏ nhắn kia xem xét xung quanh một lượt, chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra biểu tình trầm tư.

Ánh sao mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến kia, dần dần, khóe môi nàng gợn lên một chút ý cười hiếm hoi.

Thì ra, sau khi viên quan sai rời đi, Sở Lạc Lạc liền trở về phòng nghỉ ngơi, án giết người sao? Nàng không có hứng thú.

Khi nàng đã sắp chìm vào giấc ngủ thì lại có một luồng sáng mỏng manh phát ra từ tay nải, là viên hắc thủy tinh kia, lại là kẻ kia quấy phá. Sở Lạc Lạc hơi híp mắt nhìn, nó dường như muốn nói cho nàng một điều gì đó, hơn nữa, viên hắc thủy tinh này tựa hồ có cảm ứng mãnh liệt đối với hắc ám hệ.

Sở Lạc Lạc bình tĩnh hô hấp, dùng ma lực dò xét xung quanh, không nghĩ tới, thế nhưng lại cảm nhận được một tia hơi thở hắc ám. Thế đạo* thay đổi rồi sao? Pháp sư hắc ám hệ lại có thể ngang nhiên như thế, ngay cả nàng còn có chút bội phục. (Thế đạo: đạo lý của thế giới)

Ha ha... Như vậy, nàng phải đi xem tình huống một chút đi!

Vì thế, Sở Lạc Lạc dựa vào ma lực và hắc thủy tinh chỉ dẫn, đi tới hiện trường vụ án, đáng tiếc là nàng không thể nhìn thấy cái tâm ma kia, xem ra tính cảnh giác của nó rất mạnh.

Sở Lạc Lạc trở về phòng, buồn ngủ mạnh mẽ ập tới, đi nhiều ngày như vậy thật là khiến người ta mệt mỏi. Nàng tùy ý quăng viên thủ tinh đen lại chuẩn xác ném ở trên mặt bàn.

Sáng sớm, trước khi tiếng đập cửa vang lên, Sở Lạc Lạc liền mở to hai mắt.

“Khách quan, ta đem nước rửa mặt tới cho ngài.”

“Vào đi!”

Sở Lạc Lạc thường thức gương mặt vàng như nến ở trong nước, bỗng nhiên cảm giác phía sau có người tiến lại gần, nàng thấp giọng hô: “Nha, lại là người?”

“Ha ha... Tiểu mỹ nhân, quả nhiên không giấu nổi người, bất quá, cũng là bộ dáng vốn có của người hấp dẫn hơn.” Thanh âm mỹ hoặc vang lên bên tai.

“Ha ha ha... Đây ... Đây ... Ha ha...”

Nàng quay đầu liền nhìn thấy hình ảnh khiến cho nàng không khống chế được cười phá lên. Gương mặt của tiểu nhị kia vốn thành thật đôn hậu, chất phác vô cùng, lúc này lại toát ra biểu tình tà mỹ đến cực điểm, cái loại cảm giác này khôi hài tới cỡ nào.

“Hừ, đáng cười như vậy sao?”

Người kia hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt của hắn có chút bất mãn, hắn cũng là bất đắc dĩ mới nhập lên người tên tiểu nhị này. Bởi vì tên này tư duy đơn giản, dễ dàng khống chế nhưng suy nghĩ của hắn cũng thật hỗn loạn, hắn ở bên trong cũng rất là khó chịu. Nói đi cũng phải nói lại, hắn như thế này không phải đều do cái nha đầu miệng còn hơi sữa kia hại sao, nàng lại còn dám cười đến vui vẻ như vậy.

“Tiểu mỹ nhân, ta chỉ là đến cảnh cáo ngươi, không được đem ta đặt cùng với một đồng loạn thất bát tao gì gì đó, không được tùy tiện đem ta quăng đến quăng đi. Còn có, ta không phải cho sẵn, không phải cho ngươi sử dụng như vậy.

Được rồi, có lẽ vốn dĩ giọng điệu của hắc hắc là tràn ngập tính uy hiếp, nhưng là, đi với gương mặt của tiểu nhị kia...

Tha cho nàng đi! Nàng cười tới nỗi nước mắt cũng sắp chảy ra rồi.

Cho tới khi trên trán tiểu nhị ần ần hiện ra gân xanh, Sở Lạc Lạc rốt cục ngừng ý cười.

Nàng thở phì phò, thần sắc đậm mạc nói: “Đầu tiên, mấy thứ đó của ta không phải là loạn thất bát tao gì gì đó, chúng có rất nhiều công dụng mà. Còn nữa, ta cũng không đem ngươi làm chó săn, chó săn là sinh vật đáng yêu cỡ nào a, ban ngày có thể chơi đùa, ban đêm còn có thể làm ấm chăn, còn ngươi? Ngươi không phải là tảng đá sao? Nhét vào ngực còn làm cho người ta thấy đau đâu!”

“Nữ nhân!”

Hắc muốn thu hồi lời nói nói nàng hấp dẫn, nữ nhân này thật sự rất đáng giận!

Nhìn đến gương mặt điểm tiểu nhị làm ra bộ dạng nghiêng rằng nghiêng lợi, Sở Lạc Lạc “Xì” một tiếng cười lên, hoàn toàn không nhìn đến lửa giận đang thiêu đốt trong cặp mắt kia.

Cặp mắt sắc bén kia đảo qua cửa, sau đó hắc cúi xuống bên tai Sở Lạc Lạc nói: “Nữ nhân, ngươi sẽ hối hận vì những lời ngày hôm nay.”

Đối mặt với uy hiếp, khóe miệng Sở Lạc Lạc khẽ nhếch, nói: “Trong từ điển của ta chưa bao giờ có hai chữ hối hận.”

“Lạc Lạc... Có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?” Sở Hiên ở gian phòng bên cạnh nghe được tiếng cười vui vẻ của muội muội, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

“Ca ca, ta đang nghe tiểu nhị ca nói đùa đây.” Sở Lạc Lạc nhìn về tên kia nở một nụ cười khiêu khích.

Tiểu nhị kia hé ra gương mặt âm trầm, đi đến cạnh bàn, đặt viên hắc thủy tinh lên bàn sau đó toàn thân dường như run rẩy một chút, sau một lúc lâu, hần ngờ nghếch lắc lắc đầu, mơ hồ nói một câu: “Ta... Đây... Đây là đâu?”

Thấy thế, Sở Lạc Lạc nhin không được lại cười rĩ rượi. Sở Hiên đứng ở một bên có chút không rõ nhìn muội muội

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Tiểu Chính Thái* Ăn Tim

Sau khi Sở Hiên và Sở Lạc Lạc dùng cơm xong, hai người liền tùy ý đi dạo trên đường. Dù sao từ Vân Quy Thành tới Vân Đô Thành vẫn phải đi qua hai ngọn núi nữa, bọn họ cần mua thêm một số đồ dùng. Túi tiền mà Mộ Dung Liên đưa cho Sở Lạc Lạc ước chừng có khoảng năm trăm phi ngân, cũng đủ cho hai bọn họ dùng. Kế hoạch ban đầu để kiếm đủ học phí của hai huynh muội cũng bị hủy bỏ, chuẩn bị thăng tiến Vân Đô.

Sở Lạc Lạc đi dạo, ánh mắt đột nhiên bị một bà cụ bán mì hấp dẫn, chủ quán nhiệt tình giới thiệu các loại mặt nạ đáng yêu, Sở Lạc Lạc nhận tình chuyển động, trong lòng suy nghĩ, không để ý tới kinh ngạc của Sở Hiên liền bỏ tiền mua hai cái mặt nạ hình đầu trẻ em.

Sau khi mua xong, Sở Lạc Lạc bưng bình mang mặt nạ hù dọa Sở Hiên, Sở Hiên cũng chỉ nghĩ rằng muội muội chỉ là có tâm lý của một đứa nhỏ, sủng nịnh ôn nhu cười, mặc nàng muốn làm gì thì làm đi.

Bởi vì Vân Quy Thành phát sinh thảm án như vậy, thành chủ mệnh lệnh ban đêm không ai được ra ngoài, cửa thành được đóng lại từ lúc trời chưa tối. Sở Lạc Lạc và Sở Hiên cũng rất nghiêm chỉnh, từ sớm đều tự trở về phòng mình.

Sở Lạc Lạc ngồi trong phòng, trong tay thường thức viên hắc thủy tinh, trong lòng suy nghĩ tới hơi thở hắc ám mà mình cảm nhận được. Rốt cuộc là tên pháp sư hệ hắc ám nào lại kiêu ngạo như vậy? Tuy rằng kiếp trước Sở Lạc Lạc là vong linh pháp sư, cũng là sử dụng hắc ma pháp, nhưng là nàng ghét cay ghét đắng những người đi hại dân chúng bình thường như thế

này. Thân là một pháp sư cư nhiên lại xuống tay với dân chúng bình thường trói gà không chặt, thật sự là một tên đạo đức bại hoại!

Theo cảm xúc kích động của Sở Lạc Lạc, viên hắc thủy tinh trong tay nàng liền sáng lên.

Ánh mắt Sở Lạc Lạc chợt lóe, khóe miệng hiện ra một tia mỉm cười, nàng cầm lấy chiếc mặt nạ hình đầu trẻ em ban ngày đã mua nhẹ nhàng xoay xoay trong tay, sau đó lưu loát nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Ban đêm tại Vân Quy Thành rất yên tĩnh, cho dù là ban đêm, sương mà vờn quanh giống như ở chốn tiên cảnh.

Tối nay cũng vẫn là sương mù vờn quanh như cũ thế như mọi người lại có cảm giác như địa ngục trần gian. Án giết người tàn bạo khiến cho người ta nổi da gà, không ai dám ra ngoài, thậm chí không ai dám lên tiếng.

Thân ảnh một thiếu niên đứng ở đầu đường, làm cho hắc thất vọng là toàn bộ thành thị ngoại trừ hắc ra cũng không có một ai.

Thiếu niên nhẹ nhàng nhảy lên đầu tường, theo bờ tường xem từng nhà tìm kiếm người đi ra ngoài. Trong đêm đen, có thể mờ mờ thấy được gương mặt xinh đẹp của thiếu niên kia còn mang nét trẻ con. Thế nhưng nếu có người nhìn thấy thiếu niên này sẽ không ai chú ý tới sự tuần mỹ của hắc bởi vì trong đêm tối, đôi huyết mâu của thiếu niên phá lệ rõ ràng.

“Thật đối a!” Thiếu niên chớp chớp hai tròng mắt, thần sắc ủy khuất, thân thủ vuốt bụng của mình lẩm bẩm nói.

“Người muốn ăn cái gì, tỷ tỷ mời người.”

Thanh âm thanh thúy của một cô gái vang lên từ phía sau thiếu niên làm cho thiếu niên cả kinh.

Thiếu niên kinh ngạc xoay người, trên gương mặt tuấn mỹ tràn ngập vui sướng, hai tròng mắt huyết sắc lờ lờ tỏa sáng: “Thật vậy không?”

Làm thiếu niên vui sướng không phải là cô gái này muốn mời hắn ăn cơm, huống chi trên mặt cô gái này còn đeo một cái mặt nạ hình trẻ em. Chính là khi nghe thấy thanh âm trái tim trong lồng ngực cô gái nhảy lên làm hắn càng thêm đói khát. Hai mắt hắn sáng quắc nhìn mỹ thực đưa tới tận miệng, đầu lưỡi hắn còn không kiềm chế được đưa lên liếm khóe miệng một cái.

Cô gái mang mặt nạ hình đầu trẻ em phát ra một tiếng cười khẽ dễ nghe, thân thủ chậm rãi xoa lên vị trí trái tim của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Muốn ăn sao?”

“Ân!” Thiếu niên vội vàng gật đầu, trong mắt tỏa ra nồng đậm khát vọng.

Cô gái cười khanh khách, ngón tay mảnh khảnh ở dưới ánh mắt nồng cháy của thiếu niên thế như lại đâm vào lồng ngực của mình, sau đó lấy ra một cái trái tim vẫn còn đập thành thịch: “Đến, tỷ tỷ mời người ăn.”

“Tỷ tỷ, người thật tốt.” Thiếu niên phát ra một trận hoan hô, bóng dáng nhoài một cái đã xông lên đoạt lấy trái tim trong tay cô gái liền ăn. Máu tươi theo đôi môi đỏ au của hắn chảy xuống, vẻ mặt của thiếu niên chính là thỏa mãn không nói lên lời.

Cô gái đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn màu đỏ sậm của thiếu niên. Mặt nạ che dấu toàn bộ gương mặt của nàng, hoàn toàn không thể nhìn thấy biểu cảm lúc này của nàng, kì lạ là, đôi bàn tay trắng nõn kia lại không dính bất kỳ một vết máu nào.

Thiếu niên đang cúi đầu ăn cũng không chú ý tới điểm này, sau khi hắn ăn xong thỏa mãn ợ một cái, híp mắt thuận theo cọ cọ đầu vào lòng bàn tay

cô gái, hé miệng nói: “Tỷ tỷ, bọn họ đều không cho ta ăn, tỷ tỷ, người đối với ta thật tốt, ta về sau đi theo người có được không?”

Nghe vậy, khóe miệng dưới mặt nạ của Sở Lạc Lạc giật giật.

Sau khi phát hiện ra hơi thở hắc ám, nàng một đường truy tìm tung tích hơi thở này, trên đường đi còn đặc biệt giết một con lợn sau đó móc ra một quả tim lợn (Con lợn đáng thương). Vốn dĩ định dùng để hấp dẫn Thực Tâm Ma* xuất hiện ai biết lại gặp phải thiếu niên này một mình chạy đi chạy lại trên đường. Hai tròng mắt đỏ kia đã rêu rao thân phận của thiếu niên nhưng là thần thái và hành động của hắn hoàn toàn không giống với tưởng tượng của nàng. (Thực tâm ma: Ma ăn tim)

Vì thế Sở Lạc Lạc dùng ảo thuật trêu đùa Thực Tâm Ma này một chút, không nghĩ tới tên này lại muốn đi theo mình, nhìn đến bộ dáng hắn mở to hai mắt, vẻ mặt cầu xin, Sở Lạc Lạc còn cảm thấy có chút đáng yêu.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy hương vị quả tim này có chút kì quái sao?” Sở Lạc Lạc nhìn không được hỏi.

“Hương vị có chút là lạ, nhưng ta cũng ăn được cái này nha! Tỷ tỷ về sau còn có thể cho ta ăn sao? Ta không muốn đói bụng...” Thiếu niên mở to hai tròng mắt màu đỏ ngẩng đầu hỏi, tuy rằng màu sắc hai tròng mắt có chút dọa người nhưng là hai ánh mắt cũng rất hồn nhiên, thậm chí có chút ủy khuất.

Này so với tưởng tượng của nàng cũng khác quá xa, Sở Lạc Lạc thở dài một hơi, đơn giản như vậy liền xong? Vốn dĩ nàng tưởng rằng Thực Tâm Ma này hung tàn tới cực điểm, chỉ ăn tim người, không nghĩ tới Thực Tâm Ma này không những là một tiểu chính thái hơn nữa tim lợn cũng có thể thỏa mãn.

“Đương nhiên có thể, bất quá người phải trả lời vài vấn đề của ta trước, nếu như trả lời tốt, tỷ tỷ liền cho người thứ tốt gì đó để ăn!”

“Thật vậy không? Chỉ cần trả lời vấn đề của tỷ tỷ là có thể sao?” Thiếu niên chớp chớp hai mắt tỏa ra ánh sáng chờ mong.

“Đầu tiên, người tên gì?”

“Tên là cái gì?” Trong mắt thiếu niên tràn ngập nghi hoặc.

“Chính là... Người cho người ăn tim người gọi người như thế nào?”

“ A, cái kia chính là tên a, bọn họ đều gọi ta là Linh Hào*” (Linh hào: Số 0)

Ách, là người nào a, đặt ra một cái tên tục như vậy.

“Bọn họ là ai?”

Thiếu niên suy nghĩ hồi lâu, gấp tới độ nước mắt lưng trong nói: “Tỷ tỷ, ta không biết.”

“Không biết vậy thì không cần nói, tỷ tỷ sẽ không trách người.”

“Thật vậy không? Tỷ tỷ, người thật tốt, bọn họ đều rất hung ác với ta, luôn để cho ta đói bụng.”

“Tại sao bọn họ không cho người ăn?”

“Bọn họ nói không làm xong nhiệm vụ liền không cho ăn.” Bộ dạng thiếu niên thực ủy khuất, thanh âm cũng nức nở như khóc.

“Nhiệm vụ? Bọn họ bảo người làm gì?”

Sở Lạc Lạc bỗng nhiên có một loại dự cảm, nàng nghĩ được mùi vị của âm mưu, những người đó tuyệt đối là có mục đích riêng,

“Ân, để ta nhớ xem...” Thiếu niên tuần mỹ nghiêng đầu, dứt quãng nói: “Tháng trước, bọn họ bỏ đói ta bảy ngày sau đó bảo ta đi giết cái gì viên

ngoại ở thành đông, mười ngày trước họ bảo ta đi giết một quan viên, sau đó... Đêm qua lại bảo ta đi giết người nhưng là họ đã mười ngày không cho ta ăn, ta thật sự rất đói bụng, cho nên mới ở trên đường tìm đồ ăn...”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Kinh Biển

“Nhưng là ta quả thật quá đói, ăn xong tìm những người đó rồi bụng vẫn còn rất đói, ta không muốn trở về, trở về sẽ lại bị đói bụng, cho nên...”

Nghe tiểu chính thái trả lời xong, trong lòng Sở Lạc Lạc đã hiểu một chút, nàng thương tiếc sờ đầu thiếu niên, nghiêm mặt nói: “Đi theo ta cũng được, nhưng không được phép tùy tiện giết người, cũng không thể đi ăn tìm người, tỷ tỷ sẽ cho người ăn thứ khác.”

“Ân, ta nhất định sẽ thật ngoan ngoãn!” Thiếu niên vội vàng gật đầu đáp ứng, hai tròng mắt hiện lên một chút vui sướng, hẳn rất thích tỷ tỷ này, hẳn cảm thấy nàng không giống những người đó, trên người nàng tản mát ra một loại hơi thở thân thiết.

Sở Lạc Lạc cười nhẹ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên bầu trời đêm màu lam sẫm có một vầng trăng tỏa ra ánh sáng nhu hòa xuyên thấu qua từng tầng sương mù, nói: “Về sau, tên của người là Lãnh Nguyệt, thích không?”

“Thích!” Trên mặt thiếu niên tràn đầy tươi cười đáp.

Trên đường về, Sở Lạc Lạc lại đau đầu nghĩ ngày mai nên giải thích thân phận thiếu niên như thế nào, vì tránh cho đôi huyết mâu kia tiết lộ thân phận Lãnh Nguyệt, Sở Lạc Lạc cố ý dùng ảo thuật. Dưới sự che giấu của ảo thuật, Lãnh Nguyệt mái tóc đen, con ngươi đen, càng tỏa ra nét tuấn mỹ vô song.

“Tỷ tỷ, người tại sao lại mang mặt nạ, để cho Lãnh Nguyệt nhìn mặt người đi.” Lãnh Nguyệt nghiêng gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết, làm

nững với Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc cười cười, cời mặt nạ hình đầu trẻ con, hiện ra bộ mặt vốn có.

“Oa, tỷ tỷ thật đẹp! Lãnh Nguyệt rất thích!” Thấy dung mạo tuyệt mỹ của Sở Lạc Lạc, Lãnh Nguyệt không nhịn được nhào tới ôm thắt lưng Sở Lạc Lạc kêu lên: “Hơn nữa tim tỷ tỷ ăn cũng rất ngon! Di! Như thế nào bên trong còn có một viên?”

Nghe vậy, nụ cười vừa mới nở ra của Sở Lạc Lạc liền cương cứng ở khóe miệng.

Nàng có chút bất đắc dĩ đem Lãnh Nguyệt đang ở trên người mình xuống, Sở Lạc Lạc kiên nhẫn giải thích về vấn đề cái tim lợn kia, hơn nữa còn nghiêm túc dạy dỗ Lãnh Nguyệt về sau không được phép lại ăn tim người.

Lãnh Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, mở đôi mắt to ngập nước nhìn Sở Lạc Lạc: “Lãnh Nguyệt nghe lời tỷ tỷ không ăn tim người, nhưng là tỷ tỷ về sau không thể bỏ mặc Lãnh Nguyệt nha, bằng không Lãnh Nguyệt sẽ đói bụng.”

Lãnh Nguyệt đáng thương hề hề sờ sờ bụng của mình.

Nhìn tiểu chính thái xinh đẹp trước mặt, Sở Lạc Lạc lại một lần nữa phát sầu vì việc giải thích thân phận của hắn, càng nghĩ càng không nghĩ ra một biện pháp nào tốt. Vì thế nàng lôi kéo Lãnh Nguyệt uyển chuyển nói: “Lãnh Nguyệt, ngày mai tỷ tỷ sẽ rời khỏi nơi này, nếu như mang người cùng đi thì không tiện, nếu không thì...”

Ai biết Lãnh Nguyệt vừa nghe lời nói của Sở Lạc Lạc trong hốc mắt liền ươn ướt, đáng thương giống như một con chó nhỏ bị vứt bỏ. Hắn túm chặt quần áo của Sở Lạc Lạc nói: “Tỷ tỷ, người muốn bỏ rơi Lãnh Nguyệt sao?

Lãnh Nguyệt sẽ ngoan mà. Tỷ tỷ nếu như cảm thấy không tiện thì Lãnh Nguyệt có thể ẩn mình bên trong cái mặt nạ kia, như vậy tỷ tỷ sẽ không cần lo lắng, hơn nữa ta cũng có thể ở gần tỷ tỷ hơn.”

Sở Lạc Lạc vốn muốn nói cho Lãnh Nguyệt chia nhau rời khỏi thành, cho đến Vân Đô sẽ hợp lại nhưng là sau khi nghe được lời nói của Lãnh Nguyệt đôi mắt hồ phách không khỏi mở to, nàng có chút kinh ngạc nói: “Người vừa nói... Người có thể ẩn mình bên trong mặt nạ?”

“Đó chỉ là chuyện nhỏ!” Lãnh Nguyệt đắc ý cười, hãnh lẫm mình, thân hình nhoáng lên một cái, nhất thời hóa thành một đạo sương mù đỏ như máu chui vào bên trong cái mặt nạ hình đầu trẻ em kia.

Hình đầu trẻ em nhất thời giống như có sự sống, hướng về phía Sở Lạc Lạc nháy mắt mấy cái, miệng còn mở ra khép vào nói: “Tỷ tỷ, người xem, ta ở trong này.”

Sở Lạc Lạc kinh ngạc nâng mặt nạ lên nhìn cái đầu trẻ em đang ở trước mặt mình tề mi lộng nhả khoe ra sự đắc ý, không nói lên lời. Lãnh Nguyệt này rốt cục là có lai lịch gì, cư nhiên lại có thể hóa hình bám vào vật thể khác. Nàng vốn tưởng rằng Lãnh Nguyệt chính là công cụ giết người của tên hắc pháp sư kia, nhưng mà xem ra, cũng không đơn giản như vậy.

Sáng sớm, Sở Lạc Lạc và Sở Hiên chuẩn bị xuất phát, khi trả phòng, chương quầy của khách điểm lại có ý tốt nói với hai người, hôm nay đã niêm phong cửa thành. Nghe nói là do thực tâm ma quá mức tràn rở, huyết án liên tiếp phát sinh, lòng dân hoảng sợ, đã kinh động đến quan trên cho nên cố ý phái người tới tra án.

Rời vào đường cùng Sở Lạc Lạc và Sở Hiên đành phải hủy bỏ việc trả phòng, đem hành lý để lại trong phòng.

Trong lòng Sở Lạc Lạc biết rõ cái gọi là thực tâm ma đã bị chính mình thu phục, chỉ chờ trận phong ba này qua đi là có thể rời đi. Cho nên Sở Lạc

Lạc cho Sở Hiên một ánh mắt an tâm, chào Sở Hiên rồi về phòng của mình tu luyện.

Trải qua một thời gian dài tu bổ ma lực, kinh mạch trong cơ thể Sở Lạc Lạc đã vô cùng cứng cõi, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn người thường gấp mấy lần. Sở Lạc Lạc khoanh chân ngồi ở trên giường, kiểm tra tình trạng cơ thể mình, không khỏi có chút hài lòng, ma lực dự trữ rất cực cũng có thể sánh với cao cấp ma pháp sư.

Sở Lạc Lạc đem tinh thần lực xuất ra ngoài, kinh hỉ phát hiện phạm vi thăm dò của mình đã lên đến phạm vi hai mươi thước xung quanh. Từ khi nhập vào cơ thể này, từ lúc bắt đầu Sở Lạc Lạc luôn cố gắng chữa trị vết thương cũ ở kinh mạch, đồng thời cũng rèn luyện thân thể của mình, đến bây giờ đã có thành quả, kiếm thuật cũng đạt tới trung cấp kiếm sĩ lực cấp.

Hoàn cảnh xung quanh hiện ra rõ ràng trong đầu Sở Lạc Lạc, giống như bản thân mình tận mắt nhìn thấy. Thương nhân buôn bán nhỏ rao hàng ở ngã tư đường, dân chúng đi dạo phố, thậm chí thanh âm chương quỳ răn dạy tiểu nhị ở khách điểm khác cách nơi này không xa...

Loại cảm giác này... Thật sự là đã lâu! Khóe môi Sở Lạc Lạc lộ ra một tia mỉm cười.

Bỗng nhiên, mặt nạ hình đầu trẻ em trên mặt Sở Lạc Lạc rung rung một chút, từ trên mặt Sở Lạc Lạc bay ra, trôi nổi giữa không trung. Trên gương mặt buồn cười mang theo một chút kinh hoàng, mặt nạ bay đến trong lòng Sở Lạc Lạc, còn cọt cọt hai cái sau đó mở miệng nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta cảm giác được người xấu.”

“Ân?” Sở Lạc Lạc nghi hoặc mở mắt ra, trong lòng đối với sự cảm nhận sâu sắc của Lãnh Nguyệt có chút giật mình. Nàng thân nhiên ngẩng đầu trấn an Lãnh Nguyệt ẩn bên trong mặt nạ, thân nhiên hỏi: “Ở nơi nào?”

“Bên dưới, là cái tên râu xồm vừa mới đi vào khách điểm, hẳn không cho Lãnh Nguyệt ăn...” Mặt nạ đầu trẻ em nói, còn biết ủy khuất bĩu môi.

Sở Lạc Lạc dùng tinh thần lực cảm nhận một chút, quả nhiên ở trong đầu rõ ràng thấy một nam nhân râu xồm dẫn theo hơn mười quan sai mạnh mẽ tiến vào khách điểm. một quan sai nói với mọi người trong khách điểm: “Mọi người không ai được rời khỏi khách sạn, quan sai kiểm tra, nếu trái lệnh lập tức nhốt vào đại lao.”

Một nhóm quan sai đi vào các gian phòng điều tra, cái tên nam nhân râu xồm kia đi đến bên người trưởng quầy, “Xoạt” một tiếng mở ra một bức họa hỏi: “Chưởng quầy, đã từng gặp người này chưa?”

Sở Lạc Lạc tò mò nhìn lại bức họa, không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy liền hít vào một hơi, trên bức họa kia là một nam tử anh tuấn, tay cầm kiếm, hiên ngang đứng.

Này... Này không phải chính là đại ca của mình Sở Hiên sao?

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Chui Đầu Vào Lưới

“Mở cửa! Mở cửa!” Quan sai thô lỗ đập cửa, nhưng là bên trong đã không có động tĩnh.

“Phanh” một tiếng, cửa bị đã văng, chỉ thấy trong phòng không một bóng người, mà cửa sổ đang bị mở to. Nam nhân râu xồm kiểm tra một chút. Đi đến cạnh bàn, chạm vào nước trà trong chén, vẫn còn ấm, trên mặt của hân lộ ra ý cười làm cho gương mặt vốn xấu xí lộ ra vài phần dữ tợn.

“Hừ! Xem người có thể chạy tới đâu! Đuổi theo...”

Sở Lạc Lạc sau khi nhìn thấy bức họa lập tức chạy đến phòng Sở Hiên, may mắn bọn họ vốn tính rời khỏi thành cho nên hành lí đều đã thu thập tốt. Ở lúc quan sai xông vào cũng là lúc hai huynh muội đã trốn ở trong phòng bên cạnh. Vốn dĩ nơi đó còn có khách nhân nhưng là đã bị chuôi kiếm đánh cho choáng váng, cái này, cũng chỉ có thể hướng người đang hôn mê nói một tiếng thật xin lỗi.

Sở Hiên từ khe hở cửa sổ nhìn thấy đội quan sai kia đã rời đi, nhẹ nhàng thở ra, sau khi trầm mặc một lúc lâu hân bỗng nhiên dấm một quyền lên mặt bàn, nghiêng răng nghiêng lợi quát khê: “Giỏi cho một tên Lãnh Tiêu Nhiên!”

Sở Lạc Lạc bị lời nói của Sở Hiên dọa cho tim nhảy lên một nhịp, mới vừa rồi tình huống khẩn cấp, nàng căn bản không thể nghĩ nhiều nhưng là nghe đến những lời này của ca ca, thông minh như nàng, đương nhiên có thể nhìn ra chân tướng.

Xác thực, người nhìn thấy bộ dạng bọn họ cũng biết thân phận của bọn họ chỉ có một người, Lãnh Tiêu Nhiên, bởi vì những người còn lại đều đã ở hoàng tuyền. Nhưng là nàng có chút không hiểu, Lãnh Tiêu Nhiên rõ ràng đã thừa nhận Sở Hiên sau cuộc thử thách lần đầu, sau đó để cho bọn họ kiếm đủ tiền đến Thánh Vân học viện là thử thách thứ hai, vì sao lại... Chẳng lẽ?!

Sở Lạc Lạc nhẹ giọng hỏi: “Hay là đây lại là một thử thách khác của Lãnh Tiêu Nhiên?”

Sở Hiên cũng có chút kinh ngạc đối với trí thông minh của muội muội, trong mắt của hắc hiên lên tia tán thưởng nói: “Đúng vậy, ta cũng vừa mới suy nghĩ cẩn thận lại. Ngay từ đầu ta cũng nghĩ rằng kiếm đủ tiền để tiến vào Thánh Vân học viện chính là thành công vượt qua thử thách thứ hai, cũng không có lo lắng nhiều. Nhưng hiển nhiên là Lãnh Tiêu Nhiên cũng không hoàn toàn thừa nhận ta, hắc ma thi thể của Thanh Diệp đi liền biểu đạt trước mắt hắc không muốn từ bỏ quan hệ với Sở Hàn. Cho nên, bức họa của ta cũng là do hắc cung cấp. Người này rõ ràng là tọa sơn ngoạn hổ đầu*, chỉ khi một bên chiếm ưu thế tuyệt đối hắc mới đưa ra lựa chọn cuối cùng!” (Tọa sơn ngoạn hổ đầu: ngồi trên núi xem hai hổ đánh nhau, gần giống câu trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi)

Nhắc tới Thanh Diệp, trong lòng Sở Lạc Lạc dấy lên vài phần phẫn nộ, nàng nhớ tới ánh mắt giống như rắn độc kia. Từ sau khi Thanh Diệp chết, bọn họ vẫn luôn di chuyển, cơ hồ chưa từng dừng lại. Mới vừa ở Vân Quy thành nghỉ ngơi một ngày sứ giả của Sở Hàn liền tới nơi này. Điều này chắc chắn là do Lãnh Tiêu Nhiên khi trở lại bên người Sở Hàn đã cung cấp manh mối, chẳng qua, manh mối này cũng không đầy đủ, ít ra cũng không có bức họa của nàng.

Nghĩ như thế vậy thì mệnh lệnh niêm phong thành Vân Quy cũng không hoàn toàn là vì tìm kiếm Lãnh Nguyệt. Ha ha... Chỉ sợ là vị thành chủ kia muốn lấy lòng Sở vương gia cho nên mới hạ lệnh như vậy đi!

“Ca ca, hiện tại chúng ta nên làm gì đây?” Sở Lạc Lạc hỏi, biện pháp duy nhất nàng nghĩ tới là ban đêm đột kích xông ra ngoài thành.

Sở Hiên hơi nhíu mày, nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn cũng từng nghĩ tới ban đêm đột kích nhưng là lấy tu vi hiện tại của hắn căn bản là không có khả năng, nếu hành động như vậy nhất định sẽ có thương vong. Ngày sau, nếu như hắn có thể trở về tranh đoạt vương vị, nếu vậy việc sát thương quan lính bảo vệ thành sẽ trở thành một chuyện để cho người ta lên án, thậm chí làm cho hắn đánh mất quyền thừa kế.

Sở Hiên tâm tư loạn chuyển, bỗng nhiên trong mắt hắn hiện lên vài tia kiên nghị không dễ phát hiện, hắn cười khẽ nói: “Nơi này cũng không thể ở lâu, ta đi xem tình huống bên ngoài, người ở nơi này chờ ta.”

Sở Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng thì Sở Hiên đã nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Kì quái, hiện tại mặt trời còn chưa lặn, Sở Hiên vì sao lại sốt ruột như vậy? Đây không giống với tác phong trước sau như một của hắn nha!

Lúc này, ánh mắt Sở Lạc Lạc nhìn thấy trên mặt bàn có đặt một vật, đây... đây không phải là Tường Phượng sao?

Nàng thất kinh bởi vì nàng biết nàng biết nơi mà Sở Hiên muốn tới, lúc này đuổi theo sợ là không kịp nữa. Hẳn để Tường Phượng lại đây chứng tỏ hắn đã có kế hoạch, ít nhất khi chưa tìm được Tường Phượng sứ giả của Sở Hàn cũng sẽ không giết Sở Hiên.

“Tiểu Lãnh Nguyệt, người xuất hiện đi...” Sở Lạc Lạc nhẹ giọng gọi.

Bên trong mặt nạ truyền đến một tiếng kêu vui sướng trầm thấp, sau đó, một trận sương mù đỏ như máu từ trong mặt nạ bay ra, dần dần tụ tập lại thành một bóng hình. Chỉ chớp lát, thiếu niên tuổi mười sáu với đôi huyết mâu đã đứng trước mặt nàng, trong mắt tràn ngập vui sướng, tóc dài màu đỏ không gió tự động.

Đây là lần đầu tiên Sở Lạc Lạc nhìn thấy Lãnh Nguyệt vào ban ngày, bộ dạng thiếu niên cũng không biến hóa nhiều nhưng là mái tóc của hắn so với lần trước khi nhìn thấy ở trong bóng đêm dường như dài hơn một chút, không biết có phải là ảo giác hay không.

Còn không kịp nhìn kỹ, Lãnh Nguyệt đã bay tới nhảy vào trong lòng Sở Lạc Lạc, thân thể hắn có chút lạnh lẽo.

“Tỷ tỷ, người gọi Lãnh Nguyệt ra có phải là có thể ăn cơm chiều rồi không?” Lãnh Nguyệt ở trong lòng nàng cọ vài cái, ngẩng đầu lên hỏi.

“Ha ha... Tỷ tỷ muốn cùng người thương lượng một chuyện trước, sau đó sẽ cho người ăn cơm chiều được không?” Sở Lạc Lạc cười nói.

“Ân? Tỷ tỷ, chuyện gì?”

“Tối hôm nay, Lãnh Nguyệt mang tỷ tỷ đi tìm những người dạy Lãnh Nguyệt ăn tim người, người xấu để cho Lãnh Nguyệt phải đói bụng, tỷ tỷ muốn thay Lãnh Nguyệt giáo huấn bọn họ!” Lời nói của Sở Lạc Lạc mang theo một tia ngoan độc. Nếu nàng đoán không nhầm, cái tên pháp sư hệ hắc ám kia rất có khả năng chính là thành chủ của Vân Quy thành này, mà cái tên râu xồm hôm nay đến tìm người chính là thân tín của chủ thành!

“Tốt! Tốt!” Lãnh Nguyệt hưng phấn vỗ tay, tỷ tỷ đối với hắn thực sự quá tốt, hắn ngày càng thích tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ, Lãnh Nguyệt ngửi được trong bao của người có thứ gì đó ăn rất ngon, Lãnh Nguyệt muốn ăn...” Lãnh Nguyệt mắt mở to, vẻ mặt nịnh nọt.

“Người muốn ăn cái gì, tỷ tỷ đều cho người, chỉ cần không phải tìm người.” Sở Lạc Lạc sờ sờ đầu Lãnh Nguyệt nói.

Sau khi được cho phép, Lãnh Nguyệt đã đói bụng một ngày lập tức mở tay nài của Sở Lạc Lạc, nàng vốn tưởng rằng Lãnh Nguyệt là muốn ăn

lượng khô trong bao nhưng lại không ngờ hẩn lấy ra lại là nước thuốc ma pháp Sở Lạc Lạc chế tạo để dùng cho việc cải tạo thân thể. Nàng còn không kịp ngăn cản Lãnh Nguyệt đã uống xong hai bình.

Sở Lạc Lạc hơi nheo lại đôi mắt hổ phách, trong lòng nghi vấn càng sâu. Sau khi uống nước thuốc ma pháp sắc mặt Lãnh Nguyệt tựa hồ càng thêm rực rỡ, hai mắt đỏ như máu kia biến thành màu ruby, mái tóc màu đỏ sậm cũng trở nên sang bóng.

Đêm tối dần buông xuống, tại một nơi hoang vắng trong thành.

Lúc này Sở Lạc Lạc đã đem mọi chuyện chuẩn bị ổn thỏa, nàng đội lên chiếc mặt nạ hình đầu trẻ em, nói với thiếu niên bên cạnh: “Chúng ta xuất phát đi!”

Thiếu niên nghiêng đầu, hai mắt ở trong bóng đêm ánh ra tia huyết sắc mỉa mai, đáp: “Ân! Lãnh Nguyệt nhất định bảo vệ tỷ tỷ thật tốt!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Ban Đêm Thăm Phủ Thành Chủ

Sau khi Sở Hiên rời khỏi khách sạn liền đi thẳng đến phủ thành chủ, khi hần ngang nhiên đứng trước cửa lớn, thủ vệ canh cửa thậm chí còn không tin vào mắt mình, đây chẳng phải là người mà sứ giả muốn tìm sao? Cư nhiên lại dám can đảm tự mình dâng tới cửa, còn là một bộ dáng khí vũ hiên ngang.

Vì thế, trong ánh mắt cảnh giác và kinh ngạc của hai tên thủ vệ, Sở Hiên hiên ngang ưỡn ngực đi vào phủ thành chủ, bọn thủ vệ nhất thời cũng không dám tấn công.

Tối nay, không có ánh trăng, cũng không có ánh sao.

Lúc này, Sở Hiên đang ở trong một gian phòng lịch sự tao nhã trong phủ thành chủ, mặt hần hướng vào bên trong, tay khoanh trước ngực, nhàn nhã đứng. Từ khi bước vào phủ thành chủ hần liền bỏ vũ khí xuống, nhưng không có một thủ vệ nào dám bất kính đối với hần. Vì vậy, thiếu niên không rõ thân phận này chính là người mà sứ giả đến từ hoàng thành muốn tìm.

Nghe được tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào, Sở Hiên quay đầu, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi xa lạ thông dong đi tới. Nhưng là ngay tại thời điểm khi hần bước vào phòng bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình, hần ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên đang phóng ra áp lực kia, trong mắt có chút không thể tin cũng có vài phần thưởng thức.

“Lãnh Tiêu Nhiên đâu?” Sở Hiên mắt lạnh nhìn người vừa tới, sứ giả đến từ hoàng thành.

Câu hỏi của Sở Hiên làm cho hắn sững sốt, ngay cả lời vốn dĩ muốn nói cũng phải nuốt xuống. Từ lúc hắn biết tin Sở Hiên một mình đi vào phủ thành chủ đã nghĩ rằng người này quả nhiên có chút gan dạ, sáng suốt. Chủ nhân coi trọng hắn như thế, đương nhiên hắn cũng có chỗ hơn người.

Bất quá, hắn vẫn phải thử xem, Sở Hiên có đáng để cho Lãnh gia nguyện ý trung thành hay không, vì thế, hắn cố khí khoan thai đến chậm. Nhưng là hắn không nghĩ đến, trên mặt Sở Hiên lại không nhìn ra một điểm gấp gáp nào, cũng không có một chút kích động. Ngược lại còn đảo khách thành chủ, cho hắn một cái ra oai phủ đầu. Hắn cười khẽ một tiếng, che dấu sự mất tự nhiên của mình, nói: “Tại hạ là Lãnh Nghị, thế tử quả nhiên trí tuệ hơn người, ngài vì sao lại biết ta không phải người của Sở Vương?”

Sở Hiên hừ lạnh một tiếng: “Sở Vương gia hiện nay Sở Hàn chỉ biết đùa giỡn chút âm mưu quỷ kế, mưu quyền đoạt lợi. Địa vị của Sở Vương phủ ở Thiên Kỳ quốc đã không còn lớn mạnh như trước. Lấy dã tâm của Lãnh Tiêu Nhiên, lại có thể để ta dễ dàng chịu chết sao?”

Lời này vừa nói ra, Lãnh Nghị không khỏi cẩn thận đánh giá lại vị thiếu niên trước mặt. Không nghĩ tới, một thiếu niên còn trẻ như vậy lại có tâm tư như vậy, quả nhiên người mà chủ tử lựa chọn. Trong giọng nói của hắn lập tức thiếu đi khinh thị vốn có: “Trước khi tại hạ đến Vân Quy thành chủ nhân từng nói hết thấy xem biểu hiện của thế tử.”

Sở Hiên nhướng mày nói: “Vậy sao? Ý của ngươi là Lãnh Tiêu Nhiên không có đến đây, ta vốn tưởng rằng với tính cách của hắn nhất định sẽ phải tự mình thu hoạch thành quả.”

Ban đêm, Vân Quy thành một mảnh yên tĩnh, bởi vì hai ngày nay sự kiên thực tâm ma huyền não cho nên khi màn đêm vừa buông xuống dân chúng

trong thành liền đóng chặt cửa nhà.

Dưới sự che giấu của bóng đêm, hai đạo bóng dáng cách nhau không xa yên lặng nhảy qua các nóc nhà dân, nhẹ nhàng tiến đến phủ của thành chủ Vân Quy thành- Tống Nhân.

Sở Lạc Lạc từng nghĩ cần phải tìm Sở Hiên trước nhưng là phủ thành chủ lớn như vậy, cũng không biết bắt đầu tìm từ đâu. Cầm tặc trước cầm vương*, chỉ cần bắt được cái tên thành chủ kia thì còn sợ gì không cứu được Sở Hiên. Hạ quyết tâm, nàng và Lãnh Nguyệt xông vào trung tâm phủ thành chủ. (Cầm tặc trước cầm vương: Bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu)

Nhưng mà, phủ thành chủ cư nhiên lại không có một bóng người.

“Đúng rồi! Tỷ tỷ, cái người xấu kia còn có một cái mặt thất, ở bên kia...” Nhắc tới Tống Nhân, Lãnh Nguyệt dường như nhớ lại những ngày phải chịu đói, trên gương mặt nhỏ nhắn tuần mỹ tràn đầy oán hận.

Nói là mặt thất, thực ra cũng chỉ là con đường nhỏ đơn sơ ẩn sau một bức họa bên trong thư phòng mà thôi, thật sự là không sáng tạo.

Thoải mái né tránh quan binh tuần tra, Sở Lạc Lạc và Lãnh Nguyệt che dấu hơi thở của mình nhẹ nhàng tiến vào thư phòng, phía sau bức họa kia, thanh âm đứt quãng truyền đến.

Đại khái là thành chủ Tống Nhân không nghĩ tới có người lại dám to gan đến phủ của mình tra xét cho nên ngay cả ma pháp cách âm cũng chưa bố trí.

Sở Lạc Lạc tiến sát lại gần bức họa kia, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở nhìn xem, trong mặt thất có hai người, một người ngồi, một người đứng.

Người ngồi hiển nhiên chính là thành chủ Tống Nhân, bộ dạng của hắn cũng khá là đoan chính, ngũ quan nhã nhặn thanh tú, sắc mặt hơi tái nhợt,

ánh mắt tuy không lớn nhưng cũng rất có thần, làm cho người ta có cảm giác hấn chính là một thư sinh văn nhược, chỉ là lúc này, hai tròng mắt của hắn lại lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Một người khác đứng ở một bên, vẻ mặt rất cung kính, thỉnh thoảng cúi đầu khom lưng nịnh nọt.

Sở Lạc Lạc nheo mắt thấy người này rõ người này chính tà tên râu xồm ban ngày đã dẫn người kiểm tra khách sạn.

Thành chủ Tống Nhân tùy ý ngồi trên ghế, cả người thả lỏng, móng tay gõ gõ tay vịn theo một tiết tấu. Móng tay thật dài gõ xong, gương mặt tú nhĩ* của hắn liền lộ ra một tia cười tàn nhẫn: “Ha ha... Ngày hôm qua không có xảy ra án mạng cái này chứng tỏ rằng Linh Hào cũng không tím được đồ ăn, người chút nữa đi vào đại lao đem hai tên phạm nhân ra.” (Tú nhĩ = thanh tú + nhĩ nhận)

“Đại nhân, nhưng mà tử tù đều đã dùng hết, còn lại... Hơn nữa sứ giả hoàng thành còn ở đây, chỉ sợ...”

“Cái tên ngu ngốc này! Điều này cũng phải để ta dạy sao? Đến lúc đó tùy tiên bịa đặt một cái tội danh không phải là xong sao! Mục đích của sứ giả đến từ hoàng thành là cái thiếu niên kia, sẽ không quản nhiều như vậy!”

“Dạ dạ da, đại nhân anh minh!”

“Sau khi tìm được Linh Hào thì hảo hảo dỗ hắn trở về, sau đó, hừ! Ta nhất định phải giáo huấn hắn thật tốt, cho hắn biết hậu quả của việc không nghe lời!”

Hai cái tên đạo mạo xưng là quan phụ mẫu này, quả thực không bằng cầm thú. Sở Lạc Lạc yêu thương sờ đầu Lãnh Nguyệt, Lãnh Nguyệt vốn tràn đầy tức giận, hai mắt đỏ sẫm liền bình tĩnh lại. Một đứa trẻ đơn thuần

như vậy lại bị biến thành một ác ma xem tim người là đồ ăn, nếu như để cho bọn họ dễ dàng chết đi chính là quá tiện nghi cho bọn họ rồi.

Bên trong vẫn còn tiếp tục nói chuyện, lời nói lần này lại khiến cho Sở Lạc Lạc có hứng thú rất lớn.

“Đại nhân, Linh Hào này ngày càng khó khống chế, cái ma pháp trận kia còn có thể xuất hiện thứ mới hay không?”

“Aizz, cũng không biết là làm sai chỗ nào, rõ ràng là làm theo như cuốn da dê kia... Ngoại trừ Linh Hào có chút tác dụng ra, còn lại đều là một ít ma vật cấp thấp. Hoàn toàn không có tác dụng gì.”

Thần sắc của Tống Nhân có chút tiếc nuối, tuy rằng hắn luôn âm thầm tu luyện hắc ma pháp nhưng tóm lại vẫn là một tên gà mờ. Một năm trước, hắn theo cuốn da dê thần bí kia làm ra được một cái ma pháp trận, sau khi niệm chú ngữ xong trong trận liền xuất hiện một đứa bé mắt đỏ, trong vòng nửa năm, đứa trẻ này lại lấy tốc độ chóng mặt trưởng thành thành một cái thiếu niên. Trên người thiếu niên tản ra hơi thở hắc ám, còn có ma lực kinh người. Hắn nghĩ ra một biện pháp chính là dạy cho thiếu niên này ăn tim người, như vậy khi thiếu niên đói khát, hắn sẽ đem thiếu niên thả ở nơi có người hắn muốn giết. Mượn tay thiếu niên này hắn đã loại trừ được không ít kẻ không phục tùng hắn, mấy tháng qua đều rất thuận lợi, không nghĩ tới lần này thiếu niên kia lại dám không trở lại.

Hừ! Chỉ cần bắt được Linh Hào về, hắn sẽ có biện pháp tra tấn, bởi vì lúc ma vật kia còn chưa lớn lên hắn đã dùng ma thuật thi hạ một loại khế ước, cho nên Linh Hào căn bản không thể nào gây thương tổn cho hắn.

Sứ giả đến từ hoàng thành? Ma pháp trận? Cuốn da dê?

Nghe được tin tức mấu chốt, tâm niệm Sở Lạc Lạc vừa chuyển, lôi kéo Lãnh Nguyệt rời khỏi mật thất.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Mời Người Tới Xem Diễn

Hướng đông là hướng mặt trời mọc, trong phủ thành chủ này phòng phía đông là căn phòng sang quý nhất. Lãnh Nghị là sứ giả từ hoàng thành đến Vân Quy thành, tự nhiên sẽ được thành chủ Tống Nhân tự mình tiếp đãi đem an bài tại lầu các phía đông của phủ thành chủ.

Lãnh Nghị một thân hoa bào ngồi ở đầu giường, trên gương mặt trẻ tuổi lại có nét trầm ổn không hợp tuổi. Sau khi gặp Sở Hiên, hai người giao tranh bằng lời nói, Lãnh Nghị cũng không chiếm được nửa phần thắng lợi. Đối với nhiệm vụ lần này hẳn cũng có một chút long riêng, nếu như Sở Hiên hữu dũng vô mưu tự chui đầu vào lưới thì vẫn không thể được thừa nhận. A... Sợ rằng đêm dài lắm mộng, hẳn quyết định ngày mai phải đem Sở Hiên áp giải về hoàng thành.

Lãnh Nghị đang trầm tư bỗng bị một cổ động tĩnh làm bừng tỉnh, hẳn ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện không khí trước mặt đột nhiên vận vẹo, sau đó, một người đội mặt nạ hình đầu trẻ em, cả người ẩn trong áo choàng đen bỗng nhiên xuất hiện .

Lãnh Nghị thân là một Cao Cấp Kiếm Sĩ, có thể bí mật tránh khỏi cảm giác của hắn mà đến gần thì cảnh giới nhất định phải cao hơn hắn. Chỉ là, người tới lá gan chính là rất lớn, lại dám xông vào phủ thành chủ, hẳn còn không kịp phản ứng thì đã cảm thấy một trận lạnh lẽo, một thanh chùy thủ sắc bén đã đặt ở cần cổ của hắn.

“Nếu ta là người, ta sẽ không kêu to, nếu không, giây tiếp theo, yết hầu của người sẽ bị cắt đứt.” Giọng nam già nua, trầm thấp, khàn khàn truyền

ra từ trong chiếc mặt nạ hình đầu trẻ em, áo choàng rộng thùng thình màu đen bao phủ toàn bộ thân hình bao gồm cả đôi tay để lộ tuổi và giới tính kia.

Lãnh Nghị trong lòng lạnh lẽo, hẳn rõ ràng là ngồi ở đầu giường, vì sao lại có thể bị người ta đặt chùy thủ ở cần cổ từ sau lưng? Hay là...

“Ha ha... Chỉ là một trò diễn xiếc nho nhỏ, một cái không gian ma pháp rất đơn giản mà thôi.” Giọng nam già nua lại truyền đến.

Không gian ma pháp! Trong mắt Lãnh Nghị hiện lên vào ta dị sắc, không gian ma pháp ở Thánh Vân đại lục cũng không thịnh hành, cũng không có nhiều pháp sư tinh thông, hơn nữa, hẳn lần đầu biết rằng không gian ma pháp còn có thể sử dụng như vậy.

Kì thật, chỉ cần Lãnh Nghị cúi đầu thì có thể nhìn thấy một đôi tay nhỏ bé trắng nõn đang cầm chùy thủ. Nhưng mà, lúc này hẳn đã bị người ta khống chế, tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hẳn lấy lại bình tĩnh, trên mặt đã không còn một tia sợ hãi nào, thân nhiên mở miệng nói: “Các hạ đêm khuya đến thăm, không biết có gì chỉ giáo?”

Thân thể nhỏ nhắn của Sở Lạc Lạc bên trong áo choàng thấy phản ứng trấn định của Lãnh Nghị thì âm thầm nghĩ rằng người này cũng có chút bản lĩnh.

“Ta không có địch ý.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn từ bên trong mặt nạ truyền ra, trước khi giải thích lập trường của mình Sở Lạc Lạc cũng giảm bớt một phần khí thế tỏa ra từ trên người mình. Nhất thời, Lãnh Nghị cảm thấy áp lực đã nhẹ bớt đi.

Lãnh Nghị nhú mày, ý bảo người mặc áo choàng đen tiếp tục nói.

“Sứ giả hoàng thành lần này đến đây, chẳng lẽ lại để cho đương nhiệm thành chủ Vân Quy thành tiếp tục lấy tim gan người ta làm đồ ăn sao? Làm

những việc ác như vậy lại vẫn có thể công khai đứng đầu một thành, thật là khiến lòng người rét lạnh.”

Người mặc áo choàng dùng ngữ điệu từ từ nhẹ nhàng nói, Lãnh Nghị nghe xong, mắt trừng lớn. Tuy rằng lần này hắn đến Vân Quy thành quả thật là vì một nhiệm vụ bí mật, nhưng là trong thâm tâm, hắn vẫn là một hảo hán chính trực, nghe được loại tội ác như vậy, trên mặt không khỏi phủ lên một tầng sương lạnh, nói: “Các hạ lai lịch không rõ, hành tung quỷ dị, nay lại xem thường mệnh quan triều đình, nói miệng không thể tin, có thứ gì làm chứng?”

Người mặc áo đen phát ra một trận cười khê, Lãnh Nghị cứ nhiên lại cảm thấy thứ lạnh lẽo trên cổ đã biến mất, chỉ thấy người mặc áo choàng đen hơi vung tay lên, ống tay áo rộng thùng thình thả ra một trận khói đen. Lãnh Nghị bị khói đen bao phủ, cả người trở nên vô lực, không khỏi trừng lớn hai mắt, trên trán toát ra gân xanh: “Người...”

“Không cần lo lắng, thỉnh xử giả đại nhân yên tâm, lão phu chỉ là mang người đi xem trò hay thôi.”

Một trận sương mù đỏ như máu từ bên ngoài bay vào, Lãnh Nghị trợn mắt há hốc mồm nhìn sương mù tụ lại hóa thành một thiếu niên thanh tú có đôi mắt đỏ như máu.

Lãnh Nghị bị thiếu niên thoải mái vác lên, đi về phía trước. chỉ trong chốc lát, thiếu niên dừng bước, lại vác thêm một người khác lên. Lãnh Nghị vừa nhìn, đúng là bộ đầu nha môn Thạch Chí.

Người mặc áo đen dùng một mảnh vải chặn trước miệng Thạch Chí, phát phát tay, Thạch Chí và Lãnh Nghị đã không thể phát ra một chút thanh âm nào.

Thanh âm đè nén ở trong bóng đêm vang lên, người mặc áo choàng đen nói: “Nghe nó Thạch bộ đầu làm người chính trực, công chính liêm minh,

cho nên đêm nay, mời người cùng với sứ giả hoàng thành đến làm người chứng kiến.”

Lãnh Nghị cười khổ, xem ra lần này mình chạy không thoát, người mặc áo đen cư nhiên còn kéo theo một tên bộ đầu chính trực để làm người chứng kiến. Người mặc áo đen này không biết lai lịch ra sao, làm việc thật chu toàn.

Nhìn thấy Lãnh Nghị và Thạch Chí phối hợp, người mặc hắc bào khẽ gật đầu, thấp giọng nói: “Đi thôi chứ vị, trò hay bắt đầu!”

Lãnh Nghị và Thạch Chí bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt chưa xót. Hôm nay người nọ là lớn nhất, vị người ta không chế không nói, lại còn bị vác giống như một thứ đồ vật linh tinh nào đó, thực là mất mặt.

Vốn tưởng rằng người mặc áo đen sẽ trực tiếp mang mình đến chỗ ở của thành chủ, ai ngờ, dưới sự che trở của khối đen, người mặc áo đen lại đi ra khỏi phủ thành chủ, vào nhà tù của nha môn.

Nhà tù của Vân Quy thành chia thành hai tầng, tầng phía bên trên giam giữ các tội phạm bình thường, mà một tầng dưới đất lại dùng để giam giữ hung đồ giết người phóng hỏa.

Nhà tù dưới đất trống rỗng, chỉ có ba người, hai người xanh xao vàng vọt, trên người mang xiềng xích, thần sắc sợ hãi bị trói ở trên thiết trụ*, mà người còn lại trên mặt là râu quai nón, đứng thẳng, trong tay cầm một thanh loan đao sừng trâu, trên mặt lộ ra tươi cười hung ác.(Thiết trụ: cây cột sắt dùng để trói phạm nhân để tra tấn.)

Hai phạm nhân xanh xao vàng vọt xin khoan dung: “Đại nhân tha mạng, chúng ta rõ ràng chỉ là giao không đủ thuế, không phải tội chết a.:

“Chớ có trách ta, đây là mệnh lệnh của thành chủ đại nhân, chỉ đồ cho các người vận khí không tốt.” Nam nhân râu quai nón kia nhe răng cười,

giơ loan đao trong tay dùng sức đâm vào ngực một người trong đó.

Nhất thời máu tươi phun tung tóe trên mặt nam nhân râu quai nón, nhưng là động tác trong tay hắn cũng không có dừng, nhanh chóng móc ra một quả tim nóng hổi. Động tác vô cùng thuần thục giống như đã làm trăm ngàn lần rồi.

Thấy vậy, một phạm nhân khác hét lên một tiếng ngất đi.

Đáng tiếc, hôn mê cũng không tránh được vận rủi, ngay sau đó nam nhân râu quai nón đã đem loan đao đâm vào ngực người nọ.

Lãnh Nghị và Thạch Chí vừa nhìn thấy liền tức giận, hốc mắt cơ hồ muốn nổ tung. Cư nhiên lại có loại người như thế này, làm công ăn lương lại còn giết người lung tung. Hai người bọn hắn nhìn thấy rõ, nghe cũng tưởng tận, nam nhân râu quai nón kia rõ ràng là người hầu của Tổng Nhân thành chủ, vừa rồi còn nói đó là mệnh lệnh của thành chủ.

Không nhìn Lãnh Nghị và Thạch Chí đang tức giận, người mặc áo choàng đen lại vùng tay lên, một đoàn khói đen bay ra, bao quanh mọi người dường như ăn mình đi theo phía sau nam nhân râu quai nón.

Nam nhân kia dùng giấy dầu bọc hai khóa tim người, một đường đem về phủ thành chủ, không hề bị ngăn cản, hắn bước vào thư phòng của thành chủ, sau đó xốc bức họa lên bước vào căn phòng tối.

Tổng Nhân quả nhiên là ở bên trong mật thất.

Nam nhân râu quai nón khom người bẩm báo: “Đại nhân, đã làm thỏa đáng.”

Nhìn bao giấy trong tay nam nhân kia, Tổng nhân vừa lòng gật đầu lại bỗng nhiên gương mặt biến sắc quát lớn: “Người nào?”

Thanh âm già nua mang theo vài phần sung sướng, người mặc áo đen nhẹ giọng cười nói: “Hắc hắc... Phần diễn tiếp theo phải nhờ các người diễn rồi!”

Lãnh Nghị và Thạch Chí vừa cảm thấy có người đẩy phía sau, hai chân lão đảo một cái đã bước vào bên trong mật thất.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Hắc Âm Siêu Việt

Râu quai nón căn bản không nghĩ sẽ có người xông vào mật thất, trong lòng hoảng hốt, bao giấy dầu trên tay rơi xuống đất, hai trái tim đàm đìa máu tươi liền triển lãm trước mặt mọi người.

Nhìn thấy hai người bỗng nhiên nhảy ra, trên mặt Tống Nhân hiện lên vài phần bối rối nhưng rất nhanh thần sắc của hắn bình tĩnh trở lại, cười cười nói: “Thì ra là Lãnh đại nhân và Thạch bộ đầu! Các người sao lại ở đây?”

“Hừ! Nếu như chúng ta không đến, làm sao biết người đã làm những chuyện gì!” Thạch bộ đầu chính trực thốt ra, thật không nghĩ tới thành chủ mà hắn vẫn nguyện chung thành lại là loại người âm hiểm ác độc như thế này.

Lãnh Nghị tuy không lên tiếng nhưng lại dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Tống Nhân.

Bị ánh mắt như thế nhìn thẳng, Tống Nhân không tự chủ được ho nhẹ một tiếng, nói: “Ai nha! Lãnh đại nhân, đây là hiểu lầm a! Đêm nay chúng ta thương lượng làm thế nào bắt giữ thực tâm ma, vì thế ta lệnh cho Lương Trung thay ta đi tìm một quả tim lợn đến.”

Nghe vậy, Lãnh Nghị dùng giọng điệu ác liệt nói: “Tống Nhân, người không cần nói dối, quá trình moi tìm người, ta đã thấy rõ ràng!”

“Thạch Chí ta cho dù nếu vừa rồi không nhìn thấy thì cũng có thể phân biệt tim lợn và tim người!”

Lãnh Nguyệt ẩn ở bên trong khối đen nghe vậy không khỏi nghe ngào nói: “Tỷ tỷ... Ý của bộ đầu kia có phải là nói ta rất ngốc hay không?”

Câu hỏi này thế nhưng lại làm khó Sở Lạc Lạc, nàng nhớ tới chuyện ngày đó dùng tim lợn treo đùa Lãnh Nguyệt, nhất thời không trả lời được.

Trong mắt Tống Nhân hiện lên vẻ lo lắng, trên gương mặt trắng nõn tràn đầy lệ khí, hắn đưa một ánh mắt về phía Lương Trung, Lương Trung lập tức “Bá” một tiếng rút ra một thanh kiếm bản to.

“Một khi đã như vậy, chớ trách ta độc ác, muốn trách thì trách các người tự tìm đường chết!” Tống Nhân giọng điệu âm trầm quát.

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, ánh mắt Lương Trung trở nên lạnh lùng, vung thanh kiếm trong tay lên, thanh kiếm bản to nặng nề ở trong tay hắn giống như là không có trọng lực. Nháy mắt kế tiếp, hắn đã hùng hổ chém về phía Thạch Chí.

Thạch Chí tay cầm cương đao, đứng thẳng bất động, vào thời điểm thanh kiếm lớn bổ tới, hắn dùng toàn lực chặn lại, trong không khí toát ra quang hỏa do đao kiếm đánh nhau.

Không ngờ thực lực Lương Trung so với tưởng tượng của hắn cao hơn rất nhiều, sức mạnh kinh người làm cho đôi tay vừa chặn một đòn của Thạch Chí run rẩy, cương đao thiếu chút nữa rơi khỏi tay.

Lãnh Nghị cảm thấy không ổn, kịp thời rút ra phôi kiếm, bảo kiếm dài nhỏ hóa thành một đoạn ánh sang xanh lục đâm về phía Lương Trung.

Ngay vào lúc Lương Trung tiến công cũng là lúc thành chủ Tống Nhân từ trên ghế đứng dậy, tay hắn nhấn vào cơ quan bên chỗ tay vịn. Cơ quan khởi động, bên trong thế nhưng lại cất giữ một cây pháp trượng khô lâu đen bóng.

Lúc này, trong miệng hắc lâm râm niệm lên chú ngữ, ánh sáng màu đen từ hai mắt của đầu lâu bắn ra như hai mũi tên sắc bén hướng về phía Lãnh Nghị.

Vốn dĩ Lãnh Nghị đã đánh trúng Lương Trung, bỗng nhiên có hai đạo hắc quang* cắt qua không khí, đánh tới trước mặt hắc. Hắc lập tức dừng bước, đem đầu khí tập trung vào thân kiếm, hắc quang đã đánh tới, hắc vùng kiếm chặn đón, hắc quang, lục quang* quần lại với nhau. (Hắc quang: ánh sáng màu đen. Lục quang: ánh sáng màu lục.)

Nhìn thấy lục quang dần lấn át hắc quang, Tống Nhân lại giơ pháp trượng lên cao, cả người toát ra một cỗ khí đen, trong miệng hô: “Thần hắc ám tôn quý, xin giúp tín đồ của ngài tiêu diệt địch nhân đi, nhân danh thần hắc ám, Hắc Ám Ăn Mòn....”

Chỉ thấy nường theo thanh âm của Tống Nhân, hắc quang thế nhưng lại lấy tốc độ lớn hồi phục lại, nhanh chóng vượt qua lục quang, đánh thẳng về Lãnh Nghị.

Nghe được Tống Nhân ngâm xướng, Lãnh Nghị không khỏi tức giận trừng mắt: “Người cư nhiên là một hắc ma pháp sư, tên vô sỉ này...”

Lời còn chưa dứt, vì bị ma pháp đánh trúng, Lãnh Nghị kêu lên một tiếng, phun ra một búng máu.

Bên kia, trên người Thạch Chí đã có vài đạo vết thương, chỉ là bối rối né tránh đường kiếm của Lương Trung. Tống Nhân cao giọng cười nói: “Có thể đem linh hồ dâng cho thần hắc ám vĩ đại, các người nên thấy vinh hạnh! Cắn nuốt đi!”

Đầu lâu trên pháp trượng mở miệng ra, khói đen nồng đậm tràn ra, mắt thấy sẽ bao vây Lãnh Nghị và Thạch Chí thì bỗng nhiên một đoàn ánh sáng trắng từ bên ngoài bắn vào, thanh âm già nua trầm thấp vang lên: “Thánh quang tinh lọc!”

Khói đen lập tức bị ánh sáng trắng tách ra, một người đầu đội mặt nạ hình đầu trẻ em, trên người mặc áo choàng đen phiêu nhiên đứng ở giữa, trên bàn tay đang giơ lên tụ tập ánh sáng trắng chói mắt.

“Quang minh ma pháp! Chẳng lẽ ngươi là người của Thánh Giáo Hội phái tới?!” Tổng Nhân phục hồi lại tinh thần, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hoàng.

Người mặc áo choàng đen bình tĩnh đứng ở trước mặt Lãnh Nghị, bóng dáng nhỏ gầy nháy mắt hấp dẫn mọi ánh mắt trong mật thất, hắn khẽ cười nói: “Ha ha... Có phải thế không, ma pháp chie là một sự thể hiện của sức mạnh, vì sao lại phải nhất định tách biệt chúng nó.”

“Nói bậy bạ! Chó săn của Thánh Giáo Hội đáng giận!” Ánh mắt Tổng Nhân lộ ra vài phần ác độc, hắn biết rõ, pháp lực của người mới đến cao hơn hắn, rất nhanh hắn liền ngâm xướng: “Hắc ám thần tôn quý, tín đồ của ngài nguyện dùng linh hồn đổi lấy sức mạnh lớn nhất của ngài, nhân danh thần hắc ám: Âm Phong Bạo!”

Theo lời ngâm xướng của Tổng Nhân, bộ mặt của hắn bắt đầu vặn vẹo, tứ chi cũng run rẩy, quanh thân giống như có một loại khí tức không rõ dao động.

Trong không gian nho nhỏ của mật thất, khi Tổng Nhân ngâm xướng xong lại xuất hiện một lốc xoáy màu đen, hơn nữa có xu thế ngày càng mở rộng. Nhìn lại Tổng Nhân, hắn đã vô lực ngã xuống đất, trừng mắt nhìn mọi người: “Ha ha ha... Ta muốn thấy các ngươi tan xương nát thịt!”

“Chỉ là hạt thóc hạt gạo mà cũng muốn tỏa sáng như châu ngọc sao?” Một tiếng cười nhạo từ trong miệng người mặc áo choàng đen phát ra, rồi hắn từ từ bước từng bước về phía trước, hai bàn tay nâng lên. Lòng bàn tay ngừng tụ ra một quang cầu màu xám bạc “Đi đi, bọn nhỏ, cho bọn họ biết cái gì mới là ma pháp vĩ đại nhất.”

Quang cầu màu xám bạc rung rinh bay về phía lốc xoáy màu đen, khi quang cầu tới gần, lốc xoáy giống như run rẩy một chút, lại chậm rãi lùi về phía sau giống như sợ hãi cái gì.

Chuyện kì dị xảy ra, vào thời điểm quang cầu màu xám bạc va chạm vào lốc xoáy màu đen, quang cầu cũng giống như một lốc xoáy đem lốc xoáy màu đen hút vào. Mặc kệ lốc xoáy màu đen giãy dụa rít gào như thế nào cũng không thể thoát ra, lại bị hút cho ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy.

Tống Nhân không thể tin tưởng mắt, liều mạng thở dốc lẩm bẩm nói: “Không có khả năng, điều đó không có khả năng...”

Sở Lạc Lạc vẫn chưa lên tiếng nhưng Lãnh Nguyệt đi theo phía sau nàng lại nhảy ra, khinh bỉ nói một câu: “Hừ! Làm sao lại không có khả năng! Chỉ bằng cái hắc ma pháp nho nhỏ của người?”

“Là người...” Thấy Lãnh Nguyệt, đôi mắt Tống Nhân trừng lớn hơn nữa, còn định nói cái gì lại phát hiện của người mình giống như bị một loại sức mạnh không rõ xé rách, cuối cùng chết không nhắm mắt.

Lãnh Nghi và Thạch Chí vừa tiến lên, nghi hoặc nói: “Đây là...”

“Ngu xuẩn, pháp lực không cao lại còn dám sử dụng loại ma pháp này.” Sở Lạc Lạc bĩu môi, chú ngữ hiển dăng linh hồn cho thần hắc ám cũng không phải tùy tiện là có thể nói ra.

Lương Trung nhìn thấy thành chủ lợi hại phi phạm trong cảm nhận của mình cư nhiên lại chết như vậy, dưới sự kinh hoàng muốn chạy lại bị Lãnh Nguyệt chặn lại sau đó ném tới chân mọi người.

“Người... Người...” Lương Trung bị ném đau đến há miệng, không khỏi tức giận mắng

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Chim Sẻ Còn Ở Phía Sau!

Sắc mặt Lãnh Nguyệt trầm xuống nhưng không đợi Lãnh Nguyệt có động tác gì Sở Lạc Lạc đã bước lên trước, một cước đá văng Lương Trung.

“Người cái gì mà người! Thật là càn rỡ! Đồ đệ của lão phu là người mà người cũng có thể giáo huấn?” Sở Lạc Lạc hừ lạnh một tiếng, gót chân dùng sức dẫm xuống phần ngực trái của Lang Trung làm cho hằn đau đến kêu cha gọi mẹ.

Sau đó, môi của nàng khẽ mấp máy, nhưng chỉ có Lang Trung có thể nghe được tiếng của nàng, nàng nói: “Hắc hắc... Người nghe rõ cho ta, thực tâm ma chỉ là một mình Tống Nhân! Không có bất kỳ ai khác! Ta đã hạ chú ở trên người người, người hẳn là biết Đốt Tâm Chú đi! Nếu như người dám lộ ra thực tâm ma thực sự, tin ta đi, ta sẽ cho người trải nghiệm cảm giác đau đớn gấp vạn lần so với mọi tim ra!”

Lương Trung sợ tới mức tái xanh cả mặt, toàn thân nhất thời xụi lơ không có sức lực, người mặc áo đen này chỉ cần vẫy tay một cái liền có thể phá giải loại ma pháp đáng sợ như vừa rồi, hẳn sao dám hoài nghi.

Lúc này Lãnh Nghị và Thạch Chí đều tiến đến, ôm quyền đối với người mặc áo đen, vẻ mặt cảm kích nói: “Đa tạ ân cứu mạng của quang minh đại pháp sư.”

Khóe miệng Sở Lạc Lạc không khỏi run rẩy, nhớ ngày đó, bởi vì nàng học vong linh ma pháp lại không muốn che dấu cho nên bị gán cho cái ác danh vong linh pháp sư, phải ẩn cư nơi sơn dã. Thật không nghĩ tới, có một

ngày sẽ bị người khác cho là quang minh pháp sư mà cảm tạ, thật là nực cười!

“Ta nói rồi, ma pháp chỉ là một loại biểu hiện của sức mạnh, không nên dùng chính tà để phân chia. Ma pháp chính nghĩa cũng có thể giết người mà ma pháp tà ác cũng có thể cứu người!” Nói xong, người mặc áo đen phẩy tay áo một cái, không hề để ý tới hai người.

Lãnh Nghị và Thạch Chí không khỏi bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy vị ân nhân này dường như có chút hỷ nộ vô thường* (Hỷ nộ vô thường: vui giận thất thường. Chắc ai cũng hiểu nhưng mà thôi cứ giải thích cho chắc)

“Nghe nói người này còn có một cái tầng hầm bí mật, nhanh đứng lên dẫn đường!”

Mạng nhỏ của Lương Trung còn bị người ta nắm trong tay, sao dám không theo. Hắn vội vàng đứng lên, vịn một cái chốt trên ghế tựa mà Tống Nhân vừa ngồi, trên sàn xuất hiện một cái cửa hầm.

Phía dưới tầng hầm có một chút đạo cụ dùng để luyện tập hắc ma pháp, còn có rất nhiều xương cốt, chính giữa còn có một cái lồng sắt, Lãnh Nguyệt vừa thấy, trên mặt không khỏi lộ ra hận ý. Trong lòng Sở Lạc Lạc biết, thứ này nhất định là dùng để giam giữ Lãnh Nguyệt. Hừ! Còn sử dụng hắc ma pháp để thi hành thuật cấm chế, khó trách cho dù là Lãnh Nguyệt có năng lực kì dị cũng không thể thoát khỏi khống chế của Tống Nhân, chắc hẳn vào lúc Lãnh Nguyệt còn yếu ớt đã bị người ta hạ cấm chú!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Sở Lạc Lạc dấy lên lửa giận, nàng đi đến phía trước lồng sắt, trong lòng bàn tay xuất hiện ngọn lửa màu đỏ rực. Chỉ trong chốc lát, lồng sắt lớn bị ngọn lửa hun thành một đồng sắt vụn.

Đôi mắt đỏ sẫm của Lãnh Nguyệt lộ ra sự cảm kích không thể nói thành lời. Hắn hiểu được nguyên nhân tỷ tỷ làm như vậy, nàng dùng phương thức này nói cho hắn biết: Lãnh Nguyệt, từ nay trở đi, người tự do!

Nhìn thấy một màn này, cả người Lương Trung đổ mồ hôi lạnh, người này quả nhiên là hỷ nộ vô thường, nếu như chọc cho hấn tức giận, không chừng giây tiếp theo, kết cục của mình cũng sẽ giống như cái lồng sắt kia.

Cảm nhận được ánh mắt của người mặc áo choàng đen, chân Lương Trung lập tức mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, khóc hô: “Đại nhân tha mạng! Đều là Tổng Nhân sai ta làm, ta chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi!”

Trong lòng Sở Lạc Lạc khinh bỉ người này một phen, nhưng mà vẫn còn phải lưu hấn lại để làm nhân chứng, kết cục của hấn vẫn là để cho quan trên xử lý đi. Nàng lạnh lung nói: “Cuốn da dê kia ở đâu?”

Lương Trung biết mạng nhỏ của mình tạm thời được an toàn, vội vàng tìm cuốn da dê kia đưa đến cho Sở Lạc Lạc. Sở Lạc Lạc nhìn qua, bên trên thể nhưng lại có thể viết một ít ma pháp trận kì lạ, thậm chí đến cả nàng cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Lãnh Nghị và Thạch Chí vừa bước xuống hầm ngầm đã bị cảnh tượng bên trong làm cho rung động. Không nghĩ tới Tổng Nhân lại có thể ở ngay bên trong phủ thành chủ xây dựng một nơi như thế này. Bên trong không chỉ chất đống những vật liên quan đến hắc ma pháp còn có dựa theo sự rộng lớn của nơi này thì hiển nhiên Tổng Nhân là ở trong này tu luyện hắc ma pháp. Điều này khiến cho trong lòng bọn hấn vô cùng tức giận!

Sở Lạc Lạc nghĩ rằng, nếu như thành chủ cũng chính là thực tâm ma trong mắt mọi người đã chết đi vậy thì ở trong tình huống hấn mất đầu, lệnh niêm phong thành cũng sẽ nhanh chóng hủy bỏ. Mà nay, sứ giả đến từ hoàng thành cũng đã bị trọng thương, việc Sở Hiên trốn thoát đã là việc dễ như trở bàn tay, ha ha... Mục đích đã đạt được, còn có thể thuận tay cầm được thứ tốt như vậy, nàng cũng nên đi rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này, một thanh âm quen thuộc truyền từ cửa tầng hầm vào.

Thanh âm này làm cho Sở Lạc Lạc hoảng sợ bởi vì người đến chính là đại ca Sở Hiên.

Sở Lạc Lạc bỗng cảm thấy tim đập kịch liệt, tuy rằng nàng đã bày cách âm chú ở bên ngoài mật thất nhưng là nàng cũng biết, lấy tu vi của Sở Hiên chắc chắn có thể cảm nhận được luồng năng lượng lớn như vậy dao động, chỉ là nàng không đoán được Sở Hiên sẽ tới nhanh như vậy. Lúc này nàng đang đứng quay lưng về phía Sở Hiên, nếu như để Sở Hiên nhìn thấy chiếc mặt nạ này nhất định sẽ liên tưởng đến nàng. Sở Lạc Lạc chưa bao giờ khẩn trương như bây giờ, nàng âm thầm xiết chặt nắm tay, nàng còn chưa nghĩ ra làm thế nào có thể đối mặt với Sở Hiên.

“Tiểu Lãnh Nguyệt...” Sở Lạc Lạc chỉ vào mặt nạ, dùng thanh âm già nua nói “Trở lại đây.”

Lãnh Nguyệt nghe được tiếng gọi của Sở Lạc Lạc liền hóa thành một làn sương ẩn vào bên trong mặt nạ.

Lúc này, Sở Hiên đã đi vào tầng hầm bí mật, nghe được tiếng bước chân quyen thuộc, Sở Lạc Lạc âm thầm niệm chú ngữ trong lòng, trong nháy mắt đã di chuyển đến phía sau Sở Hiên, bay nhanh tới cửa hầm nhảy lên. Đến khi Sở Hiên quay đầu lại thì chỉ kịp nhìn thấy một kiên áo choàng đen rộng thùng thình.

Sở Lạc Lạc thoải mái lướt qua tường cao của phủ thành chủ, mũi chân vừa rơi xuống đất nàng liền cảm nhận được một đợt năng lượng ma pháp thật lớn đánh về phía nàng. Nàng cảm thấy kinh ngạc, trong lòng mặc niệm phi hành chú, bóng dáng nhỏ nhắn mặc áo choàng đen rộng thùng thình lập tức trôi nổi giữa không trung. Cùng lúc đó một đạo hàn băng hóa thành hình mũi tên nhọn bắn về nơi nàng vừa mới dừng chân. Trên mặt đất lập tức xuất hiện một lỗ thủng thật lớn. Trong phạm vi vài thước xung quanh đều che kín bằng sương.

Cử nhiên lại là cao cấp bằng tiền thuật!

Bằng hệ ma pháp sư có được pháp lực cao thâm như vậy, Sở Lạc Lạc thâm nghĩ đến một người.

Ở bên trong bóng đêm u ám, một bóng dáng nhẹ nhàng nhảy ra, thân nhiên trôi nổi giữa không trung. Người tới mặc ma pháp bào hoa lệ màu ánh trăng, hắc có một mái tóc dài màu trắng bạc mềm mại. Sợi tóc tinh tế theo gió lay động, nhẹ nhàng lướt qua gương mặt anh tuấn yêu dã. Đôi môi đỏ mọng của hắc hơi cong lên lộ ra nét cười như ẩn như hiện. Một đôi mắt hẹp dài màu bạc sâu thẳm chớp động.

Nhìn thấy người này, gương mặt Sở Lạc Lạc ẩn sau mặt nạ nhất thời liền kết thành sương lạnh. Quả nhiên là hắc, Ma Đạo Sĩ – Lãnh Tiêu Nhiên! Nhìn đến gương mặt của Lãnh Tiêu Nhiên, trong lòng Sở Lạc Lạc liền dấy lên vài phần hận ý, nàng nhớ tới cái chết của Thanh Diệp đại thúc, còn có ánh mắt giống như rắn độc kia.

Nhìn thấy người mặc áo đen thoải mái tránh thoát công kích, còn có thể trong nháy mắt sử dụng phi hành chú, trên mặt Lãnh Tiêu Nhiên không khỏi xẹt qua vài phần kinh ngạc. Đôi mắt yêu mị kia lưu chuyển, hắc cười nói: “Ha ha ha... Đêm nay ta có vinh hạnh nhìn thấy một trò hay, nhưng mà, có câu nói: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ còn ở phía sau!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Trận Đấu Giữa Bầu Trời Đêm

Trong lòng Sở Lạc Lạc biết, ma lực hiện nay của nàng chỉ có thể tương đương với một cao cấp ma pháp sư, so với cấp bậc ma đạo sĩ của Lãnh Tiêu Nhiên vẫn còn chênh lệch rất lớn. Huống hồ, trên người hắc có thể còn cất giữ một vài trang bị ma pháp cao cấp, nếu như khai chiến lúc này, nàng tuyệt đối không có lợi thế nào. Nhưng là, theo biểu tình của Lãnh Tiêu Nhiên, hắc tuyệt đối sẽ không thả nàng đi.

Cùng một lúc, lý trí nói cho Sở Lạc Lạc rằng nàng nên nghĩ cách ứng phó Lãnh Tiêu Nhiên, sau đó lại vào lúc hắc không đề phòng thừa cơ trốn đi. Nhưng mà, đối mặt với lời nói khiêu khích của Lãnh Tiêu Nhiên, thật sâu trong nội tâm Sở Lạc Lạc nảy mầm tức giận.

Vì thế, nàng hừ lạnh nói: “Chỉ là một cái ma đạo sĩ mà dám ở đây xàm ngôn, hôm nay lão phu liền nói cho ngươi, đến cùng, ai mới là chim sẻ!”

Cho dù ma lực không bằng hắc thì sao, nói về trình độ thao túng pháp thuật, Sở Lạc Lạc nàng tuyệt đối không thu kém người khác. Nếu như Lãnh Tiêu Nhiên dùng băng, vậy nàng sẽ dùng ngọn đuốc hòa tan hắc!

Vừa nói xong, Sở Lạc Lạc đã phát động công kích trước. Trên bàn tay nhỏ nhắn dấy lên lửa đỏ, từ ma lực nàng rót vào mà cuồng bạo. Ngọn lửa mỏng manh biến thành hỏa diễm cao nửa thước, sau đó, hỏa diễm lại hóa thành một con rồng lửa, gào thét bay về phía Lãnh Tiêu Nhiên.

Đôi mắt bạc hẹp dài của Lãnh Tiêu Nhiên hơi nheo lại, hắc không nghĩ tới chiêu người mặc áo dùng lại chính là ma pháp cao cấp hệ hỏa – Hỏa

Long Thuật!

Kỳ thật, Lãnh Tiêu Nhiên cũng vừa mới bước vào Vân Quy Thành, khi hần đến phủ thành chủ, đang muốn liên lạc với Lãnh Nghị thì vừa vận thấy người mặc áo đen mang theo Lãnh Nghị và Thạch Trí trở về phủ thành chủ.

Lúc ấy, hần ở một nơi bí mật gần đó nhìn thấy người mặc áo đen chỉ sử dụng một đoàn khói đen đã không chế được hai người. Lãnh Tiêu Nhiên cảm thấy vô cùng kì lạ, bởi vậy hần không hiện thân mà người lại, dùng pháp thuật che dấu hơi thở của mình, bí mật đi theo. Quá trình sau đó, hần thấy toàn bộ, khi hần nhìn người mặc áo đen không cần niệm chú ngữ mà lại có thể sử dụng ma pháp cao cấp hệ quang thì vô cùng kinh ngạc. Thánh Vân đại lục từ khi nào lại xuất hiện một ma pháp sư như vậy, hần sao lại có thể không biết.

Khi người mặc áo đen phóng ra hai quả cầu màu xám bạc, trong nháy mắt đã cắn nuốt lốc xoáy hắc ám cũng phá giải uy lực hần ám mạnh mẽ, hần thậm chí không thể nhìn ra đó là loại ma pháp gì. Điều này làm cho Lãnh Tiêu Nhiên cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp.

Hơn nữa, người này luôn mồm tự xưng là lão phu thế nhưng lại đội một cái mặt nạ hình đầu trẻ con buồn cười, toàn bộ thân hình dường như đều bị che dấu bên trong áo choàng rộng thùng thình, người bên ngoài căn bản không thể biết được diện mạo thật của hần. Chỉ có khi sử dụng ma pháp, người mặc áo đen mới để lộ ra một đôi tau mềm mại, nhưng mà bên trong cuộc chiến, mọi người đều bị rung động bởi sức mạnh và sự thần bí của hần, căn bản không có ai từng lưu ý tới điểm này. Lãnh Tiêu Nhiên vẫn luôn âm thầm quan sát lại không giống vậy, hần chú ý tới điều này, người có một đôi tay như vậy tuyệt đối không phải là một lão già.

Đối mặt với rồng lửa lướt gió gào thét bay tới, Lãnh Tiêu Nhiên giơ tay phải lên, lấy tay hần làm trung tâm, xung quanh xuất hiện từng đóa, từng đóa hoa băng mà lam nhạt, chỉ trong nháy mắt đã chặn trước thân hình của

hắn. Nhiều đóa hoa liên kết với nhau tạo nên một tấm chắn bằng băng hoa lệ.

Lãnh Tiêu Nhiên có thể sử dụng Băng Thuần Thuật cao cấp cũng không phải điều kì lạ, chỉ là Băng Thuần Thuật của hắn không giống với người khác, giống như ở giữa không trung nở rộ một đóa hoa băng yêu dã, có vẻ dị thường hoa lệ.

Hơn nữa, tấm chắn được tạo thành từ hoa này, nhìn qua có vẻ yếu ớt vô cùng nhưng lại có thể chặn đứng rồng lửa đang bay tới, Sở Lạc Lạc có chút ngoài ý muốn.

Thấy vậy, Sở Lạc Lạc điều chỉnh lại khí thế rất nhanh, tay phải vẽ ra một nửa vòng tròn, sau đó bàn tay khẽ đẩy. Rồng lửa vốn dĩ đang đánh vào tấm chắn lại tách ra làm hai. Một con vẫn tiếp tục làm tan rã tấm chắn, con còn lại vung đuôi lên, vẽ một cung cung lên giữa không trung đập về phía đỉnh đầu của Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên thần sắc chưa biến, tay trái giơ lên, vẫn là sử dụng Băng Thuần Thuật. Rồng lửa vốn dĩ đánh từ trên xuống cứ như vậy bị tấm chắn băng chặn lại. Bất luận có đánh xuống mạnh như thế nào cũng không thể để lại trên tấm chắn một vết xước nào. Lúc này trời không có gió nhưng là vì nguồn năng lượng lớn dao động, trường bào màu ánh trắng không ngừng tung bay trong màn đêm. Nhưng mà vào lúc này, khóe miệng Lãnh Tiêu Nhiên mặc áo bào màu ánh trắng lại lộ ra một tia cười đắc ý, trông mắt hẹp dài màu bạc của hắn kia chăm chọc nhìn về phía người mặc áo đen, giống như là đang nói: Người còn có bản lĩnh gì? Cứ việc đem ra đây đi!

Dường như là hiểu được ý tứ của Lãnh Tiêu Nhiên, Sở Lạc Lạc lập tức dùng hành động đáp trả lại chăm chọc của hắn. Theo năm ngón tay linh hoạt đong đưa của nàng, rồng lửa giống như có linh tính, gào thét bay lên

giữa không trung, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lãnh Tiêu Nhiên.

Tuy rằng không thể làm Lãnh Tiêu Nhiên bị thương nhưng mà nhìn thấy Lãnh Tiêu Nhiên trái phải vung tay, giơ hai cái tấm chắn bằng băng để chống đỡ công kích của rồng lửa, trong lòng Sở Lạc Lạc không khỏi có vài phần vui sướng.

Chỉ là, trên mặt ma đạo sĩ tóc trắng bị rồng lửa vây quanh cũng không lộ ra vẻ bối rối, trên môi của hắn vẫn là nụ cười châm chọc mang ý tứ hàm súc như cũ. Nhìn biểu tình như vậy, Sở Lạc Lạc cực kì bất mãn, thật sự là nhìn thế nào cũng thấy chói mắt!

Nhưng ngay vào lúc rồng lửa bị lá chắn băng một lần nữa đẩy ra, Lãnh Tiêu Nhiên nhanh chóng đem hai tấm lá chắn chạm vào nhau. Hai tấm lá chắn lập tức hợp làm một, hình thành nên một băng thể hình cầu bao trọn thân hình của Lãnh Tiêu Nhiên.

Xuyên qua tầng băng màu xanh nhạt, bộ dạng Lãnh Tiêu Nhiên nhàn nhã tự đắc. Sau mặt nạ, thần sắc Sở Lạc Lạc lộ ra vài phần không cam lòng. Theo hướng quả cầu băng ngày càng mở rộng, hai con rồng lửa bá đạo dần tan rã, hỏa diễm đỏ rực dần ảm đạm xuống, dường như Hỏa Long Thuật sắp mất đi mà Lãnh Tiêu Nhiên từ đầu tới cuối vẫn chỉ phòng ngự, còn chưa ra tay tấn công.

Rồng lửa đang không ngừng va chạm trở nên nhỏ dần, hai con nhanh chóng tụ vào một chỗ, tập trung đánh vào chính diện của quả cầu băng. Lúc này, trong mắt Lãnh Tiêu Nhiên thản nhiên đứng bên trong băng cầu hiện lên tia tàn khốc. Chỉ thấy một đầu mặt nạ hình trẻ em xuất hiện bên trong lửa đỏ, cái người mặc áo đen kia từ trong lửa chạy như bay đến, bàn tay nhỏ mảnh khảnh đánh một chương ở trên tầng băng màu lam nhạt.

Thì ra ngay tại khi hai con rồng lửa đánh thẳng vào quả cầu băng thì Sở Lạc Lạc thừa cơ trốn sau rồng lửa. Tay phải của nàng không ngừng phát ra những tia điện nhỏ chớp động. Nương theo công kích của rồng lửa, nàng xuyên qua lửa đỏ, tia lửa điện ở tay phải kết hợp với hỏa diễm đang cháy rực đánh vào tầng băng nhất thời tạo ra phản ứng mãnh liệt. Thân thể rồng lửa mang theo nhiệt độ cực nóng hơn nữa tia điện đánh sâu vào bên trong sự liên kết của khối băng. Tầng băng nhìn qua rất yếu ớt nhưng thực ra rất vững chắc cuối cùng cũng bị đánh vỡ. Lúc này lá chắn băng dần tan rã, phát ra từng đợt tiếng vang “Xuy xuy”, toàn bộ quả cầu băng bị tia sét vây quanh, tan rã , tan rã...

Lôi Điện Thuật!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Toàn Hệ Ma Pháp Sư

Lôi Điện Thuật đánh ra dòng điện màu xanh u ám hoa lệ, là chấn băng lập tức vỡ vụn, phiêu tán trong không khí, hóa thành hư ảo. Thân hình Lãnh Tiêu Nhiên nhanh chóng lui lại, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Người cư nhiên là lôi hỏa song hệ ma pháp sư?”

Trả lời Lãnh Tiêu Nhiên là một tiếng cười lạnh của Sở Lạc Lạc, trong cặp mắt hổ phách của nàng tràn đầy khinh thường.

Nhưng mà, cho dù người là song hệ ma pháp sư thì sao? Lãnh Tiêu Nhiên bỗng dừng phi thân lên, một tay hóa ra băng nhận đánh về phía người mặc áo đen, thân pháp ở giữa không trung cực kì nhanh nhẹn.

Ma vũ song tu?! Sở Lạc Lạc không ngờ tới Lãnh Tiêu Nhiên là một ma pháp sư mà lại đánh cận chiến như một kiếm sĩ, vô vàng né phải tránh trái không trực tiếp chống đỡ băng nhận.

Dù sao Sở Lạc Lạc cũng chỉ là một Trung Cấp Kiếm Sĩ mà thôi, vẫn là còn xa mới bì kịp Lãnh Tiêu Nhiên, rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong.

“ Ta muốn nhìn xem, người cố giả vờ bí ẩn như người rớt cuộc là ai!” Tay phải Lãnh Tiêu Nhiên công kích người mặc áo đen, đồng thời tay trái vươn lên muốn chụp lấy mặt nạ hình đầu trẻ con trên đầu người mặc áo đen.

Sở Lạc Lạc hóa giải thế công của Lãnh Tiêu Nhiên, muốn tránh né tay trái của hắn vẫn là không kịp, mắt thấy mặt nạ sẽ bị vạch trần.

Lúc này mặt nạ hình đầu trẻ em đột nhiên vươn ra một cánh tay thật dài trắng nõn quý dị. Móng tay dài chộp tới gương mặt tuần tú của Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên cả kinh, bất chấp việc lật mặt nạ, vội vàng lui về phía sau. Đợi đến khi hẩn nhìn lại cái mặt nạ kia thì cánh tay kia đã lui về bên trong, không thấy bóng dáng.

“Hi hi... Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Lãnh Nguyệt làm tốt không?” Đáy lòng Sở Lạc Lạc đột nhiên xuất hiện thanh âm tranh công của Lãnh Nguyệt.

“Ừ, không tồi, Lãnh Nguyệt làm vô cùng tốt.” Trong lòng Sở Lạc Lạc không chút keo kiệt, khích lệ nói.

Lãnh Nguyệt nghe vậy liền phát ra tiếng cười đắc ý. Lãnh Nguyệt đắc ý, mặt nạ hình đầu trẻ em cũng nhếch miệng lộ ra tươi cười.

Tươi cười của chiếc mặt nạ bị Lãnh Tiêu Nhiên nhìn thấy làm cho hẩn cảm thấy quý dị vô cùng.

Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên nhớ tới, vừa rồi, người mặc áo đen thần bí này còn sử dụng quang minh ma pháp và một loại ma pháp mà ngay cả mình cũng không biết. Sự kinh ngạc trong con người màu bạc càng tăng lên, hẩn nói: “Người rốt cuộc là loại người nào? Nếu không nói ta sẽ không khách khí!”

“Ha ha ha... Lão phu muốn xem người không khách khí như thế nào!” Sở Lạc Lạc đứng ở vị trí Lãnh Tiêu Nhiên vừa đứng, áo choàng đen rộng thùng thình đong đưa theo gió, hiển lộ phong phạm của một vị cao thủ.

Thông qua cuộc so chiêu vừa rồi, Lãnh Tiêu Nhiên đã sớm phát hiện, tuy rằng người mặc áo đen này chiêu thức lừa luyến, tốc độ phát động ma pháp cực nhanh nhưng ma lực vẫn thấp hơn bản thân hẩn. Nghe được lời nói của người mặc áo đen vẫn không chút yếu thế như cũ, trong lòng Lãnh Tiêu

Nhiên cũng nẩy lên một cổ ngạo khí. Hắn tà mị cười, trong miệng niệm lên chú ngữ. Một quả cầu băng màu lam lóe sáng xuất hiện trong tay Lãnh Tiêu Nhiên. Trung tâm quả cầu ẩn hiện một luồng màu lam sậm lưu chuyển, vô cùng huyền lệ

“Người có dám tiếp một chiêu của ta?” Lãnh Tiêu Nhiên nhú mày, khiêu khích nói.

Đối mặt với khiêu khích của một ma đạo sĩ, hơn nữa người đó còn là Lãnh Tiêu Nhiên, Sở Lạc Lạc cảm thấy vô cùng nhục nhã. Kiếp trước, năng lực của nàng so với một ma đạo sĩ còn con không biết cao hơn bao nhiêu lần, nhưng mà, trải qua chết đi sống lại, Sở Lạc Lạc đã không còn là một vong linh ma pháp sư ẩn cư không màng thế sự nữa. Nàng biết rõ, Lãnh Tiêu Nhiên đã phát hiện ta ma lực của nàng không đủ cho nên mới đánh bừa một chiêu muốn nàng thất bại.

Nhìn đến quả cầu băng quý dị trong tay Lãnh Tiêu Nhiên, Sở Lạc Lạc biết hắn muốn dùng chiêu gì. Kiếp trước nàng có một bạn học cũng là băng hệ ma pháp sư cho nên nàng đối với ma pháp của băng hệ cũng không lạ gì.

Đối mặt với khiêu khích của Lãnh Tiêu Nhiên, là một thiên tài ma pháp sư kiêu ngạo, Sở Lạc Lạc lạnh lùng nói: “Tiếp của người một chiêu thì có sao.”

Nói xong, Sở Lạc Lạc cứ nhiên dẫn đầu bay xuống mặt đất.

Lãnh Tiêu Nhiên sửng sốt, đoán rằng người mặc áo đen nhất định là sợ mình năng lực không đủ, cho nên để tránh lãng phí ma lực thà rằng tấn công trước. Lãnh Tiêu Nhiên cũng không nói đùa, đi theo Sở Lạc Lạc rơi xuống tới mặt đất.

Quả cầu băng màu lam tỏa sáng làm nổi bật khuôn mặt tà mị của Lãnh Tiêu Nhiên, trong đôi mắt màu bạc của là một mảnh lạnh băng: “Tiếp chiêu đi, Băng Chỉ Phá!”

Theo tiếng hô của Lãnh Tiêu Nhiên, quả cầu băng kia xoay tròn với tốc độ cao, bay nhanh về phía Sở Lạc Lạc.

“Thổ Tường Thuật” Trong miệng Sở Lạc Lạc thấp giọng niệm ra tên chú ngữ, tay áo phải vung lên, nhất thời một đạo tường đất được dựng lên chắn giữa Lãnh Tiêu Nhiên và Sở Lạc Lạc.

“Cư nhiên còn biết cả thổ hệ ma pháp!” Hai mắt Lãnh Tiêu Nhiên sáng ngời nhưng đáy mắt màu bạc lại lạnh như băng, hai tay hất nang lên, quả cầu băng kia lập tức bay vòng qua tường đất, tiếp tục tấn công Sở Lạc Lạc.

Nếu nhìn kĩ có thể phát hiện Lãnh Tiêu Nhiên vẫn duy trì trạng thái ngưng thần, trong hai tay lại có một tia ánh sáng màu lam tinh tế nối liền với quả cầu băng. Hẳn cư nhiên lại có thể dùng tia sáng màu lam này để thao túng quỹ đạo di chuyển của quả cầu băng, so với Sở Lạc Lạc vừa rồi thao túng rồng lửa, tuy cách thức khác nhau, hiệu quả tương đồng nhưng luận về kỹ xảo, rõ ràng Sở Lạc Lạc cao hơn một bậc.

Tầm mắt Lãnh Tiêu Nhiên bị tường đất cao ngăn cản cho nên hẳn không thấy tình huống phía sau tường đất. Sở Lạc Lạc không biết từ khi nào đã bày ra một bức tường nước. Giờ phút này, khi quả cầu màu lam dung nhập vào bên trong tường nước, tốc độ liền bị giảm rõ rệt, bị tầng nước gợn sóng kia vây quanh.

Lãnh Tiêu Nhiên vừa nhận ra có gì đó không ổn thì liền thấy người mặc áo đen giơ tay phải lên cao, mà ở giữa lòng bàn tay mảnh khảnh kia rõ ràng là một quả cầu điện quang.

“Lôi Điện Thuật!” Một tiếng quát lạnh từ trong miệng người mặc áo đen phát ra. Lôi Thiết Thuật vừa rồi phá hỏng lá chắn băng của Lãnh Tiêu Nhiên lại một lần nữa được sử dụng, công kích vào bức tường đất do chính người mặc áo đen dựng lên.

Không tốt! Lãnh Tiêu Nhiên vừa muốn động, nhưng là quả cầu điện quang kia đã chợt lóe bay ra, nhập vào bức tường nước, bao vây lấy quả cầu băng màu lam.

Nháy mắt, điện quang tràn ngập, sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Nổ mạnh làm sinh ra vô số hơi nước, áp lực khổng lồ đem những giọt nước mưa hóa thành những mũi tên sắc bén, bắn ra bốn phía, bay đầy trời.

Thân hình Lãnh Tiêu Nhiên nhanh chóng lui về sau, một tay nhanh chóng phát động lá chắn băng. Xuyên qua tầng băng trong suốt, Lãnh Tiêu Nhiên nhìn bóng dáng kia chạy như bay mà đi, trên gương mặt tà mị của hắn tràn ngập không cam lòng, không khỏi đắm một quyền vào không khí.

Đúng vậy. Nổ mạnh chính là kết quả mà Sở Lạc Lạc muốn!

Sở Lạc Lạc sớm biết Băng Chi Phá là sử dụng sức mạnh phá hủy đem đối thủ nổ thành thịt vụn, cho nên nàng tương kế tựu kế. Đầu tiên là dùng tường đất cản trở tầm mắt của Lãnh Tiêu Nhiên sau đó lặng yên không một tiếng động bày ra tường nước để ngăn cản tốc độ của quả cầu băng, cuối cùng lại dùng Lôi Điện Thuật để kích phát nổ mạnh. Thừa dịp nháy mắt khi phát nổ lại sử dụng phong hệ ma pháp đùa thoát.

Cũng may, Lãnh Tiêu Nhiên quá mức kiêu ngạo, nếu không mưu kế của Sở Lạc Lạc sẽ thất bại.

Nhưng là Lãnh Tiêu Nhiên cho dù cường đại đến mức nào cũng không thể đoán được người mặc áo đen lại là một ma pháp sư toàn hệ, hơn nữa chuyển đổi một loạt ma pháp lại vô cùng thuần thực, một chiêu lại một chiêu, trong quá trình đó mạo hiểm như thế nào không cần nói cũng biết. Chỉ cần làm một chiêu chậm đi một giây thôi đều sẽ chết không toàn thây, mà cái người mặc áo đen kia cư nhiên có thể làm được!

Ở trong ấn tượng của hẳn, có thể đem ma pháp vận dụng hoàn mỹ như vậy, chỉ có một người.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Chấn Hám

(Thực quả tình là ta chẳng hiểu cái tên chương nó có nghĩa gì nữa.)

Lúc này, một cái tên hiện lên trong đầu Lãnh Tiêu Nhiên. Không! Tuyệt đối không thể là nàng!

Ma đạo sĩ mặc áo bào màu ánh trăng đứng ở đó, chặt vật không chịu nổi, mái tóc dài màu trắng bạc che một nửa khuôn mặt làm cho người ta không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

“Chủ nhân!”

Lúc này, Lãnh Nghị mặt trắng bệch đi ra từ chỗ tối, xem ra hắn bị thương rất nghiêm trọng. Nhưng mà khi nhìn thấy chủ nhân xuất hiện, trên gương mặt của hắn có vài phần kinh ngạc cũng có vài phần vui mừng.

Khi Lãnh Tiêu Nhiên sử dụng chiêu Băng Tiễn Thuật Lãnh Nghị liền cảm giác được. Bởi vì cái chết của thành chủ khiến cho thủ vệ trong phủ chú ý, hắn phải giải thích vài câu sau đó mới có thể rời khỏi hiện trường. Đợi tới khi hắn tìm được chủ nhân, chủ nhân đang cùng người mặc áo đen kia đánh nhau giữa trời đêm. Không kể đến hiện tại hắn còn bị thương, chỉ nhìn tu vi hiện tại của hắn cho dù là ở trong trạng thái khỏe mạnh cũng không có khả năng chen vào cuộc chiến của bọn họ. Huống chi, cái người mặc áo đen thần bí kia cũng có thể coi là ân nhân của hắn.

Nghe được lời nói của Lãnh Nghị, Lãnh Tiêu Nhiên mới nghiêng đầu nhìn, hắn nhìn Lãnh Nghị, hơi vuốt cằm, ánh mắt lập tức chuyển dời đến trên người một người khác, người nọ tất nhiên là Sở Hiên.

Chuyện đêm nay thực sự là vô cùng ngoài dự kiến của Sở Hiên, tuy rằng hắn từng đoán rằng Lãnh Tiêu Nhiên rất có thể sẽ tới Vân Quy Thành, bất quá, kia cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Hắn cố ý nói ra câu kia chỉ là muốn từ trên mặt Lãnh Nghị moi ra một chút tin tức, đáng tiếc phản ứng trên mặt Lãnh Nghị Làm cho hắn thật thất vọng.

Khi Sở Hiên về phòng suy nghĩ về ngày mai nên đối phó với đối phương như thế nào thì đột nhiên cảm giác được một luồng năng lượng lớn dao động. Tên thủ vệ canh cửa làm sao có thể là đối thủ của hắn, khi hắn đuổi tới mật thất lại phát hiện ra thi thể với vẻ mặt kinh hoàng của thành chủ Tổng Nhân, còn có cửa vào tầng hầm bí mật kia. Khi nhìn thấy bóng dáng người mặc áo đen kia rời đi, trong lòng Sở Hiên mơ hồ cảm thấy người mặc áo đen này xuất hiện cũng không phải là ngẫu nhiên.

Cho nên, khi Sở Hiên nhìn thấy người mặc áo đen và Lãnh Tiêu Nhiên đấu pháp trên bầu trời, ánh mắt của hắn, thần trí của hắn đã bị sự cường đại này hấp dẫn. Thật sâu trong nội tâm hắn luôn khao khát sự mạnh mẽ như vậy, vì thế, khi hắn nhìn thấy trận đấu này căn bản không nghĩ tới thừa cơ hội chạy trốn. Cho đến khi người mặc áo đen quay đầu, mặc dù trời vô cùng tối nhưng Sở Hiên vẫn có thể nhìn thấy cái mặt nạ hình đầu trẻ em quen thuộc kia, ánh mắt của hắn tràn đầy kinh ngạc, khó có thể tin. Nhưng là hắn lập tức phủ định suy đoán trong lòng, tâm tư Sở Hiên xoay chuyển, lựa chọn ở lại đây. Mà khi hắn nghe thấy người mặc áo đen muốn tiếp một chiêu của Lãnh Tiêu Nhiên, trong lòng không khỏi đổ mồ hôi lạnh một phen. Cuối cùng, người mặc áo đen rõ ràng có ma thuật không bằng Lãnh Tiêu Nhiên lại khéo léo dùng pháp thuật, tương kế tựu kế lừa giỡn Lãnh Tiêu Nhiên một phen, sau đó thành công thoát. Điều này để lại chấn động thật sâu trong lòng Sở Hiên.

Đêm nay, trận chiến đấu kia đã trở thành ấn tượng khó có thể phai nhạt trong lòng Sở Hiên.

Nhưng mà, lúc này, Sở Hiên đối mặt với ánh mắt tìm tòi của Lãnh Tiêu Nhiên, trong lòng hẳn vẫn có một tia hồi hận bởi vì hẳn đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để trốn đi, mà nay, thái độ bí hiểm của Lãnh Tiêu Nhiên làm cho hẳn trong lòng không yên.

Lãnh Tiêu Nhiên không nói một lời, trong mắt chớp động ánh sáng u ám bang bạc, một lát sau, đột nhiên mở miệng nói: “Thế tử đối với việc ta tới đây, dường như không cảm thấy ngoài ý muốn.”

Sở Hiên cũng không trả lời bởi hẳn biết Lãnh Tiêu Nhiên không cần câu trả lời của hẳn.

Quả nhiên, Lãnh Tiêu Nhiên nhìn thiếu niên trấn định trước mắt, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, trên mặt của hẳn lại một lần nữa toát ra vẻ yêu mị như thường, nói: “Quả nhiên là người mà Lãnh Tiêu Nhiên ta lựa chọn, nhưng mà, thế tử, tình huống hiện tại có chút biến.”

“Lãnh Vương cho ta một vài hứa hẹn, mà hứa hẹn này thực sự rất mê người.” Cố ý tạm dừng một chút, Lãnh Tiêu Nhiên mới nói: “Cho nên, ta suy nghĩ, thế tử sau này có thể đem đến cho ta nhiều lợi ích hơn nữa hay không, hơn nữa, sự kiên nhẫn của ta có hạn, ta phải biết, sự chờ đợi của ta có đáng giá không!”

Nghe đến lời nói này, trong lòng Sở Hiên phát lạnh, thân thể buộc chặt, dường như tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hai mắt hẳn nhìn chăm chăm Lãnh Tiêu Nhiên, nói: “Như vậy, quyết định của người?”

“Ha ha ha...” Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy cười to, toác dài màu bạc tùy ý bay trong gió, hẳn nói: “Thế tử quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh! Bất quá, lúc trước ta từng nói, hi vọng lần sau gặp mặt, người có thể đựng đến yết hầu của ta, không biết thế tử còn nhớ rõ không?”

Ngày ấy, trước khi Lãnh Tiêu Nhiên đem thi thể của Thanh Diệp đi còn để lại một câu nói kiêu ngạo đến cực điểm, Sở Hiên sao có thể không nhớ rõ.

Chỉ là, hắn không ngờ lần gặp mặt sau với Lãnh Tiêu Nhiên lại đến nhanh như vậy, thế nhưng lại là tối nay, thực sự là rất ngoài ý muốn của Sở Hiên.

Mặc dù không nhìn ra Lãnh Tiêu Nhiên rốt cục có tính toán gì, một trận chiến hôm nay chỉ sợ là không thể tránh khỏi, đối mặt với kẻ địch mạnh như vậy, bàn tay cầm chuôi kiếm của Sở Hiên không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Không đợi Sở Hiên cân nhắc xong, ta phải Lãnh Tiêu Nhiên đã nắm một thanh băng nhận, chạy như bay về hướng Sở Hiên. Đường như là cùng một lúc, Sở Hiên rút lợi kiếm ra, khởi động đấu khí màu vàng, dốc toàn lực đón chào!

Bên kia, Sở Lạc Lạc thừa dịp nổ mạnh sử dụng phong hệ ma pháp trốn thoát, trong lòng dâng lên vài phần khí thế hào hùng. Lãnh Tiêu Nhiên xuất hiện, đối với Sở Lạc Lạc mà nói là một việc ngoài ý muốn. Nàng đã rất lâu rồi chưa đối mặt với cao thủ ma pháp, có lẽ lâu rồi chưa từng tùy tâm sử dụng ma pháp, lâu đến nỗi dường như làm cho nàng quên đi cái cảm giác này.

Ở trong bóng đêm, Sở Lạc Lạc chạy gấp, rất nhanh đã trở về nơi hoang vắng kia, kế hoạch chính của nàng là sáng sớm ngày mai hành động, nhưng là ma lực của nàng lại cảm giác được một trận chiến đấu khiến cho nàng vô cùng ngoài ý muốn, trong đó có một người sử dụng một loại đấu khí mà nàng hiểu rất rõ, bởi vì người nọ chính là đại ca của nàng, Sở Hiên!

“Tỷ tỷ...” Lãnh Nguyệt lúc này đã từ trong mặt nạ nhảy ra, mở to hai mắt màu đỏ nhìn Sở Lạc Lạc, hiển nhiên hắn cũng cảm giác được.

Chiếu theo tình cảnh vừa rồi, Sở Hiên rõ ràng có cơ hội trốn thoát, vì sao hắn vẫn như cũ ở lại nơi đó? Hơn nữa vì sao lại động thủ với Lãnh Tiêu Nhiên, lấy thực lực của hắn, chỉ sợ... Ngay tại thời điểm đó, đầu óc nàng

nhanh chóng hoạt động, Sở Lạc Lạc chính mình cũng không rõ, nàng vô ý thức căn môi dưới, một bộ dạng buồn rầu.

“Tiểu Lãnh Nguyệt, tỷ tỷ phải trở về một chuyến!”

Rất nhanh, Sở Lạc Lạc liền ra một quyết định.

Lãnh Tiêu Nhiên ném băng nhận về phía Sở Hiên, mặc dù không vận dụng đấu khí, nhưng thân pháp biến ảo, kiếm thuật sắc bén, đủ để cho một Sơ Cấp Kiếm Sư như Sở Hiên khó có thể chống đỡ.

Khi Sở Lạc Lạc trở về nơi Lãnh Tiêu Nhiên và Sở Hiên đang chiến đấu, thần sắc tuy thần sắc nghiêm nghị nhưng dù sao thực lực cánh nhau quá xa, trên người của hắn đã có vài vết máu.

Khi cảm giác được hơi thở của người mặc áo đen, trên mặt Lãnh Tiêu Nhiên xuất hiện một chút ý cười, hắn đoán quả nhiên không sai, người mặc áo đen này sở dĩ đến phủ thành chủ không phải là ngẫu nhiên mà là vì thiếu niên trước mắt này, Sở Hiên!

Thanh âm xé gió truyền đến, Sở Hiên vội vàng cầm kiếm ngăn cản mấy thanh băng nhận. Khi băng nhận rơi xuống đất lại phát hiện Lãnh Tiêu Nhiên đã biến mất ở trước mặt hắn, sau đó, hắn kinh hãi phát hiện ra người mặc áo đen đã quay trở lại.

Một cái liếc mắt này làm cho trong lòng hắn nổi lên kinh hãi! Bởi vì hắn nhìn thấy một đôi mắt màu hổ phách sáng như ngọc lưu ly.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Là Người Sao? Cổ Vân Lạc

Ở trong bóng đêm, người mặc áo đen vẫn như cũ đội chiếc mặt nạ kia, che dấu dung mạo của nàng.

Nhưng là vào lúc này đây, Sở Hiên đứng cách đó không xa lại nhìn thấy rõ ràng, đôi mắt linh hoạt màu hổ phách kia tuy không hề mang theo bất kì cảm xúc gì nhưng lại vô cùng quen thuộc! Lúc này, nghi vấn trong lòng Sở Hiên càng nồng đậm.

“Ha ha... Thế tử, thật sự cảm ơn sự phối hợp vừa rồi của người...” Lãnh Tiêu Nhiên cười nói, trên gương mặt tà mị lộ ra thần sắc đắc ý, tuy rằng lời của hắn là nói với Sở Hiên nhưng cặp mắt màu bạc lạnh như băng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm người mặc áo đen.

Đây là có ý gì?!

Nghe câu nói đó, trong lòng Sở Hiên vô cùng ngạc nhiên, trong lúc nhất thời không khỏi cứng người. Theo ý tứ của Lãnh Tiêu Nhiên, sở dĩ người mặc áo đen này đến phủ thành chủ là vì hắn? Mà Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên thay đổi suy nghĩ ban đầu, đưa ra khảo nghiệm, ở ngoài mặt nhìn như hạ độc thủ với hắn nhưng thực ra bên trong vẫn lưu tình, thì ra mục đích thực sự của hắn là vì dẫn dụ người mặc áo đen trở lại!

Thật sự là đáng giận! Sở Lạc Lạc hung hăng mắng thầm trong lòng. Dã tâm của Lãnh Tiêu Nhiên quả nhiên đủ ác độc, lời nói vừa rồi của hắn rõ ràng là có ý khác, nếu không phải nàng hiểu rõ cách làm người của Sở Hiên thì thực sự là sẽ hiểu lầm hai người này hợp tác với nhau để dụ nàng tới. Tài

trí của Lãnh Tiêu Nhiên xác thực là không thể khinh thường. Nhưng mà hắn có thể xác định được mình và Sở Hiên có liên hệ nhanh như vậy thì sao, đáng tiếc, hắn ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ ra nàng chính là Sở Lạc Lạc! Vì thế, gương mặt Sở Lạc Lạc ẩn sau mặt nạ lộ ra một nụ cười lạnh, chỉ là hai tròng mắt vẫn như thường, không mang theo bất kì chút cảm xúc nào. Cho dù là Lãnh Tiêu Nhiên cũng không thể đoán được suy nghĩ của nàng.

“Người đã trở lại vậy cùng đừng nghĩ có thể toàn thân thoát ra, bởi vì chưa có người nào có thể từ trong tay ta thoát ra hai lần!”

Lãnh Tiêu Nhiên vừa nói xong, mấy mũi tên băng liền bay nhanh về phía Sở Lạc Lạc.

Chỉ thấy người mặc áo đen dịch chuyển vài lần, thoải mái tránh thoát, nàng cười lạnh nói: “Ha ha ha... Tiểu bối, người không biết đó là do người thiếu khiên thức, ta đi hay ở, đều do bản thân ta quyết định! Nếu như ta đã có thể từ trong tay người rời đi một lần liền có thể rời đi lần thứ hai, hơn nữa, lúc này đây, ta còn muốn mang đi một người!”

Lúc này, Lãnh Tiêu Nhiên tay đã cầm băng nhận, phi thân đến, Sở Lạc Lạc không dám lơ là cũng vội vàng biến hóa ra một thanh băng nhận đón đánh. Nhưng mà, kiếm thuật của Lãnh Tiêu Nhiên vô cùng cao minh, hơn nữa tốc độ và ma lực đều hơn xa Sở Lạc Lạc cho nên Sở Lạc Lạc hoàn toàn mất đi ưu thế, rơi vào thế hạ phong.

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên đã sớm có tính toán, người mặc áo đen vận dụng ma pháp vô cùng thuần tục, ngoài dự kiến của hắn, hơn nữa, cái mặt nạ nàng đội quả thực quá mức quý dị. Hắn vừa rời đã bị ám toán một lần, cho nên, lúc này đây, hắn tay cầm băng nhận, từng chiêu phát ra đều là công kích nhắm vào mặt nạ của người mặc áo đen, hôm nay, hắn nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của người này!

Đối mặt với thế công như vũ bão, Sở Lạc Lạc căn bản không có cơ hội đánh trả, thậm chí ngay cả thời gian để thở cũng không có, càng không nói đến khởi động ma pháp. Hơn nữa, ma lực của Lãnh Tiêu Nhiên so với nàng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, năng lực cảm giác cũng mạnh hơn nàng, cho dù là dịch chuyển, điểm rơi xuống cũng không thể dấu được Lãnh Tiêu Nhiên. Bỗng nhiên, băng nhận đâm tới, thân hình Sở Lạc Lạc nhanh chóng lui về phía sau, vừa vận tránh thoát.

Đáng tiếc, nàng không có chú ý tới ý cười trên khóe miệng Lãnh Tiêu Nhiên. Lúc này, băng nhận vốn đã bị Sở Lạc Lạc tránh được bỗng nhiên dài ra. Sở Lạc Lạc bị động, đành phải nghiêng người tránh né, chỉ thấy cổ tay Lãnh Tiêu Nhiên khê động, băng nhận lại chuẩn xác ở ngay phía dưới mặt nạ, hai mắt hẩn nhứ lại, đang định đưa một đường lên trên.

Thế nhưng, một thanh kiếm sắc bén xé gió bay đến, kịp thời áp chế băng nhận. Trên thân kiếm ngưng kết dấu khí màu vàng nồng đậm. Lãnh Tiêu Nhiên hiển nhiên không hề phòng bị, băng nhận trong tay nhất thời bị chém thành hai nửa.

Đáng giận! Lãnh Tiêu Nhiên nhìn Sở Hiên đột nhiên ra tay cản trở, nhất thời dấy lên lửa giận, con người tà mị lạnh lùng đảo qua Sở Hiên, trong tay đã tích tụ nên một quả cầu ma pháp, khinh thân tấn công Sở Hiên.

Đúng vậy, người ra tay ngăn cản Lãnh Tiêu Nhiên chính là Sở Hiên vốn dĩ ở một bên quan sát. Khi thấy cặp mắt màu hổ phách quen thuộc kia, Sở Hiên không nhận được chú ý tình hình chiến đấu giữa Lãnh Tiêu Nhiên và người mặc áo đen. Thời điểm phát hiện người mặc áo đen bị thua, hẩn nhẹn không được liền rat ay, từ đáy lòng có một thanh âm nói cho hẩn rằng không thể để người mặc áo đen bị thương.

Nhìn công kích của Lãnh Tiêu Nhiên, Sở Hiên muốn tránh nhưng đã không kịp nữa, đột nhiên, một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh vươn ra, một quả cầu màu xám bạc xuất hiện, vô cùng quý dị. Quả cầu mang theo vô số

ánh sao lấp lánh bao vây lấy quả cầu ma pháp của Lãnh Tiêu Nhiên. Hai quả cầu dung hợp lại thành một, cuối cùng cùng nhau tiêu tán trong không khí.

Lại một lần nữa thấy được quả cầu màu xám bạc kia, cả người Lãnh Tiêu Nhiên cứng đờ, ngây ngẩn cả người.

Từ khi người mặc áo đen ngưng tụ ra quả cầu màu xám bạc, Lãnh Tiêu Nhiên liền ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn quả cầu màu xám bạc kia bao vây lấy quả cầu ma pháp của mình, sau đó lại hóa thành từng đạo, từng đạo ánh sáng tiêu tán trong không khí. Hai tròng mắt màu bạc chớp động một loại cảm xúc khó hiểu.

Sở Lạc Lạc thấy vậy vội vàng lôi kéo Sở Hiên bỏ chạy. Lúc này không chạy còn đợi tới khi nào.

Lãnh Nghị ở một bên nhìn thấy rõ ràng, mắt thấy Sở Hiên và người mặc áo đen muốn chạy mà chủ tử của mình vẫn còn mang vẻ mặt không biết làm sao đứng ở đó ngẩn người, hắn không khỏi sốt ruột gọi: “Chủ tử...”

Tiếng gọi của Lãnh Nghị làm Lãnh Tiêu Nhiên bình tĩnh, hắn ngừng đầu nhìn bóng dáng của người mặc áo đen, hai tròng mắt màu bạc tràn ngập kích động và khó có thể tin, trong lúc nhất thời giống như xuất hiện rất nhiều cảm xúc. Thân thể nam nhân tà mị nhưng lạnh lùng này thế nhưng còn run nhè nhẹ.

Ở dưới mật thất, vì khoảng cách quá xa, Lãnh Tiêu Nhiên cũng không thấy rõ ràng quả cầu màu xám bạc của người mặc áo đen, hắn chỉ nghĩ đó là một loại ma pháp quang hệ nào đó thôi. Nhưng mà hiện tại, ở khoảng cách gần như vậy, người mặc áo đen ở ngay trước mắt mình phát ra quả cầu màu xám bạc. Màu xám bạc! Đặc thù rõ rệt như vậy, thủ pháp quen thuộc như vậy, hơn nữa, trình độ chuẩn hóa ma pháp tuần thực lúc trước, Lãnh Tiêu Nhiên hắn nếu như còn không nhận ra thì chính là đứa ngốc.

Đôi mắt màu bạc của Lãnh Tiêu Nhiên dường như hóa thành một hồ nước sâu không thấy đáy, đôi môi mỏng manh run nhẹ, rốt cục nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Cổ Vân Lạc.”

Cổ Vân Lạc!

Ba chữ này nói ra rất nhẹ, rất nhẹ, giống như là sợ bị kinh hãi vậy, nhưng là ở trong ban đêm yên tĩnh, ba chữ này vẫn truyền vào tai Sở Hiên và Sở Lạc Lạc.

Sở Hiên cảm giác được thân thể người mặc áo đen đang lôi kéo mình bỏ chạy bỗng dừng cứng đờ, bước chân cũng dừng lại, hắn không khỏi nghi hoặc quay đầu nhìn lại.

Người mặc áo đen đội mặt nạ nhìn không rõ biểu tình nhưng cặp mắt hồ phách kia rõ ràng hiện lên khiếp sợ.

Cổ Vân Lạc? Sở Hiên nghi hoặc mặc niệm lại câu này trong lòng một lần, ba chữ này rốt cuộc là có ý tứ gì, vì sao người mặc áo đen và Lãnh Tiêu Nhiên đều kì lạ như vậy. Ba chữ này giống như một lời chú ngữ đem Lãnh Tiêu Nhiên và người mặc áo đen cố định tại nơi đó.

Thấy phản ứng của người mặc áo đen, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên lại càng khẳng định, trên mặt của hắn xuất hiện sự kích động trước nay chưa từng có, đôi mắt lóe ra tình cảm mừng như điên không thể ức chế được. Thanh âm hắn run run, cẩn thận hỏi: “Cổ Vân Lạc? Là người sao? Thực sự là người sao?”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Hướng Tới Vân Đô

“Ha ha... Cổ Vân Lạc? Người nói chính là Cổ Vân Lạc được xưng tụng là thiên tài ma pháp sư sao?” Thanh âm người mặc áo đen truyền đến, vẫn là thanh âm già nua như cũ. “Nếu như có vinh hạnh gặp được ta cũng muốn cùng nàng luận bàn một phen. Nhưng mà nghe nói mười mấy năm trước, sau khi nàng đi vào Huyết Sắc Chi Lâm, không một ai biết được tung tích của nàng, theo ta thấy nàng sớm hóa thành một đồng xương trắng rồi!”

Lãnh Tiêu Nhiên nghe lời này sau, cả người liền cứng đờ, lời nói vốn dĩ muốn thốt ra cửa như vậy nghẹn lại trong họng. Sắc mặt của hắn có thể nói là vô cùng rục rở, đôi mắt màu bạc tràn đầy sự ngạc nhiên và khó tin.

Sở Lạc Lạc không thèm để ý đến phản ứng của Lãnh Tiêu Nhiên, nắm tay Sở Hiên biến mất trong trời đêm.

Sở Lạc Lạc quả thực không ngờ lại có thể từ miệng Lãnh Tiêu Nhiên nghe được cái tên kiếp trước của mình. Nhưng là nàng chắc chắn kiếp trước nàng chưa từng gặp Lãnh Tiêu Nhiên, ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua. Nhưng mà hiển nhiên là Lãnh Tiêu Nhiên có thể nhận ra nàng là vì cái phép thuật vừa rồi. Bất luận làm sao hắn có thể nhận ra pháp thuật của nàng thì tại sao lúc đó thần sắc của hắn lại quái dị như vậy, cả người còn ngây ngốc đứng một bên a... Chiếu theo tình hình vừa rồi, muốn giết hắn quả thực là dễ như trở bàn tay, chỉ là Sở Lạc Lạc nàng sẽ không đi làm cái chuyện lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn này.

Hơn nữa, ánh mắt giống như rắn độc của Lãnh Tiêu Nhiên trong ấn tượng của nàng, tác phong tà khí làm cho người ta khó có thể nắm bắt,

nhưng là vừa rồi, đôi mắt bạc kia lại lóe ra vui sướng kích động, cuối cùng còn có đau thương nồng đậm và kinh ngạc. Không biết vì sao, nhìn thấy sự biến hóa này của Lãnh Tiêu Nhiên lại làm cho Sở Lạc Lạc có một loại xúc động muốn chạy trốn chết không muốn đổi mặt.

Trong bóng đêm, hai bóng dáng nhẹ nhàng lướt qua tường thành.

Lãnh Nghị nhìn sắc mặt Lãnh Tiêu Nhiên thay đổi, hắn chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy của chủ nhân. Chủ nhân trong cảm nhận của hắn luôn là cơ trí, bình tĩnh, cho dù là đối mặt với kẻ địch mạnh thì khóe miệng vẫn vĩnh viễn lộ ra nụ cười tà mị. Nhưng đêm nay, đối mặt với người mặc áo đen kia, chủ nhân lại trở nên khác thường như vậy...

Sau một hồi lâu Lãnh Nghị mới lên tiếng gọi: “Chủ nhân...”

Nhưng là vào lúc này Lãnh Tiêu Nhiên không thể nghe thấy tiếng gọi của Lãnh Nghị, hắn vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể! Nàng sẽ không thể dễ dàng chết đi! Nàng thông minh nhạy bén như vậy, làm sao có thể ...

Thẳng cho đến khi ánh rạng đông đầu tiên xuất hiện, đôi mắt không có tiêu cự của Lãnh Tiêu Nhiên mới dần dần thông suốt. Lúc này, sương mù dày đặc đã tan hết, ở Vân Quy Thành chỉ có hai canh giờ sau khi mặt trời mọc, sương mù mới có thể biến mất. Lãnh Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn thái dương mới lộ dạng, cặp mắt bạc hẹp dài hơi nheo lại, ánh mắt quyết liệt mà kiên định, trên gương mặt tà mị đã không có nửa phần mê mang nào.

“Lãnh Nghị.”

“Có thuộc hạ!”

“Người về hoàng thành trước, ta có việc phải đi một thời gian.”

“Nhưng là, về phía Sở Vương gia...”

“Không cần nhiều lời, ta tự có tính toán. Nếu như có chuyện gì, người tùy cơ ứng biến.”

--

Người mặc áo đen lôi kéo Sở Hiên lướt qua tường thành, một đường chạy đi, chốc lát đã ra khỏi địa phận Vân Quy Thành.

Trên đường, ánh mắt Sở Hiên lóe ra, vài lần muốn nói chuyện, đến bên miệng lại không thể nào nói ra.

Cho đến khi bọn họ dừng bước, tay của người mặc áo đen chỉ vào phía trước, trầm thấp nói: “Đi đi, muội muội của người đang đợi người...”

Muội muội?!

Nhìn theo phương hướng mà người mặc áo đen vừa chỉ, cách đó không xa, một bóng dáng nhỏ nhắn mà quen thuộc vẫy tay với hắn, người kia đúng là Sở Lạc Lạc.

Thanh âm già nua trầm thấp lại một lần nữa truyền đến, người mặc áo đen nói: “Người hắn là nên cảm ơn muội muội người, hừ, nếu không phải vì muội muội người đã cứu đồ đệ của ta, ta cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy đi cứu một kẻ không quen biết...”

“Tiền... Tiền bối...” Trong khoảng thời gian ngắn, Sở Hiên cũng không biết nên xưng hô với người trước mắt như thế nào, có chút do dự nói.

“Nếu có nghi vấn gì thì hỏi muội muội của người đi, từ nay về sau, người và ta không ai nợ ai.” Nói xong, người mặc áo đen vung tay áo rộng thùng thình lên, hiển nhiên là không muốn nói nhiều với Sở Hiên. Một bụng nghi vấn của Sở Hiên chỉ có thể nuốt vào trong, lại nghe thấy một tiếng cười dài

của người mặc áo đen, cứ như vậy phiêu nhiên rời đi, dáng người của người mặc áo đen ở trong bóng đêm cực kì tiêu sái, nháy mắt liền biến mất khỏi tầm nhìn của Sở Hiên.

“Ca ca, ta chờ người đã lâu, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút đi, nếu không cái tên thành chủ kia lại phái quan binh đuổi theo, sẽ rất phiền toái.”

Sở Lạc Lạc trước mặt mang vẻ mặt khẩn trương, giống như nàng đối với mọi chuyện đêm nay không biết chút gì, thậm chí không biết thành chủ Vân Quy Thành đã sớm mất mạng.

Quả thật, để tránh đêm dài lắm mộng, Sở Hiên gật đầu đồng ý với ý kiến của muội muội. Theo thói quen, hắn vươn tay phải, mềm nhẹ xoa đầu muội muội, lại không hề biết rằng Sở Lạc Lạc vẫn đang cúi đầu trong mắt lại hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Vì bảo đảm, Sở Hiên và Sở Lạc Lạc vẫn không nghỉ ngơi, thừa dịp trời còn tối một đường bỏ chạy, thẳng tới đêm hôm sau, Sở Hiên nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của muội muội lại không thấy có truy binh đuổi theo, rốt cục cũng dừng lại nghỉ ngơi.

Sở Hiên nằm trên thảm cỏ, ánh mắt màu lam nhìn những ánh sao ở trên không trung, không biết vì sao, trong hai ngày nay trong đầu hắn luôn xuất hiện đôi mắt hổ phách kia, đuổi đi không được, nhưng mà...

Hắn quay sang nhìn muội muội nằm ở bên cạnh, quả nhiên, là do hắn đa tâm!

Cuối cùng Sở Hiên vẫn không chống nổi cơn buồn ngủ, tiến vào mộng đẹp.

Một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong lùm cây nhẹ nhàng đi tới, phảng phất giống như một u hồn, không phát ra một chút tiếng vang nào. Nhưng mà

vào lúc này, Sở Lạc Lạc nằm ở bên cạnh Sở Hiên bỗng nhiên mở to hai mắt, trêm mặt của nàng lộ ra tươi cười vui sướng.

Ở dưới bầu trời sao, Sở Lạc Lạc nằm trên cỏ hóa thành một đoàn sương đỏ như máu “Hừ” một tiếng ầm vào bên trong mặt nạ mà người vừa mới tới đang cầm trong tay. Người kia tươi cười với mặt nạ sau đó nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Sở Hiên, cẩn thận nằm xuống.

Ánh mặt trời sáng lạn.

Lúc này hai huynh muội đã đi qua một ngọn núi, lại qua hai ngày nữa bọn họ có thể đến được Vân Đô.

“Lạc Lạc, ca ca có một số việc muốn hỏi người.”

Sở Hiên đứng ở chỗ cao, hần đưa tay qua, sau khi đỡ muội muội đi lên, bỗng nhiên nói.

Cái gì nên đến sẽ đến, lấy tâm tư của Sở Hiên, hẳn nhất định muốn biết mọi chuyện thật rõ ràng rành mạch.

May mắn, hai ngày qua, Sở Lạc Lạc đã sớm chuẩn bị tốt lí do thoái thác.

Vì thế nàng đem sự tình đã trải qua cải biến một chút, báo cáo cho Sở Hiên, đương nhiên, trong chuyện xưa này Lãnh Nguyệt là người bị hại bị thành chủ khống chế ức hiếp, mà nàng, cũng chỉ la giúp Lãnh Nguyệt né tránh quan sai mà thôi.

Nghe được muội muội lại có thể nửa đêm nháy cửa sổ ra ngoài, lại có thể gặp được đồ đệ của người mặc áo đen, Sở Hiên nhú mày, trong giọng nói mang theo một chút trách cứ nói: “Lạc Lạc, người biết rõ tối hôm đó có án giết người vì sao còn muốn lén lút chạy ra ngoài?”

“Ca ca, ta...” Sở Lạc Lạc làm bộ ủy khuất, khóe miệng lại hiện ra vẻ tươi cười, xem ra nàng bịa không sai, Sở Hiên đã tin vài phần. Nhưng mà trong này phải kể đến công lao to lớn của Tiểu Lãnh Nguyệt, bằng không, cho dù nàng có ba đầu sáu tay cũng không phân thân ra được.

Nàng nói quanh có: “Đó là bởi vì...”

Sau đó, nàng lấy từ trong tay nải ra một viên đá thủy tinh màu đen nói: “Là viên đã kì lạ này chỉ dẫn ta đi, nó là do vị quý công tử ở Lại Hiên trấn tặng cho ta.”

Nhìn thấy viên thủy tinh đen này, Sở Hiên muốn cầm lấy cẩn thận xem xét, ai ngờ hăn vừa đụng tới viên thủy tinh đen, bài tay bỗng nhiên cảm thấy đau nhói giống như là bị thương vội rút tay về.

Ánh mắt của hăn lộ ra một tia hoảng hốt, nói với Sở Lạc Lạc: “Thứ này lai lịch không rõ, còn có vài phần tà khí, mau vứt nó đi!”

Phản ứng vừa rồi của Sở Hiên là cho Sở Lạc Lạc sửng sốt, sau khi nghe được lời nói của đại ca nàng đầu tiên là do dự một chút, sau đó nàng mỉm cười gật đầu, cầm viên thủy tinh đen trong tay dùng sức ném nó đi về phía chân núi.

Trên núi, hai bóng dáng càng lúc càng xa, mà ở giữa sườn núi, một viên thủy tinh đen phát ra một trận ánh sáng, lúc này, đang trôi nổi tự do giữa không trung. Một cánh chim tự do giữa bầu trời bỗng nhiên bay nhanh về phía viên thủy tinh đen đang phát sáng.

~Đề lời nói với người xa lạ!~

Hô hô~ Chúc mừng cuốn đầu tiên của Linh Sát kết thúc, cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ!

Cuốn tiếp theo huynh muội hai người sẽ bước vào hành trình mới tại Vân Đô. Vân Đô Thành xuất phát!

Quyển 3

[Chương 1: Cửa Hàng Ma Pháp](#)

[Chương 2: Tranh Chấp](#)

[Chương 3: Khảo Thí Nhập Học](#)

[Chương 4: Tất Cả Đầu Là Quái Nhân](#)

[Chương 5: Phí An Ủi](#)

[Chương 6: Cứu Tiều Mặc Vô](#)

[Chương 7: Sự Kiện Ma Thú Ở Thủy Hàn Thành](#)

[Chương 8: Nhiệm Vụ Thăng Cấp!](#)

[Chương 9: Ma Ảnh Ở Thôn Bị Bỏ Hoang](#)

[Chương 10: Liệt Hóa Phần Thiên](#)

[Chương 11: Xuất Phát](#)

[Chương 12: Lâm Trận Mới Mài Gươm](#)

[Chương 13: Người Dân Thủy Hàn Thành Nhiệt Tình](#)

[Chương 14: Ma Thú Tấn Công Thành](#)

[Chương 15: Nhện Nước Biển Dị](#)

[Chương 16: Đại Chiến Với Ma Hạc](#)

[Chương 17: Hồng Vân Ngã Xuống](#)

[Chương 18: Yến Tiệc Mừng Công,](#)

[Chương 19: Thần Miếu,](#)

[Chương 20: Bộ Mặt Thật Của Thần,](#)

[Chương 21: Ác Mộng](#)

[Chương 22: Nguyên Cơ](#)

[Chương 23: Chân Tướng Rõ Ràng,](#)

[Chương 24: Lời Mời Của Đại Hoàng Tử](#)

[Chương 25: Ai Là Ma Vật?](#)

[Chương 26: Sinh Nhật Và Dạy Học](#)

[Chương 27: Giao Dịch](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29: Điều Diễn](#)

[Chương 30: Thử Nghiệm](#)

[Chương 31: Ma Pháp Thay Đổi](#)

[Chương 32: Tàng Thư Các](#)

[Chương 33: Nói Chuyện Trong Đêm Đen](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35: Khách Không Mời Mà Đến](#)

[Chương 36: Xem Chiến](#)

[Chương 37: Chữa Trị](#)

[Chương 38: Không Biết Thất Bại](#)

[Chương 39: Quá Sai](#)

[Chương 40: Rừng Rậm Bạch Cốt](#)

[Chương 41: Kế Trong Kế](#)

[Chương 42: Tàn Phách Liệt Hùng,](#)

[Chương 43: Ngựa Bài,](#)

[Chương 44: Gặp Nguy Hiểm](#)

[Chương 45: Bảng Châu Lê](#)

[Chương 46: Ba Cái Tát,](#)

[Chương 47: U Phương](#)

[Chương 48: Chuyện Cũ](#)

[Chương 49: Nghe Đồn Về Thần Kiếm](#)

[Chương 50: Ai Dám Tiếp Kiếm](#)

[Chương 51: Trận Chiến Cướp Đoạt](#)

[Chương 52: Người Tích Mịch Sao?](#)

[Chương 53: Dưới Trăng Sáng](#)

[Chương 54: Bị Thương Dưới Ánh Trăng](#)

[Chương 55: Cứu Vì Linh Hồ](#)

[Chương 56: Đoạt](#)

[Chương 57: Vô Sắc Chi Hoà](#)

[Chương 58: Mất Đi Ma Lực](#)

[Chương 59: Biết Chân Tướng](#)

[Chương 60: Nam Nhân Mang Mặt Nạ](#)

[Chương 62: Vu Tàn Quái Nhân](#)

[Chương 63: Bộ Lạc Kinh Hôn](#)

[Chương 64: Đại Chiến Người Và Sói](#)

[Chương 65: Đứng Đầu Vạn Sói- Lang Tà](#)

[Chương 66: Theo Ta Ba Năm](#)

[Chương 67: Một Giấc Mộng Ba Năm](#)

[Chương 68: Báo Thù Ma Quân](#)

[Chương 69: Quân Đoàn Vong Linh](#)

[Chương 70: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 71: Thân Phận Bại Lội](#)

[Chương 72: Bị Nhốt](#)

[Chương 73: Biến Cố Của Đông Phương Gia.](#)

[Chương 74: Bộ Tộc Vu Yếu.](#)

[Chương 75: Tường Phượng Thật Giả.](#)

[Chương 76: Báo Thù.](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78: Tin Tức Của Mộng Cơ.](#)

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Cửa Hàng Ma Pháp

Vân Đô nằm ở phía bắc Thánh Vân đại lục, giáp ranh với Thiên Kỳ Quốc, Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc , lại nằm biệt lập giữa bốn bề núi non. Mà ở phía bắc Vân Đô thành lại còn là sơn mạch ma thú tiếng tăm lừng lẫy.

Từ trước đến nay, Vân Đô trong mắt mọi người vẫn là một nơi đặc thù tồn tại thế nhưng chỉ có người thực sự đặt chân đến Vân Đô mới có thể cảm nhận được rõ ràng con người nơi này không giống người thường. Trong mắt thiên hạ, nó tao nhã, không nhiễm chút bụi trần, lại hoa lệ không hề thua kém bất kì hoàng thành của một quốc gia nào. Thế nhưng giữa chúng vẫn có những bất đồng rõ rệt, Vân Đô Thành luôn tản mát ra một cỗ hơi thở thành thị, hòa bình, yên tĩnh, trang nghiêm và phồn hoa dung hợp lại một cách kì diệu.

Vân Đô Thành, người đến người đi vô cùng náo nhiệt nhưng tất cả đều được quản lý gọn gàng ngăn nắp. Thủ vệ Vân Đô mặc đồng phục hoa lệ tuần tra ở các ngã tư đường, (Sao giống cảnh sát giao thông thế) người đi lại trên đường bất luận là ông lão nghèo khổ hay là thiếu niên hào hoa phong nhã đều có tinh thần vui vẻ.

Đối với mọi người, chỉ cần tới được Vân Đô cũng không uổng công sống một cuộc đời, có thể sống ở trong Vân Đô thành chính là một loại kiêu ngạo!

Vì kiêu ngạo và tự hào, mỗi người đi đường đều ưỡn ngực, giơ tay nhắc chân đều vô cùng chú ý, không muốn bôi nhọ thân phận của mình. Cho nên

khi Sở Hiên và Sở Lạc Lạc một thân phong trần một mối xuất hiện ở ngã tư đường phồn hoa có vẻ phá lệ đường đột.

Từ biên giới của Thiên Kì Quốc bước vào Vân Đô, chính là ở phía đông nam của Vân Đô, muốn đến được Thánh Vân học viện còn phải đi qua mười quảng trường nữa.

Lúc này đã sắp đến hoàng hôn, từ khi tiến vào địa phận Vân Đô, tinh thần luôn căng thẳng suốt dọc đường của Sở Hiên mới được thả lỏng. Ít nhất bọn họ không cần lo lắng cái gì gọi là đuổi bắt nữa, cũng không phải lo lắng mình là mục tiêu bị đuổi giết. Vì thế huynh muội hai người quyết định trước tiên tìm một khách sạn ngủ trọ lại một đêm, sáng sớm ngày mai mới tới Thánh Vân học viện hỏi thăm về việc nhập học.

Lúc này, Sở Lạc Lạc bỗng dừng dừng bước, Sở Hiên kì quái liếc mắt nhìn muội muội, thấy ánh mắt nàng hướng tới cửa hàng bên trái ngã tư đường. Hai bên đường luôn có rất nhiều cửa hàng buôn bán, cũng không biết là muội muội nhìn vào cửa hàng nào.

Ở trong trí nhớ của Sở Lạc Lạc, trên đường này có một cửa hàng buôn bán đồ dùng ma pháp, tuy rằng cửa hàng không lớn nhưng là đồ ở bên trong cũng không ít. Trước kia, nàng cũng coi như là khách quen của cửa hàng này. Khi đó, lão bản của cửa hàng là một phụ nhân* hơn ba mươi tuổi, diện mạo diễm lệ, tính cách cao ngạo, không quản người có mua đồ hay không, hơn nữa, có một vài thứ đồ quý hiếm thì nàng chỉ bán cho người vừa mắt, giá cả đều là do khách nhân tự mình nói.

Vì thế Sở Lạc Lạc nói với đại ca Sở Hiên: “Ca ca, ta muốn qua bên kia dạo một chút.”

Sở Hiên nghĩ muội muội chỉ là tò mò, tất nhiên sẽ gật đầu đồng ý.

Dựa vào trí nhớ, Sở Lạc Lạc rất nhanh tìm được vị trí đại khái, nàng ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, vẫn là cái tên cũ chỉ là cánh cửa mang phong

cách cổ xưa mà nàng quen thuộc đã không còn ở đó. Khi Sở Lạc Lạc đẩy cánh cửa gỗ điêu khắc tinh xảo kia ra, thấy người đàn ông trung niên bên trong, trong lòng nàng có chút thất vọng. Mà người đàn ông trung niên tướng mạo bình thường kia chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn Sở Hiên và Sở Lạc Lạc một cái sau đó lại cúi đầu tiếp tục nhìn vào quyển sách trên tay.

Nhớ tới dáng vẻ thướt tha, mặt mày hàm chứa nụ cười của bà chủ lúc trước, Sở Lạc Lạc không khỏi cảm than, cảnh còn người mất a.

Một loạt cái tủ tinh xảo trong suốt sắp hàng trong đại sảnh, vô số vật phẩm được sắp xếp bên trong, bên trên mỗi vật đều có một tấm thẻ gỗ viết giá, có cái đơn vị là văn đồng, cũng có cái đơn vị là thái kim. Càng đi vào sâu bên trong, giá cả lại càng cao, đương nhiên, đồ vật cũng càng quý giá.

Khi Sở Lạc Lạc đi tới trước cửa hàng này, Sở Hiên theo liếc mắt nhìn muội muội một cái. Hắn thật không ngờ muội muội lại chọn một cửa hàng ma pháp, đồng thời, hắn cũng chú ý tới khi muội muội đi vào bên trong, trên mặt rõ ràng toát ra thần sắc thất vọng.

Đối mặt với mọi thứ đều xa lạ, Sở Lạc Lạc càng xem càng cảm thấy không thú vị.

Di? Đang lúc nàng muốn rời đi thì thấy trong một góc hẻo lánh chất đống một cái rương gỗ lớn, trong rương chất đầy đồ vật, tất cả đều bị phủ một tầng tro bụi dày.

“Lão bản, trong này là những gì?”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu tùy tiện liếc mắt một cái, không kiên nhẫn trả lời: “Là đồ vật bà chủ trước kia lưu lại, không có tác dụng gì, cũng không có người hỏi tới, tùy tiện chọn đi, mỗi cái...”

Hắn tạm dừng một chút, nói: “Mỗi cái 100 văn đồng đi!”

Vừa nghe đến là thứ do bà chủ cũ để lại, Sở Lạc Lạc liền nổi lên hứng thú, cũng không để ý đến tro bụi, trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Hiên, chạy đến chỗ rương gỗ lục lọi. Nhìn một hồi, nàng phát hiện ra ông chủ hiện giờ tuy thái độ không tốt nhưng lại là một cái người biết xem hàng, đồ bên trong quả thật là không có tác dụng lớn, đều là thứ phẩm do thợ rèn làm ra.

Lúc này nàng đột nhiên chú ý đến một cái vòng cổ, trên sợi dây dài nhỏ màu trắng có gắn một viên đá thủy tinh trắng thực bình thường, nàng thuận tay cầm lên, lại phát hiện ra bên trong viên thủy tinh có khắc một ma pháp trận kì dị, nhìn rất quen mắt!

Đúng rồi! Ma pháp trận này nàng đã từng nhìn thấy, chính là ở trong cuốn da dê có được ở chỗ thành chủ Vân Quy Thành. Chúng đều là một dạng đồ án giống nhau.

Lúc này, cửa gỗ lại một lần nữa bị mở ra, một nam tử trẻ tuổi tóc ngắn màu trà, mặc cẩm bào màu lam, bên hông có buộc một thanh kiếm, nghênh ngang đi vào, quát: “Thứ ta muốn đã có chưa?”

Ông chủ nhìn thấy người mới đến, trong mắt phát sáng, a dua đáp: “Đại nhân, đã có rồi! Mấy ngày hôm trước đem đến được!”

Hắn vội vàng lấy ra một cái hòm hoa mỹ từ trong phòng, cung kính đưa cho nam tử trẻ tuổi.

Sở Lạc Lạc trong lòng hiếu kì, nhìn qua, thấy bên trong là một cái nhẫn được đúc tinh xảo màu xanh ngọc, hai mắt nàng nhất thời nhú lại, thì ra là không gian giới chỉ (Hay còn được gọi là nhẫn trữ vật)

Nam tử trẻ tuổi chú ý tới ánh mắt từ bên sườn phóng tới, chỉ là nhìn thoáng qua kẻ đứng bên cạnh là một thiếu niên quần áo đơn giản, mặt đầy tro bụi, hắn không khỏi cau mày, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường hèn mọn.

“Đi đi đi... Đừng cản trở việc buôn bán của ta.” Ông chủ biết cách nhìn mặt đoán ý chú ý tới thay đổi của nam tử trẻ tuổi kia liền lên tiếng đuổi Sở Lạc Lạc.

Sở Hiên vẫn luôn yêu thương muội muội đương nhiên sẽ không để yên, đang muốn tiến lên lý luận với ông chủ, Sở Lạc Lạc liền nháy mắt ra dấu với ca ca, nói: “Ông chủ, ông nói những lời này không đúng rồi, ta cũng là đến mua đồ nha!”

Nàng một tay lắc lư chiếc vòng cổ kia, tay còn lại cố ý đưa ra trước mặt ông chủ và nam tử trẻ tuổi kia, bàn tay tràn đầy tro bụi cầm 1 phỉ ngân, nói: “Ông chủ, trả tiền thừa! Trả tiền thừa!”

Nhìn thấy cánh tay này, nam tử trẻ tuổi kia không khỏi từng bước lui về phía sau, vẻ mặt chán ghét. Nhìn thấy khách quý sắc mặt không tốt, ông chủ vội vàng nói: “Ai ôi, tiểu tử! Thứ này tặng cho người, đi mau, đi nhanh đi!”

“Ha ha! Là thật sao? Đầu năm nay mua đồ lại không cần trả tiền, ông chủ, ông không phải là nói đùa với ta chứ?” Sở Lạc Lạc cười hì hì nói.

“Ta thực không lừa người! Tiểu tử, người nhanh đi đi, đứng quấy nhiễu ta buôn bán.” Vài cái vân đồng tính là cái gì, nếu như đắc tội vị khách quý này, hẳn sẽ chọc vào mối họa lớn, vì thế, ông chủ vội vàng đuổi Sở Lạc Lạc đi.

“Như vậy liền cảm ơn ông chủ!” Sở Lạc Lạc cười đến là rạng rỡ, lôi kéo Sở Hiên đang tức giận đi ra cửa.

Trong cửa hàng lại truyền ra thanh âm khinh miệt của một nam tử: “Hừ! Nghèo rớt mồng tơi cũng học đòi người ta bước vào cửa hàng ma pháp!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Tranh Chấp

Nghe thấy lời nói châm chọc kia, trên gương mặt anh tuấn của Sở Hiên tràn ra lửa giận, đang muốn nói mấy lời phản kích thì một cánh tay nhỏ bé lại lôi kéo ống tay áo Sở Hiên.

Cúi đầu, chỉ thấy Sở Lạc Lạc thần sắc lạnh nhạt nhẹ nhàng lắc đầu với hắn.

Sở Hiên thấy vậy mới nhẫn nhịn tức giận, cùng muội muội rời khỏi cửa hàng lại phát hiện ra trước cửa đang đứng một đám người, người người ăn mặc phú quý. Trong đó, một nam tử nhẹ nhàng đi ở chính giữa, bị mọi người vây quanh tuy rằng diện mạo chỉ thanh tú nhưng thân thái lại kiêu ngạo không ai bì nổi, hoàn toàn là một bộ dạng duy ngã độc tôn.

Đang lúc Sở Hiên và Sở Lạc Lạc muốn vòng qua mà đi thì cái thanh âm chanh chua khiến cho người ta phiền chán vừa rồi lại xuất hiện: “ Hừ, nghèo rớt mồng tơi, mau tránh đường, cái cửa hàng ma pháp này hẳn là nên tìm vài người canh cửa, không nên để vài tên trộm vặt nào đó trà trộn vào trong.”

Nhìn theo hướng tiếng nói truyền tới, chỉ thấy một nam tử béo ục ịch mặc cẩm bào màu trắng, vươn một ngón tay chỉ vào bọn họ. Người này mặt tròn, đôi mắt bé tí, cả người béo ú giống như một quả cầu thịt viên.

Mày kiếm của Sở Hiên khẽ nhú, trong mắt ẩn ẩn lộ ra một tia tức giận nhưng cũng rất nhanh đè ép xuống, khôi phục lại bình thản vì hắn đột nhiên cảm giác cánh tay mình lại bị Sở Lạc Lạc kéo lại. Sở Lạc Lạc thần sắc trấn

định kéo tay Sở Hiên, lôi kéo hẳn đi về một phía. Cái tướng mạo mập mạp kia, nàng nhớ kỹ, cái ngón tay ngắn một mẫu kia nàng cũng muốn định rồi! Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta nhất định sẽ không buông tha cho người! Nếu như những lời khó nghe kia chỉ nói nàng, nàng cũng sẽ không cùng hẳn so đó, nhưng là cái tên mập mạp đáng chết kia còn dám nhục mạ cả Sở Hiên, hừ! Mỗi nhục ngày hôm nay, ngày khác sẽ hoàn trả gấp bội! Sở Lạc Lạc kiếp trước tuy là làm người khiêm tốn thế nhưng lại luôn là theo ý mình, bằng không cũng sẽ không trở thành một vong linh pháp sư. Trong lòng âm thầm tính toán, trong mắt Sở Lạc Lạc đang cúi đầu bước đi hiện lên một tia tàn nhẫn.

Nhìn thấy hai thiếu niên đối mặt với khinh bỉ thế nhưng thân sắc lại vô cùng lạnh nhạt, ẩn nhẫn không bộc phát ra ngoài, công tử thanh tú đứng ở chính giữa không khỏi đánh giá liếc mắt một cái nhưng mà khi thấy bộ dạng xanh xao vàng vọt của Sở Lạc Lạc thì lại không có hứng thú nhìn tiếp.

Sở Lạc Lạc và Sở Hiên đi xa, Sở Hiên vẫn còn có chút tức giận, hẳn thấp giọng mắng một câu: “Mắt chó nhìn người thấp.”

Sở Lạc Lạc khẽ cười thành tiếng, ánh nắng chiếu vào đôi mắt hổ phách mang theo ánh sáng nhàn nhạt: “Ca ca, vậy người không cần phải so đo cùng chó nha.”

Thấy bộ dạng không chút để ý của muội muội, Sở Hiên cũng yên lòng, trên gương mặt anh tuần lộc ra vẻ tươi cười. Vào lúc Sở Lạc Lạc nghĩ ca ca đã hết giận thì trong lòng Sở Hiên lại nghĩ, nếu như lúc đo chỉ có một mình hẳn bị nhục mạ hẳn nhất định sẽ nhịn xuống, thế nhưng ngay cả muội muội cũng bị mắng, Sở Hiên chịu không nổi. Lúc này, Sở Hiên cũng không chú ý tới sau khi muội muội khẽ cười, trong mắt lại hiện lên một tia lãnh ý.

Sáng sớm hôm sau.

Vì muốn để lại ấn tượng tốt cho giám khảo, huynh muội hai người còn đặc biệt đi mua vài bộ quần áo mới.

Cái gọi gì là người đẹp vì lụa. Lúc này, Sở Hiên một thân áo xanh, cao ráo, tuấn tú. Mái tóc màu vàng nhạt dài ngang lưng, hai mắt màu xanh ngọc sáng ngời có thần, trong mắt lộ ra sắc thái vừa lòng. Môi của hắn khẽ nhếch, khóe miệng hàm chứa ý cười ôn hòa, người có thể làm cho hắn lộ ra nụ cười như vậy tất nhiên chỉ có muội muội của hắn, Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc xóa bỏ nguy trang ban đầu, lộ ra da thịt trắng hồng, thân thể nàng mặc một bộ quần áo cắt may vừa người, áo bào màu trắng muốt, ngũ quan tuyệt mỹ, khí chất lạnh lùng, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cả người lại tỏa ra một cỗ hương vị không hợp với tuổi tác, bên trong sự trẻ con mang theo một chút phong tình lại hòa hợp một cách hoàn mỹ, không hề mâu thuẫn với nhau.

Khi huynh muội hai người bước xuống đại sảnh của khách điếm, chường quầy và tiểu nhị thậm chí không nhận ra bọn họ chính là khách nhân hôm qua đã thuê phòng ngủ trọ. Đợi đến khi bọn họ ra ngoài đường cái, không chút nào ngoài ý muốn, hai người hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường, thầm nghĩ, không biết là gia tộc như thế nào mới có thể dưỡng ra đứa nhỏ dung mạo đoan trang, khí thế xuất chúng như vậy.

Xuyên qua vài con phố lớn nhỏ, Sở Hiên và Sở Lạc Lạc đã dần dần tiếp cận địa điểm nổi tiếng nhất Vân Đô thành, Thánh Vân học viện. Chỉ cần đi qua một cái quảng trường nữa thì có thể nhìn thấy toàn cảnh học viện. Tâm tình Sở Hiên có chút kích động, ngay cả gương mặt xưa nay nhìn không rõ cảm xúc cũng không che dấu được tâm tình vui vẻ, mà tâm tình của Sở Lạc Lạc lại vô cùng phức tạp. Từ khi nàng tiến vào Vân Đô, những trí nhớ kiếp trước vốn bị bỏ xó nhiều năm lại không ngừng hiện về trong đầu nàng, không nghĩ tới nàng còn có ngày có thể trở về đây. Chẳng qua, lại một lần nữa bước vào Vân Đô, thân phận nàng đã thay đổi.

Ánh nắng buổi sớm phân tán trên quảng trường lớn, không khí yên bình thường ngày nay lại huyền naod hơn một chút.

Khi Sở Hiên và Sở Lạc Lạc đi tới quảng trường, chỉ thấy giữa quảng trường có nhiều người tụ tập một chỗ, ở giữa là hai nam nhân trẻ tuổi, hai người chính là đang trong trạng thái giương cung bạt kiếm, trên tay mỗi người đều nắm một thanh trường kiếm sắc bén, trường kiếm dấy lên ánh sáng màu vàng nhạt.

Cư nhiên là hai gã Sơ Cấp Kiếm Sư nổi lên tranh chấp, xem ra có trò hay để xem. Sở Hiên và Sở Lạc Lạc hứng trí tìm vị trí xem náo nhiệt tốt nhất, cũng không phải hai người họ thích tham gia góp vui mà là nhìn người khác tỷ thí có thể tăng lên kinh nghiệm chiến đấu của mình, còn có thể tham khảo một chút kỹ xảo.

“Bạch Tử Lâm, đây không phải là lần đầu tiên người vô duyên vô cớ tìm ta, không bằng hôm nay chúng ta liền thề quyết đấu sinh tử, đừng cho là ta sẽ sợ người!” Trên mặt nam tử trẻ tuổi mặc y phục kiếm sĩ màu lam tràn đầy oán giận, thanh âm vì kích động mà cao vút.

“Hừ, Lam Tiểu Lượng, chính người muốn chết cũng đừng trách ta không lưu tình!” Một nam tử trẻ tuổi khác mặc y phục kiếm sĩ màu đen cười lạnh một tiếng, tiếp lời nói, trong đôi mắt dài nhỏ mang theo tia sáng tàn nhẫn.

Mắt thấy hai người giơ cao cây kiếm trong tay, tay trái đặt ở trước ngực, chuẩn bị thề, mọi người nhất thời náo nhiệt, bắt đầu nghị luận. Có người mở miệng khuyên bảo người trẻ tuổi không nên hành động theo cảm tính, có người lại ồn ào chờ đợi trận đánh nhau phấn khích này.

“Dừng tay!”

Lúc này, một giọng nam truyền đến, thanh âm dù không to rõ nhưng lại làm cho người cảm thấy như tiếng ngọc, ôn nhuận vô cùng lại ẩn ẩn mang

theo uy nghiêm, ở giữa thanh âm hỗn loạn của mọi người có vẻ phá lệ rõ ràng.

Mọi người vừa rồi khuyên bảo không có hiệu quả, mắt thấy hai người sắp đánh nhau nhưng khi bỗng nhiên hai chữ “Dừng tay” truyền đến, hai người vốn đang tức giận muốn rút kiếm nhất thời liền dừng động tác.

Chỉ thấy người ở hai bên đều tránh đường, nam tử kia tao nhã đi ở giữa, hai nam tử trẻ tuổi chuẩn bị đấu người chết ta sống lại lấy tay đặt lên ngực, hơi hơi xoay người, trên mặt lộ ra vẻ kính trọng, không còn dáng vẻ giương cung bạt kiếm vừa rồi.

Mọi người định thần nhìn lên, chỉ thấy người đến là một nam tử tuấn dật phi phàm, hắc có mái tóc đen, con ngươi đen, mái tóc dài quá thắt lưng, hai tròng mắt lóe sáng, trên mặt mặc dù có ý cười nhưng lại ẩn ẩn một cỗ khí thế uy nghiêm. Nam tử cử chỉ tao nhã lộ ra khí thế cao quý, cẩm bào trắng, tay áo và cổ áo đều được viền bằng chỉ vàng tinh xảo, ngọc quan trên đầu tuy đơn giản nhưng cũng được gắn châu khảm ngọc.

“Đây không phải là Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc sao?”

“Đúng vậy, quả nhiên là huyết mạch hoàng tộc, không chỉ có quý khí bất phàm mà lại có loại khí thế không giận tự uy.”

Nam tử đứng thẳng, nhìn hai người hành lễ với mình, lại nhìn mọi người xung quanh, trong miệng khách khí nói: “Mọi người đều tan đi, cảm ơn các vị.”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Khảo Thí Nhập Học

Cái nam nhân tuấn mỹ kia chính là Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc?

Nghe được đối thoại của người bên ngoài, Sở Lạc Lạc theo bản năng nhìn về phía Sở Hiên. Chỉ thấy Sở Hiên lúc này mang vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt màu xanh ngọc nhìn chăm chăm Đại hoàng tử kia.

Sở Lạc Lạc đại khái biết ý tưởng trong lòng Sở Hiên, nếu như có thể có được sự giúp đỡ của Đại hoàng tử Thiên Kỳ Quốc nhất định sẽ có tác dụng ngang với có được thế lực của Lãnh Tiêu Nhiên. Chỉ là, Sở Lạc Lạc nhìn thấy nam tử đứng phía sau Đại hoàng tử, ánh mắt của nàng hiện lên một tia hàn ý.

Người nọ chính là nam tử trẻ tuổi mặc áo lam hôm qua đã gặp trong cửa hàng ma pháp! Trong lòng Sở Lạc Lạc không khỏi cười lạnh, xem ra Đại hoàng tử này cũng chỉ là người tốt mã dẽ cùi. Nếu như thực sự là một công tử tao nhã, ôn nhuận như ngọc thì hẳn làm sao có thể để cho một người như vậy ở bên mình. (Tốt mã dẽ cùi: Chỉ người bên ngoài đẹp đẽ mà bên trong chẳng ra gì)

Nói đến công tử tao nhã, trong đầu Sở Lạc Lạc không khỏi xuất hiện một người khác, người kia chính là vị quý công tử đã gặp ở Lại Hiên trấn. Tuy rằng tùy tùng bên người hẳn cũng đối xử vô cùng lạnh nhạt với mình nhưng không phải là vì khinh thường lính đánh thuê mà chỉ đơn giản là bất mãn thái độ của chủ nhân hẳn đối với nàng có chút đặc biệt thôi. Nếu đem ra so sánh, cái nam tử mặc áo lam hôm qua mới chân chính là người khinh bỉ người dân bình thường.

Mọi người rất nhanh đã tản đi, tranh chấp trên quảng trường giống như chỉ là một khúc nhạc đệm ngắn ngủi. Sở Hiên mang vẻ mặt trầm tư, đi thẳng đến cổng chính của Thánh Vân học viện. Sở Lạc Lạc cũng mang tâm tư trong lòng, rớt cuộc, nàng vẫn trở lại đây.

Thánh Vân học viện, nơi này có lịch sử giáo dục hàng trăm năm, trang nghiêm, sừng sững đứng vững dưới ánh mặt trời, ngoài cửa sắp xếp hai hàng người thật dài, xem ra đều là người đến đăng ký học.

Sở Hiên đương nhiên đi về phía đội ngũ chiêu mộ vũ kỹ mà lúc này, Sở Lạc Lạc ở bên cạnh bỗng nhiên ở miệng nói: “Ca ca... Ta muốn học ma pháp!”

Sở Hiên ngốc lảng một chút, nhìn đôi mắt của muội muội, trong đầu bỗng nhiên hiện ra đôi mắt màu hổ phách của người mặc áo đen, trong lòng hắc bỗng nhiên “Lộp bộp” nhảy dựng lên. Sau đó, hắc cũng không nói gì, chỉ là mỉm cười gật đầu, chính mình thật là đa nghi, thân thể muội muội vốn không tốt, học ma pháp vốn là càng thích hợp hơn, chỉ là...

“Lạc Lạc, người nếu như muốn học ma pháp vậy cuộc khảo thí nhập học...” Nghĩ đến điểm này, Sở Hiên nhíu nhíu mày.

Sở Lạc Lạc đảo mắt nói: “Ca ca, ta quên không nói cho người biết, ngày đó người mặc áo đen kia nói ta có thiên phú học ma pháp, nếu như không phải hắc đã nhận được một người đệ tử tâm đắc thì còn muốn thu ta làm đệ tử đó!”

Đối với lời nói của muội muội, Sở Hiên không hề hoài nghi, hơn nữa sau khi nghe được người mặc áo đen nói Lạc Lạc có thiên phú ma pháp hắc lại vô cùng vui sướng.

Tuy rằng hàng người rất dài nhưng tốc độ khảo thí cũng rất nhanh, không bao lâu Sở Hiên đã đi vào trước, một lát sau, người xếp hàng phía trước Sở Lạc Lạc ử rử đi ra.

Đối với khảo thí nhập học Sở Lạc Lạc cũng chưa có kinh nghiệm bởi vì lần trước của nàng là nhờ ‘đi cửa sau’. Đợi nàng bước vào trường thi chỉ thấy bên trong có hai giám khảo mặc pháp bào, trên bàn chính giữa đặt một quả cầu thủy tinh.

Thì ra là thế, tâm niệm Sở Lạc Lạc xoay chuyển, đã có đối sách.

Khi Sở Lạc Lạc bước vào, hai vị giám khảo chỉ là thản nhiên nhìn thoáng qua bởi vì thật sự là hôm nay bọn họ đã gặp vô số thí sinh tốt mã dễ cù.

Sở Lạc Lạc khẽ nhếch môi, đặt một bàn tay lên trên quả cầu thủy tinh, trong phút chốc từ đáy quả cầu thủy tinh hiện ra chất lỏng màu xanh. Theo phong nguyên tố rót vào ngày càng nhiều, màu sắc của chất lỏng ngày càng đậm rất nhanh, chất lỏng màu xanh dần chiếm một nửa thể tích quả cầu.

Lúc này hai vị giám khảo lười biếng mới giật mình, không nghĩ tới giá trị ma lực của thí sinh nhỏ tuổi này lại hiện ra theo phương thức này. Là thuộc tính phong! Dựa vào màu sắc của chất lỏng và thể tích, thiên phú cực cao.

Sở Lạc Lạc mỉm cười, chỉ thấy một chất lỏng màu sắc khác, đỏ rực giống như lửa xuất hiện ở đỉnh quả cầu thủy tinh, rất nhanh liền lấp đầy một nửa thể tích còn lại. Lúc này, xanh và đỏ mỗi thứ chiếm một nửa thể tích lại vặn vẹo hòa hợp với nhau hình thành nên một lốc xoáy hai màu sắc nhanh chóng chuyển động bên trong quả cầu thủy tinh.

“Trời ạ! Là phong hỏa song thuộc tính!” Một giám khảo kinh ngạc nói

“Thiên tài! Tuyệt đối là thiên tài!” Một giám khảo còn lại kích động hô.

Kì thật thí sinh có song thuộc tính bọn họ đã nhìn thấy không ít nhưng là người bình thường đều đem một loại nguyên tố hiện ra xong sau đó mới thể hiện ra loại nguyên tố khác, hơn nữa hai loại nguyên tố mạnh yếu khác biệt.

Không nghĩ tới cô gái thoát nhìn nhỏ tuổi nũng nịu này lại có thể là cho hai loại nguyên tố khác biệt đồng thời xuất hiện càng thần kì là hai loại nguyên tố này không có chút nào lẫn lộn với nhau, sau đó lại có thể hình thành một lốc xoáy , thực sự là làm cho bọn họ đại khai nhãn giới.

Cô gái này không những có tương tác cực cao đối với hai loại nguyên tố phong hỏa hơn nữa dường như trời sinh đã có năng lực thao túng cực mạnh, đây mới chính là nguyên nhân khiến cho bọn họ kinh ngạc.

“Có thể sao?” Bộ dáng Sở Lạc Lạc thoát nhìn có chút mệt mỏi, nàng chớp đôi mắt hồ phách nhìn hai vị giám khảo vốn đang ngồi lúc này đã muốn vây quanh nàng.

Lúc này, giám khảo mới hoàn hồn, nói: “Chúc mừng người! Người đã trúng tuyển!”

Kết quả căn bản là nằm trong dự liệu của nàng, hơn nữa nàng còn sử dụng gian kế. Sở Lạc Lạc vận dụng năng lực khống chế nguyên tố ma pháp cao siêu đem phong nguyên tố và hỏa nguyên tố trong cơ thể rót vào bên trong quả cầu thủy tinh, như vậy là có thể che dấu sự thật nàng là toàn hệ ma pháp sư, hơn nữa nhìn bề ngoài nhỏ bé nhu nhược của nàng, không ai nghĩ được nàng còn che dấu đại bộ phận sức mạnh.

“Xin hỏi, phương diện học phí...” Sở Lạc Lạc do dự nói, vẻ mặt ngượng ngùng “Nghe nói học phí của học viện thật đắt đỏ. Ta có thể không đáp ứng được...”

“Vị thí sinh này, người hoàn toàn không cần lo lắng.” Nghe vậy, vị giám khảo có vẻ lớn tuổi nói “Học viện chúng ta có đãi ngộ đặc biệt đối với thiên tài, lấy tư chất của người, chỉ cần viết một cái đơn xin là có thể miễn toàn bộ học phí.”

Hắc hắc! Trong lòng Sở Lạc Lạc sớm biết, đây là lí do vì sao nàng vẫn muốn ẩn dấu thực lực lại đi rêu rao mình chính là thiên tài song hệ . Quả

nhien, đãi ngộ đặc biệt của Thánh Vân học viện vẫn không hủy bỏ.

Khi Sở Lạc Lạc cảm thấy mỹ mãn bước ra khỏi trường thi, nhìn thấy Sở Hiên đứng bên ngoài chờ nàng, chỉ là bộ dạng của hắn có chút mất mát.

“Lạc Lạc... Khảo như thế nào?” Trong nụ cười của Sở Hiên có chút chua xót, hắn nói “Ca ca thông qua khảo thí, nhưng là học phí cần 500 phỉ ngân, cho nên ta không đáp ứng nhập học, ta tính nghĩ biện pháp trước...”

Sở Lạc Lạc nghe vậy trong lòng không rõ là tư vị gì, không nghĩ tới Sở Hiên sẽ vì nàng mà buông tha cơ hội nhập học lần này. Kỳ thật, ở chung hai năm, Sở Hiên đã chiếm một vị trí trọng yếu trong lòng nàng, có thể nói là địa vị rất gần với ma pháp mà nàng yêu nhất. Nay nàng hoàn toàn có thể tu luyện dựa vào năng lực của chính mình, sở dĩ nàng muốn tiến vào Thánh Vân học viện thứ nhất chính là vì Tàng Thư Các ở bên trong, mà quan trọng hơn chính là nàng muốn bảo vệ thiếu niên này.

“Ca ca, người nhanh đi làm thủ tục nhập học đi! Không cần lo lắng về học phí của ta.” Sở Lạc Lạc cười nói với Sở Hiên “Lời nói của người mặc áo đen kia là thật, mười người là một thiên tài ma pháp, có thể được hưởng đãi ngộ đặc biệt, miễn phí trúng tuyển!”

“Thật sự?!” Sở Hiên nhất thời mừng rỡ như điên.

Khi Sở Hiên xác định truyện này là thật xong, hắn rốt cục yên lòng đi làm thủ tục nhập học.

Nhìn bóng dáng của Sở Hiên, Sở Lạc Lạc thầm nghĩ, nàng biết rất rõ sự tiến bộ của ca ca, nếu như Sở Hiên có thể được danh sư chỉ dạy từ nhỏ thì thành tựu ngày nay tuyệt đối không chỉ là một cái Sơ Cấp Kiếm Sư nho nhỏ. Nàng tin tưởng dưới sự giáo dục của Thánh Vân học viện, không tới một năm, tiến bộ của Sở Hiên sẽ tạo ra một phen oanh động.

Lúc này, trường thi khảo thí ma lực phát ra tiếng vang thật lớn, như là thanh âm thứ gì đó vỡ tan. Sau đó nàng nghe được thanh âm hò hét mừng như điên của một giám khảo.

A... Xem ra bên trong lại xuất hiện một thiên tà ma pháp

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Tất Cả Đều Là Quái Nhân

Sở Lạc Lạc phát hiện mình có một thói quen đó là nàng sẽ luôn xem nhẹ một số người không quan trọng, một số truyện không quan trọng. Cho dù quả cầu ma thuật dùng để thí nghiệm ma lực có bị nổ tung thì sao, lấy tu vi hiện nay của nàng thật sự đó không phải là chuyện lạ gì. Chẳng lẽ nàng còn lo lắng người đồng lứa ưu tú hơn mình sao? Chuyện này cũng không kích thích trí tò mò của nàng, cho nên nàng vẫn nhàn nhã đứng tại chỗ chờ đợi Sở Hiên.

Mà lúc này, một thiếu niên thần thái cao ngạo đi qua bên người nàng, Hàn ý từ trên người thiếu niên kia toát ra là cho nàng nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn lại. Một cái liếc mắt này làm cho nàng sợ run, khó trách vừa rồi nghe được thanh âm hít vào từ xung quanh.

Thiếu niên trước mắt này quả thật có thể khiến cho người ta sợ hãi than tạo hóa bất công. Không tính diện mạo của hắn tuần mỹ như thế nào, ngũ quan của hắn tinh xảo ra sao, chỉ dựa vào một đầu tóc màu lam dài mềm mại cùng đôi mắt màu lam lạnh như băng thêm dấu chu sa hình thoi tiên diễm trên trán cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt người khác. Nếu như nói thiếu niên này không hề nhiễm khói bụi nhân gian thì cũng sẽ có người tin tưởng bởi vì người nọ tạo cho nàng một cảm giác giống như một núi tuyết mãi mãi không bị hòa tan.

Thiếu niên dường như đã quen bị mọi người nhìn chăm chú, gương mặt lạnh lùng không chút thay đổi, một mình bước đi, dường như không một thứ gì có thể hấp dẫn lực chú ý của hắn. Hắn chậm rãi đi đến một góc tựa vào tường, ôm cánh tay nghỉ ngơi.

Sở Lạc Lạc nhìn thấy rõ, thiếu niên kia nhìn như là nhắm mắt dưỡng thần kì thực là đang minh tưởng để nâng cao tinh thần lực.

Thật đúng là người cuồng tu luyện.

Liếc mắt một cái, Sở Lạc Lạc liền dời mắt đi, nhàm chán đứng tại chỗ, tiếp tục đợi Sở Hiên quay lại.

Đúng lúc này, lối vào trường thi võ kỹ đột nhiên truyền đến một trận huyên náo, chỉ thấy một nam tử dáng người khô ngô, mặc trên người hồng bào đỏ rực tách đám đông ra đi về hướng trường thi ma pháp. Gương mặt anh tuấn kia như được dao tạc nên, đường nét rõ ràng, lúc này lại tràn đầy không kiên nhẫn.

“Đông Phương Ngạo, Đông Phương Ngạo, chờ một chút...” Một người toàn thân mặc y phục võ sĩ, trên ngực có gắn huy chương giám khảo chạy từ phía sau tới, vừa đuổi theo vừa gọi.

Nam tử mặc hồng bào bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu lớn giọng quát: “Không cần nói nhiều, lão tử vừa rồi đi nhầm trường thi! Lão tử không nghĩ đi vào bộ võ kỹ!”

“Đông Phương Ngạo, ngươi đã đạt đến trình độ Cao Cấp Kiếm Sư chẳng lẽ lại không muốn phát triển cao hơn ở bộ võ kỹ sao? Chúng ta sẽ an bài cho những thiên tài như ngươi những thầy dạy riêng...”

Tuy rằng giám khảo có bộ dạng thực to lớn nhưng vẫn rất kiên nhẫn khuyên bảo.

Lời nói của giám khảo làm cho mọi người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Cao Cấp Kiếm Sư! Cái thiếu niên mặc hồng bào tên Đông Phương Ngạo này thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ mười bảy, mười tám tuổi, cư nhiên đã

đạt đến trình độ Cao Cấp Kiếm Sư! Thiên tài! Tuyệt đối là thiên tài! Ánh mắt mọi người nhất thời đều thay đổi, có khâm phục, có kinh ngạc, cũng có ghen tị...

Bên hông Đông Phương Ngạo có treo một thanh kiếm bản to, vỏ kiếm mang phong cách cổ xưa, nhìn qua đã biết là không phải vật tầm thường, rõ ràng nhìn hắc trang bị chính là một thân võ sĩ. Nhưng mà hắc nói hắc không muốn tới bộ vũ kỹ, vậy hắc rốt cục muốn đi đâu?

Đông Phương Ngạo nâng tay vuốt ve mái tóc ngắn màu đỏ của mình, đôi mắt trừng lớn, nói với giám khảo: “Lão tử nói không học là không học, lão tử muốn tới bộ ma pháp!”

Mọi người hóa đá... Vị nhân huynh này, người có phải đang nói đùa không? Cao Cấp Kiếm Sư lại muốn tới bộ ma pháp? Thực lãng phí a!

Nghe vậy ánh mắt giám khảo trừng lớn, sắc mặt biến hóa, biểu tình trên mặt cực kỳ khoa trương, hắc nói: “Cái gì?! Người muốn tới bộ ma pháp làm gì? Đám người của bộ ma pháp kia có thể cho người cái gì? Bọn họ sẽ mai một khả năng trời cho của người, người trời sinh nên học võ! Ở trong bộ vũ kỹ vĩ đại của chúng ta người sẽ học được những vũ kỹ trước nay chưa từng có, sức chiến đấu của người sẽ tăng đến mức độ cao nhất...”

Nhìn giám khảo lắc đầu như thế, Đông Phương Ngạo không bình tĩnh khoát tay chặn lại: “Được rồi, được rồi, đừng nói nhiều! Ta nói không đi thì sẽ không đi, nếu không, người đánh một trận với lão tử, nếu như người thắng, lão tử sẽ đi tới bộ vũ kỹ của người!”

Mọi người lại một lần nữa hít vào một hơi. Tiểu tử, người còn có thể ngông cuồng hơn nữa được không! Tân sinh nhập học sẽ đánh nhau cùng với giám khảo?!

Về mặt giám khảo chính xác là không thể tin được, trừng lớn mắt nhìn Đông Phương Ngạo, bị tức đến nổi thiếu chút nữa thì máu dồn lên não bị

tức chết: “Hảo tiểu tử! Xem ra nếu không giáo huấn người một chút người sẽ không biết trời cao đất rộng!”

Có trò hay xem! Mọi việc đi tới lúc này, ngay cả Sở Lạc Lạc đứng một bên cũng có vài phần hứng trí, lười biếng nâng mắt nhìn lên.

Chỉ có thiếu niên đứng trong góc là vẫn lẳng lặng tựa vào tường như cũ, ngay cả mí mắt cũng chưa động, dường như tất cả mọi chuyện đều không có liên quan gì đến hắn.

Giám khảo bộ vũ kỹ vừa nói xong, thiếu niên tóc đỏ đã rút thanh kiếm bản to ở bên hông, thân kiếm tản mát ra hào quang màu đỏ rõ ràng là dấu hiệu của Cao Cấp Kiếm Sư. Bảo kiếm sắc bén chém sắt như chém bùn phóng tới, nhĩ giám khảo giống như hoàn toàn không hề động kỳ thực vào lúc đầu khí trên thân kiếm sắp chạm vào thân, vị giám khảo kia nhẹ nhàng bước một bước sang bên cạnh, động tác nhanh như gió nhẹ nhàng tránh né.

“Tiểu tử! Người cư nhiên vừa rat ay liền rút kiếm đánh một người tay không tấc sắt như ta, rất ti bỉ đi!” Nghe qua có vẻ như là lời giáo huấn nhưng thực tế, sắc mặt giám khảo kia cực kỳ vừa lòng, Đông Phương Ngạo này thực sự là rất hợp khẩu vị của hắn.

“Người nghĩ ta ngốc sao! Nếu như cho người cầm vũ khí, lão tử còn có thể thắng sao?!” Đông Phương Ngạo nhướn mày kiếm trả lời, động tác trong tay lại không dừng lại chút nào, trong lúc nói chuyện đã đâm ra mười kiếm, đầu khí màu đỏ giống như là một tấm lưới vô hình bao vây đối thủ ở bên trong.

Xem ra, tiểu tử này nóng nảy thì nóng nảy nhưng vẫn là có chút đầu óc, chính là người nông cuồng đến mức nào cũng tuyệt không dám khinh thường giám khảo cuat Thánh Vân học viện.

Vị giám khảo nhìn như to lớn kia nhưng thân pháp lại thành thạo né tránh những bóng kiếm màu đỏ, ý cười trên khóe miệng ngày càng dày.

Nhưng mà, vào lúc này, bên môi Đông Phương Ngạo cũng hiện lên một chút ý cười, dưới chân đạp một cước, nháy mắt tăng tốc, hăn quát khẽ: “Thứ Hồn – Tàn Phiêu!”

Đột nhiên, đấu khí trên thân kiếm đỏ rực lên, điểm lệ như ánh mặt trời, không khí quanh thân như trải rộng ra, thiếu niên tóc đỏ nhí như tùy ý cầm kiếm trong tay chém xuống phía trước. Tấm lưới đấu khí vừa rồi vẫn lưu lại trong không khí thu hẹp khoảng cách, cho dù là một mảnh lá, một đóa hoa cũng không thể thoát ra, huống hồ là con người.

Cho nên, giám khảo bị hồng quang bao phủ bên trong chỉ có thể nâng tay phải lên đón đỡ, tại khoảnh khắc hồng quang sắp đánh đến nơi, trong nháy mắt bên trong tấm lưới đỏ rực xuất hiện thanh quang chói mắt.

Đôi mắt đẹp của Sở Lạc Lạc nhú lại, là đấu khí màu xanh! Giám khảo này cư nhiên là một Đại Kiếm Sư!

Bí kíp cực kì đặc ý của Đông Phương Ngạo cứ như vậy thoải mái bị hóa giải, đấu khí màu đỏ bị đấu khí màu xanh đánh bật ra nhất thời lệch khỏi quỹ đạo hóa thành một vệt sáng phi về phía hăn.

Thiếu niên tóc hồng dĩ nhiên là giật mình, thân hình nhanh chóng lui về lại gặp đấu khí màu xanh của giám khảo bay nhanh tới, hăn liền vội vàng kéo một người tới bên cạnh làm lá chắn

Cái này... Sở Lạc Lạc buồn bực, nàng vì sao ngay cả xem não nhiệt cũng bị liên lụy. Người mà Đông Phương Ngạo kéo tới không phải ai khác mà chính là người xem não nhiệt Sở Lạc Lạc.

Vốn dĩ nàng có thể dịch chuyển tức thời để tránh né nhưng là trước mắt mọi người nàng chỉ là một kiếm sĩ, còn chưa bắt đầu học ma pháp, huống hồ cả cs Sở Hiên đã làm xong thủ tục nhập học hiện đang đứng đối diện nơi thiếu niên tóc đỏ và giám khảo đang đánh nhau, nàng lúc này nào dám sử dụng ma pháp.

Vì thế, Sở Lạc Lạc đành chịu làm lá chắn cho người ta!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Phí An Ủi

Giám khảo vốn dĩ đang muốn thừa thắng xông lên, đoạt trường kiếm trong tay Đông Phương Ngạo, đạp đổ nhuệ khí của thiếu niên kiêu ngạo này, thế nhưng lại không đoán được Đông Phương Ngạo cư nhiên lại tùy tiện kéo một cô gái che ở phía trước.

Lúc này, giám khảo vội vàng thu lại đấu khí trên tay, cước bộ cũng cố gắng dừng lại, vừa vận dừng trước mặt Sở Lạc Lạc.

Thế nhưng, tình thế lại nghịch chuyển, Đông Phương Ngạo nhanh tay nhanh mắt vung kiếm ra, cứ như vậy đặt lên cổ giám khảo.

Giám khảo tức giận đến nổi gương mặt cũng đỏ bừng lên, quát: “Hảo a! Tiểu tử này cư nhiên lại tính kế ta, rất ti bỉ đi!”

“Hắc hắc... Bình bất yếm trá mà thôi! Người đã thua, lúc này lão tử có thể tới bộ ma pháp rồi chứ!” Trên mặt Đông Phương Ngạo không có một chút hổ thẹn, thậm chí trên cặp mày hơi nhướn của hắn có thể nhìn ra sự đắc ý.

“Người...Người...” Giám khảo chỉ vào Đông Phương Ngạo, tức giận tới nói không nên lời.

“Lạc Lạc --!” Lúc này, một người xem náo nhiệt khác, chính là Sở Hiên bị biến động làm cho hoảng sợ, vội vàng gọi to một tiếng, chạy tới.

Thanh âm kêu to tên Sở Lạc Lạc làm cho mọi người chú ý, đều nhìn về phía Sở Hiên.

“Ai nha!”

Đông Phương Ngạo vốn đang đặc ý bồng hét thảm một tiếng, bởi vì Sở Lạc Lạc dùng gót chân hung hăng dẫm lên chân của hắn. Đông Phương Ngạo không hề chuẩn bị nhất thời phát ra một tiếng hô đau đớn đồng thời cũng buông lỏng bàn tay to đang giữ bả vai Sở Lạc Lạc.

Vừa thoát khỏi vây khốn, Sở Lạc Lạc liền vội vàng chạy về phía sau, lúc này, giám khảo dường như cũng phát hiện ra điều gì, thân hình cũng nhanh chóng nhảy về phía sau, tốc độ kia so với khi tấn công Đông Phương Ngạo còn nhanh hơn.

Khi Đông Phương Ngạo còn chưa có phản ứng lại, một quả bóng nước bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống. Hắn kích động lùi về phía sau bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một lực lượng ngăn cản động tác của hắn, mà khi hắn muốn tránh đi hướng khác thì đã không còn kịp rồi.

Vì thế thiếu niên tóc đỏ kiêu ngạo khí diễm vừa rồi vẫn còn là đại gia nói ầu nói tả nhất thời trở thành đại gia “ướt sũng”.

Mọi người thấy vậy, không nhịn được cười.

“Người nào? Thiên sát! Cư nhiên dám ám toán lão tử” Đông Phương Ngạo nổi giận hô.

Hắn trước tiên là nhìn về phía sau, vừa rồi nếu không phải có người ngăn cản hắn lui về phía sau thì hắn cũng sẽ không trở thành trò cười cho mọi người. Nhưng là khi hắn nhìn về phía sau thì chỉ nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp, không khỏi sững sốt.

Hơn nữa cô nương này còn nhìn hắn với vẻ mặt khinh thường, thấy tình huống này, Đông Phương Ngạo cho dù có ngu ngốc cũng hiểu được. Ách... Không nghĩ tới, người mà hắn vừa tùy tiện bắt đến lại là một tiểu cô nương. Lập tức trong lòng hắn sinh ra áy náy, sắc mặt đỏ bừng, hắn sờ sờ mái tóc

ngắn ướn sững, đang muốn xin lỗi. Lúc này, một thiếu niên có tướng mạo có vài phần tương tự với cô gái chạy lại đây. Khăn trương liếc qua, Đông Phương Ngạo liền thấy được một đôi mắt xanh ngọc tràn đầy lửa giận, trong lòng lại càng chột dạ.

Mà đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng phá vỡ trầm mặc.

“Người là ai lão tử ta không biết nhưng là quả bóng nước vừa rồi là do ta phóng. Sao? Còn chưa có làm cho người tỉnh táo lại sao?”

Mọi người theo hướng tiếng nói nhìn lại, chính là góc tường mà thiếu niên tuần mã chuyện gì cũng không liên quan tới hần mới dựa vào. Chỉ là lúc này trên mái tóc màu lam dài của thiếu niên lại dính đầy tro bụi màu trắng.

Thì ra, khi Đông Phương Ngạo và giám khảo đánh nhau, cái chiêu “Thứ Hồn – Tàn Phiêu” của hần bị đấu khí màu xanh của giám khảo chặn lại, lệch khỏi quỹ đạo, lại vừa vắn bay tới chỗ mà thiếu niên tóc xanh đang đứng. Vốn dĩ thiếu niên đang minh tưởng đương nhiên sẽ cảm nhận được, đầu hần hơi hơi nghiêng qua, tránh thoát công kích kia. Nhưng mà hần không đoán được rằng, khi đấu khí màu đỏ kia chém trúng vách tường không những chém bức tường ra làm đôi mà còn làm tung ra một tầng bụi tường, vì thế, vị thiếu niên nhìn qua không nhiễm bụi trần kia thực sự trở thành bụi thiếu niên.

Nhìn thấy tro bụi trên người thiếu niên. Đông Phương Ngạo cũng rõ ràng đó là kiệt tác của hần, gương mặt lại càng thêm đỏ. Nhưng không đợi hần nói gì thiếu niên kia còn nói thêm: “Hừ! Một tên đầu óc ngu si tứ tri phát triển!”

“Tiểu tử thôi, người nói cái gì?!” Đông Phương Ngạo vốn dĩ trong lòng áy náy nghe thấy những lời phía sau, lửa giận nhất thời bạo phát.

“Nha, thì ra lỗi tai cũng có vấn đề.”

Ai cũng không ngờ thiếu niên tuấn nhìn qua lạnh như băng, tựa như không nhiễm khói lửa nhân gian lại có thể nói lại, nửa điểm cũng không chịu thiệt thòi.

“Cái gì?! Nếu không cho người nhì chút lợi hại thì người sẽ không coi tar a gì!”

Nhìn bộ dáng tay cầm bảo kiếm của hắn, mọi người đều nghĩ hắn sẽ giao kiếm tấn công thiếu niên kia, ai ngờ hắn tùy tiện quăng bảo kiếm trong tay, thân kiếm rơi vào bên trong vỏ kiếm phong cách cổ xưa, không lệch chút nào.

Ở dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Đông Phương Ngạo nâng tay phải lên, bên trên xuất hiện một quả cầu lửa. Thiếu niên băng sơn thấy thế trong mắt lóe ra một tia kinh ngạc, ngay lập tức trong lòng bàn tay hắn trôi nổi một quả bóng nước.

“Ha ha... Vậy để cho mọi người cùng nhìn xem người là không ra gì như thế nào.” Thiếu niên băng sơn lạnh lùng cười nói, bóng nước trong tay đã nhắm Đông Phương Ngạo phi tới.

Ngay vào lúc bong nướ bay tới, quả cầu lửa trong tay Đông Phương Ngạo cũng được ném đi. Giám khảo vốn dĩ đứng giữa vệt vàng tránh ra chỗ khác. Cổ tình là, đúng lúc này một ông lão đầu bạc, trên tay cầm bầu rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới.

Mắt thấy hai quả cầu đều sẽ đánh trúng ông lão thì ở dưới ánh mắt giật mình lo lắng của mọi người cái ông lão kia dường như tùy ý khoa tay trái trống không ở hai bên sườn. Không khí xung quanh người lão nhất thời vẩn vẹo, hai quả cầu liền biến mất vô hình.

Biến hóa xảy ra rất nhanh, có người thậm chí còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, tại sao khí bóng nước và cầu lửa trong nháy mắt khi chạm vào

người ông lão liền biến mất vậy, hay là trên người ông ấy có thứ gì có thể hấp thụ ma pháp?

Nhì thấy chiêu thức ấy của ông lão, chỉ có hai người lộ ra ý cười, một người là giám khảo, người còn lại chính là Sở Lạc Lạc.

Ha ha... Xem ra không gian ma pháp của ông lão kia tinh ranh hơn rồi.

Thì ra ngay trong nháy mắt vừa rồi, thủ pháp nhìn như tùy ý thực ra lại gần như cùng lúc mở ra hai khe không gian ở hai bên sườn. Hai quả cầu khi bawý tới đều bị hút vào trong đó, không lưu lại chút dấu vết nào.

“Mặc lão, ngài đã về!”

Giám khảo to lớn kia chào hỏi ông lão, trong giọng nói mang theo tia kính nể.

Mà ông lão híp đôi mắt lơ dờ say gật đầu với giám khảo, xiêu xiêu vẹo vẹo tiến về phía trước. Phía trước vốn có không ít người vây xem thế nhưng thân hình xiêu vẹo của ông lão lại không đụng phải một người nào, cứ như vậy đi qua đám đông.

“Lão nhân! Người đừng đi!”

Thiếu niên băng sơn lúc này mới hồi phục tinh thần, vội vàng gọi, lập tức đuổi theo.

“Này! Tiểu tử thôi! Chúng ta còn chưa phân thắng bại, người muốn chạy sao?!” Đông Phương Ngạo hô.

Ngay khi hắn muốn tiến lên đuổi theo thì trước mắt bỗng nhảy ra một tiểu cô nương xinh đẹp. Đôi mắt hổ phách của cô gái ấy tràn đầy ý cười trong suốt nhìn hắn.

Sau đó, cô vươn một bàn tay nhỏ bé mềm mại, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch: “Trả tiền...”

“Gì?” Đông Phương Ngạo có chút không hiểu hỏi lại.

Cô gái chậm rãi nói: “Phí an ủi!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Cừu Tiêu Mặc Vô

“Phí an ủi.”

Theo thanh âm của Sở Lạc Lạc phát ra, mọi người lại một lần nữa hóa đá. Đối mặt với phần tử khủng bố như vậy cư nhiên còn dám ăn vạ, trong lòng mọi người không khỏi cảm thán nói: Tiểu thư, đầu người bị lừa đá sao?

Cho dù là nguwoif cuồng ngạo không kiềm chế được như Đông Phương Ngạo cũng có chút không thích ứng được tình huống, tay hắn vuốt mái tóc ngắn màu đỏ hỏi lại: “Cái gì?”

Sở Lạc Lạc không khỏi khinh thường liếc mắt, tức giận nói: “Phí an ủi! Hay là lỗi tai người thật sự không tốt?”

“Ta...”

“Người cái gì mà người? Người vừa rồi bị người bắt đi làm lá chắn không phải là ta sao?”

Đông Phương Ngạo đang muốn giải thích thì Sở Lạc Lạc đã giành nói trước: “Hay là, người còn muốn chối tội?”

“Lạc Lạc...” Sở Hiên đứng một bên không nhịn được mở miệng gọi. Tuy rằng hắn cũng cho rằng nam tử gọi Đông Phương Ngạo kia hắn là nên xin lỗi Lạc Lạc nhưng là hành động của muội muội có chút làm cho hắn không rõ tình huống già đang xảy ra.

Nhưng Sở Lạc Lạc lại nghiêng đầu qua nhìn Sở Hiên, đôi mắt màu hổ phách lóe ra tia ủy khuất, Sở Hiên nhất thời cũng không thể nói thêm gì.

“Không! Đông Phương Ngạo ta luôn luôn nói một là một, nói hai là hai, tuyệt đối không chối cãi!” Đối mặt với cô nương xinh đẹp này Đông Phương Ngạo chỉ thiếu chưa có vỗ ngực cam đoan mà thôi.

“Vậy trả thù lao a...” Sở Lạc Lạc đem đề tài trở lại.

Lần này, Đông Phương Ngạo ngượng ngùng gãi đầu sau đó lấy từ trong ngực ra một cái túi tiền tinh xảo.

Nào biết hắn vừa lấy túi tiền ra giây trước thì giây sau, cô gái nhỏ nhìn như vô cùng dịu dàng yếu đuối kia thế nhưng lại nhanh tay đoạt lấy túi tiền, hắn thậm chí còn không kịp phản ứng.

Cho đến khi Sở Lạc Lạc cảm thấy mĩ mãn tung nhẹ túi tiền nặng trĩch trên tay, lôi kéo Sở Hiên rời đi, Đông Phương Ngạo lúc này mới tỉnh ngộ. Vừa rồi... hắn là bị đoạt mất tiền...

--

Thánh Vân học viện có một truyền thuyết, nghe nói, trăm năm trước, khi học viện mới thành lập từng có một khối thiên thạch rơi xuống nơi đây. Sau khi khiến cho đất đá tro bụi bay loạn, mọi người lại thấy trên viên thiên thạch có khắc một câu thơ: Thanh phong hướng thiên khuyết, sương nguyệt thượng cửu tiêu.

Căn cứ vào câu thơ này, thầy giáo trong Thánh Vân học viện đại khái chia thành bốn cấp bậc theo thứ tự là Thanh phong, Sương nguyệt, Thiên khuyết, Cửu tiêu.

Vốn dĩ cấp bậc Thanh phong là thấp nhất, cao nhất là Cửu tiêu nhưng sau khi lực ảnh hưởng của Thánh Vân học viện ngày càng sâu thì phía dưới

Thanh phong có thêm hai cấp bậc khác là Hoàng trần và Hàn tinh.

Khi Sở Lạc Lạc chậm rãi đi vào lớp đặc biệt thì phát hiện ra trong lớp đã có bảy người, tuổi từ mười mấy đến hơn hai mươi tuổi nhưng mà nhìn qua có vẻ người ít tuổi nhất là nàng.

Không ngoài ý muốn, nàng thấy được thiếu niên băng sơn ngày ấy trong lớp nhưng mà cái tên Đông Phương Ngạo mặc hồng bào kia cũng ở trong này lại làm cho nàng có chút ngoài ý muốn. Ngày ấy giám khảo cũng không thể thành công đưa hắn tới bộ vũ kị, quả nhiên tên này đủ quật cường.

Mà khi Đông Phương Ngạo nhìn thấy Sở Lạc lạc trên mặt toát ra kinh ngạc không thể nò che dấu, sau đó, trên gương mặt cương nghị bỗng hiện lên một tầng mây đỏ khả nghi.

Nhì thấy cô gái nhỏ tuổi dung mạo xinh đẹp các học viên khác cũng hiện lên vài phần kinh ngạc, chỉ có thiếu niên băng sơn đứng độc lập ở một góc tường là vẫn nhắm hai mắt như cũ, tiếp tục mình tu luyện.

Dưới sự giới thiệu của giáo sư hướng dẫn*(nguyên văn nó là dẫn sư, tác giả giải thích là nó giống như giáo viên phụ đạo ở hiện đại cho nên ta dịch như vậy), lớp đặc biệt của bộ ma pháp kì này chỉ tuyển tổng cộng tám thiên tài, tuổi nhỏ nhất quả nhiên là Sở Lạc Lạc. Nàng cũng có thể thu thập được những thông tin cơ bản nhất của các học viên còn lại, trong đó thiếu niên băng sơn tóc lam mắt lam kia tên gọi Lê Vô Ngân.

“Đây là danh sách tên các giáo sư cấp bậc từ Thiên Khuyết trở đi, các học viên có thể tùy ý lựa chọn giáo viên mình thích.”

Sở Lạc Lạc làm học viên của lớp đặc biệt của Thánh Vân học viện có thể được hưởng phương thức dạy học một thầy một trò, cấp bậc của giáo sư lại là tử Thiên Khuyết trở đi. Nếu như có đệ tử muốn chọn một giáo sư cấp Cửu Tiêu chỉ dạy thì phải trải qua sự đồng ý của vị giáo sư này.

Mà Sở Hiên ở lớp bình thường tất nhiên không được hưởng đãi ngộ này, đều là do các giáo sư có tố chất không đồng đều thay phiên dạy. Nhưng mà uy danh của Thánh Vân học viện rất cao, cho dù là giáo sư cấp Hoàng Trần thì chất lượng dạy học cũng không kém.

Lúc này thiếu niên băng sơn vẫn làm mặt lạnh như cũ, lạnh băng nói ra hai chữ: “Mặc Vô.”

Nghe đến cái tên đó, giáo sư chỉ dẫn không khỏi sửng sốt, tuy rằng Mặc Vô là giáo sư trong danh sách nhưng cấp bậc của hắn là Cửu Tiêu, hơn nữa, Mặc Vô tính tình cổ quái, tính ra, hắn đã hơn mười năm rồi chưa nhận đệ tử.

“Ta cũng muốn Mặc Vô.”

Một thanh âm thanh thúy truyền đến, mọi người nhìn lại, phát hiện người vừa nói ra lại chính là tiểu cô nương Sở Lạc Lạc.

Ngay cả Lệ Vô Ngân cũng nhìn về phía Sở Lạc Lạc, tiểu cô nương này cư nhiên lại muốn cùng một giáo sư với hắn.

“Hừ! Lão tử cũng muốn Mặc Vô!” Đông Phương Ngạo cố ý hô lớn, cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Hắn không thể!” (Chỗ này ý của anh Ngạo chính là anh Ngân không thể chọn Mặc Vô giống ảnh đó, ha ha, anh này thực đáng yêu)

Này... Đây là cái tình huống gì! Giáo sư hướng dẫn trẻ tuổi nghe vậy trên trán nhất thời đổ một tầng mồ hôi. Đây là lần đầu tiên hắn hướng dẫn lớp đặc biệt, còn chưa thấy tình huống ba học viên cùng học một giáo sư bao giờ, hơn nữa cái vị giáo sư kia lại là một người tính tình cổ quái, quả nhiên thiên tài đều là quái nhân, không phải sao?

Đối mặt với tình huống này hắn phải tìm kiếm tiền bối xin trợ giúp, vì thế, dưới ánh mắt của tám học viên, giáo sư hướng dẫn về mặt xám xịt rồi

đi.

“Mặc lão... Mặc lão...”

Chỉ thấy một ông lão tóc bạc đầy đầu lười biếng nằm trên ghế đá, trong tay hắn còn nắm một hồ lô rượu. Thấy người tới, ông chỉ liếc mắt một cái sau đó lại nhắm mắt, toàn thân là bộ dạng còn chưa tỉnh rượu.

Người tới cũng là giáo sư của ma pháp bộ, chính là tiền bối mà vị giáo sư hướng dẫn của lớp đặc biệt tìm tới để xin giúp đỡ, hắn nói: “Mặc lão, lớp đặc biệt có người chỉ định ngài làm giáo viên!”

“Không dạy, không dạy...” Mặc Vô khoát tay, nói với người vừa tới: “Chính là hai cái tên mới gây náo loạn ngày hôm qua phải không, để cho bọn họ tìm người khác đi, ta lớn tuổi rồi, không hầu hạ nổi bọn họ.”

“Ha ha... Ngài đoán sai rồi!” Người tới cười hì hì nói, xem ra quan hệ của hắn và Mặc Vô không tồi bằng không sao dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa gạt lão nhân cổ quái này chứ.

“ Ờn?” Mặc Vô hơi mở mắt, hắn cư nhiên lại đoán sai.

“Mặc lão, không phải chỉ có hai người mà là ba người.” Người tới giơ lên ba ngón tay nói: “Còn có một tiểu cô nương mới mười hai tuổi, là thiên tài song hệ phong hỏa ma pháp, cô ấy cũng chỉ định ngài làm giáo viên.”

Việc lạ mỗi năm đều có nhưng là năm nay đặc biệt nhiều, nếu như là bởi vì hôm qua hắn ra tay làm cho hai cái tên gây náo loạn kia tìm tới cửa nhưng mà như thế nào lại có cả một cô bé thiên tài cũng đến góp vui vậy.

“Nhưng là ta đã mười mấy năm rồi chưa có dạy đệ tử nào...” Nhắc đến cô gái thiên tài, Mặc Vô nhớ tới một cô bé khác cũng là thiên tài, lúc ấy, thời điểm nàng nhập học nàng mới chỉ có tám tuổi, đã từng là đệ tử làm hắn kiêu ngạo nhất, đáng tiếc...

Người tới biết là Mặc Vô có chút động tâm vội vàng rèn sắt khi còn nóng nói: “Mặc lão, ba người kia đều là thiên tài trăm năm hiếm gặp nha, chắc hẳn sẽ tìm được một người hợp ý ngài.”

Chỉ lát sau, Mặc Vô liền nhìn thấy giáo sư hướng dẫn của lớp đặc biệt dẫn ba thiếu niên đi tới. Đi đầu là thiếu niên kiêu ngạo cuồng vọng kia, trên người hắn vẫn mặc hồng bào đỏ chói, màu sắc vô cùng diễm lệ nhưng lại không dung tục, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, rất có khí thế.

Sau đó là thiếu niên tóc lam, con người làm lam băng lãnh, sắc mặt rất trắng càng làm nổi bật chu sa trên trán, tuy vẻ mặt đạm mạc lại có một phen khí thế ngạo nghễ.

Sau khi hai thiếu niên đi tới lập tức mỗi người đứng một bên, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn nhau một cái. Lúc này, một tiểu cô nương dung mạo mỹ lệ tự nhiên bước tới đứng giữa hai người. Nàng thần thái tự nhiên, khóe môi khẽ nhếch tạo thành một nụ cười yếu ớt, thế nhưng Mặc Vô lại cảm thấy ý cười của nàng còn lan đến đáy đôi mắt hổ phách kia.

Trên người cô gái không phát ra khí thế kinh người gì thế nhưng khi nàng đứng giữa, hai người kia lại không chút nào che dấu được hào quang của nàng, không thể nghi ngờ, nàng hấp dẫn ánh mắt của Mặc Vô

---Đề lời nói với người xa lạ---

Thời tiết quái quỷ này thật đáng sợ, mọi người ra ngoài nhất định phải chú ý phòng bệnh.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Sự Kiện Ma Thú Ở Thủy Hàn Thành

Mặc Vô nhìn ý cười trong suốt của Sở Lạc Lạc, không biết vì sao, cô gái chưa từng gặp mặt này lại làm cho hắn sinh ra cảm giác thân thiết.

“Ba người các người đều muốn ta làm thầy dạy?” Mặc Vô đứng dậy, thản nhiên nói nhưng mà lúc này hai mắt hắn sáng ngời, đã không còn bộ dạng say trong men rượu như vừa rồi.

“Có người nói ta tới tìm người.” Nhìn thấy chuyển biến của Mặc Vô, Lê Vô Ngân hơi giật mình, sau đó mở miệng nói.

Mặc Vô cũng không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt thay thế cho câu hỏi của ông.

Lê Vô Ngân đậm mặt nói: “Người kia nói chỉ cần nói với người hắn họ Đỗ là được, hắn nói mình đã không còn gì có thể dạy cho ta, cho nên bảo ta tới nơi này tìm người.”

Thì ra sau khi Lê Vô Ngân tham gia khảo thí nhập học xong nhưng lại vẫn như cũ đứng ở cửa không rời đi kìa thật là vì đợi Mặc Vô, bằng không theo như tính tình của hắn thì tuyệt đối sẽ không muốn ở lại những nơi ồn ào như thế thêm một giây nào. Cái người dạy cho hắn ma pháp từng nói rằng Mặc Vô mê rượu, thường xuyên ra quán rượu mua rượu từ sáng sớm, tuy rằng ngày ấy hắn có thể gặp được Mặc Vô thế nhưng ở giữa lại xảy ra một vài chuyện lặt vặt.

Mặc Vô hơi nhíu mày nói: “Người là đệ tử của Đỗ lão nhân?”

“Không phải.” Bởi vì hắn cũng không có bái sư nhưng mà khi nhắc đến Đồ lão nhân, thần sắc của hắn nhiều thêm mấy phần kính trọng.

“Đồ lão nhân là bằng hữu của Mặc Vô, một pháp sư thường xuyên dạo chơi khắp nơi, tên kia không phải là không thể dạy thêm cái gì mà hiển nhiên là muốn tự do thôi, cho nên tên kia lại đem người ủy thác lên người ông. Bất quá, đứa nhỏ do Đồ lão nhân phó thác thực sự là không thể cự tuyệt.

Vì thế, Mặc Vô nhìn Lệ Vô Ngân so với lúc đầu thuận mắt hơn một chút, sau đó hắn đem ánh mắt chuyển qua cô gái đứng giữa – Sở Lạc Lạc.

Hắn còn chưa mở miệng, Sở Lạc Lạc ý cười đầy mặt đã nói: “Lão nhân, nếu như người không dạy ta, là tổn thất của người đó!”

Sở dĩ Sở Lạc Lạc nói những lời này là vì năm đó nàng chính là trả lời Mặc Vô như vậy.

Quả nhiên Mặc Vô nhất thời sững sốt, hắn nhìn cô gái trước mắt, nhớ tới thời điểm nhiều năm trước kia, đệ tử đặc ý nhất của hắn, Cố Vân Lạc cũng là nói như vậy, hơn nữa hai từ “lão nhân” của cô gái này lại làm cho hắn cảm nhận được loại tình cảm tường niệm nồng đậm.

“Người tên gì?” Mặc Vô nhin không được hỏi.

“Sở Lạc Lạc.”

Thì ra cô gái này cũng gọi là “Lạc Lạc” A! Lão nhân tóc bạc đầy đầu không khỏi thốn thức gọi trong lòng.

“Này này! Lão nhân, người đừng xem nhẹ ta nha!”

Thiếu niên hồng bào bất mãn hét lên, cho tới nay, hắn ở trong đám người đều là nhân vật chói mắt nhất, bất luận gia thế, tướng mạo hay là năng lực

đều khiến cho người ta hâm mộ không dứt, chưa từng gặp được cái loại tình cảnh bị xem nhẹ như thế này.

Lời nói của Đông Phương Ngạo đáng gây hồi tưởng của Mặc Vô.

“Tên tiểu tử người cũng đến xem náo nhiệt cái gì?!” Mặc Vô có chút bất mãn, xú tiểu tử này cư nhiên lớn tiếng ồn áo, còn gọi hắn là lão nhân.

“Hừ! Rõ ràng là phân biệt đối xử!” Đông Phương Ngạo bất mãn hừ lạnh nói, cái tên tiểu tử họ Lệ kia có người quen giới thiệu thì thôi đi, vì sao ngay cả tiểu cô nương này cũng được quan tâm nhiều hơn hắn, hắn cảm thấy tự tôn bị nhục nhã.

“Ta không biết! Dù sao, nếu như người nhận bọn họ thì cũng phải nhận ta! Nếu không, ta liền ở lại nơi này của người, chết cũng không đi.” Đông Phương Ngạo liên tục hét lên, giọng lớn tiếng của hắn là cho Mặc Vô từng trận choáng đầu.

Lệ Vô Ngân và Sở Lạc Lạc cũng nghiêng đầu nhìn, đôi mắt màu lam và màu hổ phách đều mang theo một tia khinh thường. Thiếu niên tóc hồng này thoát nhìn gương mặt đều là những đường cong cương nghị, nam tử hán mười phần khí khái cư nhiên khóc lóc om xòm, chơi xấu.

“Các người là cái loại ánh mắt gì thế hả!” Đông Phương Ngạo bất mãn hô, sau đó trực tiếp đặt mông ngồi trên sàn, rõ ràng là một bộ dạng lưu manh, sao còn tư thế oai hùng tỏa sáng lúc trước.

“Ta có nói muốn nhận đệ tử sao?” Mặc Vô vượt chòm râu hoa râm, hai mắt hiện lên vài phần giảo hoạt, hắn chậm rãi nói: “Nhưng mà, nếu như các người có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ta có thể sẽ xem xét.”

Lão nhân giảo hoạt này! Ba người đồng thời nghĩ trong lòng.

Nhưng mà chỉ là hai người trong đó hơi nhúu mày kiếm, mà Sở Lạc Lạc đứng giữa ý cười lại càng sâu, lão nhân này, vẫn đa mưu túc trí như thế a!

“Khảo nghiệm như thế nào?” Đông Phương Ngạo nhúu mày, nhất thời nhảy dựng lên, không cần quản khảo nghiệm là gì, hắn nhất định thắng hai người kia.

Nhìn cái thiếu niên tóc hồng kia, Mặc Vô nói: “Người đến công hội ma pháp đi, đem bằng nhiệm vụ tới đây.”

Lúc này Đông Phương Ngạo bất mãn, sợ Mặc Vô cố ý đem hắn đuổi đi, hắn chỉ vào hai người khác hô: “Lão nhân, người tại sao lại chỉ bảo một mình ta đi, hai người bọn họ thì sao?”

Còn dám hỏi! Người rõ ràng là dạng người không chịu ngồi yên một chỗ, chân chạy việc này không phải người làm thì còn ai vào đây nữa? Sở Lạc Lạc thầm nghĩ, nhưng mà, tính nhẫn nại của lão nhân thực ra lại tốt hơn trước nhiều.

Mặc Vô hơi nheo mắt, khí thế đột nhiên phát ra: “Người có đi hay không, chỉ là không đi sau này đừng hối hận.”

Áp lực bỗng nhiên xuất hiện kia làm cho Đông Phương Ngạo ngẩn ra, loại cảm giác này hắn đã từng thể nghiệm qua khi gặp tổ phụ*, không ngờ, một giáo sư ở Thánh Vân học viện cư nhiên cũng có thể khiến cho hắn có cảm giác áp lực, điều này đương nhiên khiến hắn khiếp sợ. (Tổ phụ= ông nội= gia gia)

Vì thế Đông Phương Ngạo không phục hừ một tiếng nhanh chóng phi thân rời đi.

Nhìn lướt qua Sở Lạc Lạc miệng nở nụ cười, liếc mắt nhìn Lê Vô Ngân mặt không chút thay đổi một cái, Mặc lão theo thói quen nâng bầu rượu

lên. Khi rượu ngum rượu cay nóng tiến vào cổ họng, hần thậm chí còn thỏa mãn thở nhẹ một cái.

Cho đến khi Mặc Vô chậm rãi nuốt xuống ngum rượu cuối cùng, Đông Phương Ngạo cũng thở hồng hộc trở lại, lúc này cũng đã qua nửa canh giờ* (Chú thích cho những ai không biết thì một ngày có 12 canh giờ, tương ứng với mười hai con giáp đó, suy ra một canh giờ bằng hai tiếng, nửa canh giờ là một tiếng.)

Chỉ thấy Mặc Vô ném bầu rượu rỗng lên cao, ba người hoa mắt, bầu rượu đã biến mất, động tác vừa rồi của Mặc lão làm cho ba người xấu hổ, trên người hần nhất định có chứa không gian bảo vật nhưng đồ quý như thế lại bị hần sử dụng như vậy, thật sự là khiến cho người ta phải dậm chân giậm dừ!

Ông nhận lấy bảng nhiệm vụ mà Đông Phương Ngạo đem về, mở ra xem, cho tới khi nhìn thấy một nhiệm vụ trong đó, hai mắt ông lóe sáng.

“Liên chọn cái này đi!”

Sở Lạc Lạc nhìn qua, bên trên viết “Sự kiện ma thú ở Thủy Hàn Thành”, là một nhiệm vụ treo thưởng trung cấp, tiền thưởng là thái kim, nhiệm vụ yêu cầu tiêu diệt ma thú ban đêm vào trong thành làm loạn mà người tuyên bố nhiệm vụ chính là Thành chủ của Thủy Hàn Thành.

Nhiệm vụ trung cấp này, thoát nhìn cũng không khó, nhưng mà thời gian tuyên bố nhiệm vụ đã là từ hai tháng trước.

Mặc Vô đảo mắt nói: “Thời gian quy định là một tháng, nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ thì ta sẽ nhận các người, nhưng mà...”

Ngữ khí hần thay đổi, nói: “Nhiệm vụ này ta muốn ba người các người hợp lực hoàn thành, khi trở về đem những chuyện đã trải qua nói cho ta biết, đừng nghĩ có thể giấu giếm qua mặt ta.”

Ba người hợp lực hoàn thành?! Sở Lạc Lạc không biết lần này trong hồ lô của Mặc Vô rốt cục bán thuốc gì, (ý nói không biết trong bụng người khác nghĩ gì, có ý định gì) chẳng lẽ khi lão nhân nghe quá trình hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ chọn ra người có biểu hiện xuất sắc nhất để thu nhận sao?

Sở Lạc Lạc không hiểu được, Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo tất nhiên cũng không hiểu, nhưng mà bọn họ cũng không có nghĩ nhiều, lúc này bọn họ chính là oán giận, bởi vì bọn họ đối với đồng đội của mình quả thật là vô cùng bất mãn.

Một người là nam nhân tính tính táo bạo cuồng vọng, một người là cô gái yếu đuối, thực sự là vương tay vương chân nha!

Một người là nam nhân mặt than* lạnh như băng, một người là tiểu cô nương cần được chăm sóc, lão tử thực muốn phát điên a! (Mặt than: dùng để chỉ những người mặt luôn luôn không có biểu tình)

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Nhiệm Vụ Thăng Cấp!

Sau khi xác định được nhiệm vụ, Đông Phương Ngạo liền xung phong nhận việc đi hỏi thăm tin tức.

Rất nhanh, ba người liền biết Thủy Hàn Thành nằm ở phía đông bắc biên giới của Minh Nguyệt quốc, cách Vân Đô thành ước chừng sáu ngày đi xe, trên đường dường như không có thành trấn nào. Phạm vi trăm dặm quanh Thủy Hàn Thành chỉ là nơi hoang dã hoặc vài thôn làng nhỏ, vị trí như vậy gần giống với Vân Quy Thành nhưng Vân Quy Thành cách Vân Đô hai tòa núi lớn, khoảng cách có vẻ gần, còn Thủy Hàn Thành lại xa hơn một chút, thảo nào Mặc Vô cho bọn họ thời gian để hoàn thành nhiệm vụ là một tháng.

“Còn nữa a, Thủy Hàn Thành sở dĩ gọi là Thủy Hàn là bởi vì trong thành có một con suối tên là Thủy Hàn, nước suối trong suốt ngọt lành, là nguyên liệu ủ rượu tốt nhất.” Đông Phương Ngạo nói, hai người kia bộ dạng còn chăm chú lắng nghe, thật sự là làm thỏa mãn hư vinh trong lòng hắn.

“Nhanh như vậy đã có được những tin tức này, quả thật không dễ dàng.”

“Đương nhiên rồi, sinh ý của Đông Phương gia của ta chính là trải rộng trong mỗi góc của Thánh Vân đại lục, Thủy Hàn Thành xa xôi kia cũng không ngoại lệ.” Đông Phương Ngạo đắc ý nói, chỉ là hắn cũng không được nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của hai người đồng đội như dự đoán, hắn không khỏi lên tiếng hỏi: “Các người sao lại có vẻ mặt mê mang như vậy, chẳng lẽ không được nghe nói về Đông Phương gia sao?”

Sở Lạc Lạc và Lê Vô Ngân đồng thời lắc đầu, bọn họ quả thật chưa từng nghe qua.

“Trời ạ! Người... Các người đều từ trên núi cao đi ra sao?”

Sở Lạc Lạc và Lê Vô Ngân lại cùng nhau gật đầu, bọn họ đúng là từ núi đi xuống.

“... Vậy được rồi! Các người thu thập tốt hành lý là được, những chuyện khác đều giao cho ta đi!” Đông Phương Ngạo bất đắc dĩ nói, đi cùng hai gã nông dân, thực sự là không còn gì để nói.

Thời gian dạy học của lớp đặc biệt là do giáo viên và học viên tự quyết định, phương thức dạy học và nhiều chuyện khác cũng vậy, tự do tương đối cao. Nhưng là lớp thường lại không giống như vậy, mỗi ngày đều có thời gian học quy định, đương nhiên là cũng có thời gian nghỉ ngơi vô cùng khoa học.

Bởi vì phải rời khỏi học viện một tháng, sau khi thương lượng công việc cụ thể xong, thừa lúc thời gian nghỉ trưa, Sở Lạc Lạc liền tìm ca ca để nói lời chào từ biệt.

“Ở cùng một ban với phế vật nghèo kiết xác như vậy thực sự là làm cho người ta mất mặt.”

Khi Sở Lạc Lạc đi vào lớp học của Sở Hiên lại ngoài ý muốn nghe được những từ ngữ chanh chua, mà người phát ra những từ ngữ kia lại chính là cái tên béo ục ịch hôm trước đã gặp ở trước cửa hàng ma pháp.

Hắn cả người là bộ dạng cả vú lấp miệng em, lại vươn một ngón tay vừa ngăn lại vừa tròn chỉ vào Sở Hiên nói: “Cư nhiên có thể chuẩn bị được học phí, cũng không biết là trộm ở nơi nào đến...”

Hai ba người bên cạnh tên mập mập lập tức phá lên cười, nịnh bợ hân trí tuệ hơn người.

“Cái tên mắt chó kia! Có bản lĩnh thì nói lại lần nữa!” Sở Lạc Lạc bước nhanh về phía trước, tức giận nói.

“Cái gì...” Tên mập tập trung nhìn lại, lời nói đến bên miệng lại không khỏi sững sốt.

Không đoán được phía trước mặt hân lại là một cô gái xinh đẹp, tóc dài đen bóng, đôi mắt màu hổ phách, khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn, tức giận làm cho dung mạo của nàng càng thêm câu hồn nhiếp phách.

“Lạc Lạc!” Sở Hiên vội vàng kéo lại muội muội đang tức giận dùng dùng, nhẹ nhàng lắc đầu. Trong học viện không cho phép xuất hiện sự kiện học viên tự ý đánh nhau, người vi phạm sẽ bị trừng phạt, căn cứ vào mức độ nghiêm trọng của sự việc còn có thể bị đuổi học.

Tên mập không khỏi nổi lên sắc tâm, vẻ mặt nhất thời nổi lên tia tham lam, còn muốn vươn tay tới sờ soạng gương mặt của Sở Lạc Lạc. Lúc này hân mmowis chú ý tới huy hiệu trên y phục của Sở Lạc Lạc. Huy hiệu học viên tinh xảo, bên trên còn có đường viền bạc, tỏa ra ánh sáng màu ngọc bích nhàn nhạt, kia chính là dấu hiệu của lớp đặc biệt. Cô nương xinh đẹp trước mắt tuy không có gia thế gì nhưng là hân lại không thể chọc vòa vị giáo sư phía sau nàng.

Loại cảm giác thịt đến miệng còn bay mất thực sự là làm cho người ta không cam lòng, vì thế tên mập mập lại cất tiếng châm chọc khó nghe: “Ha ha ha... Các người xem có buồn cười hay không! Ca ca ở lớp thường, muội muội lại ở lớp đặc biệt, các người nói xem, tên ca ca có phải là phế vật hay không a?”

Dung mạo của Sở Hiên và Sở Lạc Lạc giống nhau đến năm phần, người sáng suốt vừa nhìn là có thể nhận ra được quan hệ của hai người.

Theo tiếng cười to đặc ý của tên mập mập, mọi người xung quanh cũng cười rộ lên.

“Người...”

Sở Lạc Lạc lửa giận ngập trời, nếu không phải Sở Hiên kéo nàng ra ngoài chỉ sợ nàng đã xuống tay với tên mập chết tiệt kia.

“Ai nha... Hôm nay tâm tình thật tốt nha! Đêm nay ta mời khách, chúng ta tới Điệp Phường vui chơi, nghe nói mới tới vài người...”

Sau đó trong lớp truyền tra vài tiếng cười đáng khinh của nam tử.

“Ca ca...” Sở Lạc Lạc không thể che dấu hận ý trong lòng, nàng bất mãn hô.

Được Sở Hiên khuyên nhủ nàng mới bình ổn lửa giận.

Thánh Vân học viện tuy rằng vô cùng nghiêm cấm nhưng là không thể hoàn toàn quản được những kẻ cặn bã tự cho rằng mình tôn quý hơn người khác, học sinh bình dân thường xuyên là đối tượng bị bọn họ trêu đùa và vũ nhục. Đã từng có không ít học viên có thiên phú, không chịu nổi tra tấn của những kẻ tự gọi là quý tộc đó mà bất đắc dĩ rời khỏi học viện, thậm chí có người còn mất đi tính mạng.

A... Vốn dĩ nghĩ một thời gian nữa mới thu thập cái tên mập kia, nhưng nếu như chính hắn tự đưa tới cửa, vậy thì không thể trách nàng!

Sở Lạc Lạc kể cho Sở Hiên nghe một số sự việc đã trải qua, sau khi Sở Hiên nghe thấy nhất thời nhú mày, sai khi biết được thân phận của hai người đồng đội của nàng và cấp bậc nhiệm vụ xong, rốt cục cũng yên lòng.

--

Đêm đã về khuya, vài nam tử tìm hoan say mém siêu siêu vẹo vẹo đi ra từ Điệp Phường, lúc này, một cô gái xinh đẹp một thân váy dài trắng, mái tóc đen dài đi qua bên người họ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi môi đỏ mọng hàm chứa ý cười than nhiên, còn có dáng người phiêu miểu, ở dưới ánh trăng mờ lung càng thêm động lòng người.

Tuyệt sắc giai nhân như vậy, cũng không dễ gặp, mấy nữ tử dong chi tục phần bên trong Điệp Phường làm sao có thể so sánh được. Các nam nhân không khỏi si ngốc đuổi theo bóng dáng giai nhân, trong miệng còn không ngừng hô: “Mỹ nhân... Mỹ nhân...”

Nữ tử kia nhìn như đi rất chậm rãi nhưng là khi bọn họ vươn tay đuổi theo lại không thể chạm đến thân thể của nàng.

Cho tới khi nữ tử đi tới một con hẻm nhỏ, vài nam tử vẻ mặt dâm đãng đuổi nhanh về phía trước.

“A...” Ban đêm vang lên vài tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta hoảng hồn.

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết kia, vài tên nam tử bị đau đến ngất xỉu, khi bị tập kích, bọn họ còn không nhìn thấy bộ dạng của hung thủ.

Dưới đất lênh láng máu tươi, dưới ánh trăng, có thể thấy bàn tay phải của bọn họ đều bị cát xuống, mà bàn tay rơi trên mặt đất đã máu thịt mơ hồ, trở thành thịt nát. Chặt bỏ cổ tay của bọn họ không phải là vũ khí gì mà là một loại ma pháp của phong hệ, Phong Nhận.

Cô gái xinh đẹp mặc áo đen thông dong đi từ trong ngõ ra, trên mặt cuae nàng lộ ra một tia cười lạnh lẽo, ‘cô gái’ mặc váy trắng đi theo phía sau nàng, vẻ mặt ngây thơ, trong mắt lóe lên tia sùng bái.

“Tỷ tỷ thật lợi hại! Một chiêu liền giải quyết bọn họ xong, vừa rồi Lãnh Nguyệt còn chưa nhìn rõ đâu!”

Sở Lạc Lạc nhìn Lãnh Nguyệt sau khi sử dụng ảo thuật, tóc đen con người đen, mặc váy dài màu trắng, lúc này mới lộ ra tia cười sủng nịnh.

Tốc độ học tập của Lãnh Nguyệt rất nhanh, nhanh tới nỗi làm cho Sở Lạc Lạc vô cùng kinh ngạc. Trước kia nàng từng thi triển ảo thuật trên người Lãnh Nguyệt hai lần, không nghĩ tới Lãnh Nguyệt lại có thể học được. Ảo thuật ngày hôm nay đúng là do Lãnh Nguyệt tự mình thi triển, hơn nữa Tiểu Lãnh Nguyệt mặc nữ trang vào thực sự là vô cùng thích hợp, một chút cũng không nhìn ra được là một tên tiểu chính thái, so với nữ nhân thực sự còn đẹp hơn mấy lần a.

“Lãnh Nguyệt muốn học cái gì, tỷ tỷ đều sẽ dạy người.”

Dưới ánh trăng, hai bóng dáng bay nhanh qua các nóc nhà, chỉ để lại trong không khí hai đạo tàn ảnh.

--

Sáng sớm, ba người Sở Lạc Lạc ngồi trên xe ngựa mà Đông Phương Ngạo đã chuẩn bị tốt, xuất phát tới Thủy Hàn Thành, người đánh xe là một đại thúc hào sảng, là gia nô của Đông Phương gia.

Ngay vào buổi tối ngày tiếp theo khi bọn họ xuất phát, một pháp sư mặc pháp bào ngã xuống trước cửa Tổng bộ Thánh Giáo Hội. Cả người hằn loang lỗ vết máu, bị thương tàn trọng.

Sáng sớm ngày thứ ba, công hội ma pháp xé bảng nhiệm vụ thường cấp xuống lại dán một bảng nhiệm vụ khác lên.

Chỉ thấy trên bảng nhiệm vụ viết “Sự kiện hắc ma pháp tại Thủy Hàn Thành” tuyên bố nhiệm vụ chính là Thánh Giáo Hội, mà cấp bậc của nhiệm vụ là hai chữ to màu đỏ tươi- Siêu Cấp

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Ma Ảnh Ở Thôn Bị Bỏ Hoang

Ánh hoàng hôn đỏ rực như máu, lá vàng bay tán loạn, một chiếc xe ngựa to đang chạy trên đường rừng.

Bên trong xe ngựa là ba thiếu niên, một người nhắm mắt dưỡng thần, một người ngồi yên tu luyện, người còn lại phiến chán đứng ngồi không yên.

Người nhắm mắt dưỡng thần chính là Sở Lạc Lạc, để cho thuận tiện hơn, nàng lúc này đang cải nam trang, nàng đem mái tóc đen dài búi lên cao, một thân mặc y phục đen, bên hông còn buộc một thanh kiếm. Y phục đen, làn da trắng muốt như ngọc, hai tròng mắt hổ phách linh động bức người, giữa mi tâm cũng có vài phần anh khí.

“Thiếu gia, theo như bản đồ, không xa phía trước có một thôn trang.” Đại thúc lái xe lớn tiếng nói.

Thiếu niên tóc hồng đang buồn chán nghe vậy vui vẻ nói: “Trước khi mặt trời lặn phải tới được thôn đó!”

Tính ra, bọn họ cũng đã đi đường bốn ngày rồi nhưng mà đường đến Thủy Hàn Thành đều vô cùng hoang vắng, dân cư thưa thớt, liên tục ba buổi tốt đều là ngủ bên ngoài, Đông Phương Ngạo luôn quen sống sung sướng đã sớm ghen ra một bụng oán khí. Chỉ là nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Lệ Vô Ngân và Sở Lạc Lạc hẳn lại nhin xuống, miễn cho hai người kia lại coi thường hẳn. Lúc này, nghe thấy phía trước có thôn trang, tâm tình hẳn liền lập tức tốt hơn rất nhiều.

Mặt trời đã ngả về tây, đoàn người đi xa vẫn tiếp tục rong ruổi trên đường.

Khi ánh chiều tà cuối cùng của ngày hôm đó biến mất, trời đất nhất thời bị một mảnh bóng tối bao phủ, thôn xóm phía trước hiện lên vài đốm lửa nhỏ, những đốm lửa mọc lên như những ngôi sao, trong đêm tối nhìn vô cùng rõ ràng.

Xe ngựa nhanh chóng đi tới thôn trang, trên bầu trời, một vầng trăng khuyết đỏ như máu thong thả mọc lên.

Khi đi vào thôn trang, trong thôn là một mảnh yên tĩnh, ba người Sở Lạc Lạc xuống xe, đại thúc đánh xe lùi kéo dây cương, dắt ngựa đi bộ, bốn người đi vào bên trong thôn trang. Chỉ chốc lát sau, bọn họ đồng thời dừng bước quan sát, cũng không tiếp tục đi sâu vào trong, thôn trang yên tĩnh hẳn cho bọn họ có một loại cảm giác quỷ dị dị thường.

Đột nhiên, một trận thanh âm phá vỡ tính tịch mịch, thanh âm nghe qua giống như tiếng gió thổi qua lá cây, tuy rằng bước rất nhẹ nhưng do số lượng lớn cho nên ở trong màn đêm tịch mịch càng khiến cho người khác chú ý. Thì ra ánh sáng mà bọn họ nhìn thấy trước đó không phải là ánh lửa, mà là ánh mắt của bọn chúng.

Thanh âm từ xa đến gần, hành động cực nhanh, rất nhanh ba người Sở Lạc Lạc liền nhìn thấy những vị khách không mời đông đảo trải rộng trên đất.

“Là nhện nước! Ma thú hệ thủy sợ lửa!” Lệ Vô Ngân hơi nhíu mày, hai tròng mắt màu lam đột nhiên lộ ra hàn quang.

Trong mắt Sở Lạc Lạc cũng hiện lên tia nghi hoặc, nhẹ giọng nói: “Nhện nước, trời sinh tính tình nhu hòa, bình thường rất ít khi chủ động công kích, ngay cả khi tấn công cũng là một mình chiến đấu, đây là...”

Đông Phương Ngạo cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp dùng Hỏa Cầu Thuật tấn công, kì lạ là, công kích lại không có tác dụng.

Đại thúc đánh xe cũng phát hiện ra tình huống, sợ hãi kêu một tiếng: “Thiếu gia...”

Đông Phương Ngạo cũng không quay đầu lại, lớn tiếng quát: “Đứng yên đó đừng nhúc nhích!”

Hai mắt màu lam của Lệ Vô Ngân nhìn chăm chăm đám khách không mời mà đến kia, mày kiếm khế nhướng: “Đám ma thú này, có điều gì đó không thích hợp!”

“Thứ Hồn – Hóa Vũ!”

Đông Phương Ngạo thúc giục đấu khí trong cơ thể, trên thân kiếm lưu động một luồng hồng quang, khi kiếm vung ra mang theo tinh quang đỏ rực như máu, trong nháy mắt, kiếm quang ngang dọc. Thân hình cao lớn rắn chắc ngẩng cao đầu đứng ở phía trước Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên vài thước, đón đánh đám nhện nước đang giương nanh múa vuốt. Đông Phương Ngạo cầm thanh kiếm lớn trong tay, tóc ngắn màu đỏ đón gió đong đưa, đôi mắt sáng ngời hữu thần dưới đôi lông mày rậm không hề có một tia sợ hãi. Một kiếm chém ra, đấu khí màu đỏ giống như mưa phùn từ trên trời rơi xuống. Mưa bụi đỏ rực rơi xuống trong phạm vi vài thước xung quanh, đánh cho bọn nhện nước phải liên tục lùi về sau.

Đó là kiếm khí từ tay hắn đánh ra, trong phút chốc không biết đồng thời chém ra bao nhiêu nhát thế nhưng lại có thể làm cho đấu khí màu đỏ bay đầy trời giống như mưa bụi.

Sở Lạc Lạc tuy rằng đứng sau nhưng cũng không yếu thế chút nào, chỉ thấy nàng nhẹ nâng bàn tay phải, vẽ lên không trung một đoàn lửa đỏ hình bán nguyệt, dưới sự thúc dục của ma lực, ánh lửa ngày càng rực rỡ. Cánh tay nhìn như tùy ý vung nhẹ, lửa đỏ lại như từng trận sóng cuộn trào, cuốn tới vây lấy hơn mười con nhện nước.

“Hỏa Diễm Tu La!”

Hỏa diễm màu đỏ rực mang theo cả lửa xanh thiêu cháy đám nhện nước còn phát ra tiếng xèo xèo. Ngọn lửa còn thiếu chút nữa lan tới người Đông Phương Ngạo đang đánh với đàn nhện nước ở phía trước, hắn không khỏi thét lên một tiếng quái dị, hình tượng uy phong lẫm liệt vừa rồi lập tức hoàn toàn sụp đổ, mang vẻ mặt tức giận lùi về bên cạnh Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân.

Ánh lửa chiếu sáng bầu trời đêm làm cho mọi người có thể nhìn rõ bộ dạng dữ tợn xấu xí của đám nhện nước.

Mà ánh lửa đỏ này cũng chiếu sáng thôn xóm, nhìn thấy tình huống ở trong thôn, Đông Phương Ngạo vẫn muốn rống giận với Sở Lạc Lạc cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay cả trong mắt Lệ Vô Ngân vẫn luôn lạnh lùng cũng ần ần hiện lên tia giận dữ.

Trong thôn trang trải rộng đám nhện nước tám chân to lớn, gương mặt nhện lộ ra đều đã bị máu tươi nhuộm đỏ, một số con vẫn còn cầm những phần cơ thể con người còn sót lại như cánh tay, đôi chân đã gãy, không ngừng đưa lên miệng. Thanh âm nhai thịt gặm xương cũng vì thị giác bị kích thích mà lại càng rõ ràng, giống như ở ngay bên tai, kéo kệt kéo kệt vang mãi không ngừng.

Đông Phương Ngạo là người đầu tiên không nhịn nổi, trên gương mặt anh tuần tràn ngập phần nộ, hét lớn một tiếng: “Súc sinh!”

Nói xong, Đông Phương Ngạo lại một lần nữa xông lên, muốn xé đám nhện nước trước mắt thành tám khối, nhưng là hắn chưa kịp làm gì thì đột nhiên nghe được thanh âm lạnh lẽo đến cực điểm của Lệ Vô Ngân: “Băng Hàn Thấu Xương.”

Trên tay Lệ Vô Ngân xuất hiện một đạo ánh sáng màu lam của băng tuyết, hắn hơi khuyu một gối, nửa quỳ trên đất, bàn tay phải mang theo đạo

ánh sáng màu lam chói mắt ẩn xuống mặt đất dưới chân.

Ánh sáng màu lam từ dưới chân Lệ Vô Ngân nhanh chóng khuếch tán về phía đàn nhện nước, những nơi ánh sáng đi qua, lạnh đến thấu xương, trên đất xuất hiện một tầng băng mỏng, tỏa ra lãnh khí nhàn nhạt.

Nước lửa tương khắc, Sở Lạc Lạc cũng phản ứng vô cùng nhanh, lật tay thu hồi ma pháp hệ hỏa lúc trước, về mặt bình thản nhìn đàn nhện nước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hào quang màu lam bao phủ một lượng lớn nhện nước, lớp băng trên đất cũng làm cho đám nhện nước chậm lại, tám cái chân đập qua đập lại, dường như không chịu được nhiệt độ lạnh thấu xương như thế.

Trên trán Lệ Vô Ngân ẩn hiện vài đạo gân xanh, hắn cắn răng dùng tay trái ấn vào trên tay phải, nhất thời ánh sáng màu lam tỏa ra càng thêm rực rỡ, sáng lạn vô cùng xinh đẹp. Nhưng loại xinh đẹp này lại mang theo nguy hiểm trí mạng. Khi ánh sáng trở nên mạnh mẽ hơn thì mặt đất vốn đóng băng lại dài ra vài cây băng thương. Băng thương cứng rắn kia đâm xuyên qua tám chân của nhện nước, có cây còn trực tiếp đâm vào bụng, đàn nhện phía trên bị những cây băng thương vừa xuất hiện làm cho rối loạn trận tuyến. Đau đớn làm cho bọn chúng rống như ruồi bọ không biết phân biệt phương hướng chạy loạn, bọn chúng chạy loạn làm cho những cánh tay, đôi chân chưa kịp tiêu hóa cùng với thịt vụn và dịch dạ dày màu xanh lục rơi xuống đất, cảnh tượng này làm cho Đông Phương Ngạo không nhìn được lại nôn khan vài lần.

Nhện nước ở phía trước một mảnh lại một mảnh ngã xuống nhưng mà vẫn có từng đàn, từng đàn nhện nước khác cuộn cuộn không ngừng xuất hiện.

Trên cái trán trơn bóng của Lệ Vô Ngân cũng chảy ra những giọt mồ hôi lạnh, trong ánh mắt màu lam ẩn ẩn có chút mệt mỏi nhưng lại thấy nhện

nước không ngừng nối tiếp nhau không dứt, Lệ Vô Ngân không khỏi cắn chặt răng, hai tay tập trung lực lượng, đang định tiếp tục thi triển pháp thuật thì đột nhiên một bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đặt lên vai hắn, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Sở Lạc Lạc vang lên bên tai hắn: “Đủ rồi, để ta.”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Liệt Hỏa Phần Thiên

Nghe thanh âm của Sở Lạc Lạc, Đông Phương Ngạo vốn vẫn ngưng thần chăm chú nhìn nhện nước cũng kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Sở Lạc Lạc lạnh nhạt mà ngạo nghễ đứng đó, một thân nam trang trên người nàng càng làm tăng thêm khí chất oai hùng hiên ngang, linh khí bức người.

Sở Lạc Lạc bước lên vài bước, không hề liếc mắt nhìn Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân một cái, ánh mắt nàng thản nhiên quét qua đám nhện nước hung tàn đang giương nanh múa vuốt, trong ánh mắt còn mang theo một chút thương hại. Nàng nhẹ giọng lặp lại lời nói: “Lệ Vô Ngân, dừng tay.”

Thanh âm tuy nhẹ nhưng lại mang theo một loại giọng điệu chân thật đáng tin cậy, giống như một người cao cao tại thượng, làm cho người ta không tự chủ được nghe theo lời nói của nàng. Lệ Vô Ngân không khỏi ngưng hãm ma pháp của mình, trong lòng có chút nghi hoặc, mình tại sao lại nhất thời nghe theo lời nói của tiểu cô nương thoát nhìn yếu đuối này.

Trong đêm đen, ánh sáng màu lam biến mất, dưới ánh trăng đỏ như máu, chỉ thấy được các điểm ánh sáng đỏ trải rộng trong thôn xóm, đó là ánh mắt thị huyết hung tàn của nhện nước. Nhện nước vốn không chủ động tấn công người khác nay lại giống như bị ma ám, liên tục cắn nuốt những sinh vật sống, thậm chí là cả đồng loại. Thi thể của những con nhện nước vừa rồi bị ba người giết chết đã trở thành hải cốt, bị xé rách, cắn nuốt. Đám nhện nước cứ cuồn cuộn không ngừng, dũng mãnh tiến tới.

Cảnh tượng tựa như dưới địa ngục tu la làm cho người ta cảm thấy ghê rợn.

Thân hình nhỏ nhắn của Sở Lạc Lạc tản ra khí thế mạnh mẽ. phất tay một cái, một hình tròn rực lửa được vẽ ra, bao quanh bốn người và xe ngựa. Đám nhện nước không sợ chết lao vào trong lửa đỏ, chỉ tiếc rằng khi chúng nó vừa chạm vào lửa liền bị hóa thành tro tàn. Dưới ánh sáng đỏ rực của lửa có thể nhìn thấy tro tàn màu đen bay đầy trời.

Tuy rằng chiêu này có thể ngăn cản công kích của nhện nước nhưng mà cứ như vậy cũng không phải biện pháp. Tâm niệm Sở Lạc Lạc vừa chuyển, quát lên: “Ba người các người ngồi vào xe ngựa đi, ta dùng ma pháp hệ phong hỗ trợ các người đột phá vòng vây!”

“Nói đùa gì thế! Muốn ta bỏ rơi đồng đội để chạy trốn còn không bằng để ta chết còn hơn!” Đông Phương Ngạo gầm lên giận dữ.

“Hừ! Nếu không phải người ở lại đây vướng chân vướng tay thì ta đã sớm thu thập hết chúng nó!” Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng liếc hẳn một cái, tiếp tục nói: “Hãy bớt nói nhảm đi, lát nữa nhớ kỹ, phải chạy nhanh một chút!”

Nói xong, Sở Lạc Lạc im lặng niệm Phi Hành Chú, thân hình nhỏ nhắn chậm rãi bay lên, chỉ chốc lát đã lơ lửng giữa không trung.

Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân cũng không ngạc nhiên, tối hôm nay, cô gái nhìn như nhu nhược này thật sự làm cho bọn họ bất ngờ quá nhiều rồi.

Cùng với gió lạnh, thanh âm Sở Lạc Lạc rõ ràng truyền đến: “Nếu không muốn chết thì nhanh chạy lên xe ngựa cho ta!”

Đại thúc đánh xe vội vàng kéo chủ tử của mình, Đông Phương Ngạo nhìn cô gái mặc trang phục đen kìa thản nhiên lơ lửng giữa không trung, không khỏi nể sợ hai đấm.

“Nghe theo lời nàng nói!” Lệ Vô Ngân thần nhiên nói, là người đầu tiên nhảy lên xe ngựa.”

“Nếu như người không lên, vậy ta đi trước, ta cũng không muốn để mạng lại nơi này!”

Nghe được câu nói sau kia, Đông Phương Ngạo hung hăng chà chà chân, lần đầu tiên trong lòng sinh ra cảm giác vô lực, nhanh chóng trèo lên xe.

Lệ Vô Ngân niệm chú ngữ, xe ngựa lập tức bị một quả bóng nước màu lam bao phủ. Trên không trung, Sở Lạc Lạc vung tay phải, gió lớn gào thét bay ra. Tường lửa lập tức bị quạt mở thành một con đường. Đại thúc đánh xe dùng sức vung roi, từ trong lửa nóng chạy ra,.Thấy xe ngựa đi ra, đám nhện nước lập tức ủa tới lại va chạm vào bóng nước.

Mà lúc này, vô số quả cầu lửa từ không trung bay xuống, đánh bay đám nhện nước đang công kích về phía xe ngựa.

Chỉ thấy, giữa không trung, Sở Lạc Lạc thần sắc ác liệt, tay phải của nàng giơ ra thành chưởng, tay trái nắm chặt cổ tay phải, cầu lửa cuộn cuộn không dứt bắn ra từ tay phải của nàng, huyền lệ giống như lửa đỏ giữa đêm đen.

“Giá... Giá...”

Vó ngựa chạy vội! Chạy nhanh một bước, phía trước chính là nhân gian, chạy chậm một bước, đằng sau chính là địa ngục.

Mắt thấy xe ngựa sắp đột phá vòng vây, Sở Lạc Lạc trong lòng mặc niệm chú ngữ, dần dần, thân thể của nàng sáng lên hồng quang. Hai tròng mắt màu hổ phách nhất thời hiện lên tia tàn khốc, hồng quang đột nhiên mãnh liệt, biến thành một con phượng hoàng lửa đỏ rực!

“Để ta giải thoát cho các người đi! Phượng Hoàng Niết Bàn...”

Đây chính là ma pháp hệ hỏa cấp cao nhất!

Phượng hoàng lửa bay vút lên trời, phát ra một tiếng thét dài, dưới sự chỉ huy của cô gái mặc y phục đen, vũ cánh giữa không trung, gào thét bay xuống mặt đất.

Cho dù là mặt đất hay là thôn trang, phạm là nơi phượng hoàng lửa bay qua đều dấu lên lửa đỏ hừng hực. Tay phải của Sở Lạc Lạc vẽ ở xung quanh thôn trang một cái vòng tròn, thân hình hỏa phượng lập tức bay theo vòng tròn đã được vẽ sẵn.

Chỉ là, Sở Lạc Lạc bỗng nhiên dừng một chút, nàng khẽ nhú mày, xem ra sử dụng chiêu này vẫn là rất miễn cưỡng.

Hiện nay ma lực trong cơ thể nàng chỉ tương đương một ma pháp sư cao cấp, mà Phượng Hoàng Niết Bàn là ma pháp hệ hỏa cao cấp nhất, ít nhất phải có ma lực như một ma đạo sĩ thì mới có thể sử dụng một cách linh hoạt. Nhìn qua vẻ mặt nàng có vẻ thoải mái tự nhiên nhưng thực ra trên trán đã chảy đầy mồ hôi.

Phượng hoàng lửa bay được nửa vòng thôn trang thì sắp biến mất, Sở Lạc Lạc vội vàng niệm chú ngữ, lửa nóng trên người phượng hoàng nhất thời biến thành màu đen, thì nàng là trong phút chốc nàng đã chuyển hóa ma pháp hệ hỏa thành vong linh ma pháp. Hỏa diễm màu đen quỷ dị ở trong đêm đen lại vô cùng mê hoặc. Chỉ là phía trước thôn trang là hỏa diễm đỏ rực cho nên ba người đã thoát ra bên ngoài không thể nhìn thấy được hỏa diễm màu đen phía sau thôn trang.

Lúc này, ba người đã bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ tới nỗi không nói lên lời. Bọn họ nhìn dáng người tiêu sái của cô gái giữa không trung, tâm tư trăm chuyển.

Trên mặt Lệ Vô Ngân mặc dù không có biểu tình nhưng ập mắt màu lam kia lộ ra khát vọng nắm giữ đối với ma thuật. Tuy rằng Đồ lão nhân đã nói

hắn là thiên tài trăm năm khó gặp, trong cơ thể hắn mặc dù có được ma lực vô hạn nhưng lại không thể vận dụng thoải mái như cô gái kia. Sắc mặt của Đông Phương Ngạo cũng rõ ràng thể hiện cảm xúc thất bại trong lòng hắn, chỉ là chớp mắt một cái hắn đã khôi phục tự nhiên.

Cô gái mặc đồ đen lơ lửng giữa không trung từ từ hạ xuống, phía sau thân thể của nàng là lửa đỏ đang hùng hực cháy. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt trắng nõn vô cùng diễm lệ. Nàng chậm rãi đi về phía xe ngựa, cả người tản mát ra một loại áp lực vô hình làm cho người ta nảy sinh ý muốn quỳ xuống trước mặt nàng.

Đông Phương Ngạo là người đầu tiên chạy tới, hắn la lớn: “Dựa vào! Người cũng không cần phải thiêu cháy cả thôn trang chứ!”

Sở Lạc Lạc nhếch miệng cười, lộ ra ý cười thả lỏng. Nhìn thấy nụ cười thản nhiên kia, Đông Phương Ngạo nhất thời ngây dại, hắn không khỏi nhớ tới mấy ngày trước cô gái này cười hì hì chặn trước mặt hắn, mở tay phải nhẹ nhàng nói “Trả thù lao!”

Đôi môi đỏ mọng của Sở Lạc Lạc khẽ nhúc nhích, nói: “Này, chờ lấy...”

Đông Phương Ngạo còn không biết lời nói của nàng là có ý gì thì thân hình cô gái đã đổ về phía trước, Đông Phương Ngạo vội vàng bước nhanh về phía trước, ở trong bối rối đón được thân hình nhỏ nhắn kia.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Xuất Phát

Đông Phương Ngạo nhất thời không biết làm gì, cả người cứng ngắc ở tại chỗ, cô gái mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm tại sao nói ngất liền ngất ngay lập tức thế này.

Miệng hăn không khỏi hô lớn: “Này này... Các người mau lại đây, hiện tại nên làm gì bây giờ?”

“Câm miệng! Âm ỹ chết người!”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, thiên hạ nho nhỏ trong lòng khê nâng đầu lên, hai tròng mắt màu hổ phách không kiên nhẫn nhìn hăn nói: “Ta còn chưa có ngất đâu, chỉ là thể lực cạn kiệt, mau đưa ta lên xe ngựa đi!”

Nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, hai mắt Đông Phương Ngạo trừng lớn, lúc này mới nhận ra rằng cô nương xinh đẹp này đang nằm trong lòng của hăn. Nghĩ vậy, hăn bỗng nhiên cảm thấy mình có thể ngừng thấy một loại hương thơm của nữ tử, hai gò má nhất thời nóng rực. May mắn, lúc này trời đã tối muộn, bóng tối che đi vẻ mặt quẫn bách lúc này của hăn, hăn ho nhẹ một tiếng, vội vàng đỡ cô gái kia đến xe ngựa.

Hỏa diễm cháy rực trong không khí, ánh lửa chiếu vào mặt, trong lòng nhớ lại một màn vừa rồi, có kinh tâm động phách, có phẫn nộ, có thương cảm nhưng nhiều nhất là rung động do tiểu cô nương kia mang lại!

Nhưng theo thời gian qua đi, ánh lửa rực rỡ, khí thế cũng yếu đi, dần dần tắt hăn. Nơi lửa vừa tắt, không lâu trước đây vẫn là một thôn trang, mà lúc

này ngay cả hài cốt cũng không còn, chỉ còn dư lại tro tàn, một trận gió lớn thổi qua, trên mặt đất đã không còn gì nữa.

Nhìn về hướng thôn trang, Lệ Vô Ngân im lặng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sau đó, miệng hắn khẽ động niệm lên chú ngữ, trong tay phát ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt. Gió tay lên cao, ánh sáng xanh bay về phía chân trời, bắn về nơi vốn dĩ là thôn trang kia, nay chỉ là mây đen ở trên không trung. Chỉ chốc lát sau, từ trên mây, mưa phùn rơi xuống, theo ánh sáng xanh cuộn cuộn mà không ngừng rơi, mưa càng rơi càng lớn, mưa lớn cạo rửa mặt đất, giống như có thể cuốn trôi tất cả dơ bẩn và tàn ác.

--

Trong xe ngựa, Sở Lạc Lạc mở to hai mắt, lẳng lặng nhìn đỉnh xe ngựa.

Lại là hắc ma pháp!

Nhện nước này khác thường là do bị hắc ma pháp ảnh hưởng, Vân Quy Thành và Thủy Hàn Thành, hai thành thị cách nhau rất xa này lại đều xuất hiện hắc ma pháp, Sở Lạc Lạc không cho rằng đây chỉ là trùng hợp. Vị trí hiện tại của nàng chỉ còn cách Thủy Hàn Thành một ngày đường, trên đường đều là nơi hoang dã, trực giác nói cho nàng biết, đi Thủy Hàn Thành lúc này chỉ sợ cũng là lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà, cho dù có là đầm rồng hang hổ nàng cũng phải đi một chuyến!

Ma pháp với nàng mà nói chính là thần thánh, không phải để cho bọn họ phá hoại như vậy! Nàng muốn xem xem, đến tận cùng là loại người nào đứng phía sau thao túng mọi chuyện.

Đêm ngày càng sâu, mặt trăng đỏ rực cũng đã hiện ra giữa bầu trời.

Mấy ngày nay, bôn ba và cắm trại ở bên ngoài là cho bọn họ mệt mỏi không chịu nổi mà lần chiến đấu này lại làm cho bọn họ tiêu hao một lượng tinh lực lớn, đại thúc đánh xe cũng đã ngủ say. Lệ Vô Ngân đã sử dụng một lượng lớn ma lực cũng không thể đánh lại sự triệu hồi của thần ngũ. Chỉ có Đông Phương Ngạo vẫn mang vẻ mặt phiến chán ngời dưới đất, không ngừng dùng bẻ cành cây làm đôi ném vào trong lửa.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ... Người không sao chứ?”

Trong lòng Sở Lạc Lạc nghe thấy âm thanh, từ trong bọc hành lí, một đoàn sương máu thoát ra, hóa thành một thiếu niên tuần mĩ, kia chính là Lãnh Nguyệt.

Tiểu Lãnh Nguyệt bĩu môi, nếu như vừa rồi hẳn có thể xuất hiện thì tốt rồi, hẳn khẳng định là có thể chiếu cố tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không bị tên khi lông đỏ kia chiếm tiện nghi, tỷ tỷ là của hẳn nha.

“Tiểu Lãnh Nguyệt, tỷ tỷ không sao.” Sở Lạc Lạc cũng dùng nội tâm đáp lại “Nhưng mà, tỷ tỷ có việc muốn người giúp...”

Nếu như không phải nàng đã sống hai kiếp người, có được tinh thần lực mạnh mẽ, chỉ sợ vừa rồi khi sử dụng loại ma pháp cao cấp nhất kia đã rơi từ trên không xuống rồi. Từ sau sự kiện của Vân Quy Thành, thời gian hấp thu ma pháp của nàng cũng thiếu rất nhiều. Thừa dịp tối nay rảnh rỗi, nàng muốn hấp thu nhiều nguyên tố ma pháp hơn, đặc biệt là hai loại nguyên tố lớn là quang và ám. Nhưng mà cái tên Đông Phương Ngạo kia vẫn không chịu nghỉ ngơi, nếu như biết thể lực hẳn tốt như vậy, vừa rồi nên để cho hẳn ra tay vài chiêu. Chỉ là, nàng vừa thấy có người sử dụng hắc ma pháp để giết người liền nhịn không được mà ra tay.

Sở Lạc Lạc đi từ xe ngựa xuống, Đông Phương Ngạo vẫn đề cao cảnh giác lập tức phát hiện ra, hẳn vừa định lên tiếng hỏi thì cô gái đã nâng ngón trỏ lên che môi, ra hiệu hẳn im lặng.

Sau đó cô gái đi về phía Đông Phương Ngạo, tùy ý ngồi bên người hắc.

Không biết vì sao, mặt Đông Phương Ngạo lập tức đỏ lên, cô gái thấy vậy trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ.

Giây tiếp theo Đông Phương Ngạo thấy cô gái đưa gương mặt tới sát mặt hắc, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch, trái tim hắc không khỏi “Thịch” một tiếng nhảy lên. Sau đó... hắc ngã xuống nền đất, ngất xỉu.

Hừ! Cô gái vừa rồi còn rất xinh đẹp lúc này mang vẻ mặt vô cùng khó chịu, thậm chí còn dùng chân đá đá Đông Phương Ngạo. Sau đó, nàng lại đi tới bên người Trương đại thúc và Lệ Vô Ngân, thổi một hơi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ... Đều ngủ cả rồi!

Cô gái bên trong xe ngựa nói: “Ừ, tiểu Lãnh Nguyệt làm tốt lắm, nhưng mà, đá người là không tốt.”

Lúc này cô gái bên ngoài xe ngựa đã khôi phục bộ dạng thiếu niên, ngoài ảo thuật ra, hắc còn học rất nhiều loại pháp thuật khác. Nghe được lời nói của tỷ tỷ, hắc lại một lần nữa bấu môi, vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Đông Phương Ngạo.

Nguyên tố ma pháp là đến từ thiên nhiên cho nên cũng được gọi là nguyên tố tự nhiên.

Lúc này, những nguyên tố ma pháp với màu sắc khác nhau từ trong không khí, trong gió, trong đất... tựa như những đốm sao từ bốn phương tám hướng thông thả tụ tập xung quanh chiếc xe ngựa. Thời điểm những đốm sáng này đến bên xe ngựa, tốc độ di chuyển chợt nhanh hơn.

Bình thường, khi Sở Lạc Lạc hấp thu nguyên tố ma pháp, Lãnh Nguyệt đều ở bên cạnh nhìn xem, có năng lực học tập rất mạnh mẽ, Lãnh Nguyệt rất nhanh liền học được. Chỉ thấy hắc vươn tay phải về hướng vốn trước

đây có thôn trang, ám nguyên tố còn lưu lại ở nơi đó lập tức nhanh chóng hội tụ về phía hắc, biến mất trong lòng bàn tay hắc. Khi hấp thu xong ám nguyên tố, khóe miêng Lãnh Nguyệt lộ ra ý cười khê, dưới ánh sáng màu đỏ của mặt trăng, gương mặt tái nhợt lại càng thêm quỷ dị.

--

Sáng sớm, mặt trời chiếu khắp nơi.

Nơi vốn có thôn trang giờ đã là một mảnh trống trải, không nhìn thấy hơi thở của sự sống, ngay cả hơi thở tử vong cũng không có, nếu như không phải trên đất còn có vết cháy thì những việc đã xảy ra tối qua chỉ như một giấc mộng.

“Đám nhện nước ngày hôm qua rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

“Hắc ma pháp.”

Ba chữ nhẹ nhàng này lại nặng nề đánh vào lòng mỗi người, nếu như nơi này xuất hiện hắc ma pháp, vậy Thủy Hàn Thành cách nơi này một ngày đường tất nhiên cũng không thể tránh khỏi hắc ma pháp, vì thế mọi người đều trầm mặc.

Sở Lạc Lạc nhìn ba người, trong mắt không hề dao động, đợi ba người ngẩng đầu lên, trong mắt đã tràn ngập kiên định, không hề có chút do dự.

Đông Phương Ngạo một thân hào khí cười lớn: “Túy Hồng Trần* của Thủy Hàn Thành là bảo bối của Minh Nguyệt Quốc, sau khi vào thành ta nhất định phải uống say một trận mới được. (Túy Hồng Trần: Tên một loại rượu)

Lệ Vô Ngân cũng bị cỗ hào khí trên người Đông Phương Ngạo cuốn hút, khóe miệng khê gợn lên, nói: “Nếu quả thực là như thế, ta cũng muốn xem thử loại rượu được xưng là ngon nhất thiên hạ là như thế nào!”

Nhìn bộ dạng hào khí vạn trượng của hai thiếu niên, Trương đại thúc không khỏi trêu chọc nói: “Các người mà cũng biết phẩm rượu? Đến lúc đó cũng đừng khiến cho người khác chê cười!”

Sở Lạc Lạc quay người sang chỗ khác, hướng về đường tới Thủy Hàn Thành, nhẹ giọng nói: “Xuất phát...”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Lâm Trận Mới Mài Gươm

Thời gian buổi trưa.

“Mặc lão... Mặc lão...”

Một nam kiếm sĩ, độ tuổi trung niên bước nhanh tới chỗ Mặc Vô, vừa đi vừa hô lớn.

Mặc Vô híp đôi mắt say lơ dờ nhìn người tới, người này tên là Ngô Thích, là giáo sư ở bộ vũ kĩ, cấp bậc đại kiếm sĩ, ở cái tuổi như vậy mà đạt được đến cấp bậc này cũng được coi là vô cùng hiếm có. Người này cũng là vị giám khảo đã đánh với Đông Phương Ngạo ở trước cổng học viện.

“Có việc?” Mặc Vô lười biếng nói.

“Mặc lão, cái tên tiểu tử Đông Phương Ngạo kia đâu? Sao mấy ngày nay chưa tới tìm ta học kiếm pháp.” Ngô Thích có chút bất mãn nói, hẳn vốn dĩ đồng ý để tên tiểu tử kia tới bộ ma pháp là bởi vì tên kia đã đồng ý sẽ học kiếm pháp cùng hắn thế nhưng tên tiểu tử kia lại dám trốn biệt suốt mấy ngày không thấy đâu.

“Nha, thì ra là người tìm tên tiểu tử kia nha, ta để hắn đi làm nhiệm vụ rồi, tính ra... Đã xuất phát từ bốn ngày trước rồi.”

“Nhiệm vụ gì thế? Mặc lão a, người lại làm khó dễ học viên sao?”

“Người nói thế là ý gì!” Mặc lão tay cầm bầu rượu đập một cái trên đầu Ngô Thích, cư nhiên lại dám nói ông giống như loại giáo sư vô lương tâm.

“Chỉ là một nhiệm vụ thường cấp mà thôi, đến Thủy Hàn Thành diệt mấy con ma thú, không tới nửa tháng là có thể xong, ta còn rộng lượng cho thời gian tận 1 tháng liền, ta đây cũng gọi là làm khó dễ sao?!”

“Cái gì?!”

Khiến cho Mặc Vô kinh ngạc là Ngô Thích sau khi nghe ông nói cứ nhiên lại kích động hét lên một tiếng “Mặc lão! Người vừa nói là Thủy Hàn Thành?!”

“Đúng vậy, có vấn đề gì không?” Mặc Vô kì quái liếc mắt nhìn hăn, Thủy Hàn Thành thì sao, không phải chỉ hơi xa một chút thôi sao?

Mặc Vô thừa nhận, lúc trước ông lựa chọn Thủy Hàn Thành chính là bởi vì nơi này đủ xa, như vậy ông có thể tự do lâu thêm một chút. Nếu như lựa chọn nhiệm vụ chỉ cần một hai ngày là có thể hoàn thành vậy chẳng phải là ông cũng chỉ được nghỉ ngơi hai ngày thôi sao.

“Ôi trời ạ! Nên làm sao bây giờ? Mặc lão, ông không biết sao, nhiệm vụ ở Thủy Hàn Thành đã được thăng thành Siêu cấp, nghe đồn rằng trừ ma thú là giả, có hắc ma pháp quấy nhiễu mới là thật!” Vẻ mặt Ngô Thích kích động, tiểu tử Đông Phương Ngạo kia đi chuyến này hăn là lãnh ít dử nhiều nha! Điều này làm cho hăn thật đau lòng, tên kia là mầm non mà hăn rất coi trọng mà.

Siêu cấp! Hắc ma pháp!

Nắm bắt được hai cụm từ mấu chốt, Mặc Vô cũng biến sắc, hăn đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, cả người phóng xuất ra khí thế mạnh mẽ.

“Nhiệm vụ kia là do ai ban bố?”

“Thánh giáo hội.”

“Người đi theo ta đến Tổng bộ Thánh giáo hội!”

Nói xong, Mặc Vô lập tức hành động, lắc lư thân mình, bộ pháp mơ hồ, cho dù Ngô Thích có tu vi Đại kiếm sư cũng miễn cưỡng mới có thể theo kịp.

Đến Thánh giáo hội tìm hiểu tình hình, Mặc Vô và Ngô Thích mới biết thì ra Thánh giáo hội cũng không biết gì về tình huống của Thủy Hàn Thành.

Ma pháp sư ngày đó ngã trước cổng Thánh giáo hội cũng không phải thành viên của giáo hội, hẳn chỉ để lại một câu liên trút hơi thở cuối cùng.

Mà câu nói hẳn để lại là: “Sự kiện ma thú ở Thủy Hàn Thành là nguy trang, nơi đó có hắc ma pháp...”

“Nếu như nơi đó xuất hiện hắc ma pháp, tại sao Thánh giáo hội không phải người đến Thủy Hàn Thành mà lại treo giải thưởng ở công hội!”

Mặc Vô có chút phẫn nộ, hăn quát một quan viên ở Thánh giáo hội.

Thánh giáo hội ngày nay đã không còn lớn mạnh như trước kia, tình huống cụ thể như thế nào cũng chưa biết đã tuyên bố trao giải thưởng, làm như vậy chỉ sợ sẽ có thêm nhiều người khác bị hại. Vốn dĩ tôn chỉ thành lập của Thánh giáo hội chính là “Tiêu diệt hắc ma pháp”, nhưng những hành động của Thánh giáo hội thực sự làm cho người ta thất vọng thậm chí có thể nói là đã làm cho trái tim ông trở nên lạnh lẽo! Hừ! Cứ nhiên treo giải thưởng để người khác đi dò đường, chính mình lại núp ở phía sau tiêu dao, thực sự nực cười!

Bước ra khỏi cổng Tổng bộ Thánh giáo hội, Ngô Thích nhíu mày, câu trả lời của Thánh giáo hội thực sự khiến cho người ta tức giận, hăn hỏi: “Mặc lão, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

--

Trong xe ngựa xóc nảy, không khí áp lực

Sở Lạc Lạc nhìn bức bản đồ kia, theo như tốc độ của bọn họ, chỉ cần năm ngày là có thể đến Thủy Hàn Thành, cũng chính là khuya ngày hôm nay. So với dự tính ban đầu thì sớm hơn một ngày, điều này phần lớn là nhờ xe ngựa mà Đông Phương Ngạo cung cấp, hai con ngựa đỏ sẫm kia là ngựa tốt không thể nghi ngờ.

Thủy Hàn Thành nằm ở biên giới phía đông bắc của Minh Nguyệt quốc, có một bộ phận tiếp giáp với sơn mạch ma thú, nhện nước cũng là một loại trong đó.

“Phụ cận Thủy Hàn Thành ngoại nhện nước còn có loại ma thú nào khác không?” Sở Lạc Lạc cảm thấy mình đã bỏ qua một tin tức rất quan trọng cho nên mở miệng hỏi.

Lúc này Đông Phương Ngạo đang ngăn người và Lệ Vô Ngân đang minh tưởng cùng đưa mắt nhìn nàng,

“Ách... Còn có hỏa hạc, nhưng loại ma thú này rất thừa thớt cũng rất ngoan ngoãn.” Đông Phương Ngạo suy nghĩ một lát đáp.

Hỏa hạc, một loại ma thú ăn chay. Thân hình khổng lồ, thể hình lớn khoảng bốn mươi nam tử trưởng thành, cổ dài nhỏ, cả người được bao phủ lông chim màu đỏ. Loại ma thú này còn có được một đôi cánh thật lớn, là loại ma thú bay rất giỏi. Bình thường bọn chúng chỉ ở trên núi cao, rất ít người có thể nhìn thấy thân hình của chúng. Nhưng tư thế bay của chúng vô cùng tao nhã, khi chúng bay từ phía chân trời qua, trên bầu trời giống như có một rặng mây đỏ vô cùng diễm lệ.

Sắc mặt Sở Lạc Lạc bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng, nàng nhìn Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo hỏi: “Phi hành chú các người có biết thực hiện không?”

Hai người không nghĩ tới Sở Lạc Lạc sẽ hỏi bọn họ vấn đề này, chẳng lẽ?

Bản chất của nhện nước cũng không phải thị huyết, nhưng là cảnh tượng đêm qua bọn họ đã thấy lại làm cho bọn họ khắc cốt ghi tâm. Đúng vậy a! Nếu như nhện nước có thể bị hắc ma pháp ăn mòn, hoàn toàn thay đổi như thế, vậy thì hỏa hạc...

Như vậy, bọn họ nhanh chóng trở nên khẩn trương, đồng thời lắc đầu.

Sở Lạc Lạc khẽ cau mày, hô một tiếng: “Trương đại thúc, dừng xe!”

Một tiếng “Hu..” dài qua đi, tuần mã dừng lại.

“Đợi các người học thật tốt Phi hành chú rồi chúng ta mới tiếp tục đi Thủy Hàn Thành!” Sở Lạc Lạc liếc mắt nhìn hai người, nói.

Ý của cô gái này là muốn bọn họ học Phi hành chú từ cô?

Lệ Vô Ngân nghe vậy chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt cũng không có gì khác thường, với hắn mà nói, chỉ cần sớm ngày có thể học được ma pháp cao siêu vậy là đủ rồi.

Mà Đông Phương Ngạo thì lại ngây người, vẻ mặt quần bách, thậm chí còn ngại ngùng cúi đầu, trông khác xa với bộ dạng kiêu ngạo thường ngày của hắn.

“Người không muốn học từ ta?” Muốn biết suy nghĩ của Đông Phương Ngạo, Sở Lạc Lạc hỏi, theo như tính cách của tên tiểu tử này, khả năng này là rất lớn.

“Không... Không phải...” Đông Phương Ngạo ngẩng đầu lên, vội vàng giải thích nói. Hắn cũng không hiểu trong lòng nghĩ gì, khi tưởng tượng Sở

Lạc Lạc muốn dạy hần pháp thuật, trong lòng hần bỗng cảm thấy có chút ngượng ngùng, ần ần trong đó còn có một tia vui sướng.

Nhưng mà, khi Đông Phương Ngạo học tập Phi hành chú, tia vui sướng trong lòng đã bị tức giận và không cam lòng che dấu.

Vì sao cô gái kia luôn khen ngợi Lệ Vô Ngân nắm giữ pháp thuật tốt nhưng lại chưa từng nói lời nào hay ho với hần. Tuy rằng hần học được chậm một chút, độ cao thấp một chút, động tác bay lên cứng nhắc một chút, thậm chí có lúc còn không hiểu được tại sao lại đột nhiên rơi xuống. Nhưng mà gương mặt hần đã dính đầy đất cát, vì sao nàng không thể an ủi hần một câu, cho hần một ánh nhìn hòa nhã.

Nhìn thấy Lệ Vô Ngân nắm giữ càng ngày càng tốt mà Sở Lạc Lạc khi nhìn bóng dáng của hần, đôi mắt hồ phách lóe lên tia vừa lòng, trong lòng Đông Phương Ngạo không biết là tư vị gì, thậm chí còn sinh ra cảm giác thất bại mà chính hần cũng không hiểu.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Người Dân Thủy Hàn Thành Nhiệt Tình

Lại là sáng sớm một ngày nữa.

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân vừa mới thức dậy chợt nghe thấy một trận cười to từ không trung truyền tới. Đợi đến khi bọn họ ngẩng đầu nhìn lại thì chỉ thấy dáng người tiêu sái của Đông Phương Ngạo giữa không trung. Một thanh kiếm bản to buộc bên hông, một thân hồng y tung bay trong gió, tuy vẻ mặt mỗi mặt nhưng vẫn vô cùng đặc ý.

Thì ra thấy Lệ Vô Ngân nắm giữ Phi hành chú rất tốt mà chính mình vẫn còn chậm chạp chưa hiểu rõ, Đông Phương Ngạo đã luyện tập cả đêm, rốt cục hẳn cũng nắm bắt được phần quan trọng.

Hắn xoa thắt lưng, ở trên không trung cười ha ha: “Nhìn xem! Bốn thiếu gia cũng là một thiên tài đi!”

Sở Lạc Lạc bất đắc dĩ nhếch môi, đang định nói vài câu khích lệ thì đã thấy Đông Phương Ngạo nhắm mắt, nghiêng người rơi xuống.

Trương đại thúc vội vàng bước lên, đỡ được Đông Phương Ngạo, vẻ mặt khẩn trương gọi: “Thiên gia, thiếu gia, Sở tiểu thư, cô mau lại xem thiếu gia nhà chúng ta...”

Liếc mắt một cái, Sở Lạc Lạc bất đắc dĩ nói: “Không sao, chỉ là mệt đến nổi kiệt sức, đang ngủ mà thôi.”

Nghe vậy, Trương đại thúc mới cẩn thận đặt Đông Phương Ngạo vào xe ngựa.

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân không khỏi nhìn nhau không biết nói gì, người kia lại có thể một mỗi đến nỗi trực tiếp nhắm mắt ngủ trên không trung, thực sự là...

“Phía trước chính là Thủy Hàn Thành...”

Xe ngựa đi khoảng ba canh giờ chợt nghe thấy thanh âm của Trương đại thúc, Sở Lạc Lạc không nhịn được vén rèm che lên, nhìn ra bên ngoài.

Đây là một tòa thành thị, bao quanh chỉ là nơi hoang dã, dưới tiếng vó ngựa phi nhanh, ngay lập tức Sở Lạc Lạc có thể nhìn thấy trên cổng thành có khắc ba chữ to “Thủy Hàn Thành”. Chữ màu xanh đen, bên ngoài là khung trắng, treo trên tường thành cao ngất tỏa ra khí thế thâm nghiêm. Bên ngoài Thủy Hàn Thành là kênh đào nhân tạo bao quanh để bảo vệ thành, nước xanh tỏa ra hàn khí nhẹ nhẹ. Thành thị này đem đến cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo.

“Đây chính là Thủy Hàn Thành? Nhìn qua rất bình thường nha!”

Đông Phương Ngạo mở to đôi mắt ngái ngủ, đến bên cạnh Sở Lạc Lạc, nhào người ra ngoài xem xét. Tình huống như vậy quả thật là ngoài dự liệu của bốn người. Thôn trang cách nơi này một ngày đường đã bị nhện nước trùng hắc ma pháp cắn nuốt hủy diệt nhưng mà nhìn bên ngoài của Thủy Hàn Thành thực quá mức yên tĩnh.

Khi xe ngựa đi tới cổng thành, hai vị quan sai bảo vệ thành lập tứ cảnh giác đi tới, tay phải đã đặt trên chuôi đao bên hông.

“Người tới là ai?”

Sở Lạc Lạc cũng không có nhiều lời khách sáo với hãn, vén rèm che lên, giơ bảng treo thưởng nhiệm vụ lên “Chúng ta vì thứ này mà đến!”

Nhìn thấy bảng treo thưởng, mắt hai tên quan sai lập tức sáng ngời, trên mặt hiện lên ý cười, một gã quan sai nói: “Hoan nghênh! Hoan nghênh! Hoan nghênh các vị anh hùng đã đến Thủy Hàn Thành!”

Một gã khác lại nói lớn: “Mau mở cửa thành! Cứu tinh của chúng ta tới rồi!”

Đôi mắt đẹp của Sở Lạc Lạc hơi híp lại. đây rốt cục là tình huống gì.

Chỉ nghe thấy thanh âm “Ầm ầm” vang lên, cửa thành đóng chặt của Thủy Hàn Thành chậm rãi mở ra. Lúc này, đám người Sở Lạc Lạc có thể thấy được cảnh tượng bên trong, trong cửa thành có một đám người đứng, có người già, có thanh niên, thậm chí còn có người ôm theo đứa bé, nhìn vào quần áo thì tất cả đều là những dân chúng bình thường. Nhóm người này đi về phía xe ngựa của bọn họ, người người đều mang vẻ mặt nhiệt tình, tươi cười, trong tay đang cầm đồ ăn và vò rượu, nhìn qua giống như chào đón người thân thất lạc nhiều năm, chỉ thiếu chưa khua chiêng gõ trống.

Đông Phương Ngạo nhất thời có loại cảm giác mặc áo giáp về quê vinh quy bái tổ: “Các người xem! Dân chúng toàn thành đều tới hoan nghênh chúng ta!”

Trương đại thúc đánh xe chưa bao giờ gặp cảnh tượng như thế chỉ biết ngây ngốc cười, ra sức vỗ tay.

Nhìn thấy mọi người cuồn cuộn vây lấy xe ngựa của bọn họ, Lệ Vô Ngân hơi nhíu mày, hần nhìn về phía Sở Lạc Lạc, chỉ thấy mặt nàng không có biểu tình khác lạ gì, giống như đang trầm tư suy nghĩ.

“Anh hùng a, anh hùng đến cứu chúng ta!”

“Các vị anh hùng mau vào thành, thành chủ đã sắp xếp nơi ở tốt nhất cho các vị.”

“Rốt cục các vị đã tới, cũng ta được cứu rồi!”

Dân chúng nhao nhao nói bên xe ngựa, người một câu, ta một câu, tươi cười trên mặt sáng lạn vô cùng, ngay cả đôi mắt cũng đều tỏa sáng như có pha lê chiếu rọi.

Đông Phương Ngạo không khỏi có chút lảng lảng, hẩn nhanh chóng bước xuống xe ngựa, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẫy tay với quần chúng nhân dân: “Xin các vị hương thân phụ lão yên tâm! Chỉ cần Đông Phương Ngạo ta ở đây nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ ma thú, tuyệt không để cho ma thú bước nửa bước vào Thủy Hàn Thành!”

Lời tuyên bố đồng dạ của Đông Phương Ngạo kia làm cho dân chúng trong thành đều vui mừng, vỗ tay nhiệt liệt.

Trong xe ngựa, Sở Lạc Lạc trầm mặc, không nói gì, cái tên thích rêu rao này, quả nhiên, đi đến đâu cũng không che dấu được bản chất của hắn.

Một lát sau, từ kẽ răng của Lệ Vô Ngân nhả ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Bốn người được đưa tới nhà trọ sang trọng nhất trong thành, mọi người dân trong thành đều đưa tặng thức ăn ngon, vò rượu, tuy không phải là loại rượu Túy hồng trần nổi danh nhưng cũng là Nữ nhi hồng thượng hạng. Ăn uống no đủ, Đông Phương Ngạo nói: “Chúng ta thật sự là lo lắng thừa rồi! Xem ra ma thú làm loạn ở trong thôn còn chưa tấn công đến Thủy Hàn Thành!”

Sắc mặt Lệ Vô Ngân không chút thay đổi, trong mắt mắt nổi lên tia lạnh nhạt.

Sở Lạc Lạc thản nhiên uống trà, bình tĩnh phun ra một câu: “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo*!” (Câu này dịch có nghĩa là người không có việc gì mà bỗng nhiên ân cần với bạn, không phải kẻ gian thì chính là kẻ trộm.)

Từ khi vào thành tới nay, Sở Lạc Lạc vẫn rất cẩn thận, nàng cẩn thận kiểm tra đồ ăn và thức uống rồi mới yên tâm sử dụng.

Bên ngoài Thủy Hàn Thành thực yên tĩnh nhưng có thể thấy được dấu vết do bị ma thú tấn công nhưng biểu hiện của nhóm dân chúng trong thành lại nằm ngoài dự kiến của nàng. Nàng cảm thấy có chút kì lạ, tuy không nói rõ được nguyên nhân nhưng trực giác nói cho nàng biết, nơi này không đơn giản như vậy.

Lệ Vô Ngân mở to hai mắt nói: “Ta cũng cảm thấy nơi này không ổn, cho dù có muốn ân cần thì cũng phải là lúc chúng ta đã giết được ma thú chứ.”

Đúng vậy! Điểm đáng ngờ trong lòng Sở Lạc Lạc bị một câu của Lệ Vô Ngân nói trúng. Đây chính là điểm khiến cho nàng cảm thấy kì lạ, còn không nhìn thấy bọn họ có bản lĩnh gì cũng không biết có thể đánh bại được ma thú hay không liền nhiệt tình chiêu đãi bọn họ như vậy. Hơn nữa nhìn vào mức độ khoa trương của mọi người ngày hôm nay tuyệt đối không phải là mới chuẩn bị khi bọn họ đột nhiên tới mà giống như đặc biệt đứng đợi ở cổng thành. Giả thiết này tuy là vô lí nhưng những câu nói có thứ tự trong miệng dân chúng làm cho nàng có cảm giác như họ đã qua tập luyện nhiều lần.

“Phân tích theo lời nói của bọn họ thì dường như chúng ta là nhóm người đầu tiên đến Thủy Hàn Thành, nhưng mà nhiệm vụ đã treo thưởng hơn hai tháng tháng rồi.” Sở Lạc Lạc nói ra nghi ngờ trong lòng: “Nhiệm vụ thưởng cấp, thù lao lại nhiều thái kim như vậy, hẳn là phải có không ít người nhận mới đúng chứ!”

“Hai người các người thực là đa nghi! Có lẽ bọn họ ngại nơi này rất xa xôi, nhiệm vụ ở công hội ma pháp rất đa dạng, còn có rất nhiều nhiệm vụ có thù lao cao, địa điểm lại gần tất nhiên người ta đều nhận những nhiệm vụ đó, những nhiệm vụ như ở Thủy Hàn Thành bị xem nhẹ cũng không có

gì kì lạ!” Đông Phương Ngạo chẳng hề để ý nói: “Ngay cả nhiệt tính của người ta cũng có thể hoài nghi, hai người này sao có thể không thú vị đến vậy.”

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân nhìn nhau, aizz, thực sự là không thể nào có cùng đề tài nói chuyện với tên kia.

Hơn nữa, nhìn vào ánh mắt đối phương Sở Lạc Lạc cũng hiểu được, ha ha... Xem ra Lệ Vô Ngân cũng đã nhận ra, ngay khi bọn họ cố ý lớn tiếng thảo luận điểm đáng ngờ thì ở bên ngoài cửa sổ cũng có người lén lút nghe lén.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14: Ma Thú Tấn Công Thành

Một đêm yên tĩnh, không phát hiện ra có gì khác thường, cũng không có ma thú xuất hiện.

Vì hôm qua, khi đến Thủy Hàn Thành thì đã gần hoàng hôn, dưới tình huống bị người dân vây quanh, bốn người đã vào ở trong khách điểm đã được chuẩn bị tốt cho nên sáng sớm hôm nay, Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc liền đi hỏi thăm cửa hàng của Đông Phương gia.

“Đã chuyển đi rồi?”

Đông Phương Ngạo nghe được kết quả ngoài dự kiến.

“Đã chuyển đi từ lúc nào?”

“Ước chừng đã hai tháng rồi, anh hùng, người hỏi thăm tiệm may đó để làm gì?”

“Nếu cần y phục, anh hùng chỉ cần nói một tiếng là được.”

Tìm một cái cơ đuổi mọi người đi rồi Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc vẫn băn khoăn trong lòng.

Cửa hàng của Đông Phương gia ở Thủy Hàn Thành đã chuyển đi rồi? Thế nhưng bọn họ lại không biết chút gì, lấy sự quản lý nghiêm ngặt của Đông Phương gia mà nói, tình huống như thế này thực sự là rất ít khi xảy ra, hơn nữa thời điểm chuyển đi đã là hai tháng trước, dù cho thế nào thì tin tức cũng phải được truyền đến tổng bộ rồi chứ.

Hai tháng?!

“Phân tích theo lời nói của bọn họ thì dường như chúng ta là nhóm người đầu tiên đến Thủy Hàn Thành, nhưng mà nhiệm vụ đã treo thưởng hơn hai tháng tháng rồi.”

Đông Phương Ngạo giật mình, hần nhớ tới câu nói kia của Sở Lạc Lạc, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên. Hần không phải người ngu ngốc, chỉ là quá trình trưởng thành từ trước tới nay quá mức thuận lợi cho nên đối với nhiều chuyện sẽ không suy nghĩ kỹ càng.

--

Cùng lúc đó Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân đi dạo trong thành.

Dân chúng trong thành nhìn thấy bọn họ đều mang bộ dáng nhiệt tình, sùng bái, Lệ Vô Ngân thấy vậy, mày kiếm hơi nhúu.

Bỗng nhiên tiếng kêu của một nữ nhân truyền đến

“Cứu, cứu con của ta...”

Thì ra là một người phụ nữ, ôm đứa con khoảng năm, sáu tuổi bị một tên quan sai cứng rắn kéo đi, hai đầu gối bị kéo lê trên mặt đất.

“Cầu xin người, để cho ta gặp thần đi!” Người phụ nữ hoàn toàn không để ý đến đau đớn trên hai gối, vẻ mặt bi thiết, van xin nói: “Cầu xin người, con ta sắp không chịu nổi nữa rồi.”

“Thần không phải là ai muốn gặp cũng được! Chỉ cần người thành kính cung phụng thần, thần tự nhiên sẽ triệu kiến người!” Quan sai lạnh lùng nói, khi nói đến thần, giọng điệu của hắn có chút biến hóa, trong giọng nói mang theo một loại kính sợ.

Khi nghe đến chữ “thần” này, trên mặt dân chúng xung quanh cũng toát ra một loại biểu thành kính, kính sợ, thậm chí đôi tay đang làm việc cũng dừng lại, đặt lên ngực trái.

“Đội đã!”

Sở Lạc Lạc lên tiếng ngăn cản quan sai rời đi.

“Đem đứa bé đến cho ta nhìn xem.”

Nhìn đến tiểu cô nương ngăn trước mặt mình, quan sai lộ bộ mặt không hồn không giận, hăn a dua tươi cười nịnh nọt: “Là tiểu anh hùng a, nữ nhân này từ sáng sớm liền...”

Sở Lạc Lạc nâng tay phải ý bảo hăn không cần nói nhiều lời vô nghĩa, quan sai kia nhất thời bị khí thế toát ra từ người nàng làm cho khiếp sợ, không tự giác buông lỏng cánh tay của người phụ nữ kia.

“Đến đây, để ta xem cho đứa bé.” Sở Lạc Lạc vươn tay về phía người phụ nữ kia, nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy gương mặt để lộ vẻ thiện ý của Sở Lạc Lạc, người phụ nữ không tự chủ được đem đứa nhỏ mà mình vẫn luôn ôm chặt trong ngực giao cho Sở Lạc Lạc.

Một tia sáng màu trắng từ lòng bàn tay Sở Lạc Lạc bay ra, nàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán đứa bé, ánh sáng trắng ấm áp lập tức bao vây toàn thân đứa bé, Sở Lạc Lạc yên lặng mặc niệm Trị Liệu Thuật trong lòng.

Một lát sau, ánh sáng trắng biến mất.

“Mẹ...”

Đứa bé vốn dĩ sốt cao, môi tím tái, mặt trắng bệch, còn hôn mê nay đã khôi phục. Hăn mở to đôi mắt đen láy thuần khiết như bảo thạch, nhẹ

nhà gọi.

“Con ngoan, con ngoan của ta!”

Người phụ nữ kia kích động ôm lấy đứa bé, dùng trán mình chạm vào trán con, xác định đứa bé đã thoát khỏi nguy hiểm, người phụ nữ kia mới kích động quỳ dưới mặt đất, ngửa đầu lên trời.

“Thần tích a! Là thần tích!”

“Quả nhiên là sứ giả do thần phái tới!”

“Không được nói lung tung! Thần làm sao có thể...”

Thanh âm bàn luận xung quanh ngày càng nhỏ, dân chúng kích động cũng dần bình tĩnh lại, Sở Lạc Lạc cảm thấy được ánh mắt bọn họ nhìn về phía nàng nhiều thêm mấy phần tò mò và tìm tòi nghiên cứu.

“Thần trong miệng các người là ai? Thần ánh sáng sao? Vì sao không đưa đứa nhỏ tới y quán?” Sở Lạc Lạc hỏi người phụ nữ kia.

“Không phải, không phải, thần, thần là thần hộ mệnh của Thủy Hàn Thành chúng ta, thần...” Đối mặt với ân nhân, người phụ nữ kia vốn muốn nói tiếp nhưng là khi nàng nhìn thấy ánh mắt của người xung quanh, bỗng nhiên run rẩy, ánh mắt lóe sáng, nhìn về một nơi bên trong thành.

Đợi hồi lâu Sở Lạc Lạc cũng không nghe được một chữ nào từ miệng người phụ nữ kia phát ra nữa, nàng phất tay, ý bảo người phụ nữ kia rời đi. Người phụ nữ kia kích động ôm lấy đứa nhỏ rời đi, chỉ là ánh mắt khi nàng quay đầu nhìn Sở Lạc Lạc lại có thêm vài phần lo lắng.

Rất nhanh, đám người liền giải tán.

Lệ Vô Ngân vẫn luôn ở bên cạnh nhìn mọi chuyện cũng lâm vào trầm tư, hắn nói: “Vừa rồi chúng ta đi một vòng trong thành dường như không nhìn

thấy ý quán.”

Sở Lạc Lạc cũng không lưu ý điểm này, trong lòng không khỏi có chút bội phục sự cẩn thận của Lệ Vô Ngân, nàng xoa cằm nói: “Chúng ta trở về chờ Đông Phương Ngạo đi, không biết hắn nghe được tin tức gì.”

Nói xong, Sở Lạc Lạc quay người rời đi.

Lệ Vô Ngân theo phía sau, nhìn thân hình nhỏ nhắn đơn bạc, cô gái mười hai tuổi này thực sự làm cho hắn vô cùng kinh ngạc.

Chẳng những có năng lực điều khiển ma pháp cực mạnh còn có cử chỉ, ngôn ngữ của nàng cũng lộ ra kinh nghiệm không phù hợp với tuổi tác nhưng cố tình người khác lại có cảm giác, nếu như là lời của nàng vậy thì không có gì lạ bởi vì lời nàng nói ra, hành động của nàng đều vô cùng tự nhiên cũng không có cảm giác nàng đang giả vờ.

Chỉ là, loại chênh lệch và mâu thuẫn này lại hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Có lẽ ngay cả chính nàng cũng không biết, vừa rồi, khi nàng trị liệu cho đứa bé kia, nụ cười trên môi nàng ấm áp như thế nào, thánh khiết như thế nào...

--

Đợi tới khi Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc trở lại khách điểm thì trời đã tối, ngoại trừ biết được cửa hàng của Đông Phương gia đã không còn ở trong Thủy Hàn Thành, bọn họ còn nghe được một tin tức khác, vừa rồi lại tới một tiểu đội năm người, cũng có đai ngộ mà ngày hôm qua bọn họ đã hưởng.

“Ta và Trương đại thúc là vô tình gặp được, lúc đó chúng ta ẩn từ một nơi bí mật gần đó, không có người nào phát hiện ra chúng ta.”

“Chỉ là, lời nói của dân chúng này giống hết ngày hôm qua!”

Nhưng mà lúc này họ lại nghe được tiếng ồn ào bên ngoài còn có không ít người đang chạy về phía khách điếm.

Vừa chạy vừa hô: “Nhóm anh hùng! Ma thú đến công thành!”

Khi Sở Lạc Lạc đứng ở trên tường thành thì phát hiện có thêm năm người, trong đó có ba kiếm sĩ, hai pháp sư, đều mang vẻ mặt kiêu căng, ánh mắt nhìn đám người Sở Lạc Lạc còn mang theo tia khinh bỉ.

Ngoài thành, một đàn nhện nước đông nghìn nghịt, tám chân cứng như sắt khê động đã nhảy vọt lên, rất nhanh hướng về phía Thủy Hàn Thành. Ánh mắt cũng lóe sáng trong bóng đêm, tỏa ra ánh sáng đỏ rực, vô cùng giống với lúc ở trong thôn trang. Rất nhanh, nhện nước này đã áp sát cổng thành.

“Tiểu hài tử, trở về nhà chơi búp bê đi thôi! Loại chuyện này cũng không phải để các ngươi tới góp vui!”

“Ha ha... Chỉ là không nghĩ tới nhiệm vụ nhiều thái kim này lại mê người đến thế, ngay cả trẻ con chưa dứt sữa cũng đến đây!”

“Ngươi...”

Sở Lạc Lạc khoát tay, ngăn lại Đông Phương Ngạo đang muốn xông lên, nhẹ nhàng mà nói: “Địch nhân của chúng ta là đám ma thú này!”

“Hừ!” Đông Phương Ngạo hừ lạnh một tiếng, đè nén cổ oán khí kia xuống.

Lúc này, trong tiểu đội năm người kia lại có người mở miệng nói: “Ta nói không biết là cái loại ma thú gì, thì ra chỉ là một ít nhện nước, nhiệm vụ này thực sự rất dễ dàng! Ta sẽ ra tay trước, chiếm lấy công đầu!”

Sở Lạc Lạc vốn muốn mở miệng nhắc nhở, đáng tiếc cái tên kiếm sĩ kia đã nhảy từ tường thành xuống, chỉ chốc lát, phía dưới liền truyền ra tiếng kêu thê lương thảm thiết của người kia.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Nhện Nước Biến Dị

Nghe được tiếng kêu thâm thiết của tên kiếm sĩ kia, bốn người còn lại trong tổ năm người kia vội vàng thăm dò nhìn xuống dưới nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối đen. Ở dưới bóng đêm, đôi mắt đỏ rực của nhện nước càng khiến cho người ta sợ hãi.

Một tên pháp sư trung cấp thấy vậy vội vàng phóng một quả cầu lửa xuống dưới để chiếu sáng. Dưới ánh lửa mỏng manh chỉ thấy dưới tường thành, trường kiếm của tên kiếm sĩ kia sớm đã rơi xuống đất, thân thể bị chân của nhện nước đáng sợ bên dưới tường thành chọc thủng, máu tươi ào ạt chảy ra từ lỗ thủng trên ngực.

Ánh mắt tên kiếm sĩ kia trừng lớn, dường như đến lúc chết cũng không tin được mình lại có thể bị nhện nước kia giết chết.

“Đây... Điều này sao có thể xảy ra?” Một nữ pháp sư của tổ năm người kêu lên, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập không thể tin được.

Sức chiến đấu của người kiếm sĩ này bọn họ biết rất rõ, đừng nói là nhện nước, cho dù là ma thú cấp bốn cũng có thể cùng đánh một trận. Hắn làm sao có thể bị loại ma thú cấp hai rác rưởi này giết chết!

Nhìn thấy quả cầu lửa mà tên pháp sư kia phát ra, Đông Phương Ngạo không hỏi bữu môi, trình độ kém quá xa, tuy rằng hắn cũng tu luyện ma thuật thuộc hệ hỏa nhưng ngọn lửa mà Sở Lạc Lạc phóng ra đêm hôm đó ở thôn trang làm cho hắn rung động thật lớn.

Lúc này, kênh đào bảo vệ thành vốn màu xanh lam vào ban ngày giờ đã đen kịt, không phải bởi vì bóng tối mà là bởi vì nhện nước đã bơi xuống sông, dưới lòng sông tràn đầy nhện nước, chúng nó để lộ ra vùng giáp đen trên lưng, bơi lội trong nước.

Rất nhanh nhện nước đã đến bờ bên kia.

Chỉ nghe tiếng “rầm rầm”, thì ra nhện nước đang dùng đôi chân cứng cáp và tấm giáp trên lưng va chạm vào cửa thành, thanh âm kia khiến cho người ta run sợ.

Nhưng mà trong Thủy Hàn Thành lại vô cùng yên ắng, dường như dân chúng đều trốn đi, ngay cả quan sai cũng không có, chẳng lẽ bọn họ yên tâm giao thành cho đám người vì tiền thưởng mà đến này sao? Ngay vào lúc Sở Lạc Lạc đang nghi ngờ thì nhện nước lại tiến thêm một bước.

Chỉ thấy rất nhiều nhện nước đang leo lên tường thành, so với lần trước nhìn thấy, thân hình chúng nó ước chừng lớn gấp đôi, hơn nữa hành động của chúng rất trật tự cũng không phải là tấn công không có mục đích.

Tuy là một tên đội viên đã hi sinh nhưng ngoại trừ lúc đầu có chút bối rối ra thì trên mặt bốn người kia không hề có chút thương cảm nào, xem ra đây chỉ là đội ngũ mới thành lập.

Trong đó, nam pháp sư vừa thi triển Hỏa Cầu Thuật học được kinh nghiệm từ trên người tên kiếm sĩ kia, lần này hẳn không dám tiếp tục khinh địch. Quả cầu lớn đánh bay nhện nước trong một phạm vi nhỏ, thì thể bị nướng cháy rơi xuống kênh đào bảo vệ thành.

Còn chưa kịp cảm thấy may mắn thì nhện nước phía sau lại đi lên lấp vào chỗ trống. Một nữ pháp sư cũng giơ ma trượng lên cao, thi triển Lôi Điện thuật ở phạm vi nhỏ.

Một màn này không khỏi làm cho Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo nhớ tới buổi tối hôm trước, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên.

“Đến bên người ta!”

Lúc này, một giọng nữ thanh thúy truyền đến.

Sở Lạc Lạc đứng ở giữa nhẹ giọng quát, nàng cũng không có nhìn về phía ai thậm chí cũng không nhìn về phía đám nhện nước đang leo lên tường thành. Hai tròng mắt hổ phách của nàng nhìn thẳng phía trước giống như có thể nhìn thấu bóng đêm trước mặt.

Đông Phương Ngạo còn do dự, tự tôn của hắn không cho phép hắn lại một lần nữa bị nữ nhân bảo vệ hơn nữa còn là một tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn hắn.

“Hiện tại không phải lúc để người do dự, nghe!” Một câu của Sở Lạc Lạc nói toạc ra suy nghĩ của hắn.

“Đông Phương Ngạo, người phóng Hỏa Cầu Thuật, Lệ Vô Ngân, người sử dụng Băng Nhận Thuật!”

Mặc dù không biết Sở Lạc Lạc có tính toán gì không nhưng Lệ Vô Ngân biết nàng nhất định là có biện pháp, mà hắn cũng muốn ra một phần lực trong trận đấu này, hắn nhanh chóng bước lên, đứng bên phải của Sở Lạc Lạc.

Trong lòng Sở Lạc Lạc im lặng niệm chú ngữ, dưới chân của nàng phát ra bạch quang chói mắt, một đồ án hình tròn trong suốt, lúc sáng lúc tối xuất hiện dưới chân nàng.

Pháp trận! Đồng tử màu lam của Lệ Vô Ngân đột nhiên co rút lại, ánh mắt nhìn về phía Sở Lạc Lạc tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Pháp trận là một loại ma pháp hệ phụ trợ bởi vì công kích của ma pháp này không được coi là mạnh cho nên bị nhiều người bỏ qua, là một môn ma pháp rất ít người học, người có thể nắm giữ được loại ma pháp này lại càng ít. Trước mắt, ngoại trừ Thành Giáo Hội, cơ bản trên thế gian đã không ai có thể nhìn thấy loại ma pháp này. Cô gái này nhỏ tuổi như vậy sao có thể biết được? Đêm đó có cao cấp ma pháp, bây giờ lại có pháp trận, cô gái này lại có sức phán đoán bình tĩnh vô cùng, càng nghĩ, Lệ Vô Ngân lại càng cảm thấy Sở Lạc Lạc sâu không lường được, rất khó có thể nắm giữ.

Trong mắt Đông Phương Ngạo tràn đầy nghi hoặc, chỉ là biểu tình ác liệt của cô gái này làm cho hắn không tự chủ được đứng ở bên trái của cô.

Bốn người của tổ năm người ở bên cạnh cũng rất nghi hoặc nhưng là tình huống nguy cấp hiện nay sao có thời gian cho họ nghĩ xem tiểu cô nương này đang làm gì. Nam pháp sư vẫn phóng ra hỏa cầu như trước chỉ là nhện nước vẫn tiến lên không dứt, một con bị đánh bay lập tức có ba bốn con tiến lên, mắt thấy nhện nước đã sắp lên đến đầu tường thành.

“Nếu như các người cũng không muốn chết thì nhanh chóng lại đây!”

Sở Lạc Lạc quát về phía bốn người kia, sau đó nhanh chóng liếc mắt về phía hai người bên cạnh nói: “Đông Phương Ngạo! Lệ Vô Ngân! Mau tiến hành công kích!”

“Nhưng mà Hỏa Cầu Thuật của ta...” Đông Phương Ngạo nói, tối hôm đó công kích của hắn một chút tác dụng cũng không có, vì sao Sở Lạc Lạc lại bảo hắn thi triển?

“Cứ làm theo lời ta!”

Hai tròng mắt hổ phách lúc này tràn ngập uy nghiêm, lộ ra một cỗ khí thế khiến cho người ta tin tưởng, sau đó, Sở Lạc Lạc nhắm hai mắt, pháp trận dưới chân càng phát ra hào quang chói mắt.

Băng Nhận Thuật của Lê Vô Ngân đã phát ra, từ khi băng nhận không ngừng, cuộn cuộn bắn ra từ tay của hắn thì hắn liền cảm nhận được bất luận là tốc độ hay uy lực đều tăng gấp mấy lần so với bình thường thậm chí có thể so với chiêu Băng Hàn Thấu Xương của hắn nhưng ma lực tiêu hao lại giảm bớt rất lớn, nhện nước sắp đi đến chân của hắn đều bị băng nhận bắn thủng, ngã xuống.

Đông Phương Ngạo ở bên kia cũng kích động phát ra công kích, lúc này hắn kinh ngạc nhận ra công kích mà hắn vốn tưởng là sẽ mất đi hiệu lực lại có thể đánh bay nhện nước trong một phạm vi lớn. Trong lòng hắn mừng thầm đồng thời cũng biết được thứ kì quái dưới chân Sở Lạc Lạc phát huy tác dụng.

“Động tác nhanh một chút! Pháp trận này không duy trì được lâu!” Sở Lạc Lạc nói với Đông Phương Ngạo đang mừng thầm, người này cứ nhiên lại phát ra một cái hỏa cầu xong lại dừng lại. Tuy rằng biện pháp này có thể đem lại tác dụng cho hai người nhưng mà nàng còn muốn tiết kiệm ma lực, nàng có dự cảm địch nhân tối hôm nay tuyệt đối không chỉ có đám nhện nước này.

Bên này tương đối thoải mái thì tiểu đội bốn người bên kia đã luống cuống tay chân. Pháp sư hệ hỏa và hệ lôi vì tiêu tốn quá nhiều ma pháp mà thở dốc, mà hai tên kiếm sĩ khác không ngừng vung đao chém lung tung mặc dù đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không ngăn được bước tiến của nhện nước.

“Không muốn chết thì đến bên này!” Trong lòng Sở Lạc Lạc có một tia tức giận, những tên tự cho là đúng này, đây là lần cảnh báo cuối cùng của nàng.

Nữ pháp sư hệ lôi nhìn tình hình bên này nhện nước đang tiến lên từng bước, lại nhìn tình hình thoải mái bên phía cô gái bên kia, không khỏi bước chân đi.

Ngay tại lúc nàng sắp bước vào pháp trận, phía sau thân thể của nàng vang lên tiếng kêu thảm thiết của hai tên đồng đội, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai tên kiếm sĩ đã bị nhện nước vây quanh. Mà không phải nói là nhện nước còn cách bọn họ mấy bước nhưng lại phun tơ nhện màu lam băng, tơ nhện trong bóng đêm tỏa ra hàn ý nhàn nhạt...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Đại Chiến Với Ma Hạc

Tơ nhện mà băng lam cuốn lấy chân hai gã kiếm sĩ, trong nháy mắt khi bị cuốn lấy, bọn họ lập tức mất đi ý thức, bị tầng tầng lớp lớp tơ nhện quấn lên cuối cùng cả cơ thể đều bị tơ nhện bao phủ. Dưới ánh trăng, tơ nhện màu lam trong suốt tỏa ra ánh sáng mê hoặc, sau đó bên trên tơ nhện giống như nở rộ ra vô số đóa hoa đỏ tươi, đó là tơ nhện đã bị nhuộm máu, từng đóa hoa máu yên lặng nở rộ trên tơ nhện màu băng lam, màu đỏ rực dần thay thế màu lam, nhuộm đậm thị giác.

Nữ pháp sư hệ lôi nhìn thấy thế không khỏi thét chói tai, tuy rằng đã trải qua vài lần chiến đấu nhưng khi cái chết đến gần nàng như thế, trong lòng vẫn sinh ra cảm giác sợ hãi, bước chân cũng chậm lại.

Mắt thấy một đoàn tơ nhện phóng về phía mình nhưng vị nữ pháp sư hệ lôi hai chân như nhũn ra, hai mắt tràn ngập hoảng sợ nhưng lại không nhích lên nổi nửa bước.

Rồi đột nhiên, một lực kéo mạnh mẽ kéo lấy nữ pháp sư, thân hình nàng như bị một lực lượng mạnh mẽ hút lấy, một cánh tay nắm lấy tay nàng dùng sức ném nàng về phía pháp trận. Đồng thời, một ánh lửa hiện lên, tơ nhện màu băng lam lập tức bốc hơi biến thành từng đợt khói nhẹ biến mất.

“Nữ nhân phiền phức, mau đánh đi!” Đông Phương Ngạo một thân hồng y lớn tiếng nói xong, động tác trên tay cũng chưa từng ngừng lại, một biển lửa đỏ rực nở rộ giữa đám nhện nước.

Không nghĩ tới mình lại được một thiếu niên cứu, hai mắt vị nữ pháp sư hệ lô hiện ra tia cảm kích, nàng vội vàng đứng ở bên người Đông Phương Ngạo, giơ pháp trượng lên, thả ra từng đạo thiên lôi.

Cùng lúc đó một pháp sư hệ hỏa khác cũng đã đứng ở bên trong pháp trận, vẫy tay một cái, cảm thấy ma lực của mình được tăng lên một lượng không nhỏ lại càng thêm tin tưởng.

Có thêm hai người gia nhập làm cho lực công kích của đám người Sở Lạc Lạc gần tăng gấp đôi, sau một phen chiến đấu, đám nhện nước bị thương vong một lượng lớn, những con còn lại dần dần rút lui, không tiếp tục công thành. Chúng nó co cụm lại dưới chân thành, tám cái chân dài giờ được thu gọn lại kề sát bên người, dường như chúng đang chờ đợi vật gì làm cho chúng vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Sở Lạc Lạc đã dừng pháp trận lại, lòng của nàng lại nảy lên nghi vấn.

Lúc trước, khi nàng ngồi trên xe ngựa nhìn vào Thủy Hàn Thành, nhìn thấy con sông màu băng lam bao quanh bảo vệ thành, nàng chỉ cảm thấy màu nước có thể cho người ta cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng. Nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng nếu như ma thú tấn công thành là nhện nước thì đặc tính của loại nước kia nhất định có thể tăng lực công kích của bọn chúng. Điểm này, cho dù dân chúng bình thường không biết nhưng thành chủ hoặc quan sai cũng phải biết chứ.

Ban đêm, không hề có một ngọn gió nhưng là xa xa, phía chân trời lại bay đến một cổ hàn khí. Đôi mắt sáng ngời của Sở Lạc Lạc vẫn nhìn thẳng vào bóng tối trước mặt, đôi mắt ấy ở dưới đêm đen lại càng thêm sáng tựa như sao.

Thấy nhện nước bị thua, nữ pháp sư hệ lô nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhiệm vụ này coi như là hoàn thành đi.

“Xin chào, ta tên là A Tử.” Nữ pháp sư kia nói với Sở Lạc Lạc, tuy rằng người vừa rồi cứu nàng là thiếu niên mặc hồng y kia nhưng mà theo như quan sát của nàng, thiếu niên tuần mỹ toàn thân y phục đen này mới chính là thủ lĩnh của nhóm ba người này.

Nhưng là, Sở Lạc Lạc cũng không quay đầu, ánh mắt của nàng yên lặng nhìn về phía chân trời nói: “Các người tốt nhất là trở vào trong thành đi, không cần tiếp tục muốn làm cái nhiệm vụ treo thưởng này nữa.”

“Lời người nói là có ý gì! Chẳng lẽ người muốn độc chiếm tiền thưởng sao? Nếu như không có chúng ta gia nhập, chỉ dựa vào các người sợ là đã sớm bị ma thú cắn nuốt.” Nam pháp sư khẩu khí vô cùng bất mãn, an toàn lúc này đã sớm làm cho hắn quên đi nguy hiểm chết người vừa rồi cũng đã quên rằng lúc trước hắn hoàn toàn phải dựa vào ba vị thiếu niên này mới có thể giữ lại được tính mạng và đánh bại nhện nước.

“Lúc này muốn chạy, chỉ sợ đã không còn kịp rồi.” Lệ Vô Ngân ngẩng đầu nhìn chân trời, đôi mắt màu băng lam hiện lên một tia trào phúng.

Vừa dứt lời bỗng nhiên một trận cuồng phong cuồn cuộn nổi lên làm cho đất cát bay tán loạn, cơ hồ làm cho người ta không thể mở mắt ra được.

Dùng ống tay áo ngăn trở cuồng phong bất ngờ, híp mắt nhìn lại, chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu là một mảnh lửa đỏ chói mắt.

Sợi tóc bên thái dương của Sở Lạc Lạc bay loạn theo gió, hai tròng mắt màu hổ phách vẫn bình thản như cũ, khóe miệng khẽ nhếch phun ra hai chữ: “Hỏa hạc.”

Nhìn con hỏa hạc đang tới gần kia, thân hình của nó so với lời đồn còn to lớn hơn nhiều, cái bụng đỏ rực lửa trôi nổi nhìn như ánh nắng buổi ráng chiều. Đôi cánh to lớn mở rộng, cho dù là ở trong đêm tối cũng khiến cho người ta có cảm giác như là buổi chiều tà, nếu như là xuất hiện vào ban ngày, vậy thì sẽ là cảnh tượng hoa lệ như thế nào?

“Làm sao bây giờ?” Nam pháp sư hệ hỏa vừa rồi còn rất kiêu ngạo nhất thời trở nên sợ hãi.

“Đông Phương Ngạo, Lệ Vô Ngân, sử dụng Phi Hành Chú!” Sở Lạc Lạc thấp giọng quát, đồng thời xung quanh thân thể nàng cũng phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Nữ pháp sư hệ lôi thấy thế cũng nóng nảy vội vàng nói: “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lời nói của nữ pháp sư rước lấy một trận khinh bỉ của Đông Phương Ngạo, hẳn vẫn nhớ rõ, lúc trước là mình cứu nàng, nhưng mà khi cái tên pháp sư kia nói bọn họ muốn độc chiếm tiền thưởng, vị nữ pháp sư này cũng thực đồng ý nha.

Sở Lạc Lạc cũng không tiếp tục để ý tới vị nữ pháp sư kia, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hỏa hạc, loại ma thú này được người đời gọi là “Phiêu Miểu Hồng Vân”, vốn được coi là biểu tượng của một loài tao nhã nhưng hiện nay trên người nó lại chỉ có hơi thở chết chóc và thị huyết. (Phiêu Miểu Hồng Vân: đám mây đỏ rực bay lượn)

Vào lúc này, hỏa hạc bỗng nhiên vỗ mạnh đôi cánh to lớn, một trận gió xoáy nổi lên, đánh úp về phía đám người Sở Lạc Lạc, Sở Lạc Lạc phải sử dụng ma pháp phong hệ để ngăn cản, một trận gió xoáy khác nổi lên. Hai trận gió mãnh liệt va chạm vào nhau. Sở Lạc Lạc niệm Phi Hành Chú, khi nàng bay lên cao thì thân thể bỗng nhiên bị kìm hãm.

Chết tiệt! Cái nữ pháp sư kia cư nhiên lại phi tới cũng bắt được hai chân của nàng, mắt thấy hỏa hạc đã sắp đánh tới.

Sở Lạc Lạc hô to một tiếng: “Đông Phương Ngạo! Đỡ lấy!”

Chỉ thấy trong tay Sở Lạc Lạc hiện ra một đạo phong nhận, phất tay một cái, mu bàn tay của nữ pháp sư lập tức hiện lên một đạo vết thương. Nữ

pháp sư kia kêu to một tiếng, đau đến nỗi phải buông lỏng hai tay, Sở Lạc Lạc lại phất tay một cái, một đạo cuồng phong bay về phía Đông Phương Ngạo.

Thì ra hẳn đã niệm chú ngữ bay theo sau Sở Lạc Lạc từ lúc nào, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vật, may mắn hẳn xuất thân là một kiếm sĩ, thân thủ cũng khá nhanh nhẹn vì thế lập tức đón được thứ kia.

Định thần nhìn lại! Thì ra là cái nữ pháp sư phiền toái kia, nàng lúc này đã hôn mê bất tỉnh.

Đáng giận a! Rõ ràng Lệ Vô Ngân ở bên cạnh, vì sao Sở Lạc Lạc lại đem củ khoai nóng này vứt cho hẳn!

Đông Phương Ngạo nhìn không được mà oán thầm. Lúc này, chỉ thấy hỏa hạc cúi xuống, lộ ra cái đầu màu đen, ánh mắt tràn ngập huyết tinh nhìn chăm chăm bọn họ, tựa như đang nhìn vật chết.

Vỗ hai cánh một chút, lại một luồng gió lớn thổi đến, lập tức, hai cái móng vuốt to lớn, cứng rắn, sắc bén nhanh chóng đánh về phía bọn họ. Ba người chia ra ba hướng khác nhau để tránh né.

Từ trong tay Sở Lạc Lạc bay ra từng đạo phong nhận, từng cái, từng cái đánh về phía bụng của hỏa hạc. Tuy thân thể kia vô cùng to lớn nhưng cho dù liên tục bị công kích cũng không bị tổn thương gì lớn.

Hỏa hạc bị đau liền gào lên một tiếng, lúc này, đối tượng nó công kích chỉ có một mình Sở Lạc Lạc, nó lập tức phi thân về phía nàng.

Chỉ nghe Sở Lạc Lạc quát khê nói: “Lược Không!!”

Nhất thời, thân hình nhỏ nhắn của nàng bay bút lên không trung, nhanh như một tia chớp, nãy giờ của hai người vẫn luôn lo lắng nhìn nàng cũng không thể nắm bắt được bóng dáng của nàng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Hồng Vân Ngã Xuống

Cô gái mặc y phục đen bay xẹt qua giữa không trung, đối mặt với hỏa hạc, tung ra công kích sắc bén, vẫn thành thạo như cũ, so với thân hình to lớn đang phe thấy đôi cánh kia thì thân hình nhỏ nhắn của nàng giống như đang nhảy múa giữa không trung.

Từ đạo, từng đạo phong nhận từ tay nàng bay ra, từng chiêu, từng chiêu đều cùng đánh vào một chỗ. Hỏa hạc phát ra tiếng rống giận, đồng thời vô số lông vũ đỏ rực rơi xuống tạo thành cảnh đẹp mê hoặc. Nhưng mà giờ phút này cũng không phải là lúc để thưởng thức cảnh đẹp, bởi vì loại cảnh đẹp này là đẹp dễ trí mạng.

Tuy là đêm tối lạnh lẽo nhưng lúc này không khí lại nóng rực.

Lệ khí mà hỏa hạc phát ra ngày càng nồng đậm, đôi mắt cũng bị tơ máu che kín, tốc độ móng vuốt chém xuống nhanh gấp mấy lần so với lúc trước. Mắt thấy sẽ bắt trúng mục tiêu nhưng Sở Lạc Lạc lại có thể từ khe hở của móng vuốt, linh hoạt tránh né. Đáng tiếc, hỏa hạc đã nắm giữ được quỹ đạo di chuyển của nàng, nó vỗ cánh một cái, lập tức, một cơn lốc hình thành, xé không khí đánh về hướng Sở Lạc Lạc tránh đi. Lúc này, một mũi tên băng thật lớn xoay tròn trong không khí bay đến, vùng không khí mà mũi tên băng bay qua đều lộ ra hàn ý, làm cho không khí bị vặn vẹo. Mũi tên băng bắn về phía trung tâm của cơn lốc làm cho hướng gió lệch đi một chút.

“Lệ Vô Ngân, làm không tồi!”

Cô gái mặc y phục đen vừa tránh thoát được một lần công kích đã bay tới bên cạnh Lệ Vô Ngân, mỉm cười khích lệ nói. Nếu như không phải là mũi tên băng của hắn bay tới thì chỉ sợ là nàng sẽ không tránh kịp. Nhưng mà, nếu như lúc này chỉ có một mình nàng thì con hỏa hạc này đã sớm bị nàng làm thịt.

“Không cần khách khí. Chúng ta trước mắt vẫn là đồng đội, nhiệm vụ này vốn là nên hợp lực để hoàn thành.” Lệ Vô Ngân thản nhiên trả lời, tay hắn vẫn làm động tác kéo cung như cũ. Hắn niệm chú ngữ, tay phải liền tỏa ra ánh sáng màu xanh lam, một mũi tên băng lập tức lao ra.

Hỏa hạc giờ móng vuốt chụp tới, mũi tên vốn sẽ đâm vào bụng liền bị nó nắm lại, sức mạnh thật lớn làm cho mũi tên băng gãy đôi rơi xuống đất.

Lập tức, hỏa hạc lại đánh về hướng Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân, lúc này, lại một bóng dáng đỏ rực khác từ tường thành bay lên, hắn giờ cao bảo kiếm, đẩy lên đầu khí màu đỏ, ở giữa không trung tựa như một cái cầu vòng rực rỡ nhất.

Hắn hô lớn một tiếng: “Thứ Hồn-Tàn Phiêu!”

Thân ảnh đỏ rực tập tức tăng tốc, khi đến vị trí ngang bằng với đầu hỏa hạc, hắn vung bảo kiếm, một đạo ánh sáng đỏ xẹt qua, đầu khí thoát ra khỏi thân kiếm, bắn ra ngoài.

Chiêu thức ngày ấy dùng để đối phó với ban giám khảo lại một lần nữa được sử dụng, Vào ngày ấy, khi đầu khí của hắn bị đầu khí màu xanh lam của ban giám khảo làm cho lệch quỹ đạo thì Đông Phương Ngạo đã có linh ngộ mới. Giờ phút này, hắn sửa chữa lại, đem toàn bộ đầu khí tập trung ở thân kiếm sau đó phóng ra, chia làm hai hướng tấn công hỏa hạc, làm cho nó trở tay không kịp.

Đông Phương Ngạo dù gì cũng là một Cao Cấp Kiếm Sư, một chiêu toàn lực của hắn đương nhiên là có uy lực cực lớn. Một chiêu kia vừa vặn đánh

trúng mắt trái của hỏa hạc, nó lập tức phát ra một trận rên rỉ, ở giữa không trung điên cuồng quơ loạn hai cánh ôm lấy đầu.

Rên rỉ xong, trong miệng hỏa hạc lại phun ra từng tia lửa nóng rực, theo cái cổ quay đi quay lại của nó mà tia lửa phun ra vô số phương hướng khác nhau trên không trung.

Cách hỏa hạc gần nhất chính là người vừa công kích nói – Đông Phương Ngạo, hắn vốn đang muốn đắc ý một trậnm lại không ngờ trong miệng hỏa hạc lại lại phun ra tia lửa. Chuyện này vốn không nên xảy ra vậy giờ này lại cố tình xảy ra.

Hắn né tránh không kịp chỉ đành phải giơ hai tay lên ngăn cản.

“Tên ngốc! Còn không mau tránh đi!”

Thanh âm thanh thúy truyền đến, Sở Lạc Lạc lướt tới bên cạnh hắn, mang hắn tới nơi an toàn.

Thì ra khi tia lửa sắp thiêu tới chỗ Đông Phương Ngạo thì Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân đồng thời ra tay. Lệ Vô Ngân lấy nước dập lửa, làm cho lửa lớn kia giảm đi một nửa uy lực. Sở Lạc Lạc lại thi triển Lướt Không Thân Pháp tóm Đông Phương Ngạo đi.

“Ha ha, chiêu vừa rồi của ta cùng không tồi đi!”

Sở Lạc Lạc tức giận trừng lớn mắt, người này cũng không nhìn tình huống một chút, mắt thấy tia lửa lại một lần nữa phóng tới, nàng thả lỏng người, dưới chân đạp không khí bên dưới, chật vật tránh thoát.

Lệ Vô Ngân vội vàng phát ra mũi tên băng hấp dẫn sự chú ý của hỏa hạc làm cho hai người kia thành công trốn tới nơi an toàn.

Ba người mùa dù chưa từng lên kế hoạch nhưng phối hợp lại vô cùng ăn ý, hai vị thiếu niên kia dường như sinh ra để chiến đấu, lại có thể ở trong cuộc chiến mà tìm ra sự ăn ý.

Sở Lạc Lạc vốn dĩ muốn tấn công bụng của hỏa hạc nhưng trong phút chốc khi hỏa hạc phun lửa nàng mới phát hiện tất cả những chiêu nàng phát ra lúc trước đều là vô dụng. Nàng hơi nhếch khóe miệng, giơ tay phải lên, bên trên lập tức xuất hiện một quang cầu màu xám bạc, bên trong quả cầu có nhiều điểm sáng tựa như những ngôi sao, giữa bóng tối tỏa sáng tựa như bảo ngọc.

Mà tay trái của nàng lại hóa ra một tấm chắn bằng băng màu lam thẫm. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo, dáng người nhỏ nhắn của nàng như một tia chớp phóng về miệng của hỏa hạc.

Tia lửa nóng cháy thế nhưng lại không thể hòa tan lá chắn bằng nhìn như vô cùng mỏng manh kia. Khi tiếp cận miệng của hỏa hạc, Sở Lạc Lạc quăng quang cầu trong tay ra, quang cầu lập tức bay vào trong miệng hỏa hạc.

Hỏa hạc rốt cục cũng không thể phun ra tia lửa nữa, nó kêu lên thảm thiết, thanh âm kia mang theo đau đớn không thể nói lên lời. Đôi cánh của nó đập loạn trong không khí, thân thể to lớn lay động lập tức rơi từ trên không trung xuống. Thân hình nó rơi vào trong thành, va chạm với mặt đất cứng rắn lạnh lẽo gây ra chấn động lớn. Chấn động kia giống như một tảng đá lớn nện vào lòng mọi người.

Biến động này xảy ra, ngoại trừ Sở Lạc Lạc Lạc, mọi người khác đều trợn mắt há mồm.

Đông Phương Ngạo vốn khi Sở Lạc Lạc hành động cảm thấy khó hiểu thậm chí lo lắng kích động nhưng vào một khắc khi nhìn thấy cô gái kia lông tóc vô thương ở giữa không trung, mà hỏa hạc thì lại bỗng nhiên rơi

xuống đất hẳn thậm chí quên mất chính mình lúc này đang ở giữa không trung, thiếu chút nữa là thất thần rơi xuống đất.

Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng bay xuống, thân hình hỏa hạc nằm ở trên đất vẫn còn đang giãy dụa.

Lúc này mọi người rốt cục có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của hỏa hạc. Lông chim vốn dĩ đỏ rực lúc này chỉ còn chỗ bụng còn lưu lại màu sắc vốn có. Lông ở trên đầu của nó, thậm chí là lưng đều biến thành màu đen, tản ra hơi thở thị huyết.

Hỏa hạc này vốn nên ở trên bầu trời bay lượn tựa như một quý tộc tao nhã nhất, hỏa hạc này vốn nên được mọi người xưng tụng là “Phiêu Miểu Hồng Vân”, đến khi ngã xuống mới hiện ra loại sắc thái xấu xí không nên xuất hiện trên người nó.

Không! Ma thú này là bị hắc ma pháp ăn mòn mất đi ý thức mới có thể như vậy. Nay sinh mệnh của nó đã sắp trôi qua, cho dù nó là một ma thú, cho dù nó vừa rồi còn đe dọa đến sinh mạng của mọi người thì nó cũng không nên chết đi ở cái tư thái xấu xí này.

Trong lòng Sở Lạc Lạc dấy lên lửa giận, giận cái tên đứng sau mọi chuyện lợi dụng hắc ma pháp để hại người, lợi dụng hắc ma pháp để làm cho những ma thú ngoan ngoãn này mất đi bản tính. Thế nhưng động tác của nàng vẫn nhẹ nhàng vô cùng, tay phải của nàng đặt trên đầu hỏa hạc, động tác trấn an giống như khi nàng trị liệu cho đứa bé lúc trước.

Nhất thời, hảo quang vạn trượng, lọt vào trong ánh mắt mọi người là bạch quang thánh khiết.

Đợi đến khi bạch quang tan đi, long vũ đen đều rơi xuống đất để lộ ra màu đỏ rực lửa bên trong, kia mới là sắc thái thuộc về nó!

Đồng thời khi bạch quang biến mất, hỏa hạc rốt cục cũng yên bình nhắm hai mắt lại...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Yến Tiệc Mừng Công.

Nhìn thấy ánh mắt hỏa hạc trước khi chết toát ra tia cảm kích và an bình, Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo đều ngẩn ra.

Con người màu lam của Lệ Vô Ngân dần hiện ra một tia kiên định, hẳn không khỏi hơi mím môi.

Đông Phương Ngạo nhìn thấy tất cả, yên lặng nhìn cô gái mặc áo đen, miệng lẩm bẩm nói: “Vì sao, người...”

Vì sao người lại vì nó tiêu hao ma lực của mình?

Tuy rằng lời còn chưa dứt nhưng Sở Lạc Lạc có thể hiểu được nghi vấn của Đông Phương Ngạo, nàng thản nhiên trả lời: “Ma thú cũng có tôn nghiêm.”

Lời nói thản nhiên của nàng làm cho trong lòng của Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo cùng chấn động, giống như sáng tỏ cái gì.

Một bóng dáng thon dài từ chỗ tối đi ra, bóng đêm che khuất bộ dạng của người nọ. Người nọ nhìn bóng dáng Sở Lạc Lạc, hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Ma thú cũng có tôn nghiêm? Có ý tứ!”

Lúc này, lại có một bóng dáng khác từ chỗ âm u rời đi, vội vàng chạy tới nơi nào đó trong thành.

Hắn lướt qua vài cái quảng trường rồi chợt dừng lại trước mặt một tòa nhà lớn. Gõ cửa theo một nhịp tiết tấu, “Chi nha” một tiếng, bên trong có một

người cầm đèn lồng ra mở cửa. Dựa vào ánh sáng của ngọn đèn có thể nhìn thấy bảng hiệu trên cửa ghi rõ ba chữ “Phủ Thành Chủ”.

“Đại nhân! Thật!”

Người nọ chạy đến mộ căn phòng, có chút kích động hô.

Người vẫn đưa lưng về phía cửa quay đầu lại, thì ra là một nam nhân ước chừng năm mươi tuổi, hắc khê quát: “Chuyện gì khiến người hoa mang rối loạn như vậy, còn ra thể thống gì nữa.”

“Đại nhân, chúng ta đợi được rồi! Hỏa hạc đã bị đánh bại!”

“Cái gì?! Hỏa hạc không phải bỏ đi mà là bị giết?” Giọng nói người nọ lộ ra kinh hãi.

“Đúng vậy, đại nhân! Thời điểm hỏa hạc rơi xuống ta nhìn thấy rất rõ ràng!”

“Là người nào đánh bại hỏa hạc?”

“Này...” Người kia giọng điệu không chắc chắn lắm nói: “Đại nhân a, trời quá tối, ta nhìn không rõ lắm.”

“Thôi đi, dù sao cũng chính là một người trong đó, thật tốt quá, ha ha! Lúc này thần nhất định sẽ vừa lòng!”

Sáng sớm hôm sau, mặt trời đã lên cao, thân thể hỏa hạc vẫn còn nằm ở trong thành, lông chim đỏ rực dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Dân chúng toàn thành đều tò mò nhìn nhưng lại sợ hãi không dám tới gần, chỉ là ở xa xa vụng trộm đánh giá, nhỏ giọng nghị luận.

Nam pháp sư hỏa hệ khi chiến đấu vẫn luôn tránh né cùng với nữ pháp sư hệ lôi tên gọi A Tử hôm qua ngất xỉu bị Đông Phương Ngạo để lại ở

trường thành cả đêm hứng gió lạnh lúc này cũng đứng ở quảng trường. Hai người kia ngẩng đầu ưỡn ngực, toàn thân là bộ dạng anh hùng chỉ là bọn họ chột dạ, vẫn không dám nhìn ba vị thiếu niên kia.

Mà Sở Lạc Lạc đứng trước mặt hỏa hạc, dùng tinh thần lực thăm dò, nghe được một số lời nói kì quái.

“Trời ạ! Bọn họ cư nhiên thành công! Thật sự là không ngờ.”

“Nói vậy, những người này đều thông qua khảo nghiệm?”

“Đợi hơn hai tháng cuối cùng cũng đợi được rồi, lần này thần nhất định sẽ thực vừa lòng.”

“Đúng vậy, thần vạn năng nhất định sẽ bảo vệ chúng ta.”

Quan sai nói chuyện với nhau xong, bọn họ giờ không biết xử trí con quái vật to lớn này như thế nào mà mệnh lệnh của thành chủ bọn hắn cũng đã làm xong, chính là mời mấy vị anh hùng này tới tham dự tiệc mừng công vào tối nay.

Sở Lạc Lạc sau khi nghe quan sai nói xong, lẳng lặng đứng ở một bên, cũng không mở miệng đáp lại. Ánh mắt của Lệ Vô Ngân cũng chỉ là nhìn cô gái áo đen này, không nói gì.

Sau khi nghe được những lời ca ngợi không dứt xong, Đông Phương Ngạo vô cùng thân thiết nói chuyện với đám quan sai. Hai pháp sư kia tuy là có chột dạ nhưng lại vẫn không chống lại được hư vinh trong lòng, đem chính mình tựa như anh hùng sớm đã quên hết những uất ức đêm qua.

“Thân thể to lớn như vậy, hay là tách ra, chuyển từng bộ phận ra ngoài mai táng đi.”

“Theo ta thì trực tiếp hỏa thiêu một trận, càng sáng khoái hơn.”

“Thân thể lớn như vậy phải đốt tới khi nào!”

Quan sai thảo luận xem nên xử lí hỏa hạc như thế nào, nói một hồi vẫn chưa ra được cái phương pháp thỏa đáng nào.

“Đông Phương Ngạo, còn có người!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, thì ra là Sở Lạc Lạc vẫn chưa từng lên tiếng, nàng chỉ vào tên pháp sư hỏa hệ kia nói: “Dùng pháp thuật hỏa hệ, tiễn đưa nó đi.”

Ngữ khí tuy là lạnh nhạt nhưng ẩn chứa uy nghiêm, một câu của Sở Lạc Lạc nói xong, hai người kia không dám không theo, không khỏi làm cho hai tròng mắt mọi người rớt xuống đất. Ba người hợp lực, đẩy lên ngọn lửa lớn, thân thể hỏa hạc bị lửa đỏ thiêu đốt không còn một mảnh, ngay cả xương cốt cũng không lưu lại.

Khói mù mịt bay về phía chân trời, khói kia thể nhưng cũng là màu đỏ, làn khói kia bay trong không trung tựa như bóng dáng hỏa hạc đang nhảy múa, tao nhã như thế, to lớn như thế. Làn khói bay lên bầu trời, ở trước mắt mọi người hóa thành một đám mây đỏ rực hiếm có.

Đáng tiếc, một trận gió thổi qua, tất cả đều tan biến, giống như sinh mạng của hỏa hạc đã trôi đi mất.

Ban đêm, trong phủ thành chủ.

Đèn đuốc sáng trưng, thành chủ Thủy Hàn Thành cố ý mở một bữa tiệc thiết đãi sáu vị

anh hùng.

Sở Lạc Lạc dẫn đầu đoàn người, Trương đại thúc, Lệ Vô Ngân, Đông Phương Ngạo theo sát phía sau, cuối cùng là hai pháp sư kia. Đoàn người dưới ánh mắt ủng hộ của dân chúng và dưới sự dẫn dắt của một đám quan sai, ngẩng đầu bước nhanh đến phủ thành chủ.

Sau khi sáu người bước vào xong, cửa lớn bằng đồng ầm ầm đóng lại vang lên tiếng vang trầm đục, ngăn trở tầm mắt dân chúng, cũng ngăn trở ánh mắt lo lắng của một phụ nhân đang ôm con.

Ánh mắt của nàng giờ chỉ có thể nhìn thấy cửa lớn bằng đồng khép chặt, uy nghiêm lại dữ tợn.

Thủy Hàn Thành tuy là ở gần biên giới nhưng vì nơi này có Túy Hồng Trần nổi tiếng cho nên phủ thành chủ cũng rất có khí phách. So với phủ thành chủ Vân Quy Thành lần trước đã được nhìn qua thì hơn vài cấp.

Đoàn người Sở Lạc Lạc xuyên qua sân lớn có trồng cây ngô đồng, đi qua tiền thính ra về cổ điển cuối cùng cũng tới được nơi bày tiệc.

Thành chủ của Thủy Hàn Thành, tuổi chừng hơn năm mươi, tóc mai hai bên đều đã bạc, vẻ mặt hiền hòa. Hắn đứng ở trung tâm của phòng, hành một cái đại lễ với sáu vị anh hùng sau đó mời mọi người an tọa.

Trên bàn bày đầy các loại món ngon, các loại quả khô mới mẻ, mà ở một bên của phòng mở tiệc có một cái đỉnh lớn bằng đồng, trong bếp lò lửa cháy nhè nhẹ, một trận mùi hương thơm ngát tỏa ra khắp phòng.

Ngay cả món ngon đầy đủ cả sắc hương vị trên bàn cũng trở nên âm đậm trước mùi hương kia.

Trương đại thúc cũng là một người hiếu rượu, vừa ngửi thấy mùi thơm kia hẳn hẳn biết đó nhất định là rượu ngon hiếm có.

“Rượu ngon! Rượu ngon a!” Trong miệng hắn không khỏi thoát ra lời tán thưởng.

“Vị anh hùng này thật là người hiếu rượu nha!” Thành chủ lập tức đáp lại “Thành này chịu đựng ma thú quấy nhiễu cũng đã hơn hai tháng rồi, cũng nhờ các vị anh hùng rat ay tương trợ mới giữ được tính mạng của

bách tính trong thành, Lý Duy ta vô cùng cảm kích, tối nay ta mở một bữa tiệc là để chúc mừng công lao của các vị anh hùng.”

“Trong cái đỉnh đồng kia là rượu ngon độc nhất vô nhị của thành chúng ta – Túy Hồng Trần.”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Thần Miếu.

Túy Hồng Trần, loại rượu ngon nổi danh khắp Thánh Vân đại lục.

Là say giữa hồng trần hay vẫn là vì hồng trần mà say!

Từ lúc bắt đầu bước vào phòng Sở Lạc Lạc liền chú ý tới vị thành chủ của Thủy Hàn Thành kia. Tuy rằng nàng nghi ngờ sự kiện ma thú quý dị này tuyệt đối có liên quan đến thành chủ hoặc quan sai nhưng mà, nàng cứ nhiên lại không cảm nhận được một chút hơi thở của hắc ma pháp nào trên người thành chủ. Thậm chí cũng không có một chút dao động ma pháp nào. Lúc này, nàng có thể kết luận thành chủ cuat Thủy Hàn Thành chỉ là một người thường.

Điều này thực sự ngoài dự đoán của nàng.

Thành chủ Lý Duy gật đầu ý bảo người hầu bên người lấy rượu ngon trong đỉnh đồng ra. Khi vừa mở nắp đỉnh ra, hương rượu lập tức xông vào mũi, hương thơm thuần khiết mê hoặc giác quan của mọi người.

“Chư vị anh hùng! Lý mỗ trước hết kính mọi người một ly!” Lý Duy tự rót cho mình một ly rượu, nâng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu ngâm thơ, đánh đàn ca hát, vốn là cử chỉ phong nhã, nhưng đối với những kiếm sĩ và pháp sư này, rượu ngon lại có thể làm cho bọn họ tăng lên vài phần khí chất dũng cảm. Động tác vừa rồi của Lý Duy khiến cho người ta cực kì cảm kích.

Lúc này, Trương đại thúc, Đông Phương Ngạo và hai pháp sư kia đều giơ ly rượu lên, một hơi cạn sạch, khen không dứt miệng.

Sở Lạc Lạc do dự một chút, thoáng cúi đầu, trong mắt xẹt qua một tia khác lạ, cuối cùng cũng giơ ly rượu lên, lúc này, Lệ Vô Ngân cũng đã uống xong một ly rượu.

Rượu ngon như thế, nếu như không uống chẳng phải là mất hứng hay sao?

Trăng tròn ngày càng lên cao, bữa tiệc vẫn tiếp tục đến nửa đêm.

Thành chủ Lý Duy lại một lần nữa nâng chén, lớn tiếng nói: “Đến đây! Đến cảm tạ nhóm thiếu niên anh hùng này, là bọn họ cứu thành của chúng ta, đánh lui ma thú đáng sợ, chúng ta lại kính bọn họ một ly.”

Nói xong, Lý Duy tự mình uống trước, sau đó đem ly rượu dốc ngược xuống ý bảo hẳn đã uống hết. Vẻ mặt mang theo ý cười nhìn mọi người đều uống xong, lúc này bữa tiệc mới chấm dứt.

Đoàn người Sở Lạc Lạc lại một lần nữa được hộ tống trở về khách sạn. Dọc đường đi, dân chúng vui vẻ hộ tống, không ngừng nói những lời khen tặng.

Đi ngang qua chỗ rẽ, một phụ nhân ôm con, trông mong nhìn đoàn người Sở Lạc Lạc, cau mày, muốn tiến lên lại bị nam nhân phía sau giữ chặt lại. Xoay người lại nhìn, cuối cùng nàng vẫn là rời đi.

Dưới ánh trăng, hai bóng dáng rong ruổi trong đêm đen, bọn họ không cười đùa nhưng tốc độ lại nhanh như gió, chạy vội về phía Thủy Hàn Thành.

Từ thành thị gần Minh Nguyệt quốc nhất một đường chạy tới, suốt một ngày một đêm chưa từng ngừng lại.

Hai người này chính là giáo sư của Thánh Vân học viện, Mặc Vô và Ngô Thích.

Ngày ấy, khi bọn họ nghe được tin tức từ Thánh Giáo Hội liền vô cùng tức giận. Trong lòng Mặc Vô có chút hối hận, đều là do ông nhất thời ngu ngốc, nếu như ba thiếu niên kia bị mất mạng, trong lòng ông sao có thể dễ chịu? Vì thế, Mặc Vô luôn làm theo ý mình mang theo Ngô Thích lại một lần nữa xông vào Tổng bộ Thánh Giáo Hội, bởi vì ông nghĩ ra một biện pháp rất nhanh có thể đến được Thủy Hàn Thành.

Vì Thánh Giáo Hội ở mỗi quốc gia, thậm chí là mỗi thành phố lớn đều có phân đàn, thành viên của Thánh Giáo Hội có thể thông qua truyền tống trận để đến các phân đàn. Mặc Vô suy nghĩ, nếu như ông nhớ không lầm thì một thành thị ở Minh Nguyệt Quốc có có phân đàn của Thánh Giáo Hội. Cái thành thị kia cách Thủy Hàn Thành chỉ có hai ngày đi xe. Vì thế, ông xông vào Tổng bộ Thánh Giáo Hội khởi động truyền tống trận.

Bởi vì sợ hãi uy danh của Mặc lão cho nên vài tên thành viên của Thánh Giáo Hội chỉ có thể mở miệng khuyên bảo, tuy rằng trong lòng vẫn mắng thầm không thôi, lại không dám làm gì.

Trong đêm đen, khi tới gần Thủy Hàn Thành, vô số điểm sáng hồng rực lóe ra trong bóng đêm.

“Mặc lão, người xem phía trước, là cái gì vậy?” Ngô Thích chỉ vào đám điểm sáng hồng rực đang di chuyển nói.

Mặc Vô không trả lời mà dùng hành động để biểu đạt ý nghĩ của ông, đợi hai người tới gần mới phát hiện đây là một đám nhện nước, chỉ là đây cũng không phải là nhện nước bình thường, thân hình chúng nó lớn gấp đôi bình thường, hai mắt tỏa ra hồng quang mang theo vài phần khí thể thị huyết.

“Chúng nó đã hị hắc ma pháp ăn mòn, xem ra trong Thủy Hàn Thành xuất hiện hắc ma pháp cũng không phải là nói dối!” Mặc Vô nói, trong lòng của ông càng thêm lo lắng.

“VẬY...bạn nhỏ?” Ngữ khí của Ngô Thích có chút bối rối.

“Bạn họ hắc là vẫn còn an toàn! Trên người đám nhện nước này còn lưu lại hơi thở ma pháp, nhìn vào hiện trạng của chúng nói thì chủ là một đám tàn quân!”

Thanh âm nói chuyện của Mặc Vô còn chưa dứt, đám nhện nước đã đánh về phía hai người.

Chỉ thấy Mặc Vô phất tay một cái, liệt hỏa hùng hực bao vây đám nhện nước lại. Một chiêu này đúng là chiêu Sở Lạc Lạc đã từng sử dụng “Hỏa Diễm Tu La!” Chỉ là khi Sở Lạc Lạc sử dụng chỉ là một loại ma pháp trung cấp phạm vi nhỏ nhưng là Mặc Vô chỉ nhẹ nhàng bang qua phất tay một cái, lửa lại bao vây từng con nhện nước một, mà lửa cháy lại so với chiêu của Sở Lạc Lạc càng thêm lợi hại.

Dưới ánh sáng của lửa đỏ hai người vẫn chạy như bay về hướng Thủy Hàn Thành, tốc độ lúc này so với khi trước còn muốn nhanh hơn.

--

Ồn ào qua đi, Thủy Hàn Thành vào buổi tối lại khôi phục vẻ im ắng, vài bóng đen rất nhanh xẹt qua ngã tư đường, đi đến trước khách điểm nơi đám người Sở Lạc Lạc ngủ lại.

Dường như sớm biết là sẽ có người đến, cửa khách sạn cũng lặng lẽ mở ra, mấy người lắc mình bước vào.

“Đều ngủ say sao?” Một người trong đó thấp giọng hỏi.

“Yên tâm, ngài còn không biết sao? Uống vào Túy Hồng Trần đặc chế, tất cả đều ngủ

giống như lợn chết.” Tiểu nhị trong khách điến cười hì hì đáp.

Mấy người kia cực kỳ ăn ý đi vào phòng của đám người Sở Lạc Lạc, đẩy cửa bước vào, không bao lâu sau mỗi người đều khiêng một người ra. Nhìn nhau gật đầu một cái rồi lại chạy nhanh trở ra. Một đường này gặp một vài dân chúng nhưng đáng vẻ đều bọn họ đều làm như không thấy, giống như đã sớm tập thành thói quen, mà không, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về hướng Tây Nam của thành, trên mặt là vẻ tiều tụy.

Đêm đen, yên tĩnh không một tiếng động, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì chỉ là

nhóm anh hùng vốn được dân chúng ca tụng ở tiệc mừng công lại biến mất, vô tung vô ảnh.

Phía Tây Nam của Thủy Hàn Thành, một tòa miếu thờ im lặng sừng sững ở đó. Vách tường xám xịt của miếu thờ được ánh trăng chiếu vào là cho tòa miếu này có thêm mấy phần thần bí. Bảng gỗ ngoài cửa chỉ đơn giản viết hai chữ: Thần miếu.

Chỉ là ngôi miếu này thoạt nhìn vẫn còn rất mới, dường như là mới được tu sửa lại, cũng không biết bên trong thờ phụng loại thần linh nào. Chỉ là vẻ mặt thành kính của mọi người chỉ thấy ngôi thần miếu này có địa vị rất cao ở Thủy Hàn Thành.

“Thủ hộ thần đại nhân tôn quý, tiểu nhân đưa tế phẩm đến cho ngài đây.” Một người cầm đầu đem người đang vác trên vai thả xuống, vẻ mặt cung kính quỳ trên mặt đất nói: “Đây là những người chúng ta chờ đợi đã lâu, là tế phẩm đã thông qua khảo nghiệm của ngài, bọn họ đã giết chết hỏa hạc. Lần này nhất định khiến cho ngài vừa lòng.”

“Rống...” Trong Thần miếu truyền ra tiếng kêu trầm thấp, phảng phất như tỏa ra áp lực nặng nề.

Nghe tiếng gầm, trên gương mặt của người cầm đầu hiện ra nụ cười nhếch nhếch: “Để cho ngài đợi lâu, tiểu nhân đem đám người này đi vào.”

Nói xong liền đứng dậy, vung tay lên, dẫn những người còn lại khiêng người vào bên trong.

Đám người Sở Lạc Lạc được đặt trên tế đàn, mấy người kia cũng không dám lưu lại, lập tức xoay người rời đi. Cửa Thần miếu được đóng lại, trong đêm đen yên tĩnh phát ra âm thanh trầm đục.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Bộ Mặt Thật Của Thần.

Theo tiếng cửa đóng lại “Kèo kẹt” một tiếng, đôi mắt của Sở Lạc Lạc lập tức mở ra, ở trong bóng tối u ám lóe ra tinh quang. Con người linh động màu hổ phách kia vừa chuyển đã hiểu rõ nội tình bên trong thần miếu.

Ở chính giữa có những chiếc bàn đặc chế thực lớn, sáu người đều bị đặt trên những cái bàn này. Trong đó ngoài cùng bên trái là nam pháp sư hỏa hệ sau đó theo thứ tự là Đông Phương Ngạo, Trương đại thúc, nữ pháp sư lợi hệ, Sở Lạc Lạc và ngoài cùng bên phải là Lệ Vô Ngân.

Lúc này, ngoại trừ Sở Lạc Lạc thì những người khác đều nhắm chặt hai mắt, không hề biết gì.

Sở Lạc Lạc vừa định đứng dậy nhìn xem mọi người thế nào thì bỗng nhiên phía sau thần miếu truyền đến một trận chấn động, giống như một vật nặng bị tha lời trên mặt đất.

Nghiêng tai nghe ngóng một chút, Sở Lạc Lạc lại quay lại chỗ cũ, nằm xuống giả bộ hôn mê bất tỉnh.

Thanh âm càng ngày càng gần, bột bóng đen khổng lồ đi từ chính điện của Thần miếu tới đây, chậm rãi đi qua hành lang thật dài. Vật kia còn phát ra thanh âm trầm thấp mà khan khan kì quái.

Bỗng nhiên, bóng đen còn chưa đi vào đến nơi đã có hành động.

Sở Lạc Lạc lại có thể cảm nhận được trên người nói tản mát ra hơi thở của hắc ma pháp!

Khi nàng từ trên bàn nhảy xuống thì một thứ màu đen, giống như cái roi thật lớn cuốn lấy thân thể của pháp sư hỏa hệ ở bên trái. Trong nháy mắt khi bị cuốn lên, nam pháp sư kia liền tỉnh lại.

“A...a...” Hắn phát ra tiếng kêu rên thống khổ, ngoại trừ kêu rên, hắn cũng không thể phát ra ngôn ngữ nào khác.

Sở Lạc Lạc cũng không có động thủ bởi vì nàng còn chưa thăm dò được bộ mặt thật của bóng đen kia. Đối với vị thần trong miệng dân chúng Thủy Hàn Thành, trong lòng nàng cũng có vài phần tò mò.

Huống chi Sở Lạc Lạc cũng không phải là một người tốt, đối với loại người như nam pháp sư kia, hừ! Chỉ sợ cứu hắn xong hắn còn có thể quay đầu cắn người một cái đâu.

Tiếng kêu vô cùng thảm thiết làm cho mấy người còn lại cũng lập tức thanh tỉnh nhưng lại chỉ có một người giống như Sở Lạc Lạc nhảy từ trên bàn xuống còn những người kia đều không thấy có động tác gì.

Bóng đen kia dường như đang chơi đùa với con mồi, cũng không lập tức giết chết nam pháp sư kia. Cái roi màu đen của hắn lúc cuốn chặt lúc thả lỏng, khi thì đóng đưa trước mặt, thường thức vẻ sợ hãi đến cực điểm cùng với tiếng kêu thảm thiết của con mồi.

“Đây là thứ gì?”

Lệ Vô Ngân đi đến bên cạnh Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng hỏi.

Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng lắc đầu, nàng cũng rất hiếu kì bộ mặt thật của thần thủ hộ này.

“Này! Đây là xảy ra chuyện gì?!” Đông Phương Ngạo nằm trên bàn hô, tuy rằng giọng điệu của hắn rất táo bạo nhưng ngữ điệu vẫn là mềm nhũn vô lực.

“Thiếu... Thiếu gai, người không sao chứ?” Trương đại thúc thân thiết hỏi, hắn muốn đứng dậy nhưng giờ mới phát hiện toàn thân dường như không còn sức lực.

Lúc này, pháp sư A Tử tỉnh lại khi nghe được tiếng kêu thảm thiết của đồng đội mới phát hiện ra mình không phải là ở trên giường trong khách điểm mà là ở trong một nơi kì lạ. Bởi vì cả người vô lực, không thể cử động, nàng chỉ có thể phát ra những tiếng kêu cứu thống khổ.

Có lẽ là do thanh âm của những con mồi này rất ồn ào, vật kia dường như có chút mất kiên nhẫn phát ra một tiếng gầm nhẹ. Roi dài cuốn lấy nam pháp sư thắt chặt lại làm cho thân thể nam pháp sư bắt đầu vặn vẹo. Khuôn mặt vì đau đớn đã sớm biến dạng, hai đôi mắt mang theo tia hoảng sợ lồi ra. Miệng há to muốn kêu nhưng trong miệng của hắn lại chảy ra chất lỏng, đỏ tươi lại mang theo một chút hắc ám.

Yết hầu nam pháp sư phát ra từng tiếng “ùng ục.. ùng ục..”, sau đó đồng tử cũng bắt đầu mất đi tiêu cự, hốc mắt chảy ra máu tươi, đầu lưỡi cũng thò ra khỏi miệng. Rốt cục hắn cũng không thể phát ra âm thanh nào nữa, chỉ còn tiếng máu tươi rơi tí tách, tí tách...

Nữ pháp sư hoảng sợ nhìn sự việc tàn khốc này diễn ra, lạnh yên không một tiếng động, đến cả tiếng cầu cứu cũng quên không thốt ra, giống như bị câm vậy.

Lúc này, một cây roi khác lại từ hành lang kéo tới, chuẩn xác cuốn lấy một chân của Đông Phương Ngạo, kéo hắn ra khỏi bản tế, ngã xuống trên mặt đất lạnh băng, chậm rãi kéo về phía bóng đen. Kết cục bi thảm của nam pháp sư kia và cảm xúc trợn nhót từ trên chân truyền đến làm cho trong lòng Đông Phương Ngạo sinh ra một nỗi sợ hãi.

Hắn bất chấp cái gì thể diện hay không thể diện, hắn vô lực hô: “Này! Hai người các người, không thể thấy chết mà không cứu a!”

Tuy rằng không gian vô cùng u ám, chỉ có một vài ánh nến nhỏ nhoi nhưng mà năng lực quan sát của một Kiếm Sư Cao Cấp của hãn cũng chưa từng biến mất.

“Thật là một tên ngốc!”

Thanh âm lạnh lùng của Lệ Vô Ngân truyền đến, hai cái tên pháp sư kia và Trương đại thúc mặc mưu thì cũng thôi đi, nhưng mà cái tên Đông Phương Ngạo kia. Vừa rồi còn tưởng hãn giả vờ đâu, nào biết hãn thực sự uống hết mấy ly rượu có vấn đề kia chứ. Cái tên đồng đội này, mệ cho hãn còn là một Kiếm Sư Cao Cấp, thật sự là làm tổn hại danh hiệu này.

“Này này, hai người các người không cần quá đáng vậy chứ! Mau tới cứu ta!”

Đông Phương Ngạo nói với vẻ mặt kinh hoàng, trong thanh âm có tia run rẩy ngay cả chính hãn cũng không phát hiện ra.

“Hiện tại biết sợ rồi?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sở Lạc Lạc vang lên “Trong yến hội cho người bao nhiêu ánh mắt người chính là đều không nhìn thấy sao? Uống thứ rượu kia đến là vui vẻ nha! Còn cùng người ta uống rượu a, hiện tại hối hận đi?”

Trên yến tiệc tối nay, khi thành chủ kính rượu với bọn họ, Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân theo bản năng cho nhau một ánh mắt, khi bọn hãn muốn ám chỉ với Đông Phương Ngạo thì tên kia đã uống xong ly rượu.

Cho nên, thừa dịp này, phải khiến cho tên kia nếm thử đau khổ mới được, miễn cho sau này hãn luôn không bao giờ cảnh giác một ai.

Cái tên Đông Phương Ngạo là một kẻ rất quật cường, hãn làm sao có thể thừa nhận rằng mình sợ hãi. Mở miệng cầu cứu đã là cực hạn của hãn, nghe được câu nói sau cùng của Sở Lạc Lạc, hãn rõ ràng không rên một tiếng.

Ngược lại là Trương đại thúc vẫn luôn luôn cầu cứu thay hân.

Ngay tại khi Đông Phương Ngạo sắp bị kéo vào phạm vi của bóng đen là lúc Sở Lạc Lạc ra tay. Một con rắn lửa bò lên cái roi màu đen kia, cùng lúc đó, Lệ Vô Ngân thân pháp nhanh nhẹn lướt qua kéo áo Đông Phương Ngạo, quăng hân đến một góc cách đó không xa.

“Lệ Vô Ngân! Người cư nhiên đối với lão tử như vậy!” (Độc câu này máu hủ của ta lại nổi lên, hai anh yêu nhảy lăm cấn nhau đau...) Đầu Đông Phương Ngạo bị đụng vào vách tường cứng rắn nhất thời liền phát ra tiếng kêu kinh thiên động địa.

Bởi vì con mồi tới tay bọ người ta cướp đi, bóng đen phát ra một tiếng rống giận. Tiếng kêu kia khàn khàn, trầm thấp, quỷ dị khó có thể hình dung, chui vào tai mọi người giống như rắn độc chui vào tai vậy, khó có thể chịu nổi.

Lúc này Lệ Vô Ngân cũng không có để ý tới Đông Phương Ngạo bởi vì vừa rồi, khi hân tiến lên cứu Đông Phương Ngạo, dưới ánh lửa hân có thể nhìn rõ được cái roi dài kia.

Chính xác mà nói, kia cũng không phải là một cái roi mà là một cái xúc tua thô to, trơn bóng, bên trên còn có một loại chất lỏng nhớp nháp khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm lại khiến cho người ta sợ hãi. Lệ Vô Ngân cảm thấy chính mình không thể tưởng tượng được vật ẩn mình trong bóng đêm kia đến tột cùng sẽ có bộ dạng như thế nào...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Ác Mộng

Vào lúc Lệ Vô Ngân cứu Đông Phương Ngạo ra, Sở Lạc Lạc cũng dựa vào ánh lửa mà nhìn rõ cái xúc tua kia.

Tuy là vẻ mặt nàng không chút thay đổi nhưng đôi mày đẹp vẫn hơi nhăn lại. Nàng lạnh nhạt nhất tay, ở trước mặt bóng đen lập tức nổi lên một bức tường lửa. Không gian kín mít vốn không hề có gió nhưng ngọn lửa lại giống như bị gió lạnh thổi qua mà đông đưa. Dường như trong không khí có một cỗ sát khí nhìn không thấy, sờ không được.

Sở Lạc Lạc nghiêng đầu nói với Lệ Vô Ngân: “Nhanh! Đỡ bọn họ đến một bên đi.”

Lệ Vô Ngân đè xuống cảm giác khác thường từ đáy lòng, cái loại cảm giác làm cho lẩn nổi da gà, lập tức, hắn rất nhanh chuyển Trương đại thúc và nữ pháp sư A Tử đến một góc an toàn.

Lúc trước, vì tình huống khẩn cấp hắn chỉ có thể quăng Đông Phương Ngạo đến một bên. Làm đầu hắn đập vào vách tường chỉ là vô ý vì vậy hắn đi tới bên người Đông Phương Ngạo, muốn đỡ cái tên đang suy yếu vô lực kia. Nhưng mà Đông Phương Ngạo vung tay hét lớn: “Tránh ra! Lão tử không cần người đỡ!”

Lệ Vô Ngân vốn cũng là một thiếu niên chính trực, mặc dù bề ngoài lạnh lùng ôn trọng nhưng trong lòng cũng có chút kiêu ngạo. Nếu không lúc trước khi thí nghiệm để nhận học cũng sẽ không vì một chút bụi bặm trên người mà đánh nhau với Đông Phương Ngạo. Nhìn thấy Đông Phương

Ngạo không biết cảm kích như thế, Lệ Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, xoay người đi đến bên cạnh Sở Lạc Lạc.

“Đông Phương Ngạo! Đường có đùa giỡn tính tình.” Đôi mắt màu hổ phách của Sở Lạc Lạc xuyên qua ánh lửa, gắt gao nhìn chăm chăm bóng đen đang từ từ tới gần, khẽ nhú mày, lạnh giọng quát.

Đông Phương Ngạo nghe vậy chỉ bủi môi, cuối cùng cũng không tranh luận nữa, tự mình cố sức lết về phía Trương đại thúc và nữ pháp sư kia.

Nhưng vào lúc này, trước mặt bọn họ phảng phất nổi lên một trận âm phong, âm hàn đến thấu xương. Trận gió kia khiến cho bức tường lửa cuốn về phía bóng đen, dường như bị thứ gì đó ăn mòn, hấp thu, dần dần biến mất.

Lửa này biến mất một cách vô cùng quỷ dị làn cho Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân cũng không khỏi sửng sốt.

Lúc này, bọn họ nghe được một tiếng cười ghê rợn.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy cái xúc tua từ trong bóng tối lộ ra, không ngừng đong đưa trông không khí.

Nếu như nói thế giới này có thứ gì có thể khiến cho người ta gặp ác mộng thì quái vật trước mắt chính là một trong số đó.

Hiện tra trước mặt Sở Lạc Lạc lúc này là một con quái vật lớn ước chừng bằng mấy người cộng lại. Nói nó là quái vật chính là bởi vì vật thể màu đen trên mặt đất kia. Không có xương cốt, không có chân cũng nhìn không thấy tay. Cả người che kín một loại chất lỏng sền sệt màu đen, chất lỏng màu đen kia không ngừng lưu động, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy cánh tay, đôi chân của nam pháp sư kia trồi lên khỏi chất lỏng đặc sệt, sau đó lại bị kéo xuống, tiếp tục bị ăn mòn.

Chất lỏng sóng sánh kia chồm chất lên người quái vật, trên người nó cũng tản ra hơi thở hắc ma pháp nồng đậm. Ở trên đầu lại hé ra một gương mặt giống như loài người, cái miệng màu đỏ thật lớn mở ra, phát ra tiếng trầm thấp, dường như là tiếng cười.

“Hương vị này, rất bình thường ha ha... Không nghĩ tới tế phẩm hôm nay lại thú vị như vậy, ta dường như cảm nhận được ba cỗ hương vị rất ngon.”

Đây chính là Thủ hộ Thần trong miệng dân chúng Thủy Hàn Thành, một con quái vật ghê tởm như vậy!

Hiện tại, Sở Lạc Lạc cảm thấy nghi hoặc trong lòng ngày càng rõ ràng, từ những lời nói nhỏ nhặt nghe được lại một lần nữa lặp lại trong lòng. Đặc biệt sau khi bọn họ đánh bại hỏa hạc xong nghe được lời nói nhỏ của dân chúng, còn có lời nói của đám người vừa đưa bọn họ tới làm tế phẩm.

“Những người này đều thông qua khảo nghiệm.”

“Đợi hơn hai tháng rốt cục cũng đợi được, lần này thần nhất định sẽ rất vừa lòng.”

“Đây là những người chúng ta chờ đợi đã lâu, là tế phẩm đã thông qua khảo nghiệm của ngài, bọn họ đã giết chết hỏa hạc. Lần này nhất định ngài sẽ vừa lòng.”

Nói như vậy thì bọn họ cũng không phải là nhóm người đầu tiên bị đem thành tế phẩm.

Hơn hai tháng này, nhất định đã có không ít người vì tiền thưởng mà đến. Những người đó không phải thành thức ăn trong bụng nhện nước và hỏa hạc thì cũng trở thành đồ ăn để nuôi nấng thủ hộ thần này. Tuy rằng không biết cái gọi là khảo nghiệm kia là thế nào nhưng mà bọn họ là nhóm

người đầu tiên có thể giết chết hỏa hạc, cho nên cũng trở thành tế phẩm “có thể làm cho thần vừa lòng.”

Nếu như có thể lựa chọn, Đông Phương Ngạo tình nguyện đây chỉ là một cơn ác mộng không có thật.

Đông Phương Ngạo chưa đi được xa nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, đến khi thấy bộ dạng của quái vật không khỏi sợ ngây người. Đặc biệt khi nhìn thấy những xúc tua vừa quăn lên người mình, hăn nhin không được nôn khan vài tiếng, vừa nôn vừa nói: “Đây là thứ quý gì a! Thật ghê tởm!”

Trong lòng Sở Lạc Lạc lúc này là phần nộ, mặc dù không biết con quái vật ghê tởm này là người nào dùng hắc ma pháp gọi đến nhưng mà toàn bộ dân chúng thành này đều bị che mắt, thậm chí cho rằng nó là thần thủ hộ mà cúng bái. Còn nghĩ muốn đem một số người có tu vi cung kính dâng cho nó làm đồ ăn. Điều này làm cho nàng sao có thể không tức giận.

Cho nên nàng phát động công kích, vừa ra tay đã là Hỏa Long Thuật – pháp thuật hỏa hệ cao cấp! Một con rồng lửa từ lòng àn tay nàng bay lên, gào thét bay về hướng quái vật.

Cảm nhận được lửa cháy nóng rực, con quái vật đang đưa xúc tua về một bên. Mắt thấy rồng lửa sẽ đánh trúng mục tiêu thì một đồng vật thể màu đen kia bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo.

Lúc này, âm phong thổi qua nơi này.

Ở giữa luồng gió xuất hiện một khoảng trống thật lớn, giống như mắt bão, cũng chính là nơi bắt đầu của luồng gió. Khoảnh khắc rồng lửa bị hút vào trong đó, lập tức nó biến mất cùng với khoảng trống kia.

Rồng lửa biến mất?

Cứ như vật biến mất, giống như là một chiêu kia của Sở Lạc Lạc chưa từng được xuất ra.

Biến cố này chẳng những khiến cho những người đang xem cuộc chiến, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng ngẩn ra. Không nghĩ tới con quái vật này lại có khả năng hấp thu hỏa nguyên tố. Một khi đã vậy...

Chưa đợi này ra tay, Lệ Vô Ngân bên cạnh đã xuất chiêu, chiêu này là chiêu thức ma pháp hệ băng lợi hại nhất mà hắn có thể sử dụng vào lúc này, cũng là một pháp thuật cao cấp – Băng Chi Phá!

Sở Lạc Lạc cũng biết rõ uy lực của chiêu này, chỉ là khi quả cầu màu lam đánh về phía quái vật cũng là lúc mắt bão lại một lần nữa xuất hiện, mà vận mệnh của quả cầu cũng giống hệt rồng lửa, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, không một tiếng động, hô hấp của mọi người đều tại một khắc này đình chỉ.

Tiếng thở dài thỏa mãn phá vỡ sự yên tĩnh, con quái vật kia phát ra âm thanh “Cô lỗ, cô lỗ”, giống như đang cắn nuốt, hấp thu năng lượng.

“Hương vị rất ngon! Rất muốn ăn...”

Thực hiển nhiên, thứ nó muốn ăn không phải là nguyên tố ma pháp này mà là những ma pháp sư phát ra những nguyên tố này.

Sở Lạc Lạc khiếp sợ, là vì lúc này nàng phát hiện ra năng lực của quái vật này không phải là hấp thu hỏa nguyên tố mà chính là cái gọi là Cắn Nuốt!

Tâm tư Sở Lạc Lạc xoay chuyển, muốn tìm ra một phương pháp khả thi nhưng mà cái miệng to kia lại một lần nữa xuất hiện, nguy cơ xuất hiện!

Con người hồ phách khê nheo lại, nàng hô lớn: “Lệ Vô Ngân! Mau tránh ra!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Nguy Cơ

Sở Lạc Lạc vừa dứt lời thì chỉ thấy quái vật lại một lần nữa mở ra cái miệng đỏ lòm của nó.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một đạo ánh lửa xuất hiện trong miệng quái vật, sau đó một con rồng lửa bay ra, vô luận là kích thước hay hình dạng, rồng lửa này đều giống hệt với rồng lửa mà Sở Lạc Lạc xuất ra. Nhưng con rồng lửa này lại càng thêm quý dị bởi nó không chỉ mang một màu đỏ rực mà phía trên lửa đó còn có màu đen quẩn lầy, cả người tỏa ra hơi thở tử vong. Rồng lửa mang hai màu đen đỏ hỗn loạn gào thét đánh thẳng về phía Lệ Vô Ngân.

Chết tiệt! Quả thật là Phản Phệ!

Không nghĩ tới quái vật này ngoài Căn Nuốt còn có thể đem ma pháp vừa hấp thu được phát ra ngoài, hơn nữa nó còn biết nước lửa tương khắc, dùng chiêu này công kích pháp sư hệ băng như Lệ Vô Ngân.

Sau khi nghe được lời cảnh báo của Sở Lạc Lạc xong, Lệ Vô Ngân đã có chuẩn bị, hăn rất nhanh có thể tránh được con rồng quái dị kia. Khi hăn dừng lại ở trung tâm chính điện của thần miếu, trong lòng vẫn còn khiếp sợ.

Rồng lửa nện thật mạnh xuống mặt đất, mặt đất lập tức bị nứt một mảng lớn nhưng lại không có đá vụn bắn ra mà chỉ nghe thấy tiếng “Xèo xèo” vang lên, tiếng vang này không phải là do đất đá bị nhiệt độ nóng rực của hỏa long thiêu đốt. Lúc này mặt đất dường như bị ăn mòn, lập tức trở nên

gồ ghề, thế như lại chỗ đất đá đó vẫn còn có một vài ngọn lửa cháy lên, quý dị vô cùng.

--

Khi đám người Sở Lạc Lạc đánh nhau với con quái vật ở trong thần miếu, dao động ma pháp lớn như vậy cũng làm cho dân chúng toàn thành chấn động.

Bọn họ đều ngó đầu ra khỏi cửa sổ, thậm chí còn có người y phục không chỉnh tề chạy ra ngoài cửa. Nhưng mà tất cả bọn họ chỉ yên lặng nhìn về phía thần miếu. Nơi đó thường thường phát ra những ánh sáng khác nhau, tuy rằng trong lòng có nghi hoặc nhưng dưới chân lại không dám bước lên một bước.

Bởi vì, thần thủ hộ không phải là thứ mà loại phàm phu tục tử như bọn họ có thể nhìn thấy, chỉ có thành chủ đại nhân tôn quý, là người phát ngôn của thần mới có thể gặp mặt người.

Mà ở phủ thành chủ, trận đánh cũng làm kinh động thành chủ và thủ vệ của hắn.

“Đây là có chuyện gì?!” Thành chủ Lý Duy tức giận quát.

Vì sao ở phương hướng thần miếu lại phát ra chấn động lớn như thế, hắn đã có thể chắc chắn rằng trong mấy người kia khẳng định đã có người không uổng Túy Hồng Trần đặc chế.

Nhưng trong số những người đó có cao thủ đánh giết chết hỏa hạc a! Lý Duy lo lắng cho an nguy của thần thủ hộ, vào lúc này hắn thực hận không thể lắp thêm đôi cánh ở trên lưng. Vì thế hắn vội vã mạng theo những thủ vệ có liên quan chạy nhanh đến thần miếu.

Mặt khác, tại một căn phòng trong khách điểm đã sớm bị người ta bỏ quên, từ trong một bọc hành lí nhỏ, một luồng sương mù đỏ như máu từ bên trong thoát ra, sau đó luồng sương mù này hóa thành một thiếu niên tuấn mã.

Tối nay, ánh trăng lạnh lẽo như nước hồ.

Một bóng dáng đơn bạc lại dùng một tư thế quỷ chạy dưới ánh trăng, nơi hắc hướng đến cũng chính là thần miếu. Tóc dài màu đỏ sậm dài tới thắt lưng vì chạy nhanh mà tung bay trong gió.

Nhưng mà ngay khi hắc tới gần thần miếu thì một bóng người thon dài mạnh mẽ chặn đường đi của hắc.

Lúc này, trong lòng Lãnh Nguyệt chỉ có lo lắng, không biết tỷ tỷ bên kia xảy ra chuyện gì? Tuy rằng tỷ tỷ bảo hắc yên tâm ở trong phòng chờ nàng trở về nhưng là khi cảm nhận được ma pháp, hắc vẫn không nhịn được hóa thành hình người.

Nhưng mà, một nam nhân xa lại lại dám chặn đường đi của hắc.

Người cản hắc phải chết!

Lãnh Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, hai tròng mắt đỏ như máu tràn đầy sát ý, dưới chân hắc khễ điểm, vươn tay phải, móng tay cứng rắn sắc bén trong nháy mắt dài ra, đánh về phía nam từ kia.

Nhưng mà, nam nhân kia đột nhiên cười cũng làm ra một động tác khiến cho Lãnh Nguyệt không thể nào ngờ tới.

--

Trong thần miếu.

Hỏa điểm có tính chất ăn mòn?!

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân kinh nghi nhìn nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết phải đối phó như thế nào.

“Ha ha ha... Chạy trốn cũng nhất nhanh, lại đỡ mọi chiêu này đi!” Tiếng cười khàn khan trầm thấp lại một lần nữa truyền đến, bên trong lời nói phảng phất có thể cảm nhận được niềm vui sướng khi đùa giỡn con mồi.

Con quái vật kia lại mở miệng ra, từ miệng nó phun trào từng đạo băng tiễn, băng tiễn sắc lạnh đánh úp về phía đám người Sở Lạc Lạc.

Nếu chỉ có một mình Sở Lạc Lạc thì nàng cũng không phải cố sức như vậy, đáng giận là quái vật kia lại có thể thông minh như thế, lần này lại sử dụng ma pháp diện tích lớn. Sở Lạc Lạc không thể mặc kệ Đông Phương Ngạo đang vô lực bên kia. Nàng vội vàng phi thân qua, nâng thân hình nặng nề kia lên, cũng đồng thời sử dụng Phi Hành Chú và Lướt Không để né tránh.

Trong lòng Đông Phương Ngạo vô cùng xấu hổ, hãn như thế nào lại rơi vào hoàn cảnh uất ức như thế này, vinh quang khi xưa cùng với tự tôn của một Cao Cấp Kiếm Sư khiến cho hãn xấu hổ và tức giận không chịu nổi! Đồng thời hãn lại vô cùng oán giận chính mình, không thể cảm thấy thoải mái bởi lúc này hãn không những là kẻ trói gà không chặt mà thậm chí còn trở thành gánh nặng của người khác!

Ở một hướng khác, trong mắt Lệ Vô Ngân hiện lên một tia do dự, hãn khẽ nháy mắt một chút cuối cùng vẫn bay tới nhắc Trương đại thúc và nữ pháp sư A Tử, cố hết sức bay lên.

Băng tiễn vô cùng sắc bén mang theo hàn ý nhàn nhạt, từ cái từng cái khi ghim vào mặt đất. Tại chỗ kia lửa đỏ vẫn thiêu đốt, băng âm hàn và lửa nóng cháy giao hòa, ngay khi băng bị hòa tan, đồng thời hỏa diễm cũng tắt, trên mặt đất bỗng tỏa ra từng đợt, từng đợt sương khói màu lục, sương khói tỏa ra một mùi hương gay mũi.

Thoáng nhìn đám sương khói màu lục kia, Sở Lạc Lạc cảm thấy không ổn, lập tức nhắc nhở nói: “Nín thở, có độc!”

Trong nháy mắt khi nói chuyện, nàng cũng đã hít vào hai ngụm khói độc.

Lại nhìn Lệ Vô Ngân, hần vốn phải ôm theo hai người mà phi hành đã phải cố hết sức, giờ lại phải nín thở, chắc chắn khó có thể kiên trì lâu. Cuối cùng vẫn nhìn không được hít phải khói độc, thân thể cũng từ không trung rơi xuống, cũng may hần vì phải mang theo hai người nên bay không cao cho nên không bị thương, chỉ là bị ngất đi.

Ý thức của Sở Lạc Lạc cũng bắt đầu mơ hồ, ánh mắt cũng mờ đi, thân hình nàng mang theo Đông Phương Ngạo ở trên không trung cũng lung lay sắp đổ.

Thật đáng giận! Không nghĩ tới nàng đã sống qua một đời lại có thể trúng loại kế của loại tiểu nhân này!

Không được! Nàng tuyệt đối không thể nhận thua như thế!

Nghĩ đến đây, trong con ngươi màu hổ phách hiện lên một tia ngoan tuyệt.

Chỉ thấy trong sương khói màu lục mờ lung lóe lên một luồng sáng, lập tức máu tươi nở rộ. Một tay Sở Lạc Lạc rút thanh kiếm to bên hông Đông Phương Ngạo, một kiếm cắt lên tay mình, máu tươi từng giọt, từng giọt chảy ra.

Lửa cháy trên mặt đất đã sớm tắt, Đông Phương Ngạo một thân hồng y đang hôn mê nằm bên dưới Sở Lạc Lạc, từng giọt máu tươi từ cánh tay Sở Lạc Lạc chảy xuống rơi trên áo của Đông Phương Ngạo. Máu đỏ và vải đỏ lập tức hòa thành một thể.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Chân Tướng Rõ Ràng.

Sở Lạc Lạc một thân y phục đen đứng giữa không trung, ống tay áo vỡ tan để lộ ra cánh tay tuyết trắng đang chảy ra từng giọt, từng giọt máu tươi, khuôn mặt tái nhợt tràn ngập quật cường và cứng cỏi. Nàng ném thanh kiếm xuống, cánh tay không bị thương chậm rãi giơ lên, trong lòng bàn tay những tụ ra một quả cầu màu xám bạc, chỉ là quả cầu này so với vài lần trước ảm đạm hơn nhiều, không có hào quang, tự nhiên mà giản dị.

“Ám Lưu Quang!”

Lời nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ miệng Sở Lạc Lạc thoát ra, cánh tay vung lên, ném quả cầu màu xám bạc ra ngoài.

Ám lưu quang, tựa như một đóa hoa lặng lẽ trôi nổi trong bóng tối, đây chính là một vong linh ma pháp độc đáo mà Sở Lạc Lạc sáng tạo ra, có hiệu quả giống với năng lực cắn nuốt của con quái vật kia.

Quang cầu ảm đạm ở trong không khí xẹt qua tạo thành một hình vòng cung, rơi thẳng vào cái miệng đang mở to của quái vật.

Khi quả cầu màu xám bạc bị nuốt xuống, quái vật đột nhiên kêu lên “Ngao” một tiếng. Chất lỏng đặc sệt trên thân thể bắt đầu vắn vẹo, sôi lên ùng ục tạo thành những bọt khí, bọt khí vỡ tan tỏa ra mùi hương khó ngửi.

“Đây là... cái thứ quỷ quái gì!” Bộ mặt của quái vật vắn vẹo trở nên dữ tợn, nó thống khổ rống lên, chất lỏng màu đen vẫn không ngừng sôi trào, cơ thể nó thoát ra từng đợt, từng đợt khí tỏa ra mùi khó chịu.

Nhìn con quái vật thống khổ kêu gào, khoe miệng Sở Lạc Lạc lộ ra một nụ cười khê, thân thể mềm nhún, ngã xuống đất.

Lúc này, cửa lớn của thần miếu bị mở ra, thành chủ Lý Duy mang theo quan sai xông vào.

Khi hắn nhìn thấy con quái vật đang thống khổ kia lập tức xông đến, cảnh tượng khủng bố này làm cho nhóm quan sai chết đứng tại chỗ, chân tay luống cuống. Con quái vật ghê tởm này cư nhiên lại là Thủ hộ Thân thần thánh trong lòng bọn họ.

Nhưng bọn họ còn không kịp hét lớn thì tất cả quan sai đều bị xúc tua cuốn lấy, vận mệnh giống như nam pháp sư kia. Sau khi quái vật cắn nuốt mấy tên quan sai xong, thân thể của nó rốt cục cũng khôi phục bình thường.

“Đứa nhỏ, ta đến chậm, ngươi không sao chứ!” Thành chủ Lý Duy đứng ở một bên thân thiết nói, giọng điệu của hắn giống như một người cha hiền lành.

Nhưng mà, đáp lại hắn lại là một cái miệng giống như một bồn máu há rộng, nuốt lấy hắn!

Lúc này, Sở Lạc Lạc đã rơi xuống nhìn một màn vừa buồn cười vừa đáng sợ này nhưng khi thấy hai cái xúc tua vươn về phía nàng, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn tuyệt mỹ của nàng lộ ra một tia tươi cười chua xót.

Chẳng lẽ... Thực sự chết như vậy?

Ngay khi xúc tua tới trước mặt Sở Lạc Lạc, bỗng nhiên mộ bóng đen xẹt qua, đứng chắn trước thân hình nhỏ nhắn kia. Chỉ thấy một khối thủy tinh màu đen lơ lửng giữa không trung, nháy mắt hiển ra một đạo ảo ảnh.

Tuy là ảo ảnh nhưng vẫn vô cùng rõ ràng, đây là bóng dáng của một nam nhân, tóc dài màu tím thẫm tùy ý buông xuống, không ngừng lóe ra u

quang nhàn nhạt. Dáng người kia nhàn nhã, tựa như một đóa hoa nở rộ trên mây nhưng khí thế trên người hắt phất ra lại khiến cho người ta nhìn không được mà ngưỡng mộ, tựa như thánh phong không thể chạm tới, lồng lộng đứng vững.

Sở Lạc Lạc nhìn biến cố bất thành linh cũng có chút mê mang khó hiểu, phía trên bóng dáng thon dài mờ mịt kia là một viên thủy tinh đen quen thuộc nổi lơ lửng. Khóe miệng lạnh nhạt của Sở Lạc Lạc đột nhiên nở rộ ra một chút tươi cười, sau đó yên tâm nhắm mắt lại để cho mình ngất đi.

--

Khi Sở Lạc Lạc thức dậy thì phát hiện mình đang ở trong phòng khách sạn, vết thương trên tay nàng đã được băng bó cẩn thận.

Nàng có chút khó hiểu, vừa rồi nàng không phải là đang ở trong thần miếu đối mặt với cái Thủ hộ Thần đáng sợ kia sao?

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy giáo sư Mặc Vô, Ngô Thích, Lê Vô Ngân và Đông Phương Ngạo đều đứng ở ngoài cửa.

“Tiểu nha đầu! Người tỉnh rồi sao, ngủ suốt một ngày một đêm rồi.” Mặc Vô từ ái nói, cô bé này vì duy trì tỉnh táo lại có thể nhẫn tâm chém một nhát vào tay mình, thực sự là rất ngoài dự kiến của hắn. Nếu không phải là cô gái này kiên trì đến phút cuối cùng chỉ sợ hắn cũng không kịp đến cứu viện.

Sở Lạc Lạc muốn đứng dậy lại phát hiện ra toàn thân mình không có một chút sức lực, chẳng lẽ khí độc của quái vật còn chưa tiêu tan hay sao?

“Người mất máu quá nhiều, cơ thể hư thoát là chuyện bình thường, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục.” Giáo sư Mặc Vô nói ra hồ nghi trong lòng Sở Lạc

Lạc.

Nhìn qua chỉ là một cô gái yếu đuối, không ngờ khi chiến đấu còn quật cường hơn cả Đông Phương Ngạo, khi chiến đấu hoàn toàn quên mất nàng cũng chỉ là một người bình thường có máu thịt mà thôi.

Ở Thủy Hàn Thành tĩnh dưỡng hai ngày, dưới sự trị liệu của Mặc Vô, Sở Lạc Lạc rất nhanh đã khôi phục thể lực.

Trong hai ngày này nàng đã nghe Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân kể lại những việc đã xảy ra.

“Sau khi chúng ta hôn mê thì hai vị giáo sư cùng lúc đuổi tới, hóa giải nguy hiểm lần này, con quái vật kia cũng bị tiêu diệt.”

“Dân chúng Thủy Hàn Thành sau khi nhìn thấy bộ mặt thật của con quái vật kia cũng dần dần tỉnh táo lại.”

“Ngày hôm sau, người của Thánh giáo hội cũng tới đây, hừ!” Ngữ khí của Đông Phương Ngạo cực kì khinh thường, mấy tên ở Thánh giáo hội này, rõ ràng chẳng góp một phần sức lực nào nhưng nay lại đem chính mình giống như chúa cứu thế, nhận sự biết ơn của dân chúng toàn thành, coi mấy người bọn họ giống như là người mà Thánh giáo hội phái đến vậy.

Chuyện này làm cho vị thiếu niên chính trực này tràn ngập oán hận.

“Còn nữa, con quái vật kia là do thành chủ triệu hồi ra.” Lệ Vô Ngân tiếp lời nói.

“Năm trước, con trai của thành chủ tạ thế, hẳn không biết ở chỗ nào tìm được một cuộn da dê, bên trên có một chút ma pháp trận kì lạ. Đáng tiếc là cuộn da dê kia đã rơi vào tay người của Thánh giáo hội.”

“Ý của người là con quái vật kia thực sự là con trai thành chủ?” Sở Lạc Lạc hỏi, nàng còn nhớ rõ một màn trước khi nàng hôn mê.

“Không sai, dựa vào phân tích của giáo sư, cái tên thành chủ kia đã dùng hắc ma pháp triệu hồi con hắc từ địa ngục ra. Thứ mà thông qua cấm thuật để triệu hồi ra thì chỉ có thể là quái vật thôi, chỉ là hắc một lòng cho rằng thứ kia là con của hắc.”

“Vì làm cho con hắc sớm ngày khôi phục nguyên trạng hắc không tiếc dùng quỷ kế lừa gạt dân chúng toàn thành, đem con quái vật này trở thành thần thủ hộ mà sùng bái, sau đó lại công khai treo giải thưởng khiến cho một số người có tu vi đến Thủy Hàn Thành, trở thành thức ăn cho con quái vật kia.”

Tuy rằng chân tướng thật sự nàng cũng đoán được một chút như trong lòng Sở Lạc Lạc cũng có không ít băn khoăn, nàng nói: “Nhưng mà thành chủ kia cũng chỉ là một người bình thường.”

“Tiểu nha đầu, việc này người cũng đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Mặc Vô và Ngô Thích ra ngoài điều tra vừa trở lại khách điểm nghe được lời nói của ba người liền nói.

Nhìn bộ dạng chinh tề khó có được của Mặc Vô, ba người không khỏi cùng sửng sốt.

Nhìn thấy phản ứng của ba đứa nhỏ, Mặc Vô cười to, nháy mắt vài cái nói: “Nhiệm vụ hiện nay của ba người các người chính là trở lại học viện, chuẩn bị đón nhận giảng dạy thật tốt, giảng dạy của ta rất nghiêm khắc đó!”

“Ý của ngài là...” Ba người rất vui sướng, trăm miệng một lời nói.

Mặc Vô cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, gật đầu nói: “Khảo nghiệm lần này, đã xong!”

--

Trên đường trở về, xe ngựa to lớn này đối với nhiều người như vậy có chút chật chội. Vì thế Ngô Thích bị Mặc Vô đá lên phía trước làm bạn với Trương đại thúc, còn ông ta thì lại lười biếng nằm ở trong xe, giơ bầu rượu lên, say khướt nói: “Hồng trần nhạ... Túy thương sinh...”

Hiển nhiên, trong bầu rượu kia là Túy Hồng Trần của Thủy Hàn Thành.

Nhìn thấy bộ dạng này của Mặc Vô, Sở Lạc Lạc nhin không được nở nụ cười. Khi tay phải của nàng phủ đến trước ngực, nàng chạm vào một vật cứng.

Nàng run sợ một lúc, lúc này mới nhới tới ảo ảnh đêm đó, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng gợn lên, nở rộ một nụ cười tuyệt mỹ, xem ra nàng đúng là thiếu nó một cái ân tình đâu!

--- Đề lời nói với người xa lạ ---

Nhiệm vụ chấm dứt! Chương tiếp theo sẽ là cuộc sống khi trở lại học viện!

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Lời Mời Của Đại Hoàng Tử

Một đường xóc nảy, mọi người tương đối yên tĩnh, Mặc Vô cả ngày cầm bầu rượu uống rượu, đôi mắt say lơ đãng, mông lung. Thái độ của Đông Phương Ngạo lại khác thường, luôn trầm mặc không nói, dường như là đã bị kích thích gì đó. Lệ Vô Ngân vẫn như thường, ngoài ăn cơm và ngủ nghỉ ra thì chính là tu luyện. Sở Lạc Lạc thì lại ngược lại, nàng nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, ngẫu nhiên lại cúi đầu trầm tư.

Mấy ngày đi đường, rốt cục cũng về tới Vân Đô, từ rất xa liền nhìn thấy dấu hiệu của Thánh Vân Học Viện là tấm bia đá đồ sộ đứng vững. Ba người đã trải qua một phen vất vả, khi nhìn thấy nó bỗng trào ra một cổ cảm giác giống như được trở về nhà.

Khi xe ngựa đi tới cửa chính của học viện, chỉ thấy có một đám học viên đứng ngoài cửa bàn tán.

Xe ngựa dừng, có một người lập tức chạy tới đem Sở Lạc Lạc ôm chặt vào lồng ngực, người này, tự nhiên chính là Sở Hiên.

“Ca ca!” Cảm nhận được độ mạnh yếu của cái ôm này, trong lòng Sở Lạc Lạc có chút kinh ngạc hô.

Ôm một hồi lâu Sở Hiên mới buông muội muội ra, vẻ mặt kích động nói: “Lạc Lạc! Người rốt cục cũng trở lại, ca ca lo muốn chết!”

Dưới ánh mắt thân thiết như vậy, Sở Lạc Lạc bỗng nhiên có chút chột dạ hỏi: “Làm sao vậy? Ca ca, ta không phải đã nói qua với người, đại khái phải mất nửa tháng ta mới có thể trở về sao?”

Nhìn thấy muội muội bình an vô sự, Sở Hiên đang nóng lòng cuối cùng cũng có thể buông xuống tảng đá lớn đè chặt trong lòng, giả bộ giận dữ nói: “Lạc Lạc, người còn muốn lừa ca ca, cái nhiệm vụ ở Thủy Hàn Thành kia căn bản không phải là nhiệm vụ Thường cấp!”

“Ca ca, ta...” Trong lúc nhất thời, Sở Lạc Lạc cũng không biết nên giải thích chuyện này như thế nào.

Lúc này Mặc Vô bỗng nhiên tiếp lời: “Chuyện này là sai lầm của ta.”

Sau đó Mặc Vô đơn giản giải thích chuyện nhiệm vụ ở Thủy Hàn Thành thăng lên thành nhiệm vụ Siêu cấp như thế nào, ông và Ngô Thích đuổi tới Thủy Hàn Thành như thế nào, lại cứu ba người Sở Lạc Lạc như thế này. Cuối cùng Mặc Vô – có cấp bậc Cửu Tiêu thậm chí còn ở trước mặt rất nhiều học viên nhận hết lỗi về mình.

Nếu như Cửu Tiêu Mặc Vô đức cao vọng trọng đã mở miệng tạ lỗi, Sở Hiên cho dù trong lòng có chút không vui thì cũng tan thành mây khói, trong lòng chỉ còn lại ý thương tiếc nồng đậm.

“Mặc lão, giáo sư Ngô, đệ tử có lễ.”* (Chắc mọi người cũng hiểu nhỉ, đây chỉ là một lời chào thôi.)

Lúc này, từ trong đám người có một người từng bước từng bước bước về phía trước, hơi hơi cúi đầu, chấp tay nói.

Một tiếng kia, ôn nhuận có thừa, thanh khiết như tiếng ngọc, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ngô Thích nhìn thấy người nọ, vội vàng nghiêng người tránh cái cúi đầu kia, đáp lễ nói: “Ai nha, Đại hoàng tử. Lễ này ta không thể nhận nha!”

“Giáo sư Ngô, ở trong Thánh Vân Học Viện, Mộ Dung chỉ là một học viên, cũng không phải hoàng tử gì, còn xin nhờ giáo sư chiếu cố.” Thanh

âm kia không kiêu ngạo, không xiểm nịnh, rõ ràng vô cùng.

Vừa rồi, Sở Lạc Lạc vừa bước xuống khỏi xe ngựa đã bị ca ca ôm chặt vào ngực, không để ý đến ngoài cửa còn có nhiều người như vậy. Lúc này, nàng nhìn thấy người vừa mới nói xong chính là cái người đã gặp ở quảng trường ngày hôm đó, là Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc trong lời dân chúng.

Chỉ thấy hắc trên người mặc cẩm bào màu trắng, tóc đen con người đen. Một đầu tóc đen dài đến hông tùy ý buông thả lại làm cho người ta cảm thấy rất cao quý lại có thêm một chút tiêu sái. Về mặt hắc lúc này lại rất khiêm tốn, lộ ra ý cười, không khỏi khiến cho người ta sinh ra hảo cảm.

Chỉ là, khi nhìn đến một người đứng ở phía sau Đại hoàng tử, một tia hảo cảm vừa xuất hiện trong lòng Sở Lạc Lạc lập tức mất hết. Người kia chính là người ở trong cửa hàng ma pháp mua cái không gian giới chỉ, đã hai lần nhìn thấy hắc đi theo bên cạnh Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc, xem ra hắc tuyệt đối là thân tín của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử kia sao khi chào hỏi hai vị giáo sư xong cư nhiên lại nhìn về phía bọn họ, ánh mắt hắc trong suốt, lại thêm vài phần ý cười.

Sở Lạc Lạc thấp giọng hỏi: “Ca ca, đây là xảy ra chuyện gì?”

Xem ra, Sở Hiên ca ca của nàng ở mấy ngày nàng rời khỏi Thánh Vân Học Viện thế nhưng lại có thể kết giao cùng vị Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc này.

“Lạc Lạc, ca ca chút nữa sẽ giải thích với người, lần này ít nhiều là nhờ có Mộ Dung huynh đệ, ca ca mới biết được hôm nay các người trở về, hắc còn thuê một cái sương phòng ở Thiên Hương Các làm tiệc tẩy trần cho các người đâu!” Đáy mắt Sở Hiên hàm chứa cảm kích, tươi cười nói với Sở Lạc Lạc.

“Sở huynh, vị này chính là bảo bối muội muội của huynh đi!” Đại hoàng tử đi tới, một đôi con người đen mím cười nhìn Sở Lạc Lạc, lại trêu ghẹo nói với Sở Hiên.

“Đúng vậy.” Sở Hiên kích động kéo Sở Lạc Lạc lại kêu ngạo giới thiệu với Đại hoàng tử: “Mộ Dung huynh, đây là muội muội của ta Sở Lạc Lạc. Lạc Lạc, đây là...”

Không đợi Sở Hiên nói xong, Sở Lạc Lạc đã thi lễ xong, tự nhiên hào phóng gật đầu với Đại hoàng tử: “Xin ra mắt Đại hoàng tử.”

“Sở tiểu thư đa lễ!” Tay phải Đại hoàng tử khẽ phất, khách khí trả lời.

Trong lòng Sở Lạc Lạc không quá vui vẻ, vốn muốn cự tuyệt nhưng lại nhìn thấy bộ dạng vui mừng của ca ca Sở Hiên lại đành phải đi dự tiệc tẩy trần. Hơn nữa, trong lòng của nàng có chút nghi hoặc, nàng muốn biết Đại hoàng tử này như thế nào lại kết giao cùng ca ca của nàng. Từ hiểu biết của nàng đối với Sở Hiên, hẳn tuyệt đối không phải là loại người có thể chủ động tìm đến vị Đại hoàng tử này.

Đi vào nhã gian, một bàn đầy đồ ăn sơn hào hải vị đã được chuẩn bị sẵn, món ngon vẫn còn bốc khói, vừa đúng vẫn còn nóng, có thể thấy được chủ nhân của căn tử lâu này cũng đã phí một phen tâm tư.

Tiệc tẩy trần này chỉ có bốn người là Đại hoàng tử và thân tín cùng với huynh muội Sở Hiên, xem ra vị Đại hoàng tử này đối với huynh muội hai người cũng là rất trọng. Điểm này làm cho Sở Lạc Lạc rất khó hiểu, hay là Sở Hiên đã đem thân phận của bọn họ nói với Đại hoàng tử. Nhưng Sở Lạc Lạc lại lập tức phủ định điều này, lấy sự cẩn thận của Sở Hiên thì tuyệt đối sẽ không chủ động để lộ thân phận của bọn họ.

Đại hoàng tử là người đầu tiên đứng lên, nâng ly trà lên, cử chỉ đoan trang hữu lễ, một đôi con người đen bóng sáng ngời, lạnh lạnh cười nói:

“Sở tiểu thư mới từ Thủy Hàn Thành trở về cho nên yến tiệc lần này, Mộ Dung lấy trà thay rượu chúc mừng Sở tiểu thư bình an trở về!”

“Mộ Dung huynh đệ, chúng ta sao có thể để người...” Sở Hiên ca ca đứng dậy nói.

“Sở huynh đệ, ta cùng người kết giao đã mấy ngày, chẳng lẽ người còn không hiểu cách làm người của ta sao? Chẳng lẽ người xem thường Mộ Dung Du ta sao?” Trong lời nói của Đại hoàng tử ẩn ẩn mang theo uy nghiêm.

“Ca ca!” Khóe miệng Sở Lạc Lạc khẽ nhếch, ngắt lời nói: “Đại hoàng tử là muốn thay ta tẩy trần đâu! Lạc Lạc chỉ là một nha đầu quê mùa, không hiểu nhiều như vậy, ta trước kính một ly!”

Hương trà lưu luyến trong miệng, trong lòng Sở Lạc Lạc cũng không khỏi thầm than một tiếng: Trà ngon!

“Sở huynh, người xem đi, người còn không hảo sảng bằng muội muội người đâu!” Mộ Dung Du cười nói: “Sở tiểu thư, về sau người liền gọi ta là Mộ Dung đại ca đi! Vị này là bạn tốt của ta, Triệu Tử Kính!”

Trong lòng Sở Lạc Lạc hừ lạnh nhưng thần sắc trên mặt vẫn bình thường, xem ra người này sớm đem chuyện ngày ấy quên sạch sẽ rồi. Cũng khó trách, nhớ ngày đó huynh muội hai người đều là bộ dạng nghèo túng, phong trần mệt mỏi, vẻ mặt của Sở Lạc Lạc lại vàng như nến, một bộ dáng bệnh tật, thật sự khác xa với dung mạo chói lọi hiện nay.

“Được rồi, Mộ Dung đại ca, Triệu đại ca...” Sở Lạc Lạc đáp, trong giọng nói có chút cười khê “Mộ Dung đại ca, một khi đã vậy, huynh cũng không thể tiếp tục gọi muội là Sở tiểu thư nữa chứ?”

“Vậy về sau ta sẽ theo Sở huynh đệ gọi muội là Lạc Lạc đi!” Ánh mắt Mộ Dung Du sáng như đuốc, trong giọng nói lộ ra mấy phần sùng nịnh.

--

Thông cảm cho Sở Lạc Lạc đã bôn ba suốt mấy ngày cho nên yến tiệc rất nhanh liền kết thúc. Sau khi nói lời tạm biệt với Mộ Dung Du, Sở Lạc Lạc đặt ra câu hỏi mà nàng vẫn luôn muốn hỏi Sở Hiên.

“Lạc Lạc đều do ca ca sơ ý!” Trong ánh mắt của Sở Hiên lộ ra tia sùng ái nói: “Ca ca thiếu chút nữa đã quên ngày kia chính là sinh nhật mười ba tuổi của ngươi, cho nên mấy hôm trước ta đến bộ ma pháp hỏi thăm tin tức xem khi nào ngươi sẽ trở về, không ngờ lại biết được tin tức Thủy Hàn Thành xuất hiện hắc ma pháp.”

“Ca ca lúc ấy hoảng sợ muốn chết, may mắn gặp được Mộ Dung huynh đệ, hắn nói cho ta biết Mặc Vô đã sớm lên đường đến Thủy Hàn Thành. Các ngươi cùng đã trên đường trở về, ba học viên đều bình an vô sự, nếu không, chỉ sợ ta bây giờ còn đang trên đường đến Thủy Hàn Thành, bỏ lỡ cơ hội gặp ngươi đâu!”

Dĩ nhiên lại trùng hợp như thế?

Trong lòng Sở Lạc Lạc vẫn còn nghi hoặc nhưng lại thấy Sở Hiên vui mừng nói: “Lạc Lạc, ngươi vừa rời đi được năm ngày, ca ca liền tiến giai, trở thành Trung Cấp Kiếm Sư!”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Ai Là Ma Vật?

Sở Hiên đã là Trung Cấp Kiếm Sư?!

Chuyện này làm cho Sở Lạc Lạc vô cùng cao hứng.

Tuy Sở Lạc Lạc trời sinh tính tình trong trẻo lạnh lùng nhưng đối phương lại là ca ca đã dùng tính mạng để bảo vệ nàng nha. Nàng nở một nụ cười tuyệt mỹ: “Ca ca, thật tốt quá, ta biết ca ca tuyệt đối là một thiên tài!”

Vừa dứt lời, trên mặt Sở Hiên nhất thời hiện lên một tia ảm đạm nhưng ngay lập tức lại sang sảng cười nói: “Nếu ca ca là thiên tài thì lúc trước đã không cần học phí, Lạc Lạc, người mới là niềm kiêu ngạo của ca ca!”

Đúng vậy, Sở Lạc Lạc mới là thiên tài được miễn học phí, mà Sở Hiên lại là thông qua thí nghiệm mà nhập học, chỉ giống như những đệ tử đóng tiền mà học tập khác thôi.

Xem ra, vị ca ca này của nàng vẫn còn để ý chuyện phí nhập học lần trước, nghĩ tới ca ca thiếu chút nữa vì nàng mà bỏ qua cơ hội nhập học, trong lòng Sở Lạc Lạc như có một dòng nước ấm chảy qua, nàng an ủi nói: “Ca ca, người trước kia chỉ là không có thầy tốt dạy, chỉ cần có giáo sư tốt, người rất nhanh sẽ khiến cho mọi người chấn động.”

Trong mắt Sở Hiên khó nén nổi mất mát, dù sao trước kia muội muội cũng chưa từng được ai chỉ dạy nhưng lại có thể vào lớp đặc biệt, cũng được Cửu Tiêu Mặc Vô thưởng thức. Muội muội vẫn luôn được hãn bảo vệ ở sau lưng cũng sẽ ngày càng trưởng thành,

từng bước từng bước cường đại lên. Trong lòng Sở Hiên bỗng có một loại cảm giác mất mát, nếu như có một ngày, muội muội không còn cần đến sự bảo hộ của hắc nữ...

Khóe miệng Sở Hiên toát ra và phần chua xót, nói: “Lạc Lạc, người trưởng thành...”

Lạc Lạc, người trưởng thành rồi có phải sẽ rời khỏi ca ca hay không?

Nhưng là hắc nữ cũng không đem những lời phía sau nói ra.

Sở Lạc Lạc cũng không biết những suy nghĩ trong lòng Sở Hiên, chỉ nghĩ rằng hắc nữ vì sự khác nhau giữa lớp thường và lớp đặc biệt mà âm thầm thất thần, không khỏi nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, ca ca, người làm sao lại quen Đại hoàng tử?”

“Nói đến việc này, ca ca trước tiên nói cho người một chuyện khác, người còn nhớ rõ cái tên mập mạp mở miệng là nói năng không ra gì sao?”

Trong lòng Sở Lạc Lạc nhảy dựng lên, nàng đương nhiên nhớ rõ.

“Cái tên mập kia nửa đêm ở trên đường nhưng lại bị người ta chặt đứt gân tay.” Sở Hiên im lặng nhìn muội muội mới.

Sở Lạc Lạc tiếp lời: “Hừ! Cái tên mập kia đúng là đáng đời, cái miệng đệ tiện kia của hắc nữ là đã đắc tội không ít người đi!”

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của muội muội còn mang theo một chút biểu tình khi được giải hận, Sở Hiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắc nữ thật sự là suy nghĩ nhiều rồi, muội muội tuy là thiên tài ma pháp nhưng sao có thể, nàng còn chưa bắt đầu học tập đâu, sao có thể vào ban đêm...

“Ca ca, người còn không nói cho ta biết người làm sao lại có thể kết bạn với đại hoàng tử?”

“Nói đến cũng thật là trùng hợp, tên mập kia là quý tộc của Thiên Kỳ Quốc, Mộ Dung huynh thân là Đại hoàng tử, vốn nên suy nghĩ vì con dân của Thiên Kỳ Quốc, vì ngày đó có người nói ra ta và tên mập kia có tranh chấp cho nên Mộ Dung huynh liền tới tìm ta hỏi vài câu. Hắn làm người khiêm tốn, không có ý khinh thường kẻ bình dân, nói chuyện với ta cũng rất hợp, thật giống như vừa gặp mà đã quen từ lâu.”

Nghe được câu trả lời của Sở Hiên, trong mắt Sở Lạc Lạc không khỏi có thêm một tia u ám. Còn có Mộ Dung? Đây là quốc họ của Thiên Kỳ Quốc sao?! Như vậy quý công tử ngày đó gặp ở Lại Hiên trấn cũng là hoàng thân quốc thích của Thiên Kỳ Quốc? (Có ai còn nhớ vị quý công tử mang họ Mộ Dung mà Lạc Lạc tỷ đã gặp không? Chính là vị bệnh công tử đó, anh có nhắc đến tên anh một lần- Mộ Dung Liên.)

Nghĩ đến Mộ Dung Du cũng là tóc đen mắt đen, gương mặt hai người còn có vài phần tương tự, trong lòng Sở Lạc Lạc nghi ngờ càng sâu.

Chuyện gặp nhau rồi quen biết này nghe qua cũng là vô cùng hợp lý nhưng mà nàng rời đi chỉ có mười ngày, cái tên Mộ Dung Du kia và ca ca liền thân thiết như vậy, còn thay nàng mở yến tiệc tẩy trần. Nghĩ đến chấp niệm báo thù trong lòng ca ca, Sở Lạc Lạc có chút lo lắng nói: “Ca ca, vô duyên vô cớ, Đại hoàng tử sao lại đối tốt với hai kẻ không có bối cảnh tốt như hai chúng ta đâu?”

Thấy muội muội nổi lên lòng nghi ngờ, Sở Hiên mím môi cười: “Lạc Lạc, ca ca sao có thể không biết trên đời này làm gì có chuyện vô duyên vô cớ đối xử tốt chứ! Yên tâm đi, ca ca biết chừng mực!”

Nghe được Sở Hiên nói vậy, Sở Lạc Lạc cũng không nói thêm nữa, dù sao chỉ là trực giác mà thôi, không có chứng cứ gì có thể chứng minh Đại hoàng tử muốn gây bất lợi cho hai huynh muội bọn họ.

Sau khi cùng Sở Hiên từ biệt, Sở Lạc Lạc một mình trở về phòng, dọc đường đi liên tục suy đoán tâm tư của Đại hoàng tử. Đoán rằng thấy được tiến bộ nhanh chóng của Sở Hiên, mình còn được vào lớp đặc biệt, còn được Cửu Tiêu Mặc Vô chỉ dạy cho nên muốn mượn sức đi. Nếu như sau này một thiên tài đấu khí và một thiên tài ma pháp có thể làm trợ thủ cho hần thì những thứ này chỉ là trả giá nho nhỏ mà thôi. Phương thức mượn sức khiếm tốn như vậy thật đúng là rất khó khiến cho người ta cảm thấy phiền chán, không thể không nói, thủ đoạn mượn sức đánh vào lòng người của vị hoàng tử này quả thật có chút cao minh.

--

Mỗi học viên đều được an bài một phòng riêng, điều này khiến cho những thiên tài tính tình quái dị càng có thêm không gian tự mình tu luyện.

Sở Lạc Lạc rửa mặt xong, nằm trên giường, một tay thưởng thức viên thủy tinh đen kia nhưng mà mặc kệ nàng gõ thế nào cũng không có phản ứng, không bao lâu sau, nàng mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Lúc này, tay nàng đặt ở trên bàn trà ra một trận sương khói đỏ như máu, sương mù kia hóa thành một thiếu niên tuấn mỹ.

Sở Lạc Lạc đương nhiên cảm giác được, nếu là lúc trước nàng có lẽ sẽ mở mắt ra, mỉm cười với thiếu niên này, nhưng mà đêm nay, nàng thật sự quá mệt mỏi. Đối phương lại là tiểu Lãnh Nguyệt mà nàng rất yên tâm, cho nên nàng an tâm nặng nề ngủ.

Lãnh Nguyệt đi tới trước mặt Sở Lạc Lạc, nhìn dung nhan say lòng người kia không khỏi nhớ tới nam tử ngày đó hần gặp trên đường đến thần miếu.

Cái nam nhân kì quái kia cứ nhiên lại quỳ xuống trước mặt hần, lại mở miệng gọi hần là “Tiểu chủ tử”, còn nói một đồng chuyện khó tin, nói cái gì sau khi hần khôi phục trí nhớ thì sẽ rời khỏi tỷ tỷ.

Đều do người kia cản trở hửn, bằng không người cứu tử tử phải là hửn mới đúng.

Còn có, người nọ nói linh tinh cái gì đâu, hử! Hửn mặc kệ, hửn chỉ cần đứng bên người tử tử là tốt rồi.

Nghĩ như thế Lãnh Nguyệt tiến đến trước mặt Sở Lạc Lạc, nhẹ nhàng thổi một hơi, thấy Sở Lạc Lạc đã say ngủ, sẽ không dễ dàng tỉnh lại, miệng hửn khẽ nhếch, yên lặng chui vào trong lòng ấm áp mềm mại kia.

Lúc này, viên thủy tinh đen mà Sở Lạc Lạc đặt trong ngực bỗng nhiên sáng lên, nó phát ra ánh sáng u ám, sau đó, một giọng nam trầm ngập từ tính xuất hiện. Thanh âm kia bay bổng dị thường, phảng phất như từ trời xanh biển rộng truyền tới, thế nhưng từng câu, từng chữ lại đánh vào lòng Lãnh Nguyệt.

“Hửn hửn, nhiều ngày không gặp, người cư nhiên cũng học được lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?”

Nghe lời nói như vậy, bộ mặt non nớt của Lãnh Nguyệt không khỏi ửng đỏ, chỉ chốc lát sau hửn hửn nhẹ nói: “Cái gì gọi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn? Ta chính là quang minh chính đại, tử tử cho dù tỉnh, ta cũng...”

“Ha ha ha... Tiểu tử, nếu là như vậy người cần gì phải thổi ngậm khí kia đâu!”

“Hử! Ma vật cổ quái nhà người, là lúc nào lại có thể nói rồi?” Lãnh Nguyệt cũng không phản bác nói.

Lãnh Nguyệt ần ần cảm thấy tảng đá này có chút tương tự với hửn. Tuy rằng hửn không biết bên trong thần miếu đã xảy ra chuyện gì, tảng đá này sao có thể xuất hiện, hơn nữa mấy ngày nay cái lão nhân cổ quái kia luôn ở bên người tử tử, hửn căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng

mà đèn nay, thời điểm tử tử lấy tảng đá này ra hẳn cảm giác được tảng đá này dường như giống hẳn, hấp thu không ít ma lực.

“Ma vật? Ha ha ha... Ngày sau người sẽ biết ai mới là ma vật.”

“Người đây là có ý gì?” Lãnh Nguyệt có chút giận dữ, lập tức hẳn tà khí cười khế, hai

tròng mắt đỏ như máu toát ra một trận sát khí “Nếu ta đem người vứt đi, sáng mai tử tử thức dậy cũng sẽ không trách ta, dù sao người cũng đã bị vứt một lần.”

Ý tứ của hẳn là trong lòng tử tử, Lãnh Nguyệt hẳn có vẻ quan trọng hơn.

Viên thủy tinh đen yên lặng một lúc lâu sau, thanh âm lại một lần nữa truyền đến: “Tuy rằng hiện tại chuyện ta có thể làm không nhiều nhưng mà làm cho nữ nhân này tỉnh lại, đem những chuyện người vừa làm với nàng nói ra, một chút năng lực làm những việc đó, ta đây vẫn có.”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Sinh Nhật Và Dạy Học

Lời nói của viên thủy tinh này quả thực thành công uy hiếp Lãnh Nguyệt.

Lãnh Nguyệt do dự một chút, phần hận hừ một tiếng, hóa thành một trận sương khói chui vào trong mặt nạ.

Từ đó trở đi, viên hắc thủy tinh vẫn trầm mặc như cũ, ở bề ngoài có thêm một tia sáng lưu chuyển nhưng rất nhanh lại lập tức khôi phục bộ dạng ảm đạm.

Hai ngày sai chính là sinh nhật mười ba tuổi của Sở Lạc Lạc. Sinh nhật lần này chỉ có huynh muội hai người cùng nhau trải qua.

Thời gian chạng vạng, đi trên đường, Sở Hiên đang suy nghĩ xem nên đến tiệm cơm nào. Lấy điều kiện hiện nay của bọn họ mà nói, muốn mua một lễ vật ra dáng tặng cho muội muội đều rất khó khăn. Chi phí tiêu pha ở Vân Đô Thành rất cao, hai người chỉ có thể tiết kiệm mà thôi.

“Ca ca, ta muốn ăn mỳ.” Sở Lạc Lạc nhìn một quán ven đường bỗng nhiên nói.

“Lạc Lạc, không cần phải nghĩ tiết kiệm tiền, ca ca tuy rằng không tặng cho người được thứ gì quý giá nhưng là một bàn đồ ăn ngon thì vẫn có thể.” Sở Hiên nhăn lại tuần mi nói.

Sở Lạc Lạc lắc đầu, một đôi mắt hồ phách tỏa sáng, cười nói: “Không, ca ca, ta muốn ăn mỳ sợi người làm.”

Sở dĩ Sở Lạc Lạc nói như vậy là bởi vì nàng nhớ tới khi còn ở trong thôn nhỏ, mỗi khi tới sinh nhật, Sở Hiên đều tự mình làm mỳ sợi cho nàng. Có thể nói đó là hai lần sinh nhật mà nàng không thể nào quên.

Sở Hiên giật mình, trong lòng khê động, sủng ái xoa đầu muội muội, một lúc lâu sai hăn mới cười nói: “Ca ca mấy tháng rồi chưa nấu ăn, nếu như không quen tay, người cũng đừng oán trách ca ca đó.”

Nói xong, huynh muội hai người đi tới quán ăn nho nhỏ kia, Sở Hiên nói vài câu với ông chủ, cười cười với Sở Lạc Lạc, sau đó bắt tay vào làm mỳ.

Ánh chiều tà ráng đỏ chiếu ở đầu đường, người đi đường ít dần, chỉ thấy ở một góc đường, hai người thiếu niên thiếu nữ ngồi ở trên băng ghế đơn sơ, ăn mì sợi đến vui vẻ.

Khi Sở Lạc Lạc trở lại phòng ngủ, Lãnh Nguyệt liền lao về phía nàng.

“Tỷ tỷ, người rốt cục đã trở về, người đi đâu vậy? Bỏ lại Lãnh Nguyệt ở đây, Lãnh Nguyệt rất cô đơn.”

Sở Lạc Lạc ý cười trong suốt nói: “Hôm nay là sinh nhật tỷ tỷ, cùng ca ca ra ngoài một chuyến.

“Sinh nhật? Lãnh Nguyệt cũng có sinh nhật sao?” Mặc dù có chút mơ hồ nhưng Lãnh Nguyệt vẫn hiểu được ý nghĩa của từ sinh nhật này.

Đúng vậy, nàng thế nhưng lại quên mất điều này!

Sở Lạc Lạc suy nghĩ một chút rồi nói: “Đương nhiên là có nha! Về sau, ngày đầu tiên tỷ tỷ gặp mặt Lãnh Nguyệt chính là ngày sinh nhật của Lãnh Nguyệt!”

“Thật tốt quá!” Lãnh Nguyệt mừng rỡ, lại một lần nữa nhào vào lòng Sở Lạc Lạc.

--

Một đêm ngủ ngon, khi Sở Lạc Lạc tỉnh dậy thì trời đã sáng,

Mặc Vô chỉ đáp ứng cho bọn họ nghỉ ngơi ba ngày, sau ba ngày thì sẽ bắt đầu dạy học. So với những học viên khác ở lớp đặc biệt thì bọn họ đã bắt đầu chậm nửa tháng. Cái lão nhân cổ quái kia, không biết sẽ chuẩn bị chương trình học cho bọn họ như thế nào, trong lòng Sở Lạc Lạc vô vùng tò mò.

Một phen rửa mặt chải đầu xong, Sở Lạc Lạc thay một bộ y phục màu thủy lam. Một dây lưng thuần trắng dạng dây kết vây quanh eo nhỏ.

Lững thững bước ra khỏi phòng, đi về phía sân dạy học chuyên dụng của Mặc Vô, nhìn thấy Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân đã sớm ở đó đợi.

Đông Phương Ngạo vẫn một thân hồng y như cũ, vài dệt mới tinh làm nổi bật khuôn mặt anh tuấn của hắn, Thấy Sở Lạc Lạc đi vào, Đông Phương Ngạo mắt sáng ngời, một đường đi Thủy Hàn Thành Sở Lạc Lạc đều mặc nam trang, lúc này đột nhiên thay vào một thân nữ trang, ngũ quan vốn dĩ tinh xảo của nàng lại có thêm vài phần mềm mại của nữ tử. Hắn vội vàng đứng lên hô: “Lạc Lạc, người đến rồi.”

Lệ Vô Ngân nghe tiếng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, sau đó rất nhanh liền đạm mạc xuống, gật đầu với Sở Lạc Lạc một cái xem như chào hỏi.

Sở Lạc Lạc thản nhiên gật đầu, nhìn quanh một chút sau đó chọn lấy vị trí vô cùng quen thuộc ngồi xuống.

Sở Lạc Lạc vừa ngồi vào vị trí của mình, Mặc Vô tay cầm bầu rượu liền loạng choạng xuất hiện ở cửa. Hắn hơi hơi híp mắt, thực thoải mái nấc lên một cái, nhìn ba đệ tử mà mình mới nhận, trong lòng Mặc Vô thật lâu không thể bình tĩnh. Hơn mười năm trước hắn cũng từng dạy một đệ tử hắn

cho là xuất sắc nhất, chỉ là sau khi phát sinh sự kiện kia... Nghĩ đến đây, trong lòng Mặc Vô run lên, không khỏi nắm chặt bầu rượu đưa lên, lại một lần nữa nuốt một ngụm rượu.

“Này, không phải nói chúng t đã thông qua khảo nghiệm sao? Nhanh dạy học cho chúng ta đi a!” Đông Phương Ngạo quả nhiên là người đầu tiên thiếu kiên nhẫn. Nhìn lão nhân râu bạc kia chỉ biết uống rượu, hoàn toàn không có một chút ý tứ muốn dạy học, hẳn không khỏi mở miệng hét lên.

Lời nói của Đông Phương Ngạo đổi lấy một trận khinh bỉ của Mặc Vô, ông cười nhạt nói: “Bằng vào ma lực hiện tại của ba người các người, ta dám dạy nhưng các người dám học sao? Ngay cả một cái cấm chú nho nhỏ cũng không phóng ra được đi!”

Lời này vừa nói ra, nhất thời ba người đều trầm mặc.

Đương nhiên Lệ Vô Ngân vốn là sẽ không nói chuyện, còn Đông Phương Ngạo lại là bị đả kích. Quả thật luận về vũ kỹ thì hẳn là một Cao Cấp Kiếm Sư nhưng về ma pháp lại là người yếu nhất trong ba người. Trước mắt hẳn chỉ vừa mới tiến tới Cao Cấp Ma Pháp Sư nhất giai. Ma pháp không giống như vũ kỹ, trong vũ kỹ, so với đấu khí và phẩm cấp thì càng chú trọng kinh nghiệm thực chiến hơn. Mà ma pháp lại khác, mỗi cấp bậc đều chia thành chín giai, dấu hiệu là giá trị ma lực không giống nhau, lực phát ra khi phóng ma pháp cũng khác nhau. Tỷ như Lệ Vô Ngân cũng đã là Cao Cấp Ma Pháp Sư thất giai, mà Sở Lạc Lạc đại khái cũng là trình độ thất giai, bát giai.

Sở Lạc Lạc vẫn cúi đầu như cũ, khóe miệng cũng hơi cong lên. Lão nhân này, vẫn là thích ra oai đáng phũ đầu như trước.

Nhìn thấy ba đệ tử đều ngoan ngoãn cúi đầu không nói, Mặc Vô lúc này mới thanh thanh yết hầu, tiếp tục nói: “Có lẽ ba người các người ở trong đám bạn cùng trang lứa xem như là rất nổi bật nhưng là như vậy vẫn còn

lâu mới đủ! Đông Phương Ngạo, người hẳn là sẽ đi theo con đường ma vũ song tu đi?”

Đông Phương Ngạo nhìn Mặc Vô gật đầu.

“Được, vậy trước mắt trình độ ma lực của người còn kém quá xa, hiện tại cái người cần làm chính là bế quan! Đem trình độ ma lực của người nâng cao lên!”

Mặc Vô nói xong lại nhìn về phía người do lão bằng hữu đề cử mà đến – Lệ Vô Ngân:

“Lệ Vô Ngân, người muốn đi theo con đường nào?”

“Ma pháp sư băng hệ.” Lệ Vô Ngân thấp giọng đáp, ánh mắt nhìn xa xa, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tốt. Giá trị ma lực của người hiện nay trước mắt cũng đủ nhưng là muốn học ma pháp cao thâm hơn cần phải có ma lực thâm hậu và năng lực khống chế ma pháp cao siêu. Người biết chính mình nên làm gì rồi chứ?” Mặc Vô nghiêm túc chỉ điểm.

Lệ Vô Ngân hiểu rõ, đứng dậy cúi mình chào Mặc Vô nói: “Cám ơn giáo sư chỉ điểm, đệ tử ngày mai bắt đầu bế quan.”

Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân đều phải bế quan?

Sở Lạc Lạc ngạc nhiên nhìn hai người, bất đắc dĩ nhìn về phía Mặc Vô, chờ đợi chỉ điểm của hắn. Một giáo sư tốt cũng không phải chỉ cần có thực lực cao thâm hoặc là có thể dạy cho đệ tử những ma pháp cường đại mà chỗ hay chính là chỉ điểm rõ phương hướng tu luyện cho đồ đệ.

Đến lượt Sở Lạc Lạc, Mặc Vô đảo mắt qua vị trí mà cô bé này ngồi, bỗng nhiên hơi dừng một chút, đáy lòng nảy lên một tiếng thở dài: “Sở Lạc

Lạc, người là ma pháp sư song hệ hỏa phong?”

Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng gật đầu, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào Mặc Vô, nhìn chòm râu trắng muốt của hắn, nhìn bầu rượu vĩnh viễn không rời thân, khóe miệng khẽ mỉm cười.

“Vậy người muốn đồng thời tu luyện cả hai hệ ma pháp hay là tu luyện một hệ trước?” Mặc Vô dò hỏi.

Trên mặt Sở Lạc Lạc hiện lên một tia do dự, nàng là toàn hệ ma pháp sư, căn bản không chỉ có hai hệ ma pháp đơn giản như vậy. Nói đến con đường tu luyện về sau nàng thật đúng là có chút mê mang nhưng mà nếu như nói ra sự thật mình là toàn hệ ma pháp sư thì chỉ sợ sẽ rước phải phiền toái.

Thấy Sở Lạc Lạc có chút bang hoàng, Mặc Vô hiểu rõ gật đầu: “Tốt, vậy người trước hết cũng tu luyện ma lực đi, về phương diện khác thì tự mình ngầm nghĩ xem mình đi con đường nào thì tốt.”

Chỉ điểm cho ba người xong Mặc Vô tổng kết một câu: “Bắt đầu từ ngày mai, ba người các người lập tức bế quan, đồng thời ta cũng hi vọng các người suy nghĩ cẩn thận xen các người vì sao lại tu luyện ma pháp! Vì sao lại muốn đề cao thực lực! Một người khi tu luyện chung quy vẫn cần một tín niệm, không có tín niệm kiên định thì không thể sáng tạo nên kì tích trong ma pháp!”

Nói tới đây, Mặc Vô lại nâng bầu rượu lên uống một ngụm, lầm bầm nói: “Ma pháp không có tốt xấu, có thể phân biệt tốt xấu chỉ có lòng người a!”

Trên mặt Mặc Vô đột nhiên xuất hiện một cổ tang thương và bi thống, uống rượu loạn choạng rời đi.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Giao Dịch

Bên trong Thánh Vân học viện.

Nhìn lên, có thể thấy một tòa tháp cô độc đứng sừng sững, xung quanh tháp trải rộng pháp trận mê muội. Nơi này thiết kế đặc biệt có thể tập trung một lượng nguyên tố ma lực lớn, là địa phương chuyên dụng cho các học viên giỏi làm nơi bế quan tu luyện. Nếu như là ở lớp bình thường, muốn tu luyện ở đây chỉ sợ là phải thông qua khảo nghiệm thật lớn, cho dù có thông qua khảo nghiệm thì cũng chỉ được tu luyện ở đại sảnh bình thường.

Nhưng mà đối với thiên tài ở lớp đặc biệt thì lại khác, rất dễ dàng là có thể được tiến vào trong tháp tu luyện, chỉ cần giáo sư nói một tiếng là được.

Ngày hôm đó thì đám người Sở Lạc Lạc đã được tiến vào danh sách người được vào trong tháp tu luyện. Sở Lạc Lạc lấy ra một tấm thẻ có ma pháp đặc thù đi tới gian phòng thuộc về mình bên trong tháp. Phòng tu luyện của Sở Lạc Lạc ở tầng ba, Sở Lạc Lạc hiểu được trên tầng càng cao thì nguyên tố ma lực lại càng dày đặc, tốc độ tu luyện ma lực cũng sẽ càng nhanh. Xem ra, học viện cho rằng thực lực trước mắt của nàng chỉ là tinh anh trong Thánh Vân học viện mà thôi. Dù sao nàng vừa mới nhập học không lâu, nay đã có thể ngay lập tức đến tầng thứ ba vẫn là bởi giáo sư của nàng là Cửu Tiêu Mặc Vô.

Phòng thật đơn giản, so với trí nhớ kiếp trước giống nhau như đúc, không có bày biện gia cụ gì. Trong phòng chỉ có một cái chiếu, chính giữa là một ma pháp trận có thể giúp người sử dụng nâng cao hiệu quả của mình

tường. Mỗi một cửa phòng đều được thiết lập cấm chế, ngoài bản thân ra thì những người khác không thể đi vào.

Sở Lạc Lạc ngồi xuống chiếu, tiến vào trạng thái minh tường, chỉ thấy ma pháp trận phát ra kim quang nhàn nhạt, chỉ trong chốc lát, trong trận pháp có một quả cầu sáng nổi lên giữa không trung, kim quang bắn ra tứ phía, đây đều là do nguyên tố ma lực tụ tập lại mà tạo thành.

Sở Lạc Lạc lúc này cũng không giống như người khác nhắm chặt hai mắt tiến vào trạng thái vô định mà lại ngược lại. Nàng ngồi xếp bằng, tay chống lên má, hai tròng mắt chuyển động, tự hỏi hướng phát triển trong tương lai của mình như thế nào.

Đang lúc Sở Lạc Lạc tập trung tinh thần tự hỏi thì một giọng nói bất cần đời bỗng nhiên truyền vào trong tai Sở Lạc Lạc: “Thực buồn bức sao? Có hứng thú làm một giao dịch với ta không?”

Thanh âm tự nhiên xuất hiện này làm cho Sở Lạc Lạc lắp bắp kinh hãi, lúc này từ trong cổ tay áo của nàng bay ra một viên đá thủy tinh, tản ra ánh sáng u ám.

Tảng đá này cư nhiên không cần bám vào cơ thể người mà cũng có thể nói chuyện?

Hơn nữa Sở Lạc Lạc nhớ rõ khi nàng rời khỏi phong ngủ nàng đã để viên thủy tinh này lại trên bàn, làm có nó có thể xuất hiện trong tay áo của nàng đây? Hơn nữa vốn dĩ khi viên thủy tinh đen này phát ra hào quang thì sẽ phát ra một ít khí tức hắc ám nhưng nay lại bắt đầu biết cách thu liễm lại.

“Giao dịch?” Sở Lạc Lạc rất nhanh liền bình tĩnh lại, làm bộ như không hề để ý nói.

“Nữ nhân, thái độ của ngươi là có ý gì đây? Đừng quên lần trước nếu không phải là ta ra tay chỉ sợ ngươi đã sớm bị cái vật ghê tởm kia nuốt vào

bụng.” Thanh âm kia có chút bất mãn nói.

“Nga... Còn có việc này sao?” Sở Lạc Lạc rõ ràng là giả vờ không hiểu, chậm rì rì nói:

“Ta sao lại không nhớ rõ?”

“Ngươi!” Thanh âm kia nghiêng răng nghiêng lợi,

Yên lặng không biết bao nhiêu năm tháng, nó sớm nghĩ tới cảm xúc của mình hẳn là không dễ dàng bị dao động nhưng cố tình lại gặp một nữ nhân như vậy. Không! Phải nói là một cô bé chưa phát dục.

Một lần lại một lần, không chỉ đem nó thành công cụ dò đường còn tùy tiện quăng loạn trong tay nải, cuối cùng khi nghe xong một câu nói của huynh trưởng liền vứt nó đi. Vốn dĩ nó đã rất tức giận, cho nên nó ở trong thần miếu thu thập nguyên tố hắc ám mà khi Sở Lạc Lạc xâm nhập vào thần miếu đánh nhau cùng thần thủ hộ kia thì nó ở ngay bên cạnh xem trò vui.

Chỉ là vào thời điểm cô gái này bị nguy hiểm đến tính mạng, nó lại lựa chọn hy sinh nguyên tố hắc ám thật vất vae mới tụ tập được để thay nàng chặn một chiêu, nếu không nàng ta sớm, hừ!

Không nghĩ tới giờ nàng cư nhiên giả bộ với hắn, khi đó rõ ràng nàng còn chưa mất đi ý thức, nàng tuyệt đối là cố ý!

“Di? Sao lại không nói tiếp?” Sở Lạc nhìn viên thủy tinh đen nói: “Chẳng lẽ là ma lực đã hao hết, ta còn đối với cái người gọi giao định rất hứng thú đâu?”

Trầm mặc một lúc lâu sau, Sở Lạc Lạc nghĩ tới viên thủy tinh đen sẽ không mở miệng nữa, đang muốn chọc chọc nó, ai bảo giọng điệu nói

chuyện của nó kiêu ngạo như vậy, làm cho người ta vừa nghe đã muốn đập tan nhục khí của nó.

Thanh âm kia lại một lần nữa truyền đến, lúc này đây, giọng điệu của nó cực kì nghiêm túc, bên trong lộ ra thần bí.

“Người là một ma pháp sư toàn hệ, ngay khi người đánh nhau với cái tên Lãnh Tiêu Nhiên kia, ta đã nhìn ra. Hơn nữa người phát hiện ra người là toàn hệ ma pháp sư không chỉ có một mình ta mà còn có cái lão nhân cổ quái kia nữa.”

Sở Lạc Lạc hơi giật mình nhưng lại lập tức bình thường trở lại. Pháp lực của Mặc Vô cao thâm như thế, muốn do thám người khác những loại nguyên tố ma pháp nào vốn không phải việc gì khó. Chỉ là hôm nay nếu không có tảng đá này nói ra, nàng còn không biết Mặc Vô biết được điều này từ lúc nào.

“Vậy thì sao, có quan hệ gì với cái người gọi là giao dịch kia?” Sở Lạc Lạc có chút hứng thú đối với cái giao dịch này.

Viên thủy tinh đen hừ lạnh nói: “Đối với người căn bản không tồn tại vấn đề nên phát triển hệ ma pháp nào, dựa vào kĩ xảo vận dụng ma pháp hiện nay của người mà nói, thứ người cần chính là những pháp thuật cao thâm.”

“Đây là giao dịch mà người nói?” Sở Lạc Lạc cười khẽ, xem ra nó cũng không biết cái gọi là pháp thuật cao thâm nàng cũng biết không ít, chỉ là ma lực hiện nay không thể phát huy được hết khả năng mà thôi.

“Đương nhiên không phải, ý ta nói là tinh thần lực của người.”

Tinh thần lực? Sở Lạc Lạc trải qua hai kiếp người, tinh thần lực của nàng tất nhiên là cao hơn người thường không ít, điểm này nàng tự hiểu được, chỉ là không hiểu được ngụ ý của nó.

“Ta có thể dạy người, công kích tinh thần.”

Công kích tinh thần? Từ nàng nghe qua rất mới mẻ nha.

“Không sai, ta có thể dạy người làm thế nào để lợi dụng tinh thần lực, thần không biết, quỷ không hay, phá hủy ý thức của đối phương, thậm chí cả linh hồn!”

Sở Lạc Lạc đem bàn tay đang chống lên má buông xuống, hai tay nàng đặt ở bên dưới viên thủy tinh kia, làm cho nó rơi vào lòng bàn tay nàng, hơi nhếch khóe miệng nói: “Điều kiện của người?”

“Sảng khoái! Người chỉ cần mang ta tới một nơi.”

“Nơi nào? Đến lúc đó người muốn ta xuống địa ngục vậy ta phải làm sao?”

Nói chuyện cùng nữ nhân này thực khiến cho người ta tức giận,.

“Địa phương kia tạm thời ta không thể nói nhưng ta có thể đảm bảo là nhân gian, ngay tại Thánh Vân đại lục.” Sau đó nó lại bồi thêm một câu: “Hay là người không dám đi?”

Phép khích tướng? Sở Lạc Lạc hơi nhúu mày, Thánh Vân đại lục còn không có nơi mà nàng không dám đi.

“Khi nào thì đi?”

Viên thủy tinh đen lại phát ra một trận ánh sáng, nó nói: “Thời điểm đến ta tự nhiên sẽ nói cho người.”

“Được! Thành giao!” Sở Lạc Lạc nói: “Như vậy bắt đầu nói về cái công kích tinh thần kia đi!”

Nàng vừa dứt lời, viên thủy tinh đen kia phát ra vài tiếng cười trầm thấp là cho người ta cảm thấy bên trong có chút ý tứ khi thực hiện được ý đồ.

Nhưng mà, Sở Lạc Lạc dù gì cũng là một người đã ẩn cư mười năm trong Huyết Sắc Chi Lâm, nơi nguy hiểm nào mà nàng chưa từng đi qua, cho nên, nàng căn bản không đặt chuyện này ở trong lòng. Nhưng thú thật, cái pháp thuật kia nghe qua cũng rất mê người.

Lúc trước, sở dĩ nó cứu nữ nhân này cũng là do có tư tâm. Tinh thần lực của cô gái nhỏ tuổi này là cường đại nhất trong số những người mà nó đã từng gặp, hơn nữa nàng năm nay chỉ mới mười ba tuổi.

Chỉ là hiện tại nàng vẫn chưa đủ mạnh, nó tin tưởng, chỉ cần nó có đủ kiên nhẫn, hẳn

sẽ đợi được đến ngày đó! Đến khi đến được nơi kia, có thể làm gì, đã không phải thứ nàng có thể quyết định được.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28

“Bước đầu tiên của công kích tinh thần chủ yếu là công kích ý chí của người khác, lấy được kết quả là nhiễu loạn ý thức của người khác. Đầu tiên, là thông qua quá trình minh

tưởng đem toàn bộ ma lực tập trung ở mi tâm.”

Khi năng lượng tập trung ở mi tâm, người thi triển công kích phải chú ý tập trung vào một điểm, tốt nhất là ánh mắt của đối phương, Sau đó đem năng lượng tụ tập được mạnh mẽ phóng ra, như vậy tinh thần lực sẽ đánh trúng điểm mà mình tập trung vào kia, do đó công kích lên tinh thần của mục tiêu, tâm chí là linh hồn cũng có thể công kích.

Nghe qua vẫn rất thần kì, dù sao tinh thần lực vô hình vô sắc, là không thể bắt giữ, nếu như thật sự có thể công kích, không phải là sẽ đả thương đối thủ trong vô hình sao?

Sau khi viên thủy tinh giải thích cách học tập công kích tinh thần xong, Sở Lạc Lạc liền ngồi xếp bằng, chuyên tâm lĩnh ngộ. Không bao lâu sau, Sở Lạc Lạc cường hãn như vậy cùng đã bắt đầu cảm thấy một tia mệt mỏi. Khi nàng mở to đôi mắt, trong ánh mắt màu hổ phách có thêm thần thái khác thường.

Từ khuôn mặt nhỏ nhắn đang dâng trào vui sướng có thể thấy được, bước đầu tiên này, nàng đã hoàn toàn nắm giữ được.

Vì thế Sở Lạc Lạc tùy ý nằm giữa không trung, nguyên tố ma pháp bên trong ma pháp trận cuộn cuộn không ngừng được cơ thể Sở Lạc Lạc hấp

thu. Sở Lạc Lạc lơ lửng giữa ma pháp trận, hai tay giao nhau đặt ở sau đầu, một bộ dạng thanh thoi, vui vẻ.

“Nữ nhân, người có thể nghiêm túc một chút được không?”

Nhìn thấy Sở Lạc Lạc nằm như vậy, dường như sắp ngủ đến nơi, viên thủy tinh đen không nhin được lên tiếng.

“Ân? Ta đang rất nghiêm túc a.” Sở Lạc Lạc đầu không nâng, mắt không mở, thản nhiên trả lời.

“Người xác định người không phải sắp đi ngủ?” Viên thủy tinh đen không chút khách khí vạch trần lời nói của Sở Lạc Lạc.

Nghe vậy Sở Lạc Lạc rốt cục mở mắt ra. Đôi con ngươi màu hổ phách mang theo một tia trêu tức: “Ta xác định nếu như người không nhanh nói cho ta biết phần tinh túy thì ta thực sự là đang ngủ a.”

“Bước vừa rồi người đã nắm giữ được?” Trong thanh âm mang theo một tia kinh ngạc, nhưng nhiều hơn nữa là hoài nghi.

Trong mắt Sở Lạc Lạc mang theo vài phần giảo hoạt nói: “Nếu không, chúng ta thử xem một chút?”

Nàng vừa nói xong liền nhắm chặt hai mắt, khi nàng bỗng nhiên mở mắt ra, năng lượng tập trung ở mi tâm nháy mắt phát ra ngoài. Trong vô hình, dường như lấy tốc độ ánh sáng bắn thẳng về phía viên thủy tinh. Khi viên thủy tinh đen kia tiếp xúc với nguồn năng lượng kia liền phát ra một trận ánh sáng mỏng manh.

Tuy rằng cỡ năng lượng này rất nhỏ nhưng cũng vẫn khiến cho viên thủy tinh đen cảm thấy rung động. Không nghĩ tới, nàng cư nhiên có thể thật sự nắm giữ được, cô gái này, quả thật là thiên tài ngàn năm có một.

Chỗ tinh túy sao? Viên thủy tinh đen trầm mặc một hồi, rốt cục cũng thần nhiên nói ra.

Sở Lạc Lạc lẳng lẳng nghe, trong mắt thường hiện lên vài tia sáng, thỉnh thoảng còn nói viên thủy tinh ngừng lại để luyện tập một lúc sau đó lại tiếp tục.

--

Từ ngày gặp được người áo đen thần bí ở Vân Quy Thành xong, Lãnh Tiêu Nhiên liền một đường đi về phía bắc, lúc đi qua Vân Đô, hắn dừng chân lại một thời gian ngắn sau đó lại tiếp tục đi. Hơn hai tháng sau, sau nhiều lần trải qua gian khổ hắn rốt cục cũng đến được chỗ sâu trong Huyết Sắc Chi Lâm.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng lá rậm rạp hình thành nhiều điểm sáng trên mặt đất, chiếu rọi lên gương mặt tái nhợt của Lãnh Tiêu Nhiên. Lúc này, trong không khí không có một cơn gió, nặng nề, oi bức làm cho người ta vô cùng buồn bực. Thân ảnh của hắn nhanh nhẹn xuyên qua từng tầng rừng rậm, cuối cùng một căn nhà gỗ nhỏ xuất hiện trước mắt của hắn, nhưng mà ngay bên cạnh nhà gỗ lại xuất hiện một mô đất, bên trên có dựng một tấm mộc bài*, kia rõ ràng là một ngôi mộ. (Mộc bài: tấm bia gỗ)

Khi Lãnh Tiêu Nhiên nhìn qua tấm mộc tài, con người màu bạc bỗng đại ra, giống như trúng phải định thân chú, cả người dường như biến thành một con rối gỗ. Gió nhẹ thổi qua làm lay động mái tóc dài màu bạc của hắn, thân hình vẫn không nhúc nhích như cũ.

Cũng không biết qua bao lâu, thân thể Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên cử động, hắn khẽ nâng môi, thanh âm của hắn rất nhẹ, rất nhẹ, nhẹ giống như nỉ non bên tai. Ngữ khí của hắn rất mềm, rất mềm, mềm như gió xuân khẽ thổi vì sợ làm lay động mặt hồ.

Hắn nói: “Nhiều năm không gặp, người... có khỏe không?”

Nói xong, hắn liền bước tới, bộ pháp thông thả, rất nhẹ nhàng, giống như thanh âm đập lên bùn đất rất nhỏ kia cũng quấy nhiễu đến thiên hạ đang ngủ say trong mộ phần kia.

Nhưng là khi hắn bước tới trước mộ phần lại dường như bị rút hết sức lực, hai đầu gối quỳ xuống, vài bước chân dường như hao hết nửa đời sinh lực của hắn. Trong miệng của hắn nỉ non những lời mà người ngoài nghe không hiểu, đột nhiên, hắn giống như bưng tỉnh từ cơn ác mộng, luôn luôn lặp lại câu nói: “Không có thể nào... Tuyệt đối không thể nào...”

Sau đó hắn giống như phát điên, bắt đầu lấy tay nhổ tẩm mộc bài kia ra, điên cuồng đào đất. Thậm chí bùn đất làm bẩn y bào màu trắng hắn cũng không để ý, chỉ là chấp nhất, dùng đôi tay thon dài kia gạt từng nắm đất ra. Lúc này, hắn đã quên cái gì ma pháp, cái gì vũ khí, cái gì công cụ. Nhưng là, cố tình, một bóng dáng điên cuồng như vậy lại tản mát ra một loại bi thương vô tận. Bên ngoài không hề có tuyết rơi nhưng trong lòng, tuyết đã rơi đầy.

Tay đã rách, tâm cũng đã chai sạn.

Khi mười ngón tay đều đã chảy đầy máu, trong bùn đất lộ ra một cổ xương trắng.

Khung xương nhỏ nhắn này, sinh tiền* nhất định là thuộc về một nữ tử. Nếu như nhìn kĩ, ở xương ngực còn có một chỗ bị tổn hại do đao kiếm gây nên, người chết nhất định là đã bị một vết thương trí mạng. (Sinh tiền: lúc còn sống)

Chỉ là trong mắt Lãnh Tiêu Nhiên đã sớm không nhìn thấy những thứ đó, bởi vì ngay tại khi hắn nhìn thấy bộ xương trắng kia, hắn liền đem bộ xương này ôm chặt vào lòng, trong mắt, chỉ là nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Mười mấy năm qua, hãn liều mạng tu luyện, ngay cả lúc song trong nhung lụa quyền quý cũng không quên hỏi thăm tin tức của nàng nhưng lại luôn không thu được gì. Hãn tin tưởng nàng vẫn còn sống ở một nơi nào đó trong Thánh Vân đại lục, mà đợi đến một ngày, cố gắng của hãn có thể khiến nàng được đứng dưới ánh mặt trời, được sống bên trong đám người.

Nhưng mà, đối mặt với hài cốt của nàng, hết thấy những gì hãn từng cố gắng làm trước kia đều biến thành một hồi chê cười.

Mười ngón tay chảy đầy máu tươi ôm chặt lấy bộ hài cốt nhỏ nhắn kia, cả người dường như được vấy lại trong mơ, không muốn tỉnh lại.

“Người quen biết Cổ Vân Lạc?”

Một thanh âm bình thản không gợn sóng truyền đến, bừng tỉnh người trong mộng.

Lãnh Tiêu Nhiên lúc này mới nhớ tới, lúc này hãn đang ở trong Huyết Sắc chi lâm nguy hiểm bốn bề.

Nhìn sang, chỉ thấy một nam tử cao lớn một thân trường bào màu quất, đứng dựa vào thân cây cách đó không xa, nếu không phải là hãn mở miệng nói chuyện thì Lãnh Tiêu Nhiên căn bản sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của nam nhân này.

Hơi thở của người nọ hòa thành một thể với Huyết Sắc chi lâm.

Lãnh Tiêu Nhiên cũng không mở miệng đáp lại hãn cảnh giác nhìn người kia, trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Chỉ là tay hãn vẫn gắt gao nắm chặt bộ hài cốt kia, dường như sợ sẽ bị người khác đoạt đi.

Nam nhân kia thấy thế không khỏi cười khê, thanh âm của hãn thực êm tai, bên trong có một loại hương vị đặc biệt. Đó là một loại thanh âm khó có thể hình dung, giống như âm thanh tuyệt vời khi gõ vào li thủy tinh.

Lãnh Tiêu Nhiên tin tưởng chỉ cần nghe qua thanh âm này một lần thì sẽ mãi không quên.

“Ha ha... Người cho rằng bộ hài cốt kia thực sự là Cổ Vân Lạc?”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Điều Diễn

“Người cho rằng bộ hài cốt kia thực sự là Cổ Vân Lạc?”

Một câu rất nhẹ lại giống như sét đánh giữa trời quang nôt tung bên tai Lãnh Tiêu Nhiên. Thân mình của hắn run lên, con ngươi màu bạc nháy mắt lộ ra thần thái đẹp mắt, bộ mặt giống như tro tàn lúc trước của hắn dường như được lấy lại sức sống, hắn nhìn chăm chăm nam nhân thần bí đột nhiên xuất hiện kia nói: “Lời của người là có ý gì?”

Nam nhân kia cũng không trả lời, chỉ là hơi nghiêng đầu, khóe miệng gợn lên một chút ý cười yếu ớt, khẽ nhấc ngón tay nhẹ nhàng gõ mấy cái vào thân cây. Mái tóc màu trần bì của hắn theo động tác mà nhẹ nhàng lay động, giống như hỏa diễm bùng cháy trong đêm, hết sức xinh đẹp.

“Nói! Người là có ý gì?” Lãnh Tiêu Nhiên kích động ôm bộ hài cốt nhỏ nhắn kia đứng dậy, lại vì quỳ gối lâu mà thân hình hơi lung lay, không thể không đem một tay chống xuống để bảo trì cân bằng, Nhưng là cho dù Lãnh Tiêu Nhiên lúc này suy yếu chật vật đến thế nhưng cả người vẫn toát ra một cỗ khí thế sắc bén.

“Nếu như Cổ Vân Lạc dễ dàng bị hủy diệt như vậy, nàng sẽ không còn là Cổ Vân Lạc.” Nam nhân vẫn vân đạm phong khinh ngẩng đầu nhìn về phương xa, hơi ngưng mắt, giống như thu hút ánh sao vô tận trên thế gian. Hai tròng mắt màu lục đậm u diễm* dần hiện lên một cỗ nóng rực, miệng của hắn lại vẫn như cũ là nụ cười yếu ớt kia: “Niết bàn trọng sinh, nếu như người không buông tha việc tìm nàng, như vậy, chúng ta còn có thể gặp lại...” (U diễm: u ám mà diễm lệ)

“Người rớt cuộc đang nói cái gì?” Lãnh Tiêu Nhiên còn muốn truy hỏi nhưng lại phát hiện nam nhân kia thế nhưng lại biến mất trong không khí, yên lặng không một tiếng động như khi hắn xuất hiện.

--

Thánh Vân học viện, trong tháp tu luyện.

Từ ngày ấy, sau khi nghe viên thủy tinh đen giảng giải xong chỗ tinh túy của công kích tinh thần, Sở Lạc Lạc vốn vô cùng cuồng nhiệt với ma pháp liền bắt đầu luyện tập không phân biệt ngày đêm, mỗi khi có chút thành tựu liền phát động công kích với viên thủy tinh đen, không ngừng mạnh lên.

Thời gian cứ như vậy trôi qua một tháng, Sở Lạc Lạc đã dần dần thành thạo công kích tinh thần, hơn nữa nàng còn lĩnh ngộ được không ít tinh túy trong đó.

Lúc này đây, nàng lại phát động công kích với viên thủy tinh đen, nó rất cục bộ tra tấn tới mức chịu không nổi nữa.

“Này! Nữ nhân! Ta tích tụ năng lượng cũng không dễ dàng, người nếu còn muốn luyện tập vậy phiền đổi đối tượng đi.”

“Nhưng nơi này không có ai cho ta luyện tập.” Sở Lạc Lạc cười, khẽ nháy mắt mấy cái.

“Bên ngoài có người!” viên thủy tinh đen rất cục bộ cũng bùng nổ, nó lúc trước sao lại có thể nghĩ nàng chỉ là một cô gái có thiên phú đơn thuần chứ, nàng quả thực chính là nữ ma đầu mà.

Sở Lạc Lạc vì việc học có chút thành tựu, tâm tình vô cùng tốt, không tiếp tục khi dễ viên thủy tinh đen không hay ho kia nữa, nàng đứng dậy, vận thất lưỡng, đang muốn cất bước ra ngoài lại bỗng nhiên quay đầu lại, về

mặt thần bí hỏi: “Người nói xem, lấy trình độ công kích tinh thần hiện tại của ta, có thể tạo thành bao nhiêu thương tổn với người khác.”

Viên thủy tinh đen rầu rĩ đáp: "Cái này còn phải xem tinh thần lực của đối phương, hơn nữa trình độ tổn thương còn phụ thuộc vào lực công kích của người cũng chính là xem năng lượng người phóng ra là lớn hay nhỏ."

Quả nhiên! Sở Lạc Lạc vui vẻ búng tay một cái, cầm viên thủy tinh đang trôi nổi trong không khí để vào trong ngực áo, bên miệng lộ ra một nụ cười rục rờ.

--

Một góc của Thánh Vân học viện, có một cây cổ thụ trăm năm, đúng là nơi thượng thừa để đến bởi vì nơi này tương đối hẻo lánh, này thường có rất ít người qua lại.

Nhưng hôm nay lại có năm, sáu người vây quanh nơi đó, vẻ mặt vui cười nói lời gì đó với người bị vây quanh.

"Uy, đây không phải là tiểu mỹ nhân được xưng là thiên tài lúc nhập học sao?" Một công tử mặc áo bào tơ lụa mà trắng được cắt may tinh xảo "ba" một tiếng mở quạt ra, rung đùi đắc ý bước lên hai bước, mê đắm nhìn chăm chăm thiếu niên bị vây ở trung tâm.

Thiếu niên bị vây bên trong khuôn mặt lạnh lùng lại cực kì tuấn mỹ, một đầu tóc lam rời rạc được buộc thành một cái đuôi ngựa, để lộ ra gương mặt tinh xảo của hắn.

Lãnh đạm liếc qua mấy người vây quanh mình, trong mắt đã có vài phần không kiên nhẫn, chỉ là đi ra ngoài lấy vài thứ thôi mà, lại không nghĩ gặp được phiền toái như thế này.

"Tránh ra." Lệ Vô Ngân lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Uy, mỹ nhân tức giận đâu!" Công tử mặc áo trắng vẻ mặt đáng khinh nói với mọi người xung quanh, trong mắt lóe ra tia bất hảo: "Nếu chúng ta không tránh, người sẽ làm gì?"

Đôi mày xinh đẹp của Lệ Vô Ngân nhướng lên, chỉ là mấy tên khỉ con nhảy nhót mà cũng dám làm càn như thế! Nếu không phải Thánh Vân học Viện sớm có quy định học viên không được tùy tiện đánh nhau thì mấy người này đã sớm trở thành những thi thể lạnh như băng rồi!

Nhìn thấy Lệ Vô Ngân im lặng không nói, mấy người kia kiêu ngạo cười ha hả, lời nói ra lại càng thêm hạ lưu, từng câu, từng câu khiêu chiến tính nhẫn nại của Lệ Vô Ngân.

Đám cầm thú này, một người so với một người lại càng hạ lưu hơn!

Đây chính là cái gọi là quý tộc, hơi có chút bản lĩnh liền đem mình thành cao thủ, ngày thường được nịnh hót quá nhiều, suốt ngày ăn chơi đàng điếm, nơi nơi làm xằng làm bậy. Hơn nữa trong nhiều phủ quý tộc còn dưỡng nam sủng, đây đều là phương thức trao đổi và tiêu khiển của đám quý tộc này. Đây chính là bí mật nửa công khai, ngay cả dân chúng trong Thánh Vân đại lục cũng đã nghe loáng thoáng về việc này.

--

Khi Sở Lạc Lạc đến đây chính là thấy một màn này, trong đầu này hiện lên truyện cũ năm đó.

Kiếp trước, cây cổ thụ là nơi nàng nghỉ ngơi lúc nhàn rỗi đến nhàn chán. Lúc ấy, nàng đang nằm trên một cành cây thô to, hưởng thụ gió nhẹ thổi qua mặt, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân nghiêng ngả và tiếng thở dốc đánh vỡ yên tĩnh của nơi này.

Một thiếu niên gầy yếu chạy tới, cả người run run, cuộn mình dưới tàng cây, thỉnh thoảng truyền đến từng đợt tiếng khóc trầm thấp.

Nàng hơi nhăn mặt, đang muốn lên tiếng đuổi người, nơi này là nơi để nàng thả lỏng tâm tình.

Không ngờ, lại có một trận tiếng bước chân truyền đến hô: "Tiểu tử kia ở trong này! Mau bắt hắn lại!"

Thiếu niên vốn dĩ còn đang khóc hiển nhiên không đoán được đám người kia cư nhiên đuổi theo đến nơi này, lúc này muốn trốn đi đã là quá muộn, rất nhanh, mấy người kia đã vây quanh hắn, từng bước, từng bước tới gần. Thân hình gầy yếu tựa vào thân cây, dưới lông mi thật dài buông xuống một giọt nước mắt trong suốt. Hắn bình thường vốn đã tuấn tú, cho dù mái tóc và đôi mắt đều là màu xám nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện lên vẻ trẻ con đáng yêu, bộ dạng lúc này càng chọc người thương tiếc.

Bị người vây quanh, thiếu niên yếu đuối sớm quên mất phải kêu lên, phải phản kháng.

"Tiểu mỹ nhân, ta xem ngươi có thể chạy đi đâu?"

"Nếu ngươi còn muốn tiếp tục ở lại Thánh Vân học viện thì liền ngoan ngoãn theo chúng ta."

Cô gái trên cây vốn định bỏ mặc nhưng là những ngôn ngữ ô uế này thực khó nghe.

"Ầm ỉ chết người! Mấy người các ngươi mau rút đi cho ta!"

Vài học viên quý tộc giương mắt lên, chỉ thấy một cô gái nhỏ tuổi đứng trên một cành cây, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống, trong mắt lộ ra tia kinh bỉ.

Cô gái này là người nổi tiếng ở Thánh Vân học viện, từ năm tám tuổi được một lão pháp sư đề cử nhập học, vì thiên phú cực cao mà được Cửu Tiêu Mặc Vô chú ý, trở thành đệ tử của hắn.

Vốn dĩ, người như vậy bọn họ không dám trêu chọc nhưng là thật vất vả mới đuổi được tiểu mỹ nhân này, bọn họ không nghĩ dễ dàng buông tay như vậy.

Lúc này cô gái lại mở miệng.

“Này! Người khóc cái gì mà khóc! Nước mắt là biểu hiện của kẻ yếu, là nam nhân liền đứng dậy đánh lại cho ta!

He he thử chức năng đặt pic của diễn đàn nè. Mọi người thấy thế nào, vẫn xem được chứ?

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Thử Nghiệm

Nhớ đến đây, trên khoé miệng Sở Lạc Lạc gợn lên một chút ý cười thản nhiên.

Nhớ đến ngày đó, thiếu niên kia sau khi nghe thấy nàng mắng xong, quả nhiên ưỡn ngực đứng dậy, trên gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn nét trẻ con kia mặc dù vẫn còn do dự nhưng đã không còn tia yếu đuối nào. Sau đó hai người đem mấy tên hỗn đản kia đánh đến hoa rơi nước chảy, vô cùng thống khoái.

“Các người... Cứ nhiên dám ở trong học viện đánh người!”

“Ta muốn đi cáo trạng các người đả thương người!”

Bọn người mặt mũi bầm dập kia phần nộ kêu gào.

Hai người tuy tuổi còn nhỏ nhưng dù sao cũng là thiên tài học viên đặc biệt, vài tên không học vấn, không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng sao có thể là đối thủ của bọn họ, bọn họ còn chưa có dốc toàn lực đâu!

“Nếu như ta là các người, ta sẽ kêu nhỏ thôi.” Thanh âm bình thản không một gợn sóng truyền đến, thân hình hỏ nhắn lại phát ra khí thế khiếp người.

Một đôi mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua mấy người kia, nàng nói: “Vân Đô này tuy thái bình, nhưng là quanh năm suốt tháng vẫn là phát sinh một hai vụ án mạng.”

Lúc này, vài thân hình ăn chơi trác táng đều nhanh chóng bỏ chạy mất dạng. Thu thập vài kẻ kiêu ngạo xong, trong lòng cô gái nhỏ rất vui vẻ, nàng xoay người rời đi, nhưng cái thiếu niên kia vẫn gắt gao đi theo sau nàng.

Phía sau bỗng nhiên nhiều thêm một cái người hầu, cô gái nhú mày, thiếu niên kia thấy nàng quay đầu, nhỏ giọng giới thiệu mình.

Thiếu niên này nàng cũng có biết đến, cũng là học viên của lớp đặc biệt như nàng, dường như là một thiên tài bằng hệ ma pháp, nhưng mà hai người không phải là cùng một giáo sư chỉ dạy cho nên ngày thường chưa từng nói chuyện với nhau.

Cô gái nói: “Đem nước mắt của người lau khô, đi theo phía sau ta không được phép là kẻ yếu!”

Tuy rằng hình dáng của thiếu niên kia trong trí nhớ của nàng đã có chút mơ hồ nhưng nàng còn nhớ rất rõ, lúc đó trong mắt thiếu niên hé ra hào quang sùng bái.

Nhiều năm sau đó, bọn họ trở thành đồng đội. Người có khoẻ không? Nhất thời, suy nghĩ của Sở Lạc Lạc bay đi rất xa, rất xa...

--

“Muốn chết!”

Hai chữ lạnh như băng đột nhiên khiến cho Sở Lạc Lạc bừng tỉnh khỏi kí ức. Nàng vừa ngẩng đầu lên liền thấy Lệ Vô Ngân rốt cục không thể nhịn được nữa, cả người tản ra sát khí lạnh như băng, đôi mắt màu lam tràn ngập sát ý.

Sở Lạc Lạc thầm nghĩ không ổn, vội vàng hô ra tiếng: “Lệ Vô Ngân.”

Nghe được thanh âm của Sở Lạc Lạc, Lệ Vô Ngân sửng sốt, cả người cũng thu lại sát khí, quay đầu lại liền thấy một cô gái mặc y bào màu thủy lam, ý cười trong suốt đi về phía mình. Ánh mắt luôn trong trẻo lạnh lùng của nàng thể nhưng lại mang theo vài tia lo lắng. Lệ Vô Ngân nhất thời cảm thấy ấm áp, ánh mắt cũng nhu hoà đi rất nhiều.

Đi tới bên cạnh Lệ Vô Ngân, thản nhiên nhìn quét qua đám người đang bao vây Lệ Vô Ngân, Sở Lạc Lạc bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lệ Vô Ngân: “Người sao còn chậm trễ ở đây, Mặc loã chờ đến sốt ruột, bảo ta tới tìm người.”

Lệ Vô Ngân hiểu ý trao đổi ánh mắt với Sở Lạc Lạc, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người vừa muốn rời đi đã thấy thân mình của công tử áo trắng kia nhoáng lên một cái, chặn lại đường đi, ánh mắt loé lên, trên mặt lại vẫn là nụ cười cợt nhả như cũ: “Nghĩ muốn đi như vậy?”

Không nghĩ tới lại có một cô gái xinh đẹp đưa đến cửa, công tử áo trắng vừa thấy Sở Lạc Lạc liền biết nàng là học viên của lớp đặc biệt. Đệ tử của Cửu Tiêu Mặc Vô tì thế nào, còn không phải là một đứa thường dân tầm thường sao, theo hắc thấy, dân đen chính là dân đen, cho dù thiên phú cao thì thế nào, người hạ đẳng như vậy chỉ đáng nằm dưới thân hắc mà rên rỉ thôi.

Sở Lạc Lạc hơi nhíu mày, dừng bước, nàng không nghĩ tới mấy người này lại không biết nhìn người như vậy, ngay cả Cửu Tiêu Mặc Vô cũng không áp được hắc, cứ nhiên còn dám chặn đường nàng và Lệ Vô Ngân.

“Không nghĩ rơi đầu tiên tới một băng sơn mỹ nhân, giờ lại tới thêm một tiểu mỹ nhân, hôm nay chúng ta thật là có điểm phúc nha!” Một nam tử khác dáng người nhỏ gầy cũng cười đáng khinh nói.

“Cút ngay.” Lệ Vô Ngân cũng không nhin nổi nữa, nghiêng người tiến lên đứng song song với Sở Lạc Lạc, trên gương mặt lạnh lùng mang theo

sát ý mỏng đậm. Đường đường là nam nhân năm thước cao lại ba lần bốn lượt bị gọi là mỹ nhân, cho dù là người lạnh lùng như Lệ Vô Ngân cũng chịu không nổi sự nhục nhã này.

Trên người Lệ Vô Ngân phóng ra sát ý, nam tử nhỏ gầy kia nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, hơi run sợ một chút. Nhưng là hắn rất nhanh khôi phục lại bình thường, có công tử áo trắng ở đây, hai cái tên dân đen kia lại không dám động thủ, trừ phi bọn họ không muốn ở lại Thánh Vân học viên nữa.

Vì thế nam tử nhỏ gầy nói: “Ha ha, thật lợi hại a, hôm nay nếu không theo chúng ta thì đừng mơ tưởng rời đi.”

Trên mặt Lệ Vô Ngân phủ một tầng sương lạnh, vừa muốn giơ tay giáo huấn nam tử nhỏ .

gầy đáng khinh kia một chút, lại đột nhiên bị một cánh tay nhỏ bé nhu nhược không xương đè lại. Lệ Vô Ngân không khỏi nhíu mày nhìn lại.

Sở Lạc Lạc thân nhiên vươn tay đè cánh tay của Lệ Vô Ngân lại, trên mặt lại vẫn là vân đạm phong khinh: “Ta thật ra rất muốn biết, cái gì gọi là đừng mơ tưởng rời đi.”

Nói xong, Sở Lạc Lạc liền bước lên phía trước, nàng vừa mới bước lên hai bước, nam tử nhỏ gầy lập tức nhảy tới trước mặt nàng, vươn tay muốn bắt lấy nàng. Sở Lạc Lạc hơi hơi nghiêng người, nhẹ nhàng né qua, cười với nam tử nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, người qua là đường đột rồi!”

Khoé miệng Lệ Vô Ngân khẽ run rẩy một chút, ánh mắt không tự giác đảo qua cánh tay vừa bị Sở Lạc Lạc Lạc đè lại.

Sở Lạc Lạc vừa dứt lời đã thấy thân hình nam tử nhỏ gầy mạnh mẽ khựng lại, bỗng nhiên ôm đầu cúi gập người, lớn tiếng gào thét: “A... đau, đau quá a, đầu ta... Đầu ta đau quá a...”

Tình huống quý dị thỉnh linh xảy ra làm cho những người xung quanh có chút mê mang, công tử áo trắng giơ tay bắt lấy cánh tay của nam tử nhỏ gầy hỏi: “Này, người làm sao vậy?”

“Đầu ta đau quá! Sắp nứt ra rồi...” Nam tử nhỏ gầy điên cuồng kêu là, nhắm chặt hai mắt, gục trên mặt đất lăn lộn.

Công tử áo trắng thu quạt lại, sắc mặt hiện lên vài phần bối rối, hãnh lớn giọng quát hỏi: “Người đã làm gì hãnh?”

Sở Lạc Lạc nghiêng đầu, vẻ mặt cực kì vô tội, chỉ là giọng nói mang theo một chút ý cười, nàng nói: “Con mắt nào của người nhìn thấy ta làm gì hãnh vậy? Ai biết có phải vị huynh đệ này của các người mắc bệnh hiểm nghèo đột nhiên phát tác, cũng có thể là vì làm bậy quá nhiều cho nên... bị trời phạt.”

Nghe vậy, công tử áo trắng kia run rẩy khoé miệng, vẻ mặt hung ác nói: “Các người nên biết ta là ai, nếu như thủ hạ của ta có vấn đề gì thì hôm nay các người cũng đừng nghĩ có thể toàn thân trở ra.”

“Mặc lão còn đang sốt ruột chờ chúng ta, hay là người còn muốn tìm cơ để chặn đường?” Sở Lạc Lạc lạnh lùng hỏi, thanh âm không lớn lại lấy cây cổ thụ làm trung tâm truyền ra bên ngoài.

Công tử áo trắng nhìn bên đường đã có rất nhiều học viên nhìn về phía này, trong lòng cũng hiểu được nếu làm lớn chuyện lên thì mình cũng không có chỗ tốt gì, lại không có chứng cứ chứng minh là do cô gái này ra tay.

Hãnh cực kì không cam lòng trừng mắt liếc nhìn Sở Lạc Lạc một cái, trong mắt loé ra một tia lo lắng, hãnh âm ngoan nói: “Tiểu mỹ nhân, chờ xem, ngày sau chớ để rơi vào tay ta, bằng không...”

Vung tay lên, mấy người phía sau tiến lên nâng nam tử nhỏ gầy còn đang lảo lộn dưới đất, rời đi.

Sở Lạc Lạc hí mắt nhìn bóng dáng của công tử áo trắng lại phát hiện cách đó không xa đang có một đám người đi thẳng tới trước mặt công tử áo trắng, đi đầu là một người một thân áo bào màu lam.

Thấy vị công tử lam bào này, khoé miệng Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nở ra một nụ cười khế, lần này, nàng sẽ không lặp lại sai lầm của lần trước.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Ma Pháp Thay Đổi

Ánh mắt Sở Lạc Lạc khẽ động, tươi cười ở khoé miệng còn chưa kịp thu lại thì liền bắt gặp ánh mắt màu băng lam mang theo nghi hoặc, đánh giá của Lệ Vô Ngân nhìn nàng.

Nàng thu lại nụ cười, hơi nhếch khoé miệng, nhú mày ý bảo Lệ Vô Ngân có chuyện gì thì mau nói.

Một đôi con ngươi của Lệ Vô Ngân nhìn chăm chăm Sở Lạc Lạc, thoáng chần chờ, chậm rãi mở miệng hỏi: “Là người làm sao?”

Sở Lạc Lạc hơi chợn mi, vẫn như cũ nói ra một câu kia: “Con mắt nào của người nhìn thấy là ta làm?”

Nghe vậy, Lệ Vô Ngân mím môi, không hề nói tiếp.

Sở Lạc Lạc quay đầu nhìn Lệ Vô Ngân, trong mắt dường như khẽ mỉm cười: “Tốt rồi, người định làm gì thì làm đi, ta còn có chút việc.”

Nói xong, ánh mắt Sở Lạc Lạc lại nhìn về phía xa xa, mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Lệ Vô Ngân gật đầu, xoay người đi hai bước lại dừng lại, sau một lúc lâu mới thốt ra được hai chữ: “...Cảm ơn.”

Đợi đến khi Sở Lạc Lạc ngoái đầu nhìn lại thì chỉ nhìn thấy bóng dáng đang xa dần của Lệ Vô Ngân, thật sự là đứa nhỏ cứng đầu! Trong lòng Sở Lạc Lạc cười thầm nói.

Sau khi năm mươi ngày tu luyện kết thúc, ba người Sở Lạc Lạc lại đi đến nơi dạy học chuyên dụng của Mặc Vô.

Không nghĩ tới Mặc Vô đã sớm đợi bọn họ ở đó, lúc này đây, kì lạ là lão nhân gia vẻ mặt, thần thái đều sáng láng, dáng đứng thẳng tắp. Tự nhiên không phải bộ dạng say khướt thường ngày.

Thế nhưng, khi Đông Phương Ngạo đi đầu bước một bước lớn vào lớp học, bỗng nhiên sau lưng cảm thấy một trận âm hàn, hắc bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, bộ dáng vô cùng khủng hoảng. Cơ thể giống như chạy trốn, lui về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa liền đâm vào Lệ Vô Ngân ở phía sau.

Một đôi mắt lệ của Lệ Vô Ngân đảo đến, liền thấy Đông Phương Ngạo mang vẻ mặt sợ hãi, thở dốc, trên đầu những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu chảy theo đường cong của khuôn mặt. Người này lại mắc bệnh gì?

Tuy là nghi hoặc trong lòng nhưng Lệ Vô Ngân cũng không nghĩ nhiều, vòng qua Đông Phương Ngạo, bước nhanh về phía cửa lớp.

Nhưng mà, khi hắc bước vào lớp học thì đã hiểu rõ tại sao Đông Phương Ngạo vừa rồi lại khác thường như vậy.

Thật đáng sợ! Thân thể hắc truyền đến một loại tin tức, chính là phía trước có một loại nguy hiểm đe dọa tính mạng, có một loại sức mạnh mà hắc không tưởng tượng nổi đang áp chế hành động của hắc. Lúc này, hắc cảm giác được trái tim mình nhảy lên một cách kịch liệt, tay chân hắc mất đi khống chế, hơi hơi run rẩy.

Hai người kia sao lại thế này?

Sở Lạc Lạc đứng cách hai thước có chút không hiểu rõ cho nên nàng đứng ở thẳng cửa phòng học của Mặc Vô, nhìn vào trong. Thấy hắc hai mắt hơi híp lại, khoé miệng mang theo nụ cười như có như không. Ha ha... Thì ra là vậy, lão nhân giáo hoạt này.

Lệ Vô Ngân cảm nhận trên vai được vỗ nhẹ một cái, suy nghĩ mới có thể từ trong sợ hãi tỉnh lại, đôi mắt màu băng lam có chút mê mang.

Chỉ thấy cô gái đi qua bên cạnh hẳn, thoải mái bước vào lớp học, thấy vậy, Mặc Vô cũng từ từ mở mắt ra, trong đôi mắt khôn khéo hiện lên vài phần kinh ngạc. Cô gái này luôn có thể khiến cho hẳn cảm thấy ngoài ý muốn nha.

Sở Lạc Lạc đi vài bước rồi quay đầu, cười khẽ với hai người kia nói: “Lão nhân là cố ý triển lãm một chút năng lượng của mình, vận dụng ma lực trong cơ thể các người để chống lại, nếu không các người hôm nay đừng nghĩ có thể bước vào phòng học này.”

Thì ra là thế! Hai người ngoài cửa lúc này rốt cục cũng hiểu ra.

“Tiểu nha đầu, người cư nhiên làm lộ đề bài của ta!” Trên mặt Mặc Vô vô cùng bất mãn nhưng trong mắt lại toát ra ý cười.

Sở Lạc Lạc đã đi tới trước mặt hẳn, trong giọng nói có chút hương vị làm nũng, nàng cười nói: “Ta là lo lắng lão nhân gia ngài đứng lâu quá, chân sẽ tê...”

Sau khi hiểu ra, Lệ Vô Ngân dẫn đầu khởi động ma lực, làm cho ma lực lưu động trong cơ thể, cũng thử bước nửa bước lên phía trước. Phương pháp này quả nhiên có hiệu quả, chỉ chốc lát sau hẳn cũng thuận lợi đứng bên cạnh Sở Lạc Lạc.

Thấy thế, Đông Phương Ngạo cũng không cam lòng yếu thế, cũng khởi động ma lực, đang muốn bước nhanh vào lớp nhưng mà trong số ba người, ma lực của Đông Phương Ngạo là yếu nhất. Một đường đi vào cũng không dễ dàng, tuy rằng cảm giác sợ hãi ban đầu đã biến mất nhưng hẳn vẫn như cũ cảm nhận được một cỗ lực cản mạnh mẽ. Khi hẳn có thể đi đến giữa lớp học thì đã mồ hôi đầm đìa, hồng bào trên người hơi ẩm ướt, hơi thở gấp gáp, mạnh mẽ đặt móng xuống sàn.

Mặc Vô thu hồi lực lượng vừa phóng ra, ánh mắt lợi hại đảo qua ba người, trong lòng có chút vừa lòng. Xem ra ba đứa nhỏ này ở trong tháp tu luyện quả thật đã khổ công rèn luyện. Đứa nhỏ Đông Phương Ngạo này tuy rằng ma lực thấp nhất nhưng tiến bộ cũng rất nhanh, ông vốn tưởng rằng tiểu tử này phải vận dụng đấu khí mới có thể tiến vào nhưng không ngờ hãn cứng rắn chống đỡ lại liên có thể quật cường tiến vào trong. Tương lại tên này tất cũng làm nên chuyện.

“Hắc hắc... Lão nhân! Ta... Ta vào được!” Đông Phương Ngạo vừa thở phì phò vừa nói: “Cái này nói lên lão tử là thiên tài, nhanh một chút đem ma pháp lợi hại truyền cho ta!”

Người này vẫn là lớn tiếng như vậy, há mồm ngậm miệng đều nói mình là thiên tài. Nhưng mà, đối tượng khoe khoang của hãn sai lầm rồi, bên cạnh hãn là hai bạn học thiên phú không hề thua kém hãn cùng với lão nhân Mặc Vô đã thành tinh, ba người đồng lòng coi Đông Phương Ngạo như không khí.

Mặc Vô khoanh tay trước ngực, bầu rượu bên hông ông lúc ẩn lúc hiện, phản xạ lại ánh mặt trời thoáng ẩn thoáng hiện trên khuôn mặt ông, dát lên trên một tầng kim quang nhàn nhạt. Biểu tình của Mặc Vô thật nghiêm túc hỏi: “Ba người các người, nói xem ma pháp sở trường của mình là gì?”

Đông Phương Ngạo không cần suy nghĩ liền há mồm đáp: “Hoả cầu thuật... Di? Lão nhân, ngươi là làm cái biểu tình gì a?”

Mặc Vô hừ nhẹ nhìn Đông Phương Ngạo, giọng điệu tràn ngập khinh thường: “Không phải cao cấp ma pháp liền không cần trả lời.”

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Đông Phương Ngạo từ đến giờ chân, cuối cùng giống như gà trống bị đánh bại, gục đầu thấp xuống. Đúng vậy tuy rằng hãn trải qua hai tháng bế quan nhưng hãn quả thực không có cơ hội để thử học cao cấp ma pháp.

Ánh mắt Mặc Vô lướt qua Đông Phương Ngạo trực tiếp nhìn về phía Lệ Vô Ngân.

“Băng chi phá.” Lệ Vô Ngân lạnh lùng phun ra ba chữ, không nói tiếp.

“Hoả long thuật.” Ánh mắt của Mặc Vô vừa đảo đến, Sở Lạc Lạc liền trực tiếp nói ra đáp án.

“Ân.” Mặc Vô đưa tay vuốt vuốt những sợi râu bạc trắng bên dưới cằm, một bộ dạng bí hiểm: “Vốn dĩ, ma thuật hiện tại đều là do người đi trước phát minh, sáng tạo ra, là một khuôn mẫu có sẵn, nghìn cái như một, không có thứ gì mới. Nhưng là ma pháp sư giỏi sẽ căn cứ vào ưu điểm của mình mà thay đổi ma pháp, đổi thành thích hợp với mình nhất, cũng có thể phát ra uy lực lớn nhất của ma pháp. Các người cũng biết, ma pháp các người đang dùng đều là ma pháp đã được cải tạo, thay đổi, nhưng là hiện tại ta muốn các người tự mình thay đổi ma pháp sao cho phù hợp với mình nhất.”

Ba người vừa nghe vừa gật đầu, có chút dăm chiêu.

Thấy ba người đồ đệ đều có chút ngộ ra, khoé miệng Mặc Vô lộ ra một ý cười giảo hoạt: “Cho nên, ta muốn các người... trong vòng một tháng, đem cao cấp ma pháp sở trường thay đổi thành thích hợp với mình nhất!”

Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo ghen hòng nhìn trân trối. Tuy rằng bọn họ từ trước cũng nghe được chuyện thay đổi ma pháp, nhưng là chuyện này đều là số ít những tiền bối tu vi cao làm ra. Bọn họ mới chỉ là cao cấp ma pháp sư mà thôi, cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình cũng có thể tự mình thay đổi ma pháp, vị giáo sư này cũng quá coi trọng bọn rồi!

Mặc Vô liếc mắt nhìn Sở Lạc Lạc sắc mặt lạnh nhạt một cái, trong lòng thầm khen ngợi, nha đầu này bình tĩnh cơ trí, thiên phú ma pháp cực kì cao, thật sự là thiên tài hiếm có. Lại nhìn đến Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân trong mắt không thể tin, Mặc Vô vuốt râu nở nụ cười, nói: “Về phần

có gì không rõ, tự mình đi Tàng Thư Các ở học viện tìm đáp án! Một tháng sau, ở trong này tiến hành kiểm tra!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Tàng Thư Các

“Về phần có gì không rõ, tự mình đi Tàng Thư Các ở học viện tìm đáp án! Một tháng sau, ở trong này tiến hành kiểm tra.”

Mặc Vô nói xong lời này, trong lớp nhất thời là một mảnh im lặng.

Bỗng nhiên, Đông Phương Ngạo nhảy dựng lên hét lớn: “Không công bằng, không công bằng, ta một cái cao cấp ma pháp cũng không biết, sửa như thế nào a!”

“Vậy người nói như thế nào mới tính là công bằng?” Mặc Vô nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

“Tối thiểu người phải dạy ta một hai chiêu cao cấp ma pháp mới được!” Đông Phương Ngạo trợn to hai mắt hô.

“Nha? Vậy hai người các người thì sao?” Mặc Vô cũng không trả lời Đông Phương Ngạo, ngược lại hỏi hai đệ tử khác.

“Không cần!” Sở Lạc Lạc rõ ràng đáp, mà Lệ Vô Ngân lại nhẹ nhàng lắc đầu, dùng hành động trả lời vấn đề này.

Mặc Vô mỉm cười gật đầu, sau đó quay lại nhìn Đông Phương Ngạo nói: “Có nghe thấy không? Người khác không cần dạy, người lại muốn được dạy, cái này gọi là công bằng sao?”

“Nhưng là...” Đông Phương Ngạo vẻ mặt ảo não.

“Không có nhưng là.” Mặc Vô xoay người, đi về phía cửa, nói: “Nếu người cảm thấy ở nơi này của ta không học được gì vậy có thể tìm người khác, hoặc là trở về bộ vũ kĩ đi.”

“Ta...” Đông Phương Ngạo sắc mặt đỏ bừng, ngay cả nói cũng không thành câu.

Thân ảnh Mặc Vô dần đi xa, chỉ nghe một câu nói rõ ràng bay đến phòng học.

“Nếu có chỗ không biết có thể hỏi đồng đội của ngươi.”

Hỏi đồng đội? Đông Phương Ngạo sửng sốt một chút rồi mới phản ứng lại, liếc mắt nhìn hai người kia một cái, muốn hăn hỏi hai người này? Nhưng là hăn có tự tôn nha, nếu như vứt bỏ mặt mũi đi thỉnh giáo hai người so với hăn còn nhỏ tuổi hơn, hăn về sau sao có thể nhìn mặt người khác.

Lệ Vô Ngân không để ý tới ánh mắt rồi rằm của Đông Phương Ngạo, chậm rãi đi qua bên cạnh Đông Phương Ngạo. Thời gian một tháng rất quý giá, hăn làm sao có thể lãng phí trên người tên ngu ngốc này đây.

Muốn nàng chỉ điểm hậu bối? Cái này thật ra không có gì, chỉ là hậu bối này tính tình dường như không thể tốt lên. Hơn nữa nhìn gương mặt do dự của tên Đông Phương Ngạo kia liền biết hăn cũng không tình nguyện đi thỉnh giáo mình, vì thế Sở Lạc Lạc ngay sau đó cũng đi ra cửa. Cuối cùng cũng có chút lương tâm lưu lại ba chữ: “Tàng Thư Các.”

“Ngươi... Hai cái kẻ vô tình vô nghĩa này!”

Trong phòng học không còn bóng người, quanh quẩn chỉ có tiếng rỗng giện của Đông Phương Ngạo.

--

Tàng Thư Các của Thánh Vân học viện là nơi có nhiều sách nhất trong Thánh Vân đại lục.

Đó là một toà nhà có chín tầng, tầng thứ nhất là phòng triển lãm, tầng thứ hai đặt những bộ sách sơ cấp thông thường, tầng thứ ba là những sách trung cấp, cứ như vậy, tầng lầu càng cao thì sách ở trong đó lại càng trân quý. Tàng Thư Các là nơi mọi học viên của Thánh Vân học viện đều có thể đi, nhưng mà những đệ tử cấp thấp chỉ có thể đọc ở các tầng dưới. Không thể đọc những loại sách vượt cấp bởi vì mỗi tầng đều có kết giới, chỉ khi tu vi đạt tới một mức độ nào đó mới có thể phá kết giới mà đi vào bên trong.

Nhưng là khi Sở Lạc Lạc tiến vào bên trong Tàng Thư Các nàng lại ngây người, trong lúc nhất thời nàng giống như mất hồn đứng lặng ở cửa, đôi mắt màu hổ phách vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm bức vẽ trên tường.

Vị trí triển lãm này là để treo tranh học viên có thiên phú cao nhất từ khi thành lập Thánh Vân học viện đến nay.

Vì sao? Năm đó nàng không phải đã bị trục xuất khỏi học viện rồi sao? Vì sao bức vẽ của nàng lại vẫn được treo ở vị trí kia.

“Này? Người làm sao vậy?”

Cho tới khi một bàn tay to phất qua lại ở trước mắt, Sở Lạc Lạc mới phục hồi tinh thần lại. Chỉ thấy gương mặt như đao tạc, hình dáng rõ ràng đưa tới trước mặt, nàng theo bản năng lùi lại một bước.

Đông Phương Ngạo nhăn đôi mày rậm, thân thiết hỏi: “Này, nếu không thoải mái vậy trở về nghỉ ngơi nha!”

“Vị học viên này, nơi đây là Tàng Thư Các, xin nhẹ giọng một chút, người ở trong này lớn tiếng ồn ào sẽ ảnh hưởng đến người khác.” Lúc này một người mặc đồng phục quản lí đi tới nói.

Trong lòng tuy rất nghi hoặc nhưng là Sở Lạc Lạc không thể nào mở miệng hỏi. Một cô gái mới mười ba tuổi sao có thể biết được vong linh pháp sư từ mười mấy năm trước đã làm cho Thánh Vân học viện hồ thẹn đây? Khoé miệng lộ ra một tia cười khổ, nàng mới cất bước đi về phía trước.

Thật là khó hiểu, Đông Phương Ngạo vô duyên vô cớ bị nhân viên quản lí mắng cho một trận, bất mãn bĩu môi. Cô gái này từ khi bước vào Tầng Thư Các liền trở nên kì quái, Cũng không biết có phải ảo giác của hắc hắc hay không, vừa rồi hắc hắc dường như nhìn thấy trong đôi mắt màu hổ phách của nàng tràn ngập bi thương.

Khi Sở Lạc Lạc vượt qua kết giới tầng thứ tư, mấy người bên trong cũng cảm giác được nhưng là khi bọn họ phát hiện người bước vào lại là một cô gái nhỏ tuổi, trong mắt không khỏi hiện lên tia kinh ngạc. Có thể lên đến tầng thứ tư chứng tỏ nàng đã đạt tới trình độ cao cấp ma pháp sư. Thiếu niên tóc lam mới vừa rồi đã khiến cho bọn họ thật ngạc nhiên, không ngờ lúc này bước vào lại là một cô gái nhỏ tuổi như vậy. Hơn nữa nhìn nàng ngay cả mi mắt cũng không hề nhú lại, liền cứ như thế thoải mái tiến vào. Cái này chứng minh nàng cũng không phải là người vừa mới tiến lên cao cấp ma pháp sư mà tối thiểu cũng đã đạt đến tiêu chuẩn cấp năm.

Đối với những ánh mắt tò mò này, Sở Lạc Lạc cũng không để ý mà là tùy ý đi đến bên một giá sách. Đánh giá một lúc, chỉ chốc lát, khoé miệng của nàng gợn lên ý cười, xem ra vị trí đặt những bộ sách này chưa từng thay đổi.

Lát sau người đi lên là Đông Phương Ngạo, hắc hắc một đầu tóc ngắn đỏ rực, một thân áo đỏ kiêu ngạo, hơn nữa tuổi cũng không lớn lắm, tự nhiên cũng hấp dẫn không ít ánh mắt. Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, hắc hắc đánh giá nhìn qua một vòng sau đó tùy ý đi đến bên người Sở Lạc Lạc.

“Này, người ở trong này làm gì?” Lần này Đông Phương Ngạo biết nghe lời giáo huấn, không dám lại lớn tiếng quát to, đè thấp thanh âm nói, thế nhưng thật ra lại có vài phần trầm tĩnh hơn so với ngày thường.

Lời nói dừng ở bên tai cô gái, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp, Sở Lạc Lạc chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, tức giận liếc nhìn tên kia một cái. Đứa nhỏ này dựa vào gần như vậy là sao, không có việc gì tại sao lớn lên lại cao như vậy, đến gần cũng có cảm giác áp bách.

“[Cao cấp hoá hệ ma pháp tốc thành]* ở giá sách thứ năm, quyển thứ ba từ trái sang, tự mình xem đi, không có việc gì đừng đến quấy rầy ta.” Sở Lạc Lạc trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, lập tức đi vòng qua người Đông Phương Ngạo. (*:Đây là tên một quyển sách, đại khái là có dạy cao cấp ma pháp hệ hoá)

Cao cấp hoá hệ ma pháp tốc thành? Lời nói của Sở Lạc Lạc không khỏi làm cho Đông Phương Ngạo sửng sốt, vì sao nàng biết quyển sách kia đặt ở đâu? Chẳng lẽ... Nàng vừa rồi sau khi đi lên liền tìm người hỏi qua trước, nàng là cố ý tìm giúp hắn sao? (Đông Phương huynh đệ, người quá ảo tưởng rồi, sự thật không như người nghĩ đâu =)

Nghĩ như thế, trên mặt Đông Phương Ngạo không khỏi nổi lên mây đỏ, khoé miệng lộ ra ý cười ngây ngô.

Sở Lạc Lạc tùy ý dạo qua một vòng, phát hiện tầng bốn cơ bản vẫn như cũ, không có thêm bộ sách mới nào mà những quyển sách cũ đó, kiếp trước nàng đã sớm nghiên cứu thấu hiểu triệt để, chính là hết sức vô vị. Bỗng nhiên thư viện im lặng truyền đến một thanh âm kích động: “Oa, cuốn này của ta có phê bình, chú giải của Cổ Vân Lạc!”

Thanh âm sợ hãi kêu này nhất thời khiến cho mọi người chú ý, rất nhanh, toàn bộ mọi người đều đi qua bên đó, chỉ có số ít những người nghe thấy nhưng không làm gì, vẫn tiếp tục xem quyển sách trong tay.

“Là thiên tài có thiên phú cao nhất kia sao? Ta nhìn xem, ta nhìn xem.” Những người vây xung quanh đều lộ ra vẻ mặt tò mò, muốn nhìn một chút bút tích của thiên tài trong truyền thuyết và tâm đắc trong ma pháp của nàng.

Những bộ sách trong thư viện của Thánh Vân học viện bình thường không được phép đem ra ngoài, chỉ có một số ma pháp sư có thiên phú cực cao là ngoại lệ. Bọn họ chẳng những có thể mượn sách mà còn có thể đem điều tâm đắc của mình viết lên trên để cho hậu bối tham khảo.

Sở Lạc Lạc nghe tiếng ngẩng đầu lên, lại thấy trong đám người, Đông Phương Ngạo đứng ở vị trí trung tâm, tên kia đem sách ôm chặt trong lòng, vẻ mặt đề phòng nhìn người xung quanh quát: “Có bản lĩnh tự mình tìm đi, bản này thuộc về ta!”

“Yên lặng yên lặng! Nơi này là Tàng Thư Các!” Nghe được một mảnh ồn ào kia, nhân viên quản lí ngồi ngay gần trên ghế mở miệng nói, thanh âm của hắn rất nhỏ nhưng lại vang ở bên tai mỗi người, sự nghiêm khắc trong lời nói làm cho mọi người đều mím chặt môi.

Sở Lạc Lạc cũng hơi ngây người, đúng rồi, lúc trước khi nàng đi mượn quyển sách này quả thật nhất thời quật cường thay đổi chú ngữ của một cái ma pháp cao cấp, cũng ghi chí ở giữa quyển sách, ngay cả nàng cũng quên mất chuyện này. Cái tên Đông Phương Ngạo này vẫn là thiếu kiên nhẫn như vậy, rước lấy phiền toái không cần thiết như thế này, thật sự là âm ỷ chết người.

Nghĩ như thế, Sở Lạc Lạc cũng không dừng lại lâu ở tầng bốn, cất bước đi tới kết giới trên tầng năm.

Người bên ngoài chú ý tới cô gái này thế nhưng lại muốn đi lên tầng năm, mọi người kinh ngạc mà phát ra những tiếng hít khí lạnh, ở trong không gian yên tĩnh rất khiến cho người ta chú ý.

Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân cũng nghe tiếng nhìn lại, lại chỉ kịp thấy bóng dáng thản nhiên của cô gái đi vào bên trong kết giới.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Nói Chuyện Trong Đêm Đen

Bóng dáng của cô gái dần biến mất bên trong kết giới, một màn này làm cho tất cả mọi người chấn kinh rồi, thậm chí ngay cả nhân viên quản lí tầng thứ tư đang nhàn rỗi ngồi trên ghế trên mặt cũng lộ ra vài phần kinh ngạc.

Vài học viên bắt đầu tụ tập thảo luận về cô gái vừa rồi, huy chương trên áo của nàng cho thấy, nàng là học viên của lớp đặc biệt.

Người tinh mắt phát hiện ra trong này vẫn còn hai người là học viên của lớp đặc biệt, một người là thiếu niên tóc lam, chỉ là trên người hắn tản mát ra hơi thở lạnh băng làm cho người ta không dám lại gần. Mà một người còn lại chính là Đông Phương Ngạo vừa rồi mới lớn tiếng ồn ào.

“Này, bạn học, người hắn là quen biết cô gái vừa rồi đi? Nàng tên gì, hiện tại đã đạt đến trình độ nào rồi?” Một người lòng hiếu kì rất lớn tiến đến bên cạnh Đông Phương Ngạo nói: “Có thể bước vào tầng thứ năm, ít nhất cũng là cấp bậc Đại pháp sư a, ai, thật khiến cho người ta hâm mộ không thôi...”

Một màn vừa rồi vẫn làm cho Đông Phương Ngạo ngây ra đến giờ, bởi vì hắn rất rõ ràng trước khi tiến vào tháp tu luyện, ma lực của Sở Lạc Lạc mới chỉ ở trình độ cao cấp ma pháp sư cấp bảy, cấp tám. Nhưng là trong thời gian năm mươi ngày ngắn ngủi nàng lại có thể bước vào cấp bậc Đại ma pháp sư, đây là tốc độ thần tốc như thế nào a?

Lúc này hắn căn bản nghe không vào lời nói của người bên cạnh, hắn chính là gặt gao nắm chặt quyển sách trên tay, dù móng tay đã để lại trong

lòng bàn tay những vết hằn hồng rực hằn cũng không hề hay biết.

Sở Lạc Lạc căn bản không biết khi mình bước và trong kết giới tầng thứ năm lại tạo ra oanh động lớn như vậy bởi vì với nàng kết giới ở mỗi tầng của Tầng Thư Các giống như một phần cuộc sống của nàng vậy, vô cùng quen thuộc. Đáng tiếc hiện nay nàng chỉ có thể lên đến tầng thứ năm.

Trong mắt Sở Lạc Lạc lúc này chỉ có những quyển sách ma pháp trân quý nằm trên giá sách kia, nàng cũng không có để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mấy người linh tinh, rất nhanh nàng liền phát hiện mục tiêu. Tầng thứ năm có sách mới hơn nữa lại là bộ sách có liên quan đến tinh thần lực. Nàng nhanh chóng lật xem, phát hiện nội dung trong sách so với những gì viên thủy tinh đen giảng giải là cùng một loại chẳng qua bộ sách này ghi lại những tri thức cơ bản, cũng không cao minh như những gì viên thủy tinh đen nói.

Nhưng mà nếu tầng thứ năm đã xuất hiện bộ sách về tinh thần lực, như vậy, những tầng trên nhất định sẽ có bất ngờ lớn hơn nữa. Nghĩ như vậy, đôi môi đỏ mọng kiều diễm khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười động lòng người.

Sau khi phát hiện ra quyển sách mới ở Tầng Thư Các xong, Sở Lạc Lạc rất nhanh liền rời đi, trở về phòng ngủ. Đối với nàng mà nói việc cấp bách hiện nay là đề cao trình độ ma lực, nhanh chóng nâng cao lên một bậc.

Màn đêm sâu thẳm, cô gái sau khi tu luyện suốt một ngày rốt cục cũng mở to mắt, con ngươi linh động chớp loáng hào quang trong đêm đen. Đáng tiếc thẻ bài để bước vào tháp tu luyện đã trả lại, Sở Lạc Lạc hạ quyết tâm, nhất định phải đạt được thẻ bài đặc biệt của học viện, như vậy thì có thể tùy thời tiến vào bên trong tháp tu luyện.

Lúc này một trận sương khói đỏ như máu từ cửa sổ bay vào, dưới ánh trăng, đoàn sương hoá thành một thiếu niên tuấn mỹ, da thịt trắng nõn gần

như trong suốt, ngũ quan xinh xắn, hai mắt đỏ sẫm hẹp dài, cả người tản ra hơi thở mị hoặc, khoé miệng khẽ nhếch mang theo một tia tà khí.

Nhưng là khi nhìn thấy cô gái trong phòng, vẻ mặt hắc trở nên nhu thuận đáng yêu, hắc vui sướng hô: “Tỷ tỷ, người đã về rồi?”

Đoạn thời gian Sở Lạc Lạc ở trong tháp tu luyện hắc đã nhàm chán muốn chết nhưng là cái nơi kia hắc không vào được vì thế nên chuồn êm ra ngoài đi dạo.

“Lãnh Nguyệt, người chạy đi đâu vậy?” Trong mắt Sở Lạc Lạc mang theo một tia lo lắng. Vân Đô là nơi ngoạ hổ tang long*, lại nàg nơi đặt tổng bộ của Thánh Giáo Hội, tuy rằng nàg vẫn không biết rõ thân phận của Lãnh Nguyệt, nhưng là... (Ngoạ hổ tang lòng: ẩn dấu nhiều cao thủ)

“Tỷ tỷ, trong khoảng thời gian người rời đi, Lãnh Nguyệt thật nhàm chán, chính là tùy tiện ra ngoài đi dạo một chút, nhưng là ta mỗi ngày đều chờ tỷ tỷ trở về nha.” Lãnh Nguyệt hơi nhếch khuôn miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đỏ sẫm chớp động ánh sáng chờ mong.

Nàng nhìn thiếu niên trước mắt, bộ dạng của Lãnh Nguyệt cũng không thay đổi nhiều dưới ánh trăng, da thịt của hắc càng thêm trắng trẻo nõn nà, chỉ là năm mươi ngày không gặp mái tóc đỏ sẫm kia của hắc càng ngày càng dài ra, hiện đã dài tới đùi.

Trong lòng Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nhảy dựng lên, nàng nghĩ tới lời nói của thành chủ Vân Quy thành. Theo như lời nói của hắc thì Lãnh Nguyệt là xuất hiện từ ma pháp trận của một cuốn da dê, lúc đầu nàng nghĩ tiểu Lãnh Nguyệt chỉ là dùng hắc ma pháp chế tạo ra, nhưng là lấy trình độ của tên thành chủ kia, làm sao có thể tạo ra ma vật như thế này.

Cuốn da dê kia nàng cũng đã từng nghiên cứu qua, tinh tế nhìn qua thì ma pháp trận ở trên đó và ma pháp trận nàng thấy được trên chiếc vòng ngày ấy lấy được ở cửa hàng ma pháp là hoàn toàn giống nhau. Nhưng là

nàng có tri thức uyên bác như vậy lại chỉ có thể nhìn ra đây là một ma pháp trận truyền tống, về phần người nào, từ nơi nào truyền tống đến thì cũng không hiểu rõ.

Theo lực lượng trên người Lãnh Nguyệt tăng lên thì mái tóc của hân cũng dài ra, nếu như có một ngày, tóc của hân dài chạm đất, khi đó...

“Tỷ tỷ, người làm sao vậy?” Lãnh Nguyệt nghiêng đầu, cọ cọ trong lòng của Sở Lạc Lạc, nhếch môi hỏi.

Sở Lạc Lạc cũng không biết vì sao vừa rồi lại có chút hoảng hốt, hiện tại trước mắt nàng rõ ràng là tiểu Lãnh Nguyệt đáng yêu a.

Nàng khẽ thở phào một hơi, cười nói: “Tỷ tỷ lâu lắm rồi không gặp Lãnh Nguyệt, nhất thời cao hứng tới ngây dại.”

“Thật vậy không?! Ta cũng rất nhớ tỷ tỷ!”

Ban đêm, trong phòng vang lên những tiếng cười khẽ.

--

Trong đêm đen luôn cất dấu rất nhiều bí mật.

Ở một góc yên tĩnh trong Thánh Vân học viện, hai bóng dáng màu đen tránh ở một góc âm u mà ánh trăng không thể chiếu tới.

“Điện hạ.” Một bóng dáng cúi gập người, cung kính, sợ hãi nói với bóng dáng còn lại: “Đế đô truyền đến tin tức, người kia đã sắp trở về đế đô.”

Người được gọi là “điện hạ” dậm mạnh một dậm lên vách tường lạnh lẽo, cả người tản ra hàn ý. Tiếng nói của hân mặc dù như tiếng ngọc nhưng giọng điệu vô cùng âm độc: “Tên phế vật kia, cư nhiên như vậy cũng không thể giết nổi hân!”

“Điện hạ, có cần tiếp tục phái sát thủ...”

“Ngu xuân! Tên phế vật kia đã trở lại trong cung, nếu như ở trong cung có thể đưa hãn vào chỗ chết thì ta cần gì phải phái sát thủ một đường đuổi giết hãn!”

Năm đó, mẫu hậu của hãn vận dụng biết bao lực lượng, cuối cùng mới có thể mời tới một vong linh pháp sư, khiến hãn hạ Thiêu Hồn Chú ở trên người tiện nhân kia. Không ngờ thủ hạ của tiện nhân kia cũng là người tài giỏi, thế nhưng lại có thể bảo vệ tính mạng của nàng, đem cái tên phế vật kia sinh ra. Tuy rằng tiện nhân kia lúc sinh xong liền chết đi nhưng là lực lượng trong tay nàng cũng không có biến mất, những người vốn trung thành với nàng cho đến nay vẫn như cũ lựa chọn trung thành với đời sau của nàng.

“Đúng vậy, là thuộc hạ ngu dốt.” Người cúi đầu toàn thân toát mồ hôi lạnh, điện hạ này ngày thường cả người giả một bộ dáng hiền lành nhưng kì thực lại là người tâm ngoan thủ lạt.

“Chuyện kia làm thế nào rồi?”

Người kia hồi hồn lại, vội vàng nịnh nọt đáp: “Đã làm theo mệnh lệnh của điện hạ, thiết lập ma phục, hai người kia tuyệt đối không có khả năng sống sót, thuộc hạ đã tự mình đi chứng thực.”

Rốt cục cũng nghe được một chuyện vui vẻ, bóng dáng kia nhất thời truyền đến một tiếng cười vui sướng mà âm hàn tới cực điểm.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34

Gần đây ở Thánh Vân học viện xảy ra hai chuyện lớn.

Chuyện thứ nhất chính là quý tộc của Minh Nguyệt Quốc là Bạch Tử Lâm và quý tộc của Phong Vũ quốc là Lam Tiểu Lượng, hai người dường như là cùng một lúc gặp chuyện dở mình. Nghe nói hai người này trước kia vẫn không hợp nhau, còn từng dẫn theo tùy tùng đánh nhau gây thương tích nên bị học viện xử phạt. Chỉ là khi bọn họ bị thương đều yêu cầu muốn về nước chữa trị cho nên mới không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Nhưng mà, trên đường về nước, hai người cùng trúng ma phục, vì thế mọi người đều đoán hai người này rõ ràng là phái sát thủ ám sát đối phương sau đó đồng thời gặp chuyện tử vong. Thánh Vân học viện rất coi trọng việc này hơn nữa Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc đều phái sứ giả tới Vân Đô để điều tra.

Một chuyện khác chính là cuộc thi đấu tuyển chọn bên trong Thánh Vân học viện sắp khai mạc. Cứ bốn năm một lần, bên trong Thánh Vân học viện đều cử hành một cuộc thi đấu, hai phân bộ là Bộ võ kỹ và Bộ ma pháp sẽ phân biệt lựa chọn sau đó tổng hợp lại chọn ra mười học viên xuất sắc nhất để đại diện cho Thánh Vân học viện đi tới ba học viện hoàng gia lớn nhất của các nước tiến hành trao đổi học viên.

Hai sự kiện này làm cho Thánh Vân học viện vẫn luôn yên tĩnh như nước cũng nổi lên gợn sóng. Một số người tinh tường từ sự kiện của Bạch Tử Lâm và Lam Tiểu Lượng đã nhìn ra được sự bất hoà giữa hai quốc gia. Tuy vậy đại đa số mọi người đều chú ý tới sự kiện thứ hai hơn. Thi đấu chọn lựa

trong học viện. Bọn họ cũng không phải là quan tâm đến việc có thể tiến hành trao đổi với học viên của ba học viện hoàng gia lớn nhất. Cái bọn họ để ý chính là thân phận của người thắng – đại diện cho Thánh Vân học viện! Chính là đại diện cho học viện nổi tiếng nhất trong toàn Thánh Vân học viện, đây là một loại vinh dự và kiêu ngạo như thế nào chứ? Nó khiến cho người ta có cảm giác mình đứng ở trên đỉnh của thế giới mà quan sát vạn vật chúng sinh.

Hai chuyện này quả thực rất hấp dẫn lực chú ý của người khác nhưng là ba người Sở Lạc Lạc vẫn thờ ơ như cũ, chuyện tâm chuẩn bị cho kiểm tra sắp tới. Thời hạn một tháng, thay đổi ma pháp thành thích hợp với mình nhất. Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân ai cũng không muốn bị lão nhân Mặc Vô kia coi thường nhưng mà nguyên nhân chủ yếu khiến cho bọn họ mất ăn mất ngủ chính là Sở Lạc Lạc. Người kia năm mươi ngày trước vẫn là một cao cấp ma pháp sư cấp bảy, thế nhưng sau năm mươi ngày lại có thể đột phá cảnh giới Đại ma pháp sư.

Thời gian một tháng, thoáng cái đã trôi qua.

Ba người Sở Lạc Lạc lại đến phòng học mà tổng số lần tới từ khi nhập học vẫn chưa tới ba lần. Mặc Vô đã sớm chờ ở đó.

Nhìn ba đệ tử của mình, Mặc Vô cười híp mắt, mặt mày loan loan, đưa tay vuốt râu hỏi: “Ma pháp đã thay đổi như thế nào rồi?”

“Đương nhiên là hoàn thành! Cũng không nhìn xem bản đại thiếu gia ta là ai!” Đông Phương Ngạo đắc ý dào dạt nói, hẳn có lòng tin, chút nữa thôi, khi hắn thi triển ma pháp kia nhất định sẽ khiến cho lão nhân kia mở to mắt mà nhìn.

Hắn có thể lĩnh ngộ được một chiêu kia ít nhiều vẫn là nhờ chú thích của Cổ Vân Lạc bên trong quyển sách kia. Cổ Vân Lạc thực không hổ danh là thiên tài trong thiên tài, thông qua chú giải của nàng, hắn đã hiểu được

không ít nguyên lý trong ma pháp hơn nữa còn có thể thành công thay đổi một hoả hệ ma pháp.

“Nga?” Mặc Vô hơi nhú mày, tiểu tử nhìn như kiêu ngạo này cứ nhiên thật sự làm được? Thay đổi một ma pháp phù hợp với mình? Quả nhiên, người tài chỉ cần ba ngày cũng khiến cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa!

Mặc Vô cầm bầu rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm hỏi: “Không biết ma pháp mà người thay đổi là gì?”

“Diễm hồ!” Đông Phương Ngạo đặc ý dào dạt nói.

“Phụt...” Ngụm rượu vừa vào tới cốt họng thì bị Mặc Vô phun ra, ánh mắt hân trường lớn, vừa ho khan vừa lau môi hỏi lại: “Cái gì?”

Nhìn đến bộ dạng kinh ngạc của lão nhân, Đông Phương Ngạo càng thêm đặc ý dào dạt, hân khum tay tạo thành một cái loa ở trước miệng, hét lớn: “Diễm hồ!”

Nhìn Mặc Vô vẫn đứng im tại chỗ, tay vẫn như cũ cầm bầu rượu của hân.

Nhưng là Đông Phương Ngạo rõ ràng cảm giác được vừa rồi hân vừa bị cốc đầu một cái.

Mặc Vô làm như không có việc gì thu tay lại, thản nhiên hỏi: “Vì sao ta nghe tên này quen quen? Thật là chính người tự thay đổi?”

Bỗng nhiên Đông Phương Ngạo mở to mắt, trên gương mặt anh tuấn xuất hiện tia xấu hổ: “Ta tham khảo kinh nghiệm của tiền bối mà thôi.”

Thì ra là thế.

Mặc Vô nâng tay xoa xoa cằm, ánh mắt chuyển đến phía Lệ Vô Ngân lạnh lùng và Sở Lạc Lạc lạnh nhạt bình tĩnh: “Xem ra các người đều thay đổi thành công. Được rồi, vì sư đã thay các người chuẩn bị tốt thứ để cho các người tiến hành kiểm tra rồi.”

Thứ để tiến hành kiểm tra? Dưới sự nghi hoặc của ba người, Mặc Vô không biết từ đâu lấy ra ba tờ giấy và ba tấm thẻ bài. Hắn vung vẩy mấy thứ trong tay, cười giảo hoạt như hồ ly: “Cuộc thi tuyển chọn trong Thánh Vân học viên sắp bắt đầu, tin chắc các người đều đã nghe nói rồi? Vì sư đã thay các người báo danh thật tốt rồi!”

Cái này, Lệ Vô Ngân lạnh lùng như sương cũng không nhìn được mà run rẩy khoé miệng, tà tà nhìn vị giáo sư già mà không nên nét này.

Sở Lạc Lạc thực ra vô cùng bình tĩnh, theo nàng thấy, nếu như lão nhân này không nghĩ ra nhiều cách chinh người vậy thật uổng phí trái tim vẫn mãi ở tuổi mười tám của ông.

Đông Phương Ngạo há hốc miệng, ngây người một hồi lâu cuối cùng cũng hồi thần lại, hét lớn: “Cái gì? Lão nhân! Người như vậy rất không phúc hậu, đầu tiên là bắt chúng ta bế quan, sau đó lại bắt chúng ta thay đổi ma pháp, hiện tại cư nhiên trực tiếp bắt chúng ta tham gia thi đấu, người ngay cả một chiêu đều chưa dạy chúng ta.”

“Phi phi phi!” Mặc Vô giơ chân giả bộ giận dữ nói: “Tiểu tử, người không hiểu thì không cần nói lung tung! Thân là giáo sư của các người, ta có thể ném các người vào hố lửa sao? Đây... Ba người các người làm biểu tình gì thế kia? Đông Phương Ngạo, người cư nhiên còn dám gậy đầu! Quyết định nào của ta không phải là suy nghĩ cho các người, chẳng lẽ thực lực các người chưa từng được đề cao sao?”

Ba người cẩn thận suy nghĩ một chút, quả thật Mặc Vô nhìn như không tự mình dạy dỗ cái gì nhưng là gần ba tháng nay, năng lực linh hội ma lực

và ma pháp của bọn họ quả thực tăng lên rất lớn.

Nhìn đến biểu tình của ba người, Mặc Vô phất tay nói: “Ta cũng không nói ba người các người nhất định phải xếp thứ hạng cao, chỉ là cho mượn cơ hội này để kiểm tra thành quả thay đổi ma pháp của các người. Ba người các người chuẩn bị thật tốt cho ta, đem tất cả uy lực của ma pháp sau khi thay đổi phát huy ra mới có thể thông qua kì kiểm tra này! Nếu không... hừ hừ... Trên giấy có giải thích quy tắc trận đấu, ba thẻ bài kia là thẻ thi đấu của các người. Ngày mai đúng giờ tới thi đấu!”

Tuỳ tiện vứt lại ba tờ giấy và thẻ bài, Mặc Vô chấp tay sau lưng thành thạo rời đi.

“Lão nhân này lại đi như vậy rồi! Mỗi lần đều là chạy tới nói vài câu giao việc xong liền đi!” Thấy Mặc Vô tiêu sái rời đi, Đông Phương Ngạo nhìn không được mà oán giận với Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân.

Lệ Vô Ngân yên lặng đứng dậy đi lên phía trước, nhắc tay cầm một tờ giấy lên nhìn thoáng qua sau đó lại cầm thẻ bài viết tên mình lên, không nói một câu rời đi.

Sở Lạc Lạc sau đó cũng đứng lên, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua Đông

Phương Ngạo một thân áo đỏ, cũng thản nhiên đi qua lấy tờ giấy giải thích và thẻ bài viết tên mình. Đang muốn rời đi thì đã thấy Đông Phương Ngạo chặn ở trước mặt, vẻ mặt bất mãn: “Này, các người liền cứ để mặc ông ấy bài trí như vậy? Một câu oán giận cũng không có?”

Thân hình Sở Lạc Lạc loáng lên một cái, vòng qua người Đông Phương Ngạo đi ra khỏi phòng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng giống như từng hạt mưa gõ vào bên tai của Đông Phương Ngạo: “Ông ấy là Cửu Tiêu Mặc Vô, hơn nữa lời của ông cũng không sai, chẳng lẽ thực lực của người không được tăng cao sao? Nếu như là một vị giáo sư khác, với tính cách

của người, sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đạt đến trình độ như hiện nay. Nếu như có thời gian oán thăm, còn không bằng đi nghiên cứu quy tắc trận đấu một chút đi.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Khách Không Mời Mà Đến

Sáng sớm, mặt trời vừa lên cao.

Hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi tuyển trọn bên trong Thánh Vân học viện. Sáng tinh mơ, người phụ trách của học viện đã bắt đầu thu xếp bày biện, vì để đảm bảo an toàn, canh phòng cũng nghiêm ngặt hơn.

Lúc này, bóng dáng thon dài của một người mặc áo choàng trắng đưa lưng về phía ánh mặt trời, thong thả đi về phía cửa lớn của Thánh Vân học viện.

Người gác cổng nhìn thấy có người liền tiến lên chặn lại, đang định hỏi là ai thì đã thấy người mặc áo choàng đưa ra một thẻ trúc nhỏ.

Người gác cổng nhìn thấy khê ngậy người, thẻ trúc kia chính là vật mà chỉ có giáo sư bậc Cửu Tiêu của học viện mới có được. Người có thể có thẻ trúc này nhất định cũng là người mà giáo sư cực kì tín nhiệm nhưng mà, hần vụng trộm đánh giá gương mặt dấu ở bên trong áo choàng, xác định mình vẫn chưa từng gặp qua người này.

Thân ảnh thon dài đi về phía nơi thân quen của mình, chỉ có vài sợi tóc màu trắng bạc lộ ra bên ngoài áo choàng tung bay theo gió.

Khó có được một ngày Mặc Vô không ra ngoài mua rượu bởi vì một lát nữa ông muốn đi xem ba đệ tử của mình thi đấu. Ông đã dậy từ sáng sớm, còn có chút ngái ngủ, chỉ là, từ bên ngoài phòng có thể nghe được tiếng bước chân rất nhẹ làm cho ông đề cao cảnh giác.

Rất nhanh, ông liền thấy được người tới.

Người nọ vừa thấy Mặc Vô liền cởi mũ áo choàng xuống, giọng điệu cực kì kính trọng nói: “Mặc lão, nhiều năm không gặp, người vẫn có tinh thần như cũ.”

Khi nhìn thấy người này, Mặc Vô liền bắt đầu đánh giá hẳn, người này làm cho ông có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ. Gương mặt để lộ ra xinh đẹp vô cùng yêu nghiệt nhưng trong ánh mắt lại ánh ra vài phần khí khái của nam tử, một đầu tóc trắng bạc tùy ý rối tung. Đôi mắt màu bạc hẹp dài, hai tròng mắt có đầy tơ máu, dáng vẻ phong trần mệt mỏi cũng không ảnh hưởng gì đến dung mạo của hẳn.

“Người... Người là?” Mặc Vô có chút mơ hồ, trong lòng nhớ tới một người, chỉ là dung mạo có chút khác biệt bởi vậy không dám khẳng định.

“Đệ tử Lãnh Tiêu Nhiên.” Người tóc bạc trả lời như vậy, trong giọng nói có chút hổ thẹn, nói tiếp: “Có lẽ Mặc lão ngài có thể gọi ta bằng cái tên khác, Tiểu Nhan.”

Tiểu Nhan? Chính là đứa bé trước kia vẫn đi theo sau Lạc Lạc sao? Thì ra bộ dạng bình thường của hẳn là như thế này, khó trách...

Nghe được cái tên Tiểu Nhan này Mặc Vô mới bỏ phòng bị xuống, kì thật thời điểm ông nhìn thấy thẻ trúc kia hẳn đại khái cũng nhớ được. Bởi vì thẻ bài kia vốn thuộc về Đỗ lão, mà mười năm trước Đỗ lão đã đem thẻ bài này trao cho đệ tử mà ông ấy đặc ý nhất.

Năm đó, sau khi Cổ Vân Lạc bị trục xuất khỏi học viện hai năm, Lãnh Tiêu Nhiên cũng từ biệt giáo sư của mình cũng chính là vị pháp sư hiện nay đang vân du tứ hải Đỗ lão. Ái đồ rời đi làm cho lão pháp sư kia sầu não rất lâu, Mặc Vô cho rằng Đỗ lão sợ dĩ dạy dỗ Lệ Vô Ngân lại bảo Lệ Vô Ngân đến tìm mình hơn phân nửa là vì tưởng niệm Tiểu Nhan này.

Năm đó Lãnh Tiêu Nhiên sử dụng thuốc nước ma pháp để thay đổi dung mạo, việc này Mặc Vô đã sớm nhìn ra. Hẳn vì sao phải che dấu dung mạo? Hoặc là người này tướng mạo quá mức xinh đẹp hoặc là... Nguyên nhân của việc này ông cũng không tò mò, khiến ông hiểu kì chính là nguyên nhân Lãnh Tiêu Nhiên tìm đến ông.

Mặc Vô rõ ràng, những năm gần đây Lãnh Tiêu Nhiên luôn tìm kiếm Cổ Vân Lạc, hôm nay hẳn tìm chính mình nhất định là đã có tin tức của nàng. Nghĩ như vậy trong lòng Mặc Vô cũng có vài phần chờ đợi.

“Mặc lão, ta muốn hỏi thăm một người.” Lãnh Tiêu Nhiên nói.

Sau đó Lãnh Tiêu Nhiên giải thích việc mình đánh nhau với người mặc áo đen thần bí kia, lấy hiểu biết của Mặc Vô, những pháp sư hơi có danh tiếng trên Thánh Vân đại lục ông cũng nhất định biết được.

“Người nói người áo đen kia tự xưng là lão phu, lại có thể sử dụng được chiêu thức của Lạc Lạc?”

Mặc Vô hơi nhíu mày nói: “Cái chiêu thức kia vốn là Lạc Lạc tự nghĩ ra, chính là từ pháp thuật cao cấp Trụ Cột Căn Nuốt mà thay đổi trở nên linh hoạt hơn, uy lực cũng lớn hơn, trở thành pháp thuật Âm Lưu Quang của nàng.”

“Ý ngài là, một chiêu này ngoài Sở Lạc Lạc ra...” Nghe vậy trên dương mặt tràn đầy mệt mỏi của Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra một chút ý cười vui sướng.

Mặc Vô lại lắc đầu nói: “Nhân tài trên Thánh Vân đại lục lớp lớp xuất hiện, có lẽ có

người khác cũng nhiên cứu ra chiêu thức này cũng không hẳn là không thể, mà cái người mặc áo đen kia, ta chưa nghe nói bao giờ.”

Hơn nữa, theo lời Lãnh Tiêu Nhiên nói cái người mặc áo đen kia sau khi nghe đến cái tên Cổ Vân Lạc thì phản ứng cũng không quá mạnh mẽ. Nếu người kia thật sự là Lạc Lạc thì nhất định sẽ hỏi lại Lãnh Tiêu Nhiên nhưng mà câu trả lời của người mặc áo đen thật đúng là ngoài dự kiến của ông.

Ai cũng không thể ngờ tới, Cổ Vân Lạc lại trọng sinh thành Sở Lạc Lạc. Hơn mười năm chưa gặp lại, Sở Lạc Lạc làm sao có thể nhận ra cậu thiếu niên yếu đuối mang theo chút khiếp đảm năm đó. Huống hồ Lãnh Tiêu Nhiên không những khôi phục diện mạo xinh đẹp mà khí chất cũng không còn như cũ, hơn nữa một câu của hắn liền khiến cho Thanh Diệp tự tử. Bởi vậy trong lòng Sở Lạc Lạc đã liệt Lãnh Tiêu Nhiên vào danh mục nhân vật nguy hiểm cực kì chán ghét. Đối với câu hỏi của Lãnh Tiêu Nhiên, nàng tuy có nghi hoặc nhưng cuối cùng cũng khó nén được ý chán ghét trong lòng.

Nghe được câu trả lời của Mặc Vô, sắc mặt Lãnh Tiêu Nhiên cứng đờ, vẻ mặt mất mát.

Nhưng mà, trong đầu hắn lại nhớ tới lời của nam tử mặc áo bào màu quất kia, niết bàn trọng sinh.

“Mặc lão, trên đời này có tồn tại phương pháp khiến cho người chết sống lại không?” Đôi mắt của Lãnh Tiêu Nhiên lại một lần nữa sáng lên.

Mặc Vô nghe được lời này không khỏi nhớ tới con quái vật ở Thủy Hàn Thành, nghiêm

khắc trách cứ nói: “Làm cho người chết sống lại là pháp thuật tà ác, ngươi hỏi tới làm gì?”

Nhìn đến nét mặt già nua bắt đầu tức giận, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên chợt lạnh,

nhưng cũng không tình nguyện buông tha nói: “Trừ hắc ma pháp ra, chẳng lẽ vốn không có pháp thuật kiến cho người khác sống lại sao? Nếu là làm cho linh hồn này sống trên cơ thể người khác thì sao?”

Phản Sinh Chú!

Vấn đề này của Lãnh Tiêu Nhiên làm cho Mặc Vô nghĩ tới bí thuật này, chỉ là bản thảo ma pháp không trọn vẹn, hẳn từng cùng Cố Vân Lạc nghiên cứu muốn bổ khuyết cho cái chú ngữ này, đáng tiếc...

Vì thế lão nhân đầu bạc nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhìn đến nam nhân anh tuấn trước mặt khó nén cảm xúc thất vọng, Mặc Vô vỗ nhẹ bờ vai của hắn nói: “Người phải tin tưởng cố gắng của người sẽ không uổng phí.”

Bạc môi của Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra một tia cười khổ, hắn không nói với Mặc Vô rằng hắn đã đi qua Huyết Sắc Chi Lâm, hắn đã làm ra sự tình điên cuồng kia. Nếu không phải nhờ lời nói của nam tử thần bí kia làm cho hắn dấy lên hy vọng, chỉ sợ giờ phút này hắn cũng đã đi theo nàng...

“Ai nha! Tiểu tử này, người cư nhiên làm chậm trễ thời gian của ta, hôm nay là thi đấu tuyển chọn bốn năm một lần, ta có ba đệ tử dự thi, lúc này chỉ sợ đã bắt đầu.”

“Ngài thu đệ tử?” Nghe được lời nói của Mặc Vô, Lãnh Tiêu Nhiên cũng có chút tò mò.

“Một lời khó nói hết a. Đi một chút, xem trận đấu đi! Tiểu tử, nâng tinh thần lên, đi xem hậu bối của người như thế nào...”

Mặc Vô kích động nói, cũng không có để ý Lãnh Tiêu Nhiên có đồng ý không liền lôi kéo hắn đi về phía sân đấu.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Xem Chiến

Cuộc thi đấu năm nay có hơn hai trăm người dự thi, phân ra mười sân đấu. Các trận đấu có thể cùng tiến hành trong một thời gian. Ở vòng loại thì bộ ma pháp và bộ vũ kỹ tách ra đấu riêng. Đầu tiên là người dự thi bốc thăm mã số của mình, sau đó mới quyết đấu với người bốc thăm cùng con số với mình.

Nhìn con số trong tay, số 13, khoé miệng Sở Lạc Lạc hơi cong lên. Mình thật đúng là có duyên với số 13, kiếp trước nàng cũng từng bốc được số 13, sau đó một đường oai phong đánh vào chung kết. Sau đó nữa... nàng bị người ta báo cáo nghiên cứu, tập luyện vong linh ma pháp. Bị trục xuất khỏi học viện...

Lúc trước, nàng đứng trên đài cao, mắt lạnh nhìn một đám học viên quý tộc. Xuất thân bình dân và thiên phú của nàng chính là nguyên nhân khiến cho bọn họ nhìn nàng không vừa mắt, sau đó lại thêm chuyện của Tiểu Nhan khiến cho nàng triệt để đắc tội đám phế vật này. Nàng biết tất cả chỉ là đám cận bã kia ăn nói lung tung, nàng chưa bao giờ thi triển vong linh ma pháp trước mặt người khác. Vốn dĩ nàng có thể phủ nhận nhưng là nàng thực sự không muốn khuất phục như thế. Vong linh ma pháp thì sao, bất luận là ma pháp gì, cũng đều là thần thánh! Độc ác chính là người sử dụng ma pháp mà thôi!

Kiếp này, lại một lần nữa bốc được số 13, không biết có thể xuất hiện tình huống bất ngờ gì không. Sở Lạc Lạc nắm chặt thẻ bài ghi mã số, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi xuống chờ đợi.

Sau khi người dự thi bốc thăm mã số xong, trọng tài lại từ một thùng khác bốc thăm ra một mã số để xác định thứ tự tham gia trận đấu.

“Số 13.” Trọng tài giơ cao thẻ bài ghi mã số trong tay, dùng thanh âm đã được ma pháp khuếch đại hô, thanh âm cao vút quanh quẩn bên tai mỗi người ở đây.

Không nghĩ tới nàng là người đầu tiên ra sân, Sở Lạc Lạc nhìn quanh một vòng cũng không phát hiện ra bóng dáng của Mặc Vô, nhất thời có chút nghi hoặc. Lão nhân kia rõ ràng nói sẽ tham gia cuộc chiến, tại sao bây giờ còn chưa xuất hiện?

Nhưng là trận đấu không đợi người, Sở Lạc Lạc đứng dậy, đưa ra thẻ bài ghi mã số của mình để vào sân. Lúc này trên sân đấu đã đứng thẳng một nam tử, tuổi khoảng hai mươi, thân hình cao gầy, dung mạo thanh tú. Sở Lạc Lạc vừa lên đài đã thăm dò thực lực đối phương. A... cao cấp ma pháp sư cửu giai, tại cái tuổi này mà nói, cũng xem như là nổi bật, chỉ là trình độ vận dụng ma pháp của hắn như thế nào thì còn chưa biết.

Khi nhìn thấy đối thủ của mình, nam tử cao gầy đầu tiên là ngẩn ra, hắn ngàn vạn lần không đoán được đối thủ của hắn lại là một cô bé nhỏ tuổi xinh xắn. Xem ra trận này thật là tiện nghi cho hắn rồi, hắn cảm thấy thắng lợi chắc chắn đã nằm trong tay mình.

Nam tử lấy pháp trượng ra, chỉ vào cô gái đối diện nhưng là cô gái kia cũng không hành động giống như tưởng tượng của hắn, nàng chỉ là nhẹ nhàng vươn một cánh tay mảnh khảnh ra khỏi cổ tay áo.

Hừ! Hay cho nàng lại dám khinh thường mình vô dụng!

Trong lòng nam tử không khỏi có chút tức giận, trong lòng im lặng niệm chú ngữ, tùy theo một tiếng rống to: “Cuống Phong Liệt!”

Từng mũi tên gió sắc bén , gió xoáy hỗn loạn đánh về phía Sở Lạc Lạc.

Thanh âm xẹt qua không khí truyền đến, mắt thấy mũi tên gió sắp cuốn lấy cô gái kia, nàng vẫn bất động như cũ, chẳng lẽ nàng sợ đến mức không biết đối phó thế nào?

Kì thật trong nháy mắt khi gió xoáy đánh úp tới, cô gái cũng đã cử động, chỉ là động tác của nàng rất nhẹ. Nàng rất nhanh di chuyển cổ tay một chút, một mũi tên gió rất nhanh bay ra, thoát nhìn chỉ là Phong Nhận thuật bình thường. Mũi tên bay tới va chạm với gió xoáy hỗn loạn kia.

Trên mặt nam tử cao gầy không khỏi lộ ra ý cười, không đoán được ông trở lại tốt với hãn thế, trận đấu này thắng thoải mái như thế, vậy hãn có thể tiết kiệm ma lực cho trận đấu sau.

Nhưng mà nụ cười trên miệng hãn nháy mắt đông cứng lại chỉ bởi vì Cuồng Phong Liệt của hãn khi va chạm với Phong Nhân Thuật ở trên không trung xong lại nhanh chóng tiêu tán...

Điều này sao có thể!

Bản thân hãn đã là cao cấp ma pháp sư cửu giai, mà Cuồng Phong Liệt vừa rồi hãn đã xuất ra năm phần pháp lực, mà đối thủ lại chỉ cần dùng Phong Nhân Thuật đã có thể phá giải, hay là...

Nam tử cảm thấy căng thẳng, không dám tiếp tục coi thường đối phương. Mà cô gái đối diện vẻ mặt trấn tĩnh, ngay cả ánh mắt cũng không động một chút càng làm cho người ta cảm thấy bí hiểm.

Khi Mặc Vô kéo Lãnh Tiêu Nhiên vào trường đấu thì trận đấu đã đến phần gay cấn.

Hai mắt sắc bén đảo quanh trường đấu một lượt, trong nháy mắt liền phát hiện ra cô gái trên sân đấu cùng với hai thiếu niên đang xem chiến ở dưới đài.

Theo ánh mắt Mặc Vô, Lãnh Tiêu Nhiên liếc mắt một cái liền thấy được bóng dáng cô gái trên sân đấu, thân hình đơn bạc kia, cái gáy trắng nõn duyên dáng, ngón tay trắng nõn thon dài. Hắn không khỏi ngẩn ra, bóng dáng kia, sao lại quen thuộc đến thế.

Đối mặt với đối thủ không biết nông sâu, nam tử cao gầy không dám hành động thiếu suy nghĩ nhưng là đối thủ vẫn duy trì tư thế khoan tay đứng thẳng, từng giọt, từng giọt mồ hôi thấm ướt lưng hắn.

Thấy thế khoé miệng Sở Lạc Lạc khẽ nhếch, thầm nghĩ: Thật sự là thiếu kiên nhẫn, xem ra đây đã là cực hạn của hắn, nếu thế, nên chấm dứt rồi.

“Nha đầu a! Đừng có đánh mất thể diện của lão nhân ta!”

Thắng bại đã sớm rõ ràng, Mặc Vô tự nhiên là có thể nhìn ra, sở dĩ ông hô một câu kia là bởi vì nhắc nhở Sở Lạc Lạc, thắng bại không phải điểm mấu chốt, mà quan trọng là ở chỗ thi triển pháp thuật cao cấp mà nàng đã sửa chữa.

Thanh âm quen thuộc kia làm cho trên mặt Sở Lạc Lạc toát ra ý cười nhàn nhạt, nàng nghiêng đầu nói: “Ngài cần phải xem cẩn thận nha.”

Di? Bên người Mặc Vô như thế nào lại có một người cả người dẫu trong áo choàng thế kia? Thân hình cao lớn, xem ra là nam tử chỉ là mũ áo choàng che khuất khuôn mặt của hắn làm người ta nhìn không rõ diện mạo.

Cơ hội tốt! Nam tử cao gầy mừng thầm trong lòng, cô gái kia thế nhưng lại trong trận đấu mà nói chuyện với người bên dưới a... Cái này thì đừng trách hắn.

Mấy trăm mũi tên gió xuất hiện trong không khí, hùng hổ bay về phía Sở Lạc Lạc. Không có khe hở, nhiều tới nỗi khiến cho người ta nín thở, cô gái đã không còn chỗ trốn. Mọi người dưới đài một phen mừng nam tử kia

không biết xấu hổ làm cái việc đánh lén này, đồng thời cũng vì cô gái mà đổ một trận mồ hôi lạnh.

Mắt thấy cô gái không thể tránh được, nghĩ rằng lúc này cô gái kia ít nhất cũng phải gãy mấy cái xương sườn nhưng mà nàng lại ở trước mắt bao nhiêu người, biến mất vô hình.

Chỉ nghe từ trên không truyền đến một tiếng kêu khê: “Hoả long thuật!”

Một con rồng lửa gào thét từ trên không phi xuống, đánh về phía nam tử cao gầy. Nam tử kia vô cùng chấn động, cũng có vài phần thông minh, hăn biến ra một cái lá chắn gió, xuất ra mười phần ma lực để chặn cú đánh này.

Nhưng mà cô gái đang lơ lửng giữa không trung thoáng cử động năm ngón tay mảnh khảnh, quỹ đạo bay lượn của rồng lửa liền thay đổi trong phút chốc.

Thấy thế trong mắt Mặc Vô cũng hiện ra một tia kinh ngạc, vừa rồi nha đầu kia đầu tiên là sử dụng chiêu dịch chuyển Túng Vân nhanh chóng tránh thoát công kích của đối phương, sau đó lại đồng thời sử dụng Phi Hành Chú, cũng niệm chú ngữ triệu hồi rồng lửa. Phối hợp vô cùng hoàn mỹ, khiến cho người ta sợ hãi.

Mắt thấy trên sân đấu đã sắp phân định thắng thua, lúc này, nam nhân cao lớn đứng bên cạnh Mặc Vô bỗng nhiên lấy tay che môi, thân hình lão đảo, không hề báo trước ngã về phía trước.

Từ khe hở của ngón tay chảy ra chính là máu tươi

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Chữa Trị

Trận đấu trên sân mặc dù đã sắp kết thúc nhưng vẫn khí thế như cũ, căn bản không có một ai chú ý tới một màn ở dưới sân.

Mặc Vô là người đầu tiên phát hiện ra có điều không ổn, ban đầu hẳn cũng không đoán được, Lãnh Tiêu Nhiên vừa rồi vẫn còn khoẻ mạnh, sao có thể bỗng nhiên ngã xuống đất, hay là hẳn đã mệt không chịu nổi?

Đợi Mặc Vô nâng Lãnh Tiêu Nhiên dậy, nhìn đến gương mặt trắng đến dọa người kia thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Ông vội vàng nắm lấy cổ tay Lãnh Tiêu Nhiên xem mạch.

Trên sân đấu, quỹ đạo bay lượn của rồng lửa biến hoá trong nháy mắt, nam tử cao gầy còn muốn vận dụng pháp thuật để ngăn cản nhưng đã không kịp nữa. Năng lượng mạnh mẽ đánh sâu vào làm cho hắn mềm nhũn, cả người tê liệt ngã ngổ dưới đất. Rồng lửa đánh về phía đầu của hắn, cái miệng mở lớn phát ra tia lửa.

“Ta nhận thua... Ta nhận thua!” Nam tử cao giọng hô.

Theo tiếng kêu sợ hãi vang lên, hai tay Sở Lạc Lạc cũng nắm lại, rồng lửa to lớn nháy mắt biến mất trong không khí. Tia lửa vừa rồi còn ở trên đầu nam tử kia cũng lập tức tan thành mây khói. Nếu không phải nhìn y phục của hắn còn có vài vết cháy xém, hẳn dường như cảm thấy tất cả những gì mình vừa thấy chỉ là ảo giác.

Sở Lạc Lạc nhảy xuống khỏi sân đấu, đi về phía Mặc Vô thì đã thấy Mặc Vô đang đỡ một người, đúng là nam nhân mặc áo choàng, lúc này hắn cúi

đầu, mũ áo choàng đã bị tuột ra để lộ một mái tóc dài màu trắng bạc mềm mại.

“Lão nhân...”

Sở Lạc Lạc đến gần, vừa mới mở miệng đã bị Mặc Vô ngắt lời nói: “Đi”

Nói xong, ông nắm lấy một cánh tay của Sở Lạc Lạc dịch chuyển tức thời tới phòng của mình.

Là loại người nào mà khiến cho Mặc lão khẩn trương như vậy, Sở Lạc Lạc không khỏi suy nghĩ trong lòng, nhưng mà phép dịch chuyển tức thời của lão nhân lại ngày càng cao siêu rồi. Đối với không gian pháp sư chuyển dịch chuyển tức thời là chuyện thường như cơm bữa nhưng là mang theo hai người đồng thời dịch chuyển mà còn có thể dịch chuyển một cách chính xác như thế thì năng lực khổng lồ chế ma pháp phải vô cùng cường đại. Nghĩ đến đây, đôi mắt màu hổ phách hiện lên ý cười.

“Nha đầu, giúp ta rót một chén nước, để ở đầu giường.” Trong giọng nói của Mặc Vô có chút khẩn trương. Sở Lạc Lạc vội vàng đi rót nước mà Mặc Vô đã nhanh chóng lấy ra một cái hòm.

Khi Sở Lạc Lạc đem cốc nước đi vào bên giường nàng mới có thể thấy rõ bộ mặt của nam nhân kia.

Mái tóc dài màu trắng bạc, khuôn mặt tái nhợt vô cùng tà mị, bạc môi mỏng không có tia huyết sắc, khoé miệng còn vương một tia máu. Tuy rằng lúc này đôi mắt của hắn đang nhắm chặt nhưng Sở Lạc Lạc biết hắn có một đôi mắt màu bạc.

Lãnh Tiêu Nhiên!

Đồng tử Sở Lạc Lạc mạnh mẽ co rút, bàn tay hơi run rẩy nắm chặt lấy cốc nước, không nhận ra đã có vài giọt nước bị sóng ra ngoài, rơi ở trên

gương mặt tuấn mỹ kia.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên đang hôn mê bất tỉnh, lông mi thật dài khép chặt giống như cánh bướm. Cánh mũi cao thẳng, bạc môi khê nhếch, phảng phất như một thiếu niên xinh đẹp vô hại.

Nhưng là Sở Lạc Lạc biết rõ nam nhân yêu nghiệt này với đôi bàn tay xinh đẹp thon dài của hắn đã lấy đi không biết bao nhiêu mạng người.

“Lạc Lạc đưa nước cho ta.”

Mặc Vô đi đến bên cạnh người của nàng, thấy nàng không biết tại sao lại đứng im không động đậy liền lên tiếng nhắc nhở.

Sở Lạc Lạc lúc này mới tỉnh táo lại, đem cơ thể cứng ngắc bình ổn lại cũng đem cốc nước đưa cho Mặc Vô, lẳng lặng đứng đợi ở một bên nhìn Mặc Vô đem linh dược trân quý đặt vào bên trong bạc môi kia.

Rốt cục Lãnh Tiêu Nhiên và lão nhân có quan hệ gì? Nghi vấn trong lòng Sở Lạc Lạc càng sâu, cứ nhiên có thể làm cho lão nhân không chút chần chừ đem linh dược bảo mệnh cho hắn dùng. Mà trong khoảng thời gian này Lãnh Tiêu Nhiên rốt cục đã trải qua những chuyện gì, lấy tu vi của hắn sao có thể bị thương đến mức này.

Sau khi Lãnh Tiêu Nhiên uống viên thuốc xong Mặc Vô lại xem mạch cho hắn một lần nữa, một lát sau mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ông bắt gặp Sở Lạc Lạc đứng ở một bên, vẻ mặt phức tạp thì chỉ nghĩ là nàng tò mò.

“Nha đầu, người đến sân đấu nhìn hai cái tên tiểu tử Đông Phương Ngạo và Lê Vô Ngân kia sau đó trở về đen quá trình trận đấu của bọn họ nói lại với ta, lão nhân ta nhất thời không thể lập tức ra đó.”

Sở Lạc Lạc lên tiếng đáp ứng, đi về phía cửa, khi nàng bước ra đến cửa còn quay đầu liếc nhìn Lãnh Tiêu Nhiên một cái. Hành động này cũng không phải xuất phát từ sự quan tâm mà là nàng nghĩ tới quan hệ của Mặc Vô và hần hần là không tầm thường. Sau này nếu như gặp lại Lãnh Tiêu Nhiên nên dùng loại thái độ nào với hần đây.

Một giây khi cửa phòng đóng lại, Mặc Vô lắc đầu lẩm bẩm: “Si nhi a, si nhi...” (Từ “Si” ở đây vừa có thể hiểu là ngốc nghếch vừa có thể hiểu là si tình)

Khi nhìn thấy Lãnh Tiêu Nhiên, Mặc Vô cảm thấy hần tuy là thân thể mệt mỏi nhưng hai mắt hữu thần, nghĩ rằng không có gì đáng lo ngại. Cho đến khi hần không hề báo trước phun ra một ngụm máu tươi ngã xuống đất Mặc Vô mới thay hần xem mạch. Lúc này mới phát hiện đứa nhỏ này chẳng những thân thể mệt mỏi mà còn trải qua một thời gian vô cùng đau buồn.

Tình hình của Lãnh Tiêu Nhiên cũng không lạc quan, chỉ là mạch tượng vẫn còn ẩn ẩn một chút sức sống cho nên ông mới không nghĩ ngợi nhiều mà đem linh dược bảo mệnh ra cho hần dùng. Chình là đứa nhỏ này, một đoạn thời gian trước đến tột cùng là đã trải qua chuyện gì mà vừa rồi hần đã nhìn thấy cái gì mới có thể làm cho tâm chí hần vẫn luôn buộc chặt để cố gắng chống đỡ lại nơi lỏng ra?

Khi Sở Lạc Lạc trở lại sân đấu thì Đông Phương Ngạo đã đang bước lên sân. Đối thủ của hần là một pháp sư hệ thủy, trình độ cũng không khác hần là bao, cũng là một cao cấp ma pháp sư nhưng mà trình độ vận dụng ma pháp thành thạo hơn so với Đông Phương Ngạo.

Trận đấu diễn ra không bao lâu Đông Phương Ngạo đã bị vài vết thương, chỉ là một thân khí thể của hần cũng không hề yếu đi tí nào ngược lại là đối thủ vẫn chiếm thế thượng phong lại bị khí thể trên người Đông Phương Ngạo dọa sợ, động tác có chút chậm chạp.

Bỗng nhiên ma pháp sư hệ thủy xuất ra một cái ma pháp cao cấp Thủy Phược *Chú, xem ra hẳn đối với phong cách chiến đấu liều mạng của Đông Phương Ngạo có chút sợ hãi, không muốn tiếp tục kéo dài thời gian cho nên muốn cũng Đông Phương Ngạo lấy cứng đối cứng.(Phược nghĩa là cái lưới.)

Sở Lạc Lạc thầm nghĩ: Cơ hội tốt!

Chỉ là không biết Đông Phương Ngạo có thể bắt được cơ hội kia hay không. Cái tên Đông Phương Ngạo kia ngày thường mặc dù có chút hỗn loạn nhưng là một khi hẳn ở trên sân đấu, trạng thái của hẳn cũng không phải là trạng thái thi đấu mà là một loại trạng thái chiến đấu khi đối diện với tử vong sinh tồn.

Cho nên, hẳn cũng không khiến cho Sở Lạc Lạc thất vọng.

Khi dòng nước bang bạc giống như thiên la địa võng không một kẽ hở chụp về phía Đông Phương Ngạo, trên gương mặt như đao khắc của hẳn lộ ra ý cười đắc thắng.

Thân hình cao ngất của thiếu niên mặc áo đỏ không né không tránh, ánh mắt kiên

ngệ nhìn chăm chăm dòng nước đang đánh tới bỗng nhiên hai tay xếp thành hình chữ thập. Khi hai tay của hẳn vung về phía trước, tia lửa bắn ra. Một chiêu Diễm Hỏa đủ khéo léo, đủ lưu loát. Khi hỏa diễm biến thành mãnh hổ, dưới sự khống chế của hẳn linh hoạt nhảy qua từng tia nước phi như bay về phía đối thủ, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng tán thưởng cách này của hẳn.

Khi trong tài tuyên bố người thắng là Đông Phương Ngạo, tiểu tử kia nhìn về phía Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân vẫy vẫy tay, vẻ mặt đắc ý.

Mà lúc này trong tài ở một sân đấu khác hô lớn một tiếng: “Số 47 lên sân đấu!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Không Biết Thất Bại

Số 47 đúng là mã số của Lệ Vô Ngân.

Ánh mắt Lệ Vô Ngân đảo qua Đông Phương Ngạo và Sở Lạc Lạc, thần nhiên gật đầu sau đó đứng dậy đi về phía sân đấu.

Lệ Vô Ngân đi qua kết giới đứng ở trung tâm sân đấu liền thấy đối diện là một cô gái gương mặt ngọt ngào đứng thẳng ở đó. Khuôn mặt tròn tròn, khoé miệng hơi nhếch lên, trên má lộ ra hai cái núm đồng tiền đáng yêu. Một thân áo bào của ma pháp sư rộng thùng thình ở trên người nàng làm cho dáng người nàng càng thêm nhỏ nhắn.

“Xin chào, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Cô gái đáng yêu cười hì hì thi lễ.

Mái tóc dài màu lam nhạt của Lệ Vô Ngân được cố định bằng một cây trâm bạc để lộ ra gương mặt tinh xảo lạnh diễm, hần thi lễ đáp lại, khẽ gật đầu ý bảo đối phương có thể bắt đầu.

Ai ngờ cô gái lắc đầu, vươn tay thành một thủ thế “Thỉnh” cười hì hì nói: “Người trước.”

Thấy vậy Lệ Vô Ngân cũng không nói thêm nữa, pháp trượng vung lên lập tức tạo ra một lá chắn bằng ở trước mặt mình. Trong miệng nhanh chóng lẩm nhẩm chú ngữ, chỉ thấy vô số quả cầu sáng màu lam bay xung quanh Lệ Vô Ngân, ánh sáng mờ mờ tỏa ra tựa như ánh sao càng làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng mà tinh xảo của hần, lạnh lẽo mà cao quý.

Cô gái đối diện dường như nhìn đến ngáy người, tò mò nhìn những quả cầu sáng màu băng lam bay đầy trời, giống như quên mất mình đang ở trong trận đấu.

“Băng chi phá.” Thanh âm lạnh lùng từ bạc môi của Lệ Vô Ngân bay ra, hần vờn tay phải chỉ về phía cô gái. Nhưng quả cầu dường như nhận được mệnh lệnh bỗng nhiên trở nên vô cùng sắc bén, tràn ngập sát khí bay vọt về phía cô gái.

Dưới sân đấu, Sở Lạc Lạc và Đông Phương Ngạo cũng tập trung tinh thần nhìn chăm chăm ma pháp của Lệ Vô Ngân, rất ngạc nhiên khi “Băng chi phá” lại được Lệ Vô Ngân thay đổi thành bộ dạng này.

Khi người dưới sân đấu nhìn thấy ma pháp hệ băng sắc bén của Lệ Vô Ngân đều nghĩ rằng cô gái đáng yêu kia phải thua không thể nghi ngờ nhưng chuyện làm người ta kinh ngạc đã xảy ra.

Không thấy được cô gái kia đã làm gì nhưng ngón tay Lệ Vô Ngân vươn ra lại cứng đờ, đồng tử lạnh như băng xuất hiện một tia chần chừ, nhưng quả cầu màu băng lam cũng dừng lại ở trước mặt cô gái.

Khí thế cả người của Lệ Vô Ngân dường như biến mất, hần nhìn chăm chăm cô gái ở phía trước, đứng thẳng bất động.

Sở Lạc Lạc không khỏi khẽ nhíu mày, nàng nhìn thấy rõ trong mắt Lệ Vô Ngân có một

tia nhu hoà, ý chí chiến đấu đều biến mất không còn một chút.

Dưới sân đấu một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người không hiểu rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cô gái mang gương mặt nhu thuận tươi cười ngọt ngào, cất bước đi về phía Lệ Vô Ngân. Mà nàng bước lên một bước thì những quả cầu kia đều rơi xuống trước mặt nàng biến thành những đoá

hoa sen tuyết tiên diễm. Cô gái bước qua nhiều đoá sen như mộng ảo bước đến trước mặt Lệ Vô Ngân.

“Ngu ngốc, người đang làm gì vậy?” Đông Phương Ngạo lo lắng quát to.

Nhưng là trong mắt Lệ Vô Ngân dường như chỉ có một người là cô gái kia, cũng không nghe thấy bất kì một âm thanh nào khác.

“Lệ Vô Ngân sợ là phải thua rồi.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sở Lạc Lạc vang lên ở bên tai Đông Phương Ngạo.

Thanh âm Sở Lạc Lạc chưa dứt thì chỉ thấy cô gái kia từng bước tới gần, Lệ Vô Ngân lại từng bước lui về phía sau cho đến khi ra khỏi kết giới của sân đấu.

“Ra ngoài! Vị thí sinh này tự động bỏ quyền thi đấu!” Trọng tài hô lớn.

Toàn trường đấu ồ lên.

Đông Phương Ngạo lại nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát Lệ Vô Ngân: “Ngu ngốc, người làm cái quỷ gì vậy!”

Dường như là nghe được thanh âm của Đông Phương Ngạo, Lệ Vô Ngân thoáng nghiêng đầu nhìn về phía dưới sân đấu. Bỗng nhiên ánh mắt hẩn trờng lớn, trên mặt là sự khiếp sợ, sau đó hẩn mạnh mẽ quay đầu nhìn về cô gái đứng ở trước mặt mình.

Cô gái vẫn lộ ra vẻ đáng yêu, tươi cười ngọt ngào như cũ nói: “Ca ca, cảm ơn người đã nhường.”

Đôi môi Lệ Vô Ngân khẽ nhúc nhích cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

--

Ba ngày sau, đám người Sở Lạc Lạc lại đi vào lớp học của Mặc Vô.

“Mặc bá bá... Người sao có thể thể thừa dịp ta không ở đây lại thu đệ tử!” Bên trong truyền đến thanh âm làm nũng của một cô gái.

Chờ ba người Sở Lạc Lạc đi vào phòng học thì thấy cô gái ngày ấy thi đấu với Lệ Vô Ngân đang lôi kéo ống tay áo của Mặc Vô, chu miệng lên, vẻ mặt bất mãn.

“Các người tới rồi!”

Mặc Vô vốn dĩ đang cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng nhìn thấy ba đệ tử của mình đến đây liền giãn ra, cười nói giống như nhìn thấy vị cứu tinh.

Khi ba người tò mò đánh giá cô gái kia thì cô gái cũng đã đánh giá bọn họ.

“A! Người là tiểu ca ca ngày hôm đó!”

Cô gái kia đối với Lệ Vô Ngân ấn tượng sâu đậm, liếc mắt một cái liền nhận ra hắn, hoàn toàn xem nhẹ hai người khác.

Phản ứng của Lệ Vô Ngân cũng là ngoài ý muốn, sau khi nghe được câu nói kia chỉ là lướt qua, dường như căn bản chưa nhìn thấy người này bao giờ.

“Tiểu ca ca, thì ra người là đệ tử của Mặc bá bá nha, trách không được lại lợi hại như vậy, người không nhớ rõ ta sao?” Cô gái kia cũng không suy nghĩ nhiều, cười tủm tỉm nói với Lệ Vô Ngân: “Ngày đó chúng ta còn thi đấu với nhau mà.”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt lạnh như băng của Lệ Vô Ngân cũng xuất hiện một vết rách.

“Đây là có chuyện gì?”

Nhìn thấy tình huống này, Mặc Vô đều nghi hoặc hỏi.

Vì thế Sở Lạc Lạc liền thuật lại trận đấu ngày hôm đó một lượt.

Mặc Vô một bên nghe, một bên vuốt râu, khi nghe đến pháp thuật mà Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo đã cải tạo xong trên mặt lộ ra ý cười.

Mà Lệ Vô Ngân mặc dù trên mặt đã khôi phục thần sắc như cũ nhưng khi nghe đến chính mình từng bước lùi về phía sau, ra khỏi kết giới không khỏi nắm chặt hai nắm đấm, cả người tản mát ra hàn ý.

“Tuyệt nha đầu! Người hản là dùng thân phận giả để báo danh đi! Cư nhiên còn dám khi dễ đệ tử của ta!”

Nghe xong Mặc Vô Nghiêm túc trách cô gái kia, hản thực ra vô cùng bao che khuyết điểm.

“Ta... Ta bất quá là đùa giỡn một chút thôi mà, Mặc bá bá, người tuyệt đối đừng nói cho mẹ của ta.” Cô gái chớp chớp đôi mắt to, đáng thương hề hề nói.

“Tuyệt nha đầu, người đã lợi hại như vậy, không cần ta dạy nữa đi?” Mặc Vô đáng ngại nói, sau khi nghe Sở Lạc Lạc nói xong hản đã biết Lệ Vô Ngân thua vì chiêu thức gì.

Công kích tinh thần!

Loại công kích này mấy năm gần đây mới lại xuất hiện, tinh túy trong đó ông cũng vẫn đang nghiên cứu mà Tuyệt nha đầu này chắc chắn là từ mẹ của nàng mới có thể tiếp xúc với loại ma pháp này. Nếu như là tỷ thí bình thường nàng tuyệt đối không thắng được Lệ Vô Ngân.

“Mặc bá bá, người đây là khi dễ người ta, trước kia người rõ ràng nói không thu đệ tử, hiện nay chẳng những thu mà còn một lúc thu ba người!”

Biểu tình của cô gái cực kì uỷ khuất.

Mặc Vô không khỏi thở dài, đều ra do mình thất sách a, nhiệm vụ gì không chọn lại chọn nhiệm vụ ở Thuỷ Hàn Thành. Thiếu chút nữa làm ba đứa nhỏ này mất đi tính mạng, nếu không thu bọn họ làm đồ đệ, lương tâm của ông sẽ cắn rứt nha. Lại nói Tuyết nha đầu này, nộ dạng toát nhìn nhu thuận đáng yêu nhưng thật ra rất tinh quái, đầy một bụng những chủ ý linh tinh.

Vốn dĩ sau khi Cổ Vân Lạc bị tổ giác tu luyện Vong linh ma pháp ông đã định không thu đệ tử nữa nhưng ai ngờ vào lúc ông tuổi già sức yếu lại đi thu nhưng ba đệ tử, hiện nay xem ra đệ tử thứ tư này là không thể không thu a. Ai, xem ra đây chính là cái gọi là tuổi già khó giữ được khí tiết sao?

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Quá Sai

Hơn một tháng sau, nam nhân nằm ở trên giường rốt cục cũng mở mắt, một đôi mắt màu bạc mang theo sắc thái mê muội. Sau khi chớp chớp vài lần đôi lông mi dài rậm hăn mới dần dần thanh tỉnh lại, mang theo cảnh giác đánh giá hoàn cảnh trước mắt.

“Người tỉnh rồi.” Một thanh âm già nua truyền đến.

Lãnh Tiêu Nhiên nghiêng đầu, phát hiện Mặc Vô đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa phòng, vệt vàng dãy dựa đứng dậy.

Vốn dĩ nghĩ hăn vừa mới bị bệnh nặng hơn nữa còn nằm trên giường hơn một tháng, hăn là không thể tự mình ngồi dậy, nào biết tên tiểu tử Lãnh Tiêu Nhiên dựa vào ý chí của bản thân kiên cường lại có thể ngồi dậy. Tuy rằng sau đó lại thở dốc dựa vào đầu giường.

Mà câu đầu tiên của Lãnh Tiêu Nhiên cũng khiến Mặc Vô ngoài ý muốn. Hăn không hỏi mình vì sao lại hôn mê bất tỉnh mà lại hỏi kết quả của trận đấu kia.

Mặc Vô tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn nói cho Lãnh Tiêu Nhiên nghe những chuyện xảy ra sau khi hăn hôn mê. Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên mới biết ba ngày trước khi hăn tỉnh dậy thì Sở Lạc Lạc đã rời khỏi Thánh Vân học viện, lúc này hăn là đang trên đường đi tới sơn mạch ma thú.

Đối với việc Lãnh Tiêu Nhiên đã gặp phải chuyện gì, tại sao khi đó lại đột nhiên ngất xỉu, nếu hăn không nói, Mặc Vô cũng sẽ không hỏi.

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên biết, nếu ngày đó không phải nhờ Mặc lão ra tay, chỉ sợ tính mạng hắn khó bảo toàn, tuy vô cùng cảm kích nhưng trong đầu hắn lại tràn ngập hình ảnh cô gái ngày ấy.

Dung mạo kia hắn tuy rằng chỉ thấy qua một lần nhưng tuyệt đối sẽ không quên, Sở Lạc Lạc! Đôi tay mảnh khảnh, dáng người lơ lửng giữa không trung và thủ pháp thao túng con rồng lửa kia hắn đã vô cùng chắc chắn, nàng tuyệt đối là người mặc áo đen ngày đó.

Sở dĩ nàng đội mặt nạ chỉ sợ là vì muốn gạt Sở Hiên, một cô gái ẩn cư nơi sơn dã là sao có thể học được pháp thuật cao minh như thế, lời giải thích duy nhất chỉ có thể là...

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên lúc này vừa mừng vừa sợ.

Sợ, là vì chính mình mấy lần thiếu chút nữa là làm người kia bị thương.

Mừng, là vì phán đoán trong lòng hắn rốt cục cũng được chứng thực.

Khó trách, khi nàng nghe thấy chính mình hô cái tên kia, bước chân dừng lại nhưng sau đó lại nói với hắn những lời châm chọc kia. Thì ra thân phận hiện nay của nàng...

Cổ Vân Lạc...

Nhớ đến hơn mười năm nay, cái tên vẫn luôn khắc sâu trong đầu, đôi mắt của Lãnh Tiêu Nhiên không khỏi thấp thoáng ánh lệ.

Lúc này, thanh âm của Mặc Vô lại một lần nữa truyền đến: “Vì sao người lại muốn nghe chuyện của nàng?”

Nàng ở đây, tất nhiên là Sở Lạc Lạc.

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy, yên lặng cúi đầu, mái tóc dài che lại đôi mắt hẹp dài kia. Sau đó hắn kể lại cho Mặc Vô nghe chuyện về thân phận của

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc cùng với quan hệ giữa Sở gia và Lãnh gia. Nhưng là hẳn không có nói cho Mặc Vô phán đoán trong lòng hẳn.

Nếu Cổ Vân Lạc muốn dùng một cái thân phận mới để sống ở thế gian này, như vậy , hẳn sẽ vĩnh viễn bảo vệ bí mật này.

Tuy rằng một phần cũng xuất phát từ tâm tư riêng của hẳn, chỉ vì hẳn không muốn chia sẻ bí mật này với ai khác, cho dù người đó là sư phụ của nàng.

Ý nghĩ trong lòng càng thêm kiên định, con người lạnh lùng của Lãnh Tiêu Nhiên toả ra thần thái hoa mỹ. Bước tiếp theo hẳn phải làm là đi tìm thiếu niên kia.

--

“Là người!”

Sở Hiên vốn cảm thấy kì quái, tại sao lại có người xa lạ đến tìm mình, đợi đến khi hẳn thấy rõ bộ mặt của người kia lại không khỏi thốt ra, câu nói kia, trong mắt là tia cảnh giác.

“Xem ra thế tử thời gian này trôi qua thực không tồi a!” Nam nhân yêu nghiệt nói, trên gương mặt tái nhợt lộ ra vài phần tà khí.

Lãnh Tiêu Nhiên này không biết lại sử dụng quỷ kế gì, nghĩ tới ngày ấy gặp hẳn ở Vân Quy Thành, Sở Hiên không khỏi nghĩ thầm.

“Hôm nay ta đến là muốn cho người thấy quyết tâm của ta.” Lãnh Tiêu Nhiên nói như thế: “Chính xác hơn chính là một cái giao dịch.”

“Giao dịch?”

Sở Hiên hơi nhíu mày, tuy là hẳn rất thông minh nhưng cũng không đoán được ý tưởng của Lãnh Tiêu Nhiên, dường như mỗi lần Lãnh Tiêu Nhiên

xuất hiện đều có biến hoá khiến cho người ta không hiểu được rốt cục hắc đang nghĩ gì.

“Đám hỏi.” Miệng của Lãnh Tiêu Nhiên nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Sở Hiên sửng sốt, ý của lời này là muốn có được lực lượng của Lãnh Tiêu Nhiên vậy thì hai nhà Sở Lãnh kết làm thông gia. Mà cái gọi là Sở gia ở đây, cũng chỉ có hắc và muội muội mà thôi.

Sở Hiên do dự một chút nói: “Tuyệt đối không có khả năng này.”

Tuy là hắc rất muốn có được lực lượng của Lãnh Tiêu Nhiên nhưng hắc sao có thể giao Lạc Lạc cho loại người như Lãnh Tiêu Nhiên được.

Nghe vậy, Lãnh Tiêu Nhiên cũng nở nụ cười, tóc dài màu trắng bạc lay động theo thân thể của hắc.

“Dường như thế tử hiểu lầm, người nghĩ rằng ta sẽ coi trong một con nhóc con sao?” Ánh mắt Lãnh Tiêu Nhiên lưu chuyển, toả sáng bức người.

Thì ra đám hỏi trong lời Lãnh Tiêu Nhiên nói chính là sau này Sở Hiên phải cưới cô nương của Lãnh gia. Rất nhanh hai người liền đạt được hiệp nghị. Lãnh Tiêu Nhiên hứa hẹn sẽ dốc toàn lực điều tra chân tướng năm đó, nhưng là chuyện này dường như có liên quan đến người của hoàng thất, thật ra có chút khó giải quyết.

Trước khi rời đi Lãnh Tiêu Nhiên có nhắc nhở Sở Hiên: “Thế tử, nghe nói người thường hay lui tới với Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc. Người trăm ngàn lần phải cẩn thận, mẹ đẻ của Đại hoàng tử chính là Hoàng hậu của Thiên Kỳ Quốc, bên người của bà ta có một cao thủ, cái chết của Sở Vương phi chỉ sợ không thoát khỏi liên can đến người này.”

“Cái chết của mẫu thân?! Sở Hiên nghe xong, vẻ mặt phức tạp, nhưng là hắc cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên xoay người, thần sắc đột nhiên biến đổi, ý cười tự giễu treo ở khoé miệng, hẳn thực sự không coi trong nha đầu kia sao?

Chỉ là hẳn không nghĩ có được nàng bằng cách này, có lẽ, chỉ cần nàng còn sống tốt trên đời này, với hẳn, cũng là quá đủ rồi đi?

--

Sau một hồi cân nhắc của Mặc Vô, cuối cùng ông cũng không thu Mặc Tuyết làm đồ đệ, nàng không phải là học viên của lớp đặc biệt hơn nữa thân phận của nàng có chút đặc thù. Ông cũng không thích hợp làm sư phụ của nàng.

Mặc Tuyết tuy có chút bất mãn nhưng Mặc Vô tuy không thu nàng làm đồ đệ nhưng cũng đồng ý là sẽ dạy cho nàng một chút.

Cô gái mười lăm tuổi này thật ra cũng không thực sự muốn bái Mặc Vô làm thầy, chỉ cần bản lĩnh của mẫu thân cũng đủ cho nàng học cả đời. Nguyên nhân nàng nhất quyết dây dưa không dứt chính là vì cái thiếu niên tóc xanh kia.

Ở trên đường đi tới sơn mạch ma thú, Mặc Tuyết luôn đến đến trước mặt của Lệ Vô Ngân, ân cần hỏi han.

Nhưng chỉ cần nhớ tới cô gái này đã đánh bại chiêu thức của hẳn thì sắc mặt Lệ Vô Ngân càng thêm lạnh lẽo. Mặc kệ cô gái kia dây dưa thế nào thì hẳn vẫn như cũ không nói một lời.

Nhưng thật ra cái tên tiểu tử Đông Phương Ngạo có lòng hiếu kì lớn, bắt chuyện cùng với Mặc Tuyết.

“Này, người ngày đó dùng chiêu thức gì để làm cho tên tiểu tử kia liên tục lùi về sau, không hề có lực chống đỡ?” Đông Phương Ngạo không hề e dè hỏi.

Đôi mắt to tròn của Mặc Tuyết chuyển động lại chỉ nhìn được vẻ mặt lạnh nhạt của Lệ Vô Ngân, khẽ cắn môi, hừ, nàng cũng không tin khi nàng nói ra phương pháp thắng hẳn, hẳn còn có thể thờ ơ như cũ.

“Đông Phương đại ca, người muốn biết?” Mặc Tuyết thần bí nói: “Nhìn vào mặt mũi Đông Phương đại ca đích thân hỏi ta, ta liền lộ một chút thông tin cho huynh.”

Sở Lạc Lạc ở một bên không khỏi cười thầm, người không hiểu được ý đồ của người chỉ sợ chỉ có tên ngốc Đông Phương Ngạo này thôi. Ngay cả xưng hô cũng rõ ràng như vậy, đối với Lệ Vô Ngân thì gọi là Vô Ngân ca ca, đối với Đông Phương Ngạo lại chỉ là Đông Phương đại ca.

“Chiêu kia gọi là công kích tinh thần.” Mặc Tuyết nhẹ nhàng nói, trông mắt giả hoạt cũng ân thầm đánh giá Lệ Vô Ngân.

Bốn chữ ‘Công kích tinh thần’ vừa nói ra không hề ngoài ý muốn đều được ba người chú ý. Đông Phương Ngạo nghe không hiểu ra sao, Lệ Vô Ngân tuy vẻ mặt chưa biến nhưng đôi mắt màu lam sâu như đầm băng cũng nổi lên gợn sóng. Chỉ có Sở Lạc Lạc thì khoé miệng lộ ra ý cười hiểu rõ, quá nhiên nàng đoán không sai.

Lúc này Sở Lạc Lạc cũng không biết, nam nhân tóc bạc mắt bạc đã ra khỏi cửa lớn của Thánh Vân học viện. Đôi mắt hẳn hướng về phía Thiên Kỳ Quốc nhưng trong lòng lại thì thầm gọi tên một người: Cố Vân Lạc....

Lãnh Tiêu Nhiên đã biết bí mật của Lạc Lạc rồi, mọi chuyện sẽ ra sao đây. Đã xuất hiện người có thể trị về lạnh lùng của Lệ Vô Ngân rồi. Mình thấy hai bạn này rất dễ thương, cứ như oan gia ý. Ai vote cho cúp bồ này giờ tay nào!!!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Rừng Rậm Bạch Cốt

Bốn người đi từ Vân Đô, thẳng tiến về phía đông bắc, mục đích của bọn họ là rừng rậm Bạch Cốt trong sớm mạch ma thú. Trong rừng hầu hết là ma thú tam giai hoặc tứ giai nhưng mục tiêu mà Mặc Vô định ra cho bọn họ là lấy được ma hạch của ma thú cấp bậc cao nhất trong rừng Bạch Cốt, thất giai ma thú.

Trên đường đi, Mặc Tuyết nói một chút về Công kích tinh thần, nói loại pháp thuật này đến cùng là có nguyên lí gì, cũng chỉ nói ma pháp hệ tinh thần của nàng chỉ có thể khiến cho người khác nhìn thấy ảo giác, mà rốt cục nhìn thấy cái gì, chỉ có Lệ Vô Ngân mới biết được. (Ta cá là Vô Ngân thấy Lạc Lạc. Mọi người nghĩ sao?)

Đối mặt với Lệ Vô Ngân một thân hàn ý, Đông Phương Ngạo tuy là tò mò nhưng một đôi con ngươi lạnh lẽo như hàn băng kia khiến cho người ta có cảm khác hàn khí bức người, không dám tiến đến mạo phạm.

Mà Lệ Vô Ngân dọc đường một lời cũng chưa nói, ngẫu nhiên ánh mắt gặp nhau với Sở Lạc Lạc nhưng rất nhanh chóng rời đi.

Khi ba người tham gia thi đấu tuyển chọn, sau khi đánh một trận xong, bất luận thắng hay bại đều rời khỏi cuộc đấu. Lệ Vô Ngân tuy rằng thua nhưng dưới lời kể lại của Sở Lạc Lạc thì Mặc Vô biết hẳn cũng thành công thay đổi Băng Chi Phá, coi như là hoàn thành bài kiểm tra lần này.

Một tháng sau đó, Mặc Vô truyền thụ cho bọn họ một số pháp thuật cao cấp. Sở Lạc Lạc và Đông Phương Ngạo đối với chiêu thức mà Mặc Vô

truyền thụ đều nắm giữ không tồi, cũng đã cải tạo nó đến một trình độ nhất định. Nhưng không biết có vì thu ở trận đấu mà cảm thấy nhục nhã không mà Lệ Vô Ngân lại gặp bình cảnh* ở chiêu thức mới.(Bình cảnh: từ này đã giải thích một lần rồi, không biết các bạn có nhớ không. Nó có nghĩa là gặp phải chướng ngại, không vượt qua được.)

Vùng sơn mạch ma thú này, núi non trùng trùng điệp điệp, sương mù lượn lờ, lúc này hoàng hôn sắp buông xuống, bốn người chậm rãi bước đi trên đường.

“Chúng ta tìm một nơi trống trải đốt lửa trại đi, sáng sớm ngày mai lại tính tiếp!”

Mắt thấy hoàng hôn sắp buông xuống, Đông Phương Ngạo mở miệng đề nghị, dọc theo con đường này không khí quái dị, ngay cả hắc vô tâm cũng cảm giác được có chút không ổn, làm cho thiếu niên tính cá tính hào phóng như hắc có chút khó chịu.

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân gật đầu, ý bảo đồng ý với đề nghị của hắc.

“Có Đông Phương đại ca ở đây, cũng không sợ lửa không cháy.” Mạc Tuyết nháy mắt, cười khẽ nói.

Nơi này mặc dù vẫn và bên ngoài rừng Bạch Cốt nhưng bốn người cũng không dám khinh thường. Khi mặt trời lặn xuống, trăng sáng từ từ nhô lên cuối cùng họ cũng tìm được một nơi trống trải.

Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân đang định đi tìm chút củi khô thì lúc này, bỗng nhiên gió núi nổi lên, khi thì nhẹ nhàng rung động, khi thì mãnh liệt như bão táp.

Cẩn thận lắng nghe, ở trong gió còn kèm theo tiếng vang “hí hí toa toa”. (Ta thực sự không biết tiếng vang này là cái thể loại tiếng gì nữa.)

Bốn người đều đã qua tu vi cao cấp ma pháp sư ngũ giai rất nhanh liền phát hiện là không ổn, liếc nhìn nhau, cảnh giác nổi lên.

Rất nhanh, bốn phía xung quanh họ liền xuất hiện dân bản địa của cánh rừng này (Vâng, dân bản địa chín là ma thú đó) Từng đôi mắt toả ra ánh sáng xanh lục giương lên nhìn bốn người xâm nhập này.

Bích ngưng xà! Đúng là một loại ma thú thông thường bên ngoài rừng Bạch Cốt. (Chắc ai cũng biết xà là con rắn nhĩ, con bích ngưng thì chỉ là tên của loại rắn này thôi.)

Cũng giống như nhện nước, chúng nó là ma thú hệ nước, cấp bậc cũng là tam giai. Hơn nữa Bích ngưng xà khác với nhện nước ngồi một chỗ chờ đợi con mồi, chúng nó am hiểu chủ động tấn công. Phun ra chất lỏng màu lục từ miệng mang theo nọc độc, người trúng độc sẽ tạm thời mất đi thị giác.

Nhưng là đối với bốn người này mà nói loại ma thú tam giai như Bích ngưng xà này, chỉ thường thôi.

Luôn tích là não động Đông Phương Ngạo xung phong nhân việc: “Để cho ta tới thử chiêu thức mới học đi!”

Đông Phương Ngạo tính cách hào sảng, bình thường tuy có chút lỗ mãng nhưng những gì Mặc Vô dạy hăn, hăn đều ghi nhớ từng câu từng chữ. Hơn nữa sau khi phát hiện Sở Lạc Lạc tấn chức Đại ma pháp sư xong hăn ngấm ngầm vô cùng khổ công tập luyện. Trước khi Mặc Vô nói con đường ma vũ song tu nên đi như thế nào thì hăn đã nghiên cứu làm thế nào để ma pháp và đấu khí cùng phối hợp vận dụng, hiện tại, cơ hội thí nghiệm cũng tới.

Bảo kiếm đâm rơi, dưới sự thúc dục của ma lực, xích hoả châu được khảm ở đuôi kiếm toả ra hoả quang chói mắt.

Ánh lửa nhảy lên, bích ngưng xà dựng thẳng thân mình, miệng phun nọc độc, không chút khiếp đảm phi thân lên.

Trên gương mặt như đao tạc của Đông Phương Ngạo càng nổi lên ý cười, vung kiếm lên, ma lực từ tâm mà ra, công kích mãnh liệt phát ra, nhất thời, sóng lửa cuộn cuộn.

Bích ngưng xà là loại ma thú quần công, có thể coi nó là đạo phòng tuyến đầu tiên của rừng Bạch Cốt, từng làm không ít người từ bên ngoài tới đau đầu không thôi, Nhưng mà đối mặt với liệt hoả mà Đông Phương Ngạo phóng ra, bích ngưng xà là băng, gặp lửa liền tan.

Đây chính là cảnh tượng ở trong mắt những người bình thường nhưng ở trong mắt ba người kia thì lại khác. Một chiêu này của Đông Phương Ngạo là kiếm thức kết hợp với ma lực. Bảo kiếm bị bao bọc bởi lửa đỏ không phải tùy tiện vung ra, nếu như không có lửa đỏ thì người ta có thể nhìn thấy bóng kiếm tràn gập, kiếm ảnh bay đầy trời.

Không đến một lát, bích ngưng xà tiến lên công kích đều bị tiêu diệt, số còn thừa đều cuốn đuôi chạy mất.

Đông Phương Ngạo thấy vậy không khỏi đắc ý, cười ha ha, trong ánh mắt toàn là tia đắc ý.

“Ha ha... Xem ra lão nhân kia quả nhiên cũng dạy không tồi!” Đông Phương Ngạo nói: “Đương nhiên cũng bởi vì ta là một thiên tài cho nên mới có thể nhanh như vậy nắm giữ được chiêu này.”

Sở Lạc Lạc thấy Đông Phương Ngạo tiến bộ thần tốc như vậy vốn muốn khen một câu, không ngờ câu tiếp theo của hắn lại khoe khoang mình là thiên tài này nọ. Vì thế đem câu vừa muốn nói ra lại nuốt xuống.

“Oa! Đông Phương đại ca, chiêu này của huynh thật đẹp mắt!” Mạc Tuyết ngọt ngào nói, khoé mắt nhưng lại ngấm gương mặt phủ sương của Lệ Vô Ngân.

Thấy Lệ Vô Ngân không có phản ứng gì, nhất thời ý cười trong mắt hoàn toàn biến mất, theo bản năng chà chà chân.

Ai biết lúc này Lệ Vô Ngân lại mở miệng, thản nhiên nói: “Tìm củi, nhóm lửa.”

Nói xong cất bước mà đi.

Sở Lạc Lạc ngồi trên chiếu hợp thời bỏ thêm một câu: “Đêm lạnh.”

Đông Phương Ngạo nghe vậy sửng sốt, đối với bóng dáng của Lệ Vô Ngân hô lớn: “Này, đợi ta với...”

Nhìn hai người kia lần lượt mà đi, đôi mắt của Mạc Tuyết chuyển một vòng rồi rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Sở Lạc Lạc, thân thiết nói: “Lạc Lạc muội muội, nghe nói người từ nhỏ cha mẹ đều mất, chỉ cùng ca ca sống nương tựa nhau, là thật sao?”

Muội muội? Cách xưng hô này cùng với giọng nói ngọt ngào kia khiến kho Sở Lạc Lạc cả người không thoải mái, nàng có chút hiểu được dọc theo đường đi sắc mặt Lệ Vô Ngân so với bình thường còn khó coi hơn.

Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng gật đầu, xem như trả lời vấn đề của nàng.

Mạc Tuyết lại tùy ý hỏi vài câu sau đó đem đề tài vòng đến trên người Lệ Vô Ngân.

Mấy vấn đề này quả thực làm cho Sở Lạc Lạc cười khổ không thôi, nàng cũng không biết Lệ Vô Ngân được bao lâu, hân thích màu sắc gì, thích ăn cái gì, không thích cái gì, những vấn đề riêng tư như vậy nàng làm sao biết được.

Vì thế nàng thành thực trả lời, không biết.

Ai biết câu trả lời của nàng lại khiến cho Mạc Tuyết bất mãn.

“Hừ, người rõ ràng biết, vì sao không nói cho ta.” Cô gái vừa rồi còn ngọt ngào giờ đây vẻ mặt lộ ra địch ý nói: “Hay là người cũng thích Vô Ngân đại ca?”

Đôi mày của Sở Lạc Lạc khẽ nhíu lại, có chút phiền chán, cô gái hoài xuân này thế nhưng lại đem nàng thành tình địch.

Lúc này, có tiếng bước chân truyền đến, thì ra là hai người đi tìm củi khô đã trở lại.

Mạc Tuyết quay đầu, vẻ mặt xinh đẹp ngênh đón.

Miệng lại nói: “Các người sao lại trở về nhanh như vậy a? Người ta đang tâm sự với Lạc Lạc muội muội nha!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Kế Trong Kế

Đối mặt với vẻ mặt tươi cười chào đón của Mạc Tuyết, Lệ Vô Ngân vẫn lạnh lùng như cũ, thờ ơ ôm củi đốt đặt ở một bên. Nhưng Đông Phương Ngạo thành thật lại lễ phép cười với Mạc Tuyết.

Mạc Tuyết nhìn thấy Lệ Vô Ngân im lặng, đôi mắt chuyển động, nụ cười càng thêm sáng lạn, nghênh đón Đông Phương Ngạo: “Đông Phương đại ca, vừa rồi chúng ta còn đáng nói ma pháp của huynh tiến bộ thần tốc đây, sau khi được lịch lãm trong rừng Bạch Cốt nhất định sẽ càng tăng mạnh.”

Đông Phương Ngạo nghe vậy càng thêm đắc ý, khí sắc vô cùng tốt nói: “Tất nhiên, thiên phú ma pháp của bản thiếu là cô cùng hiếm gặp, cho dù ta đã vô cùng khiên tốn nhưng vẫn không thể che dấu được ánh sáng của thiên tài!” (Vâng, anh rất khiêm tốn...!!)

Sở Lạc Lạc ngồi trên chiếu cúi đầu suy nghĩ, mặc dù không biết Mạc Tuyết vô duyên vô cớ khen Đông Phương Ngạo để làm gì nhưng là tuyệt đối có ý đồ của nàng, mà tên tiểu tử Đông Phương Ngạo này, ha ha... Cũng không biết là hăn khờ thật hay giả ngốc, thái độ của nàng ta biến chuyển rõ ràng như vậy chẳng lẽ không nhìn ra.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mạc Tuyết cười càng thêm sâu đậm, càng thêm ngọt ngào khả ái: “Trong số mấy người chúng ta, năng lực lĩnh ngộ ma pháp của Đông Phương đại ca là cao nhất, trong rừng Bạch Cốt nguy cơ rất nhiều, còn xin Đông Phương đại ca chiếu cố nhiều hơn đây, đúng không, Lạc Lạc muội muội?”

Nghe vậy, Đông Phương Ngạo là một bộ dạng đắc ý dào dạt. Sở Lạc Lạc thầm nghĩ, thực sự nên để cho ma thú trong rừng rậm này hạ bớt ngạo khí của tên tiểu tử này, khiến cho hắn nhớ lâu một chút đi. Lúc này nghe thấy Mạc Tuyết hỏi mình, ánh mắt Sở Lạc Lạc không khỏi nhìn đến Đông Phương Ngạo, khoé miệng hiện lên một chút ý cười ảm đạm, nói: “Đúng vậy, quả thực tiến bộ rất nhanh.”

Đông Phương Ngạo nghe được Sở Lạc Lạc khẳng định ma pháp của mình có tiến bộ, trong lòng nhảy múa. Lần trước hắn ở Thủy Hàn Thành vô cùng kém cỏi làm cho Đông Phương Ngạo tự ti thật lâu, nay rốt cục cũng đạt được một chút thành tựu, hắn chỉ là hy vọng mình có năng lực bảo vệ đồng đội.

Ánh mắt Đông Phương Ngạo nhìn về phía Sở Lạc Lạc tràn đầy vui sướng và chân thành, dừng cảm vỗ ngực nói: “Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cho đám ma thú này đụng đến một sợi tóc của các người.”

Lệ Vô Ngân ở một bên yên lặng buông thanh củi trong tay xuống, vẻ mặt vẫn không chút thay đổi giống như những gì họ đang bàn luận không hề liên quan gì đến hắn.

“Oa! Đông Phương đại ca, huynh thật có khí khái nam nhân!” Mạc Tuyết mang vẻ mặt sùng bái nói.

Đông Phương Ngạo được khen, ngây ngô cười hai tiếng, buông cây củi xuống, tay phải vung lên, thanh củi liền hừng hực cháy lên.

Mạc Tuyết đưa tay cho thêm củi vào đống lửa, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn bị lửa chiều và đỏ ửng lên, tiếng nói ngọt ngào nói: “May mắn có Đông Phương đại ca ở đây nha, nếu không chúng ta tan tành cả đống lửa cũng thành vấn đề.”

Này cũng quá khoa trương rồi! Ai cũng biết nàng là thiên tài song hệ phong hỏa, Sở Lạc Lạc thầm nghĩ, Mạc Tuyết này trong nhà được nuông

chiều, luôn là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Ai biết lại gặp phải cái tên Lệ Vô Ngân này, bị làm lơ cho nên cố ý khen tặng Đông Phương Ngạo mà vắng vẻ Lệ Vô Ngân, muốn làm cho hắn khó chịu sao?

Nhưng mà vẫn còn cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng mà cái này không liên quan đến nàng. Không hề nghĩ đến những việc vặt vãnh đó, Sở Lạc Lạc chậm rãi ăn lương khô.

Đông Phương Ngạo cầm một nhánh cây chỉnh lại mấy cành củi, cảm thấy lời nói của Mạc Tuyết có chút khoa trương, đang muốn nhắc nhở Mạc Tuyết là hoả tử* cũng có thể đốt lửa thì bỗng nhiên thấy Lệ Vô Ngân đứng dậy, không khỏi sửng sốt hỏi: “Làm sao vậy, Vô Ngân?” (Hoả tử: giống như cây diêm nhưng to hơn, chỉ cần ma sát thì sẽ tạo ra lửa)

Lệ Vô Ngân im lặng một chút, lại ngồi xuống, thản nhiên nói: “Không có gì, chân tê.”

Nhìn thấy phản ứng của Lệ Vô Ngân, Mạc Tuyết cười càng thêm ngọt ngào, mở to hai mắt, ngây thơ nói: “Đông Phương đại ca, chúng ta ngoài lịch lãm nếu như đều dựa vào huynh bảo vệ vậy chúng ta làm sao có thể tiến bộ a, nếu không chúng ta chia ra thành hai tổ đi vào trong rừng Bạch Cốt, sau đó khi ra lại hợp lại được không? Như vậy mọi người đều có thể tăng thực lực.”

Thì ra đây là mục đích của người a. Sở Lạc Lạc cúi đầu, sóng mắt lưu chuyển, khoé miệng hiện lên một chút ý cười trong trẻo.

Đông Phương Ngạo sửng sốt: “Chia tổ? Như vậy không tốt lắm đi?”

Không ai tiếp lời, Mạc Tuyết nhìn nhìn Lệ Vô Ngân và Sở Lạc Lạc đều đang cúi đầu, thu lại nụ cười: “Ta cũng chỉ cảm thấy như vậy đối với mọi người đều có ưu việt mà thôi.”

Đông Phương Ngạo khoát tay, cũng không nói nữa, ban đêm một mảnh yên tĩnh, chỉ

có tiếng củi bị ngọn lửa thiêu đốt kêu lách tách.

--

Một đêm bình yên, sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua tầng lá cây chiếu trên mặt đất tạo ra những đốm sáng rực rỡ.

Mọi người chuẩn bị xuất phát đi vào rừng Bạch Cốt.

Lúc này Đông Phương Ngạo một thân hồng bào sau một lúc trầm ngâm bỗng nhiên mở miệng nói:” Về đề nghị của Mạc Tuyết ngày hôm qua các người cảm thấy thế nào?”

Sở Lạc Lạc nghe vậy hơi sửng sốt, lẳng lặng nhìn Đông Phương Ngạo, lại không nói một lời.

Lại nhìn Lệ Vô Ngân, trực tiếp xem như không nghe thấy lời nói của Đông Phương Ngạo, vẫn kiểm tra bọc hành lí như cũ.

Nghe đến câu nói kia của Đông Phương Ngạo, trong mắt Mạc Tuyết không khỏi lộ ra một tia vui mừng. Nhưng là Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân vẫn như cũ không chịu tỏ thái độ, không khỏi nói giúp: “Đông Phương đại ca nói không sai! Ta ủng hộ huynh! Chúng ta đi tới nơi này lịch lãm vốn là để tăng thực lực, nếu như cứ dựa vào sự bảo vệ của huynh vậy đến ngày tháng năm nào mới có thể đề cao thực lực!”

Tròng mắt đen chuyển động, ngay sau đó nói: “Chúng ta phân công làm việc rõ ràng, sau khi mỗi người đều tự lấy được ma hạch rồi lại về nơi này tập hợp!”

Cái này vốn dĩ là đề nghị của Mạc Tuyết, nay ngược lại biến thành nàng ủng hộ Đông Phương Ngạo, thật sự là được tiện nghi còn khoe mẽ. Sở Lạc Lạc chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách dưới sương sớm vô cùng trong suốt, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ môi nàng thoát ra: “Ta cũng đồng ý.”

Dường như không nghĩ đến sau một đêm Đông Phương Ngạo và Sở Lạc Lạc lại đều đồng ý, tay của Lệ Vô Ngân hơi ngừng một chút, chậm rãi đứng thẳng lên, không nói một lời, đôi mắt lạnh như băng đảo qua khuôn mặt của ba người kia, trên mặt che kín băng sương, thẳng lưng xoay người bước đi.

“Vô Ngân ca ca, huynh đợi Tuyết nhi a, Tuyết nhi cùng một tổ với huynh.” Nhìn thấy Lệ Vô Ngân dẫn đầu rời đi, Mạc Tuyết trong lòng mừng thầm, vội vàng cao giọng gọi, nhanh chóng xách tay nải lên, chạy chậm đi theo, còn không quên quay đầu cho Đông Phương Ngạo và Sở Lạc Lạc một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn bóng dáng Mạc Tuyết và Lệ Vô Ngân biến mất trong rừng cây, khoé miệng Sở Lạc Lạc khẽ nhếch, đôi mắt hổ phách bình tĩnh nhìn Đông Phương Ngạo: “Hiện tại có thể nói cho ta biết rốt cục sao lại thế này chưa?”

“Không có gì nha! Chính là chia tổ làm việc a.” Đông Phương Ngạo không dám nhìn thẳng vào ánh mắt kia, mơ mơ hồ hồ nói.

“Ít tính toán cho ta...”

Đông Phương Ngạo có chút ngượng ngùng nói: “Thực không có gì, chỉ là đêm qua nha đầu kia lại vụng trộm tới tìm ta, đầu tiên là khen tặng ta một phen, sau đó... Hừ! Ta đã sớm nhìn ra tâm tư của nàng, vốn chỉ là cảm thấy nàng hơi đáng ghét một chút nhưng không nghĩ tới nàng lại nói một chút những lời châm ngòi li gián tình cảm đồng đội của chúng ta để đạt được mục đích của nàng. Tuy rằng nói một phần lời của nàng ta cũng là thật. thiên phú của ta chính là cao vô cùng mọi người đều biết, mà...”

“Được rồi, bớt nói nhảm đi! Nói trọng điểm.” Sở Lạc Lạc không khỏi đánh gãy lời nói của hắn.

Đông Phương Ngạo sờ sờ mái tóc ngắn màu đỏ rực của hắn, ho nhẹ một tiếng nói: “Ta đã nói qua với Vô Ngân, lát nữa tìm cơ hội bỏ lại nha đầu kia một mình, để cho nàng chịu đau khổ một chút, ai bảo nàng châm ngòi ly gián huynh đệ tình thâm chúng ta. Đương nhiên chúng ta cũng sẽ để ý an nguy của nàng, sẽ âm thầm nhìn xem, đợi đến khi nàng biết sai thì sẽ dừng lại.” (Thật sự rất muốn chen mồm một câu Đông Phương đại ca, anh và Vô Ngân khi nào thì là huynh đệ tình thâm rồi, không phải là đánh nhau như nước với lửa sao?)

Không nghĩ tới người này thật ra lại không hề ngu ngốc, lúc diễn trò còn rất thật, Sở Lạc Lạc không khỏi nhìn hắn nhiều vài lần.

Nhìn thấy vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu của Sở Lạc Lạc, Đông Phương Ngạo có chút khàn trương nói: “Lạc Lạc... Người sẽ không cảm thấy ta không đúng, không đủ trượng nghĩa a?”

“Làm sao có thể?” Sở Lạc Lạc cũng xách tay nải lên, dẫn đầu rời đi, quay đầu nói: “Ta a, thích nhất là xem diễn.”

Thật sao? Thoạt nhìn, Lạc Lạc còn ra vẻ rất thưởng thức cách làm của hắn, Đông Phương Ngạo ngây ngô cười một tiếng, vội vàng đuổi kịp bóng dáng nhỏ nhắn kia.

Aizz vốn dĩ khá thích nhân vật Mạc Tuyết này mà, mong rằng nàng ta không phải người xấu a.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Tàn Phách Liệt Hùng.

Lệ Vô Ngân sau khi rời đi vẫn đi về phía tây bắc, cũng không để ý Mạc Tuyết đang nói linh tinh ở đằng sau, một mình yên lặng xuyên qua rừng rậm.

Sau một lúc lâu, Lệ Vô Ngân cảnh giác nhìn bốn phía, dừng bước.

Mạc Tuyết thở hổn hển đuổi theo phía sau, ngây thơ làm nũng nói: “Vô Ngân ca ca, huynh đi nhanh như vậy làm gì, cũng không đợi ta với.”

Ánh mắt lạnh như băng của Lệ Vô Ngân đảo qua, dường như không nhìn Mạc Tuyết trước mặt mà là xẹt qua nàng nhìn tới nơi khác.

Mạc Tuyết bĩu môi, lại nở một nụ cười ngây thơ: “Vô Ngân ca ca, huynh tức giận sao? Kỳ thật thiên phú ma pháp của Vô Ngân ca ca cũng rất cao a, lại nói, không phải còn có Tuyết nhi đi theo huynh sao.”

Lệ Vô Ngân dường như không nghe thấy gì, đi thẳng đến một gốc cây rất lớn, cẩn thận quan sát mặt trên một lúc, ánh mắt lay động, dường như suy tư cái gì.

Nhìn thấy Lệ Vô Ngân cẩn thận, Mạc Tuyết cũng quay đầu nhìn bốn phía, thả ma lực của mình ra cảm giác một chút, lại yên lòng, quay đầu chăm chú nhìn Lệ Vô Ngân cười nói: “Vô Ngân ca ca, có chuyện gì vậy?”

Đông tác nhỏ của Mạc Tuyết bị Lệ Vô Ngân thu vào trong mắt, hẩn thán nhiên nhìn Mạc Tuyết, bỗng nhiên khoé miệng hiện lên một chút ý cười: “Ta đi xung quanh tra xét một chút.”

Người sáng suốt vừa nhìn liền biết ý cười kia của Lệ Vô Ngân mang theo châm chọc nhưng cố tình cô gái đối diện hắt lại vì ý cười hiểm thấy này mà ngây ngốc.

Trong đầu của nàng chỉ hiện ra một câu: Cười như hoa xuân.

Khi Mạc Tuyết từ si ngốc tỉnh lại thì thiếu niên kia không biết đã rời đi từ lúc nào.

Một lát sau, cô bắt đầu cảm thấy không ổn, dùng ma sức dò xét hướng thiếu niên rời đi nhưng cũng không thu được gì.

Mạc Tuyết có chút nhàm chán ở tại chỗ đi vài vòng, trái chờ phải đợi nhưng vẫn không

thấy Lệ Vô Ngân trở về, không khỏi có chút kích động. Trên gương mặt non nớt hiện ra thần sắc sợ hãi, thử hướng về phía Lệ Vô Ngân rời đi gọi: “Vô Ngân ca ca...”

Sau khi gọi vài lần, trả lời Mạc Tuyết chỉ có tiếng gió thổi.

Mạc Tuyết yên tĩnh gục đầu xuống, ôm bả vai của mình ngồi xồm xuống, điềm đậm đáng yêu.

“Chúng ta có phải hơi quá đáng hay không?” Đông Phương Ngạo đang ẩn nấp lặng lẽ hỏi Sở Lạc Lạc, khuôn mặt tuấn tú mang theo một tia không đành lòng.

“Đau lòng? Vậy người liền đi ra ngoài,” Sở Lạc Lạc bốn cợt nháy mắt mấy cái.

Phía sau hai người bọn họ là Lệ Vô Ngân vẻ mặt lạnh lùng đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Vô Ngân ca ca...”

Mạc Tuyết cũng không vì thế mà tức giận, vẫn như cũ cao giọng gọi Lê Vô Ngân. Nàng đi xung quanh vài vòng làm cho chim chóc kinh sợ chạy loạn, nàng trong lòng có chút không cam lòng, cầm lấy pháp trượng chặt một bụi cỏ chặn đường của đám chim chóc đó.

“Chậc chậc... Thật sự là không thể trông mặt mà bắt hình dong nha! Nữ nhân giỏi giả trang, thực đáng sợ.” Đông Phương Ngạo đề thấp âm lượng nói.

Vừa dứt lời hăn mới ý thức được bên cạnh hăn cũng có một cô gái, vội vàng giải thích: “Lạc Lạc, ta không phải nói người.”

Sở Lạc Lạc lười so đo với hăn, mà lúc này, Đông Phương Ngạo chú ý được trên mặt nàng có biến hoá rất nhỏ, Lê Vô Ngân ở một bên cũng ngưng thần lắng nghe.

“A! Ma thú cấp thấp chết tiệt!” Phía trước là cô gái tức giận mắng.

Chỉ thấy một số ma thú nhất giai Linh Thỏ kinh sợ, bồi rồi từ trong rừng rậm nhảy ra, bỏ chạy không phân biệt được nam bắc đông tây, giống như bị nguy hiểm đến tính mạng. Có một số con đập vào trên người cô gái, nước bùn bắn thiêu bắn tung toé làm bẩn sợi vải sạch sẽ, khiến cho cô gái tức giận mắng mỗ.

Lúc này Đông Phương Ngạo cũng cảm thấy có điều không ổn, Linh Thỏ này rốt cục sao lại kinh sợ đến vậy?

Lúc này Mạc Tuyết cũng cảm nhận được mặt đất rung động, theo đó tiếng bước chân tập tễnh trầm thấp truyền tới. Ngay sau đó nàng nhìn thấy phía trước có một cây đại thụ to lớn bị đổ xuống. Khi cây cối đổ xuống thì trong đôi mắt đen của Mạc Tuyết cũng xuất hiện hình ảnh một quái vật lông đen to lớn.

Ma thú ngũ giai, Liệt Hùng!

Ma thú hệ thổ, am hiểu phòng ngự, sức lực rất lớn. Cả người bao phủ bộ lông đen dài, thân hình rất lớn nhưng suy nghĩ tương đối đơn giản, tính tình táo bạo, có thể cuồng hoá. Sau khi thu phục sẽ tăng khả năng phòng ngự cho chủ nhân.

Dường như là vì tiếng gọi to của Mạc Tuyết quấy rầy yên tĩnh của nó. Liệt Hùng vùng cánh tay to lớn, phát ra tiếng gầm rú, dưới chân chuyển động làm bùn đất xung quanh đều bị bắn ra.

Mạc Tuyết nhìn Liệt Hùng đang lao tới nhưng trên mặt không có một tia kinh hoảng mà ngược lại, lại lộ ra biểu tình cực kì khinh thường.

Chỉ thấy nàng dùng ống tay áo bịt mũi nói: “Hừ! Hôi muốn chết! Một thân mùi hôi thật ghê tởm!”

Liệt Hùng nghe không hiểu lời của cô gái này nhưng vẫn bị sự khinh miệt trong mắt nàng làm cho nổi giận. Nó lại phát ra từng đợt tiếng rống phẫn nộ, nó vặn vẹo thân hình khổng lồ phủ lông đen dài, mạnh mẽ đánh về phía cô gái.

Mạc Tuyết nhìn Liệt Hùng đã tới gần trước mắt, nhìn cái miệng to lớn đang rít gào phát ra mùi hôi của nó, không hờn giận cau mày.

“Này! Chúng ta có cần ra tay hay không!” Đông Phương Ngạo không khỏi mở miệng nói.

Khi Liệt Hùng còn cách Mạc Tuyết một tấc, đôi mắt đen thật lớn phun trào lửa giận, dường như hận không thể đem nàng nuốt vào bụng, nhưng mà trên mặt Mạc Tuyết lại bỗng dưng nở nụ cười. Khi nàng lộ ý cười tươi tắn thì Liệt Hùng bỗng đứng sững lại, hai tay ôm đầu, vẻ mặt vì thống khổ mà trở nên dữ tợn.

Lúc này, Lệ Vô Ngân theo bản năng liếc mắt nhìn Sở Lạc Lạc, tình cảnh như vậy, giống y hệt ngày đó khi hắn thấy nam tử kia. Mạc Tuyết nói nàng

sử dụng Công kích tinh thần, như vậy có phải Sở Lạc Lạc cũng biết chiêu này?

Mà lúc này, trên mặt Sở Lạc Lạc là biểu tình ý vị sâu xa, xem ra Mạc Tuyết này bước đầu nắm giữ công kích tinh thần không tồi, không biết nàng từ đâu học được chiêu này.

Lúc này, Mạc Tuyết bỗng nhiên điểm nhẹ mũi chân, lui về phía sau hơn một thước.

Liệt Hùng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu đen, bắn tung toé trên mặt, nó dùng móng vuốt gõ đầu, dường như muốn giảm bớt đau khổ trong đầu. Hai chân hữu lực không ngừng giẫm mạnh tại chỗ làm cho mặt đất dưới chân nó hình thành một cái hố nhỏ, thậm chí còn có dấu hiệu lan rộng xung quanh.

Nhìn thấy bộ dụng thống khổ kia của Liệt Hùng, trên gương mặt trẻ con của Mạc Tuyết thể nhưng lại xuất hiện một nụ cười ngọt ngào: “Ta hiện tại tâm tình không tốt, chộc tới ta chính là người xui xẻo.”

Nói xong, Mạc Tuyết giơ cao pháp trượng, khởi động ma lực, đỉnh pháp trượng tụ tập một quả cầu sấm sét toả ra ánh sáng.

“Ngự lôi thuật.”

Theo tâm thanh của Mạc Tuyết, từng đạo sấm sét từ đỉnh pháp trượng phát ra, đánh ở trên người Liệt Hùng đang thống khổ ôm đầu.

Da lông màu đen của Liệt Hùng nhất thời bị đánh đến cháy đen, phát ra một loại mùi khét khó ngửi.

Liệt Hùng bị sấm sét đánh, rống to mấy tiếng, hơn nữa không thể chịu được tinh thần và thân thể cùng bị tra tấn, nó ngã xuống đất, trong đôi mắt màu nâu đậm che kín tơ máu.

Thấy vậy Mạc Tuyết vẫn không chịu dừng tay, lòng mạnh mẽ tiếp tục đánh ra sấm sét, đánh cho Liệt Hùng quay cuồng né tránh trái phải, trên mặt đất cũng lưu lại những vết cháy xém đen xỉ.

Đang lúc Mạc Tuyết đánh đến hăng say thì Liệt Hùng bỗng nhiên không ôm đầu tránh né nữa, nó phát ra một tiếng rống to, rõ, hào hùng, ngời dưới đất, hai tay mạnh mẽ đánh vào mặt đất, cả người cơ bắp giống như bong bóng bỗng nhiên được thổi phồng lên, thân hình chậm rãi bành trướng.

Mạc Tuyết sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: Cuồng hoá!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Ngừa Bài.

Mắt thấy khí thế của Liệt Hùng ngày càng mạnh, thân thể cũng ngày càng lớn, tươi cười trên mặt Mạc Tuyết cuối cùng cũng biến mất, bây giờ mới thực sự hoảng sợ.

Liệt Hùng vốn là ma thú ngũ giai nhưng một khi cuồng hoá sức chiến đấu và phòng ngự đều tăng lên trên diện rộng, có thể so sánh cùng ma thú thất giai. Người bình thường cũng là tận lực tránh xung đột với Liệt Hùng, nếu không thì liền nhất kích tất sát* thì tuyệt đối không kéo dài thời gian. (Nhất kích tất sát: Một chiêu liền giết chết, hạ gục đối thủ)

Mạc Tuyết thế nào cũng không nghĩ tới, hành động vốn chỉ để xả giận của mình lại đem đến hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Bình tĩnh lại, Mạc Tuyết vội vàng sử dụng công kích tinh thần với Liệt Hùng đã cuồng hoá nhưng mà lần này, công kích của nàng tựa như đá chìm dưới đáy biển. Liệt Hùng sau khi cuồng hoá trở nên điên cuồng, không hề có phản ứng gì với công kích tinh thần.

Mạc Tuyết không biết, khi cuồng hoá Liệt Hùng sớm đã mất đi lí trí, chỉ biết công kích, đương nhiên công kích tinh thần cũng không có tác dụng với nó.

Mạc Tuyết nhìn thân hình dần trở nên khổng lồ của Liệt Hùng, nó chậm rãi nâng cái đầu to lớn lên, trong mắt là thù hận nồng đậm gắt gao nhìn chằm chằm mình, không khỏi bị dọa, cao giọng hét chói tai.

Mạc Tuyết vừa vội vàng lùi về phía sau, vừa liều mạng phát ra ma pháp cao cấp của mình: “Lôi quang phá!”

Pháp trượng chỉ về phía trước, một quả cầu phát ra mang theo sấm sét thể chẻ tre bắn về phía Liệt Hùng. Chỉ nghe thấy vài tiếng nổ, cây cối xung quanh đều bị đốt cháy rồi dần dần đổ xuống mà Liệt Hùng bị đánh trúng trên người cũng toả ra khói đen nhàn nhạt.

Nhưng mà, Liệt Hùng dường như hoàn toàn không biết đau đớn, con mắt đỏ bừng mang theo tia thô bạo nhìn chăm chăm nhân loại phía trước làm cho mình thống khổ. Nó rít gào đánh ra một chưởng xuống mặt đất, chỉ thấy một khe nứt từ chỗ bàn tay Liệt Hùng đánh xuống chạy thẳng đến chỗ Mạc Tuyết đang đứng.

Mạc Tuyết sợ hãi né tránh, ý muốn chạy xa một chút rồi lại phát động ma pháp.

Nhưng là nàng là một ma pháp sư yếu ớt, làm sao có thể so với Liệt Hùng thân thể to lớn. Mắt nhìn Liệt Hùng hung hãn đánh tới, Mạc Tuyết lúc này là hoảng sợ thực sự. Từ nhỏ nàng đã được nâng niu trong lòng bàn tay, được mẫu thân yêu thương như bảo bối, chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy. Thanh âm phát ra mang theo tiếng nước nở, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt: “Cứu... Cứu mạng a...”

Mạc Tuyết vô cùng sợ hãi, khi cả người ngã xuống đất bần, lúc này nàng đã thất kinh, sao có thể còn lo lắng nước bùn nhiễm bẩn quần áo.

Ngay tại khi Liệt Hùng đánh về phía nàng thì một đạo ánh lửa đánh thẳng vào mặt của Liệt Hùng. Liệt Hùng sau khi cuồng hoá thì chỉ biết tấn công giết chóc, hoàn toàn không có ý muốn tránh né. Một kích của rồng lửa cản lại công kích của Liệt Hùng, sau đó một bóng dáng đỏ rực chợt loé, đem Mạc Tuyết kéo sang một bên.

Mạc Tuyết đang kinh sợ còn chưa hoàn hồn, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn bị doạ đến trắng bệch còn có nước mắt chưa khô. Nàng bắt lấy góc áo màu đỏ kia, đáng thương hề hề ngẩng đầu kêu lên: “Đông Phương đại ca...”

Đông Phương Ngạo nhếch môi, nhìn cũng không nhìn Mạc Tuyết một cái, sắc mặt nghiêm túc khẩn trương nhìn về phía trước.

Mạc Tuyết trên mặt chưa khô nước mắt, chớp chớp mắt, kinh hoảng trên mặt đã biến mất, cũng theo ánh mắt Đông Phương Ngạo nhìn lại, trong nháy mắt che kín trong mắt là oán hận lạnh như băng.

Không khí trong nháy mắt trở nên nóng rực dị thường, Liệt Hùng cho dù có làm thế nào cũng không thể dập tắt hoả diễm trên người.

Sở Lạc Lạc một thân áo đen lạnh lùng đứng ở trước mặt Liệt Hùng, trong con người trong trẻo tràn ngập ý trào phúng, con rồng lửa sắc bén vừa rồi đúng là kiệt tác của nàng.

Thân ảnh cao ngất của Lệ Vô Ngân đứng ở bên người Sở Lạc Lạc, nâng tay, một chiêu phát ra, chiêu kia đúng là Băng chi phá sau khi thay đổi.

Chỉ thấy một quả cầu sáng màu lam ở bên người Lệ Vô Ngân xoay tròn với tốc độ nhanh, làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo lạnh như băng, giống như sông băng ngàn năm không thể hoà tan.

Tuỳ ý vung tay, quả cầu sáng trở nên sắc bén vô cùng, tràn ngập sát khí, cấp tốc bay về phía mục tiêu.

Băng hoả, vốn dĩ là tương khắc.

Nhưng mà Băng chi phá lợi dụng lực nổ đem đối phương nổ thành thịt vụn, vì thế khi quả cầu băng chạm đến lửa nóng chính là lúc “Bùm...” tiếng nổ y như trong dự kiến lập tức vang lên.

Sớm biết được kết quả này, Lệ Vô Ngân và Sở Lạc Lạc nhìn nhau, khoé miệng mỉm cười, nhanh chóng lùi lại phía sai vài thước.

Liệt Hùng cho dù mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể chống đỡ được hai chiêu ma pháp cao cấp này. Thân hình bong da tróc thịt ngã xuống, tràn đầy máu đen, chỉ là máu trên người không hề chảy ra bởi vì miệng vết thương do bị lửa thiêu cháy đã kết đầy bông tuyết màu lam.

Ngày ấy, Lệ Vô Ngân không có phát động Băng chi phá đến cùng, cho nên lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy được uy lực của nó.

Sở Lạc Lạc đi đến bên thi thể Liệt Hùng, rút ra chùy thủ bên hông, cắt xuống hai ba nhát liền có thể lấy được ma hạch của Liệt Hùng. Thủ pháp này vô cùng thành thạo, căn bản không giống một ma pháp sư lần đầu ra ngoài lịch lãm.

Thấy một màn như vậy, trong mắt Đông Phương Ngạo không khỏi hiện lên một tia khác thường.

Nhưng là Sở Lạc Lạc không nhìn được nhú mày bởi vì có một ánh nhìn âm lãnh nhìn chằm chằm nàng, đợi nàng vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy Mạc Tuyết đang rơi lệ, lại thấy do dự.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Sở Lạc Lạc xua đi bất an trong lòng, thu hồi ma hạch kia.

“Vô Ngân ca ca, vừa rồi huynh đã đi đâu? Sao lại bỏ lại Tuyết nhi một mình...” Mạc Tuyết khẽ cắn môi dưới, trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng.

Lúc này Đông Phương Ngạo đứng bên cạnh Mạc Tuyết không nhìn được mở miệng nói: “Người cô gái này sao lại đáng ghét như thế, nếu thích người ta thì thẳng thắn nói ra, người ta nếu không thích người cũng sẽ

không coi thường người, cần gì phải đùa giỡn âm mưu quỷ kế, nói chuyện thị phi!”

Mạc Tuyết bị nói trúng tim đen, trên mặt một trận xanh một trận trắng, rất phong phú. Ngữ điệu của nàng trở nên vô cùng ủy khuất nói: “Đông Phương đại ca, huynh đang nói cái gì vậy? Tuyết nhi không hiểu...”

“Được rồi! Không cần đeo mặt nạ giả trang nữa.”

Trong lòng Đông Phương Ngạo cũng có chút tức giận, vốn dĩ hẳn không nghĩ quá hung dữ với Mạc Tuyết, dù sao cô gái này cũng vừa bị kinh sợ. Nhưng là ngay khi Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân liên thủ đối phó với Liệt Hùng, cô gái vốn dĩ còn đang run rẩy này lại tản mát ra hơi thở âm hàn. Hẳn đứng ở ngay bên cạnh nàng cũng không bỏ qua ánh mắt oán hận chột lóe của nàng.

“Ta...”

Nước mắt đảo vòng quanh trong hốc mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất nhăn lại, bộ dạng này càng khiến cho Đông Phương Ngạo buồn bực.

Hắn vung tay một cái ngăn cản lời nói của Mạc Tuyết, đồng tử màu râm nắng mang theo một tia khinh thường, nghiêm túc nói: “Ta đây ăn ngay nói thật, chủ ý này là của ta, có gì tìm ta là được rồi, không cần gây phiền toái cho người khác,”

Nghe vậy, biểu tình Mạc Tuyết rốt cục cũng có biến hóa, nàng kinh ngạc nhìn Đông Phương Ngạo, không nói lên lời.

Con gái mà, cuối cùng vẫn là da mặt mỏng, Đông Phương Ngạo cho rằng nàng biết sai rồi, chỉ cần nàng không tiếp tục hai mặt, nói lời khích bác ly gián nữa thì chuyện này cũng sẽ trôi qua.

Một tiếng “Bốp” vang lên, Đông Phương Ngạo ngây ngốc, vẻ mặt khó có thể tin, chỉ là đau đớn trên mặt nói cho hẳn tất cả không phải ảo giác.

Vừa rồi, nha đầu chết tiệt này cứ nhiên lại tát hẳn một cái!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Gặp Nguy Hiểm

Mạc Tuyết bị nói trúng tim đen không khỏi then quá hoá giận, sau khi tát Đông Phương Ngạo một cái xong chính nàng cũng rất sùng sốt. Đôi mắt to tràn ngập nước mắt, oán hận nhìn mọi người một cái, xoay người chạy vào trong rừng rậm.

Biến cố này làm cho Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên là không đoán được sự việc sẽ đến mức này, nhất thời không khí yên tĩnh không một tiếng động.

Mà Đông Phương Ngạo bị đánh trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin. Hắn từ khi sinh ra đã là thiên chi kiêu tử*, chưa từng chịu qua loại vũ nhục như thế này. Một cái tát kia của Mạc Tuyết làm cho hắn ngơ ngẩn, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, phát ra một tiếng rống giận: “Chết tiệt, nàng cư nhiên dám tát bản thiếu gia!” (Thiên chi kiêu tử: Con cưng của trời)

Nhìn bộ dạng tức sùi bọt mép của hắn, nếu như Mạc Tuyết bỏ đi chậm một bước, chỉ sợ sẽ bị Đông Phương Ngạo một cước đá bay.

Sở Lạc Lạc nhìn vết bàn tay trên mặt Đông Phương Ngạo, đánh rất mạnh tay a. Kiêu ngạo nam đối đầu đối trá nữ, ai cũng không có chỗ tốt.

Mặc dù có chút vui sướng khi người gặp họa nhưng nàng hiện tại cũng không dám quang minh chính đại giễu cợt Đông Phương Ngạo, chỉ đành nói: “Người ta đều đã chạy đi rồi, người ở đây kêu la cũng vô dụng.”

Lệ Vô Ngân lại kinh ngạc chớp mắt một cái, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại bộ dạng cũ. Thời điểm Mạc Tuyết chạy đi, hăn ngay cả liếc mắt một cái cũng không liếc. Lúc này cũng chỉ là lạnh lùng dò hỏi: “Hiện tại làm sao bây giờ?”

“Đuổi theo.” Sở Lạc Lạc bất đắc dĩ nhún vai, dù sao Mạc Tuyết chính là được lão nhân Mạc Vô kia đồng ý mới có thể cùng theo tới, nói cách khác nàng cũng là một đồng đội của bọn họ, nếu như xảy ra chuyện ai cũng phải chịu trách nhiệm.

Cái gì?! Bị trúng một cái tát của nữ nhân kia xong lại còn phải lo cho an nguy của nàng!

Đông Phương Ngạo giận dữ nói: “Đuổi cái gì mà đuổi! Các người không thấy nàng tự mình bỏ đi sao? Thái độ của nàng trở mặt nhanh như vậy , kinh sợ , không đánh lại được của nàng vừa rồi khẳng định cũng là giả vờ.

Trong lòng Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân đều hiểu, chiêu Lôi quang phá vừa rồi của Mạc Tuyết không phải là dốc toàn lực xuất ra, nói vậy chính là nàng cố ý làm bộ không đánh lại được để dẫn bọn họ đến. Nếu như lúc đó bọn họ không ra tay, Mạc Tuyết kia cũng sẽ có phương pháp đối phó, chỉ là vì an toàn, ba người mới quyết định hành động. Làm cho bọn họ không dự đoán được là Đông Phương Ngạo lại trực tiếp vạch trần nàng, hơn nữa không chút lưu tình, nể mặt. Kết quả nháo thành một người then quá hoá giận chạy mất, một kẻ giận tím mặt không chịu đuổi theo. Hai người này rốt cục đã xảy ra chuyện gì chứ?

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân một lòng chuyên tâm đối phó Liệt Hùng không chú ý đến ánh mắt Mạc Tuyết nhìn hai người.

Sở Lạc Lạc trầm ngâm một hồi, đôi mắt trong trẻo lảng lảng nhìn Đông Phương Ngạo, dường như đang chờ đợi Đông Phương Ngạo nghĩ thông.

Bị ánh mắt trong suốt như vậy nhìn chăm chăm, lửa giận trong lòng Đông Phương Ngạo dần dần tắt, sắc mặt cũng tốt hơn một chút.

“Các người có nghĩ tới hay không, lão nhân kia sao lại muốn cho Mạc Tuyết đi theo chúng ta?” Sở Lạc Lạc nói.

Nhắc tới điều này Đông Phương Ngạo không khỏi oán giận nói: “Đúng vậy! Lão nhân kia sao lại đưa cho chúng ta phiền toái lớn như vậy?!”

Sở Lạc Lạc cũng đã trải qua một phen suy nghĩ, mới đầu nàng cũng rất khó hiểu với hành động của Mạc Vô. Nếu hẳn không thu Mạc Tuyết làm đệ tử vậy vì sao lại để nàng cùng tham gia đợt kiểm tra lần này. Sau nhiều lần cân nhắc, nàng có một kết luận, lão nhân này là cố ý.

Kiếp trước, Mạc Vô chỉ dạy duy nhất một người là nàng, nàng căn bản không có đồng đội. Cho đến khi gặp Tiểu Nhan, nhưng là hai người cũng không phải là cùng một giáo sư, khi kiểm tra tất nhiên sẽ là tách ra. Nhiệm vụ đoàn đội giống như thế này, kì thật nàng cũng không quen lắm.

“Nhiệm vụ ở Thủy Hàn Thành lần trước các người còn nhớ không?” Sở Lạc Lạc tiếp tục nói: “Lúc ấy lão nhân kia muốn ba người chúng ta hợp lực hoàn thành nhiệm vụ đó, còn muốn chúng ta kể lại quá trình làm nhiệm vụ.”

Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo tất nhiên là nhớ rõ, lúc đầu bọn họ đều nghĩ là Mạc Vô muốn chọn một trong ba người để thu làm đệ tử. Sau đó lại xuất hiện hắc ma pháp, nhiệm vụ xảy ra biến hoá, Mạc Vô lại thu cả ba người, cũng không có hỏi quá trình bọn họ làm nhiệm vụ.

Lời nói của Sở Lạc Lạc khiến cho hai người đều im lặng một phen.

Trong mắt Lệ Vô Ngân hiện lên một tia sáng, chẳng lẽ, lão nhân kia thực sự muốn kiểm tra là tinh thần đoàn đội của bọn họ chứ không phải là thực lực?

Đông Phương Ngạo cũng đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nếu quả thật là như vậy thì đây không phải thời điểm để hăn kiêu ngạo. Rừng Bạch Cốt có rất nhiều nguy cơ, để cho Mạc Tuyết một mình rời đi thực sự rất nguy hiểm.

Đông Phương Ngạo hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào con người bình thản như nước lại vô cùng thâm sâu của Sở Lạc Lạc, làm bộ không thèm để ý nói: “Còn thất thần gì nữa, đuổi theo a.”

Nói xong, tự mình dẫn đầu đi về hướng mà Mạc Tuyết vừa chạy đi.

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân liếc nhìn nhau, trong mắt đều toát ra vài phần ý cười. Vị thiếu gia này tính tình thật đúng là không được tự nhiên, nhưng mà cũng rất biết lấy đại cục làm trọng. Nghĩ như thế khoé miệng Sở Lạc Lạc hiện lên một tia cười, trong đôi mắt hồ phách nổi lên một tia kiên định. Những việc nên làm, nàng nhất định sẽ làm nhưng mà đối với những kẻ khi dễ mình hay bằng hữu của mình, nàng cũng nhất định sẽ đòi lại hết! (Có ai không hiểu câu này không? Thực ra nó hơi tối nghĩa nhưng tác giả viết vậy ta cũng không biết sửa thế nào cho hợp lí. Câu này Lạc Lạc muốn nói đến Mạc Tuyết, nhiệm vụ này là nhiệm vụ đoàn đội cho nên Lạc Lạc tất nhiên sẽ phải bảo vệ tính mạng của Mạc Tuyết hoặc nếu cần thiết thì còn phải hợp tác với Mạc Tuyết. Nhưng Lạc Lạc đã coi Đông Phương Ngạo là bằng hữu mà Mạc Tuyết lại tát Đông Phương Ngạo một cái tát. Cái tát này Lạc Lạc nhất định sẽ đòi lại chứ không để yên đâu.)

Ba người im lặng không nói, tốc độ dưới chân lại không giảm chút nào, nhanh chóng bay về phía trước.

Dọc theo đường đi giải quyết mấy ma thú cấp thấp không có mắt tấn công bọn họ, ba người đi tới khu vực ma thú thất giai thường lui tới, tốc độ cũng dần dần chậm lại.

Bước chân của Lạc Lạc hơi dừng một chút, nhắm mắt lại, ma lực toả ra dò xét hoàn cảnh xung quanh.

Chú ý tới động thái khác thường của Sở Lạc Lạc, Lệ Vô Ngân ném tới một ánh mắt dò hỏi.

“Không có gì, là ta suy nghĩ nhiều thôi.” Sở Lạc Lạc nói, vừa rồi nàng bỗng cảm thấy có gì đó đang âm thầm quan sát bọn họ nhưng mà chỉ là cảm giác trong nháy mắt. Khi nàng dùng ma lực thăm dò thì cảm giác này lại biến mất.

Càng vào sâu trong rừng Bạch Cốt, ma thú thường lui tới cũng nhiều hơn.

Vốn dĩ nền đất rắn chắc càng vào sâu càng biến thành đầm lầy, nơi này chỉ có một số ít bụi cây thấp bé, thân cây to hơn cũng cong xuống mặt đất tạo thành hình vòng cung chứ không vươn lên cao, thoạt nhìn quang cảnh có chút quái dị. Tuy rằng lá cây không nhiều lắm nhưng rừng vẫn còn rất rậm rạp, khi đi qua, thân hình cao lớn của Đông Phương Ngao gặp không ít khó khăn, hẳn không nhìn được dùng bảo kiếm chém một ít cây cối để mở đường.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết của nữ tử từ phía trước truyền tới, thanh âm cực kì thê lương. Ba người cùng dừng bước, đều ở trong mắt người khác tìm thấy một tia khẩn trương.

Chẳng lẽ là Mạc Tuyết gặp bất trắc rồi? Sở Lạc Lạc là người đầu tiên khởi động ma lực, nhảy lên một cành cây, thân pháp linh hoạt tựa như tinh linh sống trong rừng rậm, nhảy lên từng nhánh cây hướng về phía trước. Hai người khác thấy vậy cũng làm theo, động tác tuy nhanh nhẹn nhưng vẫn không thể đuổi kịp bóng dáng nhỏ nhắn ở phía trước.

Khi Sở Lạc Lạc tới được nơi phát ra tiếng thét chói tai, chỉ thấy thân hình của Mạc Tuyết nằm gục dưới đất mà một con ma thú đang ở trên lưng của nàng, miệng chuẩn bị cắn vào cái cổ mảnh khảnh của nàng.

Thân hình nhỏ nhắn tinh tế, da lông màu đỏ rực, ma thú này chính là một loại ma thú thất giai trong rừng Bạch Cốt, am hiểu nhất chính là ẩn nấp và đánh lén, cũng rất có trí tuệ. Ma thú này gọi là Quỷ Điện Viêm Hồ!

Khi Sở Lạc Lạc đứng ở trên cành cây phát ra phong nhân, Quỷ Điện Viêm Hồ cũng dừng tay, ánh mắt hẹp dài nhìn thẳng người quấy rầy nó dùng bữa, khẽ nhếch miệng, tạo thành một nụ cười vô cùng quý dị.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Bể Châu Lệ

“Hi hi...”

Ngay khi Sở Lạc Lạc nhìn thấy ý cười trên gương mặt của Quỷ Diện Viêm Hồ, nó quả thực phát ra tiếng cười y như con người, đó là một loại cười lạnh, sóng ngầm mãnh liệt.

Quỷ Diện Viêm Hồ, hệ hoả, hiểu tiếng người, có thể nói những lời đơn giản cũng có thể trong thời gian ngắn nguy trang thành bộ dạng khác.

Mạc Tuyết cúi mặt, nằm trên mặt đất, thân thể đã co thành một đoàn, nhìn qua giống như một con mèo đã trúng bẫy, bất lực, tuyệt vọng.

Không biết sau khi rời khỏi bọn họ bao lâu thì Mạc Tuyết gặp Quỷ Diện Viêm Hồ, cũng không biết rốt cục nàng có bị trọng thương gì không. Ánh mắt Sở Lạc Lạc trầm xuống, phát tay một cái tạo nên hàng trăm mũi tên gió. Chỉ là Quỷ Diện Viêm Hồ vừa tránh thoát công kích đầu tiên dường như đã có chuẩn bị. Bốn chân dùng sức, bắn cơ thể lên không trung, trên mặt đất nhất thời chỉ còn lại bốn lỗ nhỏ. Thân hình khéo léo linh hoạt của nó cuộn tròn trên không trung, hai mắt hẹp dài loé sáng, nhận biết hướng gió, linh hoạt xuyên qua khe hở để thoát ra.

Quả nhiên là ma thú thất giai, thực lực không thể khinh thường. Đang lúc Sở Lạc Lạc muốn dùng chiêu tiếp theo thì đôi mắt của Quỷ Diện Viêm Hồ loé lên tinh quang, thân hình biến ảo nhanh chóng nhảy vào lùn cây.

Lúc này, một thiếu niên từ cành cây phía sau Sở Lạc Lạc nhảy xuống đất.

Sở Lạc Lạc không quay đầu xuống vì nàng biết người phía sau chính là một trong những đồng đội của nàng đã đuổi tới nơi, Lệ Vô Ngân.

Quỷ Diện Viêm Hồ kia đúng là giảo hoạt, Sở Lạc Lạc nghĩ bụng. Nàng vội vàng tiến lên, nâng thân thể Mạc Tuyết dậy, kiểm tra vết thương. Nhưng mà ngay tại lúc Mạc Tuyết được nâng dậy, đôi mắt vẫn nhắm chặt kia bỗng nhiên trợn to. Sở Lạc Lạc phát hiện ra ánh mắt kia giả dối vô hồn, vội vàng im lặng niệm chú ngữ Dịch chuyển.

Động tác của Mạc Tuyết rất nhanh, cánh tay đánh về phía trước, móng vuốt vô cùng sắc bén mắt thấy sẽ đánh vào trước ngực Sở Lạc Lạc.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Sở Lạc Lạc đã biến mất ở trước mắt của nàng.

“Xoẹt...”

Âm thanh sợi vải bị xé rách truyền đến, Sở Lạc Lạc đã dịch chuyển đến bên ngoài chỉ cảm thấy trên người hơi nhẹ hơn. Thì ra tuy nàng trốn rất nhanh nhưng vẫn như cũ không thể hoàn toàn tránh thoát một kích kia của Mạc Tuyết. Trên ngoại bào* màu đen xuất hiện năm lỗ thủng hẹp dài để lộ ra nội bào* màu trắng. Nếu như là sâu thêm chút nữa, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. (Ngoại bào: áo ngoài. Nội bào: áo trong)

Nhưng mà khi nhìn thấy một vật rơi ở dưới chân Mạc Tuyết, Sở Lạc Lạc không khỏi giật mình.

Thì ra một trảo vừa rồi của Mạc Tuyết không chỉ phá y phục của nàng mà còn phá cả sợi dây buộc túi vật nặng ở trước ngực nàng. Những vật ở bên trong sớm bị rơi xuống đầy trên mặt đất. Mà cái mặt nạ hình đầu trẻ em quen thuộc giờ đang bị Mạc Tuyết dẫm nát dưới chân, tất nhiên là bị vỡ tan.

Khi Sở Lạc Lạc đang vì an nguy của Lãnh Nguyệt mà cảm thấy lo lắng thì Mạc Tuyết đã có hành động tiếp theo. Thân ảnh của nàng lộn vòng giữa không trung, thân hình biến ảo căn bản không giống người thường mà giống như dã thú trong rừng rậm. Trong mắt chột loé lên tinh quang, móng tay sắc bén đã vươn tới, mắt thấy Sở Lạc Lạc đã không thể tránh né.

“Băng châu lệ...” Thanh âm lạnh lùng ầm ầm một chút khản trương vang lên.

Theo thanh âm truyền đến, một viên lệ châu trong suốt như nước từ ngón tay bắn ra, phá không mà tới. Lệ châu này thể tích nhỏ nhưng tốc độ cực nhanh, quỹ đạo bay giống như vô ngân lại như hữu ngân*, màu làm trong không trung chột loé rồi biến mất, trong nháy mắt bắn vào ấn đường của Mạc Tuyết. (Cái chỗ vô ngân hữu, ngân này ta không hiểu lắm cho nên để nguyên.)

Thân thể Mạc Tuyết ở giữa không trung bỗng nhiên dừng một chút, mũi chân dừng lại giữa không trung, cả thân thể giống như bị cố định lại. Áo ngoài cũng vì động tác quỷ dị của nàng mà tung bay, để lộ ra nửa cặp đùi tuyết trắng. Thì ra trên thân thể của nàng chỉ mặc ngoại bào, bên trong lại không có gì.

“Lạc Lạc, ngươi không sao chứ?”

Thanh âm Lệ Vô Ngân lại truyền đến, làm cho Sở Lạc Lạc từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại.

Lúc này, thân thể Mạc Tuyết đã hạ xuống, đứng bằng bốn chân, đó là một loại tư thế giống như dã thú. Lập tức, ngoại bào trên người “Mạc Tuyết” rơi xuống đất, dưới ánh mắt của hai người, da thịt trắng nõn mọc ra bộ lông lửa đỏ, thân hình từ từ nhỏ lại.

Mạc Tuyết này cư nhiên lại là do một con Quỷ Diên Viêm Hồ khác biến thành!

Lúc này hai người mới hoàn toàn nhớ tới đặc thù của ma thú thất giai Quỷ Diên Viêm Hồ. Da lông đỏ rực như lửa, vẻ ngoài hoa lệ khéo léo, móng vuốt sắc bén, vô cùng xảo trá. Thường dùng công kích hệ hoả, giỏi về ẩn nấp và đánh bất ngờ. Bình thường hay đi thành đôi, là loại ma thú trí tuệ cao, sau khi thu phục có thể giúp chủ nhân tăng thêm công kích hệ hoả.

Thì ra tất cả những chuyện vừa rồi đều là để dụ bọn họ mắc mưu mà thôi, Quỷ Diên Viêm Hồ, quả nhiên là loại ma thú quỷ kế đa đoan.

Sở Lạc Lạc định thần lại, nếu không phải Lệ Vô Ngân rat ay đúng lúc thì nàng đã bị thương rồi. Nghĩ vậy ánh mắt nhìn về Lệ Vô Ngân không khỏi thêm vài phần cảm kích và thương thức.

Mà trong lòng Lệ Vô Ngân lúc này cũng là vừa mừng vừa sợ.

Chiêu thức này là từ một cái ma pháp tên là Hàn băng liệt mà thay đổi thành. Trước khi xuất phát, Mặc Vô đã tự mình truyền thụ cho bọn họ mỗi người một chiêu, cũng để bọn họ tự cân nhắc để thay đổi nhưng là Lệ Vô Ngân lại gặp bình cảnh.

Hàn băng liệt, là dùng ma lực hoá thành một quả cầu sáng, khi quả cầu xoay tròn ở không trung thì biến hoá thành một viên băng châu.

Nhưng mà khi ở hình dạng quả cầu sáng thì tốc độ có chút chậm, không được như hãn mong muốn.

Vốn dĩ hãn vẫn không nghĩ ra phương thức thay đổi nhưng vào lúc Sở Lạc Lạc gặp nguy hiểm, Lệ Vô Ngân bỗng nhiên lĩnh ngộ được một chiêu này. Dem ma lực hoá thành quả cầu sáng, ẩn ở bàn tay, khi nói bay nhanh ra, xoay tròn thì đồng thời biến hoá thành lệ châu, vì thế chiêu thức Băng châu lệ này của hãn cứ xuất hiện như vậy.

Nhưng mà, ngộ ra một chiêu này cũng là vì cô gái bên cạnh, Sở Lạc Lạc.

Điều này làm cho hắn nhớ tới một màn khi đấu cùng Mạc Tuyết. Công kích tinh thần của nàng quả thật làm cho hắn sinh ra ảo giác, lúc ấy đối thủ trước mặt hắn thế nhưng lại biến thành Sở Lạc Lạc. Vì thế nàng từng bước tới gần, hắn lại từng bước lui về phía sau, chỉ vì hắn không nghĩ sẽ đối địch với nàng. Khi nghe được tiếng rống giận dữ của Đông Phương Ngạo, hắn bỗng thanh tỉnh lại, khi nhìn thấy nàng đang ở dưới đài xem cuộc chiến, trên mặt của hắn mới lộ ra vẻ khiếp sợ chưa từng có.

Cho nên trong lòng Lệ Vô Ngân đối với cái người gọi là Mạc Tuyết kia sinh ra cảm giác chán ghét. Không phải ghét nàng dây dưa lằng nhằng mà là hắn cảm thấy nàng đã trực tiếp vạch trần bí mật ở sâu trong nội tâm của hắn.

--

Ngay khi Quỷ Diên Viêm Hồ rơi xuống đất, hoá thành nguyên hình thì một bóng dáng khác từ trên cành cây nhảy xuống, người này đúng là người còn lại của đội ngũ, Đông Phương Ngạo.

Nếu là bình thường, Đông Phương Ngạo tuyệt đối tin tưởng tốc độ của hắn là nhanh nhất trong số ba người, nhưng nơi này lại cố tình là rừng cây rậm rạp, thân hình cao lớn của hắn lại trở thành trở ngại.

Nhìn thấy hai người kia ngưng thần nín thở, mà phía trước, một con Quỷ Diên Viêm Hồ đập ở trên ngoại bào của Mạc Tuyết, hắn đang muốn lên tiếng hỏi thì lại nghe thấy tiếng hô của Sở Lạc Lạc: “Cẩn thân sau lưng!”

Từ trong lùm cây, một bóng dáng đỏ rực khác nhảy ra, miệng phun cầu lửa, kia đúng là con Quỷ Diên Viêm Hồ đầu tiên. Cùng lúc đó, con Quỷ Diên Viêm Hồ ở phía trước cũng mở miệng, phát ra cầu lửa.

Sợi tóc màu lam bay lượn, trong lòng Lệ Vô Ngân lúc này vô cùng bình tĩnh, vươn hai tay, lệ châu trong nháy mắt phát ra, bay nhanh về phía hai con Quỷ Diên Viêm Hồ.

Không biết từ khi nào, mưa phùn từ không trung rơi xuống.

Lệ Vô Ngân một thân toả ra hàn ý, ma lực chạy dọc toàn thân. Đường như là vì hắc vừa sử dụng ma pháp hệ băng cho nên mưa bụi bay tới, chạm đến thân thể của hắc lại đều hoá thành những sợi băng nhỏ, rơi lả tả xuống đất...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Ba Cái Tát.

Đạo lí bên trong Băng châu lệ được Lệ Vô Ngân thấu hiểu trong thực chiến, càng ngày càng thuần thực, thấu hiểu đối với ma pháp cũng ngày càng tăng lên.

Viên lệ châu sắc bén từ ngón tay của Lệ Vô Ngân bắn ra, Sở Lạc Lạc mắt thấy thời cơ đến, lợi dụng ma pháp phong hệ vẩy tay một cái, gió lớn nổi lên, tốc độ của viên lệ châu tăng lên gấp mấy lần so với lúc trước.

“Ngao... ngao...”

Tốc độ như vậy, cho dù là ma thú thất giai cũng phải khiếp sợ, một con né tránh không kịp, bị lệ châu bắn vào chân, lập tức máu đỏ chảy ra, nó phát ra tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

Ma pháp phong hệ của Sở Lạc Lạc thêm vào làm cho tốc độ của lệ châu tăng lên, lại không giảm bớt uy lực của nó. Chiêu thức ấy làm cho Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân sợ hãi than không thôi, giống như chiêu Băng châu lệ là do nàng phát ra vậy.

Lúc này bảo kiếm trong tay Đông Phương Ngạo chém ra, con Quỷ Diện Viêm Hồ vừa bị một chiêu của Lệ Vô Ngân làm bị thương đùi phải, muốn tránh cũng không thể tránh, mắt thấy sẽ phải bỏ mạng dưới kiếm.

Đúng lúc đó, con Quỷ Diện Viêm Hồ đã chạy đi tránh thoát công kích của Lệ Vô Ngân giờ quay trở lại, chặn trước mặt đồng bọn đang bị thương,

Quỷ Diện Viêm Hồ kia mặt đối mặt với bảo kiếm, nhe nanh múa vuốt, trong đôi mắt hẹp dài không hề có chút khiếp đảm mà chỉ có ánh nhìn gập nguy không sợ. Đôi mắt giống như muốn nói, nếu muốn thương tổn đồng bọn của nó thì phải bước qua xác nó!

Mà con Quỷ Diện Viêm Hồ còn lại lại ở phía sau nó giãy dụa muốn đứng thẳng lên, nhưng chân bị thương quá nặng, mấy lần đều ngã lại trên đất. Miệng nó phát ra từng đợt tiếng kêu, dường như muốn nói đồng bọn của nó rời đi, trong thanh âm có một loại mê lương khiến người ta rung động.

Một màn này làm cho Đông Phương Ngạo không khỏi dừng động tác trong tay, một người một thú cứ như vậy lẳng lặng đối mặt.

Không chỉ Đông Phương Ngạo, ngay cả Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân cũng bị cảnh này làm cho kinh ngạc. Quỷ Diện Viêm Hồ, loài ma thú thất giai hoạt động theo cặp, tuy nói mà loại ma thú có trí tuệ cao nhưng là bọn họ ngàn vạn lần không đoán được chúng nói lại có vì đồng bọn mà hy sinh tính mạng.

Ba người đồng thời yên lặng, cho đến một lát sau, Sở Lạc Lạc động, nàng bước vài bước về phía Quỷ Diện Viêm Hồ.

Cảm giác được địch nhân có động, trong mắt của Quỷ Diện Viêm Hồ phát ra tia cảnh giác, chỉ cần Sở Lạc Lạc tiến thêm nữa, bọn chúng sẽ lập tức phát động công kích.

Nhìn đôi mắt hồ ly hẹp dài kia, trong đầu Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nháy ra một đôi mắt màu bạc.

Nàng không khỏi hừ lạnh một tiếng, nói: “Chúng ta có thể không đối địch với người, thậm chí giúp đồng bọn của người chữa trị vết thương.”

Hai ma thú nghe vậy, liếc nhìn nhau một cái, lại nhìn về phía Sở Lạc Lạc, trong mắt ngoài tia cảnh giác còn có vài phần dò hỏi.

Lời nói của Sở Lạc Lạc làm cho Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân có chút khó hiểu. Một con Quỷ Diện Viêm Hồ đã bị thương, một con còn lại cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

“Cô gái mặc cái áo kia, hẳn là ở trong tay các người...”

Sở Lạc Lạc vừa nói, bước chân cũng không ngừng lại, rốt cục đứng trước mặt Quỷ Diện Viêm Hồ bị thương. Ánh sáng trắng thánh khiết từ bàn tay phát ra, rất nhanh miệng vết thương của ma thú liền ngừng chảy máu, dần dần khép lại. Nó thử đứng lên, hiển nhiên là vẫn còn chút đau đớn, sau vài lần cố gắng mới có thể khập khiễng đi tới bên cạnh con ma thú kia. Con ma thú kia thấy thế, vươn đầu lưỡi liếm liếm vết thương ở chân sau vừa mới khép miệng của nó.

Hình ảnh kia ấm áp như thế, ấm áp làm người ta không tưởng tượng nổi vừa rồi, ngay tại đây, đã xảy ra một trận chiến kịch liệt.

Sở Lạc Lạc nhặt cái mặt nạ vỡ lên, thấy ở trên không có một tia ma lực nào mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tiểu Lãnh Nguyệt quả thật không ở trong này, nhưng mà hẳn rốt cục đã đi đâu?

Đợi nàng nhặt lại tất cả những đồ vật trên mặt đất xong, thanh âm cứng ngắt từ miệng một con Quỷ Diện Viêm Hồ vang lên, bay vào trong tai ba người có cảm giác rất quái dị.

“Đi theo ta...”

Nói xong, hai con ma thú kia đi tới chỗ sâu trong rừng, con đi ở phía trước thỉnh thoảng vẫn quay đầu nhìn con bị thương khập khiễng đi ở phía sau.

“Đi thôi! Vị đại tiểu thư kia chỉ sợ là ăn không ít đau khổ rồi.” Sở Lạc Lạc nói với hai người, trong tay vuốt ve một viên thủy tinh đen vừa mới

nhặt lên. Tiểu Lãnh Nguyệt không biết đã chạy đi đâu, một lúc nữa thừa dịp bọn họ không chú ý phải hỏi cái tên bên trong này mới được.

Ngay tại thời điểm ba người rảo bước theo Quỷ Diện Viêm Hồ đi sâu vào rừng rậm, có một thứ nhìn thấy tất cả. Con chim nhỏ có bộ lông màu trần bì từ một cành cây nhẹ nhàng bay xuống, đậu trên bờ vai Sở Lạc Lạc.

Màu sắc rực rỡ như lửa chỉ trong chớp mắt liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Ngay cả Đông Phương Ngạo một thân hồng bào, nếu so với màu sắc kia cũng trở nên ảm đạm, thất sắc. Nhưng mà con chim nhỏ kia cũng không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại bình yên đứng ở đầu vai Sở Lạc Lạc, nhàn nhã rửa lông.

Sở Lạc Lạc khẽ cau mày một chút, con chim nhỏ này thật là kì quái, vậy vậy tay xua đuổi, con chim nhỏ kia vậy cánh ở trên không trung rồi lại về chỗ cũ, trên đầu vai Sở Lạc Lạc. Nàng thấy vậy cũng không tiếp tục đuổi nó đi.

Đi tới một cái cửa động kín đáo, ba người biết đây nhất định là chỗ ở của Quỷ Diện Viêm Hồ.

Đông Phương Ngạo vốn dĩ không rõ Sở Lạc Lạc vì sao lại muốn giao hảo với hai con ma thú này, đến nay mới hiểu rõ. Áo của Mạc Tuyết ở trong tay hai con ma thú này vậy nàng nhất định là đã bị bắt. Cái động kín đáo như thế này, nếu không có Quỷ Diện Viêm Hồ dẫn đường, chỉ sợ trong thời gian ngắn bọn họ không thể tìm thấy chỗ này.

“Người các người muốn tìm ở bên trong.” Quỷ Diện Viêm Hồ nhìn Sở Lạc Lạc, cứng nhắc nói “Nhưng chỉ một người có thể vào trong.”

Đông Phương Ngạo nghe thế không khỏi quát: “Lời này là có ý gì, chẳng lẽ các người đặt bẫy ở bên trong?”

“Người cũng có thể đi vào, chỉ cần người đừng hối hận là được.” Nói xong Quỷ Diện Viêm Hồ khinh thường hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp.

Sở Lạc Lạc khoát tay ngăn cản Đông Phương Ngạo, lòng bàn tay xuất hiện một quả cầu sáng, không nhiều lời liền bước vào trong động.

Đợi khi nàng thấy Mạc Tuyết, nàng thiếu chút nữa không nhận được mà cười ra, lúc này nàng mới hiểu được vì sao Quỷ Diện Viêm Hồ lại chỉ cho một mình nàng đi vào.

Thì ra Mạc Tuyết toàn thân bị lột trần, trên người chỉ có một ít dây leo trói lại, ngay cả

miệng cũng bị bịt kín.

Mạc Tuyết cảm thấy trên mặt có chút đau đớn, từ mơ màng tỉnh táo lại, đợi nàng thấy người trước mặt là Sở Lạc Lạc, trong mắt hiện lên vài phần mất mát. Lại nhớ tới tình trạng của mình lúc này mới miễn cưỡng lộ ra một tia vui sướng, nhưng là giây tiếp theo lại khiến cho nàng vô cùng phẫn nộ.

Mạc Tuyết cất tiếng thét chói tai: “A... người điên rồi! Cư nhiên dám đánh ta?!”

Thì ra thời điểm nàng tỉnh lại Sở Lạc Lạc liền cho nàng một cái tát.

Ở trong bóng tối, hai tròng mắt màu hổ phách hiện ra vài phần sát ý, nàng lạnh lùng nói: “Nếu như người không rõ, vậy bây giờ ta liền nói cho người, cái tát vừa rồi là vì người bán đứng đồng đội.”

Ánh mắt mang theo sát ý làm cho Mạc Tuyết có chút kinh hồn táng đảm, nhưng là ánh mắt của nàng loé ra, nói dối nói: “Ta... Ta không rõ người đang nói cái gì...”

Chưa nói xong, lại một cái tát nữa đánh ra, thanh âm tràn ngập hàn ý của Sở Lạc Lạc truyền đến: “Cái tát thứ hai, là vì người bàn lộng thi phi, phụ sự kì vọng của lão nhân.”

Mạc Tuyết lại hét ầm lên, nhưng là giây tiếp theo, nàng lại không kêu lên được.

Cái tát thứ ba xuất hiện, Sở Lạc Lạc cũng đã đứng dậy trong mắt không có một tia cảm xúc, giọng điệu của nàng thật nhẹ, thật nhẹ nhưng vào trong tai Mạc Tuyết lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi không tưởng: “Cái tát thứ ba, chính là bởi vì, ta nhìn người không

nổi nữa.”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: U Phượng

Nghe được một ít tiếng vang, Đông Phương Ngạo nhin không được nhìn vào trong hang động tối đen kia, sợ Sở Lạc Lạc ở bên trong gặp bất trắc. Chỉ là nhìn hai con Quỷ Diện Viêm Hồ canh giữ ở cửa động, nhớ lại lời chúng nó vừa nói, mặc dù trong lòng rất lo lắng nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không bao lâu sau, Sở Lạc Lạc dẫn đầu đi ra, phía sau, đúng là cô nàng Mạc Tuyết.

Nhưng mà lúc này nàng cúi đầu, hai má sưng đỏ, nhìn không rõ vẻ mặt. Thế nhưng Đông Phương Ngạo liếc mắt liền phát hiện trên người nàng mặc đúng là quần áo của Sở Lạc Lạc, chính là bộ váy màu thủy lam kia.

May mắn lúc này hăn không nhất thời xúc động mà chạy vào. Đông Phương Ngạo không sợ trời không sợ đất lúc này cũng có chút nghĩ đến mà sợ.

“Nàng quả thật là đồng đội của các người?” Quỷ Diện Viêm Hồ bỗng nhiên mở miệng nói.

Sở Lạc Lạc khẽ gật đầu đáp: “A, tạm thời có thể coi là vậy!”

Ngữ khí của Quỷ Diện Viêm Hồ trở nên có chút khinh miệt, nó nói: “Vây nhóm các người sau này cần phải cẩn thận một chút, việc làm như bán đứng đồng đội, ngay cả ma thú chúng ta cũng không thêm làm...”

Mạc Tuyết nghe vậy, khẽ giật mình, không dám ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của mọi người.

Lúc này Đông Phương Ngạo nói một câu: “Vây nhiệm vụ lần này của chúng ta?”

Quý Diện Viêm Hồ neho hai mắt hẹp dài, cảnh giác nhìn Đông Phương Ngạo: “Nhân loại, người muốn nuốt lời?”

Sở Lạc Lạc trừng mắt nói: “Đồ ngốc, nhiệm vụ của chúng ta đã sớm hoàn thành, nếu không ta cần gì phải làm điều thừa thãi là lấy ma hạch của con Liệt Hùng kia ra.”

Đúng rồi, Liệt Hùng sau khi cuồng hoá cũng tương đương với ma thú thất giai.

Trong lòng Sở Lạc Lạc hiểu được lúc trước có thể dễ dàng làm một con Quý Diện Viêm Hồ bị thương chỉ là nhờ may mắn, nếu như chúng nó dốc toàn lực để đánh thì chỉ sợ khó phân thắng bại.

Ánh mắt Quý Diện Viêm Hồ có chút nghi ngờ, thậm chí còn bày ra trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lúc này, chim nhỏ màu trần bì vẫn ở trên vai Sở Lạc Lạc bỗng nhiên vỗ cánh một chút, sau đó lại nhẹ nhàng bay về chỗ cũ. Hai con Quý Diện Viêm Hồ cũng không tự chủ được lùi từng bước về phía sau, thần sắc có chút kính sợ.

Vẫy tay tạm biệt hai ma thú, bốn người thừa dịp trời còn chưa tối, lên đường trở về.

Quý Diện Viêm Hồ nhìn bóng dáng bốn người rời đi, lại dùng tiếng thú thấp giọng nói

chuyện với nhau.

“Vị kia cư nhiên từ Huyết sắc chi lâm đi ra.”

“Đúng vậy, từ tám năm trước, sau tộc chủ của chúng ta ra khỏi sơn mạch ma thú, giờ lại có một vị...”

“Ai... Vị kia không màng danh lợi, ẩn cư mấy trăm năm, lần này không biết vì sao.”

Không nghĩ tới hai con Quỷ Diện Viêm Hồ này thế nhưng đã sống trong rừng Bạch Cốt mấy trăm năm, cũng được coi là bá chủ của cánh rừng này. Nếu như chúng nó hô gọi

những ma thú khác thì cũng là nhất hô bá ứng*. Tình hình chiến đấu lúc đó tuy là rơi

xuống thế hạ phong nhưng nếu đánh tiếp, ai thắng còn không biết được. (Nhất hô bá ứng: kêu gọi một tiếng là có rất nhiều người hưởng ứng)

--

Dọc theo đường đi, bốn người vẫn không hề nói chuyện với nhau, đặc biệt Mạc Tuyết vẫn cúi đầu, không nói chuyện, khác xa so với lúc đi, ngay cả Lệ Vô Ngân nàng cũng không nhìn qua.

Thắng cho đến khi đến cửa của Thánh Vân học viện, Mạc Tuyết mới mở miệng nói một câu: “Này... Ta... Thực xin lỗi...”

Tuy rằng thanh âm tư tiếng muỗi kêu nhưng mà cả ba người đều nghe thấy lời nói của nàng. Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Sở Lạc Lạc chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Trở về học viện, chuyện đầu tiên Sở Lạc Lạc làm chính là đi gặp ca ca Sở Hiên. Nàng cũng ngoài ý muốn biết được tu vi của Sở Hiên đã tăng

thành Cao Cấp Kiểm Sư nhất giai.Khi nhập học mấy tháng trước hắn vẫn là Sơ Cấp Kiểm Sư, cư nhiên lại có tiến bộ thần tốc như vậy thật không khỏi khiến người ta mở rộng tầm mắt. Học viện đã đặc cách cho hắn vào lớp đặc biệt, cũng có một giáo sư riêng chỉ dạy, mà vị giáo sư kia lại chính là Ngô Thích.

“Ca ca, huynh hiện tại thế nhưng là người nổi tiếng trong học viện nha, ta vừa mới trở về liền nghe thấy tin tức này.” Sở Lạc Lạc trêu ghẹo nói với Sở Hiên.

Đối mặt với lời khen tặng của muội muội, Sở Hiên cũng không quen cho lắm.

Mà lúc này, chim nhỏ vẫn đứng trên vai Sở Lạc Lạc bỗng nhiên bay tới bả vai Sở Hiên, dừng lại một lúc sau đó lại bay trở về.

Con chim nhỏ màu trần bì nổi bật như vậy, Sở Hiên đã sớm chú ý tới, hỏi: “Lạc Lạc, con chim này là người bắt được?”

Sở Lạc Lạc nhún nhún vai đáp: “Con chim nhỏ kì quái này từ khi ở rừng Phách Cốt vẫn bám theo ta.”

“Không biết vì sao, ca ca nhìn nó sẽ cảm thấy có chút thân thiết.” Sở Hiên nói, nhưng mà chỉ là một con chim nhỏ thôi, sao lại có cảm giác như vậy.

Lời nói của Sở Hiên làm cho Sở Lạc Lạc sửng sốt, nàng cũng có cảm giác như vậy, không ngờ Sở Hiên cũng giống nàng. Nhưng mà nàng cũng không có nói ra con chim nhỏ này có thể nói tiếng người.

Ngày ấy, nàng đối với mưu kế mà Quỷ Diện Viêm Hồ thiết lập cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cũng không nghĩ nhiều. Cho đến khi nàng đi vào hang động, con chim nhỏ trên vai bỗng nhiên mở miệng nói chuyện. Mà theo lời nó thì nó đã nhìn thấy hết mọi chuyện.

Thì ra thời điểm Mạc Tuyết gặp được Quỷ Diện Viêm Hồ, nàng cũng sử dụng công kích tinh thần. Trong lúc tức giận nàng cư nhiên nói với Quỷ Diện Viêm Hồ là có ba người đang đi về phía này, chính là vì ma hạch của Quỷ Diện Viêm Hồ mà đến, thậm chí còn để lộ ra thực lực của ba người, còn dâng ra một kế như vậy.

Quỷ Diện Viêm Hồ là loài giáo hoạt, sao có thể để cho một tiểu cô nương như vậy điều khiển. Một con Quỷ Diện Viêm Hồ khác nấp ở trong bóng tối đánh lén thành công, đem Mạc Tuyết trói lại. Quỷ Diện Viêm Hồ tuy trời sinh tính tình giáo hoạt nhưng lại trọng tình trọng nghĩa, vì thế Mạc Tuyết mới nhận được giáo huấn như vậy.

Lời nói của chim nhỏ chính thức làm cho Sở Lạc Lạc đối với Mạc Tuyết vô cùng tức giận, nàng thậm chí nổi lên sát ý, ba cái tát kia, cũng chỉ là phát tiết mà thôi.

--

Mới vừa bước vào phòng ngủ, chim nhỏ trên vai nhẹ nhàng dừng trên không trung dưới ánh mắt kinh ngạc của Sở Lạc Lạc mà hóa thành người.

Đó là một nam nhân cao lớn, hăn mặc trường bào màu trần bì giống như màu lúc hăn hóa thành chim nhỏ, tiên diễm động lòng người.

Trong lúc nhất thời, Sở Lạc Lạc cũng không biết dùng loại ngôn ngữ gì để hình dung nam nhân này. Mái tóc dài cũng giống như áo bào, là màu trần bì, tuy diễm lệ nhưng không hề nữ tính, lại càng không che đi nửa phần dung mạo của nam nhân này.

Người này, tựa yêu phi yêu, tựa ma phi ma. (Vừa giống yêu mà lại vừa không giống.)

Một đôi mắt phượng mê lu, đồng tử màu ô liu xanh biếc như đá quý, cánh mũi cao ngất, bạc môi mỏng hơi cong lên, độ cong khiến cho người ta

ghen tị.

Bạc môi của hắn khẽ mở, thanh âm thanh thúy dễ nghe như tiếng nước truyền đến.

“Thì ra là hậu nhân của người trong tộc, khó trách trên người người có một loại cảm giác quen thuộc.”

Nếu như trên đời này thực sự có ma âm mê hoặc lòng người, chỉ sợ là cũng chỉ đến mức này!

Thì ra không chỉ có nàng và Sở Hiên có loại cảm giác này, ngay cả nam nhân không hiểu là thần thánh phương nào này cũng có cảm giác đó.

Cái gì gọi là hậu nhân của người trong tộc?!Rốt cuộc là có ý tứ gì.

Sở Lạc Lạc vẫn chưa mở miệng, chỉ là lẳng lặng nhìn nam nhân. Bị một đôi con ngươi như vậy nhìn, rõ ràng là một nữ nhân chưa từng gặp mặt lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng quen thuộc, cái loại quen thuộc này không phải là do huyết thống mỏng manh.

Trong miệng của hắn bỗng nhiên thốt ra một cái tên: “Cổ Vân Lạc!”

Đây là lần thứ hai Sở Lạc Lạc nghe được cái tên này từ miệng nam nhân xa lạ, nàng cũng không khỏi hơi ngẩn ra. Thân hình màu trần bì ánh mắt màu ô liu trong như đá quý, một lát sau, trong mắt nàng liền hiện ra thần sắc mừng như điên:

“Người là... U Phượng!”

Nam nhân nâng mắt, trong đôi mắt u diễm dường như có vô hạn tinh quang, giờ phút này đình chỉ tại dung mạo cô gái trước mặt, hắn vươn hai tay, nhẹ giọng nói: “Ừ, là ta.”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Chuyện Cũ

Trải qua sinh tử luân hồi lại có thể gặp được bằng hữu ở kiếp trước, cho dù là Sở Lạc Lạc luôn trong treo lạnh lùng thì hốc mắt cũng có chút ướt át.

Không chút do dự, nàng nhào vào lòng U Phượng, trong lòng cảm khái vô cùng. Kiếp trước bởi vì nghiên cứu vong linh ma pháp mag bị người đời xa lánh, sau đó lại bị tiểu nhân ám toán, sau khi trùng sinh lại có vô số chuyện xảy ra, Sở Lạc Lạc luôn yên lặng một mình gánh vác những chuyện đó. Giờ phút này nhìn thấy U Phượng, áp lực cảm xúc kia giống như vỡ oà ra, muốn thu lại cũng không được.

Sở Lạc Lạc chỉ là khép mắt lại, giọng nói rất nhẹ: “U Phượng...”

Vỗ về bờ vai gầy yếu của nữ tử trong lòng, thanh âm của U Phượng cũng rất nhẹ, rất nhẹ, giống như sợ quấy nhiễu đến nàng, thanh âm giống như làn gió mềm mại nhẹ nhàng thổi qua: “Ừ, là ta.”

Dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể nào nói lên lời, trong lúc nhất thời chỉ còn lại sự im lặng.

Một lúc sau, khi Sở Lạc Lạc rời khỏi cái ôm của U Phượng thì lại khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt không gợn sóng, chỉ có đôi mắt trong treo vẫn toả ra ánh sáng vui mừng khi

gặp lại: “Tại sao ngươi lại tới đây?”

“Ta luôn luôn đợi ngươi đi tìm ta.” Thanh âm U Phượng rất dễ nghe, mang theo từ tính, chậm rãi nói: “Ta biết ngươi còn sống ở một nơi nào đó

trong đại lục này, mặc dù không biết người ở chỗ nào, ta vẫn nghĩ người sẽ trở về, nhưng là...”

Nói tới đây, thanh âm U Phượng còn mang theo một chút ai oán.

Khoé miệng Sở Lạc Lạc hơi run rẩy một chút: “Người cảm thấy thực lực bây giờ của ta có tiến vào chỗ sâu nhất trong Huyết Sắc Chi Lâm tìm người sao?”

U Phượng mỉm cười, mắt phượng hơi nheo lại, nói: “Cho nên, ta liền tới tìm người.”

Sở Lạc Lạc bất đắc dĩ nhìn thoáng qua U Phượng, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, giọng điệu mang theo kinh ngạc nói: “U Phượng, người, người đã tiến giai thành Thánh thú rồi sao? Nếu không sao có thể hoá thành hình người?”

Chẳng những hoá thành hình người mà còn có một bộ túi da tốt tới hoàn hảo, ngay cả thanh âm cũng êm tai hơn trước.

Khuôn mặt vốn mịn hoặc của U Phượng hiện lên một chút xấu hổ, hắn ho nhẹ hai tiếng, lấy tay tuỳ ý vuốt vạt áo nói: “Lúc trước khi ta niết bàn trọng sinh, mặc dù bản thân ta bị thương nặng nhưng sau khi tỉnh dưỡng thực lực lại tăng lên rất nhanh, cho nên liền tiến giai rồi.”

Nhẹ nhàng chớp mắt mấy cái, Sở Lạc Lạc hiểu rõ gật đầu, tuỳ ý hỏi: “Thật sao?”

Trong mắt U Phượng hiện lên một tia do dự, chỉ là chớp mắt một cái liền biến mất, hắn khẽ cười nói: “Lừa người thì có gì tốt đâu.”

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng U Phượng khi hoá thành hình người, kia thể nhưng lại là cấp bậc Thánh thú a, trong mắt Sở Lạc Lạc tràn ngập tò mò.

Nhưng mà, U Phượng bị ánh mắt hổ phách nhìn chăm chăm như thế lại bắt đầu có chút không được tự nhiên.

“Đúng rồi, lão bằng hữu, người làm sao biết được ta còn sống?” Sở Lạc Lạc đưa ra nghi vấn trong lòng.

U Phượng thở dài một tiếng, hần nói: “Người đã quên...”

“Lúc trước ta bị thương nặng, người hao hết pháp lực để chữa thương cho ta, sau đó còn lo lắng ta gặp nguy hiểm khác cho nên đã thiết lập pháp thuật cảm giác lẫn nhau trên người ta. Cho nên ngày đó ta có thể cảm ứng được tử vong của người, cũng cảm ứng được trọng sinh của người.”

Chỉ tiếc rằng hần bị thương quá nặng, thời điểm hần có thể hoạt động được thì pháp thuật cảm ứng kia đã sớm mất đi hiệu lực, cho nên hần mới không thể tìm được.

Sở Lạc Lạc gật gật đầu, lại hỏi: “Nói như vậy, ngay từ đầu người cũng không nhận ra ta, nhưng ma cảm giác quen thuộc này... Đúng rồi, người nói ta là hậu nhân của đồng tộc là có ý gì?”

U Phượng trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: “Trong khối thân thể hiện tại của người có chảy dòng máu của U Phượng tộc, tuy rằng rất nhạt nhưng ta có thể cảm nhận được, còn có vị thiếu niên tóc vàng kia nữa, hần cũng có huyết thống này.”

Sở Lạc Lạc biết người mà hần nói chính là Sở Hiên. Nếu là như thế, nàng liền hiểu được tại sao tổ tiên của khối thân thể này Sở Cuồng lại có thể thu phục U Phượng để sử dụng. Thì ra là sử dụng mã nam kế nha! Nói cách khác, U Phượng kia cũng đã tiền giai đến cấp bậc Thần thú, hoá thành hình người, thậm chí còn hoá thành một nữ tử. Cho nên trên người Sở Lạc Lạc nàng và ca ca Sở Hiên vẫn còn có huyết mạch của U Phượng tộc. Lúc đầu U Phượng đi qua rừng Bạch Cốt, nhìn thấy tất cả mọi chuyện, hần là vì sợ hậu nhân của đồng tộc chịu thiệt cho nên mới đậu ở trên vai của nàng.

Nếu không phải như vậy, chỉ sợ bọn họ đã bỏ lỡ, không nhận ra nhau.

U Phương thấy trong mắt Sở Lạc Lạc toát ra tia giáo hoạt, trong lòng không khỏi cười thầm. Nhớ lại trước kia mỗi lần muốn trao đổi cùng hân, trong mắt nàng đều hiện ra tia giáo hoạt, ngay cả chính nàng cũng không nhận ra điều này.

“Ân?” Nghĩ như thế, tâm tình U Phương trở nên tốt hơn.

Nhưng mà Sở Lạc Lạc lại ngượng ngùng cười cười nói: “Ha ha, không nghĩ tới người lại là giống đực, trước kia ta đều coi người như tỷ muội.”

Nghe vậy, sắc mặt U Phương biến đen, tâm tình tốt cũng tan thành mây khói.

Cho tới khi Sở Lạc Lạc cười khẽ một tiếng thì hân mới biết chính mình cũng thấy buồn cười.

Nhưng mà lúc này một thanh âm vang lên.

“Ha ha... Chỉ thấy người mới cười, nào biết người cũ khóc a!”

Từ tay nải, một viên thủy tinh đen lăn ra, phát ra quang mang nhàn nhạt, thanh âm kia cũng từ nơi đó phát ra.

Mắt phượng nhíu lại, thân hình U Phương loé lên một cái, lòng bàn tay đã cầm viên thủy tinh kia, thần sắc hân có chút nghiêm túc hỏi: “Thứ này tản ra hơi thở hắc ám, thế nhưng trước khi hân lên tiếng ta cứ nhiên lại không nhận ra.”

Sở Lạc Lạc gật đầu, nhưng mà viên thủy tinh này cũng không có ý hại nàng, ngược lại, nó còn cứu nàng một lần.

“Nói ra rất dài dòng, sau này ta sẽ giải thích với người.” Sở Lạc Lạc nói. Sau đó lại cầm viên thủy tinh đen kia, trêu chọc nói: “Lời người vừa nói là

có ý gì, người cũ kia không phải là nói người chứ?”

Viên thủy tinh nói: “Nữ nhân, người hẳn là không quên cái vị đệ đệ tên là Lãnh Nguyệt của người chứ? Ta còn nghĩ người còn có vấn đề muốn hỏi ta đây, nào ngờ...”

Ngữ điệu của hắn dường như còn có chút cảm than lòng người thay đổi.

Tuy biết hắn là cố ý nhưng nghĩ đến Lãnh Nguyệt không biết ở nơi nào, Sở Lạc Lạc lập tức khẩn trương hỏi.

“Ta chỉ biết mấy này trước khi đi rừng Bạch Cốt hắn đã rời khỏi cái mặt nạ kia, hơn nữa còn chưa trở về, tính ra cũng đã gần một tháng rồi.”

Một tháng, Sở Lạc Lạc không khỏi sùng sốt, Lãnh Nguyệt đã rời đi từ trước khi nàng đi rừng Bạch Cốt, vậy mà nàng lại không biết... Nàng thực sự là một tỷ tỷ không tốt.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy mặt nàng ảm đạm, U Phượng thân thiết hỏi.

Bạn cũ gặp lại, nàng sao có thể có bộ dạng ủ rũ, Sở Lạc Lạc hơi mỉm cười sau đó nói qua những việc đã xảy ra.

Vẫn là nói tới đêm khuya, nàng đã bồn ba bên ngoài gần một tháng cuối cùng cũng không địch lại cơn buồn ngủ. Nàng chỉ nhớ rõ thanh âm êm ái của U Phượng vang lên bên tai: “Như vậy người cũng nên đặt cho ta một cái tên...”

--

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, người trên giường chớp động lông mi thật dài.

“A, người tỉnh?”

Bên tai truyền đến hơi thở ấm áp, một thanh âm của nam nhân lập tức đem con sâu ngủ trong người nàng rời đi

Nhớ tới âm thanh êm tai kia, thiếu chút nữa Sở Lạc Lạc đã kêu thành tiếng. Khi nhìn rõ mặt nam nhân kia xong nàng mới có phản ứng lại, thở nhẹ ra một hơi, không nghĩ tới tôi qua nàng đang nói chuyện liền ngủ quên.

Nhưng mà, hiện tại, tư thế này thực sự khiến cho người ta rất xấu hổ. Chỉ thấy mắt phương hẹp dài của U Phượng còn cho chút buồn ngủ, trường bào màu trần bì xộc xệch để lộ ra bộ ngực trắng nõn rần rẫn. Mà một bàn tay của nàng còn đặt ở trên xương quai xanh khêu gợi kia.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Nghe Đồn Về Thần Kiếm

Thấy bàn tay nhỏ bé của mình đặt ở chỗ đó, Sở Lạc Lạc từ khi ra lần đầu tiên biết được cái gì gọi là xấu hổ, cái gì gọi là e lệ.

“Khụ! Sớm a!” Sở Lạc Lạc rút tay về, rộng rãi nói.

U Phượng thấy được vẻ mặt không được tự nhiên của nàng, trong tiếng nói tao nhã mang theo một tia nghiền ngẫm: “Người sẽ không phải là then thùng chứ?”

Sở Lạc Lạc khẽ nhướn mày, nhìn nam nhân khoé miệng mỉm cười kia nói: “Người nghĩ sao? Cũng không phải là lần đầu tiên.”

Nghe vậy, U Phượng cũng khẽ cười lên, thanh âm trong trẻo như thủy tinh, so với tiếng chim hót buổi sớm còn êm tai hơn.

Quả thật năm đó ở Huyết Sắc Chi Lâm, Cổ Vân Lạc từng nhiều lần nằm trên lông chim của hắc ngủ say. Nhất vào vào mùa đông lạnh giá lại càng coi hắc là cái lò sưởi khổng lồ, chỉ là hắc của lúc đó vẫn chưa hoá thành người, vẫn là thân thú khổng lồ.

Bất đắc dĩ, Sở Lạc Lạc trừng mắt nhìn hắc một cái, trong đôi mắt trong suốt hơi hơi mang theo cảnh cáo.

Nhưng là dưới con mắt của U Phượng một cái liếc mắt kia lại có một phen phong tình khác.

Mấy năm không gặp, nàng có chút không giống trước kia, mà hăn, cũng đã thay đổi.

Nàng của trước kia, rất lạnh lùng, rất cao ngạo, mà nàng của hiện tại, trong mắt lại có thêm vài phần lo lắng.

“Này... Ta muốn tay quần áo, người nhất định không được nhìn lên a!”

U Phượng tuy quay đầu đi chỗ khác nhưng khoé miệng vẫn khẽ nhếch nói: “Cái thân thể hiện nay của người có gì đáng để xem chứ?”

--

Khi Sở Lạc Lạc đi vào phòng học, trong phòng chỉ có một người là Mặc Vô, ông nằm ở trên ghế quý phi, trong tay vẫn cầm bầu rượu như cũ.

“Lão nhân, sớm a!” Sở Lạc Lạc thân thiết chào hỏi.

Thấy được đồ đệ yêu quý đã đến, Mặc Vô vênh râu, xoay người dừng dậy, động tác liền mạch lưu loát. Khi ông nhìn thấy trên vai Sở Lạc Lạc có một con chim nhỏ màu trần bì, màu sắc yêu diễm, so với lửa đỏ và máu tươi còn chói mắt hơn. Thân ảnh ông bỗng nhiên loé lên, tiến đến trước mặt của nàng, trừng lớn hai mắt, tinh tế đánh giá.

Đối mặt với hành động dị thường của lão nhân, trong lòng Sở Lạc Lạc không khỏi chột dạ, lão nhân, sẽ không nhìn ra cái gì chứ.

Đối mặt với ánh mắt sắc bén như thế, khí thế áp bách như vậy nhưng chim nhỏ màu trần bì kia cũng vẫn thoải mái tự tại, tiêu dao như cũ, để mặc lão nhân tùy ý đánh giá. Hăn vẫn như cũ rửa bộ lông trên người, thỉnh thoảng kêu một tiếng rất êm tai.

“Mặc lão.”

“Buổi sáng tốt lành a, lão nhân.”

Đúng lúc này, Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo cũng đến lớp học, lúc này Mặc Vô mới rời mắt, ánh mắt hiện lên ý cười đánh giá bọn họ.

Khoảng một khắc sau, phòng học cũng không xuất hiện người thứ năm, Mặc Vô liền biết Tuyết nha đầu kia sẽ không đến nữa, không khỏi thở dài một tiếng.

Sở Lạc Lạc lấy ma hạch của Liệt Hùng ra, chứng minh nhiệm vụ kiểm tra đã hoàn thành, lại kể lại những chuyện bọn họ trải qua trong rừng Bạch Cốt nhưng mà trong đó đã lược bỏ rất nhiều chuyện. Sở Lạc Lạc không nói một chữ về chuyện Mặc Tuyết muốn lợi dụng Quỷ Diện Viêm Hồ đối phó ba người bọn họ nhưng không thành công còn bị bắt lại.

Mặc Vô là người khôn khéo thế nào, hôm nay Mặc Tuyết không đến, ông ít nhiều cũng đoán được một chút, trong lòng không khỏi có vài phần tiếc hận.

“Các người có từng gặp được Quỷ Diện Viêm Hồ?” Mặc Vô vuốt vuốt râu hỏi.

Thấy cả ba người đều gật đầu Mặc Vô lại nói: “Nếu như thế, các người cảm thấy hai con ma thú kia thế nào?”

“Tuy là giả dối nhưng trong tình trọng nghĩa, cho dù phải hy sinh tính mạng cũng vẫn tiến lên che trước người đồng đội bị thương.”

Mặc Vô vừa dứt lời, Sở Lạc Lạc liền mở miệng đáp, trong lòng của nàng thoáng qua một dòng nước ấm. Một màn trong rừng Bạch Cốt kia giống hệt như lúc trước Sở Hiên không sợ nguy hiểm, đứng ở phía trước, che trở cho nàng.

Đáp án này khiến Mặc Vô thật vừa lòng, khen ngợi liếc nhìn Sở Lạc Lạc một cái, lại nhìn hai đồ đệ khác cũng đồng ý gật đầu.

“Con người a, cuối cùng vẫn phải sinh hoạt trong xã hội.”

Mặc Vô thở dài, nàng năm đó chính là rất quái gở lãnh ngạo, có lẽ là phương thức giáo dục lúc đó của ông có vấn đề đi. Mà này, ông tuyệt đối sẽ không để đồ đệ của mình lại đi trên con đường cô độc kia nữa.

Sở Lạc Lạc biết vị lão nhân này nhất định là lại nhớ tới mình. Cánh tay dẫu trong tay áo rộng thùng thình nắm chặt, chỉ sợ một giây xúc động nhất thời sẽ đem mọi chuyện nói ra.

Lúc này lại nghe thấy Mặc Vô hỏi: “Con chim nhỏ này là người từ rừng Bạch Cốt bắt về?”

Sở Lạc Lạc liếc mắt nhìn U Phương một cái, nói chi tiết: “Là nó tự mình đi theo ta về.”

Mặc Vô yên lặng một lúc lâu, vẻ mặt có chút hồ nghi, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Ừ, nuôi cho tốt.”

Lời này lại làm cho Sở Lạc Lạc thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, nuôi cho tốt? Cũng đâu phải là nuôi heo!

“Lệ Vô Ngân, Lạc Lạc nói người cải biến Hàn băng liệt thành Băng châu lệ, biểu diễn cho ta xem một chút.”

Lệ Vô Ngân không có một chút chần chờ, lập tức thi triển Băng châu lệ. Xem qua chiêu này, Mặc Vô nói ra ba chữ “Tốt”, ánh mắt cũng toát ra tia vừa lòng.

Nhìn tiến độ nắm giữ ma pháp và trình độ thuần thục ma pháp của ba đồ đệ này, Mặc Vô có thể nói cho họ về một tin đồn gần đây ở Vân Đô.

Đây là tin đồn về một Thần Kiếm, mấy ngày sau khi đám người Sở Lạc Lạc đi đến rừng Bạch Cốt, ở trên đường mọi người đều bàn luận về chuyện

này. Nhưng cho dù chỉ là tin đồn thì cũng khiến cho nhiều người coi trọng.

“Gần đây trong Vân Đô mọi người đều điên cuồng, không biết bắt đầu từ đâu truyền ra một truyền thuyết, phá vỡ yên bình ở Vân Đô. Nghe nói chỉ cần có được Thần Kiếm, cho dù là một dân chúng bình thường cũng có thể có được ma lực tối thượng, có thể trừ yêu trừ ma.”

Mặc Vô nói xong, đôi mắt đảo qua, lưu ý thần sắc của từng đồ đệ.

Thần Kiếm? Đối với vật như vậy Sở Lạc Lạc nửa điểm cũng không tin tưởng. Thực lực chân chính chính là do tự bản thân có được, những vật bên ngoài cũng chỉ giúp tăng thêm mà thôi.

Lệ Vô Ngân vẻ mặt đạm mạc, trong mắt không một gợn sóng, không thể nhìn ra hẳn có hứng thú với chuyện này.

Đông Phương Ngạo thân là ma vũ song tu, khi nghe đến hai chữ Thần Kiếm trên mặt có vài phần hứng thú.

“Vi sư hôm nay nói cho các người tin đồn này chính là muốn ba tiểu tử các người không được tham gia vào chuyện này.” Mặc Vô bỗng nhiên thu liễm thái độ nhàn nhã lơ lửng vừa rồi, thay bằng một loại giọng điệu cảnh cáo, ngay cả xưng hô cũng xưng là vi sư.

Ba người vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Vô nghiêm túc như thế, đồng thời ngẩn ra.

Thấy ba đồ đệ quả thật đem lời ông nói để trong lòng, Mặc Vô mới thu hồi một thân khí thế, bắt đầu buổi học, tinh tế giảng giải cho bọn họ nhưng kiến thức ma pháp.

Nhưng mà chuyện này đã truyền khắp Vân Đô, Thánh Vân học viện sao có thể ngoại lệ, ngay khi ba người nghe Mặc lão dạy học thì Thánh Vân

học viện đã có không ít học viện gia nhập vào hàng ngũ tìm kiếm, thân chí trong đó còn có những người rất tinh tường.

Thần kiếm, người có được có thể có sức mạnh tối thượng, trăm yêu trừ ma, người đó có thể trở thành anh hùng nhân nghĩa nhưng cũng khó thoát khỏi tội giữ ngọc*, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.(Tội giữ ngọc: Nguyên văn nói là hoài bích chi tội, cái này là lấy ở trong câu ‘Thất phu vô tội, hoài bích có tội’, ý nói người có đồ tốt, bảo bối luôn bị mọi người nhắm vào)

Giết chóc, dưới tên chính nghĩa, một hồi giết chóc vì có được thần kiếm chính là lạng lạng không một tiếng động mà bắt đầu rồi.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Ai Dám Tiếp Kiếm

Mặc Vô sau khi dạy cho ba đệ tử xong liền rung đùi đắc ý rời đi.

Sở Lạc Lạc suy tư một hồi, quyết định đến Tàng Thư Các. Tuy rằng lão nhân không có nói ra nhưng theo nàng đoán thì Công kích tinh thần của Mặc Tuyết là xuất phát từ các bộ sách ở Tàng Thư Các. Mà Mặc Tuyết thậm chí không phải là đệ tử của Thánh Vân học viện, điều này chứng tỏ rằng thân thế của nàng nhất định có liên quan đến người quản lí ở Tàng Thư Các. Hơn nữa tinh thần công kích của nàng so với quyển sách lần trước nàng xem được còn cao minh hơn, điều này cũng nói lên ở đó còn có bộ sách cao minh hơn.

Nếu như có thể đem lí luận trong sách và phương thức mà viên thủy tinh đen đã nói kết hợp lại thì... Nghĩ tới đây, ánh mắt Sở Lạc Lạc sáng ngời.

Lúc này, bên cạnh vang lên tiếng ho khan liên tiếp đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Sở Lạc Lạc nhìn qua, không khỏi khẽ nhú mày, chỉ thấy Đông Phương Ngạo đứng ở một bên. Người này có chút khác thường a, từ khi hắn thấy được ở chỗ lão nhân có thể làm cho hắn tăng thực lực thì đều là nghe giảng xong lập tức rời đi. Hôm nay tại sao còn ở đây?

“Khụ.” Đông Phương Ngạo nhìn thấy Sở Lạc Lạc quay lại nhìn hắn, dường như có chút không được tự nhiên, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng.

Đứa nhỏ này làm sao lại mang bộ dạng nhún nhó như thế này?

Sở Lạc Lạc có chút không rõ lí do cho nên đi vòng qua hẻm, định xuất phát đi tới Tàng Thư Các.

Ai biết Đông Phương Ngạo lại đứng trước mặt của nàng. Sở Lạc Lạc thấy vậy hơi nhú mày, đang muốn lên tiếng hỏi thì đã thấy Đông Phương Ngạo lấy ra một cái hộp nhỏ, nhẹ giọng nói: “Cho...”

Hành động này khiến cho Sở Lạc Lạc không khỏi ngạc nhiên, ý của Đông Phương Ngạo này chính là muốn tặng lễ vật cho nàng sao?

“Người... Người cũng đừng suy nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn cảm ơn người giúp ta xả giận.” Đông Phương Ngạo xua tay, giải thích nói.

“Xả giận?” Lời này lại khiến cho Sở Lạc Lạc không hiểu gì.

“Chính là chuyện nha đầu Mạc Tuyết kia, dù sao chính là cho người!” Đông Phương Ngạo nói xong, đem hộp nhỏ vội vàng nhét vào tay Sở Lạc Lạc, sau đó nhanh chóng

chạy đi.

Chính là thời điểm Sở Lạc Lạc mở hộp ra lại có vài phần kinh ngạc, thì ra bên trong là một cái không gian giới chỉ.

Tuy rằng ban đầu nàng cũng không hiểu rõ lắm về gia tộc của Đông Phương Ngạo nhưng trải qua mấy tháng, nàng dù ít dù nhiều vẫn có nghe được một chút về gia tộc phú thương chỉ trong mười năm đã trở thành gia tộc mà người người đều biết. Đúng như lời Đông Phương Ngạo đã nói lúc trước, sinh ý của Đông Phương gia bọn họ trải rộng khắp mỗi góc của Thánh Vân đại lục, lời này tuyệt đối không phải nói đùa.

Không nghĩ tới sau khi nàng trọng sinh, cái không gian giới chỉ đầu tiên nàng có được lại là do Đông Phương Ngạo tặng cho. Xem ra địa vị của hẻm ở Đông Phương gia hẻm là không thấp, khó trách tính cách lại có thể cuồng

ngạo như thế. Chẳng lẽ hẳn cảm thấy chuyện đó là thiếu ân tình của nàng, trong lòng không được tự nhiên, cho nên mới...

Sở Lạc Lạc có chút nghĩ không thông, nhưng mà bảo bối này, nàng sao có thể không cần, nhiều nhất sau này nàng sẽ chỉ bảo thêm cho hậu bối này là được.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng liền thoải mái tự nhiên nhận chiếc nhẫn.

--

Tàng Thư Các.

Sở Lạc Lạc đứng ở phòng triển lãm ở lầu 1, nhìn dung mạo đã từng rất quen thuộc nay đã dần phai nhạt kia.

Nàng của kiếp trước, dung mạo chỉ thanh tú, có chạy cũng đuổi không tới dung mạo hiện nay, duy chỉ có một đôi mắt đen nháy làm cho người ta khó quên. Cho dù chỉ là một bức hoạ nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được sự lạnh lùng quái gở, ngoại trừ ma pháp ra, trong đôi mắt kia không còn gì nữa.

Mà nay, nàng... dường như có chút thay đổi.

“Người là học viên mới phải không? Người có hứng thú với Cổ Vân Lạc?” Bên cạnh, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên.

Sở Lạc Lạc nghiêng đầu, chỉ thấy một vị phụ nhân tuổi chừng năm mươi, bộ dạng của phụ nhân này nàng đã từng gặp qua nhiều lần, hơn nữa chính là gặp ở Tàng Thư Các.

“Cũng không phải, chỉ là muốn nhìn một chút đệ tử có thiên phú cao nhất ở Thánh Vân học viện đến tột cùng là người như thế nào.” Sở Lạc Lạc hồi đáp.

Phụ nhân nghe vậy hơi thở dài một chút, nói: “Nàng là một đứa nhỏ thật im lặng, tuy rằng chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng là, ta biết lòng của nàng rất thuần khiết. Nàng chỉ là một người chân chính, nhiệt tình yêu thương ma pháp mà thôi.”

--

Tiêu Minh đã có được thần kiếm mười hai ngày rồi. Hắn khó có thể tưởng tượng, từ khi có được thần kiếm tượng trưng cho anh hùng này, hắn lại chỉ có thể trôi qua những tháng ngày song trong cảnh đào vong chật vật như vậy. Từ sau khi trở thành Đại kiếm sư, hắn lúc nào không sống trong cảnh được mọi người kính trọng, ngưỡng mộ. Nhưng là, từ khi tham lam quấy phá, giết chết người chủ trước của thần kiếm xong, ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hắn liền thay đổi, giống như thứ mình cầm trong tay là báu vật vô giá toả ra kim quang, tìm cách tính kế, âm toán mình.

Mười hai ngày này, dài giống như mười hai năm vậy.

Tiêu Minh cảm thấy chính mình sắp điên rồi, khi huynh đệ tốt ngày xưa chết ở dưới lưỡi kiếm của hắn, ánh mắt oán độc kia giống như một mũi tên sắc bén đâm vào trong trái tim của hắn. Thê tử trước khi chết, đau thương nhìn mình nói: “Đây không phải là một thanh thần kiếm, mà là ma kiếm. Người không tin mọi người, nghi ngờ mọi người, bao gồm cả ta người cũng hoài nghi ta có ý đồ... Người thực sự là bị ma nhập...”

Niềm tin kiên định ban đầu của Tiêu Minh bắt đầu dao động. Chẳng lẽ mình thật sự sai lầm rồi sao? Nhưng là... Hai mắt Tiêu Minh che kín tơ máu, từ khi hắn có được thanh kiếm này, hắn vẫn chưa một lần ngủ ngon. Cuộc sống bình tĩnh trước kia đã đi xa hắn, xa không thể trở lại được nữa.

Khoé miệng Tiêu Minh nổi lên một chút ý cười chua xót, truy binh ở ngay phía sau, hắn biết, hắn đã không thể quay đầu được nữa.

“Tiêu Minh, người giết người đoạt kiếm, tội ác tày trời, còn không mau giao thần kiếm ra.”

“Đem thần kiếm giao ra đây, ta sẽ tha chết cho người.”

Người đến đuổi hăn không ít, nhìn qua lại có đến hai ba nười người, chỉ là bọn hăn chỉ kêu gào ở phía sau Tiêu Minh, không một ai dám tiếng lên.

Tuy rằng mọi người không ai chân chính nhìn thấy uy lực của thần kiếm bởi vì ngoại trừ Tiêu Minh ra, nhưng người từng được nhìn thấy đều đã chết dưới lưỡi kiếm này rồi. Mà Tiêu Minh lại là một Đại kiếm sư, ở Thánh Vân đại lục cũng có danh tiếng, hơn nữa trong tay còn cầm thần kiếm, ai dám đi lên chịu chết.

Tiêu Minh nhìn mọi người vây quanh mình, gương mặt kiên nghị lộ ra chút đau thương, đám người này, cư nhiên còn có cả đệ tử của mình, thật sự là đáng buồn lại nực cười.

“Ha ha ha...” Tiêu Minh bỗng nhiên cười ha hả, trong tiếng cười lại lộ ra từng trận thê lương: “Ta có thể giao thần kiếm ra, nhưng ta dám giao, có người nào dám lấy?”

Ta dám giao, có người nào dám lấy?

Lời này vừa nói ra, đám người vừa ồn ào xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Người có thể đứng ở đây, tuy rằng đều có thực lực nhất định nhưng là ai cũng không

thể mạnh hơn ai bao nhiêu. Nếu như có được thần kiếm, như vậy cũng trở thành kẻ địch với những người còn lại. Hoặc là nếu có một người có được thần kiếm, vì bảo vệ bí mật của thần kiếm mà đem tất cả những người chứng kiến đều...

Im lặng quở dỉ, chỉ có tiếng cười thê lương mà châm chọc của Tiêu Minh quanh quẩn ở cây cối xung quanh.

Không bao lâu sau, lại có một đội người đuổi tới, mọi người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, châu đầu ghé tai bàn luận.

Tiêu Minh dừng cười, hai mắt bắn ra tinh quang nhìn bốn phía, lại lặp lại câu hỏi: “Ta dám giao, có người nào dám lấy?”

Một Đại kiếm sư danh tiếng lầy lùng, thân kinh bách chiến, trong nháy mắt kia phát ra khí thế bức người, lại làm cho mọi người chấn động, không dám tiếp tục nghị luận.

Lúc này, một thiếu niên tóc ngắn màu vàng, đôi mắt màu xanh biếc, trên lưng mang trường kiếm, anh tuấn tiêu sái bước ta, vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm trong sáng, ôm quyền nói: “Tại hạ Sở Hiên, đại diện cho Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc tới đây, gặp qua Tiêu tiên bối.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Trận Chiến Cướp Đoạt

Lời thiếu niên tóc vàng này vừa nói ra nhất thời khiến cho bốn phía kinh ngạc và nghi ngờ, nổi lên nghị luận.

Tiêu Minh quay đầu nhìn thẳng vào thiếu niên nói chuyện, cao thấp đánh giá một phen, trong lòng thầm than. Một cái thiếu niên mi thanh mục tú tốt như vậy, tuổi nhỏ mà cũng có một phen tài nghệ, đáng tiếc cũng muốn cuốn vào trận chiến này.

Tiêu Minh khẽ gật đầu, thanh âm hùng hậu giống như vang bên tai mỗi người: “Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc cũng muốn có được thần kiếm?”

Lời nói của Tiêu Minh giống như viên đá ném xuống mặt hồ yên tĩnh, làm kích động gợn sóng trong lòng mọi người, ánh mắt mọi người nhìn về phía Sở Hiên bắt đầu trở nên phức tạp.

Trận chiến tranh thần kiếm vốn là chuyện của chốn giang hồ, nếu như hoàng thất của các quốc gia nhúng tay vào, chuyện đó sẽ trở nên phức tạp.

Đối mặt với câu hỏi của Tiêu Minh, vẻ mặt Sở Hiên vẫn bình tĩnh như cũ, âm thanh trong trẻo, nói năng có khí phách: “Tiêu tiên bối, Đại hoàng tử không phải là muốn thần kiếm làm của riêng.”

Cho dù Sở Hiên nói như vậy nhưng mọi người vẫn nghi ngờ như cũ, một số người bụng dạ khó lường, không có ý tốt nhìn Sở Hiên và Tiêu Minh, tùy cơ mà hành động.

“Từ khi truyền thuyết về thần kiếm truyền ra ngoài đã khiến cho rất nhiều sự kiện tranh đoạt huyết tinh xảy ra, thần kiếm lúc này...” Sở Hiên nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện phần lớn mọi người đều nghe lời hăn nói mà yên tĩnh lại: “Thần kiếm lúc này đã trở thành vật mang điềm xấu. Giữ ngọc có tội, cho dù người có được là danh sĩ chính nghĩa, đức cao vọng trọng cũng khó tránh được tiểu nhân tính kế. Huống chi, tranh đoạt như vậy chẳng những khiến người nắm giữ kiếm trở nên bất nghĩa mà còn khó thoát khỏi kiếp nạn...”

“Ha ha ha... Ha ha ha...”

Sở Hiên vừa dứt lời, từ trong đám người truyền đến một trận cười to.

Trong tiếng cười mơ hồ mang theo khinh thường và châm chọc, khi thấy tất cả mọi người ở đây đều chú ý tới mình, đại hán kia mới ngừng cười to, đôi mắt đảo qua mọi người, quát lớn: “Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc vốn có hiền danh, thần kiếm nếu như giao cho Đại hoàng tử, ta đây tất nhiên là yên tâm.”

Đại hán nói xong, dừng một chút, nhìn về phía mấy người xung quanh, chỉ thấy bọn họ sắc mặt khác nhau, tuy có chút không phục nhưng cũng không thể mở miệng phản bác.

Thấy vậy, miệng hăn bất giác treo lên nụ cười, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà tiểu tử này, ta thấy hăn rất lạ mắt, hiện nay, người mạo danh để lừa gạt người khác có thể nói là chỗ nào cũng có.”

“Người...” Sở Hiên dù sao cũng chỉ là một thiếu niên huyết khí phương cương, nghe được lời châm chọc của đại hán, khó tránh khỏi tức giận.

“Vị anh hùng này, tại hạ là Triệu Tử Kính, nếu nói như vậy thì mọi người hẳn là đều đã gặp qua ta đi, ta có thể làm chứng cho Sở huynh đệ.”

Lúc này từ phía sau Sở Hiên đi ra một vị thanh niên, mọi người vừa nhìn, quả thực là người bên cạnh Đại hoàng tử, vì thế thanh âm công khai lên án Sở Hiên lại dần dần thấp xuống.

Đại hán kia nhìn thấy Triệu Tử Kính xuất hiện cũng không khỏi ngẩn ra. Có làm thân tín của Đại hoàng tử Thiên Kỳ Quốc cũng coi như là nhân vật lớn, thế nhưng thiếu niên tóc vàng vừa rồi khí chất thật xuất chúng. Từ câu đầu tiên khi hắn mở miệng, trong lòng mọi người đều bị khí thế của hắn thuyết phục, ngay cả Triệu Tử Kính ở bên cạnh hắn cũng bị xem nhẹ.

Nhưng là, khi mọi người nhìn lại thần kiếm trên lưng Tiêu Minh, trong lòng khó tránh khỏi không cam lòng.

“Ha ha ha... Chư vị chớ dễ tin lời người.” Một ma pháp sư cầm ma trượng trong tay đi từ trong đám người ra, vừa đi vừa nói: “Tuy nói Triệu huynh đệ thực sự là người bên cạnh Đại hoàng tử nhưng đây có thực sự là ý của Đại hoàng tử hay không, cũng chỉ là lời nói miệng mà không có bằng chứng nha!”

“Đúng! Ta cũng nghĩ Đại hoàng tử tuyệt đối sẽ không cho người đến tranh đoạt thần kiếm.”

“Nếu như có người vì muốn đoạt được thần kiếm mà giả mạo uy danh của Đại hoàng tử, ta là người đầu tiên không tha cho hắn.”

Triệu Tử Kính đi theo Đại hoàng tử đã nhiều năm, chưa từng nghe qua những lời như vậy, đang định rút kiếm tiến lên thì Sở Hiên giơ tay trái lên, ngăn lại động tác của hắn. Đôi mắt màu xanh ngọc bích nhìn chăm chăm vị pháp sư kia nói: “Theo ý người, thì phải làm thế nào?”

Thiếu niên xa lạ này, trên người toát ra một loại tính tình cương trực, pháp sư không khỏi khẽ lui từng bước nhỏ, dứt quãng nói: “Tất... Tất nhiên là... người nào có thực lực người ấy giữ.”* (Đoạn này ta không hiểu lắm, không biết dịch thế nào đành chém bừa theo hoàn cảnh vậy.)

“Lời này không đúng.” Trong đám người có ba người cất bước về phía trước, mọi người nhìn sang, đúng là ba đồ đệ mà Tiêu Minh đặc ý nhất, danh xưng là Tiêu Tiêu Tam Hiệp.

“Tiêu Minh, ba người chúng ta tôn người làm sư phụ, không ngờ người lại vì thần kiếm mà sát hại nhiều người, hôm nay chúng ta muốn thay trời hành đạo, đem thanh thần kiếm đánh đây máu tanh kia đến tế điện người đã khuất, chuộc lại tội nghiệt của người, coi như đền đáp ơn dạy dỗ của người.”

Nói xong, Tiêu Tiêu Tam Hiệp đã rút bảo kiếm ra, mũi kiếm chỉ thẳng vào Tiêu Minh.

“Tốt tốt tốt!”

Tiêu Minh lại một lần nữa cười ha hả, trong tiếng cười đã không còn sự bi thương như vừa rồi nhưng thật ra lại có vài phần thấu hiểu hồng trần.

Ba đồ đệ mà hắn yêu quý nhất đã gia nhập vào đội ngũ truy đuổi mấy ngày nay, hôm nay, bọn họ cuối cùng cũng đem lời nói từ đáy lòng nói ra.

“Tiêu Minh ta...” Ánh mắt Tiêu Minh đảo qua, đem vẻ mặt của tất cả mọi người thu vào mắt, bỗng nhiên hắn rút thanh thần kiếm vẫn đeo trên lưng ra. Thân kiếm có khắc hình một con rồng, cả thanh kiếm chỉ là một khối kim loại đen thui, tự nhiên giản dị, nhưng là lúc Tiêu Minh giơ nó lên cao, một tiếng rồng ngâm quanh quẩn ở trong lòng mọi người.

Thanh âm kia tựa như ma chú, đem dục vọng mọi người vẫn che dấu trong lòng, trực tiếp vạch trần ra.

Mọi người đều nghĩ Tiêu Minh không chịu đem thanh thần kiếm giao ra, muốn đại chiến với quần hùng, nhưng lại thấy hắn nói: “Thần kiếm, hay là ma kiếm cũng vậy, để lại cho các người tranh đoạt đi. Tiêu Minh ta... đối với cuộc sống này, đã không còn gì lưu

luyện.”

Nói xong, hắn trở tay một cái, đem thân kiếm cắt qua cổ chính mình.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một vị kiếm sư khi trước danh chấn Vân Đô đã ngã xuống, cần cổ phun ra máu tươi, chảy đầy mặt đất, nhiễm đỏ cát vàng, duy chỉ có thanh kiếm kia rơi xuống đất, ở giữa máu tanh, toả ra hàn quang mê hoặc lòng người.

Tiêu Minh đã chết, như vậy thần kiếm đã là vật vô chủ, trong mắt mọi người đã sớm không nhìn thấy Tiêu Minh nữa rồi.

Thần kiếm!

Vào lúc mọi người tiến lên tranh đoạt, đã có người nhanh hơn bọn hắn, có thể nói ngay tại lúc Tiêu Minh tự vẫn, trong rừng rậm bỗng nhảy ra hai bóng dáng.

Một gã bịt mặt trong đó hô to: “Phong vũ cuồng sa..”

Bỗng nhiên một trận cuồng phong quét tới, không ít người tu vi kém bị cuồng phong quật ngã xuống đất. Chỉ là người có tu vi cao cũng không chú ý đến cao thủ từ rừng rậm phóng ra bởi vì bão cát đã che hết tầm mắt mọi người. Lúc này, trong một chớp mắt, thần kiếm đã rơi vào tay người nọ.

Ngay tại khi cuồng phong xuất hiện, Sở Hiên đã phong bế hai mắt, hắn lẳng lặng đứng trong cuồng phong, đồ sộ đứng vững, đồng thời rút ra thanh kiếm ở bên hông. Một tia sáng đỏ đánh thẳng vào tay người cầm kiếm, người kia không hề phòng bị, kêu thảm thiết một tiếng, cánh tay đã bị đứt ra, bay ra ngoài.

Người che mặt khác so với hắn chậm một bước cũng nhân cơ hội, bắt lấy thần kiếm sắp rơi xuống đất, hoàn toàn không để ý thân kiếm sắc bén cắt qua bàn tay của hắn.

Sở Hiên giơ kiếm chém một nhát nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, thân pháp của người kia nhanh như chớp, nháy mắt đã chạy xa cả trăm mét.

“Đuổi theo!”

Thấy thần kiếm bị người khác đoạt đi, trong lòng quần hùng tức giận không chịu nổi,

lại bắt đầu một hành trình truy đuổi thần kiếm khác.

Vẻ mặt của Triệu Tử Kính cũng trầm xuống, thấp giọng mắng, đám thủ vệ của hắn quả thực là phế vật vô dụng, phản ứng thế nhưng lại thua kém một thiếu niên, hắn vung tay lên, đã có mấy người bắt đầu đuổi theo.

“Sở huynh đệ, vừa rồi ít nhiều cũng nhờ người ra tay, bằng không tên ma pháp sư hệ phong kia đã sớm trốn mất dạng rồi.”

Sở Hiên biết Triệu Tử Kính là chỉ việc hắn gây thương tích cho người bị mặt thứ nhất. Theo thân pháp của người bị mặt thứ hai thì hắn hẳn là một kiếm sĩ, hơn nữa tu vi cũng không dưới Đại Kiếm Sư.

“Chúng ta cũng đuổi theo!” Triệu Tử Kính dẫn dắt những người còn lại cũng vội vàng đuổi theo.

Duy chỉ có Sở Hiên, lúc đi qua thi thể của Tiêu Minh, bỗng nhiên thở dài một tiếng, nửa quỳ xuống, tay trái giơ ra vuốt đôi mắt còn mở thật to kia.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Người Tịch Mịch Sao?

Ban đêm, trăng sáng sao tỏ, tuy là thời tiết tháng chín nhưng lại nặng nề dị thường, không có một tia gió lạnh.

Một bóng người xẹt qua nóc nhà, thân hình có chút lay động, khi hắt trốn vào một góc tối mà ánh trăng không chiếu tới được, hắn mới kéo miếng vải đen che mặt xuống, âm thầm mắng: “Đáng giận.”

Nếu có người ở Bộ vũ kỹ của Thánh Vân học viện ở đây lúc này nhất định sẽ cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì người này đúng là một giáo sư cấp bậc Hàn tinh. Hắn lấy được thần kiếm đã mấy ngày rồi nhưng vẫn như cũ không thoát khỏi những người đuổi giết phía sau. (Mọi người còn nhớ các giáo sư ở Thánh Vân đều có cấp bậc không? Nếu không nhớ thì mình nhắc lại nè, thấp nhất là Hoàng trần, sau đó theo thứ tự là Hàn tinh, Thanh phong, Sương nguyệt, Thiên khuyết, cao nhất là Cửu Tiêu.)

Vốn dĩ nghĩ rằng sau khi lấy được thần kiếm hắn sẽ có thể có được sức mạnh tối thượng áp đảo tất cả nhưng là ngày đó trong lúc hắn vội vàng cướp kiếm đã bị thần kiếm làm bị thương. Vết thương cứ nhiên cho tới bây giờ cũng chưa khép lại, máu không ngừng chảy ra, hắn đã bị mất máu quá nhiều. Trong hai ngày nay, chính tay hắn đã đâm chết mười cao thủ nổi danh nhưng người truy đuổi cũng không bởi vậy mà giảm bớt, ngược lại lại càng ngày càng nhiều.

“Học học...”

Ngay tại lúc hấn tựa vào tường thờ dốc thì đầu tường bỗng nhiên xuất hiện hai bóng dáng, tuy rằng nhìn không rõ bộ mặt nhưng là đôi mắt một người trong đó lại loé ra hồng quang, trong đêm tối, phá lệ dụ hoặc.

“Tiểu chủ tử, người này đã trở thành vô dụng rồi, trốn đông trốn tây như vậy thật sự là phí thời gian.” Người có thân hình cao gầy mở miệng nói, giọng điệu rất kính cẩn.

Người bên cạnh có hai tròng mắt đỏ như máu cũng không mở miệng, thậm chí không liếc mắt nhìn người kia một cái.

Nhưng là nam nhân áo đen tựa vào trên tường cũng đã đổ một thân mồ hôi lạnh. Tại trong không khí nặng nề này hấn không có cảm thấy nửa phần nguy hiểm, bởi vì hấn chỉ cảm giác được một loại trống rỗng, một loại trống rỗng đến ngạt thở.

Vì thế cánh tay cầm chuôi kiếm của hấn có chút run rẩy, thân thể hấn vô cùng mệt mỏi, dường như mọi sức lực đều biến mất trong một khoảnh khắc.

Người đứng ở đầu tường giang hai tay ra, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Người có được thần kiếm trong một nháy mắt đó mới từ tuyệt vọng nảy ra một tia sức sống, đó là phản ứng tự nhiên giữa con người với con người.

Một kiếm đâm ra .

Mặc dù đã thi triển ra tinh túy suốt đời, sử dụng hết sức mạnh của cả thân thể nhưng vẫn là chậm một bước.

Sống – chết, thắng – bại, vốn chỉ là trong một chiêu.

Vốn dĩ một kiếm kia là đâm vào chỗ hiểm nhưng không biết tại sao một kiếm kia lại đâm vào không khí.

Tên giáo sư cấp bậc Hàn tinh kia mở to mắt không thể tin được, cũng không biết là không tin rằng người kia thế nhưng lại dùng một chiêu mà có thể kết thúc hẳn hay là không tin sinh mệnh đã rời khỏi hẳn.

Một cánh tay nhìn như mảnh khảnh, xuyên thủng lồng ngực của hẳn.

Khi người kia rút tay ra, thi thể tùy ý ngã xuống, nhìn thấy máu tươi dính trên bàn tay, hẳn vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm, thẳng cho đến khi trên tay không còn nửa giọt máu.

Sau đó hẳn nhặt thanh kiếm trên đất lên, lập tức khí đen bao quanh thân kiếm.

Thanh kiếm này tuy rằng có thể phát huy lực lượng tiềm ẩn của con người nhưng đồng thời nó cũng hấp thu sức mạnh của người sử dụng và người bị giết. Người bị thanh kiếm này làm bị thương cũng sẽ dần dần mất đi sức mạnh.

Hắn ngẩng đầu nói với người còn lại vẫn luôn đứng trên đầu tường: “Tiểu chủ tử, cũng đã sắp thành công rồi, hiện tại nên đi tìm người sử dụng kiếm tiếp theo.”

Ánh trăng lộ ra từ mây tầng mây, người vẫn đứng ở trên đầu tường quay đầu lại, ánh trăng vừa vịn chiếu rọi trên khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của hẳn.

Nếu Sở Lạc Lạc ở đây lúc này nhất định sẽ thấy kinh ngạc, bởi vì người có đôi mắt đỏ như máu kia không phải ai khác mà chính là Lãnh Nguyệt mà nàng đang tìm kiếm.

Lãnh Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, giống như tỏ vẻ đồng ý, người kia cũng nhảy lên đầu tường, sau đó cùng với Lãnh Nguyệt lao về một phương hướng nào đó trong thành. Thân pháp hai người rất quỷ dị, dưới trăng, thân

hình lóe lên vô cùng quý dị. Lãnh Nguyệt theo động tác lao nhanh mà một đầu tóc dài tung bay, lại không ngờ tóc đã dài tới mắt cá chân.

Lãnh Nguyệt mất tích đã hơn một tháng, trong lòng Sở Lạc Lạc không khỏi lo lắng. Tuy rằng ngày thường nàng vẫn tu luyện như cũ, nghiên cứu, tập luyện ma pháp nhưng là mỗi đêm nàng đều mang theo U Phượng và viên thủy tinh đen ra ngoài tìm Lãnh Nguyệt.

Gần đây bởi vì thần kiếm nên khu vực phụ cận Vân Đô cũng không an ổn.

Nghe nói sáng sớm hôm nay có người trong thành phát hiện ra một khối thi thể nam nhân. Thông qua điều tra, phát hiện ra người chết là một giáo sư của Thánh Vân học viện. Dựa vào y phục của hắn, đám người truy đuổi phát hiện hắn đúng là người ngày đó đã nhân cơ hội đoạt đi thần kiếm. Bọn họ chỉ hối hận vì sao mình không đến sớm một bước, hiện nay thần kiếm đã không biết rơi vào tay ai.

Liên tục tìm vài đêm liền, nhưng mỗi đêm Sở Lạc Lạc đều phải thất vọng mà trở về nhưng là nàng vẫn không bỏ cuộc.

“Nữ nhân.” Viên thủy tinh đen trong lòng rốt cục không nhin được mà cất tiếng.

Viên thủy tinh kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói chuyện, lúc này mở miệng, nhất định là có manh mối gì. Vì thế Sở Lạc Lạc dừng bước, lấy viên thủy tinh đen ra.

U Phượng hóa thành chim nhỏ đã nhìn chăm chăm viên thủy tinh. Tuy rằng Lạc Lạc nói tảng đá kia có lòng hại nàng nhưng mà cần thận một chút vẫn tốt hơn.

“Người có chuyện muốn nói với ta?”

Viên thủy tinh im lặng một lúc mới nói: “Theo quan sát của ta, tiểu tử kia hẳn là đến từ Ma giới, mà tác dụng của ma pháp trận trên cái vòng kia của người cũng là đả thông Ma giới và nhân gian.”

Sở Lạc Lạc sửng sốt, nàng cũng từng đoán như vậy nhưng mà cũng chỉ là đoán mà thôi. Không ngờ viên thủy tinh đen này lại có thể nhận biết được cái ma pháp trận kia.

“Như vậy ý của người là?”

“Buông tha cho việc tìm kiếm tiểu tử kia đi, dù sao là hắn tự mình bỏ đi, còn không bằng đem thời gian này để tu luyện tinh thần lực. Người cũng đừng quên người đã hứa với ta.” Viên thủy tinh nói.

Sở Lạc Lạc không chút do dự phủ định đề nghị của viên thủy tinh: “Ta không quên lời hứa kia, nếu như ta đã hứa hẹn thì nhất định sẽ làm được. Nhưng là ta sẽ không buông tay việc tìm kiếm Lãnh Nguyệt, nếu hắn đã gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì ta thế nào cũng phải nhìn thấy hắn vẫn bình an mới có thể yên tâm.”

Viên thủy tinh yên lặng một hồi, dường như phát ra một tiếng than nhẹ, nữ nhân này, thực sự là không có biện pháp với nàng mà.

“Một khi như vậy, để tránh lãng phí thời gian, ta cho người một hướng đi.”

Nga? Chẳng lẽ lúc Lãnh Nguyệt rời đi còn để lại manh mối gì?

Viên thủy tinh tiếp tục nói: “Người âm thầm đi theo sau đám người tìm thần kiếm kia đi, ta tin là không bao lâu người sẽ nhìn thấy hắn.”

“Ý của người là thần kiếm kia có liên hệ với Ma giới?” Sở Lạc Lạc dò hỏi, vì sao nàng lại không cảm nhận được lực lượng hắc ám kia.

“Sẽ không sai đâu, thanh kiếm kia là đến từ Ma giới. Điều này ta tuyệt đối sẽ không cảm giác sai.”

Sở Lạc Lạc tin tưởng lời nói của viên thủy tinh đen, bởi vì quá khứ, nó có thể dễ dàng cảm giác được lực lượng hắc ám này.

“Người vốn dĩ là ai? Vì sao lại bị phong ấn trong tảng đá này?” Sở Lạc Lạc không nhận được, đặt câu hỏi. Nghi vấn này đã ở trong lòng nàng một thời gian dài rồi.

“Ta? Ha ha...” Viên thủy tinh đen cười khề, đây là lần đầu tiên Sở Lạc Lạc có cảm giác trong thanh âm kia không có sự cuồng vọng, giờ phút này ngược lại còn có chút bi thương.

Viên thủy tinh nói: “Chuyện đã rất lâu, rất lâu rồi. Chuyện cũ này, có lẽ ta đã sớm quên rồi.”

“Như vậy, người tịch mịch sao?” Bi thương trong giọng nói của hắn làm cho nàng không khỏi lên tiếng hỏi.

Bỗng nhiên viên thủy tinh bỗng sáng lên, như là lóe lên. Lúc Sở Lạc Lạc nghĩ rằng hắn muốn nói chuyện thì hào quang lại dần dần ảm đạm xuống rồi tắt hẳn.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Dưới Trăng Sáng

Hoàng hôn đỏ thắm như lửa dần ảm đạm xuống mới có một vầng trăng khuyết yên lặng nhô lên.

Trong phòng chưa thắp nến, có một người đơn độc đứng trước cửa sổ, đôi tay tuyệt đẹp buông xuống, trấn định tự nhiên, xinh đẹp như lan.

Trong tay hắn nắm một thanh tiểu đao mà bạc nhưng thần thái của hắn lại có một loại nhàn nhã thản nhiên không nói lên lời.

Thanh tiểu đao kia mỏng như cánh ve, tuy có hàn quang loé qua nhưng lại không có nửa tia sát khí. Trên gương mặt mang theo ý cười, ôn nhu như hoa sen, hắn cứ nhiên lại dùng thanh đao trên tay, cẩn thận cắt tỉa bồn hoa đặt trước cửa sổ.

Nhưng mà, khi trong phòng truyền đến tiếng vang rất nhỏ, thanh tiểu đao nhàn nhã kia bỗng nhiên có được sát khí.

“Tam hoàng tử, thật nhàn hạ.”

Người tới mở miệng nói, cho dù trong phòng có chút tối tăm nhưng vẫn có thể thấy được hắn có một mái tóc dài màu bạc mềm mại và một đôi con ngươi màu bạc hẹp dài.

“Ta nên gọi ngươi là gia chủ Lãnh gia hay là lâu chủ Giáng Vân lâu đây?” Đầu ngón tay Mộ Dung Liên khẽ nhúc nhích, thanh tiểu đao màu bạc kia liền biến mất vô tung vô ảnh. Đao của hắn dường như đã trở thành một bộ phận trên cơ thể hắn, không có ai biết đao của hắn là từ nơi nào lấy ra.

“Lời của Tam hoàng tử thật buồn cười, có lẽ tại hạ nên gọi điện hạ là người đứng đầu Long Ẩn.” Lãnh Tiêu Nhiên cũng không trả lời câu nói của Mộ Dung Liên mà còn phản lại một lời.

Con người đen của Mộ Dung Liên lặng lẽ nhìn Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên vốn dĩ là một đứa con thứ không hề thu hút ở Lãnh gia, nghe nói mẫu thân của hắn là một ca kỹ người Hồ, từng danh chấn đế đô. Năm đó có không biết bao nhiêu vương công quý tộc từng khuynh đảo vì nàng nhưng nàng lại ngoài dự đoán của mọi người, bị gia chủ Lãnh gia, cũng chính là phụ thân của Lãnh Tiêu Nhiên, nạp làm thiếp.

Theo tình báo của Mộ Dung Liên, Lãnh Tiêu Nhiên là một người mồ côi từ trong bụng mẹ, chưa bao giờ gặp qua mẹ đẻ. Hắn ở Lãnh gia bị đối xử lạnh nhạt, cho đến khi con trưởng của Lãnh gia vô năng mà thiên phú của Lãnh Tiêu Nhiên bị phát hiện. Cho nên Lãnh gia quyết định đưa hắn đến Thánh Vân học viện, sau khi học thành tài có thể trợ giúp huynh trưởng.

Nhưng cố tình là dung mạo của Lãnh Tiêu Nhiên giống mẫu thân đến tám phần, cho dù chỉ là một đứa nhỏ cũng đã có dung nhan mê hoặc lòng người. Hơn nữa người của Lãnh gia cũng không thừa nhận thân phận của hắn cho nên đã cho hắn uống một viên thuốc ma pháp. Thuốc này làm biến đổi màu tóc và màu mắt của hắn, cũng bắt hắn không được nhận là người của Lãnh gia, phải dùng tên giả là Tiểu Nhan.

Ngày hắn học thành tài trở về nhà, không biết đã sử dụng thủ đoạn gì, thế nhưng lại có thể trong vòng ba tháng ngắn ngủi thay thế được con trai trưởng của Lãnh gia, trở thành gia chủ. Giáng Vân lâu cũng xuất hiện trong một năm ấy nhưng không có ai đem tổ chức tình báo này liên hệ với Lãnh Tiêu Nhiên.

Ngay cả tổ chức Long Ẩn mà mẫu thân Mộ Dung Liên lưu lại cũng không tìm ra thân phận thực sự của lâu chủ Giáng Vân lâu mà chỉ có thể tra

ra mục đích thành lập Giáng Vân lâu là vì tìm một người...

Nhưng mà mấy ngày trước Mộ Dung Liên nhận được thư do chính tay lâu chủ Giáng Vân lâu, trong thư viết một chút chuyện bí mật của hoàng gia, lại có liên quan đến cái chết của mẫu phi hãn. Cho đến vừa rồi hãn mới biết được, thì ra Lãnh Tiêu Nhiên chính là lâu chủ của Giáng Vân lâu.

Đối mặt với người của hoàng tộc, dưới ánh mắt sáng như ngọc của Mộ Dung Liên nhìn chăm chăm, Lãnh Tiêu Nhiên cũng không có một chút không tự nhiên nào, bình tĩnh giống như chính hãn mới là chủ nhân nơi này.

Mộ Dung Liên mỉm cười, tựa như gió xuân khẽ lướt qua mặt, lập tức sát khí hoàn toàn biến mất.

“Ta đối với việc mà Lãnh huynh đề nghị, có chút hứng thú, mời ngồi xuống nói chuyện.”

Mộ Dung Liên phất tay một cái, một người mặc áo đen tử trong không khí xuất hiện, mà sự xuất hiện của hãn, chỉ vì châm một cây nến.

Đôi mắt bạc chớp động, Lãnh Tiêu Nhiên phong thái thông dong, khoe miệng mỉm cười mang theo vài phần mỉa mai.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, hai bên trò chuyện với nhau thật vui vẻ, hơn nữa còn đạt thành một hiệp nghị. Vì biểu thị thành ý, Lãnh Tiêu Nhiên còn muốn thu thập tất cả những tình báo có ích giao cho Mộ Dung Liên.

Vào đêm trăng hôm ấy, một kẻ thù chung đem hai người không chút liên quan lại liên hệ với nhau.

Khi Lãnh Tiêu Nhiên rời đi, nhìn trăng sáng treo trên cao, không biết nghĩ tới cái gì, khoe miệng hãn lộ ra một chút ý cười hiếm thấy, đó là một

loại ý cười ôn nhu tới cực điểm.

Thân ảnh cô độc hành tẩu trong đêm này thấp giọng tự hỏi: “Còn có vài ngày nữa, hẳn là có thể đến kịp đi?”

Ngay vào lúc Lãnh Tiêu Nhiên rời đi, Mộ Dung Liên cũng ở trong phòng nhìn lên bầu trời, trên không trung là một vầng trăng khuyết.

Còn vài ngày nữa là Trung thu.

Mỗi năm đến ngày này chính là có thể để cho hắc tướng niệm thân nhân của hắc, mẫu

phi của hắc, người mà hắc chưa từng gặp mặt. Hắc chỉ có thể thông qua bức vẽ lúc còn sống của bà mà nhận ra được mình và bà có mấy phần giống nhau.

Còn có một người, cũng ở trong một đêm trăng sáng, ban cho hắc sinh mệnh lần thứ hai. Cách ngày ước định không đến một năm nữa. Không biết vì sao hắc lại cảm thấy hơn một năm đã qua này lại dài như thế, so với những ngày hắc chịu thống khổ của Thiêu Hồn chú còn dài hơn.

Thân phận hoàng tử cũng không phải thứ mà hắc ao ước nhưng mà nay, thù lớn chưa trả, nếu như có một ngày có thể tiêu dao dưới ánh trăng, đây mà là thứ mà cả cuộc đời này hắc tìm kiếm.

--

Dưới lời điều nghị của viên thủy tinh đen, Sở Lạc Lạc quyết định điều tra theo phương hướng thần kiếm.

Chỉ là những người trong Vân Đô thành ngày càng điếm cuồng, đội ngũ tìm kiếm cũng ngày càng lớn mạnh. Vân Đô hiện nay đã không còn vẻ an tĩnh bình an của trước kia nữa.

Cũng bởi vì vậy mà Sở Lạc Lạc phải đuổi theo một đám người tìm kiếm để điều tra manh mối nhưng là nghe nói người có được thần kiếm là một dân chúng bình thường chưa bao giờ cầm kiếm. Vậy mà cũng phải hy sinh mười kiếm sĩ nổi danh mới có thể đoạt được thần kiếm từ tay hắn, mà thần kiếm hiện nay không biết đã rơi vào tay người nào. Nghe nói đến chuyện như thế này, số người tìm kiếm lại càng tăng theo cấp số nhân, đội ngũ ngày càng lớn mạnh.

“Nếu cứ tìm như vậy không không phải biện pháp tốt.” Sở Lạc Lạc nói: “U Phương, chúng ta chia nhau ra tìm đi!”

U Phương trong hình hài một con chim nhỏ do dự một hồi mới mở miệng nói: “Chia nhau ra cũng được, chỉ là người nhất định không được hành động lỗ mãng.”

Sở Lạc Lạc gật đầu hứa hẹn, hai người cùng thi triển ma pháp cảm ứng lẫn nhau.

Vì là chia nhau ra tìm nên U Phương cũng hoá thành hình người, một nam nhân tuấn tú lập tức xuất hiện trong bóng đêm.

Trước khi rời đi, đôi mắt trong suốt màu ô liu bỗng nhiên sâu sắc nhìn nàng nói: “U Phương là tên gọi chung của một loài, trong lúc tìm người người cũng đừng quên nghĩ cho ta một cái tên nha!”

Trong mắt Sở Lạc Lạc hiện lên ý cười nói: “Ta đã nghĩ ra rất nhiều cái tên rồi nhưng không phải là người đều không vừa lòng sao?”

“Người còn dám nói, người chính là nhìn thấy cái gì liền đặt tên theo cái đó.” Thanh âm thanh thúy như thuỷ tinh lộ ra vài phần ai oán, U Phương nói: “Ta thực hoài nghi lúc người đặt tên cho cái tiểu tử bị mất tích kia chính là vừa vận thấy được một vầng trăng sáng.”

Sở Lạc Lạc sững sốt, hình như... quả thật là như vậy. Nhưng mà, U Phương này làm sao biết được.

“Yên tâm, ta... ta nhất định sẽ cẩn thận nghĩ tên cho người!”

Thấy nàng trịnh trọng đồng ý như vậy, U Phương khẽ cười, tao nhà không nói lên lời.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Bi Thương Dưới Ánh Trăng

Cho đến hai ngày sau, viên thủy tinh đen nói không thể cảm giác được chút khí tức hắc ám nào, xem ra, thần kiếm này so với trước kia càng thêm không khéo. Không thể dễ dàng bỏ qua con đường thần kiếm cho nên Sở Lạc Lạc quyết định ngày mai lại tiếp tục tìm.

Mới trở lại phòng, U Phượng liền nằm trên chiếc giường mềm mại, một bộ dạng cực kì hưởng thụ.

Sở Lạc Lạc nhú mày nhìn hắc, U Phượng đón nhận ánh mắt của con người màu hổ phách kia, lộ ra biểu tình ai oán.

Từ sau khi xuất hiện một màn xấu hổ ngày ấy, hắc cũng không nằm trên chiếc giường này, kia rõ ràng không phải lỗi của hắc. Aizz... hắc đã mấy ngày không được ngủ trên giường rồi.

“Hôm nay nói gì thì nói ta cũng phải ngủ giường, ta sẽ không đứng đây. Thật vất vả tiến giai thành thánh thú hoá thành hình người, lại phải mỗi ngày bốn ba tìm người, còn chưa được hưởng thụ qua đái ngộ lúc làm người, nay của ngủ trên giường cũng là một loại hi vọng xa vời.” Nói xong hắc còn đem đầu dán vào gối, nhẹ nhàng cọ cọ.

Sở Lạc Lạc không khỏi cảm thấy buồn cười, không phải chỉ là nằm giường thôi sao?

“Được rồi, vậy tặng cho người đi!”

Nghe vậy, U Phương bĩu môi, đây không phải hiệu quả mà hấn muốn nha! Hấn thực sự là càng tiến càng thụt lùi, xem ra hấn hoá hình người còn không được hoan nghênh như lúc ở hình thú nha!

Nhưng là khi hấn đang muốn mở miệng nói gì đó thì Sở Lạc Lạc cũng đã nằm ở trên kháng.

Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng hít thở.

“U Phương...” Một goiing nữ phá vỡ yên tĩnh.

“Ân?” Ánh mắt U Phương ở trong bóng tối loé ra ánh sáng mỏng manh.

“Chờ ta đạt đến tu vi ma đạo sư, chúng ta liền khế ước đi?”

Tâm U Phương khê động, ở Thánh Vân đại lục, con người khi còn sống chỉ có thể khế ước với một ma thú, nếu như là khế ước rồi, cả đời này hấn chỉ có thể đi theo bên cạnh nàng, nhưng là phương thức ở chung như vậy, ổn không?

“A, đến lúc đó rồi nói sau, hiện tại người, còn kém xa lắm...”

“Thực đáng ghét, người không thể đáp ứng trước để cho ta một chút động lực sao!”

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng cười khê của U Phương.

Sáng hôm sau, Sở Lạc Lạc từ trong giấc ngủ nặng nề tỉnh lại liền cảm giác được chỗ cổ truyền đến hơi thở ấm áp, còn có bàn tay to gác ở bên hong, không khỏi buồn bực. Sao lại thế này a.

Đợi nàng quay đầu muốn chất vấn thì mới phát hiện khuôn mặt tuần tú kia lại ở gần như vậy, chóp mũi nàng thiếu chút nữa là đụng tới chóp mũi của hấn. Hơi thở nam tính đập vào mặt, nàng theo bản năng lùi thân thể về phía sau, trên mặt nhất thời nóng lên.

“Chào buổi sáng, Lạc Lạc...”

U Phượng làm như không có việc gì chào hỏi, hai tròng mắt mê ly, giống như trong lúc nửa mơ nửa tỉnh.

“Thoạt nhìn người tối qua ngủ không tồi.”

“Đúng vậy, là một đêm mộng đẹp.”

“Thánh thú có thể nằm mơ hay không ta cũng không biết, nhưng mà, người không cần giải thích một chút sao?”

“Ân? Giải thích?”

Cho đến khi con người hồ phách trừng mắt liếc hẩn một cái, hẩn dường như rất hưởng thụ, mới chậm rãi mở miệng: “Dường như là ngủ ở kháng lâu thành quen. Tối qua nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được, không biết như thế nào lại quay lại ngủ ở trên kháng. Aizz, có lẽ hoá thành hình người không lâu, còn ngủ giường chưa quen.”

Sở Lạc Lạc thực không biết nói gì, ngày hôm qua là ai nói sẽ không đứng dậy khỏi cái giường kia, kết quả còn ngủ không được, thật sự là có khuynh hướng tự ngược.

“Vậy đem móng vuốt của người lấy ra, ta phải tu luyện buổi sớm.”

U Phượng cũng không dám được một tắc lại muốn tiến một thước, lập tức buông tay ra.

“Aizz, thật muốn sớm đạt tới cảnh giới ma đạo sư.”

U Phượng dựa đầu chon ở trên gối, bên trên còn có mùi hương của nàng, hẩn lưu luyến không rời đi...

Nhưng là nàng vẫn còn quá nhỏ, bất cả là thân thể hay tình cảm, nàng dường như vẫn dậm chân tại chỗ, ngay cả hân cũng đã phát hiện ra tâm tình của mình, vậy mà nàng...Nhưng mà hiện tại trong mắt của nàng trừ ma pháp ra còn có những thứ khác, coi như là có tiến bộ không phải sao?

Mà hân không phải là nhớ lão bằng hữu nên mới rời khỏi Huyết Sắc Chi Lâm mà tìm kiếm, nàng, đến lúc nào mới có thể nhận ra đây?

Cho đến khi Sở Lạc Lạc sửa sang tốt quần áo, quay đầu liếc nhìn hân, cái liếc mắt kia giống như gọi hân.

U Phương dương môi cười khế, tựa như gió xuân thổi qua, hóa thành chim nhỏ đậu trên vai của nàng.

Bóng đêm nồng đậm, trăng sáng vẫn treo cao như cũ, bầu trời vẫn lóe ra những ánh sao như bình thường, nhưng mà, tối nay nhất định không yên ổn.

“Ngay tại phụ cận vùng tây nam ngoài thành, ta cảm thấy được lực lượng hắc ám.”

Khi đến đó, khí tức hắc ám dồn dập mà đến, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng cảm giác được. Tìm mấy ngày nay, cuối cùng cũng có chút kết quả. Nàng rõ ràng sử dụng Phi hành Chú và thân pháp Lực Quang để chạy về phía Tây nam.

Vùng ngoại thành tây nam này không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Sở Lạc Lạc đang trôi nổi giữa không trung cũng cảm thấy mùi máu tươi từ phía dưới truyền đến, mùi máu nồng đậm khiến nàng buồn nôn.

Đợi nàng nhìn xuống cũng không khỏi hoảng sợ, phía dưới thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, thi thể không có cái nào đầy đủ, trên đất đầy những phần tay chân thân thể đứt lìa.

Dưới ánh trăng, phía trước, chỉ thấy một nam nhân tóc đen nắm thanh kiếm trong tay, đâm vào trong ngực của một thiếu niên tóc dài màu đỏ.

“Lãnh Nguyệt...”

Sở Lạc Lạc kinh hoàng hô to một tiếng, nam nhân tóc đen ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một chút ý cười quý dị.

Là Lãnh Nguyệt! Người này giết Lãnh Nguyệt!

“Quang chi lợi nhân...” (mũi tên ánh sáng sắc bén)

Sở Lạc Lạc trong cơn giận dữ, quang nguyên tố ở trong bàn tay hóa thành một mũi tên ánh sáng. Quang mang chói mắt át cả ánh trăng, lại chiếu sáng quang cảnh bi thảm ở vùng ngoài thành tây nam.

Theo chú ngữ niệm ta, mũi tên ánh sáng ở trong lòng bàn tay xé ngang trời chém xuống, thế nhưng lại có thể kéo dài hơn mười trượng, như một tia chớp đánh thẳng vào nam nhân tóc đen.

Công kích quang minh ma pháp! Người kia đồng tử co rút lại, vội vàng hô to:”Ấm chi viêm tường (bức tường lửa hắc ám)

Ngọn lửa màu đen từ trong không khí xuất hiện che ở phía trước, ngọn lửa hóa thành bức tường cao. Mũi tên ánh sáng khảm vào bên trong ngọn lửa, lửa cháy mang theo khí tức hắc ám lập tức bao vây mũi tên

“Không có gì mạnh hơn sao?” Tóc mái của nam tử tóc đen rất dài, che khuất nửa gương mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng của hắn dương cao, lộ ra ý cười châm chọc mà đặc ý.

Nụ cười của hắn bỗng nhiên cứng đờ, mũi tên ánh sáng đã xuyên thấu qua ngọn lửa đen của hắn, đánh thẳng vào vai trái của hắn.

Nam tử còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì bả vai vì bị mũi tên đánh trúng mà nổ tung, thân thể đập vào cây đại thụ phía sau. Miệng hăn phun ra máu tươi, vẻ mặt không thể tin được dừng ở cô gái trước mắt hăn.

Đôi mắt màu hổ phách bề ngỗ đứng trên tất cả đang bốc cháy lửa giận hừng hực, quả cầu ánh sáng chiếu rọi dung mạo của cô gái, xinh đẹp mê người, nhưng ở trong mắt của nam tử tóc đen thì lại giống như tử thần.

Lần đầu tiên hăn có cảm giác gần với cái chết như vậy, nam tử tóc đen không khỏi hô lớn: "Tiểu chủ tử, cứu ta!"

Bàn tay cầm quả cầu ánh sáng đang muốn đánh vào đầu của nam tử tóc đen thì phía sau bỗng có động tĩnh.

Cùng lúc đó, Sở Lạc Lạc kinh hoàng xoay người, ngay tại trong nháy mắt kia, tức giận trong mắt đều biến thành vui sướng.

"Tỷ tỷ." Một cánh tay tái nhợt lạnh lẽo cầm ở cánh tay của nàng, thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, dưới sợi tóc điểm lệ đỏ bừng là một đôi mắt đỏ tươi lóe ra hồng quang quý dị.

"Lãnh Nguyệt, ngươi không sao chứ?"

Nhìn Lãnh Nguyệt êm đẹp đứng ở trước mặt, Sở Lạc Lạc cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng nàng không có chú ý tới cánh tay kia của Lãnh Nguyệt nắm một thanh kiếm.

"Cẩn thận." Viên thủy tinh đen bỗng nhiên hô to một tiếng.

Vui sướng trên mặt của Sở Lạc Lạc nhất thời cứng lại, dưới chân lão đảo một cái rồi ngã xuống phía sau. Cánh tay tái nhợt lạnh lẽo lúc đó đỡ lấy lưng của nàng nhưng mà, đã có một thanh kiếm sắc bén cắm ở trước ngực của nàng, dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo quý dị

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Cửu Vĩ Linh Hồ

Bị người mình tín nhiệm phản bội, đau thấu tâm can.

Sở Lạc Lạc mở to đôi mắt màu hổ phách, trong mắt chứa đầy khiếp sợ, nhìn gương mặt kia, đôi môi khẽ nhúc nhích nhưng lại không thể thốt lên lời.

Đáng giận! Nữ nhân này làm hấn mất nửa cái mạng!

Nam nhân tóc đen đứng lên, liếm đi vết máu trên khoé miệng, trong mắt hiện lên sát ý, năm ngón tay vươn ra, đánh tới gương mặt Sở Lạc Lạc.

Một chương đánh đến, nam tử tóc đen không hề phòng bị, thân thể bị đánh bay đi, ngã trên mặt đất.

“Tiểu... Tiểu chủ tử”

Rất đáng sợ, tiểu chủ tử sau khi hoàn toàn thức tỉnh, khí tức hắc ám trên người khiến người ta vô cùng sợ hãi. Đôi mắt đỏ rực tựa như thanh kiếm sắc bén xuyên thấu hắc. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì chỉ sợ hắc đã chết trăm ngàn lần rồi.

Hắn lập tức kinh sợ, vội vàng quỳ rạp xuống đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Nàng, là người mà người có thể chạm vào sao?” Trong lời nói của Lãnh Nguyệt có một loại hàn ý khiến cho trái tim người kia băng giá. Tuy rằng

vẫn là gương mặt kia nhưng Sở Lạc Lạc cuối cùng cũng không thể nhìn thấy nét ngây thơ hồn nhiên của ngày xưa.

Lúc này Sở Lạc Lạc cảm thấy cả người không còn sức lực, nàng âm thầm niệm chú nhưng cũng không có phản ứng gì, dường như ma lực trên người nàng đều bị hấp thu.

“Tỷ tỷ, vô dụng thôi...” Hắc nói: “Người không cần những sức mạnh này, về sau, liền để Lãnh Nguyệt đến bảo vệ người đi!”

Lời này là có ý gì, trong lòng Sở Lạc Lạc cảm thấy lạnh lẽo.

“Thả... Buông ra!” Sở Lạc Lạc dẫy dựa muốn đứng dậy nhưng lại hoàn toàn không có một tia khí lực, ngay cả lời nói cự tuyệt mãnh liệt, cũng là vô lực như thế.

“Tỷ tỷ thân ái của ta, người muốn rời khỏi ta?” Lãnh Nguyệt nhẹ nhàng nở nụ cười, tiếng cười tà mị tới tận xương: “Ta đã sớm biết, nếu người trở nên mạnh mẽ thì sẽ rời khỏi ta, ha ha... Về sau, người sẽ không bao giờ cần đến những sức mạnh đó nữa.

Hắc dùng một ánh mắt sâu thẳm tựa như bóng đêm nhìn nàng, lặng lặng nhìn, làm cho nàng cảm thấy lạnh lẽo thấu tâm.

Nam tử tóc đen thấy tiểu chủ tử không hề trách tội hắc liền tự mình đứng lên. Khi hắc nhìn thấy thanh kiếm đâm vào người nữ nhân kia, nhìn thấy hoa văn trên thân kiếm, hắc mới hiểu rõ. Thì ra Vương tử điện hạ dùng thanh kiếm này để hấp thụ ma lực của nữ nhân kia.

Thanh kiếm này cũng không phải là thần kiếm gì cả mà là bảo vật đến từ ma giới, là thanh kiếm của Ma vương bệ hạ.

Người phạm khi sử dụng, không quản là người dùng hay là người bị thương thì cũng đều bị thanh kiếm này hút hết sức mạnh. Hắc giống như là

sứ giả của Ma vương, mục đích đến nhân giới ngoại trừ reo rắc hắc ma pháp ở Thánh Vân đại lục ra thì còn một mục đích khác, chính là tìm kiếm tiểu Vương tử mà Ma vương đã đưa tới nhân gian. Hắc cũng đem sức mạnh mà thần kiếm hút được chuyển hoá thành sức mạnh hắc ám để trợ giúp Vương tử thức tỉnh, kế thừa sức mạnh vốn có của hắc.

Cho nên, một màn vừa rồi mà Sở Lạc Lạc mới chứng kiến, sở dĩ đem kiếm đâm vào ngực Lãnh Nguyệt chỉ là vì để cho hắc hấp thu năng lượng ở trên kiếm mà thôi.

Thời điểm hắc tìm được Vương tử, nếu như Vương tử đang mắc nạn hoặc không hề có tu vi gì thì Ma vương bề hạ sẽ đưa một đứa bé khác đến nhân giới để tiến hành kiểm tra. Nhưng là khi hắc gặp được Lãnh Nguyệt, năng lực của Lãnh Nguyệt cũng đã vượt qua tưởng tượng của hắc, cho nên hắc không chút do dự quyết định trở thành tùy tùng của Lãnh Nguyệt. Hắc tin tưởng rằng, một thời gian nữa, vị Vương tử không được Ma vương coi trọng này sẽ tiến một bước lớn, đi đến ngai vàng.

“Dạ Thương, khởi động truyền tống trận.”

“Dạ, tiểu chủ tử.” Nam tử tóc đen quỳ gối xuống, cung kính nói.

Lãnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói lộ ra âm hàn nói: “Ta nghĩ rằng người chỉ có một chủ nhân là ta.”

Nghe vậy, sau lưng Dạ Thương lạnh toát, mồ hôi lạnh dường như thấm ướt lưng áo, nhanh chóng sửa miệng nói: “Dạ, chủ nhân!”

Sau đó hắc lấy ra một thanh tiểu đao, nhanh chóng cắt một đường ở đầu ngón tay. Máu chảy ra, hắc niệm chú ngữ, thu hồi tiểu đao, tay phải ấn xuống mặt đất. Trên mu bàn tay phải hiện ra một hoa văn tỏa ra hào quang. Hoa văn này lấy thân thể hắc làm trung tâm mở rộng ra xung quanh. Nếu như Sở Lạc Lạc có thể nhìn thấy, nàng nhất định sẽ phát hiện ra hoa văn

này so với pháp trận trên chiếc vòng cổ mà nàng mua được ở cửa hàng ma pháp giống nhau như đúc.

“Đáng giận!”

Bỗng nhiên, viên thủy tinh đen từ trong lòng Sở Lạc Lạc bay ra, nhanh chóng bay thẳng về cái trán của Lãnh Nguyệt. Lãnh Nguyệt hơi ngẩn ra, lập tức thần, nhẹ nhàng hút một hơi. Viên thủy tinh đen chỉ còn cách mi tâm của hắn một tấc thì bỗng nhiên dừng lại. Chỉ thấy khí đen mà viên thủy tinh phát ra đang bị Lãnh Nguyệt hút vào miệng.

Hào quang của viên thủy tinh tắt hẳn, rơi thẳng xuống đất, Lãnh Nguyệt phát ra một tiếng cười lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi cũng dám đối đầu với ta!”

Nói xong, tay hắn phát ra một quả cầu sáng màu đen như lốc xoáy, đánh thẳng về phía viên thủy tinh ở trên đất.

Trên mặt đất lập tức xuất hiện mười cái hố nhỏ, viên thủy tinh đen đã không cánh mà bay.

“Ngươi...” Thấy Lãnh Nguyệt đánh rơi viên thủy tinh đen, trong lòng Sở Lạc Lạc tức giận không chịu nổi.

Lãnh Nguyệt nhìn Sở Lạc Lạc mang vẻ mặt tức giận, tà tà cười nói: “Tỷ tỷ, ngươi trước hết vẫn là tự lo cho mình chút đi.”

Nói xong, tay trái hắn nâng lên đập vào gáy Sở Lạc Lạc. Sở Lạc Lạc đã mất đi toàn bộ ma thuật lập tức ngất đi.

Hai má lạnh như băng của Lãnh Nguyệt dán vào gương mặt của nàng lầm bầm nói: “Chúng ta về nhà đi!”

“Chủ nhân, ma pháp trận đã hoàn thành”

Ôm thiên hạ trong lòng, Lãnh Nguyệt đi về phía ma pháp trận.

Nhưng vào lúc này, một cơn gió quỷ dị thổi qua, Lãnh Nguyệt không hề phòng bị chính là trong nháy mắt này, trong lòng của hắn đã trống rỗng.

Mà bên sườn trái cách đó không xa, có một con thú màu bạc trắng, dưới ánh trăng bộ lông của nó như được dát bạc. Người mà nó ngậm trong miệng chính là Sở Lạc Lạc.

“Cửu Vĩ Linh Hồ!” Lãnh Nguyệt hung hăng nói ra, sát ý hiện lên trong đôi mắt đỏ như máu kia.

Ma thú cửu giai, Cửu Vĩ Linh Hồ, là sinh vật nhanh nhất trên mặt đất, khó trách có thể cướp đi Sở Lạc Lạc từ tay hắn trong nháy mắt.

Cửu Vĩ Linh Hồ ngậm cô gái trong miệng, một đôi mắt bạc hẹp dài, câu hồn đoạt phách, cũng nhìn Lãnh Nguyệt như lâm phải đại địch.

Lãnh Nguyệt vươn hai tay ra, một đoàn khói đen từ tay hắn trào ra, trong nháy mắt liền tràn ngập nơi huyết tinh này. Những thi thể nằm đầy trên đất khi tiếp xúc với khói đen bỗng nhiên mở to hai mắt. Một cánh tay trên mặt đất rất nhanh bò tới, mắt thấy sẽ bắt được phía sau của Cửu Vĩ Linh Hồ, bỗng nhiên cái đuôi quật ra, một trận cuồng phong nổi lên. Thi thể từ phía sau đánh tới lập tức bị quét đi. Mà phía trước mười thi thể được tiếp xúc với khói đen đang giương nanh múa vuốt về phía Cửu Vĩ Linh Hồ, dung tốc độ quỷ dị đánh tới.

Lúc này, Lãnh Nguyệt phi thân lên trời, co năm ngón tay hô: “Thu hồi!”

Thanh kiếm đâm vào ngực Sở Lạc Lạc nghe đến lệnh này lập tức bay ra khỏi ngực nàng, nàng sau khi chết đi cũng không rên một tiếng.

Thanh kiếm kia rơi vào tay Lãnh Nguyệt, hắn khẽ nhếch môi mỉm cười, nhẹ nhàng phi xuống.

Thi thể bị quét đi chạy về rất nhanh, Cửu Vĩ Linh Hồ bị bao vây tứ phía, phía trên đầu nói đúng là Lãnh Nguyệt đang cầm ma kiếm. Nó đang định nhả Sở Lạc Lạc ra để phát động công kích thì...

“Băng Phong Đại Địa...” (Đóng băng toàn mặt đất)

Một giọng nam truyền đến, hai mắt Cửu Vĩ Linh Hồ hiện lên một tia vui mừng, khí thể như sấm rền, từ khe hở giữa các thi thể thoát ra ngoài.

Thời gian như ngừng lại một khắc này, bởi vì trong phạm vi mấy chục thước nơi Cửu Vĩ Linh Hồ vừa đứng, thậm chí ngay cả Lãnh Nguyệt ở trên không trung cũng bị đóng băng.

Một nam tóc dài màu bạc từ không trung bay xuống kích động hô: “Hồ Bạch, nàng như thế nào rồi? Mau giao nàng cho ta”

Cửu Vĩ Linh Hồ thuận theo đem cô gái đang ngậm trong miệng nhẹ nhàng thả trên tay hắt. Lãnh Tiêu Nhiên kích động tiếp nhận Sở Lạc Lạc, còn không kịp xem xét vết thương của nàng.

Lúc này, thanh âm băng nứt vang lên, nhìn lên, giữa không trung, trên người Lãnh Nguyệt đang bị đóng băng đang tản ra từng trận khói đen. Hàn băng vô cùng chắc chắn lập tức bị vỡ vụn!

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Đoạt

“Thanh kiếm này là giả!”

Chỉ thấy một thiếu niên giơ cao thần kiếm lên, hơn mười người vây xung quanh hắn, giương giương mắt hổ, nếu không phải là sợ hãi uy lực của thần kiếm thì chỉ sợ bọn họ đã sớm xông lên.

“Cái gì?! Thần kiếm là giả?”

Đám người nhất thời nổ tung, nếu thanh kiếm này là giả, vậy kiếm thật ở nơi nào?

Thiếu niên giơ thanh kiếm lên chính là Sở Hiên, vừa rồi khi hắn vào đến nơi này, chỉ thấy có một người sắp chết đoạt được thanh kiếm này. Vì thế, sau khi đánh bại người đang phát điên kia xong thì hắn lấy được kiếm này.

Thần kiếm vừa đến tay đã có mười tên truy đuổi chạy đến.

“Các vị trăm ngàn lần không được dễ dàng tin tưởng lời nói tiểu tử này.”

“Đúng vậy, có lẽ là hắn lừa chúng ta.”

Một đêm này, U Phượng và Sở Lạc Lạc lại tách ra hành động, phương hướng của hắn là phía đông nam Vân Đô thành. Trong không khí truyền tới mùi máu tươi nồng đậm khiến cho hắn chú ý, khi hắn đi vào, chính là nhìn thấy một màn như vậy.

“Nếu không tin các người tự đến kiểm tra.” Sở Hiên thấy mọi người như hồ rình mồi, không khỏi cầm thanh kiếm trong tay cắm xuống đất, phong

độ làm ra một tư thế mời.

Nhìn thấy thiếu niên này bình tĩnh như thế, trong lòng mọi người chột dạ lại càng không dám tiến lên, chỉ sợ là có âm mưu gì.

“Nhất định là có bẫy, mọi người không được mắc lừa!” Trong đám người có người hô to.

“Đúng, khẳng định là có bẫy.”

“Mọi người trước tiên xử lí tiểu tử này rồi nói sau.”

Tình thế vốn rất đáng ngờ, hơn nữa còn có người ở giữa châm ngòi, mọi người lập tức cầm vũ khí trong tay chỉ thẳng vào Sở Hiên.

Sở Hiên không khỏi sửng sốt, theo trực giác hy vọng ở đám người phía sau.

Triệu Tử Kính cũng đã từng cầm thanh kiếm kia, hẳn đương nhiên cũng biết là giả. Nhiều năm ở bên cạnh Đại hoàng tử, hẳn người được mùi vị âm mưu, chỉ sợ người có được thần kiếm thật cố ý tạo ra để khiến cho mọi người rối loạn.

Lúc này, đối mặt với quần hùng giết người đỏ mắt đã sắp nhập ma, trong lòng Triệu Tử Kính đã nhanh chóng phân tích. Thần kiếm thực sự là giả nhưng mà đám người này đều là những người có chút danh tiếng trên giang hồ, nếu như rat ay với bọn họ, không cần biết là ai thắng ai thua đều nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của Đại hoàng tử. Hiện tại, kẻ địch của đám người kia chỉ có Sở Hiên, cho nên hẳn căn bản không cần phải thò chân vào vũng nước đục này.

Sau khi cân nhắc rất nhanh xong, Triệu Tử Kính quyết định hy sinh Sở Hiên, hẳn phát tay phải, ý bảo đám người phía sau chậm rãi lui về.

Giới cho một tên Triệu Tử Kính.

Không nghĩ tới tình huống sẽ trở nên như vậy, Sở Hiên tuy tức giận nhưng cũng không

còn cách nào bởi vì mấy chục người kia đã bao vây Sở Hiên.

Tham lam khiến cho bọn họ mất đi lý trí, mấy tháng qua truy đuổi thần kiếm, giết chóc đã khiến cho bọn họ sinh ra tâm ma.

Đánh hay là không đánh.

Nếu đánh thì hẳn còn có một con đường sống, nhưng mà từ nay về sau thanh danh của hắn sẽ sụp đổ, nếu như không đánh, chỉ còn một con đường chết.

Ngay tại thời điểm Sở Hiên nắm chặt thanh kiếm đưa ra lựa chọn sống hay chết thì trên bầu trời cư nhiên lại rơi xuống những bông tuyết.

Là tuyết, hay là máu?

Nếu là tuyết vì sau lại có màu sắc tiên diễm mộng ảo như thế, thậm chí so với hoả diễm sáng ngời trong đêm tối còn huyền lệ hơn. (Huyền lệ = Huyền hoặc, mê hoặc + Mĩ lệ)

Nếu như là máu, vì sao trên bầu trời lại rơi xuống mưa máu, không cảm thấy một chút huyết tinh nào, thậm chí so với đám mây nơi chân trời còn lung linh hơn.

Tuyết, hay là máu, rơi xuống trên người, trong lòng mọi người liên bình tĩnh trở lại, dừng động tác trong tay.

Ngay tại một chớp mắt kia, có một bóng dáng cũng có màu sắc tiên diễm như vậy từ không trung bay xuống, cũng lén lút mang đi một người. Nhưng

mà mọi người còn đang si mê trong cảnh đẹp kia, khi bọn hắc tinh lại, đã không còn bóng dáng của Sở Hiên nữa.

“Người là ai?”

Sở Hiên khi bị người ta nhắc lên thì đã tỉnh lại, nhận ra người cứu hắc là một nam tử xa lạ mặc y phục màu quất, anh khí bức người, khí thế bất phàm.

“Xem ra tư chất của người quả thật không tồi, cư nhiên nhanh như vậy có thể tỉnh táo lại từ mộng cảnh mà ta chế tạo ra.” U Phượng nói, thanh âm mang theo một chút khen

ngôi.

Đây là lần đầu tiên nghe được thanh âm như vậy, Sở Hiên không khỏi sửng sốt, thiên âm trong truyền thuyết có lẽ chính là như thế này.

“Người...vì sao lại cứu ta?” Sở Hiên lại một lần nữa hỏi, ngay lúc này đây, trong mắt của hắc đã phòng bị. Vừa mới nhận được 1 lần phản bội khiến cho hắc không thể sinh ra lòng cảnh giác đối với nam tử xa lạ này, cho dù nam tử này là ân nhân cứu mạng của hắc.

Lúc U Phượng đang lo lắng nên trả lời thế nào thì khuôn mặt mỉm cười bỗng nhiên cứng đờ, đôi mắt màu ô liu tràn đầy khiếp sợ.

Sở Hiên nghĩ rằng người như nam nhân trước mặt này cho dù núi thái sơn có sập cũng không chớp mắt, mặt không đổi sắc, rốt cục là chuyện gì xảy ra lại có thể làm cho hắc hiện ra vẻ mặt như vậy.

Khi ý niệm này vừa mới toát ra trong đầu Sở Hiên thì nam nhân vốn dĩ vẫn đứng trước mặt đã biến mất không thấy đâu nữa.

--

“Buông người trong tay ra, ta sẽ tha chết cho người!”

Băng vốn rất chắc chắn đã vỡ tan, Lãnh Nguyệt đứng giữa không trung, tay hãn cầm thần kiếm, một đầu tóc dài màu đỏ rực tung bay theo gió. Trên người hãn mặc một bộ đồ đen, quanh thân có khí đen quanh quẩn, cả người dường như muốn dung nhập vào trong bóng tối, hoặc là nên nói, hãn chính là hiện thân của bóng tối.

Lãnh Tiểu Nhiên nhìn đôi mắt đỏ như máu kia, mắt bạc tràn đầy sát khí. Hãn chưa từng mở miệng nhưng hành động của hãn đã biểu lộ quyết tâm của hãn.

Một tay ôm thiên hạ trong lòng, tay kia tụ tập năng lượng, trong nháy mắt, trước mặt Lãnh Tiểu Nhiên nổi lên 1 trận gió lốc cuồn cuộn. Đó là gió lốc từ băng tuyết tạo thành, được cải tạo từ chiêu thức Băng Phong Bạo! Gió lốc này đem mọi vật biến thành tuyết trắng, đóng băng tất cả, Bạo Phong Tuyết.

Chỗ bị Bạo Phong Tuyết quét đến, tất cả đều là hàn băng, hàn băng qua đi, mọi vật bị đóng băng lập tức vụn nát, hóa thành băng vụn.

Mắt thấy Bạo Phong Tuyết sẽ cuốn lấy Lãnh Nguyệt nhưng hãn đang đứng giữa không trung lại không có một tia hoảng hốt, bên môi nổi lên ý cười, tà khí thịnh phóng.

“Phượng Hoàng Niết Bàn...”

Chiêu thức khiến cho Lãnh Tiểu Nhiên cảm thấy ngoài ý muốn từ trong tay Lãnh Nguyệt thi triển ra.

Một con phượng hoàng lửa màu đen từ phía sau hãn bay ra, ngón trỏ của hãn nhẹ điểm, phượng hoàng lửa vỗ cánh giữa không trung, gào thét lao về phía Bạo Phong Tuyết.

Đồng thời là ma pháp cấp cao, thắng bại ở chỗ ma lực của ai mạnh hơn, năng lực điều khiển của ai cao hơn.

Lãnh Nguyệt là người thông minh ra sao, chỉ cần là chiêu thức mà hắn thấy Sở Lạc Lạc thi triển ra, lại nghe nàng niệm chú ngữ 1 lần, hắn liền có thể học được.

Mấy tháng này, thần kiếm lay dấn không ít huyết tinh hấp thụ không biết bao nhiêu năng lượng, vô số ma lực đều bị nó hấp thu, hơn nữa vừa rồi thanh kiếm này còn hấp thu ma lực của đại ma pháp sư Sở Lạc Lạc.

Lãnh Nguyệt tuy có ma lực mạnh nhưng nếu nói về thao túng ma pháp thì Lãnh Tiêu Nhiên tuyệt đối mạnh hơn.

Băng hỏa đánh nhau trong nháy mắt khi băng tan rồi thì Lãnh Nguyệt huy động thần kiếm, giống như 1 vầng trăng khuyết màu đen rạch giữa không trung.

Cửu Vĩ Linh Hồ rít gào 1 tiếng, trong miệng thổi ra gió mạnh, ngăn cản kiếm thế, ngoài dự đoán của mọi người, kiếm thế bị Cửu Vĩ Linh Hồ ngăn chặn đã lệch khỏi quỹ đạo. Tiếp theo nó nhảy lên, cao khoảng một trượng, thân hình thật lớn giống như bay lên, trong miệng phun ra cầu lửa.

“Đã quên người còn có con súc sinh này!” Vung kiếm phá đi cầu lửa, trong giọng nói của Lãnh Nguyệt mang theo tức giận.

Ma pháp trận truyền tống đến ma giới đã khởi động một thời gian rồi, tuy rằng Lãnh Nguyệt hấp thu được năng lượng thật lớn nhưng những năng lượng này là cứng rắn bị ép vào cơ thể hắn, hiện nay hắn vẫn chưa thể phát huy toàn lực.

“Ha ha ha... Ma giới quỷ mị, nghe theo triệu hồi của ta, Quần Ma Loạn Vũ.”

Truyền tổng trận tỏa sáng, vô số quỷ mị bay ra, đám quỷ mị này không mạnh nhưng số lượng rất nhiều, cực kỳ khó xử lý. Lãnh Tiêu Nhiên 1 tay che chở Sở Lạc Lạc, một tay công kích, mà Cửu Vĩ Linh Hồ cũng đang chiến đấu với quỷ mị cuồn cuộn không ngừng.

Bỗng nhiên, đồng tử màu bạc co rút lại, thì ra là Lãnh Nguyệt ẩn phía sau quỷ mị phi thân đến, mắt thấy ngón tay tái nhợt sẽ chạm vào thiên hạ đang mê man trong lòng, Lãnh Tiêu Nhiên vươn tay tạo ra 1 lá chắn.

Móng tay bén nhọn mà sắc bén dài ra, xuyên thủng lá chắn bằng, sắc mặt Lãnh Tiêu Nhiên trắng bệch, trên cánh tay hiện ra 5 vết thương, sâu đến nỗi có thể nhìn thấy được xương cốt.

“Nghịch Hỏa Hồng Liên.” (Hoa sen đỏ cháy rực)

Một thanh âm trong suốt truyền đến.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Vô Sắc Chi Hoả

“Nghịệp Hoả Hồng Liên...”

Một thanh âm trong suốt truyền đến, tuy chưa thấy người nhưng mà những nơi có khí tức hắc ám lập tức đẩy hên những đoá sen đỏ rực cháy yêu dã.

Ngón tay tái nhợt sắp chạm vào Sở Lạc Lạc thì bị lửa đỏ quấn quanh, hơi dừng một chút. Lãnh Tiêu Nhiên nhin đau tung ra một chiêu, thừa dịp này mượn lực phản lại nhảy

ra sau mấy trượng.

Mắt thấy sẽ thành công lại gặp phải một kẻ phá đám ngoài ý muốn, Lãnh Nguyệt không cam lòng, đang muốn thừa thắng xông lên thì một nam tử một thân trường bào màu quất đáp xuống trước mặt hắn. Diễm lệ, ngọn lửa đỏ bùng cháy rực giống như vô số con rắn nhỏ màu đỏ vờn quanh thân thể của hắn.

“Mang nàng đi.” U Phượng nói.

Vẫy tay một cái, hoa sen lửa cháy lên thiêu đốt hết quý mị ma giới ở nơi đây, ngay cả đám quý mị vừa ra khỏi truyền tống trận cũng không trốn khỏi một kiếp này. Khi quý mị tiếp xúc với lửa trong nháy mắt liền hoá thành khói đen cuồn cuộn, trong không khí tràn ngập hương vị hư thối, tội ác.

Lãnh Tiêu Nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra người này đúng là nam tử hắn đã gặp trong Huyết Sắc Chi Lâm. Quả nhiên là người kia quen biết Cổ

Vân Lạc. Mặc dù không biết người này là ai nhưng tâm tư Lãnh Tiêu Nhiên tinh tế cỡ nào, khi nam tử kia xuất hiện, ra chiêu chống đỡ cho hắn thì hắn đã có kết luận. Nam tử này ít nhất là trước mắt vẫn đứng cùng một bên với hắn.

Đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra vẻ cảm kích, khẽ gọi một tiếng: “Hồ Bạch.”

Nghe được tiếng gọi của chủ nhân, Cửu Vĩ Linh Hồ cũng không ham chiến mà lập tức chạy tới. Lãnh Tiêu Nhiên ôm thiên hạ trong lòng, nhẹ nhàng nhẩy lên trên lưng Linh

Hồ.

Lãnh Nguyệt rốt cục thiếu kiên nhẫn, mặc dù không biết rõ thực lực của người trước

mắt nhưng mà lấy tốc độ của Cửu Vĩ Linh Hồ, nếu như để cho nó rời đi thì sẽ khó mà

đuổi theo được.

“Đừng mong có thể rời đi! Dạ Thương, chặn bọn họ lại!” Vừa hô, Lãnh Nguyệt vừa nhanh chóng giơ tay trái ra, từ đó một tia sáng đen ngòn bắn vào cơ thể của Dạ Thương.

Dạ Thương lúc trước đã bị trọng thương, sau lại trúng phải chiêu Băng Phong Đại Địa của Lãnh Tiêu Nhiên thì thương càng thêm thương nhưng sau khi được Lãnh Nguyệt ban cho sức mạnh hắc ám trong mắt hắn lập tức lóe lên hồng quang. Lấy 1 tốc độ quỷ dị bay về phương hướng của Cửu Vĩ Linh Hồ.

Cùng lúc đó, Lãnh Nguyệt giơ thanh kiếm trên tay phải lên, đem năng lượng lớn ở trong cơ thể rót vào thân kiếm, lập tức, trên thân kiếm hiện lên

hoa văn hình rồng. Rồng đen rít gào, đầu rồng vươn ra, phun ra một ngọn lửa màu đen.

“Nghịệp Hỏa Hồng Liên, cũng chỉ thường thôi, để cho người biết 1 chút lợi hại của Địa Ngục Minh Hỏa!”

Chưa đợi hẳn nói xong, Địa Ngục Minh Hỏa đã phát ra, hoa sen lửa yêu đã thối nhưng lại bị lửa địa ngục cắn nuốt. Trong mắt Lãnh Nguyệt vừa lộ ra tia đắc ý thì lại lập tức phát hiện ra có chỗ không ổn. Ngọn lửa màu đen quần quanh ngọn lửa đỏ rực thối nhưng lại không thể thương tổn đến nó.

“Địa Ngục Minh Hỏa rất lợi hại sao?” U Phượng nở nụ cười khế, trong tiếng cười mang theo khinh thường.

Ngọn lửa màu trắng, một loại trắng gần như trong suốt từ bàn tay U Phượng phát ra. Ngọn lửa nhìn như mỏng manh nhưng khi nó chạm tới lửa địa ngục màu đen thì lại không bị cắn nuốt, ngược lại là ngọn lửa màu đen từng bước bị đánh lui. Trong vòng phạm vi một mét lập tức biến thành một màu tuyết trắng trong suốt, phẳng phất như có bông tuyết từ không trung rơi xuống.

“Vô Sắc Chi Hỏa...” (Ngọn lửa không màu)

Cảnh giới cao nhất của hỏa diễm chính là không có màu sắc.

Vô Sắc Chi Hỏa bình thường chính là tương đương với uy lực của Địa Ngục Minh Hỏa cấp 6. Tuy rằng Vô Sắc Chi Hỏa của người này không tính là thuần khiết, vẫn còn mang theo màu trắng nhưng vậy cũng là tương đương Địa Ngục Minh Hỏa cấp 4. Mà thực lực hiện nay của Lãnh Nguyệt chỉ có thể phát ra Địa Ngục Minh Hỏa cấp 3 đã là cực hạn.

Lúc Lãnh Nguyệt còn đang khiếp sợ thì lại vô cùng tức giận bởi vì Dạ Thương đã bị Lãnh Tiêu Nhiên đánh bại, Cửu Vĩ Linh Hồ lướt gió mà đi, lúc này đười vượn theo đã không còn kịp nữa. Vốn dĩ ý định của Lãnh Nguyệt

là muốn Dạ Thương trì hoãn Lãnh Tiêu Nhiên, đợi khi hắn giết tên không mời mà đến này xong sẽ đoạt lại tỷ tỷ nhưng không nghĩ tới thực lực của người này lại cao hơn hắn.

Nam nhân này rốt cuộc là ai? Vì sao lại ngăn cản mình?

Lãnh Nguyệt trong cơn giận dữ đem toàn bộ hận ý đổ trên người nam nhân trước mặt này. Hai mắt hắn màu đỏ tươi, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu đỏ, máu tươi tới thân kiếm, khói đen quanh quần, hào quang mãnh liệt phát ra. Rồng đen phun ra hỏa diễm, so với vừa rồi còn nồng đậm hơn.

Chiêu thức tự tổn hại bản thân để có sức mạnh này!

U Phượng trong lòng thất kinh, Lãnh Nguyệt dùng chính là phương thức tự dùng tu vi của mình để tăng lên thực lực trong nháy mắt. Nhưng mà, mục đích của hắn là đưa Sở Lạc Lạc đi đã sớm đạt được, còn ở lại đây tham chiến để làm gì?

Sức mạnh tăng lên trong nháy mắt, Địa Ngục Minh Hỏa đã đạt đến cấp 5. Khi ngọn lửa màu đen xuyên qua ngọn lửa màu trắng trong suốt thì không biết có phải là do quá mức khinh địch không mà nam tử mặc y phục màu trắng lại không kịp tránh né. Thấy ngọn lửa màu đen kia vừa vặn đánh trúng mục tiêu, hai mắt màu đỏ của Lãnh Nguyệt hiện lên một chút vui mừng.

Nhưng là, 1 giây sau, vui sướng liền biến thành tức giận, thì ra hắn tự tổn hại tu vi của mình lại chỉ đánh trúng một cái tàn ảnh. Nam tử mặc trường bào màu trắng kia sớm đã yên lặng rời đi.

Đêm chưa lạnh, khi đang cấp tốc chạy trốn trên lưng Hồ Bạch, Lãnh Tiêu Nhiên gắt gao ôm chặt Sở Lạc Lạc. Một giọt nước mắt mặn đắng yên lặng không 1 tiếng động rơi xuống, rơi đúng vào khóe miệng của người

trong lòng Sở Lạc Lạc đang mê man không biết mơ thấy gì bỗng nhiên phát ra 1 tiếng nói mê :”Đừng khóc..”

Mắt bạc hơi ẩm ướt, lại 1 giọt nước mắt nóng bỏng xẹt qua 2 má, không biết nhớ tới cái gì hăn vội vàng đem nước mắt lau đi nhưng mà độ mạnh yếu ở cánh tay lại vô ý tăng lên, dường như muốn đem thiên hạ trong lòng khám sâu vào cơ thể mình.

Đêm đen, ngoại ô thành, phía tây nam.

Hai nam tử tựa như bóng đêm, thân hình dần dần chìm xuống, đã có nửa người tiến vào bên trong truyền tống trận. Một người trong số đó, mắt đỏ, tóc hồng, hăn lẩm bẩm nói:”Tỷ tỷ, ta nhất định sẽ trở về đón ngươi...”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Mất Đi Ma Lực

Cửu Vĩ Linh Hồ chở hai người Lãnh Tiêu Nhiên và Sở Lạc Lạc chạy vội trong bóng đêm, nó phóng qua tường cao của Thánh Vân học viện, dưới ánh trăng, bộ lông màu bạc mờ hồ loé sáng.

Trong Thánh Vân học viện, người tài vô số, ma thú cửu giai xuất hiện làm cho rất nhiều người chú ý, trong đó cũng có một lão nhân bởi vì địa điểm mà Cửu Vĩ Linh Hồ đáp xuống đúng là ngoài cửa phòng của ông.

Khi Mặc Vô vừa mở cửa ra, Lãnh Tiêu Nhiên lòng như lửa đốt lập tức ôm một người xông vào, bùm một tiếng quỳ xuống, vẻ mặt bi thương thì thầm: “Mặc lão, cứu nàng, cứu nàng...”

Đợi sau khi nhìn rõ tướng mạo của người mà Lãnh Tiêu Nhiên ôm trong lòng xong, Mặc Vô vô cùng hoảng sợ. Sở Lạc Lạc là đứa nhỏ mà ông yên tâm nhất, làm sao lại rơi vào tình trạng này.

“Trước đừng hoảng hốt, nàng vẫn còn sống.”

Mặc Vô xem mạch một hồi, trong ánh mắt liền hiện lên vài phần kinh ngạc, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng: “Nàng bị vật gì làm bị thương? Vết thương ở chỗ nào?”

Nghe được nàng vẫn còn sống, Lãnh Tiêu Nhiên mới hơi yên lòng một chút, lúc này hẳn đã không thất kinh giống như vừa rồi liền đem mọi chuyện hẳn nhìn thấy nói ra.

Trong khoảng thời gian này, tuy Lãnh Tiêu Nhiên không ở Vân Đô nhưng thông qua mạng lưới tình báo của Giáng Vân Lâu hãn cũng đã biết đến sự kiện thần kiếm vừa rồi. Hơn nữa nam nhân đánh nhau với hãn hôm nay, đúng là người của Ma giới.

Khi nam nhân mắt đỏ kia dùng móng tay phá hồng lá chắn bằng thì Lãnh Tiêu Nhiên đã liên tưởng tới đêm đó ở Vân Quy Thành, lúc sắp gỡ được mặt nạ của Sở Lạc Lạc thì cũng có một cánh tay quý dị vươn ra từ mặt nạ. Lập tức, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên tràn ngập lửa giận bởi vì chỉ có người nàng cực kì tín nhiệm mới có thể ở trước mặt nàng mà xúc phạm đến nàng.

“VẬY NÀNG...” Lãnh Tiêu Nhiên sốt ruột muốn biết tình hình hiện tại của nàng vội vàng hỏi.

Mặc Vô nghe xong, nhanh chóng nhíu mày, khi cúi đầu suy nghĩ mới phát hiện ra cánh tay phải của Lãnh Tiêu Nhiên có vết máu loang lổ. Cổ tay áo đã rách tươm, bên trên có năm miệng vết thương mơ hồ có thể thấy cả xương. Thì ra mùi máu tươi mà lúc trước ông ngửi được là xuất phát từ người này.

“Lãnh tiểu tử, trước xử lí miệng vết thương trên cánh tay người đã. Ta muốn đi tìm một người, y thuật của nàng so với ta còn cao minh hơn, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Nói xong, Mặc Vô bỗng biến mất, nửa khắc sau liền trở lại, đi theo phía sau ông là một phụ nhân có gương mặt hiền lành phúc hậu.

Khi phụ nhân này xuất hiện thì nhìn thấy một nam tử tóc bạc và một nam tử mặc y phục màu quất đứng ở đầu giường, cũng tò mò đánh giá hai nam nhân này.

Ngay tại khi Mặc Vô vừa rời đi thì U Phượng vừa vặn chạy về. Ma thuật cảm ứng lẫn nhau của hãn và Sở Lạc Lạc vẫn còn cho nên có thể dễ dàng tìm đến nơi này. Khi hãn đến nơi chính là thấy Lãnh Tiêu Nhiên si ngốc

nhìn dung mạo đang mê man kia, không có một chút phòng bị. Nếu như là lúc này có người muốn giết hắn, quả thật là dễ như trở bàn tay.

Từ miệng của Lãnh Tiêu Nhiên, U Phương biết được Sở Lạc Lạc cũng không nguy hiểm đến tính mạng liền nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lúc này nhìn thấy Mặc Vô đem một phụ nhân đến, hai người tự giác nhường đường.

Phụ nhân đưa tay áp lên trán của Sở Lạc Lạc, nhắm mắt lại, niệm lên chú ngữ, chỉ chốc lát sau, bà mở to hai mắt, trong mắt kèm theo tia kinh ngạc và không thể hiểu nổi.

“Ba người các người, tạm thời quay đầu lại đi, ta muốn kiểm tra vết thương trên ngực của nàng.” Phụ nhân nói, trong giọng nói có chút nghiêm túc.

Khi phụ nhân nhìn thấy vết sẹo năm xưa của Sở Lạc Lạc lại hít vào một ngụm khí lạnh.

“A Mặc, tình hình như thế nào?” Mặc Vô có chút không yên lòng mở miệng hỏi.

“Đứa nhỏ này có thể còn sống, thật đúng là kỳ tích.” Phụ nhân nói: “Nhìn vết thương cũ trên ngực nàng mà nói, nàng nhiều nhất chỉ có thể sống đến mười tuổi, hơn nữa kinh mạch đã bị phá hủy, đừng nói là tu luyện ma pháp, thậm chí thân thể còn không khỏe, mạch bằng người bình thường.

Nhưng mà không biết nàng đã dùng phương pháp gì lại có thể tu bổ tốt kinh mạch, hơn nữa kinh mạch so với người bình thường còn kiên cường, dẻo dai hơn, chỉ là, vẫn để lại hậu hoạn.”

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy, sắc mặt cứng đờ. Trước kia sau khi Sở Vương gia lâm nạn, Sở Hàn đoạt vị, hạ sát tâm đối với hai huynh muội Sở

Hiên, Sở Lạc Lạc. Hành vi của hắc được hoàng hậu của Thiên Kỳ Quốc ủng hộ, tuy nhiên, một đám đông sĩ trung thành mang theo Sở Hiên và tiểu quận chúa lúc đó vẫn còn trong tã lót né tránh sự truy đuổi của sát thủ. Nghe nói khi đó tiểu quận chúa bị kiếm đâm trúng ngực, mọi người đều nghĩ tiểu quận chúa lúc đó chết đi. Ngay cả Lãnh Tiêu Nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy Sở Lạc Lạc cũng cảm thấy kinh ngạc. Thì ra tiểu quận chúa chân chính đã tạ thế vào năm mười tuổi, như vậy linh hồn của Cổ Vân Lạc hắc là khi đó mới tiến vào thân thể này. Thế nhưng thời điểm lần đầu tiên bọn họ gặp lại, hắc lại không nhận ra, thậm chí còn làm ra hành động khiến nàng chán ghét.

Nàng đứng một chút, nhìn sắc mặt khó coi của ba nam nhân, giải thích nói: “Các người nói đêm nay nàng lại trúng một kiếm vào ngực nhưng mà ta cũng không phát hiện thấy miệng vết thương, cũng không có chỗ nào bị chảy máu. Sau khi cẩn thận xem xét ta mới phát hiện đó là bởi vì người đâm nàng cũng không muốn lấy đi tính mạng của nàng mà là muốn nàng mất đi ma lực, nếu như đem kiếm kia đâm lệch một chút thì nàng có thể lại một lần nữa tu luyện lại, nhưng cổ tình kiếm kia lại đâm vào vết thương cũ của nàng. Chỉ sợ từ nay về sau nàng không thể ngưng tụ nguyên tố ma pháp được nữa!”

Những lời này như một lưỡi dao sắc nhọn cắt vào lòng Lãnh Tiêu Nhiên, đau thấu tâm can,. Thân hình cao ngất lao đảo muốn ngã, vì sao như vậy, một lần lại một lần bỏ qua nàng. Vì sao hắc không thể đuổi đến nhanh hơn một chút, nếu như hắc không trở về, vẫn ở bên cạnh nàng thì sẽ không xuất hiện những chuyện như vậy. Hối hận giằng xé thân thể của hắc, ngay cả linh hồn cũng giống như bị xé rách. Hắc nắm chặt tay, ngay cả móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không nhận ra.

Sau khi U Phượng nghe thấy câu nói kia cũng cứng ngắc đứng ở một bên, trong mắt là kinh ngạc không thể tin được. Bởi vì hắc biết ma pháp đối với Cổ Vân Lạc có ý nghĩa như thế nào, nó so với sinh mạng của nàng còn

quan trọng hơn. Nếu như nàng biết chuyện này, thì..... hậu quả, hẳn thật không thể tưởng tượng nổi

“Chẳng lẽ không có cách nào chữa khỏi sao?” Mặc Vô cũng vô cùng khiếp sợ và đau lòng nhưng dựa vào kinh nghiệm sống của mình hẳn nghe ra lời nói của phụ nhân còn che dấu tin tức.

“Cách thì có cách, nhưng mà....” Một câu phụ nhân vừa nói ra, trong mắt hai người vốn dĩ hồi hận không thôi lập tức hiện ra ánh sáng mừng như điên.

“Nhưng mà cái gì?” U Phượng khẩn trương hỏi

“Cách thì có cách, nhưng mà...” Một câu phụ nhân vừa nói ra, trong mắt hai người vốn dĩ hồi hận không thôi lập tức hiện ra ánh sáng mừng như điên.

“Nhưng mà cái gì?” U Phượng khẩn trương hỏi.

“Luyện được sư! Nếu như có thể tìm được luyện được sư thì nàng còn có khả năng khôi phục ma lực.”

Luyện được sư, một nghề nghiệp từ xa xưa, Thánh Vân đại lục hiện nay đã không còn mấy người, luyện được sư có tài chân chính lại càng hiếm. Mặc Vô và Cổ Vân Lạc cũng đã từng nghiên cứu về được liệu nhưng cũng chỉ là biết chút da lông mà thôi.

Thời điểm Cổ Vân Lạc ẩn cư ở Huyết Sắc Chi Lâm đã từng chế tạo ra một cái ao ma pháp, việc này cũng đã vận dụng kiến thức về luyện được. Nhưng mà phần lớn trong đó là được liệu quý hiếm mà nàng tốn nhiều năm tìm được lại kết hợp với vong linh ma pháp, tốn rất nhiều thời gian mới có thể tạo thành cái ao ma pháp kia.

Nhưng mà luyện dược sư chân chính thì không giống vậy. Bọn họ có thể từ trong những vật ngoài tự nhiên lấy ra nguyên tố ma pháp lại dùng những nguyên tố này để chế tạo ra thuốc ma pháp, thuốc này bất kì ai cũng có thể sử dụng, cho dù là người không có ma lực.

Nghề nghiệp này tất nhiên là vô cùng được hoan nghênh nhưng mà luyện dược sư lại cực kì thừa thớt bởi vì người bình thường chính là đem nguyên tố trong tự nhiên trực tiếp hút vào cơ thể để chuyển hóa thành ma lực nhưng luyện dược sư thiên phú còn có khả năng thực thể hóa những nguyên tố đó thành nguyên tố thể để sử dụng.

--

Sáng sớm hôm sau, Sở Lạc Lạc từ trong mê man tỉnh lại.

Khi nàng mở mắt ra, nhìn thấy những người đứng ở xung quanh giường cũng cảm thấy kinh ngạc một phen. Mặc lão, U Phương, phụ nhân đã từng gặp ở Tầng Thư Các, thậm chí còn có cả Lãnh Tiêu Nhiên!

Trong khoảnh khắc khi phát hiện ra Lãnh Tiêu Nhiên, thân thể của nàng căng thẳng, lập tức trở nên cảnh giác. Nhìn thấy ý phòng bị trong đôi mắt màu hổ phách, nội tâm Lãnh Tiêu Nhiên co rút đau đớn, tất cả, đều là vì tên hạ nhân mà hấn hại chết...

“Đây là có chuyện gì? Vì sao lại lại nằm ở đây?” Có nhiều người ở đây như vậy, Lãnh Tiêu Nhiên kia cũng sẽ không dám làm gì nàng. Sở Lạc Lạc yên tâm dò hỏi, trong mắt không khỏi có chút mê mang.

Mọi người đều im lặng, không biết nên mở miệng như thế nào. Bỗng nhiên, Sở Lạc Lạc dường như nghĩ đến cái gì, nhìn U Phương, giật mình nói: “Người tại sao...” U Phương luôn luôn hóa thành chim nhỏ để che dấu thân phận nha, tại sao nàng vừa trở lại thì lại thấy hấn hóa thành hình người trước mặt người khác. Mà người ở trong phòng này cũng không nói gì, chỉ

dùng một ánh mắt lo lắng nhìn nàng. Nàng có cái gì khiến cho mọi người phải lo lắng sao?

“Nha đầu, chuyện ta sắp nói ra, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, trăm ngàn lần không được kích động.” Mặc Vô gương mặt nghiêm túc, sâu xa nói.

Sở Lạc Lạc tuy thấy kì lạ nhưng vẫn gật đầu.

“Tối hôm qua sau khi người bị trúng một kiếm, hôn mê bất tỉnh, là Lãnh Tiêu Nhiên đưa người tới nơi này. . .”

Mặc dù có chút bất kính nhưng Sở Lạc Lạc vẫn nhin không được mà cắt ngang lời của lão nhân. Cái gì mà trúng kiếm, cái gì mà được Lãnh Tiêu Nhiên cứu về, nàng không phải là đang nằm mơ chứ?

“Lão nhân, lời nói của người sao ta nghe lại không hiểu gì hết vậy?”

Sở Lạc Lạc suy tư một hồi nói. . “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Ta sao lại không nhớ gì hết?”

Nhìn thấy vẻ mặt mê man của Sở Lạc Lạc, U Phượng lo lắng không thôi, không khỏi bật thốt lên hỏi: “Người không nhớ một người tên là Lãnh Nguyệt sao?”

Lãnh Nguyệt? Nghe cái tên này Sở Lạc Lạc cảm thấy trước ngực hơi đau đốn nhưng mà trong đầu không có chút ấn tượng nào với cái tên này, vì thế nàng nhẹ nhàng lắc đầu.

U Phượng sững sốt lại hỏi vài vấn đề nữa thì mới phát hiện ra, chỉ cần những chuyện có liên quan đến Lãnh Nguyệt, Sở Lạc Lạc đều quên hết, những chuyện khác nàng đều nhớ rõ. Người kia, vốn là người nàng tín nhiệm, vì thế khi bị hãm làm bị thương, trong óc nàng tự động loại bỏ tất cả

những gì liên quan đến người đó. Điều này có thể thấy được người kia đã khiến nàng vô cùng tổn thương!

Mặc Vô mặc dù không biết chuyện của Lãnh Nguyệt nhưng cũng đoán được người kia chính là người đã đâm Sở Lạc Lạc bị thương, mà hẳn chính là người đang giữ thần kiếm, cũng chính là người của Ma giới. Ông đau lòng nhìn Sở Lạc Lạc, chuyện như vậy, có lẽ quên đi cũng tốt!

Sau lần cắt ngang nho nhỏ, Mặc Vô trở về chuyện chính, nói sự thật khó nói lên lời kia ra.

Sở Lạc Lạc lúc đầu còn không tin nhưng sau khi âm thầm vận động ma lực của mình mới phát hiện những lời Mặc Vô nói đều là thật. Lòng nàng lạnh lẽo, kinh ngạc không biết làm sao, chỉ là một lát sau nàng lại trấn tĩnh lại, bộ dạng bình tĩnh khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Mất đi ma lực, không thể sử dụng ma pháp đối với nàng quả thật là đả kích nhưng cũng không nghiêm trọng như bọn họ tưởng tượng. Bởi vì bọn họ không biết khi Sở Lạc Lạc vừa mới nhập vào khối thân thể này thì thân thể gầy yếu đến mức độ nào. Mà nàng cũng đã phải trải qua một thời gian dài cố gắng mới có thể cải tạo khối thân thể này không kém hơn người bình thường là mấy.

Hiện nay, mất đi ma lực chỉ là tạm thời, chỉ cần tìm được luyện dược sư là có thể giải quyết. Hiện tại việc nàng cần làm là lên tinh thần, tìm được cái người luyện dược sư đang lánh đời đó thôi.

Vì thế Sở Lạc Lạc nâng khóe miệng lên cười nói với Mặc Vô: “Ta lúc nào cũng có thể xuất phát!”

Mặc Vô vẫn còn lo lắng, khi nghe thấy lời nói của Sở Lạc Lạc không khỏi vỗ vỗ bả vai nàng cười nói: “Nha đầu! Quả nhiên kiên cường! Không hổ là đồ đệ của ta!”

Sở Lạc Lạc nhe răng cười, lại nghĩ đến cái gì bỗng nhiên hỏi: “Ta sao lại bỗng nhiên gặp chuyện xui xẻo như vậy , là kẻ nào làm ta bị thương? Ta hoàn toàn không nhớ ra”

Phụ nhân vẫn im lặng ở một bên nói: “Có thể là do bị đả kích quá lớn nên mất đi một phần trí nhớ.”

“Lúc ta đi qua nơi đó thì người cũng đã hôn mê, người làm người bị thương. . . Ta chưa từng gặp qua, là một nam nhân có đôi mắt đỏ như máu.” Lãnh Tiêu Nhiên đáp.

Nụ cười của nàng thật đẹp lại chưa từng vì hấn mà nở rộ, nếu có thể, hấn chấp nhận đem tất cả của mình để đổi lấy một ý cười thật lòng của nàng.

“Lúc ấy chúng ta ở bên ngoài đi dạo, sau đó lại tách ra” Nhìn thấy ánh mắt của Sở Lạc Lạc nhìn tới mình, U Phượng lấy một cái cố vô cùng sút sọc: “Thời điểm ta chạy tới thì thấy hấn ôm người, đang chiến đấu với một nam nhân mắt đỏ”

Cuối cùng U Phượng còn bổ sung thêm một câu: “Nam nhân mắt đỏ kia còn muốn ta nhớ kĩ, tên hấn là Lãnh Nguyệt!”

Người kia thế nhưng lại khiến Sở Lạc Lạc tổn thương nặng như thế, hiện tại nếu như Lạc Lạc quên đi hấn như vậy từ nay về sau hấn chính là người lạ. Nói ra tên hấn, để cho nàng nhớ kĩ cũng tốt.

Quả nhiên Sở Lạc Lạc lẩm nhẩm tên này vài lần, trong mắt hiện ra một tia lạnh như băng: “Lãnh Nguyệt sao? Ta nhớ kĩ!”

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Biết Chân Tướng

Phụ nhân lại kiểm tra mạch đập của Sở Lạc Lạc, sau khi chắc chắn không có chỗ nào bất thường mới nói: “ Nếu như có thể tìm được luyện dược sư trị tận gốc vết thương cũ thì sẽ có thể khôi phục ma lực. Chỉ là những luyện dược sư ở Thánh Vân đại lục đã ít lại càng ít, hơn nữa đều là những người tính tình cổ quái, các người định tìm như thế nào?”

Lời này vừa nói ra những người trong phòng đều trầm mặc, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng hiểu được mình quả thực là quá lạc quan rồi.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên đứng ở một bên bỗng mở miệng nói: “Ta có thể có tin tức về chuyện này, cho ta thời gian vài ngày.”

Mặc dù mọi người nói Lãnh Tiêu Nhiên đã cứu mình từ tay Lãnh Nguyệt ra nhưng Sở Lạc Lạc vẫn không hoàn toàn tin tưởng. Thực ra nàng càng tin tưởng là Lãnh Tiêu Nhiên làm vậy là có mục đích khác. Vì thế ánh mắt Sở Lạc Lạc nhìn về phía hắn không khỏi mang theo tia tìm tòi nghiên cứu.

Mặc Vô biết Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân có khúc mắc, nhìn đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên ẩn hiện vài phần đau thương, mở miệng nói: “Lãnh tiểu tử, tin tức của người có chính xác hay không?”

Lãnh Tiêu Nhiên gật đầu đáp: “Hắn là sẽ không sai, tin tức của ta là đến từ Giáng Vân Lô.”

Giáng Vân Lô, sau khi nghe thấy cái tên này, Mặc Vô và phụ nhân không khỏi có chút ngạc nhiên. Đây là tổ chức tình báo kiệt xuất nhất Thánh Vân đại lục. Từ khi xuất hiện vào mười năm trước đã lấy tốc độ phát

triển cực nhanh mà thành lập cơ sở ngầm không chỉ ở khắp ba quốc gia mà còn ở cả Vân Đô.

Từng có lời đồn nói rằng Lâu chủ của Giáng Vân Lâu thành lập tổ chức tình báo này là vì muốn tìm một người, một nữ nhân.

Hơn nữa muốn được Giáng Vân Lâu tiếp nhận nhiệm vụ thì trước tiên phải tìm được địa điểm của phân bộ, lại phải trải qua tầng tầng lớp lớp mới tới được tổng bộ, bảy ngày sau mới có câu trả lời là có tiếp nhận nhiệm vụ hay không. Nhưng mà theo như ý tứ của Lãnh Tiêu Nhiên thì Giáng Vân Lâu khẳng định sẽ tiếp nhận nhiệm vụ của hã, cũng không biết vì sao hã lại có loại tự tin này. Nghĩ đến cái tin đồn kia, Mặc Vô bỗng có một phán đoán, ông dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lãnh Tiêu Nhiên, chỉ thấy hã hô hấp vững vàng, vẻ mặt bình tĩnh. Có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của hã, có lẽ chỉ có nàng đi.

“Ý tốt của người, chỉ sợ ta nhận không nổi!” Sở Lạc Lạc bỗng nhiên mở miệng nói.

Lấy cách làm người của Lãnh Tiêu Nhiên chỉ sợ sẽ không cung cấp tin tức miễn phí cho nàng đi. Bị hã ngoài ý muốn mà cứu một lần, nhân tình này nàng đã gần như trả không nổi rồi.

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy run lên, hiển nhiên là hã không dự đoán được Sở Lạc Lạc sẽ phản ứng như vậy. Đúng vậy, dựa theo tính cách của nàng mà nói, nàng tuyệt đối không nhận sự giúp đỡ của người mình chán ghét.

“Ta...” Khoé môi quyến rũ lúc này lộ ra một chút cười khố. Lãnh Tiêu Nhiên muốn mở miệng lại không biết nói từ đâu.

“Khụ!” Lúc này Mặc Vô khẽ ho một tiếng, nói: “Nếu các người thấy không tiện thì ba người chúng ta tránh đi một chút, các người sau khi nói tốt thì lại gọi chúng ta.”

Nói xong Mặc Vô nháy mắt ra hiệu cho hai người khác, nhìn thấy U Phương đứng ở nơi đó trong mắt có chút không tình nguyện, thấp giọng nói một câu bên tai hắn: “Chẳng lẽ người không mong nàng có thể sớm khôi phục ma lực?”

U Phương mặc dù có chút không vui nhưng vẫn đi theo lão nhân ra ngoài.

Cửa phòng đóng chặt, chỉ để lại Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên.

Trong phòng, im lặng kéo dài. Lãnh Tiêu Nhiên cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, mà Sở Lạc Lạc hơi nhú mày, trong mắt có chút bất mãn và phòng bị.

Nàng vẫn là dẫn đầu phá vỡ sự yên tĩnh này: “Người có cái gì muốn nói thì nói ra đi, lần này người đã cứu ta, có điều kiện gì cứ nói.”

Nhưng mà, nếu là chuyện nàng không muốn làm hoặc không thể làm thì không có cách, dù sao cũng không phải nàng cầu xin hắn cứu mình, trong lòng Sở Lạc Lạc thầm nghĩ.

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên lại là một phen chua xót, hắn ngẩng đầu, cặp mắt màu bạc nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách kia, bỗng nhiên nở một nụ cười. Ngay cả chính hắn cũng không rõ nụ cười kia chất chứa bao nhiêu tình cảm phức tạp. Sở Lạc Lạc nhìn thấy nụ cười kia cũng kinh ngạc, nàng không khỏi nhớ đến cảnh ngày hôm ấy nghe được cái tên Cổ Vân Lạc từ miệng hắn.

“Ta... là... Tiểu Nhan.”

Lời nói ra khiến cho Sở Lạc Lạc cảm thấy ngoài ý muốn. Câu nói này tựa như sét đánh giữa trời quang, thật sự làm cho nàng chấn kinh rồi.

“Tiểu Nhan?”

Cái người tóc xám mắt xám kia, cái thiếu niên vẫn luôn đi theo phía sau nàng kia cùng với nam nhân yêu nghiệt tâm cơ khó lường, đã tâm bừa bừa này? Cho dù thế nào nàng cũng không thể đem hai người nhập làm một được.

Vì thế, sau khi bình tĩnh lại Sở Lạc Lạc đã khôi phục vẻ lạnh lùng như thường ngày: “Tiểu Nhan? Ta chưa từng nghe qua...”

Trong tim Lãnh Tiêu Nhiên hơi đau đớn, dường như có chút kích động, nâng cao âm lượng, ngữ khí có chút ghen ngào: “Cố Vân Lạc, thật sự là ta, là người luôn ở phía sau ngươi... Tiểu Nhan.”

Lần thứ hai nghe được tên kiếp trước của mình từ miệng Lãnh Tiêu Nhiên, hần thễ nhưng lại một lần nữa nhận ra nàng.

Nhìn gương mặt kích động kia, đôi mắt bạc thâm thúy sáng ngời kia, Sở Lạc Lạc nhất thời tin vài phần.

Nhìn thấy biến hoá trên mặt nàng, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên khê vui mừng. Nàng tin, nàng rốt cuộc cũng nguyện ý tin tưởng hẳn.

“Nhưng là... Ngươi làm sao có thể...”

Tiểu Nhan như vậy, trong lúc nhất thời Sở Lạc Lạc vẫn khó có thể chấp nhận.

Nàng thừa nhận, nàng rốt cuộc nguyện ý thừa nhận mình là Cố Vân Lạc. Lãnh Tiêu Nhiên nhất thời kích động không nói nên lời. Chỉ cần nàng tha thứ, thừa nhận nàng là Cố Vân Lạc, nguyện ý tin tưởng vào đồng đội ngày xưa, chỉ cần nàng nguyện ý bắt đầu tin tưởng hẳn, như vậy đã đủ rồi.

Vì thế Lãnh Tiêu Nhiên bắt đầu cùng Sở Lạc Lạc nói về chuyện năm đó sau khi nàng rời đi đã phát sinh những chuyện gì. Nhưng là Lãnh Tiêu Nhiên nói cũng rất mật mờ, chỉ nói hẳn có thân phận là con vợ kế, bị bắt

thay đổi dung mạo tiến vào Thánh Vân học viện như thế nào. Đối với chuyện nhiều năm qua hẳn vẫn tìm tin tức của nàng thì một chữ cũng không nói.

“Không lâu sau khi ta trở về Lãnh gia, đoạt được vị trí gia chủ Lãnh gia. Nhiều năm qua, để giao du cùng đám quyền quý đó đã làm rất nhiều chuyện trái với lương tâm, ví như... bức tử Thanh Diệp.”

Nói tới đây Lãnh Tiêu Nhiên dừng một chút, lưu ý phản ứng của Sở Lạc Lạc, thấy nàng chỉ hơi nhú mi, cũng không giận dữ như trong tưởng tượng của hắn, hắn không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ta như vậy, ngươi còn có thể chấp nhận không?” Ngữ khí của Lãnh Tiêu Nhiên vô cùng cẩn thận, trong đôi mắt bạc thậm chí còn mang theo vài phần cầu xin.

Sở Lạc Lạc nhớ lại thiếu niên khóc dưới tán cây năm đó, trong lòng khẽ thở dài. Nàng từng mong chờ thời khắc gặp lại Tiểu Nhan nhưng lại không ngờ thế sự biến ảo, lại lấy phương thức như vậy để gặp lại. Theo góc độ của hắn mà nói, hắn cũng không có làm sai, chỉ là Tiểu Nhan như vậy, Sở Lạc Lạc chưa từng tưởng tượng qua. Nhất thời, Sở Lạc Lạc không biết trả lời như thế nào.

“Ta... đã không thể được tha thứ sao?”

Trong lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên có một loại thâm lương không nói nên lời, tựa như Tiểu Nhan khi bị bắt nạt lúc trước, Sở Lạc Lạc không khỏi bật thốt lên nói: “Không... Không phải.”

Nghe vậy, trong mắt của Lãnh Tiêu Nhiên phát ra tia sáng mừng như điên, cả người dường như có được sức sống mới, kích động đến nỗi nói không nên lời.

Hắn như thế này, đường như cũng không đáng ghét như vậy. Kì thật thời điểm xác định hắn chính là Tiểu Nhan thì trong lòng Sở Lạc Lạc đã không còn sinh ra hận ý với Lãnh Tiêu Nhiên nữa.

Nàng không khỏi nhe răng cười: “Muốn ta tha thứ cho người mà nói, còn cần phải khảo sát thêm một thời gian nữa đấy, thế nào? Được không?”

Suy nghĩ của Lãnh Tiêu Nhiên đã trở về thời điểm rất lâu trước kia. Ngày ấy, cô gái quát thẳng vào mặt hắn, đối với nàng mà nói, chỉ là do hắn quấy rầy yên tĩnh của nàng hoặc là không quen nhìn thấy hắn yếu đuối nhu nhược.

Nhưng đối với hắn mà nói thì cô gái đứng ở trên cây, phong thái trong trẻo nhưng lạnh lùng ấy lại chính là người cứu rỗi kiếp này của hắn. Là người làm cho trái tim mà hắn vốn nghĩ đã sớm chết lặng lại một lần nữa sống dậy, đập lên.

Vì thế, hắn hơi nhếch khoé miệng, nói ra lời nói năm đó đã từng sáng khoái nói ra: “Đem sau lưng của người, giao cho ta đi...”

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Nam Nhân Mang Mặt Nạ

Khi ba người trở lại phòng đều cảm thấy không khí có biến hóa rõ ràng.

Đặc biệt là U Phượng, hắn đại khái đã đoán được một chút ít, ví như nam nhân này quen biết Lạc Lạc kiếp trước, hơn nữa quan hệ không phải là ít. Hắn cũng không quên một màn trước mộ Cổ Vân Lạc kia.

Tuy rằng hắn không rõ ràng lắm Lạc Lạc sau khi trong sinh có khúc mắc gì với Lãnh Tiêu Nhiên nhưng là sau một hồi nói chuyện với nhau, dường như đã tiêu tan khúc mắc lúc trước.

Nhìn đến Lãnh Tiêu Nhiên lúc này khỏe miệng khẽ nhếch lộ ra ý cười, khác xa với bộ dạng trầm lặng trước kia, trong lòng U Phượng bỗng nhiên có chút khó chịu. Nhưng là hắn không thể không thừa nhận, nam nhân này quả nhiên cũng có chút bản lĩnh, không hổ danh có huyết thống Hồ tộc.

(Cái này giải thích một chút, ở chương có nhắc đến xuất thân của Lãnh ca có nói mẹ anh có huyết thống Hồ tộc, ta lại tưởng Hồ tộc này là tộc người Hồ nên dịch luôn là mẹ anh là người Hồ nhưng bây giờ đến đoạn này mới phát hiện ta Hồ tộc này là tộc hồ ly cho nên phía trước đã dịch sai. Mình sẽ sửa lại chương đó.)

Phụ nhân kia đi đến trước mặt Sở Lạc Lạc, môi khẽ mấp máy, mọi người vừa thấy hoa mắt, trong tay bà đã xuất hiện một quyển sách.

Khi Sở Lạc Lạc lật giở quyển sách mộc mạc này ra thì trong lòng không khỏi vui vẻ. Nội dung của quyển sách này đúng là có liên quan đến Công Kích Tinh Thần. Tuy rằng có chút khác biệt với lời của viên thủy tinh đen

nhưng vẫn có chỗ tương đồng. Quan trọng là những thứ mà trong sách này viết tuyệt đối là tinh túy!

Quyển sách như vậy đối với người mất đi ma lực như nàng mà nói là một bảo bối không thể nghi ngờ. Nhưng là phụ nhân này làm sao có thể có được quyển sách này, hơn nữa nàng vì sao lại muốn đem sách giao cho mình?

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Sở Lạc Lạc, phụ nhân khẽ cười nói: “Người có thể gọi ta là dì Mạc, thời gian trước, Tuyết Nhi nhà chúng ta đã gây nhiều phiền toái cho các người.”

“Về phần quyển sách này, là bản phục chế ta chép lại từ một quyển sách trong Tàng Thư Các, không cần hoài nghi bởi vì ta chính là Các chủ của Tàng Thư Các. Thời điểm lần thứ hai ta giúp người bắt mạch đã âm thầm xem xét tinh thần lực của người, thực sự là vô cùng ngoài dự kiến của ta. Ta đã già rồi, hy vọng quyển sách này có thể ở trong tay người có thể phát huy được uy lực thực sự của nó.

Khó trách Mạc Tuyết có thể học được Công Kích Tinh Thần, thì ra nguyên nhân là bởi vì dì Mạc.

“Người liên yên tâm như vậy?” Sở Lạc Lạc nghi hoặc hỏi, nàng thế nhưng là đại ác nhân đã tát Mạc Tuyết ba cái nha!

Dì Mạc mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Bà sao lại không rõ tính tình không tốt của Mạc Tuyết đây, vốn muốn đưa đi học tập lễ nghi, tu thân dưỡng tính, ai biết nàng thế nhưng lại trốn trở về, còn mạo danh dự thi, gặp được đối thủ mình đánh không thắng được lại tùy tiện sử dụng Công Kích Tinh Thần để đối phó với Lệ Vô Ngân.

Vốn dĩ bà nghĩ đến để cho Mạc Tuyết đi theo ba người kia cùng nhau ra ngoài lịch lãm, có thể từ trên người bọn họ học được chút gì, hông ngờ nàng thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng mà việc làm quá đáng

của Mạc Tuyết, Sở Lạc Lạc chưa từng nói ra một câu, bởi vậy có thể thấy được, đứa bé này, tâm địa không tệ.

Nếu là bảo bối từ trên trời rơi xuống, Sở Lạc Lạc sau khi nói lời cảm tạ xong, vô cùng không khách khí mà nhận lấy, dù sao, nàng quả thật là cần quyển sách này.

“Ai nha! Đã muộn mất, chỉ sợ hai tiểu tử kia chờ đến sốt rột rồi, Lạc Lạc, người nghỉ ngơi cho tốt, ta phải đi đến phòng học.” Mạc Vô bỗng nhiên vỗ trán, nói xong một câu sau đó dịch chuyển biến mất.

Sau đó dì Mạc cũng rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhìn Sở Lạc Lạc đông sờ sờ, tây đào đào, không hiểu vì sao.

Sau một lúc lâu, nàng ngẩng đầu hỏi: “Viên thủy tinh kia đâu rồi, sao lại không thấy?”

Lãnh Tiêu Nhiên không biết chuyện của viên thủy tinh đen, Sở Lạc Lạc phải giải thích một chút.

Sau khi nghe qua trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên cũng suy nghĩ, xem ra viên thủy tinh kia cũng là vật hắc ám. Lạc Lạc cho rằng nó là vật vô hại nhưng là tối hôm qua nàng không phải là bị người mình tin nhiệm làm bị thương sao? Như vậy trước đó vẫn là phòng bị một chút thì tốt hơn.

“Không được, các người làm tìm thấy ta ở đâu? Viên thủy tinh hẳn là rơi lại nơi đó, nó nhất định là đã gặp chuyện gì, bằng không nhất định đã trở về tìm ta.”

Sở Lạc Lạc nhảy xuống giường liền hướng ra bên ngoài muốn đi.

“Thương thế của người...” Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương trầm miệng một lời hô.

“Ngoại trừ không thể ngưng tụ ma lực ra ta cũng không có cảm thấy chỗ nào không khỏe, mau mau dẫn đường cho ta.”

Hai người bất đắc dĩ, chỉ đành đi theo bên sườn của nàng.

--

Phía tây nam vùng ngoại thành.

Một người toàn thân đều là màu trắng, trầm tĩnh như đá đứng ở mảnh đất đã bị hắc ám ăn mòn.

Mái tóc dài trắng như tuyết chảy dài như thác nước tới chấm đất, phiêu dật như gió. Hắn nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, chậm rãi quy đầu. Sở Lạc Lạc chỉ có thể nhìn thấy mặt nạ màu trắng trên mặt hắn, cái mặt nạ kia che khuất toàn bộ khuôn mặt của hắn, thậm chí cả đôi mắt cũng bị che khuất.

Đây là nam nhân thuộc về màu trắng.

Người kia nhìn thấy ba người vội vàng chạy tới nơi này giống như là một chuyện rất bình thường, vẫn như cũ đứng thẳng tại chỗ, dường như hắn vốn dĩ là một cây tuyết mai sinh trưởng ở nơi này.

Sau một lúc lâu hắn vung ống tay áo rộng thùng thình, nhiều đốm sáng từ ống tay áo bay ra, nháy mắt liền lan tràn khắp mặt đất. Khi đốm sáng chạm vào vật bị hắc ám ăn mòn thì mặt đất màu đen bỗng nảy ra những mầm cây xanh mướt, cây cối héo rũ mọc ra chồi non.

Cây khô gặp gió xuân!

Nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Sở Lạc Lạc cũng không khỏi phát ra một tiếng than từ đáy lòng.

Nhưng là người kia sau khi vung tay áo xong liền biến mất ở trước mặt bọn họ, vùng đất mới vừa rồi còn tản ra khí tức hắc ám giờ đã là một mảnh thánh khiết. Nếu không phải là Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng tối hôm qua đã đại chiến một hồi với Lãnh Nguyệt ở chỗ này thì hiện tại đã nghĩ chỗ này căn bản chưa từng bị ăn mòn.

“Nữ nhân, ta ở trong này.”

Sở Lạc Lạc nghe được tiếng viên thủy tinh đen gọi nàng, theo chỉ dẫn của hắc thì tìm thấy hắc ở trong một hốc cây.

“Ta còn nghĩ là người muốn đánh mất ta, hừ! Đừng quên ước định của chúng ta.”

“Người làm sao lại rơi ở chỗ này?” Sở Lạc Lạc thể nhưng một chút ấn tượng cũng không có.

“Còn không phải vì người! Cái tên tiểu tử Lãnh Nguyệt này thể nhưng hại ta đến thảm hại. Ma lực ta vất vả tụ tập được cũng bị hắc hút đi, hắc còn muốn phá hủy ta, may mắn ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ta đã vận dụng tinh thần lực để dịch chuyển.” Viên thủy tinh đen oán giận nói.

“Cái tên Lãnh Nguyệt kia đến tột cùng là ai?” Sở Lạc Lạc không khỏi hỏi, hấp thu ma lực của viên thủy tinh cũng chính là nguyên tố hắc ám, nói vậy hắc là người của ma giới.

Viên thủy tinh đen kinh ngạc nói: “Cái gì! Đừng nói với ta là người đã quên hết rồi!”

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên ngắt lời nói: “Lạc Lạc thật sự đã quên hết chuyện xảy ra tối hôm qua.”

“Ha ha ha...” Sau một hồi trầm mặc viên thủy tinh đen liền hiểu được ý của Lãnh Tiêu Nhiên, bỗng nhiên cười ha hả: “Quên rất tốt, quên rất tốt! Thực sự là quá tốt!”

“Nữ nhân, người nhớ cho kĩ! Lãnh Nguyệt kia là tiểu Vương tử của Ma giới, tối hô qua người là vì thấy hắc giết choc bốn phía, muốn ngăn cản cho nên mới bị hắc gây thương tích. Viên thủy tinh đen ý vị thâm trường nói: “Tóm lại sau khi người nhìn thấy hắc chỉ cần để ý làm thế nào để đem hắc bầm thây vạn đoạn, thiên đao vạn quả!”

Sở Lạc Lạc cảm giác được có chút không đúng, vẫn cảm thấy bọn họ giấu nàng chút gì đó nhưng là đối với người đã làm mình mất đi ma lực, nàng tuyệt đối sẽ không nường tay.

Sau khi nghe thấy Sở Lạc Lạc đã mất đi ma lực, thanh âm của viên thủy tinh đen trở nên nghiêng răng nghiêng lợi, càng muốn nàng tăng mạnh việc tu luyện tinh thần lực.

“Đúng rồi, cái người áo trắng vừa rồi người có biết là loại người nào không?” Sở Lạc Lạc hỏi: “Ta cứ cảm thấy hắc ở chỗ này là vì muốn tìm thứ gì.”

“Dù sao cũng không phải là người tốt đẹp gì!” Thanh âm của viên thủy tinh đen trở nên trầm thấp, bên trong còn che giấu một loại hận ý.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy loại ngữ khí này của viên thủy tinh đen, thanh âm làm cho người ta lạnh sống lưng.

“Vì sao người cho là như vậy? Ta cảm thấy hơi thở trên người hắc thật bình tĩnh, thật an lành a, vừa rồi hắc dùng hắc là quang minh ma pháp đi, ta chưa bao giờ gặp quang minh ma pháp nào cao minh như thế.”

Chỉ là nhẹ nhàng vung tay áo, cây khô cũng có thể hồi sinh, nếu như người kia muốn, chỉ sợ hoang mạc cũng có thể mọc lên hoa tươi.

“Nữ nhân, người đã quên câu nói kia của mình sao?”

“Ân?”

“Người đã nói, ma pháp chỉ là một loại biểu hiện của sức mạnh, không thể dùng chính tà để phân chia. Pháp thuật chính nghĩa cũng có thể giết người, phép thuật tà ác cũng có thể cứu người!”

Sở Lạc Lạc sửng sốt, nàng quả thật đã từng nói như thế, cũng vẫn luôn cho là như vậy, nhưng là vừa rồi, khi chứng kiến người kia, lần đầu tiên nàng cảm thấy thần thánh và tinh khiết.

“Cho nên không được bị che mắt bởi vẻ ngoài.”

Sau khi viên thủy tinh nói xong liền khôi phục yên lặng.

May mắn nữ nhân này trở về tìm hắc, nếu như rơi vào tay người kia, tất cả những gì hắc làm trước đây đều trở nên vô nghĩa.

Không nghĩ tới người kia lại ở Vân Đô thành, không biết những sự kiện liên tiếp xảy ra gần đây, hắc ở giữa đóng vai trò gì. Theo tính cách của hắc mà nói, tuyệt đối là có nhúng tay vào. Đúng rồi, khẳng định là hôm qua bởi vì tránh né Lãnh Nguyệt mà sự dụng tinh thần lực cho nên mới bị hắc cảm ứng được.

Người kia, cho dù hóa thành tro bụi hắc cũng sẽ nhận ra, bởi vì người kia vốn chính là người mà hắc tin tưởng nhất. Sau đó chẳng những phản bội hắc còn phong ấn hắc trong viên thủy tinh này.

Bởi vì Lãnh Nguyệt đối xử với Sở Lạc Lạc như vậy làm cho hắc nhớ tới những gì mình đã trải qua, cho nên tối hôm qua hắc mới có thể xúc động muốn đối phó Lãnh Nguyệt, thậm chí đã quên sức mạnh hiện tại của hắc có được vô cùng nhỏ bé.

Nhưng mà, sẽ có một ngày, hân sẽ đem tất cả thống khổ mà hân phải chịu đựng trả lại gấp bội cho người kia!

Hân có dự cảm, ngày đó, hân là sẽ không xa...

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Vu Tàn Quái Nhân

Ánh mắt tràn ngập thân thiết và lo lắng của Sở Lạc Lạc giống như một mũi tên nhọn cắm vào lòng Sở Hiên.

“Ca ca, người không cần tự trách mình, việc kia chỉ là ngoài ý muốn.” Sở Lạc Lạc nói: “Chỉ là ca ca, về sau người không được qua lại với Mộ Dung Du nữa!”

Sở Hiên trong lòng vô cùng xấu hổ, sự quan tâm của muội muội càng khiến cho hấn hối hận.

Thanh âm của hấn có chút ghen ngào nói: “Lạc Lạc, ca ca sai rồi, thời điểm muội gặp nguy hiểm ca lại không ở bên cạnh bảo vệ muội.”

Sở Lạc Lạc lắc đầu: “Ca ca, ta mất đi ma lực chỉ là tạm thời, chỉ cần tìm được luyện dược sư là có thể khôi phục.”

Sở Hiên nghe vậy, khẩn trương nói: “Lạc Lạc, người yên tâm, ca ca nhất định sẽ tìm được người kia.”

Sở Lạc Lạc sửng sốt, nàng không ngờ Sở Hiên sẽ yêu cầu cùng đi với bọn họ, nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên nói: “Thế tử, xin thứ cho ta nói thẳng, lấy tu vi hiện nay của người chỉ là một Cao Cấp Kiếm Sư, đến bình nguyên Hồng Hoang, người sẽ trở thành gánh nặng.”

Gọn gàng dứt khoát, lời nói không chút lưu tình làm cho Sở Hiên vô cùng phẫn nộ, trong mắt lửa giận hừng hực thiêu đốt, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm nổi lên gân xanh.

Sở Hiên như vậy khiến cho Sở Lạc Lạc hoảng sợ, lúc này, lòng của nàng bỗng nhiên nhớ tới lời mà viên thủy tinh đen từng nói với nàng.

“Nữ nhân, trong lòng ca ca người có tà niệm.”

“Lời này của người là có ý gì?”

“Lúc ấy ở ngọn núi bên ngoài Vân Quy thành, thời điểm ca ca người tiếp xúc với ta cảm giác như bị bóng, nhanh chóng rút tay về. Chỉ có người trong lòng có tà niệm mới có thể bị ta hấp dẫn, mới có thể e ngại khi chạm vào ta.”

Sở Lạc Lạc trong lòng cả kinh, nhìn sắc mặt Sở Hiên ngày càng khó coi vội vàng lớn tiếng gọi: “Ca ca...”

Sau đó nàng bước nhanh về phía trước ôm chặt lấy thân hình của Sở Hiên.

Thân hình mềm mại tản ra mùi hương thơm ngát tự nhiên làm cho lửa giận của Sở Hiên bình ổn lại. Hắn dần buông bàn tay nắm chặt chuôi kiếm, có chút run run, có chút do dự, cuối cùng vẫn là đưa tay ôm chặt muội muội.

“Ca ca, ta nhất định sẽ bình an trở về, người cũng nhất định phải cố gắng lên, về sau ta còn cần người bảo hộ đó. Ca ca của ta, vẫn luôn là anh hùng trong lòng ta.” Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng nói ra.

Hốc mắt Sở Hiên có chút phấp phồng, hẳn hiểu được thực lực hiện nay của mình thực sự là chênh lệch quá lớn với hai nam nhân này. Mà hiện nay Lạc Lạc mất đi ma lực, nếu như cùng nhau gặp nguy hiểm thì chỉ sợ mình

sẽ chỉ là gánh nặng. Vì thế, Sở Hiên gật gật đầu, nhìn như rất nhẹ nhàng nhưng tâm tình của hắn lại vô cùng nặng nề...

--

Ban đêm, ngoại ô thành Vân Đô, bốn bề im ắng, chỉ có tiếng ếch nhái, côn trùng kêu râm ran.

U Phượng đứng trên nền cỏ trống trải, cả người bỗng nhiên toả ra hồng quang chói mắt. Ánh sáng loé ra chỉ trong chớp mắt, sau khi biến mất để lộ ra giữa bóng đêm một thân hình khổng lồ màu trần bì, đôi mắt màu ô liu xanh biếc như phái sáng trong đêm nhìn hai người đứng ở một bên.

“Lên đi.” U Phượng ở hình thú, thanh âm hùng hậu hữu lực, cảm giác xuyên thấu rất mạnh.

Nhìn đến thân hình vô cùng quen thuộc của U Phượng, Sở Lạc Lạc hét lên một tiếng, nhào vào trên người nói, đem khuôn mặt vui vào lòng chim mềm mại.

“U Phượng, người rất soái!”

Trong lòng U Phượng có chút bất mãn, chẳng lẽ hắn hoá thành hình người thì không soái sao? Vì sao Lạc Lạc không khen hắn!

Đợi Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên ngồi trên lưng xong, U Phượng liền nói: “Ngồi vững.”

Sau đó, nó vỗ hai cánh, bốn phía nổi lên một trận cuồng phong, cây cối bị thổi nghiêng ngã phát ra những tiếng xào xạc. Gió thổi mạnh như sóng dữ, trong chớp mắt, ma thú to lớn màu trần bì đã bay về phía bầu trời đêm.

Sở Lạc Lạc ngẩng đầu, cảm thấy gần như sắp chạm tới những vì sao trên bầu trời.

Thân thể của nàng dán vào lưng U Phượng, tóc đen dài theo gió tung bay, vẻ mặt nàng tràn đầy ý cười, nhìn không được phát ra một tiếng hô hưng phấn.

Lãnh Tiêu Nhiên ngồi ở phía sau, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét trẻ con hiếm có, khoé miệng cũng lộ ra nụ cười thoải mái, hẳn nhin không được đưa tay vuốt ve mái tóc của nàng.

Sở Lạc Lạc quay đầu, nở một nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười tuyệt mỹ này làm cho Lãnh Tiêu Nhiên sửng sốt, nhất thời đầu óc trống rỗng. Lúc này U Phượng bỗng nhiên lung lay một chút.

“Làm sao vậy?” Sở Lạc Lạc vội vàng hỏi.

U Phượng hừ nhẹ một tiếng, nói: “Không có gì, gặp phải một dòng khí lưu.”

--

Bình nguyên Hồng Hoang, sao sáng đầy trời.

Tuy là đêm đen nhưng cũng có thể cảm nhận được sự rộng lớn của bình nguyên Hồng Hoang. Địa phương U Phượng hạ cánh là một nơi gần bộ lạc có tên là Mạc Lạp. Bộ lạc này đúng chỗ ở của vị lão nhân đã từng gặp Phong Thanh Vân.

Người ở bình nguyên Hồng Hoang chủ yếu đều làm người chăn nuôi, tuy rằng tính tình nhiệt tình phóng khoáng nhưng cũng không hoan nghênh khách tới vào ban đêm.

Bởi vì bình nguyên Hồng Hoang có một truyền thuyết, đến ban ngày là khách nhân, vào ban đêm là ma quỷ.

Nhưng mà ban ngày cũng không lợi cho việc xuất phát, bởi vì ma thú cửu giai U Phượng là bảo bối mà không ít người thèm nhỏ dãi huống chi U Phượng bây giờ còn là thánh thú, cho nên bọn họ mới lựa chọn xuất phát vào ban đêm.

“Ai, chỉ nháy mắt đã đến nơi a.” Sở Lạc Lạc nói, cảm giác sáng khoái khi bay lượn vừa rồi nàng còn chưa cảm thấy thoả mãn đâu.

Lúc này U Phượng đã hoá thành hình người, nhìn thấy bộ dạng như vậy của nàng không khỏi có chút buồn cười, hơi nheo đôi mắt màu ô liu, tiếng nói mê hoặc vang lên: “Nếu không chúng ta lại đi lượt nữa?”

Gió đêm thổi bay mái tóc của nàng, Sở Lạc Lạc lắc đầu, khẽ cười nói: “Vẫn là đốt lửa nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tìm người đấy.”

Ngồi ở bên đồng lửa, Sở Lạc Lạc vuốt ve Tường Phượng ở trong tay.

Trước khi xuất phát, Sở Hiên đem chiếc nhẫn này giao cho nàng giữ, nói là chờ sau khi nàng trở về thì trả lại cho hắn.

Chẳng lẽ ca ca không lo nàng mang đi sẽ đánh mất nó sao? Nhưng mà Sở Lạc Lạc vẫn nhận, coi như là một lời hứa hẹn với Sở Hiên đi.

“Nghĩ đến Sở Hiên?” Lãnh Tiêu Nhiên ngồi ở bên trái của nàng lên tiếng hỏi.

“Ân.”

“Yên tâm đi, ta đã liên hệ với Lãnh Nghị rồi, hắn sẽ chiêu cố Sở Hiên.”

Khoé môi Sở Lạc Lạc khẽ nhếch, ở Vân Quy thành gặp qua Lãnh Nghị, hắn chính là một điểm sáng trung tâm, là một nam tử có lòng chính nghĩa rất mạnh.

Lúc này cách khu vực lửa trại không xa truyền đến một loại tiếng vang kì dị. Ba người lập tức trở nên cảnh giác.

Đó là thanh âm trườn trên mặt đất rất quái dị, một mùi tanh tươi theo gió truyền đến. U Phương có khứu giác mẫn cảm nhất không khỏi nhăn mũi lại.

Không bao lâu sau, bọn họ thấy được một đôi mắt đỏ như máu. Đó là ánh mắt của một loài duy nhất trên bình nguyên Hồng Hoang – Vu Tàn Quái Nhân.

Theo truyền thuyết, Vu Tàn Quái Nhân vốn dĩ là người.

Vào mấy trăm năm trước, bình nguyên Hồng Hoang có một người thống trị, hắn là một vu sư, vì để thống trị tốt khu vực rộng lớn này, hắn hạ lệnh đem nô lệ nuôi dưỡng, những nô lệ này sau khi được hắn cải tạo thì biến thành Vu Tàn Quái Nhân.

Chúng nó ban ngày không xuất hiện, ngủ say ở đầm lầy, chỉ có buổi đêm và ngày mưa mới ra ngoài tập kích con người. Nghe nói là vì ngay cả chúng nó cũng sợ hãi ảnh ngược trong nước của mình.

Chúng nó thân cao mười thước, chiều rộng năm thước, thường bò sát ở đầm lầy, che dấu hành tung, khi con mồi xuất hiện chúng mới đứng dậy tập kích. Dùng răng nanh nhọn cắn chết con mồi. Khi gặp được con người, Vu Tàn Quái Nhân rất hưng phấn. Không biết có phải do loài người đã biến chúng thành quái vật hay không mà chúng nó vô cùng hận con người. Nếu con người rơi vào tay chúng thì trước tiên chúng sẽ làm gãy chân của họ trước, làm người ta mất đi khả năng chạy trốn, sau đó giống như mèo vờn chuột, chậm rãi đem người ta đùa tới chết.

Dân chúng du mục ở bình nguyên Hồng Hoàng từng muốn đuổi tận giết tuyệt loại quái vật này nhưng đáng tiếc chúng nó chỉ xuất hiện vào ban đêm, khó có thể tấn công. Vì thế đầm lầy trở thành hang ổ của Vu Tàn Quái Nhân.

Nhưng mà chỗ ba người Sở Lạc Lạc hạ trại cách đầm lầy một khoảng rất xa cho nên Vu Tàn Quái Nhân này là một con quái vật lạc đường, nó bị lửa trại hấp dẫn tới đây.

Bởi vì có lửa trại liền chứng minh nơi này có con người.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Bộ Lạc Kinh Hồn

Đôi mắt của Vu Tàn Quái Nhân có thể nhìn trong bóng đêm, khi nó nhìn thấy ba người ở bên lửa trại thì phát ra một tiếng gầm rú, mang theo hưng phấn và cừu hận nồng đậm.

Cặp mắt đỏ như máu trợn to, phun trào lửa giận, giống như một loại oán hận không tên.

Oán hận thân hình xấu xí tanh tưởi của mình, cũng oán hận loài người này có được thân hình mà nó không thể sở hữu.

Mấy trăm năm qua, oán hận chất chứa đối với vị thủ lĩnh đã cải tạo chúng nó biến thành oán hận đối với loài người.

Nó mở to mồm, lộ ra răng nanh, phía trên chảy ra nước bọt màu lục. Nó vung hai tay, trên đầu ngón tay khổng lồ là những móng tay cứng rắn mà sắc bén vô cùng.

Nhưng là, người mà nó phải đối mặt cũng không phải người thường.

Thời điểm Vu Tàn Quái Nhân mới tiến lên một bước, một mũi tên băng đã bay ra, cách yết hầu nó nửa thước.

Bỗng nhiên Sở Lạc Lạc hô: “Đừng làm bị thương tính mạng của nó.”

Nháy mắt, Lãnh Tiêu Nhiên thay đổi quỹ đạo của mũi tên băng. Mũi tên băng lạnh lẽo đến tận xương di động theo ngón tay của hắn cuối cùng dừng

ở trên vai của Vu Tàn Quái Nhân. Lực bắn của mũi tên bằng làm nó văng ra xa hơn một thước, để lại trên mặt đất một vết trượt dài.

Nhất thời, cùng với tiếng hét thảm, máu huyết cũng văng ra khắp nơi.

Máu cũng giống như nước bọt, đều là màu lục, phát ra mùi ghê tởm trong không khí.

“Ngao... Ngao...” Vu Tàn Quái Nhân phát ra tiếng kêu thê lương, phần nộ, cũng mang theo e ngại.

“Lạc Lạc?” Lãnh Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn Sở Lạc Lạc, trong đôi mắt bạc có chút nghi hoặc.

Lúc này, viên thủy tinh đen trước ngực Sở Lạc Lạc bỗng nhiên phát sáng, nói: “Nữ nhân, người muốn dùng nó làm thí nghiệm?”

Sở Lạc Lạc gật đầu trả lời: “Không sai, ta muốn thử xem phương pháp người dạy và lý luận trên quyển sách kia khi kết hợp lại sẽ có hiệu quả như thế nào.”

Nói xong, Sở Lạc Lạc bước thẳng tới chỗ Vu Tàn Quái Nhân, lúc này Vu Tàn Quái Nhân đã đứng thẳng lên, đau đớn khiến cho nó càng điên cuồng.

U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên nhìn nhau, đều là lo lắng đi phía sau nàng, thời thời khắc khắc chuẩn bị ra tay nếu có gì bất ngờ.

Sở Lạc Lạc một thân đồ đen, tiểu nhan như ngọc, tư thế oai hùng hiên ngang, tựa như một chiến sĩ.

Nàng đi từng bước về phía Vu Tàn Quái Nhân, cước bộ kiên định bình tĩnh. Vu Tàn Quái Nhân vùng đôi tay sắc bén, trong tiếng gầm rú mang theo cừu hận hỗn loạn. Bỗng nhiên nó xoay người, tay phải chống xuống đất, năm ngón tay cắm sâu xuống mặt đất mấy phân, sau lưng khẽ dùng sức

, mượn lực để nhanh chóng vọt về phía trước. Thân hình cao lớn tráng kiện nên sức bật cũng không giống bình thường.

Mà Sở Lạc Lạc chỉ là từ từ chạm nhẹ ngón trỏ và ngón giữa vào mi tâm. Ở thời điểm Vu Tàn Quái Nhân dùng hết sức đánh tới thì hai ngón tay vung ra, chỉ vào phía trước, quát: “Dừng!”

Vu Tàn Quái Nhân cao lớn thế nhưng ngay tại khi thanh âm kia vang lên lại dừng lại.

Một chân của nó còn đạp ở giữa không trung, chính là động tác cất bước. Biểu tình của nó ngoại trừ hận thù ra còn có sợ hãi thật sâu. Theo quán tính, ngay sau khi Vu Tàn Quái Nhân dừng lại liền ngã về phía trước, phát ra một tiếng nổ lớn. Vật nặng to lớn như vậy ngã xuống khiến cho mặt đất cũng mơ hồ rung chuyển.

Tuy rằng quá trình này chỉ trong chớp mắt nhưng U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên ở hai bên sườn của nàng cũng thay nàng đổ mồ hôi lạnh một phen. Nhìn thấy Vu Tàn Quái Nhân ngã xuống, hai người mới thu hồi phép thuật trong lòng bàn tay.

“Nữ nhân, người thật sự là xằng bậy.” Viên thủy tinh đen cũng không khỏi mở miệng nói: “Người biết rằng Công Kích Tinh Thần chỉ có hiệu lực với những vật có linh hồn, nếu như là Vu Tàn Quái Nhân đã mất đi linh hồn, mới vừa rồi...”

Sở Lạc Lạc cười khẽ gật đầu, nói: “Yên tâm đi, trong lòng ta biết rõ, ta vẫn là tiếc mạng của mình mà. Lại nói, không phải còn có các người ở phía sau sao? Ta là sao có thể gặp nguy hiểm chứ.”

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nghe vậy đều quăng cho nàng một ánh mắt không đồng ý, nàng vừa rồi rõ ràng là xằng bậy.

Hiệu quả này khiến cho Sở Lạc Lạc vô cùng vừa lòng. Vu Tàn Quái Nhân kia ngã xuống đất, trên trán trụi lủi hiện lên gân xanh. Nó vẫn còn giãy dụa, không chịu nhận mệnh nhưng cuối cùng vẫn không thể di chuyển mấy may.

Đôi mắt đẹp của Sở Lạc Lạc nhìn thẳng vào đôi con ngươi đỏ như máu của nó. Hai tròng mắt màu hổ phách không có một tia cảm xúc, có chăng cũng chỉ là hờ hững.

Nhìn vào đôi mắt như vậy, cừu hận và sợ hãi trong mắt Vu Tàn Quái Nhân dần biến mất, chỉ còn lại mê mang. Rất nhanh, vẻ mặt nó đại ra mà ngón tay lại bắt đầu cử động. Nó hét lớn một tiếng, hai tay đập mạnh xuống mặt đất, đem cơ thể nâng lên. Thân hình thật lớn đứng thẳng dậy.

Một quả cầu sáng nhanh chóng ngưng kết trong tay Lãnh Tiêu Nhiên nhưng mà hần lại kinh ngạc phát hiện ra Vu Tàn Quái Nhân kia thế nhưng lại xoay người, nhanh chóng rời đi.

“Cái này cũng là Công Kích Tinh Thần?” Hãn không khỏi lên tiếng hỏi.

Sở Lạc Lạc gật đầu nói: “Không sai, là một loại công kích tinh thần có thể khiến người ta sinh ra ảo giác. Nếu sử dụng đúng cách thì so với Âm Chi Huyền Hoặc còn có thể gây ảo giác tốt hơn.”

Bước chân nặng nề Vu Tàn Quái Nhân rời đi, lúc này trong trời đêm bỗng nhiên xuất hiện một chút ánh huỳnh quang. Đó là Phệ Huyết Điệp ở bình nguyên Hồng Hoang. Ánh huỳnh quang này đúng là lân phần ở trên người chúng nó bay xuống.

Thân hình Phệ Huyết Điệp lớn bằng một người trưởng thành bình thường, chúng nó là sát thủ nổi danh ở bình nguyên Hồng Hoang. Thực hiện nhiên chúng nó là bị miệng vết thương của Vu Tàn Quái Nhân hấp dẫn đến.

Rất nhanh, xung quanh thân thể của Vu Tàn Quái Nhân đã bị mấy trăm con Phệ Huyết Điệp vây quanh, trong đêm đen, vô số điểm sáng huỳnh quang màu trắng phiêu động, rất động lòng người.

Nhưng là ba người bọn họ đều biết, chỉ sợ Vu Tàn Quái Nhân này sẽ không sống được bao lâu nữa.

Nhìn bóng dáng tập tễnh của Vu Tàn Quái Nhân, thanh âm trong suốt của U Phương truyền đến, hản hỏi: “Lạc Lạc, muốn giết hết những con Phệ Huyết Điệp này không?”

Sở Lạc Lạc lắc đầu nói: “Không cần, vừa rồi sở dĩ ta để nó chạy là bởi vì nó đã thay ta chứng minh hiệu quả của hai chiêu Công Kích Tinh Thần kia, không phải là bởi vì ta thương tiếc sinh mệnh của nó. Vu Tàn Quái Nhân ở bình nguyên Hồng Hoang chỉ sợ đã cướp đi vô số sinh mệnh, trên người nó đã lây dính quá nhiều huyết tinh. Để một loại sinh vật khác ở bình nguyên Hồng Hoang tới kết thúc sinh mệnh của nó vốn chính là một loại cân bằng. Thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này tự có định luật của nó.”

“Mà chúng ta, chỉ là một vị khách qua đường mà thôi.”

Đêm dài, Sở Lạc Lạc đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Lãnh Tiêu Nhiên hoàn toàn không thấy buồn ngủ, lặng lẽ ngồi ở một bên, nhìn bầu trời đầy sao, lại nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng. Thật sâu trong đôi mắt bạc là ảnh ngược của nàng.

Biển người mờ mịt, con người ta bất quá chỉ là muối bỏ biển. Nhưng là trong biển người mờ mịt này, chỉ có một người, chỉ có một ta, mà ta, không hy vọng chỉ là một vị khách qua đường trong sinh mệnh của người.

--

Sáng sớm, mặt trời lên cao bầu trời trong xanh.

Bình nguyên Hồng Hoang có khí hậu biến đổi rất lớn, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch vô cùng. Tuy rằng mặt trời vừa mới mọc nhưng đã nắng chói chang, da thịt phơi dưới ánh mặt đã có cảm giác bị cháy xém.

Những người dân du mục sớm đã thức dậy, vội vàng lừa đàn ngựa hoặc là đàn trâu, trong miệng ngâm nga tiếng hát, bắt đầu xuất phát một ngày.

Trong một khách điểm bên trong bộ lạc Mạc Lạp, đã có hơn mười vị khách tới sớm đã dùng xong bữa sáng. Lúc này, từ cửa khách điểm đi vào hai người.

Đón khách là một cô nương sinh ra ở bình nguyên Hồng Hoang bình thường. Da thịt của nàng giống như đại bộ phận những người ở đây, có chút ngăm đen. Nhưng là nàng có một đôi mắt to tròn, trên mặt là hai gò má phúng phính ửng hồng, thoạt nhìn rất hoạt bát, vui vẻ.

Nàng vừa mở miệng nói: “Hoan nghênh...”

Nhưng là sau khi nhìn thấy người vào, đầu lưỡi giống như bị mèo trộm mất, lời nói đột nhiên ngừng lại.

Người bên trong khách điểm cũng ngoái đầu nhìn lại, cũng không khỏi sửng sốt, trong mắt có kinh diễm, có kinh ngạc, cũng có ghen tị.

Chỉ thấy, một người là nam tử tuấn mỹ có mái tóc màu bạc. Hắn một thân áo bào màu nguyệt nha, phong thần tuấn lãng. Chỉ là biểu tình có chút nghiêm túc, dường như là một người lạnh lùng ít nói.

Mà một người khác là vị nam tử có mái tóc và y phục đều là màu trần bì chói mắt, trên khuôn mặt tuấn tú được khảm một đôi mắt màu ô liu xanh biếc. Trên miệng hắn luôn lộ ra ý cười thản nhiên.

Hai người mỗi người một vẻ, một người như băng, một người như lửa. Sau khi hai người bước vào, đầu tiên là liếc mắt kiểm tra một vòng, sau đó

lại tránh sang hai bên, chỉ thấy phía sau, lại một thiếu niên tuấn mĩ như ngọc đi vào.

Thiếu niên như ngọc kia đúng là Sở Lạc Lạc đang mặc nam trang. Nàng chọn lựa một cái bàn hẻo lánh ở trong góc, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương chia ra ngồi hai bên.

Nhưng là, từ khi bọn họ đặt chân vào khách điểm thì đã bị mọi người để ý, các bàn xung quanh truyền ra tiếng nói nhỏ khe khẽ.

Sở Lạc Lạc bị nhìn như vậy, cả người đều cảm thấy không thoải mái, ngay cả tâm tình ăn điểm tâm cũng không có. Aizz, tất cả đều là do hai tên kia ban tặng. Thời điểm bọn họ vừa mới bước vào bộ lạc đã không hề thiếu những cô nương bản địa nhiệt tình nhìn trộm hai vị này. Cũng đã có những người lớn mật trực tiếp mời bọn họ về nhà làm khách.

Nàng lúc đó đã nói với hai người này, nói bọn họ đừng rêu rao như vậy, đặc biệt là U Phương. Hẳn rõ ràng có thể hoá thành chim nhỏ để che mắt mọi người, nhưng mà nói thế nào hẳn cũng không đồng ý. Mà cái cớ của hẳn chính là bộ dạng của Lãnh Tiêu Nhiên không phải cũng rất rêu rao sao, nếu như bộ dáng Lãnh Tiêu Nhiên này không cần che dấu thì hẳn cũng không cần thiết phải giả thành chim chóc gì.

Đây là cái lý luận kiểu gì?! Nhưng cố tình Sở Lạc Lạc lại không thể nào phản bác.

Đây là cái lý luận kiểu gì?! Nhưng cố tình Sở Lạc Lạc lại không thể nào phản bác.

Sở Lạc Lạc ăn được một nửa, thật sự không thể chịu nổi mà dừng đĩa. Hai tròng mắt hổ phách xẹt qua vẻ mặt của mọi người, quý khí trong mắt khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đợi đến khi nhìn xong biểu tình của mọi người, nàng bỗng nổi lên ý chơi đùa, cố ý đè thấp giọng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn! Người của ta mà các người cũng dám nhìn sao! Cẩn thận ta móc đôi mắt chó của các người ra.”

Bốn phía nhất thời yên tĩnh không tiếng động, thần sắc của mọi người khác nhau, nhưng đều có hứng thú là nhiều hơn nữa là kinh ngạc. Thì ra là không biết đệ tử quý tộc ở nơi nào mang theo hai nam sủng của hãn đi du ngoạn. Nói hoa mỹ thì chính là ‘Đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường’, nhưng nói trắng ra chính là đi vui chơi mà thôi.

Sự tình như thế này, những người luôn vào nam ra bắc đi khắp các nơi thực sự là gặp qua không ít. Chỉ là nam sủng bên cạnh tiểu tử hoàn khố này thực sự là tuyệt sắc a! Trong lòng mọi người thờ dài không thôi, chỉ là bọn họ hiểu được lai lịch của vị công tử này không tầm thường cũng không dám to gan lớn mật nhìn tiếp nữa. Xem tuổi công tử kia còn nhỏ nhưng đã có khí chất như thế, nếu như nói hãn là hoàng tộc hay hoàng thân quốc thích chỉ sợ cũng có người tin.

Vốn nghĩ rằng sự tình như vậy là chấm dứt, không ngờ...

“Chủ nhân...” Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên nhẹ kêu một tiếng, một đôi mắt bạc, sóng mắt lưu chuyển, miệng hãn khẽ nhếch, một nụ cười tà mị nở rộ ra. Không cần nói đến mọi người xung quanh, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng sửng sốt, lại không khỏi cảm thấy buồn cười, Lãnh Tiêu Nhiên này thật đúng là biết phối hợp nha!

Nhưng là hành động tiếp theo của Lãnh Tiêu Nhiên lại làm cho Sở Lạc Lạc cười không nổi. Dưới đôi mắt nhìn nửa che nửa hở của mọi người, Lãnh Tiêu Nhiên thể nhưng lại nhẹ nhàng tựa đầu vào vai trái của nàng. Bộ dạng nhu thuận nào có nửa phần cảm giác lạnh như băng vừa rồi, mà nụ cười lộ ra nơi khoé môi hãn lại vô cùng mê hoặc.

Sở Lạc Lạc nhú mi, lời nói nhỏ nhẹ nói: “Này, Lãnh Tiêu Nhiên, người không phải là diễn quá đà rồi sao?!”

Nào biết, nàng vừa dứt lời, vai phải lại chìm xuống dưới.

Thì ra là U Phượng cũng khẽ tựa đầu vào bả vai của nàng. Sau đó, hần khẽ chu môi, thanh âm trong suốt mang theo mấy phần dụ hoặc, cũng gọi một tiếng: “Chủ nhân...”

Cái này...?! Sở Lạc Lạc không khỏi giật giật khoé miệng, nói không ra lời, thầm nghĩ: Lãnh Tiêu Nhiên thì thôi đi, cư nhiên của U Phượng cũng tới, đều đã sống mấy trăm năm rồi, cư nhiên còn ở đây giả vờ ngây thơ đáng yêu!

“Loảng xoảng...” một tiếng, lại ngửi thấy hương rượu tràn ngập sảnh đường. Thì ra là cô nương vừa rồi ra đón khách giật mình một cái, không cẩn thận đánh rơi bình rượu trong tay, vể mặt đỏ bừng, ngơ ngác nhìn về phương hướng ba người.

Trong lòng Sở Lạc Lạc thầm than: Yêu nghiệt a!

Ngay tại lúc nàng cảm thấy hai vai nặng nề thì lại không biết hai nam tử dựa ở hai bên, một người ánh mắt như đao, một người ánh mắt như kiếm, chính là đánh nhau không ai nhường ai, ở trong không khí không tiếng động mà toé lửa!

Trong khách điểm vừa trình diễn cảnh nam sủng tranh thủ tình cảm, mà ở bên ngoài, một nam tử trắng niên, một thân quần áo lam lũ, ánh mắt đại ra vừa mới đi qua. Bên trái mặt của hần có vài vết bột màu xám nhưng do mái tóc rối tung che khuất nên người bên ngoài khó có thể nhìn ra. Hần đi qua cửa khách sạn, một thân đều là bùn đất bẩn thỉu giống như vừa chui từ dưới đất lên. Bước chân tập tễnh lại chậm rãi đi về một hướng trong bộ lạc.

Lúc này, trên đường có một nam tử chăn dê mang theo đàn dê của mình đang chuẩn bị ra ngoài, đến bãi cỏ chăn dê. Nhưng là khi hần nhìn thấy nam tử trắng niên xong bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, cao giọng hô: “Ôi trời ạ! Đây không phải là Lão Chiêm sao, người cư nhiên còn sống?!”

Nhưng là nam tử trắng niên lại giống như không nghe thấy gì cả, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Người kia ở bên đàn dê vầy vầy trắng niên nam tử gọi: “Lão Chiêm! Lão Chiêm!”

Lão Chiêm vẫn mắt điếc tai ngơ như cũ, lúc này, từ trên người hần rơi xuống vài thứ nho nhỏ gì đó. Một con dê nhỏ trong đàn nhìn thấy những thứ đó cửa quậy trên mặt đất liền cảm thấy tò mò. Con dê giơ chân dẫm lên trên những vật nhỏ kia nhưng là những vật nhỏ đó lại bò lên trên theo chân nó. Dê nhỏ kinh hoàng phát ra tiếng kêu nho nhỏ, đôi chân dùng sức vung vẩy đem mấy vật nhỏ kia quăng đi, lúc này mới trở lại trong đàn.

Người chăn dê này bản tính thuần lương, nhìn về hướng lão Chiêm rời đi, gãi gãi ót.

Lão Chiêm là một thợ săn, mấy hôm trước cùng vài người bạn ra ngoài săn bắn, nghe nói là bị trọng thương. Nhóm bạn bè đưa thi thể của hần vào trong nghĩa trang của bộ lạc, để lại trong hầm.

Bộ lạc Mạc Lạp có một tập tục, tộc nhân nếu như chết ở bên ngoài thì thi thể phải đặt ở bên ngoài, mà những người chết ở trong nhà thì sẽ được đặt ở một linh đường chung của bộ lạc. Chờ gom đủ chín mươi chín thi thể thì sẽ được chôn cất cùng nhau.

Người chăn cừu suy nghĩ một hồi, xem ra là mình nghe lầm, có lẽ Lão Chiêm là bị trọng thương, được an bài dưỡng thương ở bên ngoài, hôm nay mới trở về nhà.

Nghĩ như thế, hắn lại vui vui vẻ vẻ mang theo đàn dê của hắn đi ra ngoài.

Nhưng mà, nếu như hắn nhìn kĩ những vật nhỏ rơi từ trên người Lão Chiêm xuống thì có lẽ hắn sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì những thứ đó đúng là loại sinh vật màu trắng ăn thi thể mà sống – giòì bộ.

--

Thời tiết ở bình nguyên hồng hoang quả nhiên biến ảo khác thường, Ban ngày, mặt trời chói chang nhô cao, không có một cơn gió. Nhưng là khi hoàng hôn buông xuống, gió lớn bỗng nhiên nổi lên, thổi bay cát vàng. Gió lạnh vô cùng hỗn loạn, trên bầu trời bỗng nhiên có mưa bụi rơi xuống.

Lúc này, ở hướng tây bên ngoài bộ lạc Mạc Lạp, nơi có những mô đất lớn. Nơi này chính là nơi an nghỉ của những linh hồn của bộ lạc Mạc Lạp, hay còn gọi là nghĩa địa.

Nơi này còn có một hố đất chưa được lấp, bên trong đúng là hơn mười thi thể. Khi không đủ chín mươi chín thi thể thì ngôi mộ này không thể lấp, bởi vì suy cho cùng, theo tín ngưỡng của bộ tộc Mạc Lạp thì chỉ khi đạt đến số lượng này thì linh hồn mới có thể an nghỉ.

Từng giọt mưa rơi xuống, làm ẩm ướt mặt đất. Lúc này, bỗng nhiên năm ngón tay thô to của một xác chết lại khẽ cử động.

Mà phía sau, vốn dĩ vẫn trống không bỗng nhiên xuất hiện một cơn lốc xoáy. Sau khi lốc xoáy biến mất lại xuất hiện một nữ tử xinh đẹp, váy áo diễm lệ. Tay ngọc của nàng khẽ điểm, dường như là đang đếm số lượng của những thi thể bên trong hố nhưng mà trình độ số học của nàng thực sự quá kém. Lặp lại vài lần lại quên mất, kết quả cũng không giống nhau. Nàng khẽ mân đôi môi đỏ mọng, khẽ nhướn mày, đều là phong tình vạn chủng.

Nhưng là lúc này, một xác chết đột nhiên đứng thẳng, nàng để lộ ra nụ cười kiêu diễm.

Phía sau của nàng bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng một nam nhân. Nữ tử xinh đẹp nhìn thấy người vừa tới, dong đưa vòng eo đi về phía nam nhân kia. Thân thể mềm mại không xương tựa như rắn nước quấn lấy người nam nhân.

Ngay tại thời điểm hai người kích động hôn nhau thì từng khối, từng khối thi thể nhảy từ hố đất ra, đi về hướng bộ lạc Mạc Lạp.

Khi kích tình qua đi, nam nhân nói, trong giọng nói còn lưu lại một tia dục vọng: “Dạ Mị, kế hoạch của ngươi hẳn là sắp thành công? Khi nào thì có thể theo ta trở về đây?”

Dạ Mị nghe vậy khanh khách cười duyên: “Ha ha, rất nhanh là có thể, nếu như thuận lợi mà nói, ta đêm nay có thể trở về rồi, cũng mang về cho Nhị vương tử một đội quân mạnh mẽ.”

Nói xong, nàng khẽ niệm chú ngữ, hai tay chỉ về phương hướng trước mặt. Hắc quang loé ra, những mô đất lập tức bị san phẳng, giữa không trung trôi nổi một cái ma pháp trận. Sau đó, vô số cánh tay, đều là xương trắng từ những hố đất vươn lên.

Dạ Mị lại nũng nịu cười nói: “Hắc Ảnh, nhìn xem quân đội khô lâu của ta có phải mạnh hơn so với đám ma thú nhìn được nhưng không dùng được của Dạ Thương hay không.”

Người nam nhân gọi là Hắc Ảnh cũng cười nói: “Thật không hổ danh là Dạ Mị, Nhị vương tử quả nhiên không chọn lầm người.”

“Nghe nói Tiểu vương tử đã trở lại ma giới?” Dạ Mị nhú mày hỏi.

“Đúng vậy, Dạ Thương thế nhưng còn cự tuyệt lời mời của Nhị vương tử, muốn đi theo Tiểu vương tử đó.” Trong giọng nói của Hắc Ảnh tràn đầy khinh thường.

Dạ Mị cười quyến rũ, nàng nói: “Nói thế nào thì Dạ Thương cũng là người đứng đầu trong tứ đại hộ pháp chúng ta. Ta cũng muốn nhìn xem, vị Tiểu vương tử kia rốt cục có chỗ nào hơn người.”

Nói xong, Dạ Mị lấy từ trong lòng ra một cây sáo trắng muốt, không biết là chế thành từ loại xương gì.

Nàng đặt cây sáo bên môi, nhẹ nhàng thổi, những giọt mưa ngày càng lớn hơn, quần áo của nàng đã ẩm ướt, dán vào người, làm lộ những đường cong lả lướt.

Hắc Ảnh nhìn bóng dáng xa dần của giai nhân, bên môi lộ ra tươi cười, lập tức biến mất trong đêm đen dày đặc.

Nàng đặt cây sáo bên môi, nhẹ nhàng thổi, những giọt mưa ngày càng lớn hơn, quần áo của nàng đã ẩm ướt, dán vào người, làm lộ những đường cong lả lướt.

Hắc Ảnh nhìn bóng dáng xa dần của giai nhân, bên môi lộ ra tươi cười, lập tức biến mất trong đêm đen dày đặc.

Tiếng sáo kia, khi thì du dương, khi thì gãy quãng, khi thì dâng trào, khi lại ám ách, ở dưới màn mưa đêm, thanh âm kia giống như tiếng kêu của ma quỷ. Thân ảnh thướt tha giống như một cô gái chần cừ yêu mị, diễm lệ mà đăm thi thể và xương trắng đang hành quân ở phía trước thì giống như một đám cừ, tiếng sáo giống như một cây roi thật dài, mang theo gai nhọn, quật vào trên người đàn cừ, thúc dục chúng nó phải nhanh chân về nhà...

--

Sở Lạc Lạc ngồi trước cửa sổ nghe tiếng mưa bên ngoài, trong lòng lo lắng.

U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên ngồi ở trên ghế, cũng là vẻ mặt trầm tư. Hôm nay bọn họ ra ngoài tìm hiểu tin tức nhưng là vừa mở miệng hỏi đến lão nhân hơn trăm tuổi thì mọi người vốn dĩ vẫn nhiệt tình thì nụ cười bỗng cứng đờ rồi không chịu mở miệng nói một câu nào nữa. Cho dù là nữ nhân vốn muốn nhào vào bọn họ cũng vậy. Xem ra lão nhân này là người có danh vọng trong bộ lạc cho nên mọi người không dễ dàng để lộ tin tức của ông.

Mà sự kiện đám người Sở Lạc Lạc tưởng là đã kết thúc thì lại không hẳn vậy. Khi nàng nói với ông chủ muốn thuê phòng nghỉ lại qua đêm thì ông chủ tìm đủ mọi lí do chỉ cho bọn họ một căn phòng.

Nơi này quả nhiên cởi mở, ông chủ khách điếm còn ám chỉ mà nói với nàng: “Công tử, cái giường trong phòng kia là cái lớn nhất trong khách điếm, tuyệt đối có thể khiến ngài vừa lòng.”

Sở Lạc Lạc sau khi nghe được không khỏi lú lờ.

Nàng đương nhiên không quên việc đùa vui lúc sáng nhưng nàng vạn vạn không đoán được sẽ tạo thành hậu quả như thế này. Lúc này, nàng cảm thấy không khí trong phòng lộ ra quỷ dị, giữa hai người kia không biết đã xảy ra chuyện gì, hình như có sóng ngầm mãnh liệt.

Vì để đánh vỡ không khí cứng ngắc, Sở Lạc Lạc mở miệng nói: “Hai người nghe một chút, có phải có tiếng gì đó hay không?”

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cùng nghiêng tai lắng nghe, lại chỉ nghe thấy tiếng gió và tiếng mưa. Ngay vào lúc bọn họ định mở miệng nói thì viên thủy tinh đen trong lòng Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nhẹ nhàng bay ra, phát ra ánh sáng chói mắt.

“Có thứ gì đó đang tiến lại đây.” Trong giọng nói của hắn có vài phần cảnh giác.

Sở Lạc Lạc biết viên thủy tinh đen sẽ không nói đùa, cũng có chút khẩn trương, hỏi: “Thứ gì vậy? Chẳng lẽ là...”

Hắc ma pháp?!

“Ta cũng không rõ cục là thứ gì nhưng chắc chắn là vật chết, hơi thở hắc ma pháp vô cùng mãnh liệt!”

Hai người khác trong phòng nghe vậy cũng ngưng thần, dùng ma lực để dò xét bên ngoài, quả nhiên là có thứ gì đó không tầm thường đi về phía bộ lạc, tốc độ còn rất nhanh. Nhưng là trời rất tối, mưa lại mờ hồ cản tầm nhìn nên không thể nhìn rõ bộ dạng thứ kia.

Chỉ là khi bọn họ mở hai mắt ra thì cũng bắt đầu cảnh giác.

Môi Lãnh Tiêu Nhiên khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên từ trong tay áo bên phải của hắn nổi lên một trận gió. Một bóng dáng màu bạc nho nhỏ từ cổ tay áo hắn nhảy ra, rơi xuống mặt đất, dần dần lớn lên cho đến khi lớn bằng hai người lớn bình thường.

Ánh mắt Sở Lạc Lạc toả sáng, đây là một ma thú cửu giai – Cửu Vĩ Linh Hồ!

Rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy ma thú này nhưng là sau khi Sở Lạc Lạc nhìn thấy nó trong lòng bỗng có một loại vui sướng không nói lên lời, giống như đây không phải là lần đầu gặp mặt.

“Tiêu Nhiên, đây là ma thú khế ước của ngươi?”

Lãnh Tiêu Nhiên hơi ngậy người, lúc này mới nhớ tới lần trước khi nàng thấy Hồ Bạch thì đã ở trong trạng thái hôn mê, tất nhiên là không biết, gật

gật đầu nói: “Ân, nàng gọi là Hồ Bạch.”

Đúng lúc này, tại những địa phương khác nhau trong bộ lạc bỗng vang lên tiếng thét chói tai. Tiếng thét liên tiếp vang lên, trong thanh âm có khủng hoảng, có sợ hãi mà càng nhiều hơn là khiếp sợ.

Sau đó không là nhà ai đánh đổ cây nển, lửa cháy bùng lên nhưng trong phòng lại không có ai chạy ra.

Ngay khi trong khách điểm vang lên tiếng thét chói tai thì U Phượng dẫn đầu nhảy ra khỏi cửa sổ, Sở Lạc Lạc cầm kiếm nhảy ra mà theo sát sau đó là Lãnh Tiêu Nhiên và Hồ Bạch.

Khi bọn họ dừng ở trên đường dày đặc mưa đêm thì mới phát hiện bên ngoài đã đứng không ít người, mỗi người đều là vẻ mặt kinh hoàng. Đã có mấy ngôi nhà bị bốc cháy, thế lửa lan tràn. Mà trong khách điểm, các lữ khách khác cũng đều đi ra, trên tay cầm vũ khí.

“Này, nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Mưa đêm, vốn tầm mắt không tốt, một võ sĩ nhìn thấy bóng người đang trước, cho rằng hắn là một người dân chăn nuôi có vẻ bình tĩnh vội vàng đến vỗ vai người kia, cực kì hữu hảo hỏi.

Mà người dân chăn nuôi kia há to miệng lộ ra một hàng răng trắng, bỗng nhiên cắn về cần cổ vị võ sĩ kia.

“A...” Võ sĩ thống khổ thét chói tai, từ động mạch, máu tươi không ngừng phun ra.

Dư âm của tiếng kêu chưa dứt hắn đã tuyệt khí mà ngã xuống đất.

“Người dân chăn nuôi này điên rồi, thế nhưng lại giết đồng đội của chúng ta!”

Lợi kiếm rút ra, ở trước mắt bao người, đem đầu của người dân chăn nuôi kia chém thành hai nửa, máu huyết, da thịt, thậm chí cả óc cũng văng ra nhưng người dân chăn nuôi này vẫn không ngã xuống. Gương mặt chỉ còn một nửa nhếch miệng cười, một bàn tay rõ ràng là bằng da bằng thịt nhưng lại có thể đâm vào lồng ngực của người kia, móc trái tim ra. Trái tim vẫn còn đập, những người dân chăn nuôi ở phía sau lại có vài người lao ra, cạnh tranh hai cái xác chết.

Điên cuồng, sợ hãi, thậm chí có vài người nhát gan đã xui lơ.

Mắt thấy một mà huyết tinh điên cuồng như vậy, Lãnh Tiêu Nhiên lớn tiếng hô: “Hồ Bạch, người coi chừng Lạc Lạc.”

Dụ hoặc của Cửu Vĩ Linh Hồ làm sao so được với sự sợ hãi khi đối mặt với tử vong cho nên căn bản không có người nào chú ý đến bóng dáng của ma thú cửu giai này. Dưới sự ra lệnh của Lãnh Tiêu Nhiên, Hồ Bạch đã đến bên cạnh Sở Lạc Lạc.

Hồ ly lông bạc mắt bạc nhìn cô gái trước mắt bỗng nhiên mở miệng nói: “Mau ngồi lên lưng ta.”

Thanh âm kia mềm mại mịn hoặc giống như phát ra từ một cô gái xinh đẹp ôn nhu như nước.

Sở Lạc Lạc cũng không khách khí, nàng biết mình đã mất đi ma lực, ở trong hoàn cảnh này rất khó tự bảo vệ mình, huống chi vừa rồi nàng đã thử qua, Công Kích Tinh Thần căn bản không có hiệu quả đối với thứ kia. Đó là thứ đã mất đi linh hồn, là xác sống chỉ biết di chuyển.

“Này, tảng đá, người có thể phân biệt ai là người ai là quái vật không?”

Kẻ vừa rồi mới ăn thịt người đã bị Lãnh Tiêu Nhiên kết liễu nhưng là ngày càng nhiều người chạy ra đường cái, trong bộ lạc, tiếng thét chói tai không ngừng, khó có thể phân biệt.

“Có thể, ta dùng tinh thần lực đem cảm giác của rớt vào suy nghĩ của người, tốc độ phải nhanh!”

Sở Lạc Lạc cười trên lưng Hồ Bạch, tay cầm trường kiếm ở trong đêm đen loé ra hàn quang.

Nàng hướng tới hai người phía sau hô: “Các người đi theo ta, chỉ cần là người ta chém trúng thì chính là quái vật!”

Nói xong Cửu Vĩ Linh Hồ chạy về phương hướng mà thanh kiếm của cô gái chỉ tới. Sở Lạc Lạc nâng kiếm chém xuống, một cái đầu chia lìa với thân thể.

Nhưng là trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân hình mất đầu kia vẫn còn chạy như điên về phía trước, đánh về phía Sở Lạc Lạc. Nhưng là tốc độ nó có nhanh cũng không nhanh bằng sinh vật nhanh nhất trên mặt đất. Ở trên lưng Hồ Bạch, Sở Lạc Lạc vung kiếm, lại chém rơi một cái đầu khác. U Phương và Lãnh Tiêu Nhiên nhìn nhau, trong lòng có ăn ý, đều tự mình dùng ma pháp đem người mà Sở Lạc Lạc chém trúng hoặc là đóng băng cho vỡ vụn, hoặc là đốt cháy.

Ở trong mắt mọi người, thực lực của tổ hợp ba người một thú này khiến cho mọi người sợ hãi. Đoàn người này đã đánh sâu vào trong đám quái vật khoác da người.

“Mau! Mau! Nhận thức mọi người cùng tụ lại một chỗ, chúng ta phải đối phó đám quái vật này.

“Đúng! Chúng ta mau tập trung lại!”

Trong đám người, cũng không biết là người nào bắt đầu la lên, sau đó những người quen biết nhau bắt đầu tụ tập lại thành một đoàn, bọn họ dựa lưng vào nhau, tay cầm binh khí, cảnh giác, tùy thời có thể đánh tới quái vật. Nhưng là bọn họ không có lưu ý đến ở trên nóc nhà, một đám xương

trắng nằm sát xuống mái hiên. Đôi mắt trống rỗng phát ra hồng quang mỏng manh, dường như đang quan sát nhất cử nhất động ở bên dưới.

Lúc này, đám khô lâu dường như nhận được mệnh lệnh, hồng quang trong mắt càng toả ra hào quang mãnh liệt, chúng nó đều nhảy từ trên nóc nhà xuống, Đám người phía dưới phát ra từng tiếng kêu hoảng sợ. Đoàn người thật vất vả mới tụ tập lại được đã trở nên hỗn loạn, mà lúc này, đám quái vật khoác da người đã nhân cơ hội tập kích những người khó phòng bị. Trong lúc nhất thời, đường cái máu chảy thành sông, phần chân tay bị đứt lìa rơi khắp nơi.

“A...a... Tay của ta!” Một nam tử trắng kiện phát ra tiếng thét chói tai. Tuy rằng vừa rồi hắn đã phản ứng rất nhanh nhưng vẫn là bị cắn đứt nửa cánh tay. Đồng đội của hắn thấy thế vội vàng kéo hắn lùi về phía sau, nhanh chóng cầm máu cho hắn rồi lại trở về chiến đấu.

“A...a... Tay của ta!” Một nam tử trắng kiện phát ra tiếng thét chói tai. Tuy rằng vừa rồi hắn đã phản ứng rất nhanh nhưng vẫn là bị cắn đứt nửa cánh tay. Đồng đội của hắn thấy thế vội vàng kéo hắn lùi về phía sau, nhanh chóng cầm máu cho hắn rồi lại trở về chiến đấu.

Nam tử kia bị mất máu quá nhiều, chỗ bị thương của hắn lại có một đoàn khói đen mờ nhạt bao phủ. Khói đen kia rất quý dị, thế nhưng lại theo máu chui vào mạch máu, trong chớp mắt liền thẩm thấu vào trái tim của hắn.

Nam tử bị thương vốn đang thở hổn hển bỗng nhiên mở to hai mắt, tay phải nắm chắc thanh đao nhọn, lén lút đi về phía sau lưng của đồng đội. Đao nhọn không chút lưu tình đâm thẳng vào.

Người bị đâm sau lưng quay đầu lại, mở to mắt hoảng sợ, trong mắt tràn ngập không thể tin.

“Người...”

Đáng tiếc, đáp lại hắn chỉ có một loạt răng nhọn cắn ngập vào cần cổ của hắn.

Trong lúc đó thì Sở Lạc Lạc đã chém giết hơn mười cái xác sống nhưng là tiếng thét chói tai vẫn không ngừng vang lên, một tiếng so với một tiếng càng to rõ, càng thô lương hơn. Nàng cảm thấy tay phải đã có chút tê rần nhưng đám quái vật này vẫn cuồn cuộn không ngừng.

Vẻ mặt của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng đều mang hàn ý, bọn họ thật muốn đem tất cả mọi loại sinh vật ở đây ngoài bọn họ ra đều diệt hết.

Nhưng là, bọn họ cũng không quên mục đích họ tới bộ lạc này.

“Làm thế nào cũng giết không hết! Chẳng lẽ không có cách khác sao?” Sở Lạc Lạc vừa vung kiếm qua đầu, một con mắt dính đầy máu tươi lập tức bắn ra.

“Đúng là có chút kì quái, ta cảm giác hơi thở hắc ma pháp ngày càng nồng đậm.” Viên thuỷ tinh đen nói.

“Ta cảm thấy đám quỷ quái này càng ngày càng nhiều, dường như đang lan ra.” Sở Lạc Lạc đồng ý nói.

“Cẩn thận phía trên...” Sở Lạc Lạc ngẩng đầu vung kiếm lên chống đỡ nhưng vẫn chậm một bước. Một bộ xương từ không trung nhanh chóng rơi xuống, đã ở trước mặt. Sở Lạc Lạc vốn tưởng mình sẽ rơi khỏi lưng Hồ Bạch nhưng đã có một đôi tay đỡ thân hình đang lung lay của nàng, một chút ngọn lửa trong suốt phóng tới, xương trắng liền hoá thành tro bụi.

Thì ra là U Phượng ra tay kịp thời. Sở Lạc Lạc ngồi lại vững ở trên người Hồ Bạch, viên thuỷ tinh đen liền phát ra thanh âm nói: “Thì ra là thế!”

“Nghe được thanh âm cổ quái kia sao? Thanh âm này thao túng chúng nó hành động, chỉ cần loại trừ người thao túng phía sau là có thể bình ổn trận giết chóc này.”

“Ta ở đây cản phía sau, các người đi tìm người!” Lãnh Tiêu Nhiên nói, đôi mắt bạc nhìn Sở Lạc Lạc nói: “Cẩn thận một chút.”

Trong lòng hắn lại nói: “Hồ Bạch, người nhất định phải bảo vệ nàng thật tốt.”

Ma thú khế ước và chủ nhân vốn có tâm linh tương thông, đương nhiên có thể nghe được lời nói trong lòng của Lãnh Tiêu Nhiên. Trong mắt hồ ly phát ra ánh sáng kiên định, nhìn Lãnh Tiêu Nhiên một cái rồi nhanh chóng xông Sở Lạc Lạc chạy như bay về nơi phát ra âm thanh.

Đêm đen, một bóng dáng cao gầy choàng áo choàng đen đứng ở một góc nào đó trên nóc nhà, ngón tay mảnh khảnh nắm cây sáo làm từ xương cốt, ở tại một góc đó, ẩn nấp, quan sát cuộc chém giết ở phía dưới, khuôn mặt kiêu mị lộ ra tia đắc ý.

Bỗng nhiên thanh âm xuyên qua không khí truyền đến, Dạ Mị cảnh giác nhìn lại, chỉ thấy trên lưng một con hồ ly màu bạc có một thiếu niên áo đen đang ngồi, mà trên tay thiếu niên cầm một thanh trường kiếm dính đầy máu.

Tiếng sáo biến ảo, ẩn dấu sát khí.

Khô lâu vốn ở trên mặt đất căn xé, chém giết sau khi nhận được chỉ thị đều nhảy lên nóc nhà, bao vây thiếu niên cười hồ ly. Chỉ là vô thanh vô tức bỗng có một luồng hỏa diễm trắng muốt gần như trong suốt bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, bám chặt vào người những bộ xương.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dạ Mị, hơn mười bộ xương trắng hoá thành tro tàn. Lúc trong lòng nàng còn đang chấn động thì trên nóc nhà không

biết từ bao giờ đã xuất hiện một nam nhân có mái tóc màu trần bì.

Nàng khẽ căn môi dưới, biết chính mình không phải là đối thủ của người vừa mới tới. Thanh âm của tiếng sáo lại biến đổi, sát khí toả ra tứ phía. Một bộ lại một bộ xương trắng nhanh chóng nhảy lên nóc nhà. Khẽ răng còn dính máu, trong tay còn nắm cánh tay hoặc cẳng chân đã bị cụt. Đối tượng công kích của bọn họ chính là nam nhân sử dụng lửa kia,

Mà Dạ Mị, nhìn thiếu niên mặc áo đen kia, trên gương mặt vô cùng kiêu diễm bỗng lộ ra nụ cười quyến rũ. Trong tay nàng lại yên lặng xuất hiện một quả cầu ma pháp đang xoay tròn tựa như lốc xoáy.

Trong lòng nàng biết mình không phải là đối thủ của nam nhân tóc trần bì kia nhưng là muốn đối phó với thiếu niên này, nàng vẫn là có lòng tin có thể làm được.

Nhưng là khi nàng muốn phát chiêu thì lại phát hiện ra một tia không thích hợp. Vẻ mặt đầy mỉa mai hoặc biến thành khiếp sợ, nàng thế nhưng lại không thể nhúc nhích!

Lúc này, một thanh trường kiếm dính đầy máu đã đặt ở trên cần cổ mềm mại của nàng, mùi máu tươi xộc vào mũi.

Thiếu niên áo đen này cư nhiên không trúng mị thuật của nàng, ngược lại chính nàng lại không biết trúng phải pháp thuật gì. Nhưng là vừa rồi nàng rõ ràng không cảm nhận được ma pháp dao động, đây đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?!

Sở Lạc Lạc lạnh lùng nói: “Nhanh làm cho những thứ kia ngừng tay lại.”

Lúc này U Phượng đã tiêu diệt hết đám ma vật kia. Dạ Mị nhìn về phía hắc, lại nở nụ cười, nụ cười kia mang theo mỉa mai hoặc, quả nhiên là phong tình vạn chủng. Lập tức nàng lại thấp giọng khóc lên, như hoa lê dưới mưa, đầm đìa đáng yêu, khiến cho người ta nhìn không được muốn tới che chở.

“Nữ nhân này chẳng lẽ điên rồi sao!” U Phượng nhìn cũng không thèm nhìn tới nàng, mở miệng nói.

Dạ Mị cứng đờ, khuôn mặt xanh mét, mị thuật mà nàng vốn rất tự hào cứ nhiên lại mất đi hiệu lực. Lúc này, trong lòng của nàng mới bắt đầu phát hoảng.

Sở Lạc Lạc cũng không muốn kéo dài thời gian, nói với U Phượng: “Cho ta mượn chút lửa dùng một chút.”

U Phượng nhú mày, dường như hiểu được ý tứ của Sở Lạc Lạc, nói tiếp: “Người muốn làm gì?”

“A... Ta bỗng nhiên rất muốn ngửi thấy mùi thịt nướng.”

Nói xong, đôi mắt màu hổ phách của Sở Lạc Lạc hờ hững nhìn chăm chăm gương mặt của Dạ Mị, chặc chặc nói: “Khuôn mặt quyến rũ như vậy, khi nướng lên, nhất định sẽ rất thơm đi.”

Dạ Mị vẻ mặt kinh hoàng thất sắc, mồ hôi lạnh đầm đìa, nếu là trên mặt nàng bị chém mấy đao thì nàng còn tìm được người giúp nàng chữa trị nhưng là nếu bị Vô Sắc Chi Hoả kia đốt cháy, chỉ sợ cả kiếp này nàng đều phải mang theo vết thương đó.

Nữ nhân xinh đẹp luôn luôn để ý dung mạo của mình, đặc biệt là nữ nhân tu luyện mị thuật mà nói, huỷ đi dung mạo của nàng chẳng khác nào huỷ đi tu vi cả đời của nàng.

Dạ Mị vội vàng hô lớn nói: “Ta là dùng cây sáo này thao túng đám ma vật đó nhưng người cho ta cây sáo này chỉ dạy ta làm thế nào để thao túng chúng nó giết chóc nhưng không dạy ta thổi khúc nhạc khiến chúng dừng lại. Đám ma vật này phải giết hết người trong bộ lạc mới có thể dừng lại.”

Việc tàn nhẫn như thế rốt cục là do người nào gây nên, trong lòng Sở Lạc Lạc dấy lên lửa giận.

“Là ai phái người tới?”

Dạ Mị lại bỗng nhiên mím chặt môi, không chịu phun ra nửa chữ.

“U Phương, xem ra vẫn là cần mượn chút lửa của người...” Sở Lạc Lạc nói.

Một đám lửa màu trắng từ ngón trỏ của hân xuất hiện, khi Vô Sắc Chi Hỏa dừng ở trên người Dạ Mị, nàng ta nhắm chặt hai mắt. Người thấy được mùi tóc bị đốt cháy, nàng vội vàng kêu lên: “Là Nhị vương tử của Ma giới, là hân phái ta đến.”

Lại là Ma giới?! Nhớ tới mình đã mất đi ma lực đúng là do Tiểu vương tử của Ma giới gây nên, không chỉ có Sở Lạc Lạc, ngay cả U Phương cũng vô cùng tức giận.

“Ta nói lại lần nữa, lập tức khiến bọn chúng ngừng tay.”

Dạ Mị nhất thời khóc lên: “Ta không biết, ta thực sự không biết...”

“Nàng nói là thật.” Viên thủy tinh đen bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Sở Lạc Lạc cướp đi cây sáo trong tay Dạ Mị, để cho Hồ Bạch chế ngự nàng, răng nanh của Hồ Bạch đặt ở căn cổ của nàng.

Ma sáo này thực sự rất kì quái, cũng không biết là được chế từ xương gì. Ngoại trừ nơi để thổi có một lỗ nhỏ thì cũng không tìm thấy lỗ biến âm nào khác.

Sở Lạc Lạc đưa sáo lên môi, thổi ra một hơi nhưng không có âm thanh nào phát ra, nàng còn chưa kịp hiểu ra vấn đề thì Dạ Mị toàn thân bị trói, bị Hồ Bạch đâm dưới chân còn nói thêm: “Con người không thể thổi được cây sáo này đâu. Cuộc chém giết này không ai có thể ngăn cản.”

“Các người tạo ra trận giết chóc này rốt cục là vì cái gì?”

“Vì thể hiện uy lực của hắc ma pháp, cũng đem những người chết đó đều biến thành ma vật, tạo thành một đại quân.”

“Để ta thử xem.” U Phương bỗng nhiên nói.

Sở Lạc Lạc đem ma sáo đưa cho U Phương nhưng ngay cả U Phương là người có ma lực cũng không thổi ra âm thanh nào.

“Nữ nhân, thử dùng tinh thần lực.”

Nghe vậy, trước mắt Sở Lạc Lạc sáng ngời, lại một lần nữa nhận lấy ma sáo.

“Suy nghĩ một chút, tìm một khúc nhạc người nghĩ có thể khiến người ta bình tĩnh, đem ý niệm của người truyền vào bên trong, sau đó dùng tinh thần lực thổi cái ma sáo này.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Dạ Mị xanh mét, tảng đá cổ quái này cứ nhiên biết đến dùng tinh thần lực để thổi ma sáo này, nhưng mà cũng vô dụng thôi. Khúc nhạc kia có tên là Hoàng tuyền quý mị khúc, do Nhị vương tử tự mình truyền thụ cho nàng. Cho dù những người đó biết sử dụng tinh thần lực thì sao, tinh thần lực của một thiếu niên miệng còn hơi sữa như thế này làm sao có thể cao siêu hơn Nhị vương tử tự mình truyền thụ cho nàng. Cho nên, trận chém giết này, nhất định không thể ngừng lại!

Sở Lạc Lạc thầm hít vào một hơi, nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu của nàng nhớ tới một khúc hát ru mà lúc nhỏ từng nghe.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dạ Mị, âm thanh căn bản không thể xuất hiện lại từ miệng của vị thiếu niên này thối ra.

Ma sát quỷ dị lúc này lại thối ra một làn điệu êm tai. Giai điệu mềm nhẹ ngọt ngào kia quanh quẩn trong không gian giết chóc đầy máu tanh...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Đại Chiến Người Và Sói

Tiếng sáo du dương xé ngang bầu trời đêm.

Lúc này, những hạt mưa dần dần nhỏ lại, cuối cùng biến thành mưa bụi.

Trên nóc nhà, mái tóc đen dài của cô gái đã ẩm ướt, gió đêm khẽ thổi, lạnh lẽo.

Một khúc hát ra theo tiếng gió bay ra, theo những giọt mưa bụi rơi vào nội tâm mỗi người, không khí đột nhiên yên tĩnh lại.

Đấu tranh, chết chóc, tiếng thét chói tai cùng tất cả những hành động và âm thanh khác đều ngừng lại khi nghe thấy khúc nhạc này.

Lãnh Tiêu Nhiên vốn còn đang chiến đấu, khi nghe thấy tiếng sáo liền dừng động tác trong tay. Hắn nhìn về nơi phát ra tiếng sáo, mặc dù ở trong bóng đêm, hắn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của nàng nhưng gương mặt anh tuấn của hắn lại toát ra ý cười vui sướng, vì hắn biết, nàng thành công!

Tộc nhân của bộ lạc Mạc Lạp bị trận biến động này dọa cho ngây người. Quái vật vốn còn uy hiếp tính mạng của bọn họ, vốn còn đang đánh nhau với bọn họ, giờ phút này cũng đều không nhúc nhích, mặc họ chém giết.

Không biết là từ nơi nào, cũng không biết là từ ai phát ra một tiếng hoan hô mừng như điên. Từ một tiếng này, người trong bộ lạc bắt đầu nhanh chóng đáp lại, tiếng hoan hô liên tiếp nổ ra, đặt một dấu chấm hết cho cuộc giết chóc này.

Có người thậm chí vui đến mức phát khóc, đó là những giọt lệ vui sướng khi vừa trải qua sinh tử.

Vui mừng qua đi, trong đám đông bắt đầu có người rên rỉ, vì mất đi đồng đội, cũng vì một đêm máu me tàn khốc này!

Lãnh Tiêu Nhiên đã nhảy lên nóc nhà, trường bào màu nguyệt nha tung bay theo gió. Lúc này, hắn chỉ là lẳng lặng, lẳng lặng lẳng nghe khúc nhạc của Sở Lạc Lạc. Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn tối sầm lại, nhanh chóng lấy đến một cái áo choàng màu trắng rộng thùng thình đến, nhẹ nhàng choàng lên người nàng. Nhất thời, Sở Lạc Lạc ngoại trừ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra ngoài thì cả người đều bị bọc lại.

U Phượng nhìn thấy hành động này của hắn, cũng là ngẩn ra, nhìn bộ dạng mỉm cười cảm ơn của Sở Lạc Lạc, trong lòng của hắn lại có một loại rung động khác.

Dạ Mị lúc này đã có chút hiểu ra. Vừa rồi nàng vẫn như cũ không buông tay, khi Lãnh Tiêu Nhiên đi đến, nàng lại một lần nữa thi triển mị thuật nhưng vẫn là không có hiệu quả. Con Cửu Vĩ Linh Hồ nhìn hành động của nàng thậm chí còn phát ra một tiếng cười nhạo.

Cho đến vừa rồi nhìn thấy hành động của Lãnh Tiêu Nhiên, Dạ Mị mới hiểu được, thì ra thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp kia đúng là một cô gái, mà trong mắt hai nam nhân cực kì xuất sắc này, ngoại trừ nàng ta ra thì không chứa nổi một thứ gì khác.

Dư âm của một khúc nhạc còn chưa dứt.

Sở Lạc Lạc nhìn hai người nói: “Ta muốn mang chúng trở lại nơi chúng thuộc về.”

Vì thế, trong đêm đen, một thiếu niên khoác áo choàng trắng thổi cây sáo làm từ xương trắng, cười một con Cửu Vĩ Linh Hồ từ nóc nhà bay vọt lên.

Liên tục nhảy vài cái đã nhẹ nhàng đáp xuống bên ngoài bộ lặc. Cùng lúc đó, từ nóc nhà lại có hai bóng dáng bay lên, phi thân theo nòng.

Quái vật vốn đứng yên bất động tùy người chém giết bỗng nhiên động dậy, tiếng kêu sợ hãi lại một lần nữa vang lên, đánh vỡ yên tĩnh gần ngủ.

Bỗng nhiên, những xác sống này giống như là một đội quân có huấn luyện trật tự, chỉnh tề bước đi, đuổi theo tiếng sáo. Ngay cả đám tay chân đã bị chặt cụt cũng bò về hướng tây bên ngoài bộ lặc.

Nhìn thấy một màn quỷ dị như vậy, mọi người vẫn còn khiếp sợ, nhất thời không dám nhúc nhích, tùy ý để những quái vật này đi qua người họ.

Nghĩa địa của bộ tộc Mạc Lạp.

Theo tiếng nhạc chấm dứt, quái vật đều nhảy vào nơi chúng nó thuộc về, một hố to. Lãnh Tiêu Nhiên dùng thuật đóng băng để đóng băng chúng lại, sau đó U Phượng lại thi triển Vô Sắc Chi Hỏa đem chúng nó đốt cháy.

“Đêm nay rốt cục cũng xong.” Sở Lạc Lạc thản nhiên nói, nhìn lên bầu trời.

Lúc này, mưa đã ngừng, sao Mai đã hiện ra báo hiệu một đêm hoang đường và tàn khốc này đã qua đi, mà ngày mới, hy vọng mới sắp bắt đầu.

“Mà người...”

Đôi mắt màu hổ phách sáng ngời nhìn Dạ Mị bị Hồ Bạch quăng ngã trên mặt đất.

Tuy rằng trên mặt cô gái này không có một biểu tình dư thừa nào, thậm chí không có một tia sát khí nhưng bị một đôi mắt hờ hững như thế nhìn chăm chăm, Dạ Mị không nhịn được run rẩy, đúng vậy, đó là sợ hãi.

Rõ ràng chỉ là một cô gái gầy yếu không có ma lực, vì sao có thể khiến nàng cảm thấy sợ hãi đến vậy? Chính Dạ Mị cũng không nói được nguyên nhân.

Nhưng mà, Sở Lạc Lạc nói: “Yên tâm, ta sẽ không giết người.”

Những lời này khiến cho tâm tình vẫn căng thẳng của Dạ Mị buông lỏng ra.

Nhưng lại nghe Sở Lạc Lạc thản nhiên nói: “Kết cục của người, nên để cho tộc nhân bộ tộc Mạc Lạp quyết định, người thấy sao?”

Ngày tiếp theo, không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đã gặp được Đại thủ lĩnh của bộ tộc Mạc Lạp. Nói chính xác hơn chính là vị Đại thủ lĩnh này rất cục cựa cũng chịu gặp bọn họ.

Đám người Sở Lạc Lạc cũng không khách sáo, trực tiếp giao ra đầu sỏ vụ tối hôm qua .

Khi hình dáng của yêu nữ kia lộ ra khỏi áo choàng màu đen thì trong mắt một số người ở đây lại dần xuất hiện si mê, dục vọng.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Sở Lạc Lạc truyền đến: “Không nên nhìn vào mắt của nàng.”

Một lời làm tỉnh u mê! Lúc này những người kia mới hiểu được thì ra là ma nữ này tu luyện mị thuật.

Trong bộ lạc không phải là không có người tài ba nhưng là hôm qua bị tập kích đột ngột, bọn họ không kịp phòng ngự, bị giết đến trở tay không kịp.

Lợi dụng người đã chết của bộ lạc bọn họ đến giết hại người sống, chuyện ác tà trời như vậy, thậm chí so với ngoại tộc xâm lược còn khiến

bọn họ hận hơn vạn phần!

Đại thủ lĩnh của bộ lạc nhìn thấy những tộc nhân tràn đầy hận ý này, nói với người bên cạnh: “Đi lấy Thánh thủy tới đây!”

Khi nghe đến từ Thánh thủy, sắc mặt Dạ Mị trở nên rất khó coi bởi vì Thánh thủy là do Thánh Giáo hội nghiên cứu chế tạo ra, chuyên dùng để đối phó người Ma giới. Không nghĩ tới ở một bộ lạc hẻo lánh nơi bình nguyên Hồng Hoang này cư nhiên lại có vật như vậy.

“Không... Không cần... Các người giết ta đi!” Dạ Mị thống khổ kêu lên.

Nhưng là, khi nhìn thấy cái bình nhỏ chứa Thánh Thủy kia, thân mình Dạ Mị liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Sau đó, nàng thực sự nghĩ biết vậy đã không làm. Nàng không nên nghĩ còn có một tia may mắn. Nàng tình nguyện chết đi vào tối hôm qua, như vậy tối thiểu nàng còn có thể chết một cách thống khoái.

Chỉ là, khi một giọt Thánh thủy trôi vào trong yết hầu của nàng, nàng bắt đầu thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Lục phủ ngũ tạng dường như bị đốt cháy, mà tu vi của nàng, đã mất đi trong một nháy mắt này...

Một số quý tộc của bộ tộc Mạc Lạp đang nghị luận làm thế nào để đối phó ma nữ này. Nhìn thấy bộ dạng vạn vạn thống khổ của nàng trên mặt đất, thậm chí có vài người còn đưa ra ý tưởng hạ lưu.

“Nên xử trí nàng ta như thế nào là chuyện của bộ lạc các vị, hôm nay chúng ta đến là muốn biết tung tích một vị lão nhân.” Lãnh Tiêu Nhiên sau khi nghe thấy những lời nghị luận thì hơi nhíu mày, đánh gãy lời nói của bọn họ.

“Ha... Ha...” Một tiếng cười già nua mà hữu lực truyền đến từ bình phong phía sau ghế tựa của đại thủ lĩnh.

Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc trắng được tỳ nữ nâng đỡ đi ra. Đại thủ lĩnh của bộ lạc cùng phần đông những quý tộc khi nhìn thấy lão nhân xuất hiện đều cúi đầu chào.

Đại thủ lĩnh thậm chí còn nhường lại vị trí của mình, thỉnh lão nhân kia ngồi lên, mà Dạ Mị, vào thời khắc lão nhân này tiến vào thì nàng ta đã bị đem ra ngoài. Về phần kết cục của nàng như thế nào, đám người Sở Lạc Lạc cũng không quan tâm.

"Ba người các người chính là người hôm qua đã hỏi thăm tin tức của ta?" Lão nhân cũng không tự giới thiệu với bọn họ, không chút khách sáo trực tiếp hỏi.

"Lão tiền bối, đúng là ba người chúng ta." Sở Lạc Lạc tiếp lời đáp, giọng điệu cũng là cung kính, dù sao mình là có việc cầu người ta.

"Nha? Trong số ba người, là người làm chủ?" Lão nhân không khỏi đánh giá vị thiếu niên trước mắt.

Lão nhân đã qua trăm tuổi, có được đôi mắt sắc bén đã nhìn qua vô số loại người, vừa liếc mắt liền nhận ra, thiếu niên này thực ra là một cô gái.

Sở Lạc Lạc nhún nhún vai, nhìn thoáng qua hai người bên cạnh, cười nói: "Giữa chúng ta không có chủ nhân, chúng ta là đồng đội!"

"Chúng ta tới đây là muốn hỏi thăm lão tiền bối về một người." Lãnh Tiêu Nhiên ôm quyền nói.

"Chúng ta tới đây là muốn hỏi thăm lão tiền bối về một người." Lãnh Tiêu Nhiên ôm quyền nói.

"Ba vị là đại ân nhân của bộ tộc Mạc Lạc chúng ta, muốn nghe về người nào, cứ việc nói, lão nhân tất nhiên là sẽ nói hết những gì mình biết."

"Người chúng ta muốn tìm là Phong Thanh Vân."

Ba chữ Phong Thanh Vân này vừa nói ra thì đồng tử lão nhân này co rút lại, khí thể đột nhiên biến đổi.

Đám người Sở Lạc Lạc không khỏi sửng sốt, cho dù là đối với Dạ Mị, người muốn diệt cả bộ lạc thì lão nhân này cũng không có bộ dạng như thế.

Nhưng bộ dạng này cũng chỉ trong một chớp mắt, lão nhân khẽ cười nói: "Ba năm trước đây, ta quả thật đã từng gặp Phong Thanh Vân một lần, người biết việc này tuyệt đối không vượt qua mười người, cứ nhiên các người lại có được tin tức, ta chỉ là có chút kinh ngạc thôi."

"Ta hỏi một câu, các người tìm Phong Thanh Vân là vì chuyện gì?"

Sở Lạc Lạc cũng không dấu diếm, ăn ngay nói thật: "Là vì vết thương trên người ta."

Lão nhân cẩn thận nhìn Sở Lạc Lạc, than nhẹ nói: "Thì ra là thế."

"Phong Thanh Vân từng có ân với ta, ta cần phải hỏi rõ ràng các vị tìm hắn có chuyện gì. Ba vị có đại ân đối với bộ lạc của chúng ta, ta nếu biết tung tích của Phong Thanh Vân thì tuyệt đối không dấu diếm ba vị, nhưng là... Từ sau khi từ biệt vào ba năm trước, ta chưa từng gặp lại hắn." Ngữ khí của lão nhân rất bình tĩnh, không chút hàm hồ nói: "Nhưng mà, ta biết một người, có lẽ sẽ có tin tức của Phong Thanh Vân."

Lúc này, Đại thủ lĩnh vẫn yên lặng nghe ở một bên bỗng nhiên khẩn trương mở miệng nói: "Ngài là nói..."

Lão nhân vẫy tay đánh gãy lời nói của hắn, nói với đám người Sở Lạc Lạc: "Con cháu vô lễ, xin đừng trách."

Lúc này ba người Sở Lạc Lạc mới hiểu tại sao lão nhân này lại có danh vọng cao như thế trong bộ lạc.

"Người biết được tung tích Phong Thanh Vân là Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang chúng ta."

"Đại lĩnh chủ?" Lãnh Tiêu Nhiên hơi nheo mắt lại, theo tin tức của hắn, ở mấy trăm năm trước xác thực có Đại lĩnh chủ thống trị bình nguyên Hồng Hoang, cũng là vu sư đã chế tạo ra Vu Tàn Quái Nhân. Sau cùng hắn bị dân chúng bình nguyên Hồng Hoang lật đổ vì sự thống trị tàn khốc của hắn, lúc này, tại sao lại nháy ra một Đại lĩnh chủ đây?

Lão nhân cười nói: "Có một số chuyện không tiện nói với người ngoài, Đại lĩnh chủ trong lời ta nói kì thật chính là hậu nhân của vị anh hùng năm đó đã chém chết bạo quân kia. Bọn họ mặc dù không có thống trị bình nguyên Hồng Hoang, nhưng mà những dân chúng bình thường của bình nguyên như chúng ta thì vẫn tôn xưng người này là Đại lĩnh chủ."

Lãnh Tiêu Nhiên tuy là lâu chủ của Giáng Vân Lâu nhưng mà hoạt động tình báo của Giáng Vân Lâu phần lớn là qua lại giữa ba quốc gia. Tin tức đối với bình nguyên Hồng Hoang cũng không hoàn thiện, có thể biết được tin tức vị lão nhân này đã từng gặp qua Phong Thanh Vân không biết có phải thật không, cũng chỉ là bí quá hóa liều mà đến.

"Sáng sớm ngày mai ta sẽ phái người mang các vị đi gặp một người, người kia sẽ đưa các vị đi gặp Đại lĩnh chủ."

"Người kia lại là người nào?"

"Đến lúc đó, các người tự nhiên sẽ biết."

Lão nhân nói xong, cũng không chờ ba người trả lời liền rời đi.

Sở Lạc Lạc không khỏi nhú mày, lão nhân này đúng là biết thừa nước đục thả câu, lời hay nói một vòng như vậy, cuối cùng một người cũng chưa từng nói ra, bất kể là Phong Thanh Vân, Đại lĩnh chủ hay là người dẫn đường kia cũng vậy.

Quả nhiên, sáng tinh mơ hôm sau, bộ lạc Mạc Lạp liền phái một người đến dẫn đường, đó là một nam tử thực trẻ tuổi, diện mạo bình thường, không hề đặc sắc. Nếu như người này lẫn trong một đám người vậy thì không cách nào nhận ra.

Hơn nữa tiểu tử này rất trầm mặc, dọc theo đường đi cũng không nói nhiều.

"Vì sao chúng ta phải đi bộ?" Sở Lạc Lạc tỏ vẻ khó hiểu, trời nắng gắt như vậy, ngay cả ngựa cũng không thể cưỡi.

"Đây là để bày tỏ lòng tôn kính đối với vị đại nhân kia."

"Nơi kia rốt cuộc là ở đâu? Còn muốn đi bao lâu?"

"Đến nơi rồi các người sẽ biết." Tiểu tử nói như thế.

Thực hiển nhiên là lão nhân kia đã dạy hăn nói như vậy, tuy là như thế nhưng ba người cũng không thể làm gì hăn.

Trên đường đi, mỗi khi nghỉ ngơi Sở Lạc Lạc không quên đề cao tu vi kiếm thuật của nàng.

Hiện tại nàng chẳng qua chỉ là một Kiếm sĩ cấp tám, sau khi tiến vào Thánh Vân học viện, nàng một lòng đi tu luyện ma lực và tinh thần lực, sớm đã bỏ bê kiếm thuật. Cuộc chiến đêm hôm đó, nếu không phải là có Hồ Bạch hỗ trợ, chỉ sợ nàng đã không thể tự bảo vệ mình.

Lãnh Tiêu Nhiên là người ma vũ song tu, tự nhiên trở thành đối tượng để Sở Lạc Lạc học hỏi. Đường nhiên, Lãnh Tiêu Nhiên cũng rất vui lòng dạy, phải nói, là vô cùng vui."

"Khụ... Khụ..."

Trong lúc truyền thụ vũ kỹ khó tránh khỏi những lúc tiếp xúc thân thể, mỗi khi đó, U Phương ở một bên nhìn xem luôn không nhin được mà phát ra tiếng ho nhẹ. Lãnh Tiêu Nhiên thấy vậy, trên gương mặt tuấn mỹ không khỏi lộ ra vài phần đắc ý.

"Đúng rồi, Tiêu Nhiên, kiếm thuật của ngươi là bắt đầu học từ lúc nào?" Sở Lạc Lạc hỏi.

Lãnh Tiêu Nhiên hơi run sợ một chút nói: "Thời điểm ta trở lại Lãnh gia, để lấy được vị trí gia chủ nên bắt đầu học, nhưng mà chỉ là tu vi Đại Kiếm Sĩ thôi."

Đại Kiếm Sĩ, cao hơn một cấp so với Kiếm Sư Cao Cấp, lại thấp hơn một cấp so với Đại Kiếm Sư, nhưng là đối với người tu luyện ma pháp mà nói, đã là thành tựu không tồi.

"Thì ra là thế, ngươi là vì đoạt vị trí gia chủ mới rời khỏi Thánh Vân học viện." Sở Lạc Lạc không khỏi liên tưởng đến Sở Hiên. Ở trong tương lai không lâu, Sở Hiên cũng sẽ bước trên con đường báo thù, nàng không khỏi thở dài. Mặc kệ Sở Hiên tương lai sẽ quyết định như thế nào nhưng nàng vẫn sẽ vĩnh viễn đứng về phía hắn.

Lãnh Tiêu Nhiên nghe thấy thế cúi đầu, đôi mắt bạc có chút ảm đạm, hắn có một loại xúc động muốn nói cho nàng sự thật nhưng là, bây giờ còn chưa đến lúc. Hắn phải nhẫn nại, nếu không nàng thật vất vả mới tiếp nhận hắn chỉ sợ sẽ lại cách hắn rất xa, xa đến nỗi hắn không thể chạm tới nữa.

Cho đến buổi tối ngày thứ năm, bốn người mới đi tới một nơi có địa hình tương đối thấp, xung quanh đều có một vài tảng đá lớn. Tiểu tử kia bỗng nhiên dừng chân.

Tiểu tử đột nhiên quay đầu, cười quỷ dị nói: "Ba vị đại ân nhân, ta thật xin lỗi các người, như vậy... Lấy chết tạ tội."

Nói xong, hắn đem dao nhỏ vẫn giấu ở trên người cắt qua cổ họng mình, nhất thời, máu văng khắp nơi!

Biến động này khiến cho ba người trở tay không kịp, tiểu tử mỉm cười rồi gục xuống, máu tươi không ngừng từ căn cổ của hắn tuôn ra.

Sở Lạc Lạc đưa tay vuốt hai mắt hắn khép lại, thở dài một tiếng. Có lẽ hắn tự có tín niệm và sự trung thành của hắn nhưng nàng thực sự không thể đồng ý cách làm như vậy. Dưới con mắt của nàng, sinh mệnh đều là trân quý.

"Có thứ gì đó đang đến đây!" U Phượng nói, vẻ mặt cảnh giác.

Cửu Vĩ Linh Hồ từ trong tay áo Lãnh Tiêu Nhiên nhảy ra, phát ra một tiếng rống lớn.

Đột nhiên, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, trên bầu trời có đầy tro bụi, che khuất mặt trời.

Phía sau những tảng đá lớn nhảy ra một đám bóng dáng nhanh nhẹn có trật tự, hơn mười con, trăm con, không, có lẽ phía sau còn có hàng vạn con. Chúng chỉ đứng ở trên đá cao nhìn xuống bọn họ, đôi mắt của chúng nói, chớp động tia sáng khát máu trong đêm đen.

Sói! Là một bầy sói, không giống với loại sói sinh sống trong rừng rậm ma thú, mà là loài vật nổi danh là kẻ đi săn của bình nguyên Hồng Hoang-Sói Hoang Hồng Hoang!

Thì ra người kia mới vừa rồi là dùng chính máu tươi của mình để dẫn đám động vật đáng sợ này tới đây. Hơn nữa trong máu của hần hần là còn có thứ gì đó, nếu không cũng sẽ không đưa tới bầy sói lớn như thế. Mà trước đó hần yêu cầu bọn họ đi bộ kì thực cũng chỉ là để tiêu hao thể lực của bọn họ mà thôi!

Sở dĩ nói bầy sói này đáng sợ không chỉ bởi vì số lượng của chúng mà còn là vì năng lực tác chiến của chúng. Sói Hoang Hồng Hoang là động vật quần cư, thời điểm chúng nó đi săn luôn có phân công rõ ràng. Con mồi bị chúng nó nhìn trúng nhất định chúng nó sẽ nghĩ biện pháp xé xác con mồi, thậm chí không chết không ngừng!

Mà nơi này, đúng là nơi tụ tập của Sói Hoang Hồng Hoang.

Người được vị ngọt của máu, bầy sói bắt đầu rục rịch nhưng là chúng nó cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại là đứng ở trên đá cao bao vây xung quanh. Giống như là một đội quân có huấn luyện, đứng im quan sát nhất cử nhất động của đối thủ.

Dưới con mắt của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng thì Sói Hoang Hồng Hoang cũng chẳng là gì, nhưng hiện tại bọn họ đứng ở thế hạ phong. Bầy sói lại có số lượng lớn, quen thuộc địa hình, sớm đã bày ra thiên la địa võng. Bọn họ hiện nay là tứ phía đều có địch, bị vây ở bên dưới, hành động bị hạn chế, mà quan trọng hơn là nơi này còn có một cô gái đã bị mất đi ma lực Sở Lạc Lạc.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng bỗng nhiên nhìn nhau, đều tự gật đầu, lập tức, hai người từ hai hướng khác nhau thì triển pháp thuật. Tuy chỉ là một chiêu thức để thử năng lực của đám sói hoang này nhưng là uy lực và tốc độ cũng là không thể khinh thường. Nhưng mà sức chiến đấu và độ nhanh nhẹn của đám sói hoang này cũng khiến cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn.

Bầy sói tiên phong có động tác mau lẹ, thân thủ linh hoạt, cho dù đối mặt với mũi tên băng và quả cầu lửa nhưng lại có thể ở giữa không trung thay đổi quỹ đạo di chuyển, lúc trái lúc phải. Công kích của đối phương càng mạnh thì tốc độ của chúng nó càng nhanh, mỗi khi phía trước có sói bị tập kích rơi từ không trung xuống thì phía sau lập tức nhảy ra một con khác, thật sự ngoài dự kiến của ba người!

Phối hợp như vậy, sức chiến đấu như vậy thật không thể coi chúng là sói hoang bình thường, mà có thể xưng là sói chiến.

Trên mặt đất đã có hơn mười xác sói nhưng là phía sau vẫn cuộn cuộn như cũ, không ngừng nhảy ra. Phương thức chiến đấu như vậy không những có thể tiêu hao ma lực của đối thủ mà còn có thể tiêu hao tính nhẫn nại của đối thủ.

"Cứ như vậy cũng không phải là cách, vị trí của chúng ta bị vây trong thế bất lợi, phải nghĩ cách dùng Phi Hành Chú!" Sở Lạc Lạc nói, đáng tiếc chính mình mất đi ma lực, bằng không nàng có thể trực tiếp dùng không gian ma pháp dịch chuyển đến nơi khác, sao có thể giống như hiện nay, liên lụy đến đồng đội! Lấy thực lực của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng, muốn đột phá bầy sói này cũng không phải là chuyện khó.

"Không được, Phi Hành Chú không phải là cách hay, lấy sức chiến đấu và lực quan sát của chúng thì chỉ sợ chưa tới không trung đã bị chúng cắn xé." Lãnh Tiêu Nhiên nói, vẫy tay ra một chiêu Hàn Băng Kết, làm đông lạnh chết gần trăm con sói.

"Nhưng cứ như vậy cũng không phải biện pháp, phía trước đen kịt, cũng không biết còn bao nhiêu con." U Phượng nói, lúc này hắn đã đem ngọn lửa bình thường đổi thành Vô Sắc Chi Hỏa. Bầy sói đối với ngọn lửa kia cực kỳ sợ hãi nhưng lại thông minh chuyển sang công kích từ hai bên trái phải, chỉ vì tìm kiếm sơ hở của địch nhân.

"Ta có cách!" Lãnh Tiêu Nhiên nói: "U Phượng, người và Hồ Bạch nhìn khắp bốn phía, ta dùng Băng Thuần Thuật cao cấp đem toàn bộ chúng ta vây quanh.

Muốn thi triển Băng Thuần Thuật trong phạm vi đủ để bao phủ ba người một thú cực kì hao tổn ma lực nhưng lấy tu vi của Lãnh Tiêu Nhiên cũng không tính là gì nhưng mấu chốt là thời gian. Cho dù hắn chỉ dừng tay vài giây đã không đếm được có bao nhiêu con sói phi tới, dày đặc, công kích không chút nào gián đoạn.

U Phượng đáp, ở một khắc khi Lãnh Tiêu Nhiên ngừng tay hắn bắt đầu sử dụng Vô Sắc Chi Hỏa ra bốn phía. Thế lửa hung mãnh, đáng tiếc nơi này ngoại trừ đất đá cũng chỉ có cát vàng, không có vật dễ cháy nên chiêu thức của hắn không phát huy được hiệu quả tốt nhất.

Băng cứng dưới sự thúc dục ma lực của Lãnh Tiêu Nhiên dần hình thành từ mặt đất dưới chân ba người, dần khép về phía không trung.

Lúc sắp khép hết thì bỗng nhiên phía sau có một con sói đập lên người đồng loại bị Vô Sắc Chi Hỏa đốt trúng sắp rơi xuống, nó lấy tốc độ như sét đánh vọt vào bên trong băng thuần.

"Nữ nhân, vùng kiếm!"

Viên thủy tinh đen phát ra ánh hào quang, thanh âm lại dùng tinh thần lực trực tiếp truyền đến đầu óc Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc không hề nghĩ nhiều, trực tiếp vùng kiếm đâm thẳng lên. Trường kiếm đúng là đâm thẳng vào cái miệng đang mở ra của con sói.

Sói phát ra một tiếng thét thảm một tiếng, dường như là tiếng kêu từ tất cả sức lực còn lại, đỉnh tai nhúc nhích. Từ trong miệng nó một ngụm máu phun ra ở trên gương mặt trắng nõn của Sở Lạc Lạc. Kiếm đã đâm vào quá sâu, không thể rút ra, Sở Lạc Lạc cũng không thể chống đỡ sức nặng của

một con sói cho nên liền vứt bỏ cả kiếm. Nàng nâng tay áo lau đi vết máu trên mặt, lộ ra nụ cười an tâm với hai người kia.

Biến cố này làm cho Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương đều chấn kinh.

Lúc này, băng cầu đã ngưng kết, Lãnh Tiêu Nhiên khế niệm Phi Hành Chú, đem toàn bộ băng cầu bay lên không trung, U Phương giơ tay phải đánh ra một chưởng "Phá!"

Từ băng cầu thủng ra một lỗ nhỏ, hắn đưa tay ra ngoài, hướng về đám đá bên dưới, không ngừng bắn ra Vô Sắc Chi Hỏa. Đám sói chết tiệt này, thế nhưng thiếu chút nữa hại nàng bị thương, hắn tuyệt đối không tha!

Rất nhanh, đàn sói có tổ chức trật tự dưới sự công kích kịch liệt mà tan rã, xác sói đầy đất.

"Ngao... Ngao..." Xa xa, tiếng sói tru truyền đến, to rõ, hùng hậu.

Khi nghe thấy tiếng tru này, đám sói còn lại nhanh chóng lùi về phía sau.

Đúng lúc này, một bóng dáng màu trắng đập không khí mà đến, lơ lửng cách ba người khoảng một thước. Kia cũng là một con sói, thân thể lớn gấp đôi so với những con sói bình thường, toàn thân đều là lông trắng, chỉ có ở giữa trán có một ấn kí tinh tế màu vàng kim.

Đây, là Lang Vương, đứng đầu vạn sói!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Đứng Đầu Vạn Sói- Lang Tà

Lang Vương đập trên không khí mà phi đến, lơ lửng ở chỗ cách ba người một thước, nếu nhìn kĩ, có thể thấy bộ lông màu trắng kia còn mang theo màu vàng nhàn nhạt. Lúc này, nó đã chú ý đến thi thể dưới mặt đất, tuy không mở miệng nhưng ba người có thể nghe thấy lời nói của nó.

"Các người từ đâu tới đây? Người phía dưới xem ra cũng không phải người của các người."

"Chúng ta đều không phải người ở bình nguyên Hồng Hoang nhưng lần này là từ bộ tộc Mạc Lạp đến, mà người kia là người mà một lão nhân ở bộ tộc Mạc Lạp cử để làm người dẫn đường cho chúng ta." Lãnh Tiêu Nhiên suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

"Thì ra là cái lão già chết tiệt ở bộ tộc Mạc Lạp kia." Lang Vương rít gào một tiếng về phía những con dân bên dưới, tất cả những con sói ở dưới đều im lặng, nhu thuận giống như chó cảnh nuôi trong nhà, khác xa với hình ảnh sói chiến vừa rồi.

"Chúng ta đều bị lão già kia tính kế rồi, ta và hãn trước kia có hận cũ. Người hãn phái tới có ăn được vật vào, mùi máu có thể dẫn bầy sói của ta tới. Nếu như là hiểu lầm vậy các người đi đi! Về phần lão già kia, ta sớm muộn cũng sẽ tính sổ với hãn!" Lang Vương nhìn ba người một thú lai lịch bất phàm này, nếu như những người như vậy trở thành địch nhân của nó cũng không phải chuyện tốt, cho nên thương vong vừa rồi nó chỉ có thể ghi tạc trên đầu lão già kia thôi.

Lãng phí thời gian năm ngày không ngờ lại có kết quả như vậy, lão nhân ở bộ lạc Mạc Lạp cư nhiên muốn lợi dụng ba người bọn họ để loại bỏ kẻ địch của lão, hoặc là khiến cho bọn họ lưỡng bại câu thương, thật là đáng giận!

Chẳng lẽ tin tức về Phong Thanh Vân cứ bị cắt đứt như vậy?!

"Chậm đã!" Sở Lạc Lạc gọi Lang Vương sắp sửa rời đi lại, hỏi: "Lão nhân của bộ lạc Mạc Lạp kia nói người có thể đưa chúng ta đi tìm Đại lĩnh chủ."

Lang Vương quay đầu, hai mắt chợt lóe hàn quang nói: "Thì ra các người muốn tìm Đại lĩnh chủ."

"Người quả nhiên biết Đại lĩnh chủ." Trong lòng Sở Lạc Lạc vui vẻ, tuy rằng lão nhân kia muốn lợi dụng bọn họ nhưng là việc Lang Vương có biết Đại lĩnh chủ thì cũng không lừa bọn họ nha.

"Các người tìm Đại lĩnh chủ làm gì?"

Sở Lạc Lạc cùng hai người đồng đội liếc nhìn nhau một cái, thấy bọn họ cũng đồng ý liền đáp: "Kì thật chúng ta cũng không phải muốn tìm Đại lĩnh chủ mà là muốn hỏi thăm hẵn tin tức về một người, người đó gọi là Phong Thanh Vân."

"Ha... ha ... ha..." Lang Vương nghe vậy bỗng nhiên cười ha hả nói: Thì ra là thế, khó trách lão già kia muốn một hòn đá ném hai con chim, để cho chúng ta tàn sát lẫn nhau.

Lời nói này của Lang Vương khiến cho người nghe như lạc trong sương mù.

"Hừ! Các người vẫn là nhanh chóng rời đi đi, nếu không, cho dù phải dốc toàn lực ta cũng sẽ phải giết chết các người!" Lời nói của Lang Vương

lập tức thay đổi. vốn dĩ còn mang giọng điệu thương lượng giờ đây ẩn hiện sát khí.

Lãnh Tiêu Nhiên tâm tư kín đáo, vừa rồi đã đem toàn bộ sự tình cân nhắc một lần, thái độ của Lang Vương và lão nhân ở bộ lạc Mạc Lạp đều biến chuyển khi nghe đến tên của Phong Thanh Vân.

Phong Thanh Vân, người này trong truyền thuyết là một luyện dược sư thiên tài, một người vừa chính vừa tà, cư nhiên lại có được sự tôn kính của một bộ lạc và một thú tộc. Điều này chỉ có thể nói rõ Phong Thanh Vân này có ơn đối với bọn họ, hơn nữa ơn này so với việc bọn hắn giúp bắt giữ yêu nữ Ma giới đêm đó còn nặng hơn.

Bọn họ phòng bị những người tìm đến Phong Thanh Vân như thế chỉ sợ là vì trước kia đã có người từng tìm Phong Thanh Vân, còn có ý đồ bất lợi với hắn, thậm chí có khả năng còn gây ra thương tổn rất lớn cho hắn cho nên bọn họ đều có lòng đối địch đối với những người đến tìm Phong Thanh Vân.

Người của bộ tộc Mạc Lạp thậm chí vì Phong Thanh Vân còn có thể sử dụng thâm kế như vậy đối với ân nhân của bọn họ, cho nên tiểu tử kia khi chết mới nói một câu "Lấy chết tạ tội!"

Lúc này, Lãnh Tiêu Nhiên chỉ hy vọng Lang Vương này là người sáng suốt: "Chúng ta tìm Phong Thanh Vân chỉ là vì muốn chữa thương, cũng không có ý đồ muốn gây hại gì cho hắn, lúc này, ta có thể lập tức thề độc, nếu nói dối sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh."

Lang Vương nghe vậy lại liếc mắt nhìn Lãnh Tiêu Nhiên nhiều thêm vài lần, loài người này quả nhiên không đơn giản, chỉ từ những từ ngữ nhỏ nhất mà có thể đoán được điểm mấu chốt trong đó, nhưng dù là như vậy cũng không thể tiết lộ tin tức của Phong Thanh Vân.

"Chúng ta chỉ là muốn người dẫn ta đi tìm Đại lĩnh chủ, cũng không bảo người tiết lộ tin tức của Phong Thanh Vân với chúng ta." Lãnh Tiêu Nhiên còn nói thêm: "Ta từ trước tới giờ đều không phải dạng người lương thiện gì, nếu như người không chịu dẫn đường, chỉ vì một câu như vậy, cho dù hôm nay ta có diệt cả bộ tộc người cũng không phải việc khó."

"Người..." Lang Vương nghe vậy không khỏi chán nản, nhưng là thực lực của những người này thực sự không thể khinh thường. Lão già ở bộ tộc Mạc Lạp này, lão ta rõ ràng cũng biết chỗ của Đại lĩnh chủ thế nhưng lại đem củ khoai lang nóng bỏng tay này quăng cho nó. Hơn nữa nghe khẩu khí và thần sắc của bọn họ thì lời vừa rồi cũng không phải là nói đùa, họ đã quyết tâm lưỡng bại câu thương.

Đáng giận! Lang Vương trong lòng lại càng không ngừng mắng lão già chết tiệt kia.

"Lang tộc chúng ta từng chịu đại ân của Phong Thanh Vân cho nên tuyệt đối không thể bán đứng hắn." Trong mắt Lang Vương hiện lên một tia giả dối nói: "Nhưng là nếu chỉ là mang các người đi tìm Đại lĩnh chủ cũng là có thể, thế nhưng..."

"Lang tộc chúng ta luôn kính nể kẻ mạnh, nếu như các người có thể được ta thừa nhận, ta tự nhiên sẽ mang các người đi gặp Đại lĩnh chủ."

"Chẳng lẽ trận chiến mới vừa rồi còn không đủ chứng minh thực lực của chúng ta?" Lãnh Tiêu Nhiên hỏi.

Lang Vương giả hoạt cười, nói: "Thực lực của hai người các người không cần kiểm tra nhưng là, vị tiểu thiếu niên này, ha ha... Người có dám nhận lời khiêu chiến của ta?"

Lời nói của Lang Vương làm cho ba người đều sửng sốt, thật là kế hay! Nó rõ ràng đã nhìn ra trên người Sở Lạc Lạc không có dao động ma lực,

tuyệt đối không phải đối thủ của nó cho nên mới nói ra lời này, muốn bọn họ biết khó mà lui!

Sở Lạc Lạc trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười cười, đôi mắt màu hổ phách hiện lên tinh quang không thua kém gì trong mắt Lang Vương.

"Lang Vương quả nhiên là có dũng có mưu, chọn lựa đối thủ cũng khôn khéo như thế, chỉ là người chỉ định một thiếu niên chưa tới tuổi trưởng thành, tay trái gà không chặt như ta làm đối thủ, so với lão già chết tiệt trong miệng người, có gì khác nhau chứ?!"

Lời Sở Lạc Lạc vừa nói ra, trong mắt Lang Vương ẩn hiện lửa giận, thù hận giữa nó và lão già chết tiệt ở bộ tộc Mạc Lạp kia cũng không phải ngày một ngày hai, thiếu niên này thế nhưng lại đánh đồng bọn họ với nhau, nó làm sao có thể nén được lửa giận.

"Ta nhìn ra người không hề có ma lực nhưng có kỹ xảo kiếm thuật nhất định, ta cũng sẽ không sử dụng pháp thuật, hai bên chỉ thuần túy dùng kỹ xảo đánh nhau, người có thể tùy ý lựa chọn vũ khí. Chỉ cần người có thể duy trì được một khắc thì ta liền thừa nhận người, cũng sẽ đem các người đi gặp Đại lĩnh chủ. Người có chấp nhận khiêu chiến hay không?" Lang Vương nói như thế.

Có cam đoan như vậy cũng đã đủ rồi, Sở Lạc Lạc đáp: "Ta chấp nhận!"

"Lạc Lạc!" U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên lo lắng hô, cũng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

Nhưng là Sở Lạc Lạc nở một nụ cười đối với họ, cũng sử dụng ngón tay che miệng, môi khẽ nhúc nhích, không tiếng động nói: "Tinh thần lực."

Tuy là như vậy nhưng hai người vẫn không đồng ý như cũ, Sở Lạc Lạc lại nói: "Ta không muốn buông tay cơ hội này."

Lãnh Tiêu Nhiên khẽ thở dài một tiếng, trong miệng khẽ niệm, một thanh chùy thủ xuất hiện ở trên tay hắn.

Sở Lạc Lạc nhận lấy chùy thủ, khẽ kéo ra khỏi vỏ, nhất thời hàn quang bắn ra bốn phía. Nàng nắm trong tay, vung lên giữa không trung, thế nhưng lại đồng thời hiện ra ba vết hàn quang dài nửa thước.

"Chúc mừng người có vũ khí tốt trợ lực." Lang Vương nói, giọng điệu dường như cũng không để ý lắm.

Sở Lạc Lạc nháy mắt ra dấu với Lãnh Tiêu Nhiên, quả cầu băng khổng lồ từ không trung hạ xuống, vừa rơi xuống đất, lớp băng bên ngoài liền biến mất. Bầy sói lại bắt đầu rục rịch, Lang Vương rít gào một tiếng, đàn sói lại ngoan ngoãn ngồi ở chỗ cũ nhưng vẫn cảnh giác nhìn vài vị khách không mời mà đến.

Kì thật vừa rồi Sở Lạc Lạc nói ra lời kia là do viên thủy tinh đen dùng tinh thần lực để nói chuyện với nàng.

"Người xác định có thể làm như vậy?" Sở Lạc Lạc hỏi.

"Có thể, tinh thần lực của Lang Vương cũng tương đương người cho nên muốn dùng Công Kích Tinh Thần để một chiêu có thể chế trụ hắn là điều không thể nhưng mà hắn chưa từng trải qua việc tu luyện tinh thần lực. Lấy tu vi hiện tại của người hoàn toàn có thể dùng tinh thần lực để biết trước hành động của nó nhưng nhất định phải chú ý cẩn thận, đặc biệt không thể phân tâm."

"Chẳng lẽ người không thể làm giống tối hôm đó, đem những gì người biết truyền vào ý thức của ta sao?" Sở Lạc Lạc lại hỏi.

"Không được, tốc độ của Lang Vương quá nhanh." Viên thủy tinh đen đáp.

Được rồi! Chỉ cần kiên trì một khắc là được. Sở Lạc Lạc nắm chặt chùy thủ, thầm hít vào một hơi, nòng hơi bước vài bước về phía trước. Một người một sói đứng đối diện nhau.

Thế nhưng, nàng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lang Vương ngăn ra trước hành động của thiếu niên, nó rất là khó hiểu. Chậm rãi đi hai vòng quanh nàng, thấy thiếu niên không có chút động tĩnh gì thì ngừng lại một chút, sau đó, như một tia chớp đánh về phía nàng.

Ngay trong nháy mắt nó phát động công kích, Sở Lạc Lạc bỗng nhiên ngã ra, thân thể vừa lật, mặt hướng lên trên, chùy thủ trong tay vung lên.

Lang Vương vốn dĩ là nhắm vào cổ của Sở Lạc Lạc, không ngờ khi nó nhào vào thì Sở Lạc Lạc lại ngã ra, vừa vặn tránh thoát một chiêu của nó. Thân hình của Lang Vương nhanh chóng nhảy về một bên, ổn định rơi xuống mặt đất mà trong không trung, vài sợi lông trắng rơi xuống.

Chẳng những Lang Vương mà ngay cả người đứng xem là Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng không khỏi kinh ngạc.

"Người cư nhiên lại biết Biện thanh?" Lang Vương kinh ngạc hô, nó thật sự là quá coi thường thiếu niên này, không nghĩ tới thiếu niên này cư nhiên lại có thể từ tiếng gió mà nghe được vị trí của đối phương, may mắn động tác của thiếu niên này còn chậm hơn hẳn, nếu không vừa rồi chỉ sợ bụng nó đã bị trúng một đao.

Lúc này Sở Lạc Lạc đã đứng thẳng lên, nàng chỉ cười không nói, chỉ là nâng chùy thủ lên nghênh chiến.

Thời gian một khắc, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, sau khi Lang Vương ra chiêu đầu tiên xong thì liền tăng tốc độ, trong thời gian ngắn ngủi, Lang Vương đã hơn mười lần phi về phía Sở Lạc Lạc, tốc độ lần sau so với lần trước ngày càng nhanh hơn.

Sở Lạc Lạc dần không chống đỡ được, mồ hôi ướt đầm, tuy rằng có thể biết trước động tác của Lang Vương nhưng là tốc độ như vậy thật sự rất đáng sợ, nếu không phải Lang Vương có chút dè dặt vì thanh chùy thủ trong tay nàng thì chỉ sợ nàng đã sớm chết dưới móng vuốt của nó.

Sở Lạc Lạc dần không chống đỡ được, mồ hôi ướt đầm, tuy rằng có thể biết trước động tác của Lang Vương nhưng là tốc độ như vậy thật sự rất đáng sợ, nếu không phải Lang Vương có chút dè dặt vì thanh chùy thủ trong tay nàng thì chỉ sợ nàng đã sớm chết dưới móng vuốt của nó.

Lúc này y phục trên người Sở Lạc Lạc đã có mấy chỗ bị cào rách, vì tránh né công kích, thậm chí nàng còn phải lăn vài vòng dưới mặt đất, bộ dạng chật vật không chịu nổi.

"Cứ như vậy cũng không phải biện pháp!" Thừa dịp Lang Vương tạm dừng một chút sau một thời gian công kích mãnh liệt, Sở Lạc Lạc vội vàng âm thầm trao đổi cùng viên thủy tinh đen.

"Nó dường như đã phát hiện ra người có thể biết trước hành động của nó." Viên thủy tinh đen nhắc nhở nói.

Xem ra chỉ có thể mạo hiểm một lần! Sở Lạc Lạc âm thầm hạ quyết tâm.

Trong mắt Lang Vương dần hiện ra ý cười, thời gian không sai biệt lắm, trong khoảng thời gian một khắc phải đánh bại thiếu niên này, chơi đùa như vậy là đủ rồi. Bởi vì bản tính của loài cho nên nó vừa rồi chỉ là trêu đùa con mồi, đồng thời cũng chứng thực phán đoán của nó.

Quả nhiên thiếu niên này không biết loại vũ kỹ cao thâm như Biện thanh mà chỉ là có thể biết trước hành động của nó. Tuy rằng không biết thiếu niên này làm cách nào, có lẽ là dựa vào bản năng bẩm sinh nhưng mà tu vi của thiếu niên này thực sự quá kém, thể lực cũng không tốt. Sau khi thử qua mười chiêu, động tác của thiếu niên ngày càng chậm lại mà nó, gần như là chỉ mới xuất ra một phần mười tốc độ thôi!

Ngay khi Lang Vương muốn ra một chiêu cuối cùng để quyết định thắng bại thì Sở Lạc Lạc làm ra một hành động khiến cho tất cả mọi người đều bất ngờ.

Nàng cư nhiên lại căn lấy chuôi chùy thủ, bỏ xuống đất, lấy tư thế của loài sói để nghênh chiến!

Lang Vương không khỏi tán thưởng trong lòng, biện pháp như vậy quả thực có thể tăng tốc độ, nhưng mà... vẫn còn chưa đủ!

Lang Vương dùng tốc độ nhanh gấp mấy lần so với lúc trước, tựa như một tia chớp đánh về phía Sở Lạc Lạc. Nhưng mà Sở Lạc Lạc lại không né tránh như trong dự liệu của hắn, ngay lúc trong mắt Lang Vương hiện lên tia kinh ngạc thì Sở Lạc Lạc bỗng nhiên mở to hai mắt. Đôi mắt màu hổ phách bắn ra một chút hào quang u diễm.

Công Kích Tinh Thần!

Thân hình Lang Vương nhất thời cứng ngắc, ngừng lại ở chỗ cánh Sở Lạc Lạc nửa tắc!

Thì ra Sở Lạc Lạc làm ra cái hành động kia không phải vì để tăng tốc độ né tránh mà là vì để hai mắt có thể nhìn thẳng vào mắt Lang Vương. Nàng biết tinh thần lực của Lang Vương khá cao, nếu như chỉ là Công Kích Tinh Thần bình thường nhất định không có hiệu quả.

Nhưng mà nếu như có thể làm cho Lang Vương phân tâm, thời điểm nó kinh ngạc, nhìn thẳng vào hai mắt nó thì chiêu Định thân* có thể có hiệu quả. Ngay vào lúc Lang Vương cứng ngắc giữa không trung thì Sở Lạc Lạc miệng căn chuôi chùy thủ ngửa đầu nghênh đón! (Định thân là chiêu thức khiến cho thân thể đối thủ bị cố định, cứng ngắc, không thể cử động)

Nhưng là, Lang Vương bỗng phát ra một tiếng rít gào, ấn kí trên trán phát ra hào quang mãnh liệt! Định thân bị phá giải!

Đợi thời điểm Sở Lạc Lạc phản ứng lại thì nàng đã bị Lang Vương đè xuống, chùy thủ không biết đã bay đến chỗ nào. Đối mặt với tia lạnh lẽo trong mắt Lang Vương, trong lòng Sở Lạc Lạc vẫn còn khiếp sợ.

"Lạc Lạc!"

Nhìn thấy Sở Lạc Lạc bị Lang Vương đè xuống, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cùng hô to, đồng thời cùng ra tay.

Biểu tình của Lang Vương lại giống như đang cười, nó vươn đầu lưỡi liếm lên cổ Sở Lạc Lạc một cái rồi mới bay ra, nhanh chóng tránh thoát công kích của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

Khi Sở Lạc Lạc ngồi dậy thì Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đã đi đến bên cạnh nàng, Nàng nhớ tới Lang Vương vừa liếm lên cổ mình thì không khỏi rung mình một cái. Nếu như Lang Vương muốn giết nàng thì chỉ sợ cổ nàng đã bị cắn đứt.

Lang Vương đối diện với hai nam nhân đang nổi giận đùng đùng bỗng nhiên nói ra một câu khiến cho người ta vô cùng ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới cư nhiên lại là một nữ nhân, vô cùng ngon miệng." Nói xong, nó lại một lần nữa vươn đầu lưỡi khê liếm khóe miệng.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng vô cùng giận dữ, con sói chết tiệt này, dám ở trước mặt bọn họ mà đùa giỡn Lạc Lạc.

Nhưng mà người bị đùa giỡn lại không tự ý thức được điều này. Sở Lạc Lạc nói: "Nữ nhân thì sao? Vừa rồi người đã sử dụng phép thuật để phá Định thân, cho nên, người thua!"

Hắn cũng không dám vui đùa quá trớn, hai nam nhân này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, Lang Vương cười nói: "Ta thực sự là quá sợ

xuất, nhưng mà ta muốn biết vừa rồi người dùng chiêu thức gì? Ta cũng không cảm thấy dao động ma lực trên người người."

Ngược lại là nó bỗng nhiên cảm thấy ý thức bị xâm nhập, thời điểm nó phát hiện ra thì đã không thể động đậy, trong lúc hoảng hốt thì thân thể đã làm ra phản xạ tự nhiên, vì thế nên đã sử dụng pháp thuật.

"Nói cho người biết cũng không sao, là Công Kích Tinh Thần." Sở Lạc Lạc rộng rãi nói.

Công Kích Tinh Thần? Cự nhiên có thể xâm nhập vào ý thức của người khác, khống chế hành động của người khác, chiêu thức như vậy thực đáng sợ.

Lang Vương cười to nói: "Ta nhận thua. Cũng ban cho người danh hiệu dũng sĩ của lang tộc, nói cho ta biết tên của người."

"Sở Lạc Lạc!" Thanh âm thanh thúy, Chém đinh chặt sắt* nói. (Chém đinh chặt sắt: ý muốn nói đến sự dứt khoát.)

"Tốt!"

Lang Vương hướng lên bầu trời, phát ra một tiếng tru dài, vạn con sói khi nghe thấy tiếng tru này cũng đều ngửa đầu lên hưởng ứng, ở trong màn đêm yên tĩnh này không ngừng vọng đi vọng lại, dường như đang diễn tấu một khúc ca tán thưởng vị dũng sĩ dũng cảm.

Trong mắt Sở Lạc Lạc mang ý cười, nhìn lại hai người đồng đội, từ từ đứng lên. Nhưng là trong nháy mắt khi nàng đứng dậy thì đột nhiên đầu óc choáng váng.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhanh chóng phát hiện ra, mỗi người đỡ ở một bên, lúc này mới phát hiện ra Sở Lạc Lạc toàn thân đều là mồ hôi

lạnh, đã rơi vào trạng thái hôn mê. Sờ lên trán nàng, nhiệt độ quả thật rất cao.

Trong lòng hai người đều vô cùng tự trách, từ khi nàng mất đi ma lực dường như không có lúc nào được nghỉ ngơi. Sau khi tới bình nguyên Hồng Hoang thì lại phải trải qua một đường nguy cơ, đêm đó chiến đấu trong bộ lạc Mạc Lạp lại còn ở dưới mưa cả đêm.

Mà nàng, bất quá cũng chỉ là máu thịt bình thường!

Lang Vương nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia thương thức, nói: "Đi theo ta, ta cho các người một nơi để ở lại, đợi đến khi bệnh tình của nàng tốt lên thì sẽ mang các người đi gặp Đại lĩnh chủ. Về phần Đại lĩnh chủ có bằng lòng nói cho các người tin tức của Phong Thanh Vân hay không thì phải xem bản lĩnh của các người."

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng liếc nhìn nhau, ai cũng không muốn buông tay, Lang Vương không khỏi cảm thấy buồn cười. Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu thôi, lại có thể khiến cho hai nam nhân xuất sắc như thế tranh giành tình cảm.

Cuối cùng vẫn là Hồ Bạch công Sở Lạp Lạp trên lưng, đi theo Lang Vương.

Khi Sở Lạp Lạp tỉnh dậy đã là năm ngày sau.

Mặc dù vào ba ngày trước, sau khi được uống thuốc thì nàng đã hết sốt nhưng có lẽ là do mấy ngày liền mệt nhọc nên nàng vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Mấy ngày nay, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng vẫn luôn canh giữ bên cạnh nàng, chưa từng chợp mắt, cho đến vừa rồi khi Sở Lạp Lạp tỉnh lại thì trên mặt hai người mới xuất hiện tia vui mừng.

Sở Lạp Lạp mở mắt liền thấy hai nam tử xuất sắc đứng ở bên giường, sau khi hỏi bọn họ thì nàng mới nhớ ra là nàng đã thắng lợi, cũng được sự đồng

ý của Lang Vương. Trải qua bao nhiêu cửa ải khó khăn mới đi được tới bước này, không ngờ thân thể vừa thả lỏng thì liền bị bệnh tật và mệt mỏi đánh gục.

"Nơi này là?"

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Là nơi ở mà Lang Vương cung cấp."

Tinh tế đánh giá phòng ở một chút, tuy rằng chỉ là một căn nhà gỗ đơn giản trong rừng, đồ vật bên trong hầu hết cũng là làm từ gỗ nhưng rất tinh xảo. Trong phòng thậm chí còn có bộ sách và văn phòng tứ bảo, xem ra người ở tại nơi này cũng là người văn nhã.(Văn phòng tứ bảo gồm bút, nghiên, giấy, mực. Là những vật không thể thiếu của văn nhân.)

"Lang Vương kia đâu?"

"Không biết, từ sau tối hôm đó chúng ta cũng không gặp lại nó."

"Đêm đó nó từng nói qua, mười ngày sau sẽ mang chúng ta đi gặp Đại lĩnh chủ."

Ở trong phòng nhỏ trong rừng trải qua mười ngày, bất tri bất giác nàng mất đi ma lực đã hơn hai mươi ngày. Tuy rằng ở ngoài mặt Sở Lạc Lạc dường như không có chuyện gì nhưng là trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Trong nhà gỗ mỗi ngày đều có Sói Hoang Hồng Hoang trông coi, chúng nó vẫn rất cảnh giác với Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhưng đối với Sở Lạc Lạc lại cực kì thân thiết, thực khiến cho người ta khó hiểu.

Tối hôm nay, khi Sở Lạc Lạc đang chơi đùa cùng một con sói con thì trong rừng truyền đến tiếng bước chân.

Sói con nghe tiếng, lỗ tai dựng đứng lên, trong mắt toát ra vui mừng, đi về phía có tiếng bước.

Trăng tròn nhô lên cao, một nam nhân mặc áo đen đập ánh trăng mà đến.

Chỉ thấy, nam nhân này hé ra gương mặt cương nghị tuấn lãng, mày kiếm, mắt sáng, mũi ưng, con người màu thâm lam u ám. Con sói con kia đang đi vòng vòng bên người của hắn, bộ dạng rất khoái hoạt.

Tại một khoảnh khắc khi nam nhân xa lạ xuất hiện thì hai nam nhân phía sau Sở Lạc Lạc liền đề phòng nhìn hắn.

"Bởi vì người đạt được danh hiệu dũng sĩ của lang tộc cho nên chúng nó đều thực yêu quý người."

Thanh âm hùng hậu truyền đến, thanh âm này tại sao lại có chút quen thuộc đây? Nhìn lại nam tử kia, một đầu tóc dài nhìn qua dường như là màu trắng nhưng kì thực lại là màu vàng kim nhàn nhạt.

"Lang Vương?" Sở Lạc Lạc dò hỏi.

Lang Vương không trả lời lại câu hỏi, hắn nói: "Ta thích nữ nhân thông minh, cho nên, người có thể gọi ta là Lang Tà."

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Theo Ta Ba Năm

"Ta thích nữ nhân thông minh, cho nên, người có thể gọi ta là Lang Tà."

Lang Vương dùng lời nói hơi trêu chọc nói, đáng tiếc Sở Lạc Lạc cũng không có bất kì dao động nào, thế nhưng lại khiến cho hai nam nhân phía sau nảy sinh địch ý.

"Nói như vậy, người là chủ nhân của căn nhà gỗ nhỏ này?" Sở Lạc Lạc hỏi, thật không thể tin được người đứng đầu lang tộc thị huyết lại là một Lang Vương văn nhã.

"Đó là đương nhiên, những thứ kia đều do ta tự làm ra." Lang Tà cười nói: "Ở có quen không?"

Ở trên giường hôn mê suốt năm ngày, đâu có cái gì gọi là quen hay không quen, Sở Lạc Lạc cũng không trả lời vấn đề nhàm chán này.

"Nếu ta nhớ không lầm, Lang Vương hẳn là đến dẫn chúng ta đi gặp Đại lĩnh chủ. Một khi đã như vậy thì không nên chậm trễ." Đôi mắt bạc của Lăng Tiêu Nhiên hiện lên tia không kiên nhẫn, nói.

U Phượng cũng tiếp lời nói: "Đúng vậy, Lạc Lạc, chậm trễ nhiều ngày như vậy, chúng ta cũng nên xuất phát rồi."

Trong lòng Sở Lạc Lạc cũng có chút lo lắng, dù sao thời gian nàng mất đi ma lực cũng đã hơn hai mươi ngày, mà cái vị Đại lĩnh chủ này có thể nói ra tung tích của Phong Thanh Vân hay không còn chưa biết, vì thế nàng gật đầu nói: "Lang Tà, xin mang chúng ta đi gặp Đại lĩnh chủ đi."

"Nếu là Lạc Lạc yêu cầu, tại hạ tất nhiên sẽ vâng theo." Lang Tà cười cười nói.

Nói xong, hắn còn vô tình đảo qua hai nam nhân phía sau nàng, quả nhiên thấy sắc mặt bọn họ xanh mét, trong mắt lộ ra lửa giận, hắn thầm nghĩ, thú vị, thực sự là rất thú vị.

Trên đường, Sở Lạc Lạc cười Hồ Bạch, bằng không một người không có ma lực như nàng căn bản là không thể theo kịp tốc độ của ba người kia. Khoảng thời gian thường xuyên tiếp xúc với Hồ Bạch, nàng phát hiện con Cửu Vĩ Linh Hồ này vô cùng tuân lệnh Lãnh Tiêu Nhiên, cái này cũng không có gì kì quái. Nhưng mà ma thú cửu giai vốn là loài tâm cao khí ngạo, tuy Lãnh Tiêu Nhiên nói để cho nó chăm sóc mình nhưng thân là ma thú khế ước, bình thường luôn lấy chủ nhân làm trọng. Nhưng Hồ Bạch lại khác, lúc gặp nguy hiểm nó không chút do dự đứng chắn trước người nàng, điểm ấy khiến nàng cảm thấy kì quái. Không lí nào nhân duyên của nàng lại tốt đến loại trình độ này đi.

Đối với cái người tên là Lang Tà này, trong lòng nàng cũng có chút hiếu kì. Sói Hoang Hồng Hoang không phải là ma thú, nói cách khác Lang Tà cũng không phải là ma thú tiến hóa lên thành Thánh thú như U Phượng. Vậy hắn sao lại có thể hóa thành hình người đây?

"Lang Tà, người vì sao lại muốn chúng ta phải chờ mười ngày sau mới đem chúng ta đến gặp Đại lĩnh chủ?" Sở Lạc Lạc mở miệng hỏi.

"Lạc Lạc muốn biết?" Lang Tà nhú mày, khóe môi khẽ nhếch nói: "Chỉ có người hỏi thì ta mới nói đó, đây chính là một bí mật của ta."

Nói xong, hắn đưa tay vẫy vẫy Sở Lạc Lạc, ý bảo nàng tới gần một chút.

Sở Lạc Lạc vỗ vỗ Hồ Bạch, nó vốn dĩ vẫn đi bên cạnh Lãnh Tiêu Nhiên sau khi nhận được chỉ thị của Sở Lạc Lạc thì đi về phía Lang Tà, đôi mắt hồ ly hẹp dài hơi cong cong dường như đang cười.

Thật sự rất thú vị! Mỗi khi nhìn thấy hai nam nhân không thua kém hẳn chút nào lại vì tiểu nha đầu này mà lộ ra vẻ ảo não, lại mang bộ dạng giận mà không dám nói, mà nha đầu này lại hoàn toàn không biết gì cả, trong lòng Lang Tà liền cảm thấy thoải mái.

"Chỉ có vào đêm trăng tròn ta mới có thể hóa thành người, chỉ có thời điểm ta hóa thành người mới có thể đi gặp Đại lĩnh chủ, đó là bày tỏ lòng kính trọng của ta." Lang Tà dựa sát vào tai Sở Lạc Lạc nói.

Sở Lạc Lạc khó hiểu hỏi: "Không phải nói là giữa trưa ngày mai mới đến được lãnh địa của Đại lĩnh chủ sao? Vậy ngày mai người..."

"Cho nên mới nói đây là bí mật của ta nha." Lang Tà lại nói nhỏ: "Nếu là đêm nay ta không trở về dạng sói thì vẫn sẽ duy trì hình người như vậy, cho đến khi trăng tròn tháng sau mới có thể một lần nữa chọn lựa là hình người hay dạng sói."

Trên đời này lại có chuyện thần kì như vậy, đây là lần đầu tiên Sở Lạc Lạc nghe thấy, không khỏi cảm thấy thú vị liền cứ như vậy nói chuyện cùng Lang Tà.

"Vị Đại lĩnh chủ kia là người như thế nào?"

"Đại lĩnh chủ a..."

Lang Tà dừng một chút, dường như đang suy nghĩ nên biểu đạt như thế nào.

"Đại lĩnh chủ, là người thông minh nhất mà ta từng gặp. Những thứ mà hắn có đều là thứ tốt nhất trên đời, hắn chỉ uống loại rượu ngon nhất, chỉ mặc loại vải đẹp nhất." Cuối cùng hắn cười đầy tà khí nói: "Chỉ ngủ với nữ nhân đẹp nhất..."

Sở Lạc Lạc không nghĩ tới hẳn sẽ trả lời như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc nhưng mà ngoại trừ vẻ kinh ngạc ra thì cũng không có biểu tình e lệ như trong tưởng tượng của Lang Tà. Hẳn không khỏi có chút nhụt chí, nhưng mà có thể nhìn thấy gương mặt cố nén giận của hai nam nhân kia vẫn là cảm thấy thành tựu. Chỉ là hai nam nhân xuất sắc như thế, tại sao lại coi trong một nha đầu không hiểu tình yêu là gì đây? Thật sự là khó hiểu.

"Sao ta lại cảm thấy người người đang nói đến là vua của một nước nhỉ?"

"Ha ha ha..." Lang Tà phát ra tiếng cười vui sướng nói: "Chờ tới khi người gặp Đại lĩnh chủ người sẽ biết hẳn là người như thế nào."

Cho dù Lang Tà không nói nhiều nhưng ba người từ giọng nói của hẳn cũng nghe ra được sự tôn kính, sùng bái của cư dân bình nguyên Hồng Hoang đối với vị Đại lĩnh chủ này. Trong lòng bọn họ không khỏi nảy sinh một chút hiếu kỳ đối với vị Đại lĩnh chủ này.

Hồ Bạch thấy Sở Lạc Lạc và Lang Tà không nói chuyện với nhau nữa thì tự giác trở lại bên cạnh Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

Buổi trưa ngày tiếp theo.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Sở Lạc Lạc thấy được một tòa thành đứng vững trên đỉnh núi. Tường thành thật dày vì sương gió mà lộ ra vẻ thương cảm, trên vách tường mọc đầy hoa thường xuân, nở đầy những đóa hoa màu hồng tím. Bên sườn của thành lũy có một tòa nhà hình tháp cao ngất ngưởng, giống như một người khổng lồ trăm trượng trăm trượng đang bảo vệ cho tòa thành.

Lang Tà chỉ vào tòa thành, có chút đặc ý nói: "Đó là nơi ở của Đại lĩnh chủ, đối với cư dân Hồng Hoang mà nói thì đây cũng không phải bí mật gì, nhưng là người có thể lên được đến đỉnh núi lại vô cùng hiếm gặp."

Thực hiện nhiên hãn cũng là một trong số những người hiếm gặp đó, cho nên hãn cảm thấy vô cùng tự hào.

Tòa thành này đứng vững ở nơi này cũng mấy trăm năm rồi, là do bạo quân từng thống trị bình nguyên Hồng Hoang xây dựng. Tòa nhà hình tháp bên cạnh kia có rất nhiều cơ quan lợi hại, vũ khí đều được gia tăng thêm ma pháp."

"Mà đầm lầy chúng ta vừa đi qua chính là nơi sinh sống của Vu Tàn Quái Nhân. Chúng nó là quái vật mà bạo quân kia chế tạo ra để duy trì sự thống trị tàn khốc của hãn, để cho Vu Tàn Quái Nhân bảo vệ nơi này."

"Vu Tàn Quái Nhân? Thời điểm chúng ta mới tới bình nguyên Hồng Hoang đã từng gặp qua một con, nhưng là ở bên ngoài bộ tộc Mạc Lạp." Sở Lạp Lạp nói.

"Nha, kia chỉ là con cá lọt lưới thôi. Ba năm trước đây, Đại lĩnh chủ trở lại bình nguyên Hồng Hoang liền thay dân chúng nơi này trừ bỏ đám quái vật hại người này. Ở đầm lầy bây giờ chỉ có vài loài hạc sinh sống thôi. Phần lớn Vu Tàn Quái Nhân đã chết hết, chỉ có một số nhỏ tránh được một kiếp này, hiện nay thường phân bố rải rác ở bình nguyên Hồng Hoang."

"Chỉ một mình hãn mà có thể làm được?"

"Ha ha ha, người quen ta đã nói gì rồi sao? Đại lĩnh chủ là người thông minh nhất mà ta từng gặp, hãn tự nhiên có cách của hãn."

Rất nhanh bọn họ liền theo chân núi đi lên đến trước tòa thành.

Thủ vệ của tòa thành đã nhìn thấy bọn họ từ lúc bọn họ còn ở dưới chân núi, khi tới trước cửa tòa thành liền cản bọn họ lại.

"Lang Vương." Sau khi thủ vệ nhìn thấy Lang Tà liền cung kính nói.

"Xin hỏi Đại lĩnh chủ có khỏe mạnh không?" Lang Tà đáp lễ nói: "Hôm nay ta dẫn theo vài bằng hữu tới cầu kiến Đại lĩnh chủ."

"Đại lĩnh chủ rất khỏe mạnh, nhìn thấy ngài đến, người hân sẽ rất vui vẻ, chỉ là, những người này..."

Thời điểm thủ vệ nhìn thấy ba người cũng kinh ngạc một phen. Vốn tưởng rằng những nhân vật xuất sắc trên đời không có nhiều thế nhưng lại có thể cho hân một ngày nhìn thấy liền bốn vị. Tuy rằng trong số đó còn có một thiếu niên chưa đến tuổi trưởng thành nhưng nhìn dung mạo và khí độ của hân thì ngày sau nhất định cũng là nhân vật không tầm thường.

Lúc Lang Tà đang muốn nói ra thân phận của ba người thì trên tòa thành bỗng phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ.

Đó là tiếng thét của nữ nhân, trong thanh âm dường như mang chút khủng hoảng, mơ hồ có thể nghe được bọn họ la lên: "Đại lĩnh chủ."

Thủ vệ hoảng hốt, hiển nhiên tòa thành chưa bao giờ xuất hiện việc như vậy, hân cũng không tiếp tục hỏi thân phận của ba người nữa, nếu đã là người Lang Vương mang đến, hân là đáng tin. Giờ phút này điều hân lo lắng chính là bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thủ vệ hoảng hốt, hiển nhiên tòa thành chưa bao giờ xuất hiện việc như vậy, hân cũng không tiếp tục hỏi thân phận của ba người nữa, nếu đã là người Lang Vương mang đến, hân là đáng tin. Giờ phút này điều hân lo lắng chính là bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đám người Sở Lạc Lạc đi phía sau thủ vệ tiến vào bên trong tòa thành, thế nhưng lại thấy được một chuyện mà bọn họ không tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy một nữ nhân, vừa khóc vô cùng thảm thiết lại vừa cười to điên cuồng. Tuy rằng nước mắt đã làm hồng lớp trang điểm của nàng nhưng mọi người vẫn có thể nhìn ra nữ nhân này có một dung mạo tuyệt thế. Lúc này

nàng đã bị mọi người chế trụ trên mặt đất nhưng vẫn cười lớn như cũ. Ở trong mắt mọi người, nàng đã phát điên rồi, trong tiếng cười kia có tuyệt vọng, có hận ý, cũng có tình yêu thật sâu đậm.

"Ha ha.. Ha ha, vì sao người không yêu ta, vì sao người cũng không chạm vào ta... Chết đi, người chết rồi, thì sẽ thuộc về ta."

Nữ tử tuyệt sắc điên cuồng cười to, không ngừng lặp lại một câu như vậy, trong đại sảnh có rất nhiều vũ cơ đang quỳ, dung mạo đều là vạn dặm mới tìm thấy một.

Mà ở giữa có một cái nhuyễn tháp rộng rãi, ngồi ở trên đó là một nam tử áo trắng, hắc cúi đầu, mái tóc đen như mực rồi tung, nhìn không ra dung mạo của hắn. Khiến cho người ta khiếp sợ chính là một thanh chùy thủ cầm ở trên ngực hắn, là vị trí trái tim. Máu tươi đã nhuộm đỏ áo bào trắng của hắn.

"Đại lĩnh chủ!"

Vài tên thủ vệ vừa chạy tới nhìn thấy một cảnh như vậy bi thương hô to, không ai nguyện ý tin tưởng chuyện này là thật, hai đầu gối đều quỳ rạp xuống đất nhưng lại không có người nào dám đến bên cạnh hắn.

Cái gì?!

Nam nhân bị đâm chết này chính là Đại lĩnh chủ mà bọn họ phải trải qua biết bao gian khổ mới tìm được?

Sở Lạc Lạc quá kinh hãi, người mẫu chốt như thế cứ nhiên lại vào thời điểm mà bọn họ tìm đến đã bị một nữ nhân điên ám sát bỏ mình.

"Ha ha ha..." Nhìn thấy Đại lĩnh chủ mà mọi người sùng bái bị đâm, Lang Tà cười ha hả, tiếng cười còn vô cùng vui vẻ.

Mọi người vốn đang bị thương không dứt sau khi nghe thấy tiếng cười của Lang Tà thì trong mắt có ngạc nhiên không thể lý giải, còn có cả bị phần...

"Đại lĩnh chủ, nếu người còn tiếp tục giả vờ thì thủ hạ của người chỉ sợ là sẽ muốn liều mạng cùng ta đó." Lang Tà cười nói, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi đến bên cạnh Đại lĩnh chủ.

Lời nói này của Lang Tà khiến cho mọi người khiếp sợ không thôi, tin tức này gây kinh ngạc không kém gì tin tức Đại lĩnh chủ bị đâm chết.

Đúng rồi! Bọn họ đã quên, người là Đại lĩnh chủ không gì không làm được a, làm sao có thể bị một thị thiếp giết chết chứ!

"Ai..." Trên nhụyên tháp hoa lệ, nam nhân bị đâm vào tim bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài kinh người: "Lang Tà, ta thực sự là bị thương thấu tim a, người không thể để cho ta im lặng ngốc một lúc sao?"

Nói xong, Đại lĩnh chủ chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe miệng còn lộ ra một tia mỉm cười đùa dai.

"Trời ạ, Đại lĩnh chủ..."

"Đại lĩnh chủ, người sao có thể lấy tính mạng ra đùa giỡn như thế."

"Nếu không phải là Lang Vương nhắc nhở chúng ta thì chỉ sợ đã có người tự vẫn để đi cùng người."

Mọi người đang quỳ rạp dưới đất sau khi nhìn thấy Đại lĩnh chủ sống lại thì bắt đầu lên tiếng oán giận, giọng điệu giống như đang nói chuyện với người thân trong gia đình.

"Lần sau sẽ không làm vậy nữa, lần sau sẽ không làm vậy nữa, ta đây không phải chỉ muốn nhìn một chút, nếu ta chết thì các người có thương

tâm hay không thôi sao." Đại lĩnh chủ nghe được những lời oán giận nhưng lại mang theo sự thân thiết vô cùng thì không khỏi có chút hối hận.

Mà nữ nhân điên cuồng kia sau khi nhìn thấy Đại lĩnh chủ trúng một kiếm của nàng mà vẫn còn sống thì hét lớn: "Không thể nào! Điều này không thể nào! Sao người có thể còn sống, ta rõ ràng..."

Nàng rõ ràng đã tự tay đâm chùy thủ kia vào tim của hắn, nàng thậm chí hoàn toàn nhớ rõ cảm giác khi chùy thủ đâm qua da thịt.

"Ai... Người, đi đi thôi! Sau này ta không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa." Đại lĩnh chủ thở dài nói, đúng là dễ dàng bỏ qua cho nữ nhân có ý đồ muốn giết chết hắn.

Lúc mọi người cảm thấy bất mãn vì quyết định của Đại lĩnh chủ thì nữ nhân kia lại một lần nữa kêu gào lên.

"Ha ha ha... Người này không có trái tim! Không có trái tim!"

Nghe vậy, sắc mặt Đại lĩnh chủ đột ngột biến đổi, khí thế trên người đã khác hẳn so với lúc trước. Nhưng ngay sau đó vẻ mặt hắn lại nở nụ cười như cũ, dùng một loại giọng điệu giống như đang nói chuyện thời tiết nói: "Lang Tà, ta nhớ rõ người còn thiếu một Lang Hậu đi?"

"Ý của Đại lĩnh chủ là muốn đem nữ nhân này ban cho ta?" Lang Tà mỉm cười đáp lại.

"Vậy thì sao? Người không hài lòng?"

"Sao có thể không hài lòng đây, nhưng mà mỹ nhân cũng không phải là ai cũng được, đặc biệt là..." Lang Tà ngừng một chút cười nói: "Mỹ nhân tâm như rắn rết."

"Ha ha ha... Lang Tà, lời của người thập đúng là... Ha ha ha..."

Đại lĩnh chủ nghe vậy cười ha hả, nếu nghe kĩ thì có thể nhận ra trong tiếng cười có một loại âm thanh không nói lên lời. Một lát sau hắn mới ngừng cười, nói với Lang Tà: "Người đã không thích thì ta cũng không miễn cưỡng người, nữ nhân này, đưa đi nuôi sói đi!"

"Như vậy, đa tạ Đại lĩnh chủ." Lang Tà đáp.

Cuộc nói chuyện giống như bàn luận thời tiết này cuối cùng cũng kết thúc vào lúc nữ nhân kia bị lôi xuống.

Lúc này Đại lĩnh chủ giống như lại làm ra một động tác khiến người ta ngoài ý muốn. Tay phải hắn khẽ dùng lực, rút thanh chùy thủ đang đâm ở trước ngực hắn ra. Lập tức máu tươi văng khắp nơi, máu tươi từ vết thương chảy xuống, hắn lầm bầm nói: "Có lẽ nàng nói đúng, ta thực sự là người không có trái tim."

Vẫy tay ngăn lại lời nói của người bên ngoài, hắn từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc ăn vào, sau đó máu lập tức ngừng chảy, ngẩng đầu lên hỏi: "Các vị này là?"

Ngữ khí của hắn giống như là bây giờ mới chú ý tới ba người mà hắn chưa bao giờ gặp mặt.

Đám người Sở Lạc Lạc cũng không cho rằng cảm giác tồn tại của bọn họ lại mỏng manh như vậy, nhưng mà nếu Đại lĩnh chủ đã thích diễn trò như vậy thì để cho hắn diễn đủ đi.

"Chúng ta đến đây là muốn hỏi Đại lĩnh chủ tin tức của một người." Về mặt Sở Lạc Lạc mang ý cười nói.

"Nha?" Đại lĩnh chủ cười nhưng không nói, ý bảo Sở Lạc Lạc nói cho hết lời.

Lúc này trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên có một dự đoán lớn mật, hắn muốn ngăn cản lời nói của Sở Lạc Lạc nhưng đã muộn, nàng đã mở miệng ra nói: "Phong Thanh Vân."

Khi nghe đến cái tên Phong Thanh Vân kia, trong chớp mắt, nụ cười trên miệng Đại lĩnh chủ lập tức biến mất, thân thể vốn là lười biếng nằm nghiêng thì ngồi thẳng dậy, nói: "Người vừa mới nói, người người muốn tìm là Phong Thanh Vân?"

"Không sai."

"Lang Tà, thay ta tiễn khách đi!" Đại lĩnh chủ phất ống tay áo, không bao giờ liếc mắt nhìn ba người một cái nào nữa.

Lang Tà nhìn Sở Lạc Lạc, ánh mắt có chút vô tội, dường như muốn nói, hắn đã làm hết khả năng, nếu Đại lĩnh chủ không muốn giúp, hắn cũng không còn cách nào.

Nhưng là khiến hắn ngoài ý muốn là Sở Lạc Lạc lại nở nụ cười, thậm chí cười so với lúc trước còn sáng lạn hơn. Nụ cười tuyệt mỹ khiến cho tất cả những người ở đây đều tưởng rằng mình thấy ảo giác.

"Ta có một câu muốn nói với Đại lĩnh chủ."

Trong đôi mắt màu hổ phách tràn đầy ý cười, nụ cười của nàng là chân thật, cũng không phải là giả vờ.

Đại lĩnh chủ nhìn thiếu niên này, không khỏi có chút tò mò: "Có cái gì muốn nói thì nói đi."

"Chẳng lẽ một kiếm kia khiến cho Đại lĩnh chủ sợ hãi? Cho nên không dám cho ta lại gần người." Sở Lạc Lạc nhún mày nói.

Đại lĩnh chủ nghe ra ý khiêu khích trong lời nói của Sở Lạc Lạc, nằm nghiêng ở trên nhuyển tháp, vẫy nàng lại gần.

Sở Lạc Lạc cũng không để ý đến hành động ngạo mạn của hắn, đi đến bên cạnh hắn, dựa vào bên tai hắn nhẹ nhàng nói một câu, lại khiến cho đôi mắt màu vàng của Đại lĩnh chủ tràn ngập vẻ kinh ngạc.

"Hắc hắc... Vân Khuynh, ba năm không gặp, người ngay cả mẫu thân cũng quên sao?."

Từ lúc Đại lĩnh chủ ngẩng đầu lên, Sở Lạc Lạc liền nhận ra hắn chính là hung linh đã đầy đủ da thịt sau khi được ngâm trong hồ ma pháp, chính là tâm huyết một đời trước của nàng, Vân Khuynh!

Tuy rằng nàng chưa từng nhìn thấy bộ dạng của Vân Khuynh nhưng là, khi nhìn thấy trên gương mặt tuần dật xuất trần kia được dán một viên ruby trang trí, cái gọi là trang trí kia, ngoại trừ Đại lĩnh chủ ra thì trên đời này chỉ có một người đó là nàng biết viên ruby kia kì thật chính là được khảm vào đầu hắn. Cái kia đúng là thứ mà nàng đã dung hợp máu U Phượng để chế tạo ra - Huyết phách!

Sau khi khiếp sợ phút chốc qua đi, Đại lĩnh chủ khẽ nhếch khóe môi, nhìn chăm chăm đôi mắt màu hổ phách của Sở Lạc Lạc, tay phải khẽ nâng, thế nhưng lại đem Sở Lạc Lạc kéo vào trong lòng của hắn.

Sở Lạc Lạc ngàn vạn không nghĩ tới Vân Khuynh sau khi nghe thấy câu nói kia của nàng sẽ có hành động như vậy, vì thế nàng không hề phòng bị, cứ như vậy bị kéo sắp xuống, nửa nằm trên người của hắn.

Đại lĩnh chủ khẽ đảo qua sắc mặt kinh ngạc của mọi người, nháy mắt mấy cái với người trong lòng, vì hai người bọn họ hòa nhau một ván mà đặc ý dào dạt nở nụ cười.

Cuối cùng, hắn còn đưa môi tiến đến bên tai thiên hạ trong lòng, nhẹ nhàng nói ra một câu khiến cho toàn bộ mọi người khiếp sợ.

"Ân? Người nói, muốn ở lại theo ta ba năm? Ta, chuẩn!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Một Giấc Mộng Ba Năm

Sở Lạc Lạc vẫn ở trong trạng thái sững sờ vì hành động bất ngờ của hắc thì không ngờ hắc lại nói ra một câu khiến cho nàng càng thêm sững sờ. Nàng vừa rồi nói rõ ràng là ba năm không gặp, tại sao đến miệng hắc lại biến thành theo hắc ba năm rồi?!

Sở Lạc Lạc khẽ nhú mày, đang muốn đứng dậy nhưng nàng vừa động dậy thì cánh tay của Vân Khuynh cũng gắt gao nắm chặt thắt lưng của nàng, nàng lại ngã vào lòng hắc.

Ngay vào lúc Sở Lạc Lạc nhú mày muốn đứng dậy thì có hai nam nhân trăm miệng một lời hô: "Buông nàng ra!"

Đồng tử màu vàng mang theo ý cười, ngênh đón lửa giận của hai người.

U Phượng nhìn thấy một màn kia, trong lòng giận dữ, hắc hận không thể lập tức sử dụng Vô Sắc Chi Hỏa để thiêu cánh tay đang đặt trên eo nàng thành tro bụi. Lúc này hắc đã sớm quên nam nhân trước mặt là nhân vật mẫu chốt để tìm ra Phong Thanh Vân.

Mà trong đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên cũng lộ ra sát ý, hắc nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ khiến cho người ta vô cùng ngoài ý muốn: "Phong Thanh Vân!"

Ba chữ Phong Thanh Vân này làm kinh động tất cả mọi người, bao gồm cả vị Đại lĩnh chủ đang ôm Sở Lạc Lạc kia. Thủ hạ của hắc thậm chí tất cả đều rút ra bảo kiếm, chỉ vào Lãnh Tiêu Nhiên.

Thừa dịp Vân Khuynh đang thất thần, Sở Lạc Lạc liền dùng sức thoát khỏi cánh tay của hắn, nhanh chóng đứng dậy. Trong khi Vân Khuynh nở nụ cười khiến cho người ta khó hiểu thì nàng đã trở về bên cạnh Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

"Làm càn, ai cho các người rút kiếm." Đại lĩnh chủ quát lớn với thủ hạ: "Đây là đạo đài khách mà ta dạy các người sao?"

Vẻ mặt mang ý cười, trong đôi mắt màu vàng hiện ra tia hứng thú, hắn đảo mắt qua vẻ mặt để lộ giận dữ của U Phượng và đôi mắt đầy sát ý của Lãnh Tiêu Nhiên, còn có cái vị tiểu cô nương tự nhận là mẫu thân của hắn, nói: "Giỏi cho một trái tim thất khiếu linh lung, người biết ta là Phong Thanh Vân từ khi nào?"

Thấy Sở Lạc Lạc đã an toàn ở lại bên cạnh, Lãnh Tiêu Nhiên thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không dấu diếm nói: "Ta cũng chỉ mới nhận ra không lâu, kì thật trong lời nói của trưởng lão bộ tộc Mạc Lạp còn có cả Lang Vương đều vô tình để lộ ra tin tức Đại lĩnh chủ chính là Phong Thanh Vân, chỉ là chính bọn họ không phát hiện ra thôi."

Lang Tà nghe vậy cũng không khỏi tỉnh tể cân nhắc lại lời nói của mình, quả thật, trong lúc vô tình hắn đã đánh đồng địa vị của Đại lĩnh chủ và Phong Thanh Vân. Chính là bởi vì hắn biết Đại lĩnh chủ chính là Phong Thanh Vân.

Chuyện bí mật này chỉ có các vị thủ lĩnh của các bộ lạc của bình nguyên Hồng Hoang mới biết, hôm nay cứ nhiên lại bị người ngoài biết được.

"Ha ha ha..." Đại lĩnh chủ Phong Thanh Vân bỗng nhiên phát ra một tiếng cười to, nói với Lang Tà và thủ vệ xung quanh: "Tốt lắm, không cần khẩn trương. Tin tức ta là Phong Thanh Vân, cũng vẫn còn sống chỉ sợ đã sớm truyền ra ngoài, nếu không tại sao mấy tháng gần đây lại có nhiều thám tử của các quốc gia đến nơi này như vậy."

Sở Lạc Lạc và U Phương cũng là người thông minh, chỉ là tâm tư không kín đáo bằng Lãnh Tiêu Nhiên cho nên khi bọn họ cẩn thận nhớ lại lời của trưởng lão bộ tộc Mạc Lạp và lời của Lang Tà thì cũng nghĩ ra. Hơn nữa vừa rồi Đại lĩnh chủ cũng tự mình thừa nhận chuyện hắc chính là Phong Thanh Vân.

Đại lĩnh chủ chính là Phong Thanh Vân, nói như vậy thì Phong Thanh Vân vốn đã gặp nạn nhưng lại không biết bằng cách nào biến mình thành hung linh, cho nên mới bị mất tích suốt mười năm. Thì ra hắc sau khi biến thành hung linh thì vẫn luôn du đãng ở Thánh Vân đại lục.

Cho đến khi hung linh Phong Thanh Vân xâm nhập vào Huyết Sắc Chi Lâm, gặp Cổ Vân Lạc, cũng bị nàng chộp tới làm thí nghiệm, đặt cho cái tên Vân Khuynh. Mà ba năm trước đây, khi Cổ Vân Lạc bị đâm chết thì thí nghiệm của nàng cũng thành công, cho nên ba năm trước Phong Thanh Vân trở về bình nguyên Hồng Hoang, trở về làm Đại lĩnh chủ của hắc.

Lúc này trong lòng Sở Lạc Lạc xuất hiện tia hy vọng, nếu người trước mặt chính là Phong Thanh Vân, cũng là đứa con của nàng Vân Khuynh, tuy rằng nhìn thái độ của hắc thì có vẻ hắc cũng không muốn nhận vị mẫu thân là nàng, nhưng mà nàng đã không cần lo lắng chuyện chữa bệnh nữa.

Bởi vì hắc là một tay nàng chế tạo ra, cho nên nàng biết rõ nhược điểm của hắc.

"Người tìm ta vì chuyện gì?" Đôi mắt màu vàng nhìn Sở Lạc Lạc hỏi.

Không đợi nàng mở miệng hắc đã lên tiếng hỏi trước, Sở Lạc Lạc liền trả lời chi tiết: "Trên ngực của ta vốn có vết thương cũ, sau đó lại bị ma kiếm gây thương tích, hiện nay không thể tự tập ma lực."

Lạc Lạc? Ánh mắt của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương nhìn về phía nàng đều mang theo vài phần kinh ngạc. Lạc Lạc sao lại có thể dễ dàng đem sự

thật nói cho Đại lĩnh chủ, chẳng lẽ nàng chắc chắn hẳn sẽ chữa thương cho nàng sao?

Mặt này Vân Khuynh đều là ý cười, nói: "Người đã nói muốn lưu lại theo ta ba năm, như vậy người chính là người của ta. Vết thương của người chỉ là việc rất nhỏ, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn."

Lời nói của Vân Khuynh khiến cho hai nam nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng khiến cho thủ vệ xung quanh kinh ngạc đến nỗi tròn mắt dường như rơi xuống đất. Lần này sau khi Đại lĩnh chủ trở về có thay đổi rất lớn, nhất là bắt đầu không gần nữ sắc. Thì ra là Đại lĩnh chủ lại là Đoạn tay áo chi phích*! (Cụm từ Đoạn tay áo chi phích này vốn bắt nguồn từ mỗi tình đoạn tụ của Hán Ai Đế và Đông Hiền, về sau thường được dùng để chỉ những người đoạn tụ. Bạn nào muốn biết thêm có thể google.)

Sở Lạc Lạc thực sự không hiểu hàm ý trong lời nói của Vân Khuynh, nhưng mà chỉ cần hẳn đã đáp ứng chữa trị cho nàng là đủ rồi. Về phần cái gì ba năm hay không ba năm, nếu như chữa thương được thì việc đi hay ở là do nàng quyết định. Vì thế dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng gật đầu.

"Lạc Lạc?!" U Phượng khó hiểu, chẳng lẽ Lạc Lạc thực sự nói vậy, hẳn lo lắng quá.

Sở Lạc Lạc nhìn lại hai người, thấy trong mắt họ đều là tình cảm thân thiết, chớp chớp mắt, nở nụ cười khiến cho bọn họ yên tâm.

Sở Lạc Lạc không biết nụ cười vừa rồi của nàng mê người như thế nào. Những người ở đây đều sửng sốt, trong lòng cảm thán, thiếu niên này quả nhiên có chút tư sắc.

--

Nội thất trắng lệt, mỗi đồ vật ở bên trong đều là vô cùng tinh xảo.

Lúc này chỉ có Sở Lạc Lạc và Vân Khuynh ở trong này.

Nếu Vân Khuynh đã ở miệng đáp ứng sẽ chữa thương cho nàng thì Sở Lạc Lạc cũng không muốn chậm trễ thời gian nữa.

Lúc nàng đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy lời nói khiến cho nàng muốn học máu từ trong miệng của Vân Khuynh bay ra: "Cởi quần áo ra, tiểu mẫu thân của ta."

Lamsarale: Nàng đoán cũng đúng một nửa rồi nhé! Vân Khuynh là Đại lĩnh chủ, Đại lĩnh chủ là Phong Thanh Vân. Chuyện này có đoán cũng không đoán ra nổi! Hắc Hắc!!

Lúc nàng đang muốn mở miệng thì lại nghe thấy lời nói khiến cho nàng muốn học máu từ trong miệng của Vân Khuynh bay ra: " Cởi quần áo ra, tiểu mẫu thân của ta."

Cái gì?! Nàng không có nghe nhầm chứ! Sở Lạc Lạc mở to đôi mắt màu hổ phách, Vân Khuynh đang đùa giỡn nàng sao?

"Ai, đừng có nghĩ nhiều, người không cởi, ta là sao xem được vết thương trên ngực người?" Vân Khuynh nhẹ nhàng trả lời, trong giọng nói lại mang theo vài phần ý cười.

Nhẫn! Sở Lạc Lạc cắn răng một cái, dù sao người trước mắt chỉ là đứa nhỏ do nàng tạo ra thôi. Nàng cởi áo, để lộ ra vết sẹo trước ngực.

Nhưng là khi ngón tay hơi lạnh chạm vào vết sẹo kia, thân thể của nàng vẫn là không nhịn được mà run run.

"Đáng thương."

Nhìn vẻ mặt Sở Lạc Lạc chỉ có nhẫn nại, không hề có chút e lệ nào, Vân Khuynh bỗng nhiên nói. Lúc nàng đây, giọng điệu của hắn dường như là

cảm thán mà thở dài.

"Người nói đáng thương, là nói ta sao?" Sở Lạc Lạc nhú mày hỏi, tuy rằng hiện nay nàng mất đi ma lực nhưng mà nàng cũng không cảm thấy là mình đáng thương.

"Ta là nói hai nam nhân bên ngoài kia, thật là đáng thương."

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng? Có ý gì? Bọn họ cũng không có bị thương nha. Sở Lạc Lạc vẻ mặt mê mang không hiểu.

Hai nam nhân xuất sắc như thế lại cố tình yêu một cô gái không hiểu ái tình, thực là đáng thương, Vân Khuynh nghĩ như vậy. Thực không nhìn ra vị tiểu mẫu thân này của hắc lại có sức quyến rũ như vậy, thế nhưng nàng cái gì cũng không biết.

Thanh danh của thiên tài ma pháp Cổ Vân Lạc, lúc trước cũng coi như là người nổi tiếng khắp Thánh Vân đại lục. Tin đồn có liên quan đến nàng hắc thân là luyện được sư tất nhiên là có nghe đến, chỉ là Vân Khuynh cũng không đoán được bọn họ lại lấy cách này để gặp lại.

Nữ nhân trong cuộc đời ngoại trừ ma pháp ra thì không có gì khác này, khi được sống lại dường như có gì đó không giống trước kia.

Vừa rồi lời nói của Vân Khuynh ở trong đại sảnh chỉ là để thử phản ứng của mọi người, mà hiệu quả, khiến hắc vô cùng vừa lòng. Cho nên, vì hạnh phúc chung thân đại sự của tiểu mẫu thân của hắc, hắc quyết định cho nàng một kinh hi.

"Nha..." Vân Khuynh không biết lấy từ nơi nào ra một cái chai, nói: "Ba viên, không thể nhiều hơn, cũng không thể ít hơn."

Sở Lạc Lạc mở chai ra, nhú nhú mày nhìn về phía Vân Khuynh.

"Thuốc chữa thương." Vân Khuynh nói xong, giọng điệu lại biến chuyển, vừa cười vừa nói: "Chẳng lẽ tiểu mẫu thân của con muốn con chính miệng mớm cho người sao?"

Không cần so đo với hần! Sở Lạc Lạc đổ từ trong bình ra ba viên thuốc màu xanh biếc, không hề do dự mà nuốt vào. Trong nháy mắt, trong mắt Vân Khuynh hiện lên một tia thương thức, sẵn sóc đưa cho nàng một chén nước.

Viên thuốc trôi xuống bụng, Sở Lạc Lạc cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên từ lòng bàn chân.

Vân Khuynh vươn cánh tay phải nói: "Tiểu mẫu thân, đi theo ta."

Đôi mắt màu vàng chớp động hứng thú. Sở Lạc Lạc không hề nghi ngờ, hay nói cách khác, lúc này nàng chỉ có thể tin hần. Đưa tay nắm lấy tay hần, một lúc sau, nàng nằm trong một cái ao tản ra mùi hương thơm ngát. Đợi toàn bộ thân hình của nàng ngập trong ao thì ý thức của nàng dần trở nên mơ hồ.

"Ha ha... Tiểu mẫu thân của ta, hưởng thụ cảm giác ngủ say thật tốt đi, đến thời điểm thích hợp, ta sẽ đến đánh thức người." Khóe miệng Vân Khuynh bỗng nhiên nở rộ một nụ cười giảo hoạt khi đã thực hiện được ý đồ.

Thời gian bị Cổ Vân Lạc sử dụng làm thí nghiệm thì hần đã khôi phục ý thức từ rất sớm, chỉ là ngâm mình trong nước ma pháp cho nên không thể nhúc nhích, cũng không thể nói chuyện. Hần không thể chịu nổi nàng mỗi ngày lải nhải bên tai hần.

Khi đó hần rất muốn nói: Cổ Vân Lạc, tuy rằng người là thiên tài ma pháp nhưng mà nước thuốc mà người chế tạo thực sự quá kém. Được liệu trân quý như thế, dùng để đắp nặn một thân thể cư nhiên phải mất ba tháng mới có thể hoàn thành.

Vốn dĩ sau khi hấn tỉnh lại cũng muốn cho nàng nếm trải đau khổ như vậy. Nhưng là, không nghĩ tới, thời khắc khi hấn có thể động đậy cũng là thời khắc tử vong của nàng.

Hấn vốn tưởng rằng đời này đều phải nợ một phần nhân tình, không ngờ, hấn còn có một ngày có thể báo ân.

Tuy rằng ân tình muốn báo đáp nhưng mà những đau khổ mà hấn từng trải qua hấn cũng không có quên, cho nên, Vân Khuynh ngồi bên cạnh ao, vô cùng đặc ý nở nụ cười.

--

Ba ngày nay, trong tòa thành của Đại lĩnh chủ dường như bề bộn nhiều việc.

Không biết vì sao, đại lĩnh chủ có niềm yêu thích mới, hấn triệu tập nhóm thợ may xuất sắc nhất bình nguyên Hồng Hoang, yêu cầu nội trong một ngày may ra rất nhiều y phục của nữ nhân vô cùng tinh xảo, mỹ lệ. Nhưng mà ngày hôm sau, hấn lại để cho những thị nữ xinh đẹp ở trong tòa thành không ngừng thay những bộ đồ này, triển lãm trước mặt của hấn.

Mỗi khi cảm thấy thích, hấn liền lười biếng nâng ngón tay lên điểm một chút. Thời điểm thị nữ bị điểm trúng vô cùng cao hứng thì lại được biết hấn chỉ và vừa ý quần áo trên người nàng thôi.

Thị nữ xinh đẹp này vô cùng mất mát, các nàng từ nhỏ đã nghe được câu nói lưu truyền trong bình nguyên Hồng Hoang kia: "Đại lĩnh chủ, chỉ uống loại rượu ngon nhất, mặc ý phục tốt nhất, ngủ với nữ tử xinh đẹp nhất."

Đại lĩnh chủ trong câu nói này cũng không phải là nói đến mỗi vị Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang mà chỉ duy nhất nói đến Phong Thanh Vân mà thôi.

Cho nên, có thể hầu hạ Đại lĩnh chủ là mơ ước khi còn bé của mỗi cô gái ở bình nguyên Hồng Hoang. Nhưng mà hơn mười năm trước, Đại lĩnh chủ bỗng nhiên biến mất, vào lúc cư dân bình nguyên Hồng Hoang nghĩ rằng hẳn đã tạ thế thì hẳn lại trở về, dung mạo không hề thay đổi. Ba năm này hẳn chỉ triệu duy nhất một nữ tử tuyệt sắc thị tẩm chính là nữ nhân đã phát điên kia. Vào hai ngày trước, mọi người trong tòa thành mới biết Đại lĩnh chủ chưa từng chạm vào nữ nhân kia. Các thiều nữ vốn vô cùng ghen ghét nữ nhân kia, trong lòng lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

--

Nghe được tiếng gọi ở bên tai, Sở Lạc Lạc từ trong mộng tỉnh lại. Khi nàng mở hai mắt ra thì phát hiện ra mình đang ngâm trong nước, trong lòng hoảng hốt, uống phải vài ngụm nước. Bên cạnh có một bàn tay to bắt được bả vai của nàng, kéo nàng lên trên.

"Khụ Khụ..." Sở Lạc Lạc không cẩn thận bị sặc, phát ra vài tiếng ho khan.

Ngẩng đầu lên, đối mặt là một đôi mắt màu vàng, trong mắt hàm chứa ý cười, đúng là Vân Khuynh.

Nàng từ trong ao nước đi ra, tiếng nước vang lên, cảm thấy cả người ướt đẫm, quần áo chặt chội dán sát vào thân thể mơ hồ khiến nàng không thờ nổi.

Vân Khuynh đứng ở bên hồ, giả vờ lưu manh, hướng nàng huýt sáo một tiếng vang dội.

Sở Lạc Lạc thật là khó hiểu, đôi mắt hổ phách hung hăng trừng mắt với hẳn một cái, Vân Khuynh bỗng nhiên ngây người.

Nàng hoàn toàn không để ý hẳn muốn làm gì, ma lực có khôi phục hay không mới là chuyện Sở Lạc Lạc quan tâm nhất. Nàng liền thử vận hành

ma lực, biểu tình vui sướng từ từ lộ ra trên gương mặt của nàng. Ma lực của nàng đã khôi phục. Không những khôi phục mà nàng còn cảm thấy kinh mạch vốn đã mở rộng đến cực hạn hiện nay đã có thêm không ít không gian. Điều này có nghĩa là ma lực của nàng có thể đề cao thêm rất nhiều so với hiện nay, phát hiện này khiến cho nàng vui sướng không thôi.

"Người vừa lòng sao?" Vân Khuynh nhìn biểu tình vui sướng của nàng, khóe miệng hiện lên một chút tươi cười, hồ ma pháp này là do hắc tử mị chế tạo, sao có thể không tốt chứ.

"Như vậy, mời thay quần áo trước đi."

Vân Khuynh đưa tay chỉ, Sở Lạc Lạc nhìn theo phương hướng kia, chỉ thấy hàng trăm bộ quần áo tinh xảo màu sắc khác nhau treo ở mộ bên.

Sở Lạc Lạc cũng không khách khí với hắc tử, đi về hướng kia. Tuy rằng quần áo rất tinh mỹ nhưng mà có phải là hơi lớn so với nàng sao?

Bỗng nhiên nàng nhìn thấy trên vách tường, có một chiếc gương lớn làm từ đá ma pháp trong suốt, nhìn qua, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Trong gương, là một cô gái xinh đẹp, tóc đen dài như tơ lụa, đôi mắt hổ phách, cánh mũi cao thẳng, đôi môi đỏ thắm. Người trong gương, đúng là nàng, Sở Lạc Lạc!

Nhưng mà, bộ dạng kia, không phải là một cô gái mười ba tuổi!

Xiêm y ướt đầm, đối với nàng mà nói hiện tại y phục này có chút nhỏ, nhưng vẫn là nam trang màu đen kia. Chiều dài của chiếc quần chỉ thối mắt cá chân, cổ tay áo ngắn đi vài tấc. Mấu chốt nhất là, khi người trong gương hô hấp thì bộ ngực cao ngất cũng chuyển động theo. Khó trách nàng cảm thấy khó thở.

"Chết tiệt! Cơ thể của ta tại sao lại bỗng dừng trưởng thành!" Sở Lạc Lạc nghiêng răng nghiêng lợi nói, đôi mắt hổ phách tràn đầy lửa giận.

Vân Khuynh cười khê nói: "Người đã mười sáu tuổi, thân thể tất nhiên là như thế này, có gì kì quái."

Cái gì?! Nàng cứ nhiên lại ở trong cái hồ kia ba năm mới tỉnh lại, Sở Lạc Lạc kinh ngạc tròn tròn mắt.

Thời gian ba năm cứ trôi qua như vậy!

"Vậy bọn họ đâu?" Nàng vội vàng hỏi.

"Bọn họ?" Biểu tình của Vân Khuynh có chút mê mang, sau đó mới bừng tỉnh nói: "Người là nói đến hai nam nhân kia sao? Bọn họ dường như đã đợi hơn một năm..."

"Vậy hiện tại thì sao?" Sở Lạc Lạc khẩn trương hỏi.

"Đương nhiên là rời đi, người cho rằng bọn họ sẽ ở chỗ này chờ người ba năm sao?" Vân Khuynh nhún nhún vai nói.

Chết tiệt, thì ra hắn nói muốn ở lại theo hắn ba năm là ý này. Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lí, cùng lắm chỉ nghĩ đến chậm trễ mấy tháng, ba năm, thế giới bên ngoài không biết là có bộ dạng gì nữa, còn có ca ca Sở Hiên của nàng. Trời ạ! Chỉ sợ hắn đã tốt nghiệp học viện, trở lại Thiên Kỳ Quốc rồi!

"Ta nghĩ người trước tiên vẫn là nên đổi quần áo đi. Ta nhìn người cũng sắp chết rét rồi." Vân Khuynh từ từ nói.

Sở Lạc Lạc lại trừng mắt, từ trong đồng quần áo kia lấy ra một bộ màu đen có hoa văn chìm tinh xảo, chỉ là nam nhân kia vẫn còn đứng đó, không

nhúc nhích. Lúc này, trong lòng nàng tức giận, nghĩ muốn trực tiếp dùng ma pháp một chiêu giết chết hẳn.

"Ai..." Vân Khuynh phát ra một tiếng thở dài đáng tiếc, đi về phía cửa, thở điểm đóng cửa còn nheo mắt nói: "Về sau người vẫn là nên ít trường người khác đi, bằng không, sẽ khiến người ta hiểu lầm."

Hiếu lầm cái gì?! Sở Lạc Lạc lúc này cảm tức, quả thật muốn hủy chỗ này đi. Nàng nhanh chóng thay ý phục, muốn lập tức rời khỏi đây.

Nhưng là, khi nàng vội vàng bước đến đại sảnh, hai nam tử vốn đã rời đi lại rõ ràng đứng ở đó.

"Các người... không rời đi?" Sở Lạc Lạc hỏi, một đôi mắt đẹp lộ ra vui sướng, còn có cảm động.

Thì ra Vân Khuynh đang lừa gạt nàng, bọn họ vẫn ở chỗ này, chờ nàng ba năm.

Nhưng mà, khi Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhìn thấy nàng, vào thời khắc đó, liền ngây dại ra, dường như không tin vào hai mắt của mình. Bọn họ không phải là đang nằm mơ chứ, nhưng mà bọn họ rõ ràng thấy được bóng dáng thướt tha khi lớn lên của Sở Lạc Lạc, tựa như kinh hồng, nhanh nhẹn đi đến.

Cô gái đúng như thiếu nữ tuổi mười sáu đang độ xuân thì, con mắt sáng, đôi môi đỏ mọng, gấm vóc màu đen càng làm nổi bật da thịt tuyết trắng. Tay áo dài phất phơ, y phục trên người triển lãm hoàn toàn dáng người xinh đẹp của nàng. Dường như là vì sốt ruột, nàng đã quên mang giày, lộ ra một đôi chân mỹ lệ như bạch ngọc.

Đôi mắt đẹp đang ngó nhìn, giống như sao sớm, thanh lệ thoát tục, khó có thể hình dung, khiến cho người ta đui mù.

"Ha ha ha..."

Ngay vào lúc ba người đang nhìn nhau thì một tiếng cười vui vẻ truyền tới, người tới đúng là Đại lĩnh chủ Phong Thanh Vân, cũng là Vân Khuynh trong miệng Sở Lạc Lạc.

"Xem ra các người đều rất vừa lòng." Vân Khuynh sung sướng nói, cảnh này chính là cảnh hân chờ mong đã lâu.

Sở Lạc Lạc nhìn vẻ mặt đặc ý của Vân Khuynh, lại nhìn bộ dạng khiếp sợ của Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng, dường như hiểu được có gì đó không đúng. Thì ra là cũng không phải là nàng ở đây ba năm như lời hân nói, tên kia thế như lại dám đùa giỡn nàng. Sở Lạc Lạc không khỏi giận run, nàng trừng mắt nói: "Người cư nhiên dám gạt ta!"

Nàng không biết, cái trừng mắt của nàng dưới ánh mắt của bọn họ lại là phong tình vô hạn.

Vân Khuynh phát ra một tiếng thở dài: "Ta đã nói rồi, về sau vẫn là không nên dùng cặp mắt kia để trừng người khác, bằng không, sẽ khiến người ta hiểu lầm."

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Báo Thù Ma Quân

Hiện nay khối thân thể sau khi trưởng thành này quả thực có thể dự trữ thêm không ít ma lực, nàng cũng không có gì bất mãn a. Nhưng mà đây cũng không phải trọng điểm.

Thiếu chút nữa là bị hấn đánh trống lảng thành công, Sở Lạc Lạc nhượng mày nói: “Người vừa rồi dám gạt ta, nói ta đã ở đây ba năm, còn nói bọn họ đã rời đi rồi!”

Vân Khuynh chớp chớp mắt ra vẻ vô tội nói: “Chẳng lẽ thân thể của người không phải là đã qua ba năm sao? Ta cũng không có nói sai nha, hơn nữa, bây giờ người vội vàng muốn rời đi, chẳng lẽ một năm sau bọn họ còn ở chỗ này sao?”

Vân Khuynh tách nghĩa ra để nói khiến cho Sở Lạc Lạc nhất thời không thể phản bác được.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng không biết cuộc nói chuyện lúc trước của nàng tất nhiên là nghe không hiểu gì cả nhưng dựa vào cách nói chuyện của hai người thì cũng biết dường như Lạc Lạc và Đại lĩnh chủ cũng không phải bây giờ mới gặp mặt.

Vân Khuynh cười to, vung tay áo nói: “Nhóm các người sắp phải rời khỏi đây, ta đưa cho các người vài món đồ kỉ niệm, đi theo ta.”

Nói xong hấn liền đi thẳng ra cửa, Sở Lạc Lạc không hề khách khí đi theo hấn, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng hai mắt nhìn nhau, theo lí thuyết, Đại lĩnh chủ trị thương cho Lạc Lạc thì hấn là phải đòi bọn họ tạ lễ mới

đúng chứ. Hai người bọn họ thậm chí đã chuẩn bị tốt tâm lí để giúp hãn làm một việc để báo đáp ân tình.

Ai biết Đại lĩnh chủ này hành vi quái dị như thế, chẳng những không đưa ra yêu cầu, ngược lại còn muốn tặng đồ cho bọn họ.

Mà tính cách của Lạc Lạc tuyệt đối không dễ dàng nợ ân tình của người khác, sao hôm nay cũng có thái độ khác thường.

Bốn người xuyên qua hành lang gấp khúc, đi vào tiền sảnh, Đại lĩnh chủ cũng không có ý tứ giấu diếm mọi người, trực tiếp nhấn vào cơ quan trên vách tường. Chỉ thấy vách tường trơn nhẵn trống không bỗng xuất hiện một cửa hầm ngầm. Chờ bọn họ tiến vào xong thì cửa hầm lập tức đóng lại.

Hai vách tường lộ ra nhiều điểm hào quanh, chính là do bảo thạch được khảm trên đó phát ra ánh sáng. Đi một lúc lại qua một cửa hầm khác, đến khi qua hết ba cửa hầm thì mới thấy được một bức rèm che rất dày. vén tấm rèm ra, không biết ánh sáng từ đâu chiếu đến làm sáng rực cả mật thất.

“Đa số trên bảo ở nơi này đều là do tên bạo quân trước kia thống trị bình nguyên Hồng Hoang lưu lại, còn một bộ phận nhỏ là do ta tìm được. Các người tùy tiện chọn một cái đi.” Vân khuynh dùng một loại giọng điệu không thèm quan tâm nói với ba người, giống như những thứ ở bên trong đối với hãn chỉ như một đồng rác.

“Đây không phải là đồ của ta ở trong Huyết Sắc Chi Lâm sao? Người lại đem hết về đây?” Nhìn trong một góc mật thất, Sở Lạc Lạc kinh hỉ nói.

Vân Khuynh gật gật đầu nói: “Lúc trước ta cảm thấy những thứ này để lại ở đó thực là lãng phí, nhưng mà hôm nay cũng coi như vật về với chủ cũ.”

Những thứ đồ của Cổ Vân Lạc ở trong Huyết Sắc Chi Lâm đề là một ít sách ma pháp, cũng không dễ cất trữ, may mắn Vân Khuynh đem tất cả

mang về đây, nếu không để ở Huyết Sắc Chi Lâm thì chỉ sợ giờ đã trở thành thức ăn cho sâu mọt.

“Ta sớm đã nhớ hết những gì trong đó, xem ra người bảo

Quản chúng không tồi, vẫn là để lại đây đi.” Sở Lạc Lạc mở ra một trang sách, nhìn thấy trang giấy đều đã được xử lý qua, thoạt nhìn vẫn còn như mới, một số chỗ bị tổn hại cũng được tu bổ. Hắn còn yêu sách vở hơn so với nàng nha.

Vân Khuynh cười cười, vẫy Sở Lạc Lạc đi qua.

Sở Lạc Lạc tuy nghi hoặc nhưng khi thấy Vân Khuynh từ chỗ tối lấy ra một cái chai thủy tinh thì không khỏi phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

“Người cũng đem cả bọn chúng ra?”

Vân Khuynh gật gật đầu, hạ giọng nói bên tai Sở Lạc Lạc: “Không chỉ như thế, ta còn dùng thuốc để thay đổi chúng nó. Tiểu mẫu thân, người hẳn đã nghe nói ba năm trước đây khi ta trở về đã diệt trừ hết Vu Tàn Quái Nhân đi.”

“Thì ra là người dùng chúng nó. . . .” đôi mắt hồ phách lộ ra tia kinh ngạc.

Đôi mắt màu vàng chớp động ánh sáng, Vân Khuynh nói: “Ta xem nhật kí của người, đã biết cách sử dụng chúng nó, cũng dùng thuốc để tăng cường sức mạnh cho chúng, còn thay đổi cả bộ dạng chúng nó.”

“Thế nhân thường trông mặt mà bắt hình dong, bộ dáng cũ của chúng nó quá khiến người ta sợ hãi, nếu xuất hiện trước mắt người khác, nhất định sẽ bị coi là vật tà ác.” Vân Khuynh sâu xa nói: “Bộ dáng hiện nay của bọn chúng, mọi người sẽ chỉ cảm thấy chúng là thần binh giáng thế.”

Lời nói của Vân Khuynh khiến cho Sở Lạc Lạc cực kì thỏa mãn, chỉ ước triệu hồi bọn chúng ra ngay bây giờ.

Khi hai người thì thầm ta nhỏ ở một bên thì Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng không hề có hứng thú với những bảo vật tràn ngập trong mật thất mà chỉ luôn luôn nhìn biểu tình khi thì kinh ngạc, khi thì mừng rỡ của Sở Lạc Lạc. Bọn họ chính là tò mò, đến tột cùng là Lạc Lạc và Đại lĩnh chủ có quan hệ gì, bọn họ lại đang bàn luận cái gì, lại có thể khiến cho nàng thay đổi nhiều biểu tình như vậy.

Nhìn hai nam nhân xuất sắc kia mặt không đổi sắc trước mật thất tràn đầy bảo vật, trong mắt nhìn đến nữ tử bên cạnh mình, khóe miệng Vân Khuynh lộ ra ý cười hiểu rõ.

Bỗng nhiên, hắc kéo bàn một bàn tay của Sở Lạc Lạc, đưa lại gần vị trí trái tim của mình.

Sở Lạc Lạc vốn là không hiểu dụng ý của hắc, nhưng là khi tay nàng chạm vào lồng ngực hắc, trong mắt nàng lộ ra kinh ngạc.

Khó trách hắc lại nói chính mình là người không có tim.

“Này. . . Đây là chuyện gì?” Sở Lạc Lạc kinh ngạc, không khỏi cao giọng hỏi.

Vân Khuynh lắc đầu nói nhỏ: “Ta không biết, có lẽ là thí nghiệm của người thất bại sau khi ta tỉnh lại thì cũng không nghe thấy nhịp đập của trái tim, cho nên ba năm nay, ta vẫn không cho người khác tới gần bên người ta.”

Vì thế, để che dấu chuyện này, hắc liên tục triệu vị nữ tử tuyệt sắc kia thị tẩm nhưng lại không chạm vào nàng ta, cho nên mới có một màn ngày hôm đó.

Sở Lạc Lạc lúc này mới nghĩ đến, khó trách nữ tử ngày hôm đó lại điên cuồng hô to rằng chính mình rõ ràng đã đem chùy thủ đâm vào trái tim hân, mà hân thì. . .

Nàng không khỏi đưa tay xoa cái trán của hân, vị trí của viên ruby kia, thế nhưng lại không có cảm giác cứng rắn lạnh lẽo như trong tưởng tượng mà ngược lại, là một loại cảm giác mềm mại ấm áp. Giống như là một bộ phận trên cơ thể hân, chẳng lẽ đây là cái giá của việc sống lại sao?

Hành động bất ngờ này khiến cho Vân Khuynh run lên, hiện nay viên bảo thạch này chính là tử huyết của hân điểm này chỉ có hân và nàng biết được. Vì muốn cho người khác không chú ý đến điểm này, hân cố ý không thêm che dấu mà thậm chí còn trang điểm thêm một chút ở xung quanh để cho người ta nghĩ đó là một loại trang sức mà thôi.

Lúc này, tay của nàng đặt trên tử huyết của hân, hân mạnh mẽ nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hai người không biết rằng, một loạt hành động này rơi vào trong mắt hai người khác lại khiến cho trong lòng họ ngũ vị tạp trần, không biết là mùi vị gì.

Vân Khuynh cũng không đoán được sự tình sẽ phát triển như vậy, cho đến khi cảm nhận được ánh mắt sắc bén như mũi tên của hai nam tử phía sau, mỉm cười, buông bàn tay mềm mại kia ra.

“Tuy rằng những thứ kia không được coi là trân bảo có một không hai nhưng cũng được coi là trân phẩm thượng đẳng, chẳng lẽ không có ai để mắt đến một thứ gì sao?” Vân khuynh đi về phía hai người kia, khóe miệng lộ một chút ý cười như có như không.

“Đương nhiên, những thứ này cũng không phải là cho không, ta cuốn các người giúp ta tìm một người.” Vân Khuynh lướt qua người hai nam nhân, bỗng nhiên quay đầu nói: “Một nữ nhân.”

Không để ý đến vẻ mặt của ba người, Vân Khuynh tự đắc nói.

Khi đó, hần còn trẻ, hết sức lông bông, thậm phạm Đại lĩnh chủ cũng không thể làm hần thỏa mãn.

Hần từ nhỏ đã thông minh, có thể chất đặc thù, thế nên từ rất trẻ đã trở thành một luyện được sư thiê tài.

Hần suốt ngày du ngoạn trên bình nguyên Hồng Hoang, trên mặt đeo một cái mặt nạ bạch ngọc, tự xưng là Phong Thanh Vân. Thời điểm du ngoạn khắp nơi, hần lộ ra bản lãnh luyện được xuất sắc, nhưng chỉ có các thủ lĩnh của các bộ lạc mới biết rằng Phong Thanh Vân chính là Đại lĩnh chủ.

“Có một ngày, ta gặp một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp như u linh, tâm như rắn sắt.”

Đó là ở hoang mạc trong bình nguyên Hồng Hoang, gió thổi mãnh liệt, thổi bay cát vàng cuộn cuộn, thế nhưng lại có một nữ tử tuyệt sắc đứng ở trong đó. Nàng mặc một bộ trường bào màu trắng rộng thùng thình, trường bào phấp phồng trong gió, tựa như sóng biển trắng xóa. Cát vàng đầy trời giống như chỉ ở phía sau của nàng, không thể che khuất được nét mặt của nàng.

Phong Thanh Vân chính là ở một nơi như thế, nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp tựa như u linh, tâm lại như rắn sắt kia. Nhưng là hần không ngờ, một cái liếc mắt kia, lại trả giá bằng cả một đời của hần.

“Các người nghe qua câu nói kia chưa? Đại lĩnh chủ chỉ uống loại rượu ngon nhất, mặc loại vải tốt nhất, ngủ cùng nữ nhân đẹp nhất. Nhưng lời này, vốn chính là vì nàng mà ra.”

“Sau đó, ta lại dưới sự khuyên bảo của nàng mà rời khỏi bình nguyên Hồng Hoang, đổi lấy. . .” Vân Khuynh không tiếp tục nói tiếp, hần chỉ là

tùy ý cầm lấy một vật gì đó, làm một động tác giả đăm vào tim mình.

Sở Lạc Lạc lại biết, sau đó, hắn đã chết, chết trong tay nữ nhân kia. Có lẽ lúc sắp chết hắn đã dùng một loại bí dược nào đó, biến mình trở thành một hung linh. Hắn phiêu đảng ở Thánh Vân đại lục hơn mười năm, dần dần bị lạc đi. Lại sau đó, hắn gặp Cổ Vân Lạc. . .

“Tên của nàng, là Mộng Cơ.”

“Mộng Cơ?” Lãnh Tiêu Nhiên lặp lại cái tên này một lần, dường như có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ là vị mỹ nhân vĩnh viễn không già trong truyền thuyết kia, từng là mật thám cao cấp trong hoàng tộc của ba quốc gia, nhưng là không ai biết rốt cuộc nàng làm việc cho ai.”

“Mộng Cơ?” Lãnh Tiêu Nhiên lặp lại cái tên này một lần, dường như có chút kinh ngạc: “Chẳng lẽ là vị mỹ nhân vĩnh viễn không già trong truyền thuyết kia, từng là mật thám cao cấp trong hoàng tộc của ba quốc gia, nhưng là không ai biết rốt cuộc nàng làm việc cho ai.”

Vân Khuynh nhìn Lãnh Tiêu Nhiên, dường như có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hắn cư nhiên biết chuyện của Mộng Cơ.

“Lai lịch của nàng thực ra ta có biết một chút, ta đoán nàng hẳn là có liên quan đến Thánh Giáo Hội. Lúc ấy bình nguyên Hồng Hoang lan tràn một loại bệnh dịch đáng sợ, có đã cướp đi vô số sinh mệnh. Các tộc trưởng đều tới cầu cứu với ta. Lúc trước Thánh Giáo Hội cũng phái người tới bình nguyên Hồng Hoang nhưng là người dân trong bình nguyên không tin tưởng người ngoài. Ngay vào lúc ta nghiên cứu chế tạo ra thuốc để chữa trị ôn dịch thì nàng tới khuyên ta, để cho người của Thánh Giáo hội tới chữa trị dịch bệnh kia.”

Vân Khuynh không có nói tiếp nhưng ba người đại khái cũng tưởng tượng được chuyện tiếp theo. Cũng chính là do thuốc của Vân Khuynh nên mới có thể cứu được dân chúng khổ sở vì dịch bệnh, cho nên Đại lĩnh chủ

mới có thể được mọi người tôn kính như vậy. Mà các tộc trưởng của các bộ tộc biết rõ Đại lĩnh chủ chính là Phong Thanh Vân, cho nên mới giữ kín bí mật này không cho người ngoài biết.

Mà cái vị Mộng Cơ kia, vẫn là một nút thắt trong lòng mọi người.

--

Sở Lạc Lạc quay đầu nhìn lại đỉnh núi, nhìn thấy Vân Khuynh một thân áo trắng, một mình đứng ở đó vẫy tay chào tạm biệt bọn họ. Hắc nói, hắc là Đại lĩnh chủ của dân chúng bình nguyên Hồng Hoang, hắc hiện nay, đã không còn là thiếu niên lông bông trước kia, hắc có trách nhiệm của mình. Cả đời này, hắc sẽ ở lại nơi này, canh giữ, bảo vệ bình nguyên Hồng Hoang.

Không biết vì sao, khi nghe những lời kia, trong lòng của nàng lại nổi lên một trận chua xót.

Thanh âm của viên thủy tinh đen bỗng nhiên vang lên ở trong lòng của nàng: “Người khổ sở là vì trái tim không hề có nhịp đập kia sao? Thực ra trái tim của hắc từ một khắc khi bị yêu nữ kia giết chết, liền ngừng đập rồi...”

“Chẳng lẽ hắc là vì muốn trái tim một lần nữa đập lên mới để cho chúng ta giúp tìm nữ nhân kia sao?”

“Aizz, nữ nhân, người thực sự quá ngây thơ rồi.” Viên thủy tinh đen thở dài “ Không phải là hắc cho người một quyển trục truyền tin sao? Khu có tin tức của Mộng Cơ, người lại hỏi hắc đi.”

Đi qua cái đầm lầy mà Vu Tàn Quái Nhân từng sống, ba người Sở Lạc Lạc và Lang Tà cũng nên mỗi người một ngã.

“Lang Tà, cảm tạ người đã dẫn đường cho chúng ta, người bây giờ cần phải trở về lang tộc sao?” Sở Lạc Lạc hỏi.

Lang Tà cười nói: “Không, trước hết ta phải đi tìm lão già chết tiệt ở bộ lạc Mạc Lạp đã.”

Tuy rằng lão già chết tiệt kia từng sử dụng quỷ kế, muốn cho Lang Tà và ba người bọn họ lưỡng bại câu thương nhưng là ở trước mặt Đại lĩnh chủ, Lang Tà cũng không để lộ ra một chút gì cả. Trong lòng Đại lĩnh chủ, tất cả những gì trên bình nguyên Hồng Hoang đều là tốt đẹp, Lang Tà cũng không muốn để cho hắn biết những mâu thuẫn và thù hận giữa các bộ lạc.

Sở Lạc Lạc tâm niệm vừa chuyển, lập tức đã có ý định, cái lão nhân kia rõ ràng không có để ý đến ân tình của bọn họ đối với bộ lạc Mạc Lạp, còn tính kế để bọn họ mất đi tính mạng, một khi đã như vậy...

Nàng nhìn về phía hai đồng đội bên cạnh, thấy bọn họ đều tươi cười đáp lại.

Vì thế Sở Lạc Lạc nói với Lang Tà: “Chúng ta cũng tính đi tìm lão nhân kia tính toán nợ cũ, con đường tiếp theo, chỉ sợ vẫn phải làm phiền người.”

Lang Tà cười sang sảng trả lời: “Cầu còn không được!”

--

Bóng đêm như mực, gió đêm thê lương.

Trong đêm tối đen, bọn họ di chuyển rất nhanh, khi cách bộ tộc Mạc Lạp không xa, gió đêm cuốn theo sát khí nặng nề cùng với vô số tiếng thét chói tai thê lương đập vào mặt bọn họ.

Màu đen, hỏa diễm màu đen hùng hực cháy, thiêu đốt một góc bộ lạc, kia đúng là chỗ quân thủ hộ bộ lạc Mạc Lạp, thế lửa đã phi lên đến tận trời.

Một màn khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi khiến cho bọn họ kinh ngạc không thôi, hay là, do Ma giới trả thù, vì cái ma nữ gọi là Dạ Mị kia.

Trong bộ lạc không ngừng truyền ra tiếng thét chói tai, đồng thời còn có một chút năng lượng dao động. Trên mặt Lang Tà tràn ngập giận dữ, dưới chân nổi gió, tuy rằng hắc và lão gia hỏa kia có chút hận cũ nhưng là hắc cũng không oán hận dân chúng bộ lạc Mạc Lạp. Có thể nói, bọn họ và hắc là cộng đồng sinh sống tại bình nguyên Hồng Hoàng, cũng là một phần tử của nơi này.

Tùng đột song năng lượng ma pháp truyền đến, chỉ thấy thủ lĩnh bộ tộc Mạc Lạp đã tập trung tất cả sức chiến đấu của bộ lạc, các dũng sĩ canh giữ ở mỗi một cửa vào của bộ lạc. Địch nhân của bọn họ, ở trong đêm đen có một đôi mắt đỏ sẫm như máu, còn có một thân thể giống như cây khô màu đen, kia đúng là quỷ mị đến từ Ma giới.

Lúc này, một nam tử tóc đen đứng bên trong đôi quân quỷ mị hô lớn với thủ lĩnh bộ lạc đứng phía trên đầu tường: “Mau đưa thứ kia ra đây, bằng không, hôm nay ta muốn san bằng nơi này thành bình địa.”

Vốn dĩ người của bộ lạc Mạc Lạp nghĩ rằng nam tử này là vì ma nữ kia mà tới.

Vừa rồi, để tránh cho thương vong càng nhiều, bọn họ đã đem Dạ Mị thả xuống tường cao. Khi Dạ Mị vui sướng chạy tới ôm chặt nam nhân kia, hai người nói chuyện với nhau một phen, người của bộ lạc Mạc Lạp lại nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết của Dạ Mị, thân thể của nàng lập tức tứ phân ngũ liệt, cũng bị đám quỷ mị lập tức nuốt lấy.

Lúc này bọn họ mới biết được, nam nhân tàn khốc này cũng không phải là vì Dạ Mị mà đến mà là vì thứ gì đó trên người nàng.

Khi đám người Sở Lạc Lạc đuổi tới chính là tình cảnh như vậy.

“Lão già chết tiệt, ta là tới tìm người tính sổ đây...” Lang Tà hô to một tiếng, gió đêm đưa thanh âm của hắn truyền đi rất xa, rất xa. Người của bộ lạc Mạc Lạp và cái người dẫn dắt đội quân quý mị kia đều nghe được thanh âm của hắn.

Ai ngờ lão nhân đứng trên tường cao nghe vậy, chỉ vào mấy người bọn họ hô: “Vật kia ở trên người bọn họ!”

Nam nhân tựa như đêm đen quay đầu, chỉ thấy bốn người phía sau, mỗi người đều là người xuất sắc khó gặp.

“Xú lão đầu, người lần này lại có âm mưu quỷ kế gì?” Sở Lạc Lạc một thân y phục đen, đứng thẳng trong gió, tuy là đêm đen nhưng cũng không che dấu được dung nhan xinh đẹp của nàng.

Thời điểm lão nhân của bộ lạc Mạc Lạp kia nhìn thấy ba người xuất hiện cùng Lang Tà, trong lòng liền lắp bắp kinh hãi, không nghĩ tới mưu kế của ông chẳng những không thành công mà còn khiến cho bọn họ trở thành bằng hữu. Nhìn bộ dạng của bọn họ, chỉ sợ đã đạt được mong muốn, giờ cùng với Lang Tà tới tìm mình để tính sổ đây.

Vì thế, ông đành phải tiên hạ thủ vi cường, hô lên một câu vừa rồi, cho dù không phải vì chính mình thì cũng vì dân chúng bộ lạc Mạc Lạp, chỉ có thể làm vậy mới có thể tăng phần thắng.

“Túng hồn dịch* nằm trong tay các người?” Hắc Ảnh hô to với bốn người: “Nhanh chóng giao nó ra đây, ta sẽ tha chết cho các người.” (Dịch nghĩa là cây sao, mình thấy dịch ra là Túng hồn sáo thì không hay cho nên để nguyên.)

Túng hồn dịch là thánh vật của Ma giới, sao có thể dễ rơi vào tay người phàm, cho đến khi Dạ Mị chậm chạp không trở về, hắn mới phát hiện ra không ngờ hắn và Dạ Mị đã mất đi liên hệ. Lấy năng lực của Dạ Mị, còn có một đội quân khô lâu kia, người bình thường sao có thể là đối thủ của nàng.

Vì thế hắn đem chuyện bầm báo với nhị hoàng tử, mượn đến đây một vạn ma quân, chỉ để tìm lại Túng hồn địch.

Ai biết được khi éo được người của bộ lạc Mạc Lạp giao Dạ Mị ra hắn mới biết được Túng hồn địch lại bị nàng đánh mất. Làm mất thánh vật, vốn là tội chết, huống chi Dạ Mị đã mất đi một thân tu vi, trong lúc giận dữ, hắn tự tay xử quyết Dạ Mị.

Túng hồn địch? Chẳng lẽ là cây sáo đoạt được từ tay ma nữ kia, Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhìn nhau.

Không nghĩ tới, lại bị lão nhân kia nói trúng rồi.

Nhưng mà, thế thì sao chứ?

Sở Lạc Lạc nhìn về phía Hắc Ảnh, nhú mày nói: “Thế thì thế nào? Thứ kia rơi vào tay ta thì chính là của ta. Ta chính là không giao ra, người có năng lực làm khó dễ được ta?”

Hắc Ảnh nghe vậy, lửa giận vọt lên tới đỉnh đầu. Phàm nhân này, thế nhưng lại vọng tưởng có được thánh vật của Ma giới, khi hắn đang muốn hạ lệnh để cho quân đoàn quỷ mị giết chết bọn họ thì không ngờ lại nghe thấy nam tử mặc y phục màu trắng phát ra một tiếng cười khê. Tiếng cười lạnh lạnh dễ nghe, tựa như thiên âm.

“Ha ha... Bất quá chỉ là một ít quỷ mị không lên nổi mặt bàn mà thôi, vừa vặn ta có thể thử uy lực của cái Thần điểm cung này.”

Trong tay U Phượng bỗng nhiên xuất hiện một cây cung màu lửa đỏ, thứ này đúng là thứ mà Vân Khuynh đã tặng cho.

Nói xong, hắn liên tục làm động tác kéo cung, tốc độ vô cùng nhanh, nhưng là không có ai để ý đến, mũi tên ở trên cây cung.

Lửa, ngọn lửa trắng bạch gần như trong suốt từ tay phải mà hân kéo cung xuất hiện.

Chỉ có không khí, chỉ có bùn đẩy cảm giác được sức mạnh đến từ Thần diễm cung kia.

Trong nháy mắt, từ những nơi khác nhau trong đôi quân quý mị truyền đến những tiếng quý tru. Ngay khi chúng phát ra tiếng kêu thì thân hình đen thui như cây khô đã bị hỏa diễm trong suốt, biến thành bụi đất.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Quân Đoàn Vong Linh

Ngọn lửa không màu và cây cung không có mũi tên phối hợp phải nói là thiên y vô phòng!

Nhìn đến Thần diễm cung tăng thêm uy lực cho mình, U Phương tay cầm cung, khóe miệng lộ ra một chút ý cười.

Lúc này hắn có chút hiểu được vì sao người của bình nguyên Hồng Hoang đều nói Đại lĩnh chủ là người thông minh nhất. Phong Thanh Vân quả nhiên có năng lực như vậy. Hắn chỉ là thoáng thể hiện năng lực điều khiển lửa, Phong Thanh Vân liền chọn vũ khí này cho hắn. Thần diễm cung này quả nhiên có thể làm tăng lên tốc độ của Vô Sắc Chi Hỏa!

Một chiêu vừa rồi trong nháy mắt tiêu diệt mấy trăm quỷ mị. Đám ma vật vốn dĩ còn ẩn trong bóng đêm, chỉ để lộ ra đôi mắt đỏ như máu, vào khoảnh khắc khi Vô Sắc Chi Hỏa bay tới, lập tức hóa thành tro tàn.

Bộ lạc Mạc Lạp và quân đoàn quỷ mị đều bị rung động!

"Giới cho một ngọn lửa không màu! Giới cho một cây cung không tên!"

Đối với mấy trăm quỷ mị bỗng nhiên chết thảm, Hắc Ảnh cũng không liếc mắt một cái, ngược lại lại khen đối thủ một câu.

"Xem ra đối thủ của chúng ta dường như là nắm chắc sẽ thắng lợi nha." Nhìn thấy Hắc Ảnh không có một chút kinh ngạc, Lang Tà nói.

U Phượng nghe vậy nói: "Một khi đã như vậy, để cho chúng ta xem hắn có chỗ nào hơn người."

Nói xong, hắn nhắm một mắt lại, cánh tay kéo căng dây cung, cơ bắp cũng vì dùng sức mà buộc chặt, sau đó, cây cung của hắn cũng không nhắm thẳng vào đội quân quỷ mị mà là hướng lên bầu trời.

Tay chưa rời dây cung thì mũi tên đã bắn ra, thanh âm xé gió truyền đến, dường như gió đêm thổi mạnh cũng bị mũi tên cắt đứt.

Hắc Ảnh liền ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời tối đen bỗng nhiên đổ xuống vô số tia chớp màu trắng ngà, điểm rơi của những tia chớp này, đúng là vị trí của hắn.

Trong nháy mắt, kinh ngạc trong phút chốc, hắn bỗng dưng hét lớn một tiếng, tay trái giống như một thanh kiếm quanh quẩn khói đen, hắn dùng tay không bổ thẳng về phía những tia chớp. Những tia chớp vun vút phi tới thế nhưng lại bị hắn chặt đứt, mũi tên đứt đoạn phân tán rơi xuống mặt đất thì đã không còn có thể uy hiếp Hắc Ảnh.

Hắc Ảnh một chiêu đắc thủ khiến cho sĩ khí của quân đoàn quỷ mị trong nháy mắt tăng vọt!

Mấy vạn quỷ mị đồng thời tru lên. Dưới mệnh lệnh của Hắc Ảnh, quân đoàn quỷ mị hét lớn một tiếng, đồng loạt xông về phía bốn người.

Thiên địa, phong vân biến sắc, thân thể so với bóng đêm càng thêm âm trầm của quỷ mị không ngừng xông tới.

Tuy là mũi tên của U Phượng rất nhanh, băng của Lãnh Tiêu Nhiên rất lạnh, cũng không thể ngăn cản bước chân của quân đoàn quỷ mị.

Sở Lạc Lạc, một thân hắc y tung bay, tựa như một con thiên nga đen bay múa trong đêm. Trong chớp mắt khi quân đoàn quỷ mị hành động, trong

tay nàng xuất hiện một cái chai thủy tinh.

"Ta muốn đi bắt một tên quỷ mị về đây, các người yểm hộ ta."

Lúc này, ma lực của nàng đã khôi phục, có thể sử dụng bộ pháp dịch chuyển Lược Không, nhưng mà đối mặt với một vạn quỷ mị, vẫn là cần thận thì hơn.

"Ha ha... Chuyện nhỏ nhất này cứ giao cho ta đi, người cần là còn sống hay đã chết?" Lang Tà nghe vậy bỗng nhiên nói, khi Sở Lạc Lạc còn chưa kịp dịch chuyển thì hắn đã bay nhanh ra ngoài.

Sở Lạc Lạc bất đắc dĩ, chỉ đành phải hô to: "Tùy ý!"

Thân hình màu vàng nhạt so với tia chớp còn nhanh hơn, chớp mắt khi Lang Tà phi ra bên ngoài còn có thể thấy tàn ảnh còn lưu lại.

Tốc độ như vậy so với Cửu Vĩ Linh Hồ được xưng là loài sinh vật nhanh nhất trên mặt đất thì không biết là nhanh hơn bao nhiêu lần.

Lúc này, Sở Lạc Lạc mới hiểu được, thì ra trận đấu mà nàng có được danh hiệu dũng sĩ của Lang tộc kia, nàng cũng chỉ là may mắn mới có thể thắng được.

Tiếng hô to của nàng chỉ vừa mới theo gió truyền đến bên kia thì Lang Tà đã bắt giữ một tên quỷ mị, đứng ở trước mặt của nàng.

Tình thế gấp gáp, Sở Lạc Lạc lập tức niệm chú ngữ, quỷ mị hóa thành một trận khói đen chui vào trong bình thủy tinh mà Sở Lạc Lạc vừa mở ra. Ngoại trừ Sở Lạc Lạc ra thì không ai biết trong bình là cái gì. Trong lòng nàng lặng lẽ niệm chú ngữ đến từ nơi sâu thẳm trong hắc ám.

Vong linh hiện thế!

Bỗng nhiên, một trận ánh sáng bạc xuất hiện ở phía trước bọn họ, địa phương phía trước vốn không có một bóng người, dưới ánh mắt của mọi người lại bỗng nhiên xuất hiện, giống như từ mặt đất chui lên.

Thì ra đó là một đoàn võ sĩ áo giáp bạc, nhìn kĩ mới phát hiện bọn họ đúng là lơ lửng trong không khí. Áo giáp bạc mỏng như giấy giống như là da thịt của bọn họ. Hơn một ngàn võ sĩ giáp bạc đứng trong đêm đen cực kì chói mắt.

Trên tường thành có người hô lớn: "Thần binh giáng thế!"

Lập tức tiếng hoan hô nổ ra.

Khóe miệng Sở Lạc Lạc hiện lên ý cười lạnh lạnh, trong nháy mắt vung tay lên, cái được gọi là Thần binh giáng thế nghênh đón đại quân quý mị hung mãnh. Thân hình màu bạc như một mũi tên xuyên thủng thân hình quý mị.

Vân Khuynh nói đúng! Thế nhân quả nhiên là trông mặt mà bắt hình dong, nếu như bỏ đi áo giáp bạc, để lộ ra bộ mặt thật của chúng nó thì cho dù là đám vong linh này có cứu mạng bọn họ thì cũng bị cho là vật ác, mà nàng, cũng trở thành người xấu xa có âm mưu gì đó.

Vong linh giáp bạc, lấy một địch trăm, rất nhanh, quân đội quý mị liền bị tan rã.

Lúc này, Hắc Ảnh mới hốt hoảng.

Quân đội này là hãn mượn từ tay Nhị vương tử, cứ theo tình hình này thì chỉ sợ là toàn quân bị diệt, nếu ngay cả Túng hồn địch cũng không thể lấy về vậy thì khi trở lại Ma giới, cho dù hãn không chết thì cũng phải chịu cực hình.

Tất cả, đều là tại nữ nhân thao túng thần binh kia!

Ánh mắt Hắc Ảnh lộ ra sát khí, hăn lao tới như một con chim ưng, cánh tay phải vươn ra, xông thẳng về phía Sở Lạc Lạc.

Năm ngón tay cong lại, năm sợi chỉ đen mắt thường khó có thể nhận ra từ đầu ngón tay phát ra, dưới sự che dấu của màn đêm, đánh thẳng về phía Sở Lạc Lạc.

Người ở đây chỉ nhìn thấy bóng dáng của hăn phi tới như bay mà không ai phát hiện năm sợi chỉ như tơ tằm nhưng lại vô cùng sắc bên kia xuyên qua đội quân đang chém giết, lặng lẽ mà tới.

Sát khí, chỉ có sát khí khiến cho người ta sợ hãi kia mới làm cho Sở Lạc Lạc nổi da gà, làm cho thần kinh của nàng bỗng nhiên căng thẳng.

Ngay vào khi những sợi tơ đen chỉ còn cách nàng nửa tấc thì ý chí muốn sống có được trong vô số lần chiến đấu, vô số lần trải qua nguy hiểm, một loại ý thức không thể ức chế được phát ra, làm cho nàng vô ý mà thi triển tinh thần lực.

Dưới tình huống Sở Lạc Lạc còn chưa nhận ra thì chỉ đen đã bị đứt đoạn thành từng khúc. Hắc Ảnh vốn thấy một chiêu của hăn sắp thành công thì có chút đắc chí, lại không ngờ nữ tử vốn nên xuất hiện năm lỗ máu thì lại không hề thương tổn đứng ở đó.

Điều này sao có thể!

Hắc Ảnh khiếp sợ, lại một lần nữa thúc dục ma lực trong cơ thể, khói đen xuất hiện trên tay hăn, chỉ đen lại phát ra.

Lúc này, nhận thấy không ổn, Sở Lạc Lạc mới theo bản năng lùi về phía sau.

Tiếng gió vút tới từ hai bên sườn vang lên, Hắc Ảnh phát ra một tiếng kêu vô cùng thê lương, trong thanh âm kia bao hàm sợ hãi khiến cho đội

quân của cả hai bên đều nhìn lại.

Chỉ thấy hai mũi tên, một băng, một hỏa bắn thủng hai bên sườn của Hắc Ảnh, thân thể của hắn bị lực bắn của hai mũi tên làm cho thân thể hắn cũng bị bắn về phía sau.

"A..."

Nháy mắt, thân thể đã bị găm vào trên tường thành!

Ngọn lửa dần tắt, mũi tên băng cũng vì lực va chạm vào tường thành mà bị gãy, thân hình Hắc Ảnh không còn gì chống đỡ liền rơi xuống, phát ra tiếng thở gấp mong manh.

Chủ soái đã bại, sinh tử không rõ, đội quân quý mị rất nhanh liền tan rã, mọi người chỉ nhìn thấy quân đoàn khoác giáp bạc tựa như thiên thần, nhưng lại không biết bộ dáng khiến cho người ta sợ hãi dưới bộ giáp kia. Tiếng hoan hô thắng lợi truyền khắp bộ lạc lại không biết trong bóng đêm, một ngàn vong linh giáp bạc đang cắn nuốt phần còn lại của tay chân đã bị cụt của quý mị.

Khí tức hắc ám nồng đậm dần dần biến mất trong đêm đen.

Trong miệng Sở Lạc Lạc khẽ niệm chú ngữ thu lại đội quân vong linh, hơn một ngàn vong linh giáp bạc lập tức hóa thành một tia sáng bạc chui trở lại vào trong bình thủy tinh. Mọi người trên tường cao nhìn không rõ còn cho là thần binh này bị cô gái mặc áo đen kia thu vào tay áo.

Đối mặt với cô gái có thể triệu tập thần binh, trên đầu tường thành có không ít người quỳ rạp xuống đất, cảm ơn Thần quang minh.

Có lẽ là hai mũi tên kia cũng không bắn trúng mạch máu cho nên Hắc Ảnh ghé trên mặt đất thở dốc thì thừa dịp mọi người còn đang hoan hô vì thắng lợi thì bỗng nhiên lén lút bò sát trên mặt đất.

"A..."

Đang lúc hấn cảm thấy may mắn vì không có người phát hiện thì một cái chân từ không trung đạp xuống, hung hăng dẫm trên lưng của hấn.

Chỉ nghe thấy từ bốn phía vài tiếng hừ lạnh, hấn ngẩng đầu, chỉ thấy bốn người cực kì xuất sắc vây xung quanh hấn, mà người dẫm hấn dưới chân đúng là cô gái mà vừa rồi hấn muốn đánh lén.

Nhìn vào hấn là một đôi mắt màu hổ phách, mặc dù không có một chút cảm xúc nào nhưng lúc này hấn đã bị sức mạnh kinh người trên người cô gái này uy hiếp.

Trong mắt của hấn, có sợ hãi, cũng có không cam lòng.

"Như thế nào? Ma giới của các người chỉ có thể xuất ra những thủ đoạn tiểu nhân bỉ ổi thôi sao?"

Lời nói không chút cảm xúc từ đôi môi đỏ mọng của cô gái phun ra, thanh âm vốn dĩ thanh thúy khả ái vào trong tai Hắc Ảnh lại khiến cho hấn không nhịn được mà run lên.

Nhưng là, thân là một trong tứ đại thủ vệ, tôn nghiêm khiến cho hấn không thể nói ra lời cầu xin.

"Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, hôm nay ta thua trong tay các người, muốn chém muốn giết..."

"Chậc chậc..." Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nhếch miệng, lộ ra nụ cười ngọt ngào nói: "Ta có nói là muốn lấy mạng của người sao?"

Hắc Ảnh trừng lớn mắt nhìn cô gái mặt đầy ý cười trước mặt, không rõ dụng ý trong lời nói của nàng.

"Trở về nói cho Tiểu vương tử của Ma giới các người." Cô gái suy nghĩ một hồi mới nói: "Tiểu vương tử Lãnh Nguyệt, giữ mệnh cho tốt, Sở Lạc Lạc ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm hắc tính sổ."

Nói xong, Sở Lạc Lạc không còn để ý đến cái người không còn lực uy hiếp kia nữa.

Trên đầu tường, một lão nhân đầu bạc hô lớn với bọn họ: "Đa tạ các vị anh hùng ra tay tương trợ."

Nói xong, hai mắt nhắm lệ quỳ trên mặt đất.

Đám người Sở Lạc Lạc nhìn động tác của lão nhân này, không biết phải làm sao, nhất là Lang Tà. Hắc vốn là đến tìm lão già chết tiết này tính nợ cũ nhưng là hắc không ngờ tới lão già kia lại làm như vậy, thật sự là... quá âm hiểm!

"Hừ! Hôm nay bộ tộc Mạc Lạp gặp kiếp nạn, ta cũng không cùng lão già chết tiết nhà người chấp nhặt, dù sao cũng còn nhiều thời gian!" Lang Tà trả lời, nhưng lại quay đầu đi hướng về phương hướng của Lang tộc, chuẩn bị rời đi.

"Người cứ như vậy bỏ đi sao?" Sở Lạc Lạc mở miệng hỏi vị bằng hữu mới kết giao không lâu này.

Lang Tà quay đầu, một đôi mắt màu lam đậm trong đêm đen lóe lên tinh quang, hắc nói: "Hay là, người luyện tiết ta? Vậy theo ta cùng nhau trở về, vừa vặn, ta còn thiếu một Lang hậu đây."

Sở Lạc Lạc nghe vậy lập tức hối hận mình vừa rồi gọi hắc lại, nàng chỉ là có chút tò mò, Lang Tà và lão nhân kia vốn dĩ có thù oán rất sâu, vì sao hắc lại dễ dàng rời đi như vậy.

Chỉ nghe thấy Lang Tà cười ha hả chỉ hai người phía sau nàng, sau đó nhẹ nhàng mà lắc đầu, dưới ánh mắt khó hiểu của Sở Lạc Lạc, bóng dáng của hắn đã nhảy ra ngoài trăm mét.

Trong đêm đen, một bóng trắng có phiếm một chút sắc vàng, trong tiếng sói tru cao ngạo, ngày càng xa dần...

Lúc này, trên tường cao phát ra tiếng thét khản giọng: "Đa tạ..."

Một tiếng cười, theo gió truyền đi rất xa, cũng đánh vào trong lòng mọi người. Sở Lạc Lạc nhìn bầu trời đêm vô tận, dường như có chút hiểu được.

Cái này, chính là cái gọi là đạo nghĩa sao?

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn

Bầu trời tối đen, những người đứng trên tường thành cũng nhìn không rõ những gì phía dưới.

Cho đến khi bọn họ nhìn thấy Sở Lạc Lạc mặc nữ trang thì không khỏi kinh diễm một phen. Trưởng lão bộ lạc Mạc Lạp tuy đã sớm nhận ra nàng là nữ nhân, nhưng là, thời điểm lần trước gặp mặt, nàng vẫn rõ ràng vẫn còn là bộ dạng mới mười hai, mười ba tuổi, tại sao chỉ qua vài ngày ngắn ngủi, cô gái này khôi phục ma lực, hơn nữa tuổi tác cũng...

Tuy là tò mò nhưng là có một số việc ông cũng không thể hỏi.

Vì đám người Sở Lạc Lạc đánh bại quân đoàn quý mị, lúc này đây bộ lạc Mạc Lạp mới chính thức đối xử với bọn họ như ân nhân.

Bất quá, nhìn vào lần trước bị lừa, đám người Sở Lạc Lạc càng thêm phòng bị, nếu không phải trời đã sắp sáng, mà ban ngày không tiện cho U Phượng biến thân thì chỉ sợ lúc này bọn họ đã về đến Vân Đô thành, cần gì phải ở lại đây một ngày, đêm dài lắm mộng đây.

Mặc kệ trưởng lão bộ lạc ân cần như thế nào, đám người Sở Lạc Lạc vẫn lựa chọn ở lại khách điếm.

Thật không nghĩ tới người Ma giới lại kiêu ngạo như vậy, Thánh Giáo hội có phân hội trải khắp Thánh Vân đại lục, vậy mà thậm chí nơi đặt Tổng hội là Vân Đô thành cũng xuất hiện âm mưu quỷ kế của Ma giới, chính là sự kiêu ma kiếm đó.

Tuy rằng chuyện tối hôm đó Sở Lạc Lạc đã không nhớ gì hết nhưng là nàng mất đi ma lực, cũng trở thành người bị hại. Nàng cảm thấy những hành động gần đây của Ma giới rất khó hiểu, cũng cảm thấy phía sau có âm mưu rất lớn.

Vì thế Sở Lạc Lạc lấy quyển trục truyền tin ra.

"Ân? Tiểu mẫu thân của ta, có tin tức nhanh như vậy sao?"

Ngữ khí lỗ mãng từ trong quyển trục truyền đến, ở giữa quyển trục xuất hiện hình ảnh của Vân Khuynh, áo ngủ rộng thùng thình lộ ra khuôn ngực trắng nõn, hân đường như vừa mới bị đánh thức.

"Không phải chuyện về Mộng Cơ kia, ta có việc muốn nói cho người..."

Sở Lạc Lạc nhìn một màn này mặt không đỏ tim không đập, lập tức đem những hành động gần đây của Ma giới và chuyện tối hôm qua nói cho Vân Khuynh.

"Bộ lạc Mạc Lạp và Lang Tà cũng sẽ không vì chuyện như vậy mà quấy rầy yên tĩnh của người." Sở Lạc Lạc tiếp tục nói: "Nhưng là ta cảm thấy đề phòng vạn nhất vẫn là nên nói với người, dù sao người cũng là Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang."

Vân Khuynh im lặng một lúc, cười cười nói: "Tiểu mẫu thân đối với những chuyện này cảm giác thật sâu sắc nhưng tại sao lại không nhìn thấy tâm tư của người bên cạnh đây?"

"Lời của người là có ý gì?" Sở Lạc Lạc hỏi.

"Có một số việc người phải tự mình tìm đáp án." Vân Khuynh chớp chớp đôi mắt màu vàng kia nói: "Tiểu mẫu thân, cảm ơn lời nhắc nhở của người, vì an ninh của bình nguyên Hồng Hoang, ta sẽ chuẩn bị một chút, ha ha ha..."

Tiếng cười qua đi, hình ảnh biến mất.

Sở Lạc Lạc vốn muốn truy hỏi cho rõ ràng lời nói của Vân Khuynh rốt cục là có ý gì? Chẳng lẽ có người muốn gây bất lợi cho nàng, mà người bên cạnh nàng chỉ có hai người Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng, hai người bọn họ sẽ không gây bất lợi gì cho nàng. Sở Lạc Lạc lắc đầu, phủ định ý tưởng này.

Nhưng là...

Không biết vì sao, câu nói kia của Vân Khuynh khiến cho nàng cảm thấy không yên lòng, bởi vì nàng biết Vân Khuynh không phải là người tùy tiện nói đùa với nàng. Hơn nữa giọng điệu nói chuyện của hã cũng không giống người hay nói đùa, dường như mỗi câu nói ra đều có thâm ý của hã.

Sở Lạc Lạc ở trong phòng, vốn dĩ định tu luyện tinh thần lực nhưng mà trong đầu nàng bây giờ đều là câu nói kia của Vân Khuynh.

Không nhìn thấy tâm tư của người bên cạnh...

"Nữ nhân, người đừng quên ước định của chúng ta, tinh thần lực của người mặc dù có chút tiến bộ nhưng vẫn còn lâu mới đủ."

Bỗng nhiên, viên thủy tinh đen đặt ở một bên mở miệng nói, nó xác thực có chút nóng vội, đặc biệt là sau khi thấy người kia xuất hiện.

"Ta không có quên." Sở Lạc Lạc đang đắm chìm trong suy nghĩ bị thanh âm đột nhiên kia làm cho giật mình, tức giận trả lời.

Viên thủy tinh đen kia nói: "Hừ! Nếu người để ý câu nói kia sao không tự mình đi hỏi cho rõ."

Sở Lạc Lạc liếc mắt nhìn hã, nàng đương nhiên là muốn hỏi, nhưng là chuyện như vậy muốn hỏi thế nào a! Chẳng lẽ muốn nàng đi nghi ngờ lòng

hữu nghị của bạn tốt sao? Nhưng là, không thể hiểu được, trong đầu đều là do dự, bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt hiện lên linh quang.

Tuy rằng có chút ti bỉ, nhưng là so với hiện nay cứ nghi ngờ vô căn cứ thì còn tốt hơn nha. Chẳng lẽ ý của Vân Khuynh là hắt nhìn ra Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng có cái gì đó khó nói nhưng lại không thể nào nói với mình.

Vì thế Sở Lạc Lạc nói: "Hỏi thì hỏi!"

Viên thủy tinh đen nói: "Nữ nhân, người lại dễ dàng đồng ý như vậy?"

Sở Lạc Lạc hơi nhếch miệng, lộ ra một chút ý cười: "Ta có cách của ta. thuận tiện có thể kiểm tra xem hiệu quả tu luyện đã đạt đến trình độ nào rồi."

"Nữ nhân, người chẳng lẽ là muốn..." Viên thủy tinh đen còn chưa nói xong thì Sở Lạc Lạc đã đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Nghe được thanh âm đóng cửa, viên thủy tinh đen bỗng phát ra thanh âm giống như nghiền răng nghiền lợi: "Chỉ cần người đừng hối hận là được!"

--

Một ngày, sáng sớm, Lãnh Tiêu Nhiên nhận được tin tức từ Giáng Vân Lâu.

Thế cục của ba quốc gia bắt đầu căng thẳng, Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc âm thầm ở Thánh Vân học viện là một số chuyện mờ ám, còn mượn sức không ít học sinh thiên tài. Hắn vừa mới tốt nghiệp, ít ngày nữa sẽ trở về hoàng thành. Mà tin tức Sở Hiên ở Vân Đô thành chỉ sợ đã sắp không giấu được, Sở Hàn đã nghi ngờ mình rồi.

Hiện nay, ma lực của Lạc Lạc đã khôi phục, nơi này không nên ở lâu.

Ngay khi Lãnh Tiêu Nhiên bị tin tức này làm cho buồn lực không thôi thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, kèm theo còn có thanh âm động lòng người của Sở Lạc Lạc.

Nhìn thấy Lạc Lạc, đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên không khỏi toát ra cảm xúc vui vẻ.

"Đúng rồi, Lạc Lạc, ta có chuyện muốn nói với người." Lãnh Tiêu Nhiên mở miệng nói, những tin tức có liên quan đến Sở Hiên, Lạc Lạc khẳng định sẽ quan tâm.

"Ta cũng có chuyện muốn nói với người." Khóe môi Sở Lạc Lạc nhếch lên ý cười, trong mắt có vài phần giảo hoạt nói.

"Vây, người nói trước đi." Nhìn đến nụ cười trên mặt nàng, Lãnh Tiêu Nhiên cũng nở một nụ cười tỏa nắng.

Nụ cười tỏa nắng như vậy giống như thời điểm nàng vẫn là Cổ Vân Lạc, hẳn vẫn là Tiểu Nhan. Sở Lạc Lạc hơi hơi sửng sốt, không khỏi thầm nghĩ, Lãnh Tiêu Nhiên rốt cuộc có bao nhiêu khuôn mặt đây? (Rất muốn xen vào một câu, nếu như Lãnh Tiêu Nhiên biết được Sở Lạc Lạc nghĩ gì thì nhất định sẽ trả lời: Bất luận ta có bao nhiêu khuôn mặt thì trước mặt nàng luôn là khuôn mặt chân thật nhất!!!!)

Hắn trước kia, yếu đuối, hồn nhiên, bị người ta khi dễ, mà nay, hắn trí tuệ, tà mị, có được thế lực nàng không hề biết đến. Ngay cả Vân Khuynh cũng khen hắn có một trái tim thất khiêu linh lung. Hắn còn có bộ mặt nào mà nàng chưa biết đây?

"Tiêu Nhiên..."Càng nghĩ như vậy thì càng nhịn không được mà muốn biết. Sở Lạc Lạc hạ quyết tâm, một đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt bạc kia.

"Người... có phải có điều gì giấu ta?"

Vấn đề này làm cho Lãnh Tiêu Nhiên ngẩn ra, chỉ là nhìn đôi mắt màu hổ phách kia cứ như vậy lảng lạng nhìn mình, ánh mắt của hắn nhất thời trở nên sâu thẳm.

Có hiệu quả?!

Vì xác định, Sở Lạc Lạc hỏi lại một lần nữa: "Tiêu Nhiên, người rốt cục là dấu ta cái gì?"

Đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên lưu chuyển, tràn đầy nhu tình, dường như bên trong tất cả đều là nàng. Sở Lạc Lạc giống như bị hút vào đôi mắt hắn.

Bàn tay mảnh khảnh vươn ra, chạm vào mi tâm của nàng. Dưới chân Sở Lạc Lạc nhẹ nhàng lùi về sau nửa bước, bàn tay phải vươn ra của Lãnh Tiêu Nhiên cứ như vậy dừng

ở không trung.

Nhưng mà hắn cũng không buông ta, ngược lại, bước từng bước về phía trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, hắn không cho nàng cơ hội lùi về sau nữa, tay trái nhẹ nhàng đặt ở thắt lưng của nàng.

"Tiêu Nhiên, người..."

Hành động của Lãnh Tiêu Nhiên khiến cho Sở Lạc Lạc không biết phải làm sao.

Nhưng là, dường như hắn đã đắm chìm vào trong thế giới của mình, say mê ở trong mộng đẹp kia. Bàn tay phải xoa xoa gương mặt của nàng, ôn nhu giống như sợ chạm vỡ thiên hạ trong lòng. Khi ngón trỏ mảnh khảnh của hắn từ mi tâm của nàng di chuyển xuống, xẹt qua cái mũi cao thẳng của nàng, điểm tại đôi môi đỏ mọng thì ánh mắt của hắn càng thêm sâu thẳm. Tâm mắt mãnh liệt của hắn dường như xuyên thấu thân thể của nàng.

Thanh âm ôn nhu mà mị hoặc từ sâu trong yết hầu hắt truyền ra, mang theo dự vọng hỗn loạn, hắt nói: "Lạc Lạc..."

Sở Lạc Lạc theo bản năng muốn thoát khỏi ôm ấp của hắt, dường như nhận thấy được thiên hạ trong lòng giãy dụa, tay trái Lãnh Tiêu Nhiên dùng sức ôm chặt, hai thân hình liền dán chặt vào nhau.

Sau đó Sở Lạc Lạc chỉ nhìn thấy tuần nhan kia phóng đại trước mắt nàng, cách nàng càng ngày càng gần, trên môi truyền đến cảm giác ấm áp mềm mại.

Nụ hôn bất ngờ khiến cho Sở Lạc Lạc không khỏi mở to hai mắt, oanh một tiếng, trong đầu nhất thời trống rỗng, trên gương mặt trắng nõn đã nổi lên hai rặng mây đỏ.

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước này đã rời khỏi đôi môi đỏ mọng của nàng.

Nàng, mới vừa rồi, bị hôn?!

Khi Sở Lạc Lạc còn đang kinh ngạc vì hành động của Lãnh Tiêu Nhiên thì bàn tay to vẫn ôm chặt thắt lưng của nàng, chưa hề buông ra. Trên người truyền đến nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắt, hơi thở nam tính gần sát bên tai nàng. Sở Lạc Lạc đã sớm quên cái gì ma lực, cái gì vũ lực, chỉ có thể dùng đôi tay nhỏ bé đặt ở trong ngực của hắt.

Đôi tay của hắt nắm chặt bàn tay còn kháng cự của nàng, một lần nữa cúi đầu xuống, từng cái, từng cái hôn giống như hạt mưa rơi xuống khuôn mặt của nàng. Từ mi tâm, đến mũi, cuối cùng là cánh môi mê người của nàng. Nhẹ nhàng, lại bá đạo hôn lên đôi môi của nàng.

Sở Lạc Lạc chưa từng trải qua như vậy nhất thời mềm nhũn, giống như bị tan ra, tùy ý để cho cái lưỡi linh hoạt hé mở khớp hàm của nàng...

Lãnh Tiêu Nhiên hôn đôi môi của nàng, đem tình yêu say đắm, ngập tràn, không thể nói ra của hắn hòa tan trong nụ hôn này. Một lúc lâu sau, hắn mới lưu luyến không rời buông ra, nàng cơ hồ đã không thể hô hấp.

"Lạc Lạc..."

Thanh âm của hắn trầm thấp, khàn khàn, lộ ra dục vọng nồng đậm.

Một tiếng gọi này làm cho Sở Lạc Lạc bừng tỉnh khỏi kinh ngạc, không biết lấy sức mạnh từ đâu, nàng lại có thể đẩy cái ôm kia ra.

Lãnh Tiêu Nhiên lui lại về sau mấy bước, đôi mắt bạc đầy mê mang dần tỉnh táo lại, hắn nhìn Sở Lạc Lạc trừng mắt nhìn hắn, hai gò má đỏ bừng, có chút không rõ nhìn hai tay của mình.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra biểu tình mê mang nói.

Chính người vừa rồi làm cái gì, người không biết sao?

Nghe câu nói vô tội như thế, trong lòng Sở Lạc Lạc nhất thời chán nản, lại nhớ tới vốn là mình sử dụng công kích tinh thần với hắn mới có chuyện sau đó, nàng, căn bản không thể chất vấn nam nhân trước mặt.

Chẳng lẽ muốn nói rằng nàng vừa rồi sử dụng công kích tinh thần với hắn, sau đó lại bị hắn cưỡng hôn sao?

Sở Lạc Lạc xấu hổ và giận dữ không thôi nhưng mà dù sao cũng là mình đuối lý trước, nàng trừng mắt nhìn Lãnh Tiêu Nhiên một cái rồi nhanh chóng ra khỏi phòng.

Ngay vào lúc nàng ra khỏi phòng, đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên bỗng hiện ra một tia tinh quang. Đầu ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa xoa cánh môi, giống như nhớ lại tư vị ngọt ngào mất hồn vừa rồi...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Thân Phận Bại Lộ

Ban đêm, gió lạnh, bầu trời đêm đầy sao.

Nhưng mà Sở Lạc Lạc căn bản là không lóng lòng thưởng thức cảnh đẹp kia. Chuyện ban ngày làm cho nàng ảo não không thôi, nhất là sau khi trở về phòng, lời nói châm chọc của viên thủy tinh đen làm cho là lần đầu tiên trong đời sinh ra cảm giác hối hận.

Nàng chỉ cho là do Công Kích Tinh Thần của mình có sai sót, cũng không nghĩ nhiều. Đối với nộ hôn ngoài ý muốn kia, nàng chỉ muốn quăng nó ra sau đầu, nhưng mà trong đầu luôn không tự chủ được mà nhớ lại một màn kia.

U Phương giương cánh bay cao trong bầu trời đêm, dáng hình tiêu sái đến cực điểm, cũng không phát hiện hai người trên lưng vẫn luôn trầm mặc có điểm gì không đúng.

Mà Lãnh Tiêu Nhiên, đôi con ngươi màu bạc kia vẫn nhìn chăm chăm Sở Lạc Lạc nhưng nàng vẫn luôn lảng tránh ánh mắt nồng cháy của hắn.

Hắn rõ ràng biết là do bản thân hắn không khống chế được cảm xúc, rõ ràng không nên làm vậy, nhưng mà, nộ hôn ngoài ý muốn kia lại làm cho hắn không thể ngăn nổi tình cảm mãnh liệt trào dâng trong lòng mình.

Kì thật, khi Sở Lạc Lạc Lạc mới bắt đầu sử dụng Công Kích Tinh Thần với hắn thì hắn trong lúc không chuẩn bị quả thật là có bị choáng váng một hồi.

Nhưng trong nháy mắt khi hắn vươn tay về phía thiên hạ mình ngày đêm mơ tới thì hắn đã hoàn toàn tỉnh lại, nhưng mà, hắn cũng không nguyện ý buông tha cơ hội như vậy.

Lãnh Tiêu Nhiên vốn tưởng rằng chỉ cần có thể ở cùng nhau như trước kia, đi theo phía sau nàng, nhìn thấy nàng nở nụ cười, đối với hắn như vậy là đã đủ rồi.

Nhưng mà, một chuyến đi này lại làm cho hắn hiểu được, ý nghĩ thực sự trong lòng hắn không chỉ có vậy, chỉ như vậy không đủ.

Đã lâu không gặp, nàng hiện tại giống như kinh hồng, nhanh nhẹn đến bên hắn, dùng một đôi mắt sáng ngóng nhìn hắn. Một khắc kia, hắn chỉ muốn đem nàng giấu đi, không cho nam nhân khác nhìn thấy nàng.

Không nghĩ muốn đuổi theo phía sau nàng nữa, hắn hiện tại muốn ôm nàng vào lòng, thật chặt.

Lãnh Tiêu Nhiên âm thầm nắm chặt nắm đấm, cố gắng trấn áp tình cảm mãnh liệt trong lòng, cuối cùng biến thành một câu: "Không biết khi nào mới có thể lại nhìn thấy bầu trời đẹp đẽ như vậy."

Sở Lạc Lạc vốn bị ánh mắt nồng cháy của hắn làm cho cả người không được tự nhiên, lúc này, sau khi nghe thấy lời nói thoải mái của hắn cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn không trung.

Sau một lúc lâu, nàng quay đầu đi chỗ khác, chỉ thấy Lãnh Tiêu Nhiên hơi nhếch môi, nhìn về phía bầu trời đầy sao kia, vẻ mặt nhu hòa, giống như thiếu niên ngày trước.

Nàng rốt cục cũng thở phào một hơi, tất cả phiền não đều bị gió đêm thổi đi mất...

--

"Ca ca..."

Sở Lạc Lạc trở lại Thánh Vân học viện, người đầu tiên muốn gặp đương nhiên là Sở Hiên.

Chính là khi Sở Hiên nhìn thấy muội muội mới rời đi chưa đầy một tháng, khi trở về lại có bộ dáng trưởng thành của thiếu nữ mười sáu, trong lòng của hắn hiện ra rất nhiều cảm xúc phức tạp, có kinh ngạc, có vui sướng, còn có một loại chua xót ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Khiếp sợ ngăn ngủi qua đi, chỉ còn lại mừng như điên.

"Lạc Lạc..." Sở Hiên ôm muội muội, sau một lúc lâu mới buông ra, cẩn thận nhìn bộ dáng của nàng.

"Ca ca, yên tâm đi, ta lông tóc vô thương." Sở Lạc Lạc cười nói.

Nụ cười tuyệt diệu làm cho Sở Hiên không khỏi sửng sốt, hắn hỏi: "Lạc Lạc, tại sao thân thể của muội lại..."

"Chuyện nói ra thì rất dài, buổi tối cùng nhau ăn cơm rồi chúng ta từ từ nói. Đúng rồi, Tường Phượng này vẫn là ca ca giữ thì tốt hơn." Sở Lạc Lạc đem chiếc nhẫn trả lại cho Sở Hiên, lời hứa bình an trở về, nàng đã làm được.

Sau cuộc gặp ngăn ngủi, Sở Lạc Lạc tất nhiên là đi tìm Mặc Vô. Không biết lão nhân kia khi bộ dáng hiện nay của mình sẽ có phản ứng gì đây?

Chuyện lần này Sở Lạc Lạc mất đi ma lực và đi tìm được sư Mặc Vô cũng không nói cho hai đệ tử khác của mình. Lão nhân này thậm chí vì muốn thúc đẩy Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân dốc sức tu luyện mà nói rằng Sở Lạc Lạc đã lên tới cấp Đại Ma Pháp Sư, nàng phải đi làm bài kiểm tra càng ác liệt hơn.

Ngầm ngụ ý nói hai người bọn họ không đủ trình độ, không thể tham gia vào khảo nghiệm đó. Lệ Vô Ngân và Đông Phương Ngạo tuy rằng tình tình giống như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược nhưng là bọn họ có một điểm chung chính là cả hai đều là người tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không chịu thua!

"Người người người... Người là Lạc Lạc?!" Khi Đông Phương Ngạo nhìn thấy Sở Lạc Lạc xuất hiện, đầu tiên là đại ra một lúc, sau đó là giật mình thét lớn nói.

Sở Lạc Lạc tươi cười nhìn hắn, gần một tháng không gặp, nàng còn rất hoài niệm cái tên to mồm này đâu.

Đôi mắt màu băng lam của Lệ Vô Ngân hiện lên vài phần kinh ngạc, đồng thời cũng có một tia kinh diễm không dễ phát hiện, nói: "Người... Đã về rồi!"

Sở Lạc Lạc gật gật đầu, đúng vậy, nàng đã trở lại, không những khôi phục ma lực mà thân thể sau khi trưởng thành cũng đã hoàn toàn khỏe lại, không gian chứa đựng ma lực trong kinh mạch lại mở rộng ra không ít.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!" Mặc Vô vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nói với Sở Lạc Lạc.

Đông Phương Ngạo nhìn thấy dung nhan tươi cười của cô gái nhất thời như có lửa nóng hun ở hai má, nói: "Lạc Lạc, khi người đi ra ngoài lịch lãm thì chúng ta cũng không quên tu luyện, rất nhanh sẽ đuổi kịp người."

Sở Lạc Lạc nghe vậy không khỏi nhìn về phía Mặc Vô, những nếp nhăn tượng trưng cho sự tang thương đã giăng đầy trên khuôn mặt ông, nhưng mà, tính cách của ông vẫn như cũ, giống như kẻ dở hơi vậy, xem ra Đông Phương Ngạo và Lệ Vô Ngân lại bị lừa.

Tươi cười sáng lạn nói: "Vậy thì tốt! Lần khác có thời gian đấu thử một phen!"

Đông Phương Ngạo dừng cảm cười to, nói: "Một lời đã định, nhưng mà Lạc Lạc, lần này người rốt cuộc là gặp được kì ngộ gì, thân thể..."

"Khụ! Khụ!"

Nhìn vẻ mặt khó xử của Sở Lạc Lạc, Mặc Vô giả vờ nghiêm khắc, ho nhẹ mấy tiếng, nói: "Bài học hôm nay các người đều làm tốt rồi sao? Hiện tại là thời gian lên lớn, không phải lúc để ôn chuyện!"

"Lạc Lạc, người vừa trở về, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi! Qua hai ngày lại đến học."

Đông Phương Ngạo bất mãn bĩu môi, nhưng mà lời nói của giáo sư, hẳn không dám không nghe, nhất là sau khi phát hiện quả nhiên tốc độ tu luyện gần đây tăng lên rất rõ rệt. Hiện nay, hẳn thực sự, từ trong đáy lòng tôn trọng lão nhân này.

Sở Lạc Lạc cũng không ở lại lâu, nàng muốn để cho Mặc Vô nhìn thấy nàng bình an trở về sớm một chút nhưng cũng chưa nghĩ tốt lí do thoái thác cho việc vì sao bộ dáng của nàng lại đột nhiên trưởng thành. Chuyện Phong Thanh Vân là Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang, vẫn là tận lực khiến cho càng ít người biết càng tốt.

--

Ánh đèn rực rỡ mới lên.

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc ăn xong cơm chiều ở bên ngoài, đi dạo trên đường. Sở Lạc Lạc đem mọi chuyện đã trải qua kể đại khái cho Sở Hiên.

"Nói như vậy là vì luyện được sư kia ở thời điểm chữa thương cho muội thì làm thân thể muội..."

Sở Hiên nhìn muội muội, lời nói được một nửa lại không nói tiếp. Từ sau khi buổi sáng nhìn thấy muội muội đã trưởng thành, trong lòng Sở Hiên chưa từng bình tĩnh qua. Bộ dáng khi trưởng thành của Lạc Lạc so với trong tưởng tượng của hắn còn xinh đẹp hơn. Chỉ là, hắn ngoại trừ vui vẻ thay cho muội muội thì đồng thời trong lòng lại giống như bị trống một khoảng.

Cảm xúc thất vọng và bất an nảy lên trong lòng khiến hắn thật muốn mở miệng hỏi một câu: Lạc Lạc, muội trưởng thành có phải sẽ rời khỏi ca ca hay không?

Đôi mắt màu xanh ngọc lóe lên tia sáng phức tạp. Lạc Lạc, vĩnh viễn làm tiểu công chúa của ca ca không tốt sao?

"Ca ca..."

Bỗng nhiên Sở Lạc Lạc thấp giọng nói với Sở Hiên: "Có người theo dõi chúng ta."

Sở Hiên nghe vậy, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên phía sau có chút động tĩnh rất nhỏ. Xem ra người tới là người có tu vi sâu, hắn hơi nhíu mi, trên mặt có chút lo lắng.

"Mấy ngày gần đây ta ở trong Thánh Vân học viện thường gặp được một số người vô duyên vô cớ khiêu khích, ta cảm thấy đại khái là có quan hệ với việc ta và Mộ Dung Du bất hòa." Sở Hiên nói. Kỳ thật hắn đã che dấu muội muội một số việc, từ nửa tháng trước hắn đã bị một số người trong học viện công kích, gần đây lại càng nghiêm trọng. May mắn hắn đủ cơ trí, mỗi lần đều có thể hóa nguy thành an, nhưng mà, trực giác nói cho hắn biết sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Sở Lạc Lạc nhìn biểu tình của Sở Hiên, thấy hẳn cũng không có gì khác thường nhưng là trong lòng của nàng vẫn cảm giác có gì đó không đúng, vì thế nàng nói: "Nếu là đám đệ tử quý tộc không có mặt trong học viện thì đêm nay, liền cho bọn họ biết thế nào là giáo huấn!"

Nói xong, Sở Lạc Lạc đi về phía ngoại ô Vân Đô Thành.

Sở Hiên thấy muội muội hành động như thế, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, vội vàng đi theo phía sau nàng.

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc vừa mới bước vào vùng ngoại ô không người, ánh trăng đem bóng dáng của hai người kéo dài ra phía sau.

Đúng lúc này, trên đầu bỗng nhiên xuất hiện vài bóng dáng. những bóng dáng màu đen ở phía trên che khuất mặt trăng, nhìn qua giống như đang cắn nuốt hai người Sở Hiên và Sở Lạc Lạc.

Những người áo đen bịt mặt cũng không nói lời vô nghĩa, vừa ra tay chính là sát chiêu. Dao quang kiếm ảnh lập tức bao phủ hai người nhưng mà vẫn có thể nhìn ra đối tượng công kích chủ yếu của bọn họ là Sở Hiên.

Những người này tuyệt đối là sát thủ quen sống trong hắc ám, cũng không phải như lời Sở Hiên nói là người trong Thánh Vân học viện.

Ánh mắt của Sở Lạc Lạc trở nên lạnh lẽo, rốt cục là người nào lại muốn đẩy Sở Hiên vào chỗ chết.

Kiếm đã ra khỏi vỏ, chỉ trong một thời gian ngắn, Sở Hiên và bốn người công kích chính của đám người đã giao đấu hơn mười chiêu.

Bên kia, đối phó Sở Lạc Lạc lại chỉ có một người mặc áo đen. Trong chớp mắt khi hẳn công kích, Sở Lạc Lạc sử dụng thân pháp thuận di để tránh thoát.

Nhìn thấy Sở Hiên bị bốn người vây quanh, mặc dù có một thân đấu khí màu đỏ bao xung quanh, ở dưới thế bị tấn công liên tiếp lại vẫn thành thạo giao đấu nhưng mà Sở Lạc Lạc vẫn không khỏi lo lắng cho Sở Hiên.

Sát ý hiện lên trong đôi mắt màu hổ phách, nàng đang muốn nhanh chóng kết thúc tên mặc áo đen đang dây dưa với mình thì lại phát hiện ra một chút ma pháp dao động.

"Lôi Diên Truy..."

Cao cao trên ngọn cây, một người mặc áo đen vẫn luôn che dấu hơi thở của mình đứng thẳng trên đó. Theo một câu trầm thấp kia, bàn tay của hắn xuất hiện vài dòng điện màu trắng bạc quấn quanh, trong nháy mắt hình thành một tia chớp, đánh thẳng về phía Sở Hiên đang vùng kiếm chống đỡ với bốn người.

Sở Lạc Lạc kinh hãi, vội vàng sử dụng thân pháp Lược Không.

Trong nháy mắt khi người bịt mặt xuất chiêu, Sở Lạc Lạc phi thân lên, bàn tay trắng nõn mảnh khảnh giơ ra, một quả cầu màu xám bạc xuất hiện, quý dị, mang theo vô số ánh sao lấp lánh. Thời điểm tia chớp va chạm cùng với quả cầu thì tia chớp có lửa điện bắn ra bốn phía liền bị hút vào bên trong quả cầu màu xám bạc.

Trong mắt người bịt mặt lộ ra tia kinh ngạc, khi quả cầu màu xám biến mất thì dòng điện vốn bị hấp thu lại quanh quẩn trên tay Sở Lạc Lạc, hình thành một chiêu thức có uy lực mạnh hơn - Lôi Thiết Thuật.

"A..."

Một chiêu của Sở Lạc Lạc đánh ra, người bịt mặt hét thảm một tiếng, từ trên ngọn cây rơi xuống, trong miệng phun ra máu tươi, cứ như vậy ngã đi.

Thấy người này đã không còn uy hiếp, Sở Lạc Lạc đang muốn đến giúp Sở Hiên. Lúc này đã có một người mặc áo đen chết dưới kiếm của Sở Hiên. Không biết vì sao, đám người vốn chiếm thế thượng phong thế nhưng lại liên tiếp gặp thất bại.

Ma chú đã niệm, một làn sóng ma lực dao động lớn mạnh truyền tới, trong nháy mắt nhưng người mặc áo đen vây quanh Sở Hiên đã bị đông thành băng, là Băng Kết Thuật!

Một đạo ngân quang xẹt qua, nam nhân mặc áo bào màu nguyệt nha đã đứng ở bên người Sở Lạc Lạc.

Lãnh Tiêu Nhiên!

Trong lòng Sở Lạc cảm thấy vui vẻ, lại không phát hiện ra sự khác thường của Sở Hiên.

Trong mắt của hắn tràn đầy khiếp sợ, không phải bởi vì đám sát thủ áo đen, cũng không phải vì sự xuất hiện của Lãnh Tiêu Nhiên mà là bởi vì muội muội hắn Lạc Lạc. Chiêu thức nàng vừa thi triển kia, quả cầu màu xám bạc kia, giống hệt với chiêu thức của người mặc áo đen đã xông vào phủ thành chủ cứu hắn ra từ tay của Lãnh Tiêu Nhiên!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sở Hiên, Sở Lạc Lạc nghĩ rằng hắn là bởi vì Lãnh Tiêu Nhiên xuất hiện mới có biểu tình đó.

"Ca ca... Người không sao chứ?" Sở Lạc Lạc nói.

Một câu của muội muội làm cho Sở Hiên từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, chỉ là, cánh tay cầm kiếm của hắn lại nắm thật chặt.

"Ca ca?"

Gọi đến lần thứ hai Sở Hiên mới hoàn toàn bình tĩnh lại, hăn nợ một nụ cười yếu ớt nói: "Ta không sao."

Sở Hiên cứng rắn áp chế khiếp sợ trong lòng, khôi phục dáng vẻ thiếu niên bình tĩnh bên ngoài, nói: "Lãnh Tiêu Nhiên, người vì sao lại ở đây? Những tên này có quan hệ gì với người?"

Lãnh Tiêu Nhiên cũng không trả lời vấn đề của Sở Hiên, một đôi mắt bạc phản chiếu ánh ngược của Sở Lạc Lạc: "Lạc Lạc, ngày đó ta vốn có chuyện muốn nói với người, người còn nhớ không?"

Ngày đó? Sở Lạc Lạc nhớ tới thời điểm ở trong khách điểm của bộ tộc Mạc Lạp, Lãnh Tiêu Nhiên quả thật đã nói qua với nàng là có chuyện muốn nói với nàng, nhưng nàng lại...

Nhớ lại chuyện đã xảy ra ngày đó, vẻ mặt của Sở Lạc Lạc trở nên không được tự nhiên, nhất thời liền quên phải trả lời Lãnh Tiêu Nhiên.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy thế, khóe miệng không khỏi hiện lên một chút ý cười ôn nhu, nói: "Ta nhận được tin tức, Sở Hàn đã biết thân phận của các người."

Sở Hàn?! Bá phụ* của bọn họ, kẻ thù của bọn họ! (Bá phụ: Bác)

Nói như vậy thì đám sát thủ này là do Sở Hàn phái tới? Không nghĩ tới thế lực của hăn còn có thể tràn vào tới Vân Đô Thành!

Lãnh Tiêu Nhiên dường như hiểu ý nghĩ trong đầu bọn họ, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Ta nghĩ, đây hăn là người của Mộ Dung Du."

Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc, Mộ Dung Du?

"Hăn liên thủ với Sở Hàn?" Sở Hiên nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu như vậy thì thân phận của bọn họ bị Sở Hàn phát hiện cũng là do Mộ Dung Du

gây nên.

Nhớ tới lời Lãnh Tiêu Nhiên từng nói với hần, cái chết của mẹ hần chỉ sợ là có liên quan tới Hoàng hậu của Thiên Kỳ Quốc, cũng chính là mẹ của Mộ Dung Du. Nếu chuyện này là thật thì Mộ Dung Du đã biết thân phận của hần, nhất định sẽ không bỏ qua cho hần.

Lãnh Tiêu Nhiên cũng không lên tiếng trả lời, chỉ gật đầu một cái.

Ba người im lặng, lại bị một thanh âm đánh vỡ.

Người bịt mắt bị Sở Lạc Lạc đánh trúng bị ngất đi đã tỉnh lại, hần còn không kịp mở ra hai mắt thì miếng vải đen trên mặt hần đã bị kéo xuống.

Nhìn thấy diện mạo của hần, Sở Hiên hít vào một hơi.

"Ca ca, người biết người này sao?" Sở Lạc Lạc hỏi.

Sở Hiên đưa mắt nhìn muội muội một cái, giống như có chút bất đắc dĩ đáp: "Hần là một trong số những người cùng đi vào lớp đặc biệt của bộ ma pháp giống ngươi."

Sở Lạc Lạc nhớ lại một chút, quả thật lúc đó có tám người cùng đi vào lớp đặc biệt giống nàng, nhưng mà đối với người này, nàng vẫn không nhớ ra.

Còn không kịp nói ra nghi vấn, người kia liền quát to: "Đừng giết ta, là Đại hoàng tử..."

Chỉ là tên học viên tham sống sợ chết còn chưa kịp nói hết lời thì từ chỗ tối bầy ra vài đạo ám khí.

Không nghĩ tới thế nhưng còn có người che dấu kĩ như vậy. Ba người sau khi tránh thoát ám khí thì nam nhân mới vừa rồi còn cầu xin giờ đã thất

khiếu chảy máu mà chết. Trên người còn cắm một thanh phi đao được tẩm độc được cực mạnh.

Đáng chết! Mộ Dung Du quả nhiên đủ cẩn thận!

Lãnh Tiêu Nhiên vung tay một cái, trong tay đã xuất hiện một bình sứ, hắn đem chất lỏng trong bình nhỏ vào người xác chết, rất nhanh, xác chết liền biến thành một vũng máu loãng.

"Thế tử, bây giờ người đã tin lời ta rồi chứ?"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Bị Nhốt

"Thế tử, giờ người tin ta rồi chứ?"

Tuy rằng Sở Hiên không muốn chấp nhận nhưng là sự thật đã xảy ra ở trước mắt, hắn cũng không có trả lời Lãnh Tiêu Nhiên, chỉ là trầm mặc không nói.

Nhưng vẻ mặt của Sở Hiên biểu lộ ra là đã chấp nhận sự thật này rồi.

Sở Lạc Lạc đã sớm không vừa mắt Mộ Dung Du mà sau khi Lãnh Tiêu Nhiên thẳng thắn nói ra thân phận của hắn thì nàng đương nhiên là tin tưởng đồng đội. Nhưng mà việc này cũng không thể nói cho Sở Hiên, thấy bộ dạng im lặng không nói của ca ca, nàng không khỏi có chút buồn rầu.

"Hơn nữa chỉ là một tên Mộ Dung Du mà thôi, mặc dù có chút khó giải quyết nhưng mà chúng ta cũng có bằng hữu, người kia, cũng là một hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc."

Lãnh Tiêu Nhiên trước tiên dùng ma lực dò xét xung quanh, xác định xung quanh không có ai mới thấp giọng nói như vậy.

"Là ai?" Sở Lạc Lạc đột nhiên mở miệng hỏi, không biết vì sao trong lòng nàng đột nhiên có một chút linh cảm.

Nếu là Sở Lạc Lạc hỏi, Lãnh Tiêu Nhiên tất nhiên là không hề do dự trả lời: "Tam hoàng tử, Mộ Dung Liên."

Sở Lạc Lạc từ khi trọng sinh đến nay cũng đã hơn ba năm, bởi vì thân phận đặc biệt của khối thân thể nàng nên nàng vẫn thường để ý một số chuyện của Thiên Kỳ Quốc.

Về người bị người khác coi là hoàng tử phế vật Mộ Dung Liên, nàng cũng có nghe qua một số lời đồn đại. Hơn nữa gương mặt của quý công tử gặp được ở Lại Hiền Trấn có mấy phần giống với Mộ Dung Du, cho nên Sở Lạc Lạc suy đoán hẳn chính là Tam hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc.

"Ca ca, người còn nhớ vị quý công tử ở Lại Hiền Trấn kia không?" Sở Lạc Lạc đột nhiên nói: "Hắn từng nói với ta, tên của hắn là Mộ Dung Liên."

Chỉ là lúc trước nàng tưởng rằng hắn chỉ là một quý tộc nào đó, về sau mới biết được trong hoàng tộc Thiên Kỳ Quốc chỉ có Tam Hoàng Tử có tên Mộ Dung Liên.

Lời Sở Lạc Lạc vừa nói ra khiến cả hai người đều sửng sốt.

Sở Hiền nhớ lại bộ dạng của người kia cùng với hành vi cử chỉ của hắn quả thật là có phong thái hoàng gia, nhưng là...

"Hắn vì sao lại nói cho muội tên của hắn?" Sở Hiền hỏi.

Sở Lạc Lạc không nghĩ tới một câu nói xúc động nhất thời của nàng lại dẫn tới sự nghi ngờ của Sở Hiền, nhưng là nàng không có cách nào nói ra chân tướng mọi chuyện với hắn.

"Mộ Dung Liên thực ra là một người rất cổ quái, nếu như hắn nhìn vừa mắt, cho dù nói cho đối phương danh tính cũng không phải là chuyện gì lạ." Lãnh Tiêu Nhiên nhìn thấy Sở Lạc Lạc lộ ra vẻ mặt khó xử thì vội vàng tiếp lời nói: "Nhìn theo thời gian mà nói thì người mà các người gặp được rất có khả năng là Tam hoàng tử."

"Đúng vậy ca ca, lúc trước hần còn mời ta vào trong xe ngựa mà, người quên rồi sao?"

Sở Hiên gật gật đầu, dường như tin lí do thoái thác của hai người nhưng mà Lãnh Tiêu Nhiên lại như vô ý như cố tình liếc mắt nhìn Sở Lạc Lạc một cái.

Trên đường trở về học viện, huynh muội hai người nhớ lại tin tức mà Lãnh Tiêu Nhiên đã cung cấp.

Nghe nói trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Liên ở Thiên Kỳ Quốc làm không ít chuyện, có được uy vọng rất cao trong lòng dân chúng. Hơn nữa mẫu phi của hần vốn là Công chúa của Minh Nguyệt Quốc, xuất thân này thậm chí so với Hoàng hậu hiện nay còn cao quý hơn. Mà Hoàng đế Mộ Dung Dị của Thiên Kỳ Quốc từ xưa đến nay vô cùng thương tiếc vị Tam hoàng tử ốm yếu này. Hiện nay, thấy bệnh tình của Mộ Dung Liên đã chuyển biến tốt liền đem một số quốc vụ giao cho hần xử lý.

Tình hình như vậy làm cho Mộ Dung Du vốn đang yên ổn ngồi ở vị trí Thái tử cảm thấy ngày ngày bất an. Ít ngày nữa khi hần tốt nghiệp, trở về Thiên Kỳ Quốc, chỉ sợ Thiên Kỳ cũng bắt đầu rung chuyển.

Theo ý tứ của Lãnh Tiêu Nhiên, muốn hoàn toàn đánh bại Sở Hàn thì thời điểm tranh giành đế vị chính là thời cơ tốt nhất.

--

Hai ngày sau, Sở Lạc Lạc đến phòng học nhưng lại không gặp Đông Phương Ngạo.

"Tiểu tử kia từ hôm trước đã không thấy người đâu, không biết đã chạy đi chỗ nào rồi." Trong giọng nói của Mặc Vô mang theo lo lắng nhàn nhạt.

Gần đây học viên trong Thánh Vân học viện, nhất là một ít học viên thiên tài dường như đều có chút không thích hợp.

Việc này có chút quan hệ cùng với việc thế cân bằng của ba nước có dấu hiệu bị phá vỡ. Từ sau chuyện lần trước Bạch Tử Lâm và Lam Tiểu Lượng xảy ra chuyện dẫn đến mất mạng thì đệ tử quý tộc của Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc bắt đầu ngấm ngấm đấu đá.

Những học viên có chút thiên phú phần lớn đều muốn tìm chỗ dựa , căn cứ theo tình hình hiện nay, bọn họ bắt đầu dựa vào những quý tộc của ba quốc gia. Trong đó Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc là có danh vọng cao nhất, hẳn cũng là người mà đại bộ phận học viên nguyện ý trung thành với hẳn.

Sở Lạc Lạc cũng thấy kì lạ, tiểu tử Đông Phương Ngạo kia hai ngày trước còn nói muốn giao đấu với nàng vậy mà hôm nay cho tới khi Mặc Vô dục học xong cũng vẫn không thấy bóng người.

Mặc Vô rất yên tâm với ba đệ tử này, cho rằng bọn họ sẽ không tham dự vào việc tranh đấu giữa các nước, nhưng mà ông đã quên, có đôi khi người không tìm phiền toái nhưng mà phiền toái lại tới tìm người, nhất là người có thân phận như Đông Phương Ngạo

Buổi tối hai ngày trước, Đông Phương Ngạo vừa ra khỏi phòng học không lâu liền gặp được một người mà hẳn không thể ngờ tới.

Đó là một nữ tử mặc y phục màu tím, trên mặt mang theo ý cười trong suốt, nhưng mà Đông Phương Ngạo căn bản không nghĩ ra mình đã từng gặp nàng lúc nào.

Sau khi nàng giới thiệu xong Đông Phương Ngạo mới nhớ tới nữ tử nàng chính là nữ pháp sư hệ lôi ngày đó đã gặp được ở Thủy Hàn Thành. Hẳn đối với nữ tử này không có một chút hảo cảm nào, thậm chí còn có vài phần chán ghét, bị nữ nhân này tìm tới, hẳn không khỏi hơi nhú mào.

"Đông Phương đại ca, ta tìm người mấy ngày nay rồi. Ngày đó sau khi mọi người rời khỏi Thủy Hàn Thành thì ta vẫn ở lại đó, vì vậy mới phát hiện một số tin tức về kẻ được gọi là Thần kia. Ta nghĩ chuyện như vậy vẫn là nên nói với người một tiếng."

Đông Phương Ngạo vốn nghĩ sẽ không để ý tới nàng ta nhưng mà tin tức trong lời nói của nàng lại khiến cho hắn thấy tò mò. Vì thế hắn đi theo cô gái tên A Tử này, đi gặp người biết tin tức theo lời nàng nói.

Đông Phương Ngạo ngàn vạn lần không nghĩ tới kia lại là một cái bẫy.

Khi hắn tỉnh lại phát hiện mình cả người không có chút sức lực nào, bị trói trong một căn phòng không có cửa sổ, mà trong phòng, còn có một người quen, người kia cũng bị trói lại. Người này chính là Mạc Tuyết đã lâu không gặp.

Sau đó không lâu hắn lại thấy một người khiến cho hắn vô cùng bất ngờ. Chuyện đầu tiên khi người kia bước vào phòng là cho Mạc Tuyết một bạt tai.

"A..." Mạc Tuyết hét lên một tiếng, hai mắt mở to tràn đầy hận ý, hiển nhiên là nàng lần đầu tiên bị đối xử như vậy.

"Người nếu biết điều thì đem tất cả những gì người biết viết ra đi." Triệu Tử Kính nói, trong đôi mắt thâm trầm hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Đầu tóc Mạc Tuyết lúc này đã rối bù, nàng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không chịu hé răng một lời cho dù nàng cũng có vài phần e ngại Triệu Tử Kính, dường như và ở trong tay hắn nhiều ngày nay đã gặp không ít ra tẩn.

"Ha ha... Nhìn người xem ra còn có thể chống đỡ thêm vài ngày nữa, nhưng mà kiên nhẫn của ta là có hạn có."

Triệu Tử Kính nói xong, cũng không thèm để ý tới Mạc Tuyết nữa, đi về phía Đông Phương Ngạo.

"Triệu Tử Kính! Người làm vậy là có ý gì!"

Thời điểm Đông Phương Ngạo nhìn thấy Triệu Tử Kính thì đã vô cùng kinh ngạc, đến khi nghe thấy lời hăn nói với Mạc Tuyết lại càng cảm thấy không thể tin nổi.

Triệu Tử Kính đi đến trước mặt Đông Phương Ngạo, giơ chân, một cước đá cho Đông Phương Ngạo ngã lăn ra đất.

"Không có gì, chính là ý này, Đông Phương thiếu gia."

Thời điểm ở học viện, Triệu Tử Kính từ đi tìm Đông Phương Ngạo, mỗi lần đều là vô cùng lễ độ nhưng mà Đông Phương Ngạo lại thấy được Triệu Tử Kính là vì quyền thế và gia tài của nhà hăn mà tới. Hăn cũng không biết là Triệu Tử Kính làm việc cho ai nhưng mà Đông Phương gia cũng sẽ không tham dự vào chuyện tranh giành quyền thế giữa các quốc gia. Thân là người kế vị vị trí gia chủ của Đông Phương gia, hăn tuy rằng từ nhỏ không làm chuyện gì tốt nhưng mà vẫn ghi nhớ gia huấn.

Bị đá trúng ngực, Đông Phương Ngạo thét lớn một tiếng nhưng Triệu Tử Kính vẫn không ngừng động tác dưới chân lại.

Cho tới khi Triệu Tử Kính cảm thấy mệt mỏi, hơi hơi thở dốc.

Ngồi xổm xuống, kéo tóc Đông Phương Ngạo nói: "Đông Phương thiếu gia, loại tư vị này cũng không tệ lắm đi. Ta lúc trước ăn nói khép nép với người người lại dám không coi ta vào mắt, bất quá cũng chỉ là con trai của một thương nhân thấp kém mà thôi."

Trên mặt Đông Phương Ngạo bị trúng một đá, khóe miệng lập tức sưng lên thậm chí còn bắt đầu chảy máu, hăn lại bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến

thật sung sướng: "Ha ha ha... Con trai của thương nhân so với súc sinh còn tốt hơn, người, bắt quá chỉ là một con chó mà thôi.

"Người..."

Triệu Tử Kính tức giận đến nỗi hai mắt đỏ bừng, đang muốn đổi biện pháp khác tra tấn hắn.

"Ha ha... Đừng tưởng rằng người còn có giá trị lợi dụng thì ta không dám làm gì người. Chủ nhân ta vẫn dạy thứ mình không thể sử dụng thì chỉ là phế vật."

Đông Phương Ngạo nghe vậy mới thực sự kinh hãi, hắn vốn tưởng rằng Triệu Tử Kính chỉ là lén bắt hắn để trả thù nhưng mà theo như câu nói vừa rồi kia chuyện này là do Đại hoàng tử có tiếng nhân nghĩa hiền đức kia sai hắn làm.

Bắt hắn tới là vì gia sản khổng lồ của Đông Phương gia, vậy còn Mạc Tuyết kia vì sao cũng bị bắt?

Sau khi đem hai người đánh chửi một trận để phát tiết tức giận, lại cảnh cáo hai người một chút, lúc này Triệu Tử Kính mới rời đi.

"Người... Tại sao lại bị bắt tới đây?" Đông Phương Ngạo hỏi.

Khi Triệu Tử Kính vừa rời đi, Mạc Tuyết liền thấp giọng khóc lên. Nàng từ nhỏ đã được nâng niu, chiều chuộng, chưa từng phải chịu qua tra tấn như vậy. Nàng vẫn cố gắng gượng đến lúc này chỉ là vì không muốn yếu thế trước mặt Triệu Tử Kính.

"Này... Người đừng khóc, người bị bắt đến đây bao lâu rồi? Chúng ta nên cùng nghĩ cách trốn ra ngoài chứ." Đông Phương Ngạo nhíu mi nói.

"Ta muốn khóc liền khóc! Người quản được sao?" Nghe được câu nói kia, Mạc Tuyết càng khóc lớn hơn.

Đông Phương Ngạo rõ ràng là không để ý tới nàng, đang ở một bên suy nghĩ. Hắn không biết đã bị hạ được gì, cả người không có sức lực, còn bị trói lại, những đồ vật trên người chỉ sợ đều bị lấy đi hết rồi, nhất thời không khỏi có chút nhụt chí.

"Công Kích Tinh Thần." Mạc Tuyết thấy Đông Phương Ngạo không để ý đến nàng thì mới nhỏ giọng nói.

"Ai... Chỉ như vậy? Vậy người liền nói cho hắn là xong!"

Mạc Tuyết vô lực quát: "Người bị ngốc sao? Nếu ta nói cho hắn thì ta còn có thể sống đến lúc này sao?"

"Người..." Đông Phương Ngạo rõ ràng là bất mãn với giọng điệu của Mạc Tuyết, nhưng mà dưới tình huống này, bọn họ hắn là có chung một kẻ thù.

"Ta muốn nói là cái chiêu Công Kích Tinh Thần của người lợi hại như vậy, sao người không giả vờ muốn nói cho hắn, sau đó..."

"Người nghĩ rằng ta chưa muốn thử qua sao? Hắn đã sớm có phòng bị với ta rồi!"

Tuy rằng Mạc Tuyết hiểu được tri thức về Công Kích Tinh Thần đã là một chiêu thức cao thâm nhưng mà nàng chỉ hiểu biết chứ không tinh thông. Lí thuyết trong sách nàng ghi nhớ rất kĩ nhưng đây cũng không có nghĩa là nàng có thể vận dụng linh hoạt nha!

Ngay từ đầu, nàng quả thật đã dùng cách này để đánh bại vài người, lúc nàng đang mừng thầm thì Triệu Tử Kính vốn nấp ở một nơi bí mật quan sát đột nhiên xuất hiện. Từ sau khi Triệu Tử Kính xuất hiện, nàng không được

ăn no một bữa nào, khi nàng mệt không chịu nổi muốn đi ngủ thì sẽ có người đi ra tát cho nàng mấy cái bạt tai. Cứ như vậy, nàng làm sao có thể thi triển ra Công Kích Tinh Thần.

Mạc Tuyết hiện tại chỉ hối hận lúc trước sao lại không nghe lời mẫu thân, dám vụng trộm trốn nhà rời đi.

Nhưng mà nếu để cho nàng biết lần đó nàng mạo danh dự thi, đấu một trận với Lệ Vô Ngân, ở trước mắt bao nhiêu người, không hề che dấu mà sử dụng Công Kích Tinh Thần cho nên mới bị người ta chú ý tới, nàng sẽ càng thêm hối hận.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Biến Cố Của Đông Phương Gia.

Vào ngày thứ mười khi Đông Phương Ngạo mất tích, mọi người trên đường đều kinh ngạc vì thấy một người toàn thân đầy máu không biết từ đâu chạy tới. Ngay khi đến gần cửa chính của Thánh Vân học viện thì người này đột nhiên ngã xuống, bởi vì lúc ấy là ban ngày cho nên khiến cho không ít người chú ý tới.

Lúc này một đám người đuổi theo ở phía sai nhìn thấy hắn đã làm cho không ít người chú ý tới, người đi đầu mới ra dấu cho những người phía sau, đám người bịt mặt không cam lòng bỏ đi.

Trên người người kia vốn là y phục màu đỏ cho nên không thể nhận ra rốt cục là đã chảy bao nhiêu máu, hơi thở của hắn mỏng manh, tuy rằng đã nhiều ngày chưa được tắm rửa nhưng dựa vào trang phục và bộ dáng thì có người nhận ra hắn đúng là học viên của Thánh Vân học viện - Đông Phương Ngạo.

"Vết thương của hắn rất nặng, cũng may thân thể cường tráng cho nên không tổn thương đến gân cốt."

Mặc Vô nhú mày, nhiều năm nay ông chưa từng tức giận như vậy.

Trên người Đông Phương Ngạo có vết thương do bị roi đánh, vết bồng, vết thương do đao kiếm gây ra, còn có không ít vết bầm tím do bị đánh đập. Rốt cục là người nào lại giống như có thù oán sâu nặng gì với Đông Phương Ngạo? Cũng chỉ có thể đợi Đông Phương Ngạo tỉnh táo lại thì mới biết được chân tướng sự việc.

Bởi vì Đông Phương gia cũng có sản nghiệp ở Vân Đô thành cho nên học viện liên phái người đến báo cho người nhà Đông Phương.

Sau khi Đông Phương Ngạo bị mất tích, Thánh Vân học viện xuất hiện một sự kiện oanh động. Đại hoàng tử của Thiên Kì Quốc đã hoàn thành việc học, trở về Thiên Kì, có không ít người ngầm đoán rằng lần này Mộ Dung Du về nước là hẳn là muốn trở về kế thừa vị trí Thái tử. Đồng thời lúc hắn rời đi cũng có không ít học viên thiên tài của Thánh Vân học viện đi theo hắn, thậm chí còn có một vài giáo sư của học viện.

Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân lúc này gặp được Trương đại thúc đã lâu không gặp, cũng là người lúc trước đã đánh xe đưa bọn họ tới Thủy Hàn Thành.

Sau khi nhận được tin tức Đông Phương Ngạo bị thương, ông lập tức chạy tới đây nhưng mà nhìn bộ dáng của ông giống như mấy ngày nay chưa được ngủ ngon.

"Thiếu gia! Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?" Trương đại thúc thấy Đông Phương Ngạo nằm trên giường, đau lòng hô to.

Mọi người ở đây đều lắc đầu, không thể trả lời câu hỏi của ông.

Không biết là có phải nghe được tiếng gọi của Trương đại thúc hay không mà Đông Phương Ngạo cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Ừm..." Hơi hơi động một chút, đau đớn truyền khắp toàn thân.

"Miệng vết thương của ngươi còn chưa khép lại, không được cử động."

Đông Phương Ngạo cố gắng vài lần phát hiện mình căn bản không nhấc nổi tay lên mới buông tha mà những vết thương trên người hắn vốn đã ngừng chảy máu giờ lại bắt đầu chảy máu.

"Mạc Tuyết còn ở trong tay bọn họ." Đông Phương Ngạo nói, bên trong lời nói có một loại hận ý tới nghiêng răng nghiêng lợi.

"Lúc người mất tích là cùng với Mạc Tuyết sao?"

"Đúng vậy, người bắt chúng ta là Triệu Tử Kính! Nhanh đi cứu nàng!"

Dựa vào miêu tả của Đông Phương Ngạo, Mạc Vô mang theo Sở Lạc Lạc và Lệ Vô Ngân tìm được đến nơi mà bọn họ đã bị nhốt nhưng nơi đó đã trở thành vườn không nhà trống, một chút dấu vết cũng không lưu lại, vì thế bọn họ đành phải trở về học viên.

Khi bọn họ trở lại thì nghe thấy thanh âm tranh chấp của Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc.

"Người vì sao lại gạt ta!" Đông Phương Ngạo hét lớn.

Ba người Mạc Vô vừa mới vào cửa chính là nhìn thấy Đông Phương Ngạo ngã từ trên giường xuống.

"Thiếu gia... Thiếu gia... Người đừng như vậy..."

Đông Phương Ngạo lại đẩy Trương đại thúc ra, hô to: "Cút ngay! Đừng có cản ta!"

Trương đại thúc phát hiện đám người Sở Lạc Lạc đã trở về, vội hô: "Lạc Lạc tiểu thư, cầu xin cô khuyên nhủ thiếu gia nhà chúng ta đi, nếu cứ như vậy thì miệng vết thương của cậu ấy sẽ nứt ra mất."

Sở Lạc Lạc nhíu mày quát: "Đông Phương Ngạo! Người bình tĩnh một chút! Thân thể hiện tại của người có thể làm được cái gì!"

Nghe thấy thanh âm trong trẻo của Sở Lạc Lạc, Đông Phương Ngạo ngẩng đầu, chỉ thấu hốc mắt của hắn đã phiem hồng.

Trong lúc bọn họ rời đi rồi cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của ba người, Trương đại thúc do dự một hồi cuối cùng mới nói ta những chuyện vừa xảy ra.

Thì ra từ sau khi Trương đại thúc biết được Triệu Tử Kính là người của Mộ Dung Du thì tâm thần không yên, ngay cả câu hỏi của Đông Phương Ngạo cũng không nghe thấy. Đông Phương Ngạo nhân thấy thần sắc của Trương đại thúc có gì không đúng, sau khi tra hỏi mới biết được thì ra trong lúc Đông Phương Ngạo mất tích thì sản nghiệp của Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc xảy ra vấn đề, những cửa hàng có liên quan đến Đông Phương gia đều bị đóng cửa, những người tham gia buôn bán đều bị giam vào ngục, trong đó cũng bao gồm của người nhà Đông Phương gia.

Đông Phương Ngạo nặng nề dẫm một quyền lên mặt đất, cảm hận nói: "Nhất định là do Mộ Dung Du!"

"Thiếu gia, lão gia đã tự mình đến kinh thành của Thiên Kỳ quốc." Trương đại thúc nói.

Chính là bởi vì như vậy cho nên Đông Phương Ngạo mới lo lắng.

Từ lời kể của Trương đại thúc thì vào lúc Triệu tử kính tìm đến hắc thì cũng có người tìm đến tổng bộ của Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc, mục đích của bọn họ chính là muốn Đông Phương gia ủng hộ Mộ Dung Du. Nhưng bất luận là gia chủ hiện nay của Đông Phương gia hay là người kế thừa vị trí gia chủ là hắc cũng đều cự tuyệt, vì thế hắc mới bị lừa rơi vào bẫy mà người nhà Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc mới bị giam vào ngục.

Nhưng mà Trương đại thúc cũng không nói toàn bộ sự việc cho hắc, Đông Phương Ngạo nghe ra từ trong giọng nói của ông, sự tình có lẽ càng phức tạp hơn so với tưởng tượng của hắc.

"Mạc Tuyết đâu?" Đông Phương Ngạo lúc này mới nhớ tới đám người Sở Lạc Lạc đã trở về nhưng mà không thấy Mạc Tuyết.

Lần này hắc thuận lợi thoát ra được cũng có công lao của Mạc Tuyết, nếu không nhờ Mạc Tuyết giúp thu hút sự chú ý của Triệu Tử Kính thì một mình hắc chỉ sợ là khó làm nên chuyện.

Mạc Vô lắc lắc đầu: "Chúng ta đã tìm thấy chỗ đó nhưng mà nơi đó đã là vườn không nhà trống, Tuyết nha đầu hắc là đã bị mang đi rồi."

"Theo lời người nói, bọn họ hắc là vì Công Kích Tinh Thần mới bắt Tuyết nha đầu đi, chỉ cần một ngày nàng còn không nói ra thì cũng sẽ không nguy hiểm gì đến tính mạng. Ta đã đem mọi chuyện nói cho mẫu thân của nàng rồi, nếu bọn họ còn chưa rời khỏi Vân Đô Thành thì cho dù phải đào ba thước đất lên chúng ta cũng sẽ tìm ra nàng. Người không cần lo lắng."

"Ta muốn đi Thiên Kỳ Quốc!" Đông Phương Ngạo nhìn Trương đại thúc nói, trong mắt lộ ra tia kiên quyết!

Người thân của hắc, phụ thân của hắc ở Thiên Kỳ Quốc, sống chết không rõ, nay còn muốn hắc trốn ở trong học viện dưỡng thương, hắc làm không được!

"Thiếu gia, thiếu gia, người hãy nghe ta nói." Hốc mắt Trương đại thúc đỏ bừng nói: "Lần này lão gia đi Thiên Kỳ Quốc là do lão thái gia phân phó, nhất định sẽ cứu được mọi người ra."

Trương đại thúc dừng một chút rồi nói: "Lão gia lần này đi là tới gặp mặt Tam hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc, nếu như hắc đồng ý trợ giúp."

"Mộ Dung Liên?" Sở Lạc Lạc hỏi.

Trương đại thúc gật đầu nói: "Đúng vậy, mẫu thân của Tam hoàng tử vốn là công chúa Minh Nguyệt Quốc của chúng ta, nếu hãn đồng ý giúp đỡ, ít nhất có thể bảo vệ tính mạng của mọi người."

Thì ra Đông Phương gia là người Minh Nguyệt Quốc, chỉ là sau đó việc làm ăn mới trải rộng khắp tam quốc.

Nếu là mẫu phi của Tam hoàng tử vẫn còn sống thì phần thắng còn cao một chút, nay chỉ còn lại Tam hoàng tử, cũng không có liên hệ gì với hoàng thất của Minh Nguyệt Quốc, nếu Đông Phương gia chỉ dựa vào quan hệ thông gia mỏng manh kia, chỉ sợ...

Sau khi Sở Lạc Lạc nghe xong câu nói kia bỗng nhiên căn môi nói: "Có lẽ ta có cách."

Lời này vừa nói ra khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc sững sốt, nàng dường như lại lỡ lời, vì thế nói: "Ta có biết một người, hãn cũng có chút giao tình với Tam hoàng tử, lão nhân, người này ngài cũng biết."

"Ta cũng biết?" Mặc Vô suy nghĩ một hồi, nói: "Người nói đó là Lãnh Tiêu Nhiên..."

Sở Lạc Lạc vội vàng gật đầu, nguy hiểm thật. Gia chủ Lãnh gia có quen biết với Tam hoàng tử hãn là không có gì lạ đi, ít ra so với một cô bé mồ côi như nàng có vẻ hợp lý hơn.

--

Từ sau buổi tối hôm Sở Lạc Lạc và Sở Hiên gặp phải sát thủ ở ngoại ô thành, Lãnh Tiêu Nhiên cho huynh muội hai người một mảnh ngọc truyền

tin, tuy rằng so ra kém quyền trực truyền tin nhưng mà nó có thể lập tức nói cho đối phương biết vị trí của mình.

Sau khi Lãnh Tiêu Nhiên xuất hiện, Sở Lạc Lạc lôi kéo hắn nói chuyện riêng một phen.

"Thì ra là người giúp Mộ Dung Liên giải trừ cái chú kia."

Lãnh Tiêu Nhiên sau khi nghe Sở Lạc Lạc kể lại mọi chuyện lập tức hiểu ra vì sao nhiều năm như vậy, dựa vào sự mạnh mẽ của Long Ẩn cũng không thể khiến cho Mộ Dung Liên khôi phục khỏe mạnh. (Nếu bạn nào không nhớ thì Long Ẩn chính là cái tổ chức sát thủ mà mẹ của Mộ Dung Liên đã để lại cho đó) Thì ra Mộ Dung Liên trúng phải Thiêu Hồn Chú, đó là pháp thuật do pháp sư hệ vong linh thi triển. Bên người Hoàng hậu của Thiên Kỳ Quốc có một pháp sư che mặt, lúc trước khi hắn điều tra cái chết của vợ chồng Sở Vương gia cũng đã từng hoài nghi người kia, thực không ngờ, hắn lại là một pháp sư hệ vong linh.

"Đúng vậy! Lúc đó sau khi ta giúp hắn giải chú xong, hắn từng thề sẽ trở thành người hầu của ta nhưng mà ta đã ngăn cản hắn, cũng bảo hắn chấp nhận lời hứa sẽ làm giúp ta ba việc." Sở Lạc Lạc nói, nhưng mà lúc đó nàng lấy thân phận là thần bảo hộ của khu rừng, hơn nữa bây giờ cũng chưa đến thời gian đã hẹn.

"Ha ha..." Lãnh Tiêu Nhiên cười khẽ nói: "Mộ Dung Liên chủ sợ đã sớm biết người là ai."

"Cái gì?" Sở Lạc Lạc kinh ngạc nói.

"Ý của ta là hắn hắn là đã sớm biết người là câu thiếu niên Lâm Lạc kia, về phần thân phận thực sự của người, hắn tất nhiên là không biết."

"Nhưng mà cũng đó ta đã biến đổi giọng nói nha."

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Người quen Mộ Dung Liên là học cái gì sao?"

Đao pháp, một loại đao pháp tuyệt thế theo đuổi tốc độ!

"Muốn học loại đao pháp này ngoại từ tốc độ phải cực kì nhanh thì còn phải rất mẫn cảm với âm thanh." Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Bởi vì hãn không thể dùng ma lực hoặc đấu khí để cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, cho nên chỉ có thể dựa vào âm thanh."

"Mộ Dung Liên có thể sống đến bây giờ tất nhiên là có nhờ sự trợ giúp của tổ chức Long Ẩn mà mẫu phi của hãn để lại nhưng mà nếu như hãn không có một đôi tay khéo léo và một đôi tai linh mẫn thì cho dù bên người có nhiều cao thủ đến đây thì cũng không thể sống sót trong hoàng cung ăn thịt người đó. Nghe nói chỉ cần là âm thanh mà hãn đã nghe qua, mặc kệ người kia che dấu hay thay đổi như thế nào hãn đều có thể nhận ra, chính vì nguyên nhân này, hãn đã từng nhận ra vài sát thủ đã từng trà trộn bên người hãn."

"Nói như vậy..." Sở Lạc Lạc có chút giật mình, khó trách khi tạm biệt Mộ Dung Liên lại đưa cho nàng số tiền lớn như vậy, thì ra cũng không chỉ xuất phát từ lòng thương hại.

"Vừa vặn, chúng ta cũng đang muốn trở về Thiên Kì Quốc một chuyến." Lãnh Tiêu Nhiên nhìn Sở Lạc Lạc, dường như đang hỏi: Người chuẩn bị tốt rồi sao?

Khóe miệng Sở Lạc Lạc lộ ra ý cười nhưng trong con người màu hồ phách lại hiện lên một tia tàn khốc, nàng nói: "Đúng vậy, ta cũng nên đi bái kiến vị bá phụ chưa từng gặp mặt kia của ta!"

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74: Bộ Tộc Vu Yêu.

Vốn lúc đầu khi Sở Lạc Lạc nói với bọn họ là nàng biết một người có quen biết với Tam hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc thì Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc cũng không tin lắm.

Nhưng mà, chốc lát sau, một nam tử tóc bạc, mắt bạc xuất hiện, nói ra một câu khiến cho họ rất bất ngờ.

"Ta đã liên lạc với Tam hoàng tử rồi, hẳn đã gặp phụ thân của người, người nhà Đông Phương gia tạm thời vẫn an toàn, người không cần quá lo lắng.

"Thật không?!" Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc đều không thể tin được, ngay cả mạng lưới thông tin liên lạc của bọn họ còn chưa biết được thông tin này mà nam nhân tóc bạc này lại có thể biết được.

"Tin tức của ta đến từ Giáng Vân Lô." Lãnh Tiêu Nhiên cũng không trả lời câu hỏi của bọn họ mà chỉ nói ra một câu như thế.

Đông Phương Ngạo và Trương đại thúc nhìn nhau, tuy rằng bọn họ đã tin tưởng nam nhân trước mặt này nhưng trong lòng bọn họ vẫn vô cùng lo lắng.

"Ta vẫn muốn đi Thiên Kỳ Quốc một chuyến, Trương đại thúc, thúc đừng cản ta." Đông Phương Ngạo nói.

"Thiếu gia, nhưng mà thân thể của người..."

"Yên tâm đi, Trương đại thúc, có chúng ta ở đây." Sở Lạc Lạc nói.

"Lạc Lạc, ý của người là người cũng muốn đi Thiên Kỳ Quốc?" Đông Phương Ngạo kinh ngạc nói, hốc mắt nhìn không được lại đỏ ửng lên.

Hiện nay trong nhà hắc gặp nạn, chỉ là ngay cả những người có giao tình thường xuyên qua lại cũng không nguyện ý giúp đỡ. Vì muốn gặp được Tam hoàng tử chỉ sợ người trong nhà đã vận dụng không ít quan hệ, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là từ chỗ Sở Lạc Lạc mà gặp được người có thể thuyết phục Tam hoàng tử ra tay trợ giúp, điều này đã làm cho hắc vô cùng cảm động.

Mà lúc này Sở Lạc Lạc còn nói muốn cùng bọn họ đi Thiên Kỳ Quốc, trong lòng Đông Phương Ngạo nhất thời tràn ngập lo lắng.

Sở Lạc Lạc thấy vẻ mặt của Đông Phương Ngạo như vậy biết là hắc đã hiểu lầm, nhưng mà nàng lại không thể nói ra sự thật cho hắc biết.

Nếu như chỉ vì Đông Phương Ngạo, nàng sẽ đi Thiên Kỳ Quốc sao? Có lẽ sẽ đi, nhưng mà Sở Lạc Lạc căn bản không nghĩ theo hướng này.

Vì thế nàng nói: "Đông Phương Ngạo, ta đi Thiên Kỳ Quốc cũng không phải hoàn toàn là vì người."

Chỉ là vụ việc của Đông Phương gia cho nàng một cơ hội nhưng mà lí do thoái thác như vậy làm sao Đông Phương Ngạo có thể tin tưởng.

"Ta cũng đi." Lệ Vô Ngân vốn đứng ở một bên bỗng mở miệng nói.

"Lệ Vô Ngân, người..." Đông Phương Ngạo lại chấn kinh một lần nữa.

Hắc không đoán được Lệ Vô Ngân, người vẫn luôn luôn lạnh như băng, luôn luôn ra vẻ đối đầu với hắc lại cũng nói ra những lời này. Trong lúc nhất thời hắc căn bản không thể tin được.

Thấy Đông Phương Ngạo có phản ứng như vậy, Lệ Vô Ngân không khỏi hừ lạnh một tiếng, hẳn cũng muốn cùng đi Thiên Kì Quốc thì lạ lẫm sao?

Ngay cả Sở Lạc Lạc cũng kị kinh ngạc bởi lời nói của Lệ Vô Ngân, chỉ là lát sau nàng liền hiểu được nói: "Đúng vậy nha! Chúng ta là đồng đội a!"

Mặc Vô nhìn ba người đệ tử của mình, trong mắt ánh lên tia hài lòng, ông nói: "Nếu đã như vậy thì chuyển đi Thiên Kì Quốc lần này coi như là bài kiểm tra tốt nghiệp của các người đi!"

"Tốt nghiệp?!" Ba người trằm miệng một lời nói, bọn họ mới vào học viện có mấy tháng, lão nhân này sao lại cho bọn họ tốt nghiệp đây.

"Đúng vậy." Lão nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình nói: "Hiện tại các người đã có năng lực tự mình tu luyện. không còn cần đến ta nữa."

"Lão nhân..." Sở Lạc Lạc nói.

Nàng có chút không rõ, vì sao kiếp trước trình độ của mình vượt xa hiện nay nhưng Mặc Vô vẫn cho nàng ở lại Thánh Vân học viện, nhưng mà bây giờ lại...

"Sau khi giải quyết xong chuyện này đương nhiên các người cũng có thể trở về, ta cũng sẽ dạy các người như trước đây, nhưng mà..." Mặc Vô thở dài một tiếng nói: "Chuyện đời khó đoán a!"

Hiện nay tam quốc đều bắt đầu rung chuyển, không an ổn, tuy nói Vân Đô Thành không thuộc quyền quản lí của bất kì quốc gia nào nhưng nếu thiên hạ đại loạn thì Vân Đô Thành sao có thể chỉ lo giữ mình.

Chuyện đời khó đoán? Chỉ cần giải quyết chuyện này là bọn họ có thể trở lại Thánh Vân học viện nha! Lúc này ba người cũng không thực sự suy ngẫm lời nói của Mặc Vô.

Có lẽ Mặc Vô thực sự đem buổi lên lớp này là lần giảng bài cuối cùng, ông cũng không truyền thụ cho họ pháp thuật cao thâm gì, chỉ là cho mỗi người bọn họ một quyển sách, vừa mở ra chỉ thấy nội dung bên trong đều viết riêng cho việc tu luyện của mỗi người bọn họ. Lệ Vô Ngân đương nhiên là hệ băng, Đông Phương Ngạo là hệ hỏa, quyển của Sở Lạc Lạc lại là không gian ma pháp!

Những nội dung bên trong đều là do Mặc Vô viết riêng cho bọn họ, cũng không biết lão nhân luôn luôn say khướt này viết ra từ lúc nào.

Sau khi giảng bài xong, trời cũng đã tối, Mặc Vô đứng dậy, khi đi ngang qua bọn họ, đột nhiên ông mở miệng nói: "Ta từng có một đệ tử, là đệ tử mà ta đặc ý nhất."

Ba người nghe vậy, đều sửng sốt, bởi vì họ biết người mà Mặc Vô nói tới chính là pháp sư thiên tài đã bị trục xuất khỏi học viện vì học tập vong linh ma pháp - Cổ Vân Lạc.

"Ta từng nói qua, ma pháp không phân biệt tốt xấu, có thể chia ra tốt xấu chỉ có lòng người."

Mặc Vô bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt như có như không nhìn về phía ba người nhưng mà Sở Lạc Lạc cảm thấy ánh mắt của lão nhân chính là nhìn nàng.

"Nếu có một ngày, các người gặp được nàng, giúp ta nói với nàng, cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai thì nàng cũng là đệ tử mà ta tự hào nhất."

Sở Lạc Lạc sửng sốt, nước mắt suýt nữa trào ra khỏi hốc mắt, nàng biết những lời này của lão nhân là nói cho nàng nghe.

Ông ấy, nhận ra vào lúc nào?

"Lão nhân..."

Sở Lạc Lạc chạy đuổi theo nhưng phía trước chỉ là một hành lang trống trải không có một nửa bóng hình.

"Lão đầu chết tiệt, cứ nhiên biến ta trở nên sầu não như vậy." Sở Lạc Lạc lẩm bẩm nói, trong đôi mắt hồ phách đang mỉm cười là nước mắt cảm động.

--

"Chúng ta phải trở về Thiên Kỳ Quốc?"

Khi Sở Hiên nghe thấy tin bọn họ lập tức phải xuất phát đến Thiên Kỳ Quốc, trên mặt có chút kinh ngạc nhưng Sở Lạc Lạc nhìn ra trong mắt của hắn ngoại trừ kinh ngạc thì còn có hận ý và chờ mong...

"Đúng vậy, ca ca, ngày này rốt cục cũng đến." Nhìn ánh mắt màu anh ngọc phức tạp kia, Sở Lạc Lạc nói.

"Thế tử, thời cơ đã chín muồi, ta đã liên hệ với Tam hoàng tử rồi, hiện nay chính là thời cơ tốt nhất."

Rốt cục ngày này cũng đến sao? Hắn sẽ đến Thiên Kỳ Quốcm đối mặt với kẻ mà hắn vô cùng căm hận, kẻ thù của hắn, bá phụ của hắn, Sở Vương hiện tại - Sở Hàn.

Việc này đến rất đột ngột khiến cho Sở Hiên cảm thấy không chân thực.

"Những việc Mộ Dung Liên đang làm ở Thiên Kỳ Quốc khiến cho Mộ Dung Du đứng ngồi không yên." Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Từ vụ việc của Đông Phương gia lần này có thể thấy được hắn bắt đầu sốt sắng, bất an, xem ra hắn đã không kịp chờ tới khi Mộ Dung Dị tuyên bố vị trí Thái tử, muốn tiên hạ thủ vi cường*. Sau khi lật đổ Đông Phương gia hắn sẽ bồi

dưỡng người tiếp quản chuyện làm ăn của Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc, cho nên, chúng ta không thể để cho hắn được như ý." (Tiên hạ thủ vi cường: Ra tay trước để giành lợi.)

"Lần này chúng ta phải một lưới bắt hết bọn họ, khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể trở mình."

Lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên là cho huynh muội hai người tràn ngập tin tưởng, bọn họ nhìn vào mắt đối phương, đều nhìn thấy tia kiên định!

Thời gia cấp bách, Đông Phương gia cung cấp quyền trục phi hành quý giá, trong nháy mắt bọn họ đã đến ngoại ô kinh thành của Thiên Kỳ Quốc.

Nhưng mà lúc này trên bầu trời bỗng xuất hiện một bóng đen, che khuất mặt trăng ở trên cao.

Chẳng lẽ là Mộ Dung Du và Sở Hàn biết được tin tức bọn họ về nước?

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên vô cùng kinh ngạc, rõ ràng trước có hắn có sắp xếp hai người có thân hình giống với hai huynh muội Sở Lạc Lạc, dịch dung thành hai người bọn họ ở lại trong Vân Đô thành để che mắt mọi người rồi mà.

"Dừng tay!"

Ngay vào lúc bóng đen kia xoay tròn trên không trung, lao thẳng về phía bọn họ, bọn họ cũng chuẩn bị ra tay ứng phó thì một thanh âm không ngờ tới vang lên.

Trong âm thanh của hắn tràn ngập một loại lo lắng trước kia chưa từng có, người kia chính là Lệ Vô Ngân vẫn luôn trầm mặc ít nói.

Ngay vào lúc Lệ Vô Ngân hô lên thì bóng đen kia đã đứng ở trước mặt bọn họ, đó là một nam tử có một đôi cánh dài, để trần nửa người. Trước

ánh mắt của mọi người, lông chim trên cánh lại biến ảo giống như ảo giác, khôi phục lại là một cánh tay rắn chắc.

"A Sơn, tại sao ngươi lại tới đây?" Lệ Vô Ngân kinh ngạc hỏi.

Khi mọi người còn đang vô cùng kinh ngạc về một màn kia thì nam nhân kia đã quỳ xuống trước mặt Lệ Vô Ngân, nói: "Không tốt, thiếu..."

Dường như có chút để ý những người xung quanh, A Sơn cũng không nói hết lời.

Lệ Vô Ngân thấy sắc mặt của hãn khác thường, trong lòng lập tức có dự cảm không tốt, sẽ không phải là trong tộc xảy ra chuyện chứ?

Sau khi nam tử tên A Sơn kia nói thăm vài câu vào tai Lệ Vô Ngân, trên mặt Lệ Vô Ngân lại xuất hiện sự kinh hoảng trước nay chưa từng có.

"Lạc Lạc, Đông Phương Ngạo, thực có lỗi, ta... không thể cùng các ngươi đi..."

Trong giọng nói của Lệ Vô Ngân có chút áy náy, trong đôi mắt màu băng lam kia lại tràn ngập lo lắng.

"Lệ Vô Ngân, xảy ra chuyện gì vậy?"

Sở Lạc Lạc và Đông Phương Ngạo đều cảm thấy Lệ Vô Ngân có gì đó không ổn, bọn họ chưa từng thấy hãn như vậy bao giờ.

Nhưng mà Lệ Vô Ngân cũng không trả lời câu hỏi của họ, hãn hơi nhếch khóe miệng lộ ra chút ý cười. Dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, hãn đứng sừng vai bên cạnh A Sơn, rời khỏi chỗ bọn họ đứng sang một nơi trống trải khác. Hãn khẽ gật đầu với A Sơn sau đó niệm lên một loại chú ngữ mà bọn họ chưa từng nghe qua.

Khi chú ngữ ngừng lại, bọn họ chỉ thấy Lệ Vô Ngân bỗng nhiên giang hai tay ra, dưới ánh trăng, lông mi của hắn khẽ nhú, vẻ mặt của hắn dường như có chút đau đớn. Nhưng vào lúc này, lông chim màu lam phá vỡ ống tay áo của hắn mà xuất hiện, cho đến khi hai tay của hắn biến thành một đôi cánh màu lam, giống như ôm lấy cả bầu trời xanh thẳm.

Lệ Vô Ngân quay lưng về phía bọn họ, họ không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn nữa, chỉ thấy hắn vỗ đôi cánh màu lam cùng với A Sơn vừa mới tới, bay lên trời cao.

Trên bầu trời truyền đến thanh âm lạnh lùng của hắn nhưng nghe kỹ lại phát hiện ẩn trong đó là tia không nỡ.

"Bảo trọng..."

"Lệ Vô Ngân..." Đông Phương Ngạo hô lớn, hoàn toàn bất chấp miệng vết thương vừa mới khép lại.

Hắn cảm thấy câu nói kia của Lệ Vô Ngân giống như là đang nói vĩnh biệt với bọn họ vậy.

Sở Lạc Lạc nhìn bóng dáng màu lam ngày càng nhỏ dần trên không trung. Nàng biết, Lệ Vô Ngân đã dần đi xa. Nam nhân lạnh lùng kia rốt cục có bí mật gì?

"Là bộ tộc vu yêu." Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy hít vào một hơi, không nghĩ tới Lệ Vô Ngân lại là người của bộ tộc vu yêu.

Bộ tộc vu yêu vốn là một chủng tộc rất mạnh mẽ trên Thánh Vân đại lục lại không tranh với đời nhưng mà bởi vì sức mạnh của họ khiến cho người ta sợ hãi cho nên bị tam quốc tiêu diệt. Chỉ còn một số ít người tránh ở thâm sơn cùng cốc, từ đó về sau người của Thánh Vân đại lục không nhìn

thấy người của bộ tộc vu yêu nữa. Dần dần bọn họ cũng bị người đời quên lãng, không nghĩ tới bên cạnh bọn họ lại xuất hiện người của bộ tộc vu yêu, hơn nữa còn không hề e ngại bộc lộ thân phận của hãn trước mặt bọn họ.

Lệ Vô Ngân làm vậy là do sự tín nhiệm của hãn với bọn họ sao? Hay là do từ nay về sau hãn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ nữa. Cho nên thời điểm trước khi hãn rời đi hãn đã lựa chọn công khai bí mật hãn che dấu suốt bao lâu nay trước mặt đồng đội.

Hãn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây là nghi vấn chung trong lòng Sở Lạc Lạc Lạc và Đông Phương Ngạo. Bọn họ tin rằng nhất định là do trong tộc xảy ra chuyện lớn gì hơn nữa sự việc tuyệt đối không đơn giản, nếu không với tính cách của Lệ Vô Ngân...

Ngay vào lúc bọn họ đang lo lắng cho chuyện của Lệ Vô Ngân thì một trận tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe truyền đến.

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Người đón chúng ta đã đến rồi!"

Cho dù là lo lắng chuyện của Lệ Vô Ngân nhưng mà bọn họ còn có trận đánh của chính mình, chỉ có đánh xong trận này thì bọn họ mới có thể tới bộ tộc vu yêu, tìm Lệ Vô Ngân!

Rất nhanh, bọn họ ngồi trên xe ngựa tiến vào kinh thành của Thiên Kỳ Quốc. Trên đường có rất nhiều thủ vệ canh gác kiểm tra nhưng trước đó Lãnh Tiêu Nhiên đã sắp xếp tốt, không ai dám tiến lên kiểm tra chiếc xe ngựa có kí hiệu đặc biệt này. Bọn họ thuận lợi thông qua các trạm kiểm tra.

"Người này, là người Lãnh gia sao?" Sở Lạc Lạc hỏi

Người đánh xe này tu vi cũng không thấp nha!

Lãnh Tiêu Nhiên cũng không nghĩ giấu giếm Sở Lạc Lạc điều gì, vì thế hãn trả lời: "Đúng vậy, người này là người của ta."

Sở Hiên nghe vậy không khỏi nhìn Lãnh Tiêu Nhiên vài lần. Lãnh Tiêu Nhiên này làm việc luôn khiến cho hắn bất ngờ. Rất nhiều chuyện dường như đều nằm trong lòng bàn tay của hắn. Người duy nhất làm cho Lãnh Tiêu Nhiên sợ hãi chỉ có người mặc áo đen ngày đó đã gặp ở Vân Quy Thành.

Lúc này, Sở Hiên nhớ tới đôi mắt màu hổ phách kia, trong lòng âm thầm nhớ kỹ cái tên: Cổ Vân Lạc.

Lúc trước hắn cũng không hiểu được ý nghĩa của cái tên Cổ Vân Lạc này.

Nhưng mà, sau khi hắn đến Thánh Vân học viện, ở Tầng thư các hắn nhìn thấy bức tranh ở đại sảnh kia, hắn mới biết được tên của học viên có thiên phú cao nhất học viện: Cổ Vân Lạc.

Sở Hiên thậm chí đã dành không ít thời gian để đi lí giải truyền thuyết về Cổ Vân Lạc, nhưng mà, khi hắn vô ý nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Tiêu Nhiên khi nhìn muội muội lại làm cho hắn nhớ tới đêm ấy. Ánh mắt của Lãnh Tiêu Nhiên khi hắn hô lên cái tên đó, Sở Hiên không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Sở Lạc Lạc không phải là không chú ý tới vẻ mặt của Sở Hiên nhưng nàng chỉ cho là ca ca vì sắp đối mặt với Sở Hàn cho nên trong lòng nổi lên hận ý.

"Ca ca..."

Sở Lạc Lạc không khỏi vươn đôi tay nhỏ bé phủ lên trên ống tay áo của Sở Hiên, cầm lấy bàn tay đang nắm chặt dưới ống tay áo. Cảm nhận được độ ấm từ lòng bàn tay truyền đến, vô cùng thân thiết khiến cho Sở Hiên không khỏi sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía muội muội, trong lòng không biết là tư vị gì.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên và chú chim nhỏ màu đỏ đậu trên vai Sở Lạc Lạc thấy một màn này, trong mắt đều hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

Ngay vào lúc bọn họ tới Thiên Kì Quốc thì sát thủ mà Sở Hàn phái tới cũng đến Vân Đô Thành nhưng không ngờ lại trở về tay không

Sở Hàn đẩy một bụng tâm kế tuy rằng đã tính đến chuyện Lãnh Tiêu Nhiên đang âm thầm giúp đỡ huynh muội Sở Hiên nhưng mà hẳn lại không biết Lãnh Tiêu còn có một thân phận khác, cũng ngàn vạn lần không đoán được Sở Lạc Lạc và Mộ Dung Liên đã từng có một cuộc gặp mặt như thế.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 75: Tường Phượng Thật Giả.

Trong hoàng cung đại nội của Thiên Kỳ Quốc.

Đại Hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc học thành tài trở về, bên ngoài còn có tiếng là hiền đức hơn nữa còn kéo theo rất nhiều nhân tài trở về Thiên Kỳ Quốc.

Vì để chúc mừng chuyện vui này, Hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc tổ chức một buổi tiệc chào đón, nghe nói buổi tiệc này kéo dài suốt mười lăm ngày mà hôm nay, vừa vặn là ngày thứ mười lăm.

Trong đại điện.

Tiếng nhạc văng vẳng, đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt.

Ngồi ở chính giữa đại điện là một người ước chừng ba mươi, bốn mươi tuổi, trên đầu ông đội kim quan, tóc đen con người đen, khuôn mặt có chút gầy nhưng vẫn rất tuấn mỹ. Ngũ quan rõ ràng, một đôi mắt đen sáng ngời, hốc mắt sâu thẳm, nếu như mí mắt không cười thì sẽ có vẻ vô cùng cao quý lại uy nghiêm.

Nhưng mà lúc này ông đã ngà ngà say, hai mắt sáng ngời có thần đã có chút mờ mịt, trên miệng luôn nở nụ cười, thỉnh thoảng bắt chuyện cùng một vài quan lại quyền quý, nhất thời trong đại điện tràn ngập tiếng cười đùa.

Trên người ông mặc một bộ y phục màu vàng, bên trên có thêu hình rồng, ánh sáng của đèn đuốc chiếu vào y phục của ông, con rồng đang bay lên có vẻ cực kì sinh động.

Ông ta đúng là Hoàng đế Mộ Dung Dị của Thiên Kỳ Quốc, kì thật ông ta đã ngoài bốn mươi, bởi vì chăm sóc cơ thể rất tốt cho nên mới trông trẻ như vậy.

Bên trái của ông là một mỹ nhân cao quý ung dung xinh đẹp, trên đầu bà đội mũ phượng, trang phục bà mặc trên người chính là cẩm bào màu đỏ, bên trên có thêm mẫu đơn. Trên mặt bà lộ ra ý cười, nhìn qua có vẻ đoan trang hào phóng, hiền lương thực đức, giờ tay nhắc chân đều rất có khí chất.

Bà là Hoàng hậu Trương thị của Thiên Kỳ Quốc, cũng là mẹ đẻ của Đại hoàng tử Mộ Dung Du.

Chỉ là khi bà che mặt bằng ống tay áo để uống rượu thì trong mắt lại hiện lên tia ghen ghét.

Bữa tiệc này vốn mở ra vì Mộ Dung Du nhưng mà hôm nay, một quốc gia chi mẫu như bà lại không bằng một cái Lệ Phi xuất thân chỉ là quý tộc hạ đẳng.

Lệ Phi ngồi ở bên phải của Mộ Dung Dị, một nửa thân mình lại dựa vào lòng của ông. Bà mặc một thân y phục màu hồng tím, bên trên có thêu thược được kiều diễm. Bà có gương mặt trái xoan, mày dài như liễu, làn da trắng muốt như tuyết, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, cực kì diễm lệ.

Nghe nói Lệ Phi này và Lệ Phi mẹ đẻ của Tam Hoàng tử có bảy phần giống nhau, khiến cho Mộ Dung Dị vừa gặp đã thương.

Lúc đó Lệ Phi rất được Mộ Dung Dị sủng ái, từ phong hào của bà có thể nhìn ra điều này.

Lệ, một từ giữ vững tình phu thê, như vậy có thể thấy được Lệ Phi năm đó, Công chúa của Nguyệt Chiếu Quốc được Hoàng đế yêu thương như thế nào.

Chỉ nhìn vào việc sau khi Lệ Phi sinh hạ hoàng tử liền nhắm mắt xuôi tay, Tam hoàng tử mất mẹ từ nhỏ nhưng vẫn được Hoàng đế yêu thương hết mực còn được đặt cho cái tên Mộ Dung Liên thì mọi người đều hiểu. (Cái đoạn này theo mình đoán thì là chữ Liên ở trong tên này không phải là hoa sen mà là liên trong liên tục, ý chỉ tình yêu của Hoàng đế dành cho Lệ Phi vẫn tiếp tục dù bà đã mất.)

Ở Thiên Kì Quốc lấy bên trái làm trọng.

Chủ nhân của các bàn ở bên trái đều là các hoàng tử, vị trí của Đại hoàng tử Mộ Dung Du tất nhiên là gần Hoàng đế nhất, sau đó là Tam hoàng tử Mộ Dung Liên, cuối cùng mới là những hoàng tử khác.

Sau một bài ca múa xong, những mỹ nhân đều cúi chào, lui xuống.

Mọi người còn đang say mê trong những vũ đạo kia thì đã có người đứng dậy, thanh âm thanh thúy mà to rõ đánh gãy những tiếng hoan hô.

"Phụ hoàng, con có chuyện muốn bẩm báo."

Vốn Mộ Dung Dị còn đang nói cười với Lệ Phi, bị người ta cắt đứt cho nên trong lòng khó tránh khỏi bất mãn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đó chính là đứa con mà mình yêu thương nhất Mộ Dung Liên thì mới buông lỏng đôi mày đang nhíu.

Từ nhỏ thân thể của Mộ Dung Liên rất yếu ớt, không thường tham gia yến hội, mọi ngày Mộ Dung Dị đều chiều theo hã, hôm nay hã đồng ý tham gia đã là khó có được. Mộ Dung Dị nghĩ rằng hã mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, nào ngờ Mộ Dung Liên lại nói

"Phụ hoàng, con muốn giới thiệu với ngài một người, nàng là ân nhân của con."

"Nha, là ai lại có ân với con, sao trước kia chưa từng nghe Liên Nhi nhắc tới."

Mộ Dung Liên nói, giọng điệu của hắn khiêm tốn chân thành, trong mắt ẩn chứa tia sáng làm cho mọi người đang ngồi đây đều cảm nhận được sự cảm kích trong lòng hắn, không khỏi có chút rung động.

"Nếu đã như vậy, đợi yến hội kết thúc, trẫm muốn đích thân gặp mặt vị đại ân nhân này." Mộ Dung Dị vuốt cằm nói.

Thế như Mộ Dung Liên vẫn không ngồi xuống, ngược lại, hắn cất bước đi tới chính giữa đại điện, quỳ xuống nói:

"Phụ hoàng, con biết việc này đường đột nhưng mà chịu ơn của người ta thì phải báo đáp gấp bội! Ân nhân kia của con trên đường tới tìm con xin giúp đỡ đã mấy lần gặp phải sát thủ, suýt nữa bị mất mạng. Phụ hoàng là minh quân thế nhưng dưới con mắt của người lại có kẻ coi thường vương pháp, hãm hại lương dân. Con ở đây cầu xin người làm chủ cho bọn họ!"

Mộ Dung Dị nghe vậy không khỏi có chút tức giận, cảm giác say lập tức biến mất, ông vỗ mạnh thành ghế, quát: "Cái gì! Dám ở Thiên Kì Quốc của ta công khai truy sát, rõ ràng là không coi Mộ Dung Dị ta ra gì. Liên nhi, truyền người vào điện, trẫm thật muốn xem xem ân nhân của con là người như thế nào."

Khóe môi Mộ Dung Liên hơi nhếch lên, xoay người sang bên, ánh mắt sáng như ngọc như vô tình như cố ý đảo qua Sở Hàn đang an tọa ở một chiếc bàn phía bên phải, ý cười trên mặt càng ngày càng sâu.

"Truyền huynh muội Sở thị vào điện!"

Lời này của Mộ Dung Liên vừa nói ra thì bỗng nhiên một cái ly uống rượu rơi xuống đất phát ra tiếng kêu leng keng.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung về phía kia, chỉ thấy Sở Hàn cứng người, sắc mặt xanh mét.

Thấy mình vì không cẩn thận mà trở thành đối tượng mọi người chú ý tới, Sở Hàn bỗng nhiên ngẩng đầu, hung hăng tát cho cơ thiếp bên cạnh một bạt tai quát:

"Cút! Cái đồ tay chân vụng về này!"

Lúc này, từ ngoài điện truyền đến tiếng bước chân thông dong bình tĩnh là cho ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía cửa điện.

Một khắc khi Sở Lạc Lạc và Sở Hiên bước vào trong điện, mọi người trong điện lập tức xôn xao, thậm chí có người còn hô lên tên gọi "Sở Vương phi". "Vân Nương"

Bởi vì bộ dạng của Sở Lạc Lạc lúc này đúng là vô cùng giống với mẫu thân của nàng lúc còn sống.

Gương mặt của nàng vốn đã có tám phần giống với mẫu thân, sau khi được Mộ Dung Liên cho người tẩy mĩ trang điểm, hiện nay đã giống đến mười phần. Nếu như Sở Vương phi vẫn còn sống thì chỉ sợ là nếu không phải người vô cùng thân quen thì cũng không phân biệt được thật giả.

Bộ dáng của Sở Hiên lại chỉ có năm phần giống với Sở Lạc Lạc. Ngũ quan của hắn là kết hợp đặc điểm của cả phụ thân và mẫu thân. Sau khi khiếp sợ qua đi mọi người nhìn kĩ bộ dáng của thiếu niên kia, có không ít người có thể nhìn thấy bóng dáng của Sở Vương gia trước kia - Sở Huyền ở trên người hắn.

Ngay cả Hoàng đế đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa đại điện khi nhìn thấy hai người cũng phải đứng bật dậy.

Sắc mặt của Sở Hàn lúc này có thể nói là cực kì thú vị, ngay cả chân cũng không nhin được mà run lên, cho đến khi Hoàng hậu Trương thị âm thầm lấy tay ra hiệu, một nam tử che mặt lặng lẽ đi đến phía sau ông ta thì Sở Hàn mới dần khôi phục sự bình tĩnh lại.

"Sở Hiên bái kiến Hoàng thượng!"

"Sở Lạc Lạc bái kiến Hoàng Thượng!"

Sở Lạc Lạc và Sở Hiên cũng không quỳ xuống hành lễ với Mộ Dung Di mà chỉ chấp tay, hơi cúi người, cung kính nói.

"Hỗn xược! Điều dân to gan! Nhìn thấy Hoàng thượng mà lại dám vô lễ như thế! Người đâu! Dem xuống đánh một trăm đại bản!" Hoàng hậu Trương thị quát.

Nhưng mà người tôn quý nhất trong đại điện này còn không mở miệng, đám thị vệ cũng không dám hành động. Hoàng hậu Trương thị lại nháy mắt ra dấu với Mộ Dung Du, ý bảo hãy để cho người của hắn tiến lên.

Lúc này Sở Hiên lại bước lên một bước, giọng điệu cung kính nói: "Thỉnh Hoàng thượng và Hoàng hậu thứ tội! Hoàng thượng anh minh, không phải là huynh muội chúng ta vô lễ, chỉ là hai huynh muội chúng ta thực sự là không biết nên lấy thân phận như thế nào để bái kiến người."

"Phụ hoàng, bọn họ chính là đại ân nhân của con, xin phụ hoàng chớ trách tội, đều là do con lỗ mãng, đã quên dạy bọn họ lễ nghi."

Mộ Dung Di khoát tay nói: "Bỏ đi! Bỏ đi!"

"Hoàng thượng, ngài là vua một nước, sao có thể..." Hoàng hậu vội vàng nói.

Mộ Dung Di hừ lạnh một tiếng nói: "Phụ nhân thiên căn!"

Hoàng hậu Trương thị nhất thời á khẩu không nói được gì.

"Huynh muội Sở thị, trăm tha tội cho các người! Hai người cứu Liên nhi như thế nào, lại có oan khuất gì, nói rõ cho trăm nghe."

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc liếc nhìn nhau, đầu tiên là Sở Lạc Lạc nói ra bọn họ gặp Mộ Dung Liên như thế nào, lại giúp Mộ Dung Liên phá giải Thiêu Hồn Chú như thế nào.

Khi Mộ Dung Di nghe thấy Thiêu Hồn Chú vốn là ở trên người Lê phi lại chuyển tới trên người Mộ Dung Liên, ông thiếu chút nữa không nén được giận dữ, hai hàm răng nghiến chặt.

Khi Sở Hiên nói đến thân thế của huynh muội hai người thì người trong đại điện lập tức xôn xao.

"Ha ha ha..." Sở Hàn cũng đứng dậy, lớn tiếng cười nói.

Vốn đã có một vài ánh mắt nhìn về phía ông ta, lúc này ông ta lại phát ra một tiếng cười to khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về phía ông ta.

"Hoàng thượng anh minh, sao có thể nghe hai người lai lịch không rõ này nói xằng nói bậy." Sở Hàn đứng thẳng lưng, bộ dạng rất hiên ngang lẫn liệt.

"Mọi người ngồi ở đây đều biết ta và đệ đệ Sở Huyền từ nhỏ đã là huynh đệ tình thâm, chỉ cần là thứ hấn thích ta sẽ không tranh giành với hấn, thậm chí còn nghĩ cách giúp hấn có được thứ đó."

"Năm đó Huyền đệ và đệ nhất mỹ nhân Vân thị của Phong Vũ Quốc vừa gặp đã yêu, lại bị Vân gia phản đối, vẫn là ta cùng hấn tới Phong Vũ Quốc, trải qua nhiều khó khăn mới có thể thành công cưới mỹ nhân về. Năm đó người trên Thánh Vân đại lục đều biết hai người họ là phu thê tình thâm,

mà Vân thị khi hạ sinh tiểu quận chúa đã bất hạnh qua đời, Huyền đệ vì thương tâm quá độ mà rời đi theo."

Nói đến đây, khóe mắt Sở Hàn thế nhưng lại nổi lên nước mắt.

"Ta thương tiếc cho Hiên nhi và cháu gái còn ở trong tã lót, Huyền đệ trước khi chết cũng không đành lòng để bọn họ một mình sống cô độc trên đời mới nhịn đau mà... Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết mà..."

Lời nói của hai bên dường như đều có lý, nhất thời trong đại điện lại ầm ầm lên, thậm chí có người còn đứng về phía Sở Hàn, chứng thực lời nói của ông ta.

Mộ Dung Liên thấy thế tất nhiên là nói tốt cho huynh muội Sở thị.

Nhưng mà có người còn nghi ngờ lai lịch của huynh muội Sở thị, còn nói bọn họ vì nhân ra Tam hoàng tử cho nên mới ra tay cứu giúp.

"Được rồi! Tất cả im lặng hết cho trẫm!" Mộ Dung Dị quát.

Đại điện lập tức im lặng, ông lại nói: "Huynh muội Sở thị, các người có bằng chứng gì không?"

Sở Hiên lấy một vật ra, đặt ở lòng bàn tay, nói: "Đây là bảo vật truyền qua nhiều thế hệ của Sở gia, cũng là tín vật cho vị trí gia chủ và vị trí Vương gia, Tường Phượng!"

Tường Phượng vừa xuất hiện, người trong đại điện lại một lần nữa hít vào một hơi, bởi vì có không ít người từng nhìn thấy cái nhẫn kia, quả nhiên vật mà thiếu niên kia cầm trong tay chính là một chiếc nhẫn ngọc bích.

Tầm mắt của mọi người lại chuyển từ trên người huynh muội Sở thị đến người Sở Hàn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sở Hàn cũng lấy từ trong ngực ra một chiếc nhẫn ngọc bích, cầm trong tay nói: "Hoàng thượng, Tường Phượng rõ ràng là ở đây! Của hãn chính là giả!"

"Nhẫn của người mới là giả!" Thấy Sở Hàn vẫn còn ăn nói lung tung, Sở Hiên mất kiên nhẫn thiếu chút nữa không nén được tức giận, giọng nói cũng cao hơn mấy phần.

Mộ Dung Di hỏi Sở Hiên: "Người làm sao có thể chứng thực của người mới là thật?"

Sở Hiên lại cúi người, nói ra bí mật Tường Phượng nhận chủ cho mọi người nghe.

Trước mắt bao nhiêu người, hãn đeo Tường Phượng vào tay, ngay lập tức một đồ án hình U Phương bay lượn xuất hiện giữa không trung, giống như mộng ảo.

Mặc dù mọi người ở đại điện đều biết Tường Phượng là tín vật của gia chủ Sở gia nhưng lại không phải người của Sở gia cho nên họ cũng không có duyên nhìn thấy khi Tường Phượng nhận chủ. Lúc này vừa nhìn thấy cũng không khỏi cảm thán, trong lòng đã tin tưởng huynh muội hai người đến tám phần.

"Quả nhiên thần kì, ngay cả trẫm cũng mới thấy lần đầu tiên."

Sở Hiên tháo nhẫn xuống lại chỉ tay về phía Sở Hàn nói: "Người làm sao có thể chứng tỏ của người là thật?"

Thế nhưng phản ứng của Sở Hàn lại không giống như Sở Hiên đã đoán.

Tuy rằng ánh mắt của Sở Hàn có toát ra chút hồi hộp lo lắng nhưng mà ông ta cũng làm như Sở Hiên, đeo nhẫn vào ngón tay.

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc lập tức kinh ngạc, không khỏi ngơ ngác nhìn một màn vừa mới xuất hiện.

Tuyệt đối không thể nào! Cảnh tượng giống hệt lại xảy ra một lần nữa, một con U Phương bay lượn lại xuất hiện giữa không trung!

Nhưng mà bọn họ rõ ràng có thể thấy được một đồ án hình U Phương hiện lên ở trước mắt!

Chỉ là trong nháy mắt, Sở Lạc Lạc liền hiểu ra, là do tên pháp sư đứng sau Sở Hàn giở trò quỷ. Hắn sử dụng ảo giác đối với mọi người trong đại điện, đem cảnh tượng lúc trước một lần nữa lặp lại ở trước mắt mọi người!

Cái này, nên làm sao đây!

Lúc này bọn họ đã không còn ưu thế gì nữa, phải nói rằng bọn họ đã hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh bất lợi.

Trên đời này tuyệt đối không có hai chiếc Tường Phương nhưng mà lúc này hai chiếc nhẫn đều làm xuất hiện cảnh tượng giống nhau, nếu muốn bọn họ nói một trong hai cái là thật thì nàng tin đại đa số người ở đây đều cho rằng trong tay Sở Hàn mới là thật.

Khi Mộ Dung Liên nhìn thấy một màn kia cũng vô cùng kinh ngạc, vốn dĩ khi hắn nghe được bí mật của Tường Phương thì liền cảm thấy đây sẽ là một trận thắng chắc nhưng mà không nghĩ tới hiện nay tình thế lại nghịch chuyển, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra cách gì.

"Ta vừa rồi mới nghĩ ra, muốn hỏi tiểu cô nương kia một chút." Sở Hàn tháo nhẫn ra, chỉ vào Sở Lạc Lạc dùng giọng điệu nghi ngờ hỏi: "Chính là nếu cháu gái của ta còn sống thì cũng chỉ mới mười ba tuổi, mà người..."

"Các vị có phát hiện hay không cô nương này rõ ràng không giống mười ba tuổi! Nàng rõ ràng là giả mạo!" Sở Hàn giận dữ nói.

Đúng vậy! Cô gái này thoát nhìn thì ước chừng đã mười lăm, mười sáu tuổi, không giống với tuổi của tiểu quận chúa nha!

Sở Lạc Lạc cắn môi, không nghĩ tới Sở Hàn cũng rất có tâm kế, nàng cũng từng nghĩ qua sẽ bị nghi ngờ vì tuổi tác của mình cho nên cũng đã chuẩn bị từ trước. Loại chuyện như đã gặp được cao nhân giúp đỡ này có độ chân thực rất cao, người ở đây đều tin vài phần nhưng mà một câu của Sở Hàn lại khiến cho người ta hoài nghi.

"Ta cũng không nghi ngờ gì, trên đời này có rất nhiều người lạ việc lạ, nhưng mà nếu như đây là sự thật người nên nói ra ngay từ đầu, nhưng mà thời điểm ta nghi ngờ người người mới nói ra chuyện này, có thể thấy được người là đang ngụy biện!" Lúc này, gương mặt lạnh lùng của Sở Hàn đã lộ ra tia vui mừng, thanh âm lúc nói chuyện cũng lớn hơn.

Đáng giận!

Đôi mắt màu hổ phách của Sở Lạc Lạc gắt gao nhìn chăm chăm vào Sở Hàn, nhưng mà nàng lại không thể nghĩ ra lời phản bác lại lời nói kia.

"Sở Hàn! Tên tiểu nhân bỉ ổi này!" Sở Hiên đã không thể nén được hận ý trong lòng, muốn tiến lên.

"Ca ca..." Sở Lạc Lạc vội vàng giữ chặt tay của Sở Hiên, vô tình lại đụng vào Tường Phượng.

Bỗng nhiên, trong đầu chợt lóe linh quang!

"Ca ca, ta có cách rồi! Huỳnh giao Tường Phượng cho ta!" Sở Lạc Lạc nhỏ giọng nói vào tai Sở Hiên.

Sở Hiên quay đầu nhìn đôi con người màu hổ phách kia, chỉ thấy đôi mắt trong suốt kia như muốn nói: Tin tưởng ta!

Sở Hiên giao Tường Phượng cho Sở Lạc Lạc, Sở Lạc Lạc nhận lấy rồi giơ cao lên đỉnh đầu, khoe môi khé nhếch, dùng thanh âm trong trẻo hô to: "Các vị! Vừa rồi chúng ta chỉ là diễn một vở kịch để cho mọi người có thể nhìn rõ bộ mặt ti bỉ của Sở Hàn, thực ra, ta mới là người thừa kế mà Tường Phượng đã chọn!"

Đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn xung quanh một lượt, thản nhiên, đôi mắt không có một cảm xúc gì lại khiến cho người ta cảm thấy uy nghiêm.

"Vừa rồi, cảnh tượng kia là do ta dùng thủ thuật che mắt, mà vị pháp sư phía sau Sở Hàn kia cũng giở trò, đem cách của ta lặp lại một lần. Ha ha ha, buồn cười nhất là hắn cũng không biết cảnh tượng vừa rồi cũng không phải bằng chứng thực sự!"

"Người, ngậm máu phun người!" Pháp sư che mặt nói.

Sóng mắt Sở Lạc Lạc lưu chuyển, lộ ra nụ cười sáng lạn, tươi cười nói: "Muốn nhìn thấy bí mật thực sự của Tường Phượng? Các vị! Mời theo ta ra ngoài!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 76: Báo Thù.

Sóng mắt Sở Lạc Lạc lưu chuyển, lộ ra nụ cười sáng lạn, nói: "Muốn nhìn thấy bí mật thực sự của Tường Phượng? Các vị! Mời theo ta ra ngoài!"

Nói xong, nàng đi thẳng ra ngoài điện, không biết có phải do khí thế khiếp người của mà nàng phát ra hay không mà hai binh binh cầm đao ở cửa điện lại không hề chặn nàng lại.

Bước đi của nàng, chậm rãi, thong dong, không có một chút vội vàng, cũng không hề kích động.

Khi nàng đi đến quảng trường rộng lớn, xoay người, nhìn về phía mọi người còn đang đứng trên bậc thang. Mọi người đều lộ ra vẻ mặt tò mò, đều quên những gì nàng vừa nói ra chính là cực kì vô lễ với hoàng tộc.

"Mọi người cứ đứng ở đó nhìn cũng được, tới gần quá, ta lo sẽ khiến cho mọi người hoảng sợ." Sở Lạc Lạc thản nhiên nói, đèn đuốc xung quanh được thắp lên, sáng như ban ngày, mà cô gái đứng chính giữa quảng trường hiển nhiên là trở thành tiêu điểm mà mọi người chú ý tới.

"Hoàng Thượng, nàng rõ ràng là nói hươu nói vượn để mê hoặc mọi người!" Sở Hàn nói, ông ta đã từng nhìn thấy cảnh tượng Tường Phượng nhân chủ, đúng là một màn đã xuất hiện khi Sở Hiên đeo nhẫn.

Tường Phượng lựa chọn Sở Hiên làm cho ông ta vô cùng tức giận nhưng mà trong lòng ông ta cũng biết sự thật là Tường Phượng đã nhân Sở Hiên là chủ nhân.

"Vừa rồi nàng cũng nói là nàng biết pháp thuật, lúc này, chỉ sợ là lại muốn dùng ảo thuật để mê hoặc chúng ta."

"Ha ha ha... Sở Hàn!" Sở Lạc Lạc cười to, lớn tiếng gọi tên Sở Hàn, mọi tiếng bàn tán xôn xao đều dừng lại.

Bỗng nhiên, nàng hơi nhếch miệng, lộ ra nụ cười thần nhiên, nhìn kĩ bên trong nụ cười còn có vài phần gian xảo.

Chỉ là lúc nàng những người trên bậc thang kia không thể nhìn thấy ý cười gian xảo kia, chỉ thất cô gái quang minh lỗi lạc đứng trong gió.

"Xem ra lá gan của người thực không nhỏ, như vậy, ta mời người đến gần quan sát." Sở Lạc Lạc nói: "Nếu có nửa phần giả dối, tùy người xử trí!"

"Hoàng thượng, vì an toàn của người, xin cử một đội nhân mã theo thần tiến lại gần." Sở Hàn cúi gập lưng, trong ánh mắt thâm trầm là vẻ lo lắng, khóe miệng nhếch lên ý cười khi thực hiện được kế hoạch.

"Chuẩn tấu." Mộ Dung Dị nói.

Mộ Dung Liên lo lắng Sở Hàn sẽ làm hại Sở Lạc Lạc, vốn muốn ngăn cản nhưng mà Mộ Dung Dị lại nhìn hắn nói: "Nếu như vẫn không xuất hiện dấu hiệu gì thì nàng chính là phạm tội khi quân."

Mà Sở Hiên, đã được Sở Lạc Lạc nói trước đang đứng ở vị trí bậc thang dưới cùng. Lúc này, một đội binh mã lạnh băng đứng ở giữa hai người.

"Nhìn cho kĩ đây!"

Sở Lạc Lạc đeo Tường Phượng vào tay nhưng cũng không xuất hiện hình chiếu như vừa rồi, nãy cả Sở Hiên cũng cảm thấy khó hiểu, mọi người rốt cục muốn làm gì.

Bỗng nhiên từ trên chiếc nhẵn xuất hiện một quả cầu màu lửa đỏ sáng rực, mà trung tâm quả cầu có một con chim nhỏ màu đỏ.

Quả cầu chậm rãi bay lên giữa không trung, bỗng nhiên, quả cầu vỡ tan, con chim nhỏ bị nhốt bên trong quả cầu bỗng nhiên biến thành một quái vật to lớn, chỉ hơi vỗ cánh một chút cũng làm cuồng phong nổi lên, thổi loạn những lớp trang điểm mà các mỹ nhân trên bậc thang đã tẩy trang điểm, cũng thổi tắt ngọn đuốc mãi mãi không tắt ở giữa quảng trường.

Trong lòng mọi người ở đây đều bị rung động bởi cảnh tượng trước mắt.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Sở Lạc Lạc vui vẻ, con vật đang bay lượn giữa không trung kia tất nhiên là U Phương, đêm nay vốn dĩ U Phương không thể theo nàng tới đây, nàng đành phải dấu nó trong ống tay áo rộng thùng thình, không nghĩ tới lại gặp một pháp sư âm thầm giở trò, trong lúc cấp bách nàng đã nghĩ ra ý tưởng này.

Sở dĩ nàng đi rất chậm thực ra là vì thương lượng với U Phương xem nên để cho nó xuất hiện như thế nào. Vì thế, nàng dùng một pháp thuật đơn giản, đem U Phương ở trong ống tay áo phóng lên không trung, hóa thành nguyên hình trước mặt bao nhiêu người.

"Chủ nhân, người gọi ta ra có chuyện gì sai bảo?" U Phương mở miệng nói, thanh âm của nó từ trên không truyền đến, trầm thấp, hùng hậu những vẫn chứa đựng sự mê hoặc.

Mọi người đều nhận ra nó chính là U Phương bên trong hình chiếu vừa xuất hiện ở đại điện.

Nhưng mà, lúc này, không ai dám nói nó là ảo ảnh.

Khi nó nói xong mọi người mới phản ứng lại, vội vàng hô: "Hộ giá!"

Vẻ mặt Sở Hiên lúc này rất kinh ngạc, nếu hắn không phải là chủ nhân của Tường Phượng thì hắn cũng sẽ tin tưởng muội muội mới thực sự là người được Tường Phượng chọn lựa. Nhưng mà những thứ này làm sao có thể xuất hiện, hắn bỗng nhớ tới con chim nhỏ thường xuyên đậu ở đầu vai của muội muội.

Thì ra là vậy!

Mà Sở Hàn, trong một khoảnh khắc khi U Phượng xuất hiện thì khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

"U Phượng..." Sở Lạc Lạc chỉ vào Sở Hàn nói: "Người này dám mạo danh là chủ nhân của Tường Phượng, giết hại đệ đệ giành vương vị, tội ác tày trời!"

Khi cánh tay mảnh khảnh chỉ về phía Sở Hàn thì đám binh lính đứng giữa bọn họ lập tức tản ra hai bên.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Sở Hàn lắp bắp nói, chẳng lẽ đây mới thực sự là bí mật của Tường Phượng, Sở Huyền lại dám lừa ông!

"Sở Huyền chết tiệt, dám lừa ta! Vương vị này vốn nên thuộc về ta! Ta mới là con trưởng! Ta mới là người thừa kế của Tường Phượng!"

Thanh âm của U Phượng lại truyền đến, giận dữ nói: "Kẻ thấp kém thế kia cũng dám giả mạo làm chủ nhân của ta sao!"

Tất cả những điều này vô cùng rung động, đã vượt ra ngoài kế hoạch của Sở Hàn.

Sóng âm giận dữ của U Phượng thổi bay ngọc quan trên đầu ông ta, tóc dài bay tán loạn, đám binh lính đã lui ra, Sở Hàn giống như đã bị dọa đến ngốc đi, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Tình hình này mọi người ở đây đều thấy rõ được ai nói thật ai nói dối.

"Ác tặc, để mạng cho phụ mẫu của ta!" Sở Hiên giận dữ hô to, vọt tới trước mặt Sở Hàn, một tay nắm lấy cổ áo của ông ta, một tay liên tục đâm vào trên mặt Sở Hàn.

Dường như mọi sự giận dữ dồn nén trong bao nhiêu năm qua đều phát tiết ra, hẳn đã sớm quên mình phải giữ bình tĩnh, cũng đã quên hoàn cảnh xung quanh, trong mắt chỉ còn có kẻ thù trước mặt, một đâm so với một đâm càng dùng sức hơn.

Trên quảng trường yên tĩnh quanh quẩn tiếng xương cốt va chạm.

Gương mặt Sở Hàn lúc này đã biến đổi, nhìn bộ dáng giận dữ thị huyết không khống chế được của Sở Hiên, Sở Lạc Lạc lắp bắp kinh hãi!

Lại một đâm nữa, cánh tay vung lên giữa không trung thì một đôi tay nhỏ bé ôm chặt cánh tay mạnh mẽ kia.

"Ca ca... Dừng lại đi, ông ta đã chết rồi."

Một khắc khi cánh tay nhỏ bé kia ôm lấy tay mình, Sở Hiên mới tỉnh táo lại, hẳn nhìn Sở Hàn lúc này đã biến dạng mới phát hiện ra người đã bị mình đánh chết.

Tay, buông cổ áo của Sở Hàn ra, thi thể của Sở Hàn giống như con rối bị đứt dây, rơi xuống đất.

"Phụ thân, mẫu thân... Con rốt cục cũng báo thù được cho hai người!"

Sở Hiên bỗng lớn tiếng khóc rống lên, hai đầu gối quỳ xuống đất, đầu ngẩng lên bầu trời đêm, la to!

Sở Lạc Lạc cũng quỳ gối ở bên cạnh hẳn, nhẹ nhàng nói: "Ca ca, mọi chuyện kết thúc rồi..."

"Đứng lại!"

Khi mọi người ở đây đều bị biến hóa liên tiếp này làm cho kinh ngạc không thôi thì một thanh âm trong trẻo hô lên.

Người vừa nói là Tam hoàng tử Mộ Dung Liên, mà người hăn bảo đứng lại chính là tên pháp sư che mặt thừa dịp mọi người không chú ý muốn trốn đi.

Tuy rằng Mộ Dung Liên chú ý tình hình bên dưới nhưng mà khoe mắt của hăn vẫn luôn để ý tên pháp sư kia.

"Liên nhi. đại pháp sư là người của bản cung." Hoàng hậu Trương Thị nói: "Hăn chỉ là muốn trở về đứng phía sau ta."

Đôi mắt sắc lạnh của Mộ Dung Liên lạnh lạnh nhìn bà ta, nói: "Hăn ta vừa rồi sử dụng ảo thuật ở đại điện, giúp đỡ Sở Hàn, hăn rõ ràng là người của ác tặc kia."

Pháp sư che mặt kia thấy mình đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, nhất thời không dám có động tĩnh gì, cố trấn tĩnh nói: "Tam hoàng tử, kia chỉ là hiểu lầm mà thôi, tại hạ không có sử dụng ảo thuật, chỉ sợ là vị cô nương kia đã nhìn nhầm rồi."

Mộ Dung Liên biết rõ tên pháp sư che mặt này chính là người đã hạ Thiêu Hồn Chú lên người mẫu thân của hăn, sao có thể để tên kia dễ dàng rời đi nhưng mà người này xảo ngôn bao biện, Mộ Dung Liên lại không thể nắm được chứng cứ.

"Mọi người mau tránh xa ra! Người kia là vong linh pháp sư!" Sở Lạc Lạc bỗng nhiên đứng dậy thân pháp cực kì nhanh, nháy mắt đã phi thân tới.

Ngay vào lúc nàng hô lên bốn chữ "Vong linh pháp sư" thì mọi người xung quanh lập tức tản ra, cách xa tên pháp sư che mặt kia.

Ở Thánh Vân đại lục, đối với người bình thường thì vong linh pháp sư cực kì đáng sợ! Bằng không năm đó Sở Lạc Lạc cũng không đến nỗi bị trục xuất khỏi học viện, rơi vào kết cục phải quy ẩn nơi thâm sơn cùng cốc.

Bộ pháp của Sở Lạc Lạc không hề dừng lại, bọn thị vệ cũng chỉ canh giữ ở bên cạnh Hoàng đế, cũng không tiến lên ngăn cản bộ pháp của nàng.

Chỉ trong chớp mắt, Sở Lạc Lạc phi thân tới, trên tay phải của nàng xuất hiện một quả cầu màu trắng sáng chói mắt, dường như chiếu sáng toàn bộ đêm đen.

"Thánh Quang Vạn Trọng..."

Vào thời khắc sinh tử, con người thường thường sẽ làm ra những phản ứng bản năng chân thực nhất nhưng mà có những phản ứng của một số người sẽ là một loại sai lầm.

Khi pháp sư che mặt nhìn thấy quang minh ma pháp thì theo phản xạ, hấn sử dụng vong linh ma pháp để ứng phó.

Quang và ám giao nhau, khi hai quả cầu đều tiêu tán thì không gian đã tối đen trở lại. Khi tên pháp sư che mặt nhìn thấy ý cười mơ hồ trên khóe miệng Sở Lạc Lạc thì hấn ta mới phát hiện ta mình bị lừa!

"A..." Thấy ma pháp thuộc hệ vong linh, trong đám người đã có người thét chói tai.

Cùng lúc đó, Mộ Dung Liên tới gần Hoàng hậu Trương Thị nói: "Người vừa mới nói vong linh pháp sư này là người của người!"

Đôi mắt đen sắc tựa như đao dường như đang lăm trì bà. Hoàng hậu bị ánh mắt nhưng vậy nhìn chăm chăm thì giật mình đến nỗi quên mất nên phản bác như thế nào.

"Mà mẫu phi của ta, đúng là vì trúng nguyên rửa của vong linh ma pháp mà chết..."

Trên gương mặt của Mộ Dung Dị đã tràn ngập sự giận dữ, quát: "Trương thị, ngươi còn gì để nói?!"

Uy nghi của đế vương khiến cho Trương thị không khỏi quỳ rạp xuống đất, đôi môi run run không nói lên lời.

"Ha ha ha... Mẫu hậu, người cần gì phải sợ ông ta."

Mộ Dung Du cười to nói, trong mắt lộ tâm tư của hắn.

Sau khi hắn ra hiệu một cái, những thị vệ vừa rồi còn trung thành tận tâm cư nhiên lại đem vũ khí chìa về phía đế vương của bọn họ.

"Ngươi, muốn làm gì?" Mộ Dung Dị nhìn đứa con lớn của ông, miệng gằn từng chữ nói ra.

Đối mặt với Mộ Dung Dị cả người phát ra khí thế đế vương, trong lòng Mộ Dung Du cũng có chút run sợ, nhưng mà tất cả đã nằm trong sự khống chế của hắn, hắn làm sao có thể sợ hãi đây.

"Ha ha ha... Muốn làm gì? Tam hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc mưu đồ soán vị, Đại hoàng tử Mộ Dung Du cứu giá chậm trễ, đế vương băng hà, Mộ Dung Du chính tay đâm chết tặc tử giết hại cha mình..." Mộ Dung Du cười nói.

"Ngươi rốt cục cũng nói ra những lời thật lòng." Mộ Dung Dị thở dài một tiếng, nói: "Nhưng là, làm sao ngươi có thể xác định bọn họ chính là người của ngươi đây?"

Nghe vậy, thân thể Mộ Dung Du cứng đờ bởi vì những thanh kiếm vốn chìa vào Mộ Dung Dị giờ đây đang chỉ vào hắn!

"Không thể nào! Sao có thể như vậy!"

"Tại sao lại không thể?" Mộ Dung Liên nói: "Người của người đã sớm bị bắt giữ, cũng đã khai ra kế hoạch của người."

Mà những thị vệ này đúng là vũ khí mà mẫu phi trước khi chết đã lưu lại cho hãn, là thân tín người mang từ Minh Nguyệt Quốc đến, Long Ân sĩ!

Nhìn thấy con trai bị kiếm chĩa vào, Trương thị không cam lòng hô to: "Ám Ảnh, nhanh tới cứu ta!"

Ám Ảnh đúng là tên pháp sư che mặt kia, cũng là người dung nhất có thể cứu mẹ con Trương thị lúc này. Hãn vốn tưởng rằng cô nương này là quang minh pháp sư nhưng mà sau khi giao chiến hơn mười chiêu, hãn mới phát hiện ra cô gái này sử dụng được tất cả các hệ ma pháp, hơn nữa chuyển đổi giữa các hệ vô cùng liên mạch. Tuy rằng hãn ta đã đạt tới tu vi Ma đạo sư thì cũng khó mà kết thúc nhanh được.

Sau khi nghe thấy tiếng cầu cứu, hãn hơi phân tâm một chút, thiếu chút nữa bị cô nương kia làm bị thương.

Việc đã đến nước này!

Ám Ảnh bỗng nhiên phun một ngụm máu tươi ra, trên người của hãn quanh quẩn một đám sương khói màu trắng, khí thế cường đại phát ra từ trên người hãn.

Sở Lạc Lạc vội vàng lùi về phía sau tránh né, từng tia sáng màu xám giống như những mũi tên sắc bén bắn ra từ cơ thể của hãn, bất kì ai cũng không thể tới gần hãn.

U Phượng trên không trung phát ra tiếng gầm rú, đang muốn hành động thì nghe thấy Sở Lạc Lạc quát một tiếng: "Tất cả đứng yên tại chỗ, không nên cử động..."

Mọi người ở đây đều khiếp sợ và kinh ngạc, bên trong bóng đêm bỗng xuất hiện vô số khô lâu màu lục lấp lánh.

Hắn đúng là sử dụng cấm thuật để triệu hồi hung linh!

"Các con thân yêu, đến lượt các con ra tay rồi!" Sở Lạc Lạc cũng cắn ngón tay, đem máu tươi và ma lực của mình thả vào bên trong bình thủy tinh vẫn đeo bên hông.

Quân đoàn vong linh giáp bạc xuất hiện, mọi người vẫn đang kinh hãi thét lên giờ đây bắt đầu cảm thấy co hý vọng.

Quân đội hung linh và quân đoàn vong linh giáp bạc, đánh lẫn vào nhau, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Thời điểm quân đoàn vong linh xuất hiện, Âm Ảnh cũng không khỏi kinh ngạc, cô gái này không phải trả giá gì, cũng không thấy nàng sử dụng thuật triệu hồi, làm sao có thể triệu hồi ra quân đoàn này.

Thực ra hắn không biết những vong linh này đều là Cổ Vân Lạc thu thập nhiều năm ở Huyết Sắc Chi Lâm, cũng đã thực hiện phép thuật để cải tạo qua, không giống như hắn phải trả giá đắt, tự tổn hại thân thể để triệu hồi tử thể giới hắc ám ra.

Tuy rằng quân đoàn vong linh này không thể hung mãnh bằng hung linh thể nhưng sau này được thuốc của Vân Khuynh cải tạo, lại có thêm giáp bạc cho nên vẫn có thể liều mạng cùng hung linh được!

Ngay vào lúc Âm Ảnh đổ mồ hôi lạnh vì tình hình chiến đấu thì không gian trước mặt hắn bỗng nhiên vắng vẻ, một cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, hắn đang định hành động thì phát hiện ra mình nhất thời không thể nhúc nhích.

Tuy rằng hiệu quả của Công Kích Tinh Thần chỉ có một giây nhưng mà trong một giây này ngón tay của Sở Lạc Lạc Lạc đã chạm đến mi tâm của hắn.

"A..." Âm Ảnh phát ra tiếng thét thê lương, trong mắt cũng mất đi sức sống vốn có.

Chỉ có Sở Lạc Lạc và viên thủy tinh đen trong ngực nàng biết rõ linh hồn của hắn đã bị Sở Lạc Lạc kéo ra khỏi thân thể. Kia cũng là một loại Công Kích Tinh Thần, là chỗ tinh túy, Linh Hồn Diệt!

Sở Lạc Lạc tùy tiện quăng một cái, linh hồn như hư ảnh kia bị ném đến chỗ quân đoàn vong linh. Linh hồn của Âm Ảnh tất nhiên là lập tức bị cắn xé...

Mà những vong linh ăn được linh hồn của hắn cũng có thêm năng lực, giáp bạc càng chói lóa hơn!

Mất đi ma lực của vong linh pháp sư, quân đội hung linh rất nhanh đã bị tiêu diệt.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 77

Sở Lạc Lạc đi đến trước mặt Âm Ảnh, tuy hãn ta đã tắt khở nhưng thân thể vẫn đứng thẳng, khi Sở Lạc Lạc kéo khăn che mặt của hãn xuống thì mọi người chỉ có thể nhìn thấy một gương mặt vắn vẹo xấu xí khiến cho người ta sợ hãi.

Trên gương mặt của hãn ta không thiếu những vết sẹo do bị ăn mòn để lại, nhìn qua cực kì xấu xí cũng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi. Khó trách hãn phải dùng khăn che mặt.

"Hừ! Tự làm vậy, không thể sống!" Sở Lạc Lạc nói.

Nàng biết, sở dĩ diện mạo của vong linh pháp sư biến thành như vậy là vì hãn đã nhiều lần thi triển những bùa chú độc ác, ngay cả lực phủ ngũ tạng trong cơ thể chỉ sợ cũng đã sớm hư hỏng rồi. Hãn ta dùng chính cơ thể của mình để trả giá cho việc hạ chú.

"Còn tưởng rằng người này lợi hại thế nào, ai biết được lại không chịu được một chiêu, uống cho hãn còn có tu vi là Ma đạo sư." Sở Lạc Lạc lầm bầm nói.

Thân thể của Âm Ảnh ngã về phía sau, lúc này mọi người mới tin cô gái nhìn qua có vẻ mảnh mai yếu ớt này lại có thể chiến thắng vong linh pháp sư gian ác.

Viên thủy tinh đen không đồng ý với suy nghĩ của nàng, thầm nghĩ trong lòng: Không phải do hãn quá yếu mà là do người tiến bộ quá nhanh!

Vừa rồi, đầu tiên Sở Lạc Lạc sử dụng không gian ma pháp, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hắn. Do cách dùng của nàng vô cùng cao minh nên trước khi nàng xuất hiện Âm Ảnh không thể cảm nhận được sự dao động của ma pháp ở trước mặt mình. Lúc hắn ta cảm nhận được thì Sở Lạc Lạc đã sử dụng chiêu Định Thân của Cồn Kích Tinh Thần lên người hắn rồi.

Đối với một người có tu vi Ma đạo sư như Âm Ảnh thì chiêu định thân kia chỉ có tác dụng trong một khoảng thời gian vô cùng ngắn.

Từ khi chiến đấu với Lang Tà thì Sở Lạc Lạc đã nhận ra chiêu Định Thân căn bản không có tác dụng nhiều khi đấu với đối thủ mạnh, cho nên trong chớp mắt sau khi nàng sử dụng Định Thân thì nhanh chóng sử dụng một chiêu Công Kích Tinh Thần khác, đem linh hồn của đối thủ xé rách.

Cả quá trình đó lưu loát liền mạch, thực sự là một nữ nhân đáng sợ!

Trong lòng viên thủy tinh đen lúc này kết luận một câu như vậy.

Tuy rằng vong linh pháp sư đã bị đánh bại nhưng xung quanh vẫn lặng ngắt như tờ, ngay cả Sở Hiên cũng không chớp mắt nhìn muội muội có chút xa lạ.

Sở Lạc Lạc quay đầu nhìn những chiến sĩ giáp bạc của nàng đang chiến đấu với hung linh. Tuy chúng nó dành được thắng lợi nhưng cũng hy sinh hơn một trăm tên, nàng lúc này có chút đau lòng.

Mà lúc này, trôi nổi ở phía trước là ba tên có bộ giáp chói mắt hơn những tên còn lại, bọn họ đúng là những vong linh vừa rồi đã cắn xé được linh hồn của pháp sư kia cho nên tu vi của họ cũng tăng lên nhiều.

Sở Lạc Lạc nhìn ba vong linh này cũng lộ ra ý cười, nàng chỉ vào một vong linh giáp bạc nhìn qua có vẻ uy vũ nhất, nói: "Thưởng cho người cái tên là Ngân Vũ, từ giờ người sẽ thống lĩnh đội quân này."

Sau khi được ban thưởng tên xong, trên mi tâm của Ngân Vũ xuất hiện một hoa văn nhỏ. Nó trôi nổi đến trước mặt Sở Lạc Lạc, quỳ gối trước chủ nhân của nó.

Sở Lạc Lạc lại niệm chú ngữ, những vong linh giáp bạc đều bị thu lại vào trong bình thủy tinh.

Thực sự là rất biến thái! Viên thủy tinh đen ngời thâm, đội quân vong linh của nữ nhân này còn có thể tăng tu vi trong lúc chiến đấu. Thực rõ ràng lần chiến đấu này so với lần trước khi đấu với đội quân của Ma giới thì những vong linh này lợi hại thêm rất nhiều.

Hắn biết rằng những vong linh này có thể cắn nuốt năng lượng của đối thủ để có thể chuyển hóa thành năng lực của bản thân nhưng mà hắn vẫn không nhìn được mà muốn nói một câu: Nữ nhân này thực sự còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của hắn, đáng tiếc là dường như chính nàng cũng không phát hiện ra điều này.

"Phụ hoàng, Du nhi biết sai rồi, cầu xin người tha cho con đi." Mộ Dung Du lúc này đã quỳ xuống đất, hắn khước vạt áo của Mộ Dung Dị khóc lớn.

"Tất cả đều là do mẫu hậu và vong linh pháp sư kia làm, là bọn họ đã không chế con, phụ hoàng, con vô tội!"

"Du nhi, con..." Sau khi Âm Ảnh bị thua, Trương thị tê liệt ngã xuống đất, cho đến khi Mộ Dung Du khóc lóc một trận thì bà mới tỉnh táo lại, cười điên cuồng, nói: "Được, được, quả nhiên là con trai ngoan của ta, là ta làm, tất cả đều là do ta làm, ha ha ha..."

Ánh mắt sắc bén như đao của Mộ Dung Dị bỗng nhiên ôn hòa như gió xuân, ông cúi người, muốn nâng Mộ Dung Du dậy.

Trong khoảnh khắc khi cánh tay ông chạm vào Mộ Dung Du thì đôi mắt vốn tràn đầy nước mắt của hắn đột nhiên biến thành vô cùng ác độc. Một

mũi tên nhỏ sắc bén bắn ra từ trong ống tay áo của hắn, khiến cho người ta khó có thể đề phòng. DIENdanLeQ.uy.don

Nhưng càng khiến cho người ta bất ngờ là, ánh sáng bạc lóe lên, mũi tên bị cắt đứt ngay giữa không trung.

Mộ Dung Du còn không kịp thu lại ý cười vì thực hiện được ý đồ thì phía sau gáy hắn đã phun ra những đóa hoa máu yêu diễm.

Trước khi mọi người kịp phản ứng lại thì đầu của Mộ Dung Du đã rơi cuống đất, hai con mắt mở to kia còn đang toát ra vẻ đắc ý vì đã thực hiện được ý đồ.

"A..." Nhìn thấy cái chết đáng sợ của Mộ Dung Du, Trương thị hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Người giết chết Mộ Dung Du không phải ai khác mà chính là Hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc, Mộ Dung Dị.

Lúc này, Sở Lạc Lạc mới biết được thì ra một tay đao pháp tuyệt thế của Mộ Dung Liên là do Mộ Dung Dị truyền dạy.

"Người đâu, đem Trương thị ra ngoài, giam vào lãnh cung, sẽ trị tội sau." Trong thanh âm của Mộ Dung Dị mang theo một chút âm ngoan.

Người phụ nữ ác độc kia đã sử dụng Thiêu Hồn Chú để hại chết người mà ông yêu nhất, ông tuyệt đối sẽ không để bà ta chết dễ dàng như vậy.

"Huynh muội Sở thị, hiện nay hung phạm đã quy án, chân tướng rõ ràng, trăm khôi phục thân phận cho các người, nhưng mà..." Mộ Dung Dị có chút do dự, Thiên Kỳ Quốc chưa bao giờ xuất hiện nữ vương gia, nhưng mà cô nương này mới là người thừa kế của Tường Phượng, nên làm như thế nào đây.

Sở Hiên và Sở Lạc Lạc sững sốt, bọn họ cũng hiểu được do dự của Hoàng đế.

Sở Lạc Lạc bước lên phía trước, nói: "Hoàng Thượng, thật ra ca ca của thần mới là người thừa kế của Tường Phượng."

"Vây, còn nó..." Mộ Dung Dị chỉ vào U Phượng nói, mọi người ở đây đều thấy rõ ràng kia là ma thú mà Sở Lạc Lạc đã triệu hồi ra.

"Cái này..." Sở Lạc Lạc nháy mắt với U Phượng, ý bảo nó nên trở về.

Ngay lập tức, thân thể to lớn của U Phượng biến mất trước mắt bao nhiêu người, ai cũng không chú ý tới một con chim nhỏ bay qua giữa không trung, đậu ở nơi cao nhất của cung điện, vẫn quan sát mọi việc như trước. DIENdanLeQ.uy.don

U Phượng biến mất dường như chiến cho áp lực trong lòng mọi người giảm bớt không ít.

Nhưng lại thấy cô nương kia nắm Tường Phượng trong lòng bàn tay, bỗng nhiên trong tay nàng bỗng dấy lên hỏa diễm nóng rực, cái nhẫn Tường Phượng kia bị đốt cháy ngay giữa không trung.

Dưới ngọn lửa nóng rực như vậy, chiếc nhẫn cũng bị vặn vẹo rồi dần dần nóng chảy.

"Lạc Lạc..." Sở Hiên chấn động, hô.

Cô nương đang khống chế ngọn lửa thần nhiên cười nói: "Trên đời này đã không còn Tường Phượng nữa, ca ca, người chính là người thừa kế thích hợp nhất của Sở gia."

Nhưng mà một khắc khi Tường Phượng hoàn toàn tan hết thì một hình chiếu khiến người ta bất ngờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó là một cô gái xinh đẹp thân mặc hồng y, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp quảng trường rộng rãi.

"Hậu nhân của ta, ngày này rốt cục cũng đến rồi."

"Chiếc nhẫn Tường Phượng này là do ta tạo ra để phòng ngừa người trong gia tộc vì tranh giành địa vị và quyền thế mà tàn sát nhau. Nhưng mà ta biết, chỉ cần là nơi có người thì sẽ có chiến tranh..."

"Hôm nay, các người rốt cục cũng hiểu được dụng tâm của ta, lĩnh ngộ được ý nghĩa mà Tường Phượng lưu lại cho các người."

"Chỉ có nhường nhịn và bao dung mới có thể khiến cho gia tộc đời đời phồn vinh..."

Thân ảnh của nàng dần trở nên mơ hồ như thanh âm của nàng vẫn vô cùng rõ ràng, quanh quẩn giữa bầu trời đêm.

Sở Lạc Lạc biết nàng chính là thánh thú U Phượng đã tiến giai mấy trăm năm trước, nàng cuối cùng gả cho Sở Cuồng, cũng vì ông mà dưỡng dục con cháu. Trong thần thể của Sở Lạc Lạc và Sở Hiên đều có huyết thống của bộ tộc U Phượng nhưng chỉ là niên đại cách nhau qua xa, huyết thống kia đã trở nên rất mong manh. DIENdanLeQ.uy.don

Không ai biết Tường Phượng lại chính là do nàng tạo ra, mục đích của nàng chỉ vì để cho hậu nhân không cần tranh đấu vì quyền lợi, cho đến một ngày có đời sau thực sự lĩnh ngộ được ý nghĩa thực sự của chiếc nhẫn này xuất hiện. Một đoạn hình ảnh này, chắc hẳn là tâm nguyện trước khi chết của nàng.

Cái này, xem như là mèo mù vớ được cá rán sao?

Sở Lạc Lạc chỉ nghĩ rằng nàng lừa giải thích cho nên hủy chiếc nhẫn này đi thế là xong, không ngờ lại có thể được tổ tiên đồng tình.

Nhưng mà nếu như không còn Tường Phượng thì từ nay về sau sẽ không còn cái gì gọi là bằng chứng của gia chủ nữa, về sau, gia chủ của Sở gia phải do người Sở gia quyết định.

Sở Hiên nhìn bóng dáng dần biến mất kia, trong lòng suy nghĩ rất nhiều, hần nghiêng đầu nhìn về mặt hàm chứa ý cười của Sở Lạc Lạc, một giọt nước mắt từ khóe mắt của hần rơi xuống. Cừu hận của hần, tình cảm của hần, đều hàm chứa trong một giọt lệ này.

Sau đó, hần nở nụ cười sáng lạn với muội muội.

Thiếu niên Sở Hiên trong một khắc này đã lĩnh ngộ được ý nghĩa cuộc đời này của hần, cũng hiểu được trách nhiệm hần phải gánh vác trên vai.

--

Ba ngày sau, trong Sở Vương phủ.

Sở Lạc Lạc cảm thấy vô cùng buồn chán, ba ngày này đối với nàng giống như đã qua ba năm, mỗi ngày đều bị người khác nhìn chăm chăm, còn phải mặc quần áo rườm rà. Cung trang ngày đó mặc lúc tiến cung đã đủ tra tấn người khác, vốn tưởng rằng sau khi mọi chuyện kết thúc thì có thể giải thoát rồi, nào ngờ sau khi vào Vương phủ vẫn còn phải mặc như vậy.

Nhưng mà Sở Hiên đúng là người sinh ra để làm Vương gia, vốn dĩ trong phủ không thiếu những người tận trung với Sở Hàn, tuy rằng hiện nay Sở Hàn đã chết, Sở Hiên phụng mệnh Hoàng thượng, thừa kế vương vị nhưng trong tộc vẫn còn không ít người không phục.

Nhưng mà, sau khi bọn họ gặp được Sở Hiên thì những ý nghĩ không hài lòng kia lập tức biến mất. Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, Sở Hiên dùng thủ đoạn như lời đình khiến những người trong Vương phủ tâm phục khẩu phục.

Ngày hôm nay, trong Sở Vương phủ vô cùng náo nhiệt bởi vì Hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc đã ban ra hai đạo thánh chỉ đến Sở Vương phủ.

Ba ngày này quả thực là khiến người dân của Thiên Kỳ Quốc vô cùng rung động.

Đầu tiên, vị Đại hoàng tử Mộ Dung Du nổi danh hiền đức lại có ý định giết hại Hoàng đế, mưu đồ đoạt vị. Hoàng hậu bị phát hiện là hung thủ đã hại chết mẹ đẻ của Tam hoàng tử. Sở Vương gia Sở Hàn giết hại đệ đệ ruột cướp đoạt vương vị mà hai người con một trai một gái lưu lạc bên ngoài của Sở Huyền không chỉ báo thù cho cha mà còn giúp Hoàng đế thu phục loạn thần tặc tử.

Đạo thánh chỉ đầu tiên, Sở Hiên chính thức xưng vương.

Đạo thánh chỉ thứ hai, Sở Lạc Lạc có công cứu giá, được phong làm Phượng Lạc quận chúa.

Dường như mọi vinh quang mà Sở Cuồng có được vào trăm năm trước dường như trong một ngày này đều trở về với Sở Vương phủ, mọi người trong phủ đều thấy vô cùng tự hào. DIENdanLeQ.uy.don

"Thánh chỉ đến..."

Không ai nghĩ tới, trong cùng một ngày, Hoàng đế lại ban ra ba đạo thánh chỉ đến Sở Vương phủ.

Khi tuyên thánh chỉ, những người ở đây đều cảm thấy đây là vinh dự cao nhất nhưng mà người nhận được thánh chỉ lại chỉ có thể nhàm chán đến phát sầu ở trong vương phủ.

Sở Hiên thay muội muội tiếp nhận thánh chỉ cũng có vẻ mặt buồn rầu.

Đạo thánh chỉ này chính là thánh chỉ tứ hôn của Hoàng đế, Phượng Lạc quận chúa gả cho Thái tử Mộ Dung Liên của Thiên Kỳ Quốc.

"Cái gì! Cái lão già gian xảo đó!" Đường sự đầu tiên của thánh chỉ là Sở Lạc Lạc, nàng vỗ mạnh tay xuống bàn, lời nói ra làm chấn kinh những người ở đây.

May mắn, người ở đây chỉ có Sở Hiên và một con chim nhỏ.

Nếu Sở Hiên là Hoàng đế, đối với một cô gái có năng lực triệu hồi thần binh và thần thú, tất nhiên phải đề phòng, biện pháp tốt nhất chính là biến nàng trở thành người mà mình có thể khống chế được.

Đương nhiên, dưới sự giải thích của Sở Lạc Lạc, hắn cũng biết rằng đó không phải thần binh mà U Phượng cũng là con chim nhỏ đang đứng trên đầu vai của Sở Lạc Lạc. Vào một khắc đó, hắn cũng đoán được nam nhân mặc y phục màu trần bì đã cứu mạng hắn ngày đó đúng là U Phượng.

Về phần tại sao U Phượng lại ở bên người Sở Lạc Lạc và tại sao Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang lại tặng một quân đội như vậy cho Sở Lạc Lạc, chuyện này khẳng định là có rất nhiều nghi vấn, Lạc Lạc khẳng định là có rất nhiều bí mật nhưng Sở Hiên cũng biết rõ, có một số chuyện không cần tìm hiểu kỹ có lẽ sẽ tốt hơn.

"Vậy hiện tại nên làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm gì nữa? Đương nhiên là trốn a!" Sở Lạc Lạc nói một cách đương nhiên, nàng không dám đắc tội với Mộ Dung Di, huống hồ Sở Hiên còn phải làm Vương gia ở Thiên Kỳ Quốc nữa.

Mà một đường sự khác của thánh chỉ lúc này đang đứng ở trước mặt Hoàng đế Mộ Dung Di.

"Phụ hoàng, sao người có thể không thương lượng với con mà đã ban ra đạo thánh chỉ kia?" Mộ Dung Liên nói nhưng trên mặt lại không có một chút vẻ tức giận nào.

Mộ Dung Dị ngừng động tác chơi đùa với chim hoàng yến của mình, nói: "Con không hài lòng?"

"Nàng sẽ không đồng ý."

"Sao con biết? Sau này khi con đăng cơ, nàng sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất của Thiên Kỳ Quốc."

"Đối với nàng mà nói, hoàng cung này cũng chỉ như một cái lồng chim hoa lệ, mà nàng lại không phải là chim hoàng yến."

Lúc này Mộ Dung Dị mới quay đầu lại, nhìn đứa con mà mình yêu thương nhất, nói: "Vậy còn con thì sao? Con không thích nàng?"

Mộ Dung Liên cười, nụ cười giống như một đóa bạch liên nở rộ trên tuyết trắng, nói: "Thích! Nhưng không phải loại thích như phụ thân đối với mẫu thân." DIENDanLeQ.uy.don

Hắn không gọi Mộ Dung Dị là phụ hoàng mà chỉ gọi phụ thân mẫu thân giống như họ chỉ là một đôi vợ chồng bình thường.

Mộ Dung Dị trầm ngâm một trận, nói: "Một khi đã như vậy, ta sẽ thu hồi thánh chỉ kia."

Mộ Dung Liên nhìn ra ngoài cung, phương hướng của Sở Vương phủ.

"Lúc này, chỉ sợ nàng đã sớm bỏ đi rồi!"

--

Mộ Dung Liên đoán không sai, lúc này Sở Lạc Lạc đã đi đến ngoại thành, người tiến nàng rời đi vẫn là ca ca của nàng, hiện nay đã là Sở Vương gia, Sở Hiên.

Mặc một thân nam trang trên người Sở Lạc Lạc cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này, một trận tiếng vó ngựa truyền tới, một thiếu niên mặc hồng y cười trên một con tuần mã đỏ sẫm đang chạy về phía của nàng.

Người kia, đương nhiên chính là Đông Phương Ngạo.

Sau khi Mộ Dung Du chết đi thì người nhà Đông Phương gia bị hãm hại mà phải vào tù đã được thả ra.

Sau khi tra hỏi dư đảng của Mộ Dung Du thì bọn họ đã tìm được Mạc Tuyết.

Mạc Tuyết dưới tay của Triệu Tử Kính đã chịu vô số tủ nhục, khi bọn họ cứu được nàng ra thì y phục của nàng đã không đủ che thân, trên làn da tuyết trắng hiện rõ những vết xanh tím. Bộ dạng kia, người thông minh vừa nhìn đã biết là xảy ra chuyện gì.

Nhưng là, cho dù như vậy nàng cũng không hề lộ ra nửa câu về Công Kích Tinh Thần, nếu không, chỉ sợ đêm đó thời điểm Sở Lạc Lạc chiến đấu với Âm Ảnh sẽ không thể dễ dàng đắc thủ như vậy.

Khi Mạc Tuyết thấy được đoàn người bọn họ, nước mắt không ngừng tuôn rơi nhưng nàng lại nở nụ cười giống như được giải thoát: "Đông Phương ca ca, ta biết huynh nhất định sẽ trở về cứu ta."

Sở Lạc Lạc nhìn thấy cảnh đó cũng cảm thấy chua xót, Mạc Tuyết điều ngoa bốc đồng kia đã lộ xác rồi, nhưng mà nàng lại phải trả cái giá thê thảm như vậy.

"A... Đây không phải là Thái tử phi của Thiên Kỳ Quốc sao?" Đông Phương Ngạo nhướn mi, giả bộ giận mình nói: "Tại sao không ở trong phủ đợi gả mà lại chạy đến ngoại thành vậy?"

"Đông Phương Ngạo!" Sở Lạc Lạc nghe vậy cũng giả vờ giận dữ nói.

"Ha ha ha... Lạc Lạc, cho dù phải đi cũng không thể không từ mà biệt chứ!" Đông Phương Ngạo thu hồi giọng điệu vui đùa, nghiêm túc nói.

"Làm hại bệnh nhân như ta phải chạy vội đến đây, bây giờ miệng vết thương còn thấy đau đó."

Sở Lạc Lạc cũng nhúu mày trả lời: "Nếu không, để ta giúp người trị liệu?"

Đông Phương Ngạo vội vàng xua tay, miệng vết thương trên người hẳn khó khăn lắm mới kết vảy, hẳn cũng không muốn vết thương càng nặng thêm.

Bỗng nhiên hắn thở dài một hơi nói: "Hiện tại ta mới hiểu được câu nói của lão nhân kia, quả nhiên là thế sự vô thường!"

Sau khi Đông Phương gia trải qua một kiếp nạn này, Đông Phương Ngạo đã trưởng thành hơn rất nhiều. DIENdanLeQ.uy.don

Tuy rằng mọi người trong Đông Phương gia đã được ra khỏi ngục nhưng công việc làm ăn của Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc cũng bị tổn thất không nhỏ. Hơn nữa gia chủ hiện nay của Đông Phương gia cũng chính là phụ thân của Đông Phương Ngạo do lúc trước lao lực quá độ cuối cùng cũng ngã quỵ.

Nhìn gương mặt tiều tụy vì bị bệnh của phụ thân, Đông Phương Ngạo mới phát hiện ra phụ thân đã hơn bốn mươi tuổi, mái tóc đã điểm vài sợi

bạc. Là thiếu chủ của Đông Phương gia, thiếu niên Đông Phương Ngạo bắt buộc phải trưởng thành trong một đêm.

Thiếu niên hăng hái tùy hứng kia trong một đêm đó đã đưa ra lựa chọn lớn nhất trong cuộc đời của hắn.

"Lạc Lạc, nếu như người gặp được Lệ Vô Ngân, thay ta nói với hắn một tiếng thực xin lỗi." Đông Phương Ngạo nói.

Không biết Lệ Vô Ngân đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà, lúc này hắn không thể bỏ đi.

"Được, tạm thời ta còn chưa nghe được tin tức gì của bộ tộc vu yêu nhưng mà, ta nghĩ khẳng định là ta sẽ gặp lại hắn." Sở Lạc Lạc nói.

Đông Phương Ngạo không nói gì nữa, hắn khẽ nhếch khóe miệng nhưng bên trong nụ cười vốn phóng khoáng lại mang thêm vài phần chua xót.

"Ca ca, huynh trở về đi!" Sở Lạc Lạc nhìn Sở Hiên nói: "Cũng không biết cái lão già kia có thể làm khó huynh hay không."

Nghĩ vậy, Sở Lạc Lạc hơi nhíu mày.

Sở Hiên cười khẽ, nàng lại dám gọi Hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc như vậy, nếu như Mộ Dung Dị biết, khẳng định sẽ hối hận vì đã hạ thánh chỉ kia.

"Yên tâm đi, thời điểm khó khăn nhất đã qua rồi." Sở Hiên nhẹ nhàng nói ra một câu, chỉ có Sở Lạc Lạc hiểu hết ý nghĩa của những lời này.

Không muốn đối mặt với một khắc chia ly này, Sở Lạc Lạc kéo dây cương làm cho ngựa quay đầu lại, đưa lưng về phía hai người.

Sở Hiên nhìn bóng dáng của muội muội, những chuyện cũ lại thoáng hiện lên trong đầu của hắn, không biết tại sao hốc mắt của hắn có chút ươn

ướt, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Lạc Lạc, cho dù đã xảy ra chuyện gì thì muội vĩnh viễn là muội muội của ta. Nếu như có một ngày, không muốn tiếp tục cuộc sống phiêu bạt nữa thì nhớ kĩ, ca ca vĩnh viễn ở đây, đợi muội trở về!"

Lời nói của Sở Hiên làm cho Sở Lạc Lạc giật mình. Mà cũng đúng, Sở Hiên thông minh như vậy, sớm đã nhìn ra một chút dấu hiệu.

Bao gồm cả khối thân thể này, sớm đã được thay một linh hồn khác!

Sở Lạc Lạc không quay đầu lại, nàng vung roi da, dùng sức đánh lên lưng ngựa. Con ngựa bị đau hí dài một tiếng rồi mắt đầu phi nhanh khiến cho cát bụi mù mịt. DIENdanLeQ.uy.don

Trong gió truyền đến thanh âm của nàng: "Đông Phương Ngạo, ca ca, bảo trọng!"

Dưới ánh mắt của Sở Hiên và Đông Phương Ngạo, cô gái một thân áo đen cười trên một con tuấn mã đen tuyền càng ngày càng xa dần.

Cho đến khi bóng dáng của nàng chỉ còn là một điểm đen, Đông Phương Ngạo bỗng nhiên hô to một tiếng: "Bảo trọng..."

Tình ý tràn đầy được phát tiết ra trong tiếng hét kia, hắn nắm chặt dây cương, nếu không làm như vậy, hắn sợ một giây sau hắn sẽ nhìn không được mà đi theo nàng.

Khi bóng dáng kia biến mất khỏi tầm nhìn, Sở Hiên đột nhiên quay đầu ngựa lại, không để ý đến Đông Phương Ngạo còn đang ngây ngô nhìn theo, Sở Hiên phi nhanh về thành.

Hắn lo rằng nếu tiếp tục nhìn theo thì hắn sẽ không nhìn được mà rơi lệ. Tối hôm đó, khi giọt nước mắt nóng hổi kia rơi xuống thì hắn đã thề kiếp này sẽ không rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Sở Lạc Lạc một thân nam trang phi ngựa chạy như bay giống như làm vậy có thể khiến những khổ sở và lưu luyến trong lòng nàng bay đi.

Mà, một bóng dáng màu trắng, cười một con tuần mã màu trắng lẳng lặng đứng ở phía trước, người kia tóc bạc mắt bạc, khóe môi khẽ nhếch tạo nên một nụ cười thản nhiên.

Con chim nhỏ đang bay bên cạnh nàng bỗng nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Sở Lạc Lạc nhìn thấy người này có chút kinh ngạc, nàng muốn hỏi hẵn: Vì sao người lại ở đây?

Nhưng mà tâm niệm vừa động, nàng cũng nở nụ cười, nụ cười vui vẻ như vậy, tiêu sái như vậy."

"Tiêu Nhiên, chúng ta chạy đua đi!"

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy cũng cười to một tiếng, trong tiếng cười mang theo một chút hào hùng.

"Được! Nơi nào sẽ là đích?"

Sở Lạc Lạc nói: "Trên đời này làm gì có đích đến? Một mỗi thì sẽ dừng lại nghỉ một chút!"

"Trên đời này làm gì có đích đến?" Lãnh Tiêu Nhiên bỗng nhiên than nhẹ, không biết đang nghĩ gì.

Bỗng nhiên, roi da trong tay hẵn vung lên, tuần mã hí vang một tiếng phóng đi như bay!

"Này, Lãnh Tiêu Nhiên! Tên gian trá này! Dám xuất phát trước!" Sở Lạc Lạc bất mãn hô ho, cũng vung roi da, phấn khởi tiến lên.

Lãnh Tiêu Nhiên quay đầu, gió lớn thổi tung mái tóc trắng của hắn nhưng một đôi mắt bạc lại vô cùng chói mắt.

"Aizz, ta có chạy trốn nhanh hơn nữa cũng không nhanh được như ngươi." Lãnh Tiêu Nhiên cười nói.

Chỉ còn cách khoảng sáu con ngựa nhưng làm thế nào cũng không thể đuổi kịp tên kia, Sở Lạc Lạc nói: "Nói bậy! Ta chạy trốn khi nào?"

"Tối hôm đó ở Vân Quy thành ta gặp được một pháp sư che mặt, thời điểm chạy trốn, dưới chân còn sinh ra gió đó!"

Sở Lạc Lạc sửng sốt, nàng cũng không quên tối hôm hôm đó nàng phải dùng đến ma pháp hệ phong để gia tăng tốc độ bay mới có thể thoát ra từ trong tay của Lãnh Tiêu Nhiên. Nhưng mà sau đó Lãnh Tiêu Nhiên lại lợi dụng Sở Hiệ bắt nàng phải trở lại.

"Đáng giận! Người không nhắc đến chuyện kia ta còn quên không tính sổ với ngươi."

Lãnh Tiêu Nhiên cười ha ha nói: "Chờ người đuổi được ta rồi nói sau!"

Dưới ánh hoàng hôn, hai bóng dáng một đen một trắng truy đuổi nhau, chạy như bay...

Mọi chuyện hồng trần, đều bay theo gió....

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78: Tin Tức Của Mộng Cơ.

Sau khi rời khỏi kinh thành của Thiên Kỳ Quốc, đám người Sở Lạc Lạc vội vã phi ngựa nên rất nhanh đã đến một thành lớn khác của Thiên Kỳ Quốc.

Kiến Phong Thành này là một trung tâm mua bán lớn nhất ở Thiên Kỳ Quốc, việc giao lưu buôn bán với hai quốc gia còn lại cũng diễn ra ở đây, ở trong thành còn có thể nhìn thấy đủ loại người. Ba người Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng lúc này đang ở trong một quán trà ở Kiến Phong Thành.

"Vẫn không có tin tức gì sao?" Sở Lạc Lạc cải nam trang, vừa uống trà vừa hỏi.

Lãnh Tiêu Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Vẫn chưa có."

Việc Sở Lạc Lạc bảo Lãnh Tiêu Nhiên đi thăm dò là chuyện của bộ tộc vu yêu. Từ cái đêm mà Lệ Vô Ngân vội vã bỏ đi cùng tộc nhân đến nay đã bảy ngày, nhìn vào thần sắc của bọn hắn thì nhất định đã có chuyện gì rất khẩn cấp.

Nhưng mà kể từ khi ba quốc gia hợp lực đuổi bộ tộc vu yêu đến sơn mạch ma thú xong thì không có người nào phát hiện được tung tích của bọn họ nữa. Hơn nữa tuy rằng Giáng Vân Lôu chuyên môn điều tra tin tức nhưng bộ tộc vu yêu đã sớm bị người đời quên lãng, căn bản không thể điều tra ra được tin tức gì.

Bữa cơm này Sở Lạc Lạc coi như được ăn một cách nhàn nhã bởi vì dưới sự yêu cầu mãnh liệt của nàng thì U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên đều búi tóc lên cao, cũng mặc một bộ áo choàng, chỉ cúi đầu uống trà cũng không khiến cho người khác chú ý.

Ngược lại, trong quán trà có mấy người mặc y phục đen vô cùng gây chú ý bởi vì trên ống tay áo của bọn họ có thêu hoa văn hình tia chớp. Vài này người này đúng là thành viên của dòng binh đoàn lớn nhất Thánh Vân đại lục, Bạo Phong. DiendanLe3quy6do8n

"Nghe nói, nhiệm vụ lần này có liên quan đến một mỹ nhân." Một người trong số đó nói.

"Mỹ nhân? Gần đây mỹ nhân được nhắc đến nhiều nhất hẳn là Phượng Lạc quận chúa của Thiên Kỳ Quốc đi."

Nghe thấy thế đám người Sở Lạc Lạc cũng chú ý đến, dù sao nàng cũng là đối tượng mà mọi người đang bàn luận. Nàng cũng thật hiếu kỳ từ sau khi nàng đào hôn xong đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà Kiến Phong Thành này thoát nhìn thật yên ổn hơn nữa Lãnh Tiêu Nhiên cũng không thu được tin tức gì nói rằng Hoàng đế Thiên Kỳ Quốc nổi giận muốn bắt nàng về, nếu không ba người bọn họ sẽ không thể nhàn nhã ở trong lãnh thổ của Thiên Kỳ Quốc uống trà tán gẫu. Sở Lạc Lạc chỉ cho là Mộ Dung Liên hoặc là Sở Hiên đã thuyết phục Mộ Dung Dị.

"Nghe nói mẫu thân của Phượng Lạc quận chúa là đệ nhất mỹ nhân của Phong Vũ Quốc."

"Đúng vậy, cũng không biết là dung mạo nàng ấy khuynh quốc khuynh thành như thế nào mà có thể khiến cho Thái tử của Thiên Kỳ Quốc vừa gặp đã yêu."

Sở Lạc Lạc nghe đến đó, động tác uống trà ngừng lại một chút, những lời đồn đại này không biết đã thêm bao nhiêu phỏng đoán.

"Các người đã biết chuyện Hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc tứ hôn chưa?"

"Đương nhiên là biết, Phượng Lạc quận chúa cũng thật là một người đặc biệt nha! Cứu nhiên ngay cả vị trí Thái tử phi cũng không cần, còn bỏ trốn nhưng mà Thái tử cũng không có trách tội nàng, còn nói là muốn cho nàng sống cuộc sống nàng muốn."

"Hắc hắc, thật ra Phượng Lạc quận chúa đào hôn là có nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì?"

Người kia thấp giọng nói với đồng đội: "Nghe nói nàng có tư tình với gia chủ của Lãnh gia, hai người ước hẹn bỏ trốn."

"Khụ ... Khụ..." Sở Lạc Lạc bị sắc nước trà, ho khan vài tiếng, mắt đẹp trừng mắt với Lãnh Tiêu Nhiên.

Sau khi Lãnh Tiêu Nhiên nghe được luôn luôn cười trộm, lúc này hắn nhận được ánh mắt của Sở Lạc Lạc tất nhiên là hiểu được suy nghĩ của Sở Lạc Lạc nhưng mà những tin tức nhỏ nhặt như vậy thực sự không phải là do hắn truyền ra.

Vì thế Lãnh Tiêu Nhiên nhún nhún vai đáp lại cho Sở Lạc Lạc một ánh mắt vô tội nhưng mà ngay cả U Phượng ở một bên cũng không tin tưởng, ánh mắt nhìn hắn ẩn chứa chút khinh bỉ.

Mà một người trong đám người ở bên kia lại mở miệng nói: "Tin tức của người đã cũ rồi, ta nghe được một tin mới nhất."

"Nha? Tin tức gì?"

"Ai nha, người bỏ trốn với Phượng Lạc quận chúa hẳn là thiếu gia của Đông Phương gia, hai người bọn họ cùng học ở Thánh Vân học viện, hẳn đã nhờ gia chủ của Lãnh gia đưa Phượng Lạc quận chúa đi chờ sóng gió qua đi..."

Những lời này khiến cả ba người đều ngây ngốc, trí tưởng tượng của những người này thực là phong phú.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên lại liếc mắt nhìn Sở Lạc Lạc ý nói, thấy chưa, ta đã nói rồi, chuyện này không có quan hệ gì với ta.

Nhưng mà lúc này Sở Lạc Lạc đã thiếu chút nữa bị tức đến hộc máu. Nàng đang tự thôi miên chính mình: Phượng Lạc quận chúa cái gì, tất cả đều không liên quan đến mình, mình chỉ là Sở Lạc Lạc mà thôi." DiendanLe3quy6do8n

Nếu không có chuyện gì thú vị thì ba người đang chuẩn bị tính tiền rồi đi.

"Các người đã nói lạc sang chuyện khác rồi. Mỹ nhân mà ta nói không phải là vị Phượng Lạc quận chúa nổi danh kia mà là vị mỹ nhân trong truyền thuyết kia."

"Mỹ nhân trong truyền thuyết? Chẳng lẽ là Mộng Cơ?"

"Đúng vậy, là Mộng Cơ, là vị mỹ nhân vĩnh viễn không già đi trong truyền thuyết kia!"

Mộng Cơ?!

Đám người Sở Lạc Lạc nhìn nhau, không ngờ bọn họ lại có thể nghe được tin tức của Mộng Cơ ở trong một quán trà nhỏ như thế này từ miệng của người trong dòng binh đoàn Bạo Phong.

Mộng Cơ là người mà Vân Khuynh muốn tìm, Sở Lạc Lạc vừa nghe thấy liền lập tức chú ý. Mà U Phương Và Lãnh Tiêu Nhiên tuy không biết quan hệ của Sở Lạc Lạc và Phong Thanh Vân nhưng mà Phong Thanh Vân là người đã cứu Lạc Lạc, bọn họ vẫn cảm thấy đã nợ hân một phần nhân tình cho nên khi nghe được tin tức về người mà Phong Thanh Vân muốn tìm thì bọn họ cũng nghe một cách cẩn thận.

Nhưng mà người của dong binh đoàn Bạo Phong cũng không tiếp tục nó về đề tài này, tiếp tục uống trà một lúc sau đó rời đi.

Những người kiếm sống từ máu thịt như những người này lại không tìm đến quán rượu mà lại đến quán trà, như vậy chứng tỏ là bọn họ đã nhận được một nhiệm vụ rất quan trọng.

"Lạc Lạc, thế nào?" U Phương hỏi.

Sở Lạc Lạc không chút do dự đáp: "Đương nhiên là đuổi theo."

"Có cần trà trộn vào trong đám người đó không?" Lãnh Tiêu Nhiên hỏi.

"Người có cách trà trộn vào sao?"

"Dong binh đoàn Bạo Phong là dong binh đoàn lớn nhất Thánh Vân đại lục, tuy rằng rất lớn mạnh, số lượng thành viên đạt tới mấy nghìn người, cũng vì thế nên có không ít lỗ hổng khi quản lí. Chỉ cần tìm ba bộ quần áo và làm đúng ám hiệu của bọn họ là được." Lãnh Tiêu Nhiên tràn đầy tin tưởng nói.

Quả nhiên không tới một ngày, Lãnh Tiêu Nhiên có được ba bộ quần áo và tờ giấy có ghi ám hiệu. Ba người nhớ kĩ từ từ một rồi thay quần áo. Màu tóc của U Phương và Lãnh Tiêu Nhiên rất gây chú ý cho nên đã được cải trang, biến thành màu đen giống Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc cẩn thận đánh giá hai người, nói: "Không được! Hai người các người vẫn rất gây chú ý."

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng thầm nghĩ: Chính người cũng rất gây chú ý mà.

"Nếu không thì đeo mặt nạ da người đi?"

Nhưng mà đề nghị của Sở Lạc Lạc không được hai người kia đồng ý, những cái mặt nạ da người đó nhìn qua thực sự là có chút ghê tởm.

Thấy hai người đều liều chết cũng không đồng ý, Sở Lạc Lạc nhớ tới một loại thuốc nước mà mình từng dùng, thoát nhìn trong có vẻ bệnh tật khiến cho người ta cũng không muốn nhìn mặt nàng nhiều.
DiendanLe3quy6do8n

Vì vậy lúc này Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng mới vui vẻ để cho Sở Lạc Lạc bôi loạn xạ lên mặt mình.

Nhìn hai nam nhân tuấn mỹ dưới tác dụng của thuốc nước đã trở nên kém cỏi không ít, lúc này Sở Lạc Lạc mới nở nụ cười hài lòng.

Nhưng mà, giây tiếp theo nàng cười không nổi.

Thì ra là Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng dùng thuốc nước còn thừa một người hướng về phía má phải, một người hướng về phía má trái của nàng, bôi loạn.

"Này! Tại sao ta cũng phải bôi?" Sở Lạc Lạc hô to, bộ dạng của nàng cũng không yêu nghiệt như bọn họ.

Lãnh Tiêu Nhiên không hề dừng động tác trên tay, cười mỉa hoặc nhìn nàng nói: "Người thử nói xem, Phượng Lạc quận chúa khuynh quốc khuynh thành?"

Bàn tay to của U Phượng vuôi ve trên gương mặt của nàng, trong con người là một mảnh ôn nhu, nói tiếp: "Đúng vậy đúng vậy, nếu như vị người ta xem là Mộng Cơ mà bắt đi, vậy thì nguy rồi."

"Các người...."

Hai người đồng tâm hiệp lực khiến cho Sở Lạc Lạc không khỏi chán nản, hừ! Nhưng mà ngẫm lại nàng cũng không có tổn thất gì, bơi thì bơi đi!

Ba người nhờ có ám hiệu đương nhiên là thành công trà trộn vào bên trong đội ngũ của dong binh đoàn Bạo Phong. Tuy rằng bộ dạng bọn họ có chút lạ mắt nhưng mà người của dong binh đoàn Bạo Phong trải rộng khắp Thánh Vân đại lục cho dù lạ mắt cũng không có gì kì lạ.

Huống chi, ba người bọn họ nói với một số người đến bắt chuyện là phần lớn thời gian bọn họ đều ở bình nguyên Hồng Hoang, cũng nói một số chuyện gần đây đã xảy ra ở bình nguyên Hồng Hoang khiến cho mọi người không nghi ngờ gì nữa. Thậm chí có người nghe thấy bọn họ gặp phải quân đoàn khô lâu của Ma giới ở bộ tộc Mạc Lạp còn có thể mở một đường máu để thoát ra tiến vào Thiên Kỳ Quốc còn vô cùng bội phục ba người .

"Aizz... Đừng nói tới bình nguyên Hồng Hoang, ngay cả Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc cũng sắp đại loạn rồi, bằng không chúng ta cũng không tới Thiên Kỳ Quốc. Tuy rằng mấy ngày trước có xảy ra chuyện Đại hoàng tử cướp ngôi nhưng mà so ra thì Thiên Kỳ Quốc vẫn có vẻ tương đối yên ổn." Một nam nhân khôi ngô khoảng ba mươi tuổi nói, hẳn là một Cao cấp kiếm sư, dẫn dắt một phân đội nhỏ.

"Phong Vũ Quốc và Minh Nguyệt Quốc xảy ra chuyện gì vậy?" Thực ra Sở Lạc Lạc cũng không quan tâm gì đến hai quốc gia này, chẳng qua là gợi chuyện để nói thôi.

"Người trẻ tuổi, người hẳn là không biết đi, hai quốc gia này, chỉ sợ sắp đánh nhau rồi."

"Là vì chuyện của Lam Tử Lượng và Bạch Tử Lâm sao?" Sở Lạc Lạc hỏi.

Hai người này đánh nhau ở Thánh Vân học viện còn ra tay quá nặng, thực ra bên trong cũng liên quan đến Sở Lạc Lạc. Nếu không phải nàng sử dụng Công kích tinh thần với một người, khiến cho hấn phát cuồng thì hai người này cũng không nhất định sẽ động tay động chân với nhau.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy Sở Lạc Lạc khẽ nhú mày, nàng không phải loại người sẽ quan tâm đến những việc như thế này nhưng lại có thể nhớ rõ tên của hai tên học viên quý tộc kia, thực có chút kì quái.

Vì thế, trước khi người kia trả lời hấn đã giành trước nói: "Tình thế hiện nay cũng không phải một sớm một chiều là có thể tạo thành. Mâu thuẫn của hai quốc gia này đã tồn tại rất lâu rồi, chuyện của Lam Tử Lượng và Bạch Tử Lâm chỉ là ngòi nổ mà thôi, cho dù không có chuyện này thì kết quả cũng giống nhau."

"Vị huynh đệ này phân tích không sai!" Người kia đồng ý nói: "Nhưng mà nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm a, nghe nói đã có năm dong binh đoàn đã thất bại rồi nên khách hàng mới tìm đến Bạo Phong của chúng ta. Ba người các người còn trẻ, nếu không phải là cuộc sống thực khó khăn thì không nhất thiết phải tham gia nhiệm vụ lần này."

"Đại thúc, rốt cục nhiệm vụ lần này là gì? Ta chỉ nghe nói là có liên quan đến vị mỹ nhân Mộng Cơ kia."

"Đúng vậy! Tiền tài, quyền thế và mỹ nhân." Người kia thở dài một tiếng, nói: "Nói vậy là khách hàng đã có tiền tài và quyền thế, chỉ còn thiếu một mỹ nhân đi."

Ba người Sở Lạc Lạc nhìn nhau, xem ra vị Mộng Cơ này trên chợ không ít người nha!

Quả nhiên là hồng nhan họa thủy...

Quyển 4

[Chương 1: Cốc Chủ Của Đế Vương Cốc.](#)

[Chương 2: Dời Hút Máu.](#)

[Chương 3: Thuyền U Linh.](#)

[Chương 4: Ma Quỷ Dưới Nước](#)

[Chương 5: Phối Hợp Ẩn Ý! Tuyệt Sát!](#)

[Chương 6: Thác Nước Dưới Lòng Đất.](#)

[Chương 7: Sống Sót Ra Ngoài.](#)

[Chương 8: Gặp Lại Vô Ngân, Mộng Cơ Thật Giả.](#)

[Chương 9: Thần Thú Chờ Đợi Hàng Trăm Năm.](#)

[Chương 10: Sự Bảo Vệ Của Hân](#)

[Chương 11: Mai Phục Ngoài Cửa Động.](#)

[Chương 12: Yêu Như Áo Ảnh.](#)

[Chương 13: Cánh Cổng Bên Kia.](#)

[Chương 14: Gặp Cốt Long](#)

[Chương 15: Cốt Long Vô Lại.](#)

[Chương 16: Gặp Nạn](#)

[Chương 17: Đánh Bại Tất Phương, Mở Ra Cánh Cổng Thứ Hai.](#)

[Chương 18: U Phương Bị Thương, Cầm Sĩ Sĩ Tình](#)

[Chương 19: Giải Trừ Phong Ẩn](#)

[Chương 20: Hồ Hóa](#)

[Chương 21: Thân Thể Của Hân, Sự Thức Tỉnh Của Nàng.](#)

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Cốc Chủ Của Đế Vương Cốc.

Mấy ngày nay, đám người Sở Lạc Lạc đi theo người của dong binh đoàn Bạo Phong, đang đi vào sâu bên trong sơn mạch ma thú.

Lúc này đây đoàn người có tổng cộng 800 người, vào khoảng một phần tư tổng số thành viên của dong binh đoàn Bạo Phong.

Sơn mạch ma thú có một con sông tên là Âm Dạ, nó bắt nguồn từ biên giới phía tây của sơn mạch ma thú. Sở Lạc Lạc nhận thấy rằng từ khi tiến vào sơn mạch ma thú, đoàn người bọn họ vẫn đi men theo con sông này về phía thượng nguồn của nó. Nhiệm vụ lần này dường như vô cùng bí ẩn, khi chưa đến nơi thực hiện nhiệm vụ thì ngoại trừ một số thành viên bí mật lâu năm ra thì không một ai biết được địa điểm thực hiện nhiệm vụ là nơi nào.

"Được rồi! Đêm nay hạ trại nghỉ ngơi ở đây lấy lại sức, sáng mai chúng ta sẽ gặp khách hàng, bắt đầu nhiệm vụ!"

Người chỉ huy của nhiệm vụ lần này là một nam nhân có tu vi Đại Kiếm Sư tên là Hứa Nham. Gương mặt trẻ tuổi cương nghị nhưng lại chứa đầy phong sương, gian khổ. Người này bình thường không nói nhiều lắm, thời điểm hẳn im lặng, thực sự yên tĩnh giống như nham thạch.

"Thù lao lần này của chúng ta là bao nhiêu? Còn chưa công bố cho mọi người biết sao?" Trong đám người có một người lên tiếng hỏi.

Một đường đi tới đây, tuy là người đông thể mạnh nhưng vẫn có một số ma thú tìm tới, đặc biệt là trong rừng rậm có một số thực vật hoặc động vật có độc, có một số người trên đường đã bị thương nhưng bọn họ ngay cả địa

điểm thực hiện nhiệm vụ và thù lao là bao nhiêu cũng không biết mà đã liều mạng như vậy, tất nhiên là có chút không cam lòng.

Hứa Nham liếc mắt nhìn người kia một cái: "Tất cả phải chờ ngày mai mới biết được, nếu người bất mãn, có thể rời đi."

Câu trả lời như vậy khiến cho mọi người không dám hỏi han gì nữa.

Sáng hôm sau, đoàn người xuất phát từ sáng sớm, đi thẳng đến thượng nguồn của sông Âm Dạ, đến một vách núi có tên là Ma Khẩu.

Thác nước chạy thẳng trên vách núi, tung bọt trắng xóa, nhìn qua như đầu một con rồng lớn đang phát ra tiếng thét dài, đổ xuống hồ sâu ở bên dưới.

Mà trên mặt hồ rộng lớn có một chiếc thuyền chiến to lớn. Thân thuyền được tạo thành từ loại gỗ vững chắc nhất của sơn mạch ma thú, bên trên còn được bao phủ một lớp sắt mỏng, nhìn qua giống như là một con thú to lớn khoắc giáp sắt đen bóng.

"Các anh hùng của dong binh đoàn Bạo Phong, nếu như đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ lần này, ta sẽ trả cho mỗi người 3 ngàn thái kim, chỉ cần các người có thể lên thuyền được, ta sẽ lập tức giao tiền cho các người."

Một người áo trắng, ước chừng bốn mươi tuổi, trên người tỏa ra khí thế của bậc đế vương, giọng điệu uy nghiêm, không biết là người nơi nào.

Ba ngàn thái kim? Hơn nữa là mỗi người đều được?!

Lời này vừa nói ra, đám người đang đứng ở đỉnh vách núi lập tức phát ra những tiếng hoan hô.

Ba ngàn thái kim, có lẽ cả đời bọn họ cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy nhưng mà người này lại nhẹ nhàng nói ra, những tiếng hoan hô

dần ngừng lại, sau đó lại là âm thanh nghi ngờ.

Hứa Nham xua tay ý bảo mọi người yên lặng, hắn lấy ra một cuộn da dê, đây là nội dung nhiệm vụ mà Dong binh Công Hội đã đưa cho hắn, hắn nói: "Khách hàng lần này của chúng ta đúng là cốc chủ của Đế Vương Cốc, Tiêu Tuyệt!"

Đế Vương Cốc, có thể nói đây là nơi mà người của Thánh Vân đại lục đều muốn đến nhưng mà nghe nói cửa vào của Đế Vương Cốc cực kì bí ẩn hơn nữa lại có rất nhiều cạm bẫy, người có thể bước vào vô cùng ít, hơn nữa đều là có đi mà không có về.

Trong truyền thuyết, Đế Vương Cốc có tất cả những thứ mà mọi người mong muốn, cho nên có thể đi vào trong cốc đều là những cao thủ số một số hai nhưng mà người thành công vào được Đế Vương Cốc, có người lưu luyến trần bảo không đếm xuể ở đây, có người lại mê luyến mỹ nhân bên trong cốc, có người lại trầm mê bên trong những quyển sách quý ghi lại những vũ kĩ hoặc ma pháp tuyệt thế. Chưa từng có người nào có thể vượt qua những dự hoặc này, cho nên chưa từng có ai thấy có người đi ra khỏi Đế Vương Cốc.

Cốc chủ của Đế Vương Cốc, Tiêu Tuyệt, trong lòng mỗi người Thánh Vân đại lục chính là một truyền thuyết.

Nhưng mà vừa rồi Hứa Nham lại nói, người đứng ở trên thuyền kia lại chính là Tiêu Tuyệt!

Vi thế đám người đang nhốn nháo lập tức yên lặng như tờ.

"Không cần phải nghi ngờ lời nói vừa rồi của tôi, đó là thông tin mà Dong binh Công Hội đã chứng thực. Nhưng mà ta cũng muốn nhắc nhở các người, trước đó đã có 6 dong binh đoàn tiếp nhận nhiệm vụ này, mỗi dong binh đoàn đều cử 300 đến 400 người để thực hiện, trong đó có những dong binh đoàn nổi tiếng như Cự Long, Cuồng Sư, nhưng mà kết quả chỉ có

một..." Hứa Nham liếc qua đám người, dừng một chút mới nghiêm túc nói: "Toàn quân bị diệt!"

Toàn quân bị diệt, không một ai còn sống!

Đám người lại bắt đầu xôn xao, nhiệm vụ trả thù lao mỗi người ba vạn thái kim, bọn họ có thể tưởng tượng được nhiệm vụ này nguy hiểm như thế nào. Vì tài phú rất lớn này, bọn họ tiếp nhận hay là không tiếp nhận đây?!

"Lạc Lạc, chúng ta muốn tham gia sao?" U Phượng hơi nhú mi, hỏi

Vốn dĩ là nghe nói nhiệm vụ có liên quan đến Mộng Cơ, tại sao đến đây lại phải đến một nơi không biết là đâu.

"Lúc trước chúng ta nghe nói nhiệm vụ này là một nhiệm vụ tìm người, là vì một mỹ nhân tên là Mộng Cơ, cho nên mọi người mới tụ tập đến đây, nhưng mà lúc này dường như hơi khác so với tin tức của nhiệm vụ!" Lãnh Tiêu Nhiên hô.

Hứa Nham nói: "Nhiệm vụ lần này quả thật là nhiệm vụ tìm người, bởi vì khách hàng của chúng ta muốn tìm Mộng Cơ. Mà chúng ta..."

"Chỉ cần thành công bảo vệ khách hàng đến đây, về phần có tìm được Mộng Cơ hay không, không phải là phạm vi nhiệm vụ của chúng ta."

Nếu như tin tức về Mộng Cơ là thật thì bọn họ không có lí do để từ chối nhiệm vụ lần này.

Sở Lạc Lạc dẫn đầu nói: "Ta đi!"

Nói xong, nàng nhìn hai người bên cạnh, hai người đáp trả nàng một ánh mắt kiên định.

Sau đó, trước mắt bao nhiêu người, nàng thả người nhảy xuống, cực kì thoải mái đáp xuống thuyền của Tiêu Tuyệt.

Phi Hành Chú!

Phi Hành Chú cũng không có gì kì quái nhưng mà đỉnh vách núi và hồ nước bên dưới cũng cách nhau cả nghìn trượng, mà ba người này, không hề do dự đã nhảy xuống, chỉ nhìn vào phần dững khí này cũng đủ khiến cho người ta tin phục.

Huống hồ, trong lúc phi hành còn phải đối mặt với gió lớn, chỉ cần không cẩn thận một chút, rơi xuống liền tan xương nát thịt. Nhưng mà thân pháp của ba người đều rất nhanh nhẹ, nắm giữ một cách thành thạo, trong nháy mắt bọn họ đã đáp xuống thuyền.

"Tốt." Tiêu Tuyệt Vô tay nói: "Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!"

Đối với người trong truyền thuyết này, Sở Lạc Lạc không có chút hứng thú nào. Tiêu Tuyệt thoát nhìn có vẻ mới hơn 40 tuổi nhưng mà từ kiếp trước, khi nàng còn rất nhỏ thì đã nghe qua truyền thuyết về ông.

"Ta muốn hỏi Tiêu Cốc chủ một câu, người của Đế Vương Cốc luôn không liên lạc với bên ngoài, người chẳng lẽ không sợ thân phận bại lộ..."

"Ha ha ha... Ta sợ gì chứ?" Tiêu Tuyệt phát ra một tiếng cười to, tiếng cười vang khắp vách núi, một lúc sau mới dừng lại, ngay cả những người đứng trên đỉnh vách núi cũng nghe thấy thanh âm hùng hậu của ông.

"Nhiệm vụ lần này sẽ là nhiệm vụ cuối cùng mà ta phát ra, mặc kệ là thành công hay thất bại, bởi vì Tiêu Tuyệt ta sẽ cùng các người tiến vào địa phương đáng sợ không rõ kia!"

Cốc chủ Đế Vương Cốc lại đi cùng bọn họ sao?

Vị đại thúc từng nói chuyện với Sở Lạc Lạc sau khi nghe được những lời này thì cao giọng hô: "Ta đi! Nhân vật như Cốc chủ của Đế Vương Cốc còn

không bận tâm sống chết, lão già nghèo túng như ta đây còn có gì để mất chứ!"

Nói xong ông cũng nhảy từ trên vách núi xuống, thành công đáp xuống chiếc thuyền, chỉ là khi đáp xuống vì dùng lực quá mạnh cho nên có chút lão đảo, Lãnh Tiêu Nhiên đứng ở bên cạnh bèn đưa tay ra đỡ.

Ông vừa định lên tiếng cảm ơn nhưng khi ông vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy người đứng phía sau Tiêu Tuyệt thì lại kinh ngạc hô lên tên của những người cực kì nổi tiếng trong Thánh Vân đại lục.

"Đại Kiếm Sư Triển Nguyên, Ma Đạo Sĩ Lục Đan... Trời ạ!" Đại thúc kia thậm chí còn lấy tay dụi mắt, xác định mình không nhìn nhầm.

Những người đó đều là người thế hệ trước, Lãnh Tiêu Nhiên đương nhiên cũng đã nghe qua sự tích của bọn họ. Nhiều năm trước, bọn họ dường như bốc hơi khỏi Thánh Vân đại lục, không nghĩ tới bọn họ lại vào Đế Vương Cốc.

Sau khi nghe thấy tên những người nổi danh như vậy, những người trong đội ngũ đã bắt đầu tin tưởng, những dong binh đoàn trước kia chỉ dựa vào thực lực của bản thân mình, đương nhiên không thành công. Nhưng mà lần này có Tiêu Tuyệt đi cùng bọn họ, thủ hạ của ông ta toàn là những người nổi danh. Đám người bên trên bắt đầu rục rịch, đã có vài người can đảm nhảy xuống.

Nhưng mà, khi những người kia đang nhảy xuống thì người đứng ở bên cạnh Tiêu Tuyệt lại làm ra một hành động khiến cho người khác kinh ngạc, người kia đúng là Ma đạo sĩ Lục Đan.

Ông sử dụng ma pháp hệ phong thay đổi quỹ đạo rơi xuống của mọi người, có không ít người bị rơi xuống hồ, cũng có vài người may mắn hoặc là có thực lực nhất định có thể đáp xuống những chiếc thuyền khác.

Những người đứng trên vách núi nhìn thấy vậy, chất vấn: "Tại sao lại làm như vậy!"

Lục Đan hừ lạnh nói: "Bởi vì ta hoài nghi thực lực của các người, những người rơi xuống nước đều là những người bị loại, mỗi người có thể lĩnh 100 thỏi kim, so với đi chịu chết, không bằng về nhà mà dưỡng lão!"

"Không công bằng, vừa rồi bốn người kia cũng không bị ông kiểm tra."

Lục Đan trả lời: "Chỉ dựa vào dũng khí của bọn họ thì đã vượt qua kiểm tra của ta, còn các người, đều là sau khi nghe thấy tên của chúng ta thì mới nguyện ý nhận nhiệm vụ, sao có thể so sánh với nhau?"

Đại kiểm sư Triển Nguyên cười to nói: "Lão Lục, các tên ngoài lạnh trong nóng này, ông hẳn là không muốn càng nhiều người đi theo chịu chết đúng không. Aizz... Ông nhớ phải nương tay một chút, nếu không lát nữa không ai xuống được, chẳng lẽ chỉ có một con thuyền chúng ta đi vào sao?"

"Hừ! Tôi tự có chừng mực, Cốc chủ còn không lên tiếng, khi nào đến lượt ông mở miệng!"

"Ông ông ông..."

Nhìn hai lão nhân tuổi tác đã hơn trăm, trước mặt người khác lại cãi nhau như trẻ con, Sở Lạc Lạc cảm thấy buồn cười.

Vì vậy nàng không hề che dấu, thoải mái cười rộ lên.

"Tiểu tử! Người cười cái gì?" Hai người còn đang cãi nhau đồng thời hỏi.

Sở Lạc Lạc chớp mắt mấy cái, nói: "Ta cười là, khi hai người đang cãi nhau thì đã có không ít người thành công đáp xuống thuyền rồi, nếu hai người vẫn tiếp tục cãi thì cả 800 người đều xuống hết đó."

Nhưng mà những người kia đều đáp xuống những chiếc thuyền khác, trừ bốn người bọn họ ra thì không ai dám đáp xuống chiếc chiến thuyền này.

"Đáng giận!" Lục Đan nổi giận, lập tức sử dụng ma pháp hệ phong.

Cuối cùng, có 300 người bị rơi xuống nước, chỉ có 500 người nhận nhiệm vụ thành công, trong đó có một người dám đáp xuống chiếc chiến thuyền của đám người Sở Lạc Lạc, người kia đúng là người dẫn đầu đoàn người này, Hứa Nham.

Năm trăm người kia đều chia ra trên các thuyền xung quanh mà thuyền trưởng phụ trách các thuyền cũng đều là người của Đế Vương Cốc.

Ánh chiều tà của buổi hoàng hôn chiếu lên mặt nước như dát vàng.

Lúc này, những người trên thuyền đều yên lặng, xem xét mực nước, bởi vì bọn họ đều đang đợi thời gian thủy triều rút.

"Chuẩn bị!"

Hô to một tiếng, tất cả mọi người nhìn về thác nước phía trước, lúc này, trên chiếc chiến thuyền tinh xảo nhất, các pháp sư đồng thời ra tay, những ma pháp đồng loạt đánh về phía thác nước. Dòng nước xiết đang đổ xuống bỗng nhiên lại bị tách ra hai bên, để lộ một lỗ hổng có thể chứa một chiếc thuyền. Nhìn qua lỗ hổng có thể thấy một cái động lớn.

Lúc này mọi người mới sáng tỏ, thì ra phía sau thác nước lại ẩn chứa một cái động lớn, bên trong động là một đầm nước tối đen.

Nếu không phải là do thủy triều rút xuống, mực nước giảm thì sẽ không có ai phát hiện ra bí mật này.

"Xuất phát!"

Lại hô to một tiếng, thân thuyền bắt đầu chuyển động đi về phía hang động.

Thuyền trưởng vô cùng thông minh, vì lỗ hổng chỉ có thể chứa một chiếc thuyền cho nên thuyền của đám người Sở Lạc Lạc đi ở giữa 10 chiếc thuyền. Khi con thuyền cuối cùng đi vào trong động thì pháp thuật cũng mất đi hiệu lực, thác nước lại đổ xuống, bắn lên vô số bọt nước trắng xóa.

Ngoại trừ những viên dạ minh châu đang phát sáng trên thân thuyền thì xung quanh đều tối đen như mực, tiếng nước chảy vốn giống như tiếng rỗng ngâm, hiện tại ở trong lòng mọi người lại giống như tiếng hò hét của ác ma.!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Dời Hút Máu.

Khi thuyền vừa đi vào bên trong hang động tối tăm thì ngọn đèn dẫn đường trên mũi thuyền đã được thắp lên, hơn nữa bên thân thuyền cũng được khám những viên dạ minh châu cho nên miễn cưỡng có thể nhìn rõ bên trong hang động.

"Oa.." Trong đám người có người phát ra tiếng cảm thán.

Hang động dưới thác nước này quả thực khiến cho người ta phải tán thưởng. Hang động này còn lớn hơn so với tưởng tượng của mọi người, đỉnh hang rất cao, ngay cả cột buồm cao nhất cũng cách đỉnh hang vài thước. Trên đỉnh có rất nhiều cột đá vôi như những cây đình cứng rắn, thường thường nhỏ xuống những giọt nước lạnh băng.

Sở Lạc Lạc hơi liếc dòng nước không rõ nông hay sâu, dường như có thể thấy được những động vật đang bơi lội bên dưới.

"Ai... Không nghĩ tới ma khẩu lại có một cái hang động dưới thác nước như thế này, hôm nay coi như là được mở rộng tầm mắt rồi."

Sau nhiều lần nói chuyện với nhau, Sở Lạc Lạc đã biết vị đại thúc này họ Lý, tên chỉ có một chữ Cửu.

"Đúng vậy! Hang động như thế này đúng là danh xứng với thực." Hứa Nham nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Còn Tiêu Tuyệt, từ khi con thuyền đi vào hang động thì ông liền đi vào khoang thuyền. Trong khoang thuyền lại có một người khác, đó là một nữ

nhân mặc cẩm bào thêu hoa màu trắng. Nàng ngồi quay lưng về phía Tiêu Tuyết, ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn trang điểm, nhưng mà trên bàn lại không có gương.

"Tuyết Cơ, nàng thấy cái gì sao?" Tiêu Thuyết hỏi, giọng điệu rất ôn nhu.

Tuyết Cơ quay đầu, mặc dù trên mặt có che khăn lụa mỏng nhưng chỉ cần nhìn vào bóng dáng của nàng cũng có thể đoán được đây là một mỹ nhân.

"Thiếp nhìn thấy, đôi mắt màu đỏ, có hàng trăm, hàng ngàn..." Tuyết Cơ nhắm mắt lại, giống như nhớ lại cảnh tượng đó "Răng của các ma, xuyên qua máu thịt, một vết cắn, máu tươi rải đầy hang động... Thật đáng sợ..."

Nghe thấy lời tiên đoán của Tuyết Cơ, dường như Tiêu Tuyết cũng cảm nhận được hình ảnh đáng sợ đó, ông nói: "Tuyết Cơ, không phải sợ, ta nhân định sẽ bảo vệ nàng. Có cách giải quyết hay không?"

Tuyết Cơ nghe được lời nói của Tiêu Tuyết, nở nụ cười, cho dù là cách lụa mỏng, Tiêu Tuyết cũng cảm nhận được vẻ đẹp rung động lòng người kia, không khỏi sửng sốt.

"Nò." Tuyết Cơ chỉ nói một chữ liền quay đầu đi, thở dài một tiếng.

Một tiếng thở dài kia khiến cho trong lòng Tiêu Tuyết chua xót, tại sao ông không thể tìm được nàng sớm hơn một chút.

Khi Tiêu Tuyết ra khỏi khoang thuyền thì liền ra lệnh đem những cây nỏ ở trên thuyền phát cho mọi người, cũng sai thủ hạ của ông dạy mọi người cách sử dụng thứ này.

Người của dong binh đoàn Bạo Phong cũng không quá chào đoán loại vũ khí này, đối với bọn họ mà nói, thứ bọn họ tin tưởng nhất chỉ có bảo kiếm

hoặc ma trượng trong tay.

"Người tiếp theo!" Hứa Nham nói xong, ba người Sở Lạc Lạc liền tiến lên, mỗi người lấy một cái nỏ liên hoàn.

Trầm ngâm một lúc, hành động này của Tiêu Tuyệt khiến cho Sở Lạc Lạc cảm thấy nghi ngờ. Ngay từ lúc mới lên thuyền nàng đã chú ý tới những thùng bọc sắt ở trên thuyền, nhưng không ngờ bên trong lại có tên và nỏ.

Nhưng mà nàng vẫn cùng Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nghiên cứu cách dùng của cái nỏ liên hoàn này.

Con thuyền đi khoảng hai canh giờ, trôi theo dòng nước, chậm rãi đi vào bên trong, bên trong càng ngày càng tối, giống như không có điểm dừng, có người đã bắt đầu hoảng loạn.

Bỗng nhiên, sau khi rẽ qua một khúc quanh thật dài, không biết từ đâu thổi tới một trận gió âm hàn. Gió không phải rất lớn nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy sống lưng lạnh buốt, giống như sau lưng đang có hàng ngàn con sâu nhỏ đang chui vào da thịt của bọn họ.

"Mẹ nó! Cái gì vậy!" Một kiếm khách lười biếng ngồi dựa vào mạn thuyền đưa tay sờ lên mặt.

Vừa rồi có cái gì đó rơi từ phía trên xuống, vừa vắn rơi trúng mặt của hắn. Hắn tùy ý lấy tay gạt đi, không ngờ lại có mùi thối, dựa vào ánh lửa mà nhìn, dường như giống phân của một loài động vật nào đó.

Cảm thấy ghê tởm, hắn ngẩng đầu lên trên nhìn xem.

Vừa nhìn qua đã khiến cho lòng hắn cảm thấy lạnh lẽo, hắn chỉ lên phía trên, thanh âm run run nói: "Kia... Kia là cái gì?"

Thì ra phía trên vốn là một mảnh tối đen giờ lại xuất hiện nhiều đốm sáng đỏ. Gió nổi lên, đốm sáng đung đưa theo gió, thỉnh thoảng tắt đi sau lại sáng lên, giống như là đang chớp mắt.

Lúc này, một pháp sư hệ hỏa vì muốn nhìn rõ xem là thứ gì mới đánh một quả cầu lửa lên không trung.

"Dừng tay!" Hứa Nham hô to, giọng điệu có chút khẩn trương.

Nhưng mà, vị pháp sư kia đã phóng quả cầu lửa ra.

Trong nháy mắt khi quả cầu lửa được châm lên thì mọi người có thể thấy rõ được bộ mặt thật của những sinh vật mắt đỏ.

Thân thể xấu xí treo ngược trên trần hang, ánh mắt thị huyết đỏ rực, vẻ ngoài giống như con dơi nhưng lại lớn hơn dơi thông thường gấp nhiều lần.

"A..." Pháp sư hệ hỏa phát ra một tiếng hét thảm, trong nháy mắt khi hắn ta phát ra quả cầu lửa thì hơn mười con dơi bay xuống, tốc độ của chúng còn nhanh hơn mọi loại chim trong Thánh Vân đại lục, quỹ đạo bay của chúng không phải đường cong mà là một đường thẳng tắp.

Pháp sư hệ hỏa bị chúng nó vây quanh, rậm rạp, kề sát ra thịt, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đồng đội phản ứng nhanh nhất thấy thế vội vàng chém tới đám dơi kia nhưng mà động tác của chúng còn nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn, kiếm không thể chém trúng.

"Xì xì..." Con dơi kêu lên, vỗ hai cánh phi về phía người đã tấn công nó.

Chỉ trong chốc lát những con dơi đó đã rời khỏi người tên pháp sư hệ hỏa kia, khi hắn ta ngã xuống đất thì đã không có hơi thở.

Thi thể khô héo giống như trong một cơn ác mộng.

"Trời ạ! Chúng nó hút khô máu trên người hân rồi! Mau giết chết hết chúng nó đi!"

Không biết có phải do bị mùi máu tươi kia hấp dẫn hay không mà những con dơi vốn treo ngược trên đỉnh hang bỗng nhiên phi xuống.

Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là nâng vũ khí của mình chém về phía chúng nó hoặc là sử dụng ma pháp mà mình am hiểu nhất để ứng phó. Nhưng mà, bọn họ đã quên mất số lượng và tốc độ của đám dơi này.

Những tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang lên, có của con người, cũng có của đám dơi.

Một người kiếm sĩ liên tục vung kiếm, lưỡi kiếm mang theo dấu khí màu lục, mấy chục con dơi bay xung quanh hân lập tức bị chém đứt, máu và một số chất lỏng màu xanh bắn lên mặt hân.

"A..." Kiếm sĩ phát ra tiếng hét thảm thiết, trên mặt của hân đã trở nên sần sùi giống như bị bỏng.

Thì ra trước khi chết đám dơi này còn có thể nhả ra chất độc có khả năng ăn mòn.

Chiêu thức đã bắt đầu lộ nộ, kiếm sĩ phát cuồng bắt đầu vung lợi kiếm, dấu khí vắng tứ tung, có nhiều đạo dấu khí đều chém vào thân thuyền.

"Nhanh ngăn hân ta lại! Hân ta sẽ phá hủy chiếc thuyền này mất.

Một người đang chiến đấu cùng với đám dơi ở bên cạnh hô to, thanh kiếm to ở trong tay vung về phía kiếm sĩ đang phát cuồng kia.

Mùi máu tươi nồng nặc càng hấp dẫn nhiều dơi hút máu, những ánh mắt màu đỏ ở bên trên đã không còn mấy.

Những chiếc thuyền còn lại đã chạy, chiếc thuyền bị dơi hút máu tấn công nhiều nhất là chiếc thuyền đi cuối cùng, đại đa số mọi người chỉ có thể mở to mắt lẳng lặng nhìn một màn này, thậm chí còn lén lút dập tắt đèn đuổi trên thuyền.

Sở Lạc Lạc nhìn thấy tất cả, nắm chặt chiếc nỏ trong tay. Lãnh Tiêu Nhiên nhìn thấy lửa giận thiêu đốt trong mắt nàng, nói: "Người muốn cứu bọn họ?"

Sở Lạc Lạc không trả lời nhưng nàng nhếch môi, biểu lộ sự phẫn nộ của mình.

"Đại đa số mọi người đều cảm thấy bỏ một chiếc thuyền mà có thể đổi lại bình an cho những chiếc thuyền khác là đáng giá."

Lãnh Tiêu Nhiên nói trắng ra khiến cho không ít người trên thuyền cảm thấy xấu hổ, cúi đầu.

Vẫn có một số người, trào phúng nói: "Vốn là có thể an toàn vượt qua, có tình lại đột nhiên đưa quái vật tới. Mấy con dơi hút máu này chỉ cần ăn no rồi sẽ không công kích những người khác nữa. Chúng ta còn phải giữ sức để đối phó với nguy cơ phía trước."

Sở Lạc Lạc quét mắt một vòng cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

"Các người cũng cho là như vậy?"

Vừa dứt lời lại nghe thấy "Ầm" một tiếng.

"Nguy rồi!" Sở Lạc Lạc nhìn những cột đá sắc nhọn bên trên, hô.

Trên chiếc thuyền cuối cùng kia không biết là ai đã sử dụng ma pháp cao cấp khiến cho những cột đá vốn chắc chắn bên trên đã xuất hiện vết nứt.

Những cột đá này thoát nhìn rất chắc chắn như thực ra lại yếu ớt hơn so với tưởng tượng của bọn họ. Lúc này những người trên thuyền khác bắt đầu lo lắng, nếu như cột đá rơi xuống thì nơi này sẽ bị chặn lại, dù sao bọn họ vẫn phải trở về bằng đường cũ.

Sở Lạc Lạc nắm nỏ liên hoàn trong tay, liên tục bắn về phía chiếc thuyền tràn ngập huyết tinh kia.

Mũi tên phóng ra, bắt rơi vài con dơi hút máu, những con khác căn bản không chú ý tới Sở Lạc Lạc, tiếp tục tấn công những người trên thuyền.

Lúc này, trên thuyền chỉ còn hai ba mươi người có tu vi cao trong đó có một người dường như là cao cấp ma pháp sư. Vừa rồi hắn đã sử dụng cao cấp ma pháp, tay trái của hắn đã chảy đầy máu tươi, dơi hút máu cuộn cuộn không ngừng há mồm, không hề sợ hãi phi về phía hắn.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương đi đến bên cạnh nàng nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi nhú mày.

Thanh âm xé gió vang lên, là tiếng vang mà nỏ liên hoàn phát ra.

"Chỉ trông cậy vào ba người chúng ta thì quá chậm, nếu không ta dùng pháp thuật." Trong tay U Phương đã nổi lên ngọn lửa, nói.

Sở Lạc Lạc nói: "Không được, ta sợ sẽ gây ra sứt lở."

Nhưng mà những người trên những chiếc thuyền bên cạnh lại hô lớn với ba người: "Các người, nếu muốn cứu bọn họ thì đi lên chiếc thuyền kia đi, không cần ở xung quanh thuyền của chúng ta. Các người là như vậy sẽ dẫn bọn chúng tới đây!"

"Trên chiếc thuyền kia cũng là đoàn viên của dong binh đoàn chúng ta, các người sao có thể thấy chết không cứu!"

Sự lãnh huyết của những người này làm cho Sở Lạc Lạc cảm thấy lạnh lẽo: "Hơn nữa đám dơi này sẽ không tới đây tấn công chúng ta, bọn chúng đã bị máu tươi làm cho điên cuồng rồi, những nơi mà chúng công kích chỉ là nơi có máu tươi mà thôi.

"Không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất! Tóm lại, các người muốn cứu bọn họ thì đi chỗ khác đi.

Người kia vừa dứt lời liền trúng một đám, kêu lên thất thanh.

Chỉ thấy Lý đại thúc nắm chặt tay, quát: "Người còn nhiều lời vô nghĩa thì ta sẽ đánh cho người chảy máu sau đó ném người lên chiếc thuyền kia!"

Lúc này lại nghe thấy tiếng nổ vang, vị cao cấp ma pháp sư kia và một cao cấp kiếm sư đồng thời sử dụng sát chiêu, lập tức tiêu diệt hơn trăm con dơi hút máu.

Năng lượng ma pháp thật lớn và đấu khí hung mãnh khiến cho một cây cột phía trên gãy xuống.

Lại là một tiếng nổ lớn nữa, cột đá sắc nhọn va chạm vào thân thuyền lập tức trên thuyền xuất hiện một lỗ lớn, nước theo lỗ hổng đó tràn vào trong thuyền.

Lúc này tiếng mũi tên xé gió truyền đến, bắn trúng không phải là những con dơi hút máu mà là một số ít người còn sống sót trên thuyền.

"Người..." Sở Lạc Lạc giật mình quay đầu, nhìn thấy là Hứa Nham, người dẫn đội lần này.

Hứa Nham mắt không chớp, mặt không đổi sắc nhìn Sở Lạc Lạc nói: "Trách nhiệm của ta là bảo vệ đội ngũ này."

"Trên người bọn họ dính đầy máu tươi, cho dù người có cứu được bọn họ thì sao? Chẳng lẽ đưa bọn họ lên chiếc thuyền khác, để bọn họ lại thu hút dơi hút máu sao?"

"Đây là lý do khiến người giết bọn họ sao?" Trong giọng nói của Sở Lạc Lạc mang theo lửa giận.

Hứa Nham nói: "Vì sao ta giết bọn họ, người hẳn là hiểu được."

Nói xong, dưới chân hắn điểm nhẹ một cái, đã trở về trên chiến thuyền cũ.

"Aizz, tiểu tử, chuyện này cũng không thể trách hắn." Lý đại thúc nhìn Sở Lạc Lạc, không biết nên nói gì để an ủi hắn.

Thực ra trong lòng Sở Lạc Lạc hiểu được cách làm của Hứa Nham, nếu như những người trên chiếc thuyền kia tiếp tục phóng ra năng lượng thì chỉ sợ những cột đá bên trên đều rơi xuống, đến lúc đó sẽ không phải là chỉ có một con thuyền bị chìm!

Nhưng mà, nếu như ngay từ đầu, mọi người đều cầm vũ khí trong tay lên đối phó những con dơi hút máu này thì những người trên chiến thuyền kia sẽ không phải hi sinh.

Nhìn chiếc thuyền đang dần chìm xuống mà dơi hút máu vẫn không ngừng tiến lên, căn những xác chết trên thuyền, trong lòng của nàng bỗng xuất hiện một loại bất lực, thê lương chưa từng có...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Thuyền U Linh.

Sở Lạc Lạc trở lại chiếc chiến thuyền, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn trở nên long lánh như sao trời.

Dường như là do hiệu ứng ánh sáng, mọi người trên thuyền cảm thấy thiếu niên vốn mang vẻ mặt bệnh tật này dường như lại có một loại tao nhã không nói nên lời, thậm chí quanh thân còn tản ra quý khí bức người. Một đôi con người lạnh lùng khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Những người này đều là những người kiếm sống bằng đao kiếm, cũng gặp qua không ít quý nhân nhưng lúc này, đối mặt với thiếu niên này trong lòng cũng có chút kinh sợ. Hẳn là bởi vì vừa bị một màn máu thịt kia khiến cho tinh thần bất ổn đi.

Sở Lạc Lạc chỉ tùy ý liếc qua, cũng không để ý vẻ mặt của những người đó, lại càng không quan tâm trong lòng bọn họ nghĩ gì.

Nàng ngồi ở một góc khuất, bóng tối che đi vẻ mặt của nàng. Đôi lông mi vừa dài vừa cong đổ bóng xuống đôi mắt của nàng.

Ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao vừa rồi nàng lại tức giận như vậy, thực tế, nàng hiểu được hành động của Hứa Nham là chính xác.

Nhưng là...

"Nữ nhân, ngươi tức giận cái gì?"

Suy nghĩ của Sở Lạc Lạc bỗng bị viên thủy tinh đen cắt đứt, lập tức cảnh giác lên, lúc này mới phát hiện ra là viên thủy tinh đen dùng tinh thần lực để nói chuyện với nàng.

"Không có gì."

"Ha ha... Chẳng lẽ thân thể người lớn lên thì tâm địa lại mềm đi? Theo ta biết, người cũng không phải loại người từ bi vì người khác."

"Hừ! Người đừng có châm chọc ta. Mặc dù ta không có tâm địa từ bi gì nhưng cũng không phải loại người ác độc. Ta chỉ cảm thấy thương vong vừa rồi thực ra có thể tránh khỏi. Tại nơi xa lạ này, không biết phía trước còn có thể gặp được chuyện không đoán trước được."

Đại khái là lão nhân kia, dạy dỗ thành công đi!

Kiếp trước, nàng quái gở, lạnh lùng. Nhưng mà sau khi trọng sinh, nàng có được ca ca, đồng đội. Trên con đường đi lịch lãm cùng đồng đội nàng hiểu được những chuyện mà đời trước không hiểu được.

"Là ta quá hà khắc rồi, ta đã quên kì thật những thành viên trong dong binh đoàn Bạo Phong không thể coi là đồng đội thực sự."

Viên thủy tinh đen hiểu rõ nói: "Thì ra là người nghĩ đến vấn đề đó. Tuy rằng những người này cùng nhau vào sinh ra tử nhưng cuối cùng vẫn không rời được một chữ lợi."

Đúng vậy! Thực ra những người trên cùng một chiếc thuyền thì chỉ trông có vẻ thân thiết, nói gì đến những người trên thuyền khác. Ngay cả những người trên chiếc thuyền bị đàn dơi tấn công kia cũng có thể vì con đường sống của mình mà giết chết đồng đội.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Sở Lạc Lạc lộ ra một ý cười lạnh lùng.

"Lạc Lạc..."

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng thấy nàng bỗng đứng lại lộ ra nụ cười như vậy, có chút lo lắng nói.

Sở Lạc Lạc ngẩng đầu, khúc mắc đã được giải, thảo nhiên cười, bỗng nhiên nàng vươn đôi tay nhỏ bé ra nắm chặt lấy tay của hai người.

Chỉ có bọn họ mới là đồng đội thực sự của nàng!

Hành động bất ngờ của nàng khiến cho hai người kia kinh ngạc, tay nàng thực mềm mại. Người thường không thể nào tưởng tượng được một đôi tay như thế lại có thể thao túng vong linh. Đôi tay nàng hơi lạnh lạnh nhưng lại khiến cho người ta lưu luyến không muốn buông tay.
d13nd4nl3qu7d6n.com

Chỉ là, thực đáng tiếc, Sở Lạc Lạc nhanh chóng buông lỏng tay ra.

"Ta không sao." Nàng nhẹ nhàng nói.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy nàng như vậy, biết là mình đã quan tâm quá mức, ngồi xuống bên cạnh nàng nói: "Thực ra, vừa rồi chúng ta mới phát hiện vài điều khác thường, đang định nói với người."

Thanh âm của hắn đề đến mức thẩn nhất khiến cho lỗ tai nàng tê dại, không biết nghĩ tới cái gì, trên mặt nàng có chút nóng lên. Sở Lạc Lạc không nhìn được hơi dịch người về phía bên kia, lại đụng phải U Phượng.

Hai cái người này, không có chuyện gì sán lại gần như vậy để làm gì?!

Sở Lạc Lạc hỏi: "Chuyện gì?"

"Điểm đáng ngờ." Lãnh Tiêu Nhiên nói "Lúc trước nghe nói người đi vào đây đều là toàn quân đều bị diệt, không có người nào sống sót nhưng mà Tiêu Tuyệt lại chuẩn bị nhiều nỏ như vậy, mà trùng hợp hơn nỏ này

đúng và vũ khí tốt nhất để đối phó với dơi hút máu nhưng mà ông ta lại không nói rõ ràng ra, tại sao lại như vậy?"

Sở Lạc Lạc hơi nhú mào, nói: "Chẳng lẽ có người còn sống ra ngoài cung cấp tin tình báo? Không đúng..."

Nếu Tiêu Tuyệt biết trước chỗ đó sẽ xuất hiện dơi hút máu thì nhất định sẽ bảo mọi người đề phòng, người hy sinh càng ít thì càng có lợi cho ông ta mới đúng.

"Cho nên, ta đoán rằng trên chiếc chiến thuyền này của chúng ta hẳn là có người đã vào trong hang động này, nhưng mà không biết vì sao người đó chỉ nói một phần sự thật, hoặc là, trên thuyền này, có thầy bói!"

"Ừ, ta cảm nhận được trong khoang thuyền còn có một người nhưng mà người kia che dấu hơi thở rất sâu." U Phượng nói.

Lúc này một thanh âm bất ngờ xuất hiện, nó hừ lạnh nói: "Ta đã sớm cảm giác được sự tồn tại của người kia."

Là thanh âm của viên thủy tinh đen, có thể khiến cho cảm giác của nó nhạy bén như vậy, Sở Lạc Lạc nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ người đó có liên quan đến hắc ma pháp?"

"Ai nói ta chỉ có thể cảm ứng được hắc ma pháp?" Viên thủy tinh đen nói, trong giọng nói dường như có chút khinh thường "Người thích nguyên tố hắc ám cũng vô cùng linh mãnh với một loại nguyên tố khác, người hẳn là biết nguyên tố đó là gì đi!"

Sở Lạc Lạc sáng tỏ, viên thủy tinh đen tất nhiên là nhắc đến nguyên tố quang minh, nói cách khác, người kia có liên quan đến quang minh ma pháp.

Khi ba người ngồi trong góc tối nói chuyện với nhau cũng không có ai chú ý tới bọn họ.

Trên chiếc chiến thuyền này ngoài bọn họ ra cũng chỉ có hai người ở dọc bình đoàn Bạo Phong chính là Hứa Nham và Lí Cửu còn lại đều là người của Đế Vương Cốc. Những người đó đều ngồi ở những chỗ khác nhau trên thuyền, đa số đều tự nhắm mắt dưỡng thần.

Mà trên những thuyền khác những người vốn dĩ lười biếng thì đang nghiên cứu chiếc nỏ liên hoàn. Sau khi thấy người của cả một chiếc thuyền bị dơi hút máu giết hại xong, tuy ngoài mặt bọn họ rất lạnh cảm đối với những người đã hy sinh kia nhưng sau khi hoang mang qua đi bọn họ lại bắt đầu khẩn trương, tất cả đều bắt đầu nghiên cứu cách sử dụng của chiếc nỏ liên hoàn cũng bắt đầu bàn bạc khi gặp nguy hiểm tiếp theo, khi không thể sử dụng ma pháp và đấu khí thì nên đối phó như thế nào. (ddleequydoon.C.A.T.com)

--

Vài canh giờ sau, chiếc thuyền thuận buồm xuôi gió trôi theo dòng nước.

Tuy rằng trên thuyền được khám rất nhiều viên dạ minh châu phát sáng, trên đầu thuyền còn có một ngọn đèn lớn nhưng càng đi sâu vào trong thì tầm nhìn lại càng thu hẹp. Bóng tối vô tận dường như có thể cắn nuốt ánh sáng.

Thủy triều vỗ lên thân thuyền khiến cho chiếc thuyền vốn luôn vững vàng có chút rung động rất nhỏ.

Có một số người sau mấy canh giờ đi thuyền đã bắt đầu cảm thấy không khỏe, thậm chí đầu óc bắt đầu choáng váng.

Trong không gian tối mờ, bầu không khí hơi lạnh, hơn nữa thân thuyền nhẹ nhàng lay động, đa số người bắt đầu buồn ngủ, chỉ là một số ít người

vẫn minh tưởng như cũ. Thuyền vẫn đi về phía trước, rẽ qua vài ngã rẽ nhỏ, con đường bắt đầu thẳng tắp. Chiếc thuyền chỉ cần theo gió và dòng nước đây là có thể di chuyển cho nên ngay cả thuyền trưởng cũng bắt đầu thả lỏng.

Bỗng nhiên trong không khí có một cỗ khí lạnh xuất hiện, độ ẩm trong không khí gia tăng. Cỗ khí lạnh đột nhiên xuất hiện kia khiến cho lông tơ mọi người đều dựng thẳng lên, kinh nghiệm trải qua sinh tử của lính đánh thuê khiến cho mọi người lập tức tỉnh táo lại.

Phía trước, có một trận sương mù dày đặc nhẹ nhàng bay tới đây. Rõ ràng là thuyền của bọn họ đang trôi thuận theo chiều gió nhưng mà đám sương mù quỷ dị kia lại bay ngược chiều gió về phía này, nhẹ nhàng bao phủ những con thuyền. Nhất thời ngay cả ngọn đèn trên mũi thuyền cũng không thể thấy được, hoàn toàn là trạng thái cúi đầu cũng không nhìn thấy rõ năm ngón tay. Cũng may trên thuyền còn có khảm dạ minh châu phát ra ánh sáng ôn hòa, ánh sáng dù không chói lọi nhưng lại có thể xuyên qua được sương mù dày đặc. Trong tình trạng này, chỉ cần có một chút ánh sáng cũng khiến cho người ta thoáng an tâm.

Thấy hoàn cảnh như vậy, những người trên thuyền đều tập trung tinh thần, ổn định hô hấp, nắm chặt vũ khí trong tay.

"Hú...."

Một thanh âm truyền đến, giống như tiếng gió hú nhưng không ai cảm giác được có gió thổi qua.

Nhất thời, màn sương mù dày đặc vươn ra giống như một bàn tay của U linh thật lớn vươn về phía những người ở đây.

Thanh âm không ngừng vang lên, liên miên không dứt, không biết tại sao Sở Lạc Lạc cảm thấy thanh âm này có chút giống như làn điệu mà đêm đó Dạ Mị đã thổi ở bộ lạc Mạc Lạp.

Thuyền không tiếp tục chèo về phía trước bởi vì đã bị mất phương hướng nhưng mà dòng nước vẫn khiến chiếc thuyền nhẹ nhàng trôi về phía trước.

Dần dần, thanh âm bắt đầu trở nên sắc nhọn, càng tới gần, thanh âm càng rõ ràng.

Lúc này mọi người mới nghe ra, đó dường như là những tiếng hét chói tai của rất nhiều người hòa với nhau, giống như tiếng kêu thét khi đang giãy dụa của vô số người. Những giọt mồ hôi lạnh xẹt qua lưng, qua gáy, bàn tay nắm vũ khí cũng có chút run run.

Cho đến khi phía trước hiện ra ánh sáng màu trắng nhàn nhạt, lúc này, trong đám người có người vụng trộm thở phào nhẹ nhõm.

"A..."

Người trên chiếc thuyền thứ nhất bỗng nhiên phát ra tiếng kêu gào sợ hãi.

Chỉ thấy những bóng dáng màu trắng trong suốt bay ra từ đám sương mù, lơ lửng trên đầu chiếc thuyền kia.

Đó là hồn phách của những người mới chết đi không lâu, U linh!

"Đừng manh động!" Một người hô, thực ra, vào lúc u hồn kia còn chưa lộ ra hình dáng thì hẳn ta đã ở tư thế sẵn sàng chiến đấu.

U linh chính là hồn phách của người chết, cũng không có khả năng công kích nhưng mà nếu không quan tâm đến nó, để cho nó suốt ngày phiêu du không siêu độ thì qua thời gian dài chúng sẽ biến thành vong linh. Nếu như oán hận chất chứa ngày càng sâu thì còn có thể biến thành hung linh.

Nhưng mà hung linh cũng không dễ gặp bởi vì chúng nó phần lớn đều ở nơi sâu thẳm của Luyện ngục ở Hoàng tuyền. Chỉ có vong linh pháp sư có tu vi cực cao mới có thể triệu hồi chúng ra, chỉ là muốn gọi hung linh ra thì phải trả cái giá rất đắt.

Nhìn thấy những u hồn kia chỉ là u linh bình thường, là gan của người của dong binh đoàn mới lớn trở lại, nhưng mà u linh đứng ở mũi thuyền, đối với những người đang đi tới thì chính là một loại điềm xấu.

"Nhanh rút đi, nhanh rút đi..." Có người cầm lấy cây đuốc xua đuổi u linh.

Nhìn thấy lửa, u hồn như một trận khói trắng lui về phía sau.

Trong nháy mắt khi nó rời đi, sương mù dày đặc bắt đầu tan ra, tầm nhìn dần dần rõ ràng nhưng mà thanh âm thét chói tai kia cũng không biến mất mà càng ngày càng lớn.

Cho đến khi sương mù dày được lui cách con thuyền khoảng hơn một thước thì mọi người mới thực sự nhìn rõ những sương mù này là thứ gì. Trong lòng trở nên lạnh lẽo, còn lạnh lẽo hơn so với vừa rồi khi bị sương mù bao vây.

Thì ra sương mù dày đặc kia là do vô số u linh hóa thành, ít nhất cũng có mấy trăm u hồn, vì sao chúng nó lại tập trung ở đây? Chẳng lẽ là có kì cảnh gì sao?

Khi u linh đầu tiên xuất hiện Tiêu Tuyết liền vào khoang thuyền hỏi Tuyết Cơ nhưng mà nàng không thể tiên đoán được chuyện này.

Đàn u linh lơ lửng trong bóng tối nhìn qua vô cùng đáng sợ, tuy trong lòng biết rằng họ vô hại nhưng số lượng nhiều như thế vẫn khiến chi người ta run sợ,

Sở Lạc Lạc nhìn bộ dạng rời đi của u linh, bỗng nhiên nói: "Ta cảm thấy chúng nó dường như muốn nói với chúng ta cái gì đó."

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng nhìn nàng, tuy rằng một màn vừa rồi cũng khiến cho bọn hắn cảm thấy kì lạ nhưng cũng không có cảm giác giống như Sở Lạc Lạc.

"Thân ảnh rời đi của chúng nó giống như là muốn dẫn chúng ta tới một nơi nào đó."

Nghe được lời nói của Sở Lạc Lạc, Hứa Nham tò mò liếc mắt nhìn thiếu niên này một cái, thiếu niên này cho hắn cảm giác không giống người thường, dường như luôn có chỗ khiến cho người ta bất ngờ.

Chỉ là lúc này, có người chỉ về phía trước hô: "Mau nhìn xem! Đó là cái gì?!"

Thì ra toàn bộ u linh đều tập trung ở một nơi, dường như nơi đó chính là nhà của chúng nó, bay lượn xung quanh, xuyên qua, lơ lửng...

Kia, là một con thuyền, một con thuyền rách nát.

Hoặc là nói chính xác hơn chính là một con thuyền u linh!

Trên cánh buồm rách nát còn có thể nhìn thấy một nửa hình ảnh của một con sư tử đang giương nanh múa vuốt.

"Là thuyền của dong binh đoàn Cuồng Sư!" Nhân ra dấu hiệu kia, có người hô lên.

Lúc trước Tiêu Tuyệt chọn dong binh đoàn cuồng sư là bởi vì đoàn đội kia đa số đều là kiếm sĩ, tuy rằng số lượng đoàn viên không thể so được với dong binh đoàn Bạo Phong nhưng lại thắng ở chỗ đoàn kết. Vốn dĩ ông kì

vọng rất cao vào dong binh đoàn này nhưng cuối cùng vẫn rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

"Ta muốn qua đó một chuyến, các người thì sao?" Sở Lạc Lạc nhìn đám u linh kia, vô cùng hứng thú.

"Đương nhiên là đi." Lãnh Tiêu Nhiên đáp.

"Chuyện thú vị như vậy, ta sao có thể bỏ qua?" U Phượng cũng cười nói, thanh âm trong trẻo giống như thiên âm.

Nói xong, dưới con mắt kinh ngạc của mọi người, ba người phi như bay về phía chiếc thuyền kia.

Thấy ba người trẻ tuổi tài cao dũng cảm như thế, Hứa Nham cũng ngây ngốc, Lí Cửu và Hứa Nham nhìn nhau một cái, cũng phi thân đuổi theo mà bên phía Tiêu Tuyết, trong chớp mắt khi Sở Lạc Lạc xuất phát thì cũng có hai bóng dáng nhanh như tia chớp xẹt qua.

Khi bọn họ đặt chân lên chiếc thuyền kia thì cũng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho rung động. Bởi vì trên thuyền và vô số hài cốt xương trắng. Những hài cốt đó ở những tư thế khác nhau, hoặc là công kích, hoặc là phòng thủ, trên xương cốt đều thể nhìn thấy vết thương mờ mờ, nhưng lại không thấy máu thịt gì cả.

Nhìn thấy có người tới thăm, u linh ở xung quanh đều tập trung lại trước mặt mọi người, sau đó có một đám bay về một hướng ở trên thuyền. Nhìn qua hướng mà chúng nó bay tới, chỉ thấy có một bộ xương trắng đứng thẳng, đầu lệch về một bên chỉ có đôi tay xương trắng thì bị dây thừng buộc vào bánh lái của chiếc thuyền để khống chế bánh lái.

Người kia, là thuyền trưởng của chiếc thuyền này!

Những u linh này là muốn bọn họ giải thoát cho hắn sao?

Giờ khắc này, trong lòng những người thấy một màn này bắt đầu sinh ra sự kinh nể!

Tuy rằng bọn họ không biết trên chiếc chiến thuyền này đã xảy ra thảm kịch gì nhưng mà một người không tiếc cả sinh mệnh của mình cũng muốn không chế để cho chiếc thuyền không đi chệch hướng đáng giá để bọn họ tôn kính!

Lí Cửu dẫn đầu đi qua đó, thay chúng nó tháo sợi dây thừng thô to đang trói đôi tay của hắn.

"A..." Một tiếng kêu vang lên, ông kinh hãi nhảy mấy bước về phía sau.

"Lão Lí, sao vậy?" Hứa Nham nghi hoặc nói, hắn biết Lí Cửu đã nhiều năm, ông cũng không phải loại người dễ dàng giật mình như vậy.

"Nó... vừa rồi.. trông mắt dường như hơi chuyển động..." Lí Cửu dứt quãng nói.

"Ông hoa mắt..." Lời Hứa Nham còn chưa dứt thì vì kinh ngạc mà dừng lại.

Bởi vì bộ xương kia, thế nhưng lại quay đầu ra.

"Yu....."

Nó phát ra một thanh âm, sau đó lại nghẹo đầu đi, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Sở Lạc Lạc thấy thế vội tiến lại gần, nàng đã tiếp xúc qua rất nhiều loại khô lâu nhưng mà loại khô lâu mà chỉ còn là một bộ xương trắng, không có chút ma pháp giao động nào nhưng lại vẫn có thể nói chuyện thì nàng lần đầu tiên gặp được.

Khi nàng đi qua nhìn kĩ thì cũng không khỏi kinh ngạc, nó, thực ra cũng không được xem là một khô lâu thực sự. Tuy rằng trên người nó đã không còn máu thịt nhưng mà trong hộp sọ của nó vẫn còn não. Tình trạng thương tổn trên xương cốt thì giống như bị thứ gì đó gặm cắn mà tạo thành.

Lúc này, trong lòng Sở Lạc Lạc cũng bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo.

Rốt cục là ý chí như thế nào mới làm cho hắn có thể cố gắng chống đỡ được đến bây giờ?

Mà một âm hân nói ra kia, rốt cục là có ý gì?

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Ma Quỷ Dưới Nước

Hắn là muốn cảnh báo cho bọn họ sao? Muốn nói cho bọn họ người của dong binh đoàn Cuồng Sư đã gặp phải chuyện đáng sợ gì.

Nhưng mà, chỉ bằng một âm điệu mơ hồ như vậy, thứ bọn họ có thể nghĩ đến thực sự là rất nhiều.

Sở Lạc Lạc rút chùy thủ ra, cắt đứt sợi dây thừng đang trói hai tay của thuyền trưởng, nhẹ nhàng đặt thi thể người thuyền trưởng lên sàn gỗ.

Bỗng nhiên, một làn khói trắng bay ra từ hải cốt kia, là u linh của thân thể này, nó rốt cục cũng được giải thoát rồi. Nó bay vài vòng xung quanh đầu Sở Lạc Lạc rồi mới tụ tập cùng đồng đội của nó.

Những u linh này đều là linh hồn người mới chết không bao lâu, không thể truyền lại ý thức, Sở Lạc Lạc đành phải buông tha ý định hỏi bọn chúng.

Sở Lạc Lạc thản nhiên nói: "Không có gì, chúng ta trở về đi."

Con thuyền cũng không dừng lại cho nên bọn họ cũng không nghỉ ở lại đây lâu. Những người trên những chiếc thuyền khác cũng đến kiểm tra một lượt con thuyền này nhưng cũng không tìm ra được thứ gì có ích hơn nữa trên thân thuyền có phát ra mùi tanh hôi khiến cho người ta không chịu nổi.

Sở Lạc Lạc đứng ở mũi thuyền, lại một lần nữa quay đầu nhìn đám linh hồn kia.

"Người muốn siêu độ cho bọn họ? Hiện giờ không phải lúc thích hợp, đợi đến khi trở về sẽ có cơ hội." Lãnh Tiêu Nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng Sở Lạc Lạc.

Đúng vậy, bọn họ chỉ là thành viên giả mạo, không nên làm nhiều hành động gây chú ý, nếu như lúc này nàng sử dụng Quang minh ma pháp cao cấp thì nhất định sẽ khiến cho bọn họ hoài nghi.

Sở Lạc Lạc khẽ gật đầu, động thân chạy về thuyền của mình, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương đi ngay sau nàng.

Đám người Sở Lạc Lạc về lại thuyền không bao lâu thì Đại kiếm sư Triển Nguyên liền đi về phía bọn họ.

"Tiểu tử, có thể cho ta xem thanh chùy thủ vừa rồi không?" Triển Nguyên hỏi.

(Mọi người còn nhớ thanh chùy thủ mà Lãnh ca tặng Lạc tỷ khi tỷ đấu với Lang Vương không? Chính là thanh chùy thủ này!!!)

Vừa rồi, hai người của Đế Vương Cốc đi đến chiếc thuyền U Linh kia chính là Triển Nguyên và Lục Đan, là một Đại kiếm sư, Triển Nguyên rất có hứng thú với thanh chùy thủ mà Sở Lạc Lạc vừa lấy ra.

Một tia lo lắng xẹt qua trong mắt Sở Lạc Lạc, nhưng chỉ trong chớp mắt nàng liền lấy chùy thủ ra, vô cùng hào phóng.

"Không tồi, không tồi, đúng là một bảo bối." Triển Nguyên nói, đây là thanh chùy thủ tốt nhất mà ông đã từng gặp, sống trong Đế Vương Cốc nhiều năm như vậy, loại bảo bối như thanh chùy thủ này cũng vô cùng hiếm gặp. Chỉ là một tên tiểu tử vô danh trong dòng binh đoàn Bạo Phong sao lại có thể có được bảo vật như thế này?

Không nghĩ tới Triển Nguyên này đầu óc không đơn giản như vẻ ngoài, lúc trước ở bên ngoài, dáng vẻ khi cãi nhau với Lục Đan còn khiến nàng tưởng ông là một người đầu óc đơn giản, không ngờ sức quan sát lại mạnh như vậy.

Sở Lạc Lạc thấy ông ta nghi ngờ mình thì lại quang minh chính đại nói: "Quả thực là một bảo bối, là do một người bạn tốt tặng cho, là vật gia truyền của nhà hắc." {Anhtho_lqd.com}

"Thì ra là thế! Tiểu tử, vận may không tồi!" Thấy Sở Lạc Lạc bình tĩnh không một chút kích động như vậy, Triển Nguyên trả chùy thủ lại, cười ha ha nói.

Mà khi Sở Lạc Lạc nói ra câu "bạn tốt tặng cho" thì khóe miệng Lãnh Tiêu Nhiên cong lên, lộ ra ý cười khiến cho U Phượng khó hiểu nhìn hắc.

Cuộc nói chuyện nhỏ này kết thúc, trên thuyền lại khôi phục yên tĩnh, Sở Lạc Lạc càng cẩn thận hơn, trên chiếc chiến thuyền này ngọa hổ tàng long, nàng cũng không thể phô trương quá mức, bằng không, để người khác phát hiện ba người các nàng là trà trộn vào đây, nghi ngờ bọn họ có ý xấu thì nguy rồi.

--

Sau khi nhìn thấy chiếc thuyền U Linh, mọi người bắt đầu lo lắng, tâm thần không yên, không biết phía trước lại gặp phải nguy hiểm gì đây? Không biết đến bao giờ mới đi đến cuối cùng? Cũng không biết dòng nước này sẽ đưa bọn họ đến chỗ nào? Thậm chí có người còn bắt đầu hối hận vì đã tham gia nhiệm vụ lần này.

Lúc này bọn họ càng thấm thía lời cảnh cáo của những người đi trước: "Con người sợ hãi nhất không phải là mãnh thú, không phải là nguy hiểm, không phải là phản bội. Thứ mà con người sợ hãi nhất chính là khi bọn họ

biết rõ rằng phía trước sẽ có nguy hiểm nhưng lại không thể nào biết được nguy hiểm đó là gì, sẽ xảy ra lúc nào, đó mới là đáng sợ."

Nhưng mà nếu như thời gian quay ngược lại, đối mặt với sức hút của ba ngàn thái kim, có lẽ, bọn họ vẫn sẽ lựa chọn đi vào bên trong hang động u tối này.

Đây, chính là con người.

Có lẽ bọn họ tham lam, có lẽ bọn họ yếu đuối, nhưng mà, bọn họ có tín niệm của mình.

Hiện nay, niềm an ủi duy nhất của bọn họ là ít nhất nơi này còn có ánh sáng, còn có thể nhìn thấy phía trước.

Sau khi nghe được tình huống trên chiếc thuyền u linh, Tiêu Tuyệt vẫn đi hỏi Tuyệt Cơ trước.

"Tuyệt Cơ, nàng có nhìn thấy điều gì không?"

Lúc trước Tuyệt Cơ cũng không đoán được sẽ có u linh kết thành sương mù chắn trước thuyền, may mắn u linh này là đoàn viên của dong binh đoàn Cuồng Sư biến thành, cũng không gây nguy hiểm cho bọn họ.

"Thiếp nhìn thấy, hoa sen đỏ đầy trời, sau đó là một mảnh tối đen..."

Tuyệt Cơ nhắm mắt lại, nói, thanh âm của nàng uyển chuyển êm tai như tiếng suối trong u cốc.

"Thiếp nghe thấy tiếng nước, có tiếng thứ gì đó rơi xuống nước, có tiếng người kêu thảm thiết, không biết là sinh vật gì, chúng nó, chúng nó..."

Nói tới đây, thân thể Tuyệt Cơ bắt đầu run rẩy, nàng ôm chặt hai vai của mình.

Tiêu Tuyết thấy thế, không muốn miễn cưỡng nàng, nói: "Tuyết Cơ, không phải sợ, đều tại ta, nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ta đi ra ngoài trước."

"Không..." Tuyết Cơ ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Tiêu Tuyết, nói: "Tiêu đại ca, thiếp và chàng giống nhau, đều mong có thể sớm tìm thấy nàng ấy."

"Yên tâm đi, Tuyết Cơ!" Ánh mắt kia, vô cùng quen thuộc, trong nháy mắt Tiêu Tuyết còn tưởng rằng ông nhìn thấy người mà mình luôn mong nhớ ở trước mắt. Ông hơi ngẩn ra sau đó khôi phục như thường, nắm chặt nắm đấm, nói: "Mặc kệ là gặp phải cái gì, chúng ta nhất định có thể cứu được nàng ấy ra!"

Dòng nước róc rách chậm rãi trôi.

Hang động mờ mờ do bị ánh lửa chiếu vào bỗng hiện ra một ánh sáng đỏ rực, nương theo ánh sáng đó, toàn bộ không gian được mở rộng ra.

Những người ở đây đều bị rung động bởi cảnh tượng trước mắt, trên tường đá ở xung quanh hiện lên vô số đóa sen đá, không biết được làm từ thứ gì thế nhưng những đóa sen đó lại mang một màu đỏ nhàn nhạt. Khi bị ánh lửa mờ mờ chiếu vào, những đóa sen này giống như bị nhiễm máu tươi vậy.

Hoa sen màu đỏ, hoa sen máu!

Lúc này, không ai mở miệng tán thưởng cảnh tượng kì lạ này, bởi vì trong lòng bọn họ đều đang lạnh lẽo.

Không có gió thổi qua nhưng mọi người đều cảm thấy lạnh lẽ, cảnh quý dị hơn là, khi con thuyền đi đến khu vực có hoa sen máu, những ngọn đuốc đang cháy rực trên thuyền giống như là biến mất, đồng thời tắt ngấm!

Có bài học từ đám dơi hút máu lúc trước, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ đều đã làm ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, nhưng mà, bọn họ càng hy vọng thuyền của bọn họ có thể bình an vượt qua khu vực quỷ dị này. Tuy rằng trên thuyền không có lửa nhưng may mà thân thuyền có khả năng đâm chìm châu.

Lúc này, mọi người đang tập trung tinh thần, nín thở bỗng nghe thấy tiếng vang trong nước.

Bỗng nhiên, một vật từ trong nước bắn ra một lại rơi vào trong nước.

Tuy rằng tốc độ rất nhanh nhưng những người có ánh mắt sắc bén vẫn có thể nhận ra đó là một con cá.

Thật là giật mình, chỉ là một con cá mà thôi.

Nhưng mà, từ khi một con cá bắn lên thì trong nước lại xuất hiện càng nhiều cá, chúng nó bỗng nhiên húc vào thân thuyền. Mặc dù có khiến thuyền chao đảo một chút nhưng mà những chiếc thuyền được đúc bằng sắt thép, chỉ bị va chạm như vậy cũng không ảnh hưởng gì đến việc tiến lên của con thuyền.

Nhưng mà, tầm nhìn của mọi người cũng dần dần thu hẹp lại.

Đám người Sở Lạc Lạc vào lúc nhìn thấy con cá đầu tiên bắn ra khỏi mặt nước thì đã nghĩ tới lời nói của thuyền trưởng chiếc thuyền u linh kia: "yu..."

Lúc này, trong lòng mọi người đều nghĩ đến một chữ: Cá!

(Từ cá (Ngư) trong tiếng Trung cũng bắt đầu bằng âm /yu/)

"Chúng nó không phải đang húc thuyền! Chúng nó đang phá những viên đá chìm châu này!" dienanl3quyd0n.CAT.com

Một người phát hiện ra điều khác thường lập tức hô lên nhưng mà thanh âm của hắn ta cũng không lớn, bởi vì hắn ta sợ hãi thanh âm của mình sẽ dẫn dụ những sinh vật càng đáng sợ hơn.

Nguy rồi, Sở Lạc Lạc nghĩ thầm, những con cá này sau khi phá được dạ mình châu ra thì sẽ nuốt những viên dạ mình châu này vào bụng cho nên ánh sáng trở nên vô cùng yếu đi. Nếu như tất cả những viên dạ mình châu đều bị nuốt hết thì trước mắt chỉ còn lại một mảnh tối đen.

Những người phụ trách cầm đèn cũng bắt đầu thấp thỏm lo sợ bất an bởi vì họ phát hiện không thể châm lửa lên. Nơi đáng sợ này giống như không cho phép ánh sáng tồn tại.

Khi mọi người đang muốn giết chết những con cá đáng ghét này để ngăn cản cũng nó nuốt dạ mình châu thì lại phát hiện ra một chuyện đáng sợ hơn.

Bọn họ phát hiện mình không thể tụ tập được ma lực hoặc đấu khí, chính xác hơn thì là bọn họ vừa tụ tập lên thì đã bị một sức mạnh vô hình nào đó hút đi.

Sau khi Sở Lạc Lạc phát hiện ra điều này, trong lòng cũng chấn động.

Lúc này, những đóa hoa sen máu ở xung quanh càng trông quý dị hơn.

"Ta không tụ tập được ma lực." Sở Lạc Lạc nói.

"Ta cũng vậy." U Phương đáp, có chút lo lắng.

"Có thể là do số lượng lớn hoa sen máu này, chúng có có tính chất đặc biệt có thể hấp thu được nguyên tố ma pháp, chỉ cần phát huy ma lực trong cơ thể ra thì chúng nó sẽ lập tức hấp thu."

Khi phát hiện ta không thể sử dụng ma pháp và đấu khí thì trong lòng mọi người khủng hoảng đến không nói nên lời.

Nhưng mà, thời khắc gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, thông thường có thể khơi dậy dũng khí trong nội tâm. Dũng khí kia hóa thành hành động, lúc này, đối mặt với loài cá tốc độ nhanh như vậy, vũ khí tốt nhất đương nhiên là nỏ liên hoàn trong tay!

Dũng sĩ trên chín chiếc thuyền đồng thời bắn nỏ, uy lực kia không phải đáng sợ mà là vô cùng kinh người!

"Xoạt... Xoạt... Xoạt..." Âm thanh không ngừng vang lên, ngay sau đó là thanh âm đâm vào da thịt, còn có thanh âm rơi xuống nước không ngừng vang lên. ddlequydon.anhtho

Hy vọng, lại nảy sinh trong lòng mọi người, vì bảo vệ sinh mệnh, vì bảo vệ ánh sáng mỏng manh kia.

Chỉ trong chốc lát, trên mặt nước nổi lên thi thể của vài trăm con cá, mọi người cũng không chú ý đến nơi nào khác, chỉ nhìn chăm chăm vào vị trí của dạ mình châu.

"A..."

Cho tới khi một tiếng thét chói tai thảm thiết vang lên, người trên thuyền mới đưa mắt tới chỗ kia.

Chỉ thấy một kiếm sĩ, vốn dĩ tay cầm nỏ giờ đây hai tay đều bị cụt mất, máu tươi từ chỗ gãy phun thẳng ra, thân hình của hắn ngã xuống trong vũng máu.

Mà một con cá, thân thể lớn như một con chó săn đang ở trên thuyền, giữa hai hàm răng sắc bén còn có một nửa cách tay đứt lìa đầy máu me.

Con cá kia đã đến gần bọn họ, trong nháy mắt, cái miệng to như một bồn máu há ra, cắn đi những chiếc nỏ liên hoàn kèm theo cánh tay của bọn họ.

Sau khi có con cá kia dẫn đầu, không ngừng có cá nhảy lên thuyền, thi thể đã bị con cá lớn kia cắn mất hai tay giờ đã bị một đám cá nhỏ vây quanh, chúng nó đang cắn thịt trên người thi thể kia. Đối với đám cá nhỏ này mà nói, xương cốt dường như rất cứng, chúng nó còn chưa thể cắn xuống được. Nhưng mà tốc độ của chúng nó rất nhanh, chỉ trong vài giây, một thi thể nguyên vẹn chỉ còn là một đồng xương trắng.

Chỉ có những người có con mắt vô cùng tinh tường mới có thể thấy bên dưới những con cá này còn có tám cái chân dài màu đen.

Giống như là một con nhện vậy, tám cái chân dài mà có lực.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Phối Hợp Ăn Ý! Tuyệt Sát!

Quái vật như vậy có thể gọi là cá sao?

Tuy rằng đã từng gặp những loài cá ăn thịt người nhưng cũng không khiến cho người ta thấy sợ hãi thế này.

Trên chiếc thuyền đã bị tấn công kia, tình thế giống như là dưới địa ngục. Tuy rằng người trên thuyền đã sử dụng tất cả các chiêu thức nhưng vẫn không thể ngăn cản những con quái vật kia.

Mỗi khi nổ liên hoàn bắn ra, trên không trung như có một trận mưa tên nhưng bọn quái vật này vẫn có thể tìm ra được kẽ hở để xuyên qua.

Rất nhanh, trên sàn tàu đã tràn đầy vết máu, từng khối, từng khối thi thể không ngừng ngã xuống.

Tuy rằng sức sống của con người rất mãnh liệt nhưng thể lực cũng có hạn! Mà năng lực đối mặt với sự đe dọa của cái chết của con người cũng có hạn!

Tuy những người này đều là những dũng sĩ đã trải qua vô số trận chiến nhưng khi bọn họ mất đi ma lực và đấu khí, khi mà vũ khí quen thuộc nhất của họ trở thành một đồng sắt vụn thì trong thâm tâm, bọn họ đã thua một nửa rồi.

So với tình hình thâm trầm trên các thuyền khác thì thuyền của Sở Lạc Lạc có vẻ thoải mái hơn.

Không biết là do thực lực của người trong Đế Vương Cốc quá mạnh hay là do cốc chủ của Đế Vương Cốc đã ra mệnh lệnh gì đó.

Cùng một loại vũ khí nhưng cách thức chiến đấu lại không giống nhau. Sự ăn ý giữa đồng đội, trình độ phối hợp tác chiến theo nhóm có thể khiến cho không một con quái vật nào có thể lên thuyền.

Trong nháy mắt khi phát hiện ra không thể sử dụng ma lực thì Sở Lạc Lạc liền lấy bình thủy tinh có chứa quân đoàn vong linh ra.

Khi nàng niệm chú ngữ thì lại phát hiện chú ngữ luôn luôn linh nghiệm giờ lại giống như đã chìm đáy biển, biến mất như chưa từng xuất hiện. Cái nơi đáng sợ này, ngay cả ma pháp triệu hồi cũng không thể sử dụng.

Còn Lãnh Tiêu Nhiên, trong chớp mắt kia cũng khẽ gọi một tiếng: "Hồ Bạch."

Nhưng mà, ma thú kí khế ước với hắc cũng không xuất hiện trước mặt hắc. Sau đó hắc thử lấy ra vật phẩm bên trong nhẫn trữ vật, vũ khí hắc muốn lập tức xuất hiện trên tay.

Nhưng mà, trong tình hình này những loại vũ khí có thể gia tăng ma lực, đấu khí cũng chỉ là một đồng sắt vụn mà thôi. Hồ Bạch không thể xuất hiện cũng có nghĩa là nó không thể ở bên cạnh bảo vệ Lạc Lạc.

Vì thế, gần như là cùng lúc, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương cùng đứng che trước mặt Sở Lạc Lạc, tay cầm chiếc nỏ liên hoàn, nhắm thẳng vào những con cá đang nhảy ra khỏi nước về phía chiếc thuyền.

"Ta không muốn trốn ở sau lưng các người!"

Thấy hai người che trước mặt mình, Sở Lạc Lạc nói, nàng đã chuẩn bị chiến đấu tốt rồi, sao có thể trốn tránh sau lưng đồng đội.

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Không, Lạc Lạc, nhiệm vụ của người rất quan trọng, nỗ lực hoàn thành một lần chỉ có thể lấy 10 mũi tên. Khi chúng ta đổi tên mới thì người phải giúp chúng ta bắt những con quái vật này!"

"Không thành vấn đề!" Sở Lạc Lạc nhanh chóng đồng ý.

Thân hình nhỏ nhắn của Sở Lạc Lạc ẩn sau hai người kia, nhiệm vụ của nàng là khi Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đổi tên thì giúp bọn họ diệt trừ những con quái vật đang phi tới.

Mà Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng phối hợp vô cùng ăn ý, không biết bọn họ đã tiêu diệt hết bao nhiêu quái vật, chỉ biết là tên của bọn họ bắn ra chưa bao giờ ngừng.

Uy lực của một nhóm nhỏ của 3 người thậm chí có thể sánh với cả một chiếc thuyền. Cho dù là cao thủ của Đế Vương Cốc trong lúc vô tình nhìn thấy sự ăn ý của bọn họ cũng phải cảm thán, thậm chí âm thầm học theo bọn họ.

Thậm chí còn có người nói với các thuyền khác: "Ba người hợp thành một nhóm nhỏ, phối hợp chiến đấu, đừng để cho những con quái vật này chui vào lỗ hổng!"

Những con quái vật này dường như không chỉ có răng nanh sắc bén và tốc độ nhanh chóng, chúng còn có năng lực học tập rất mạnh.

Khi những con cá lớn phát hiện phương thức tấn công hiện nay của chúng nó không có hiệu quả với những người trên chiếc chiến thuyền thì chúng bắt đầu tụ tập thành một đàn cá nhỏ để tấn công, còn cá lớn thì núp ở phía sau đàn cá nhỏ này, nhìn thấy cơ hội thì mới tấn công. Dùng những con cá nhỏ để tiêu hao số lượng tên của mọi người trên thuyền.

Tình thế đột ngột chuyển biến khiến cho những người vừa mới nắm được tiết tấu lập tức rối loạn. Lại có một con thuyền nữa bị công phá. Nghe thấy

tiếng kêu gào thảm thiết từ chiếc thuyền kia truyền tới khiến cho lòng người như xuất hiện vết nứt, rét lạnh thấu xương.

"Đáng chết! Những con quái vật này thật giảo hoạt!" U Phương nhin không được mắng một câu. Cho dù động tác của hắn đã rất nhanh, phối hợp Lãnh Tiêu Nhiên và Lạc Lạc cũng rất ăn ý nhưng mà bọn họ cũng chỉ có sáu cánh tay, cho dù chỉ bảo vệ một góc thuyền thì thời gian lâu cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

Những người khác muốn bảo vệ vị trí của họ thì cũng cần tới sáu bảy người, còn phải chia người ra ngăn cản những con quái vật đến cắn dạ mình châu.

Đám cá này tới cuồn cuộn không ngừng, dường như càng ngày càng mạnh lên, khó trách dong binh đoàn Cuồng Sư lại có kết cục như vậy.

Chiếc thuyền thứ ba bị thất thủ.

Những con quái vật có tám chân vừa dài vừa mảnh chiếm lĩnh trên chiếc thuyền, đi qua đi lại kiểm tra, tìm kiếm người sống sót, cho đến khi xác định trên thuyền không còn có dấu hiệu của sự sống thì chúng nó mới nhảy xuống nước, gia nhập một vòng chiến đấu mới.

Mà trên thuyền chỉ còn lại những bộ hài cốt, tuy rằng đã mất đi bộ da, mất đi máu thịt nhưng vì những hài cốt này vẫn còn nội tạng nên có một số đôi mắt vẫn mở to, chuyển động.

Dần dần những quái vật này bắt đầu tấn công yếu dần thậm chí không còn một con cá nào nhảy lên khỏi mặt nước nữa. Dựa vào ánh sáng mờ nhạt mọi người chỉ có thể nhìn thấy bên trên mặt nước tối đen hơi hơi phản xạ ánh sáng của dạ minh châu đang có đầy xác cá đang trôi nổi.

Lúc này Sở Lạc Lạc mới nhớ tới chiếc thuyền có mùi tanh hôi kia, chỉ sợ mùi hương đó là do những con cá này để lại.

Tuy rằng không còn thấy một quái vật nào nữa nhưng người trên thuyền cũng không vì vậy mà thả lỏng. Bốn phía xung quanh bọn họ, những đóa hoa sen máu đỏ rực như máu vẫn nở rộ, không biết còn phải đi bao lâu nữa mới có thể thoát khỏi bọn chúng!

Vì sinh tồn, vì nhiệm vụ khó khăn vẫn đang tiến hành!

Bỗng nhiên, một tiếng động lạ truyền đến, giống như rất xa, lại giống như rất gần, giống như thật sâu bên dưới mặt nước có một con thú lớn ẩn núp, giờ nó đang phát ra tiếng gầm nhẹ tức giận.

"Bùm..." Một tiếng nổ vang lên, lập tức có một con thuyền bị nổ tan tành. Cột buồm thật dài bị gãy đánh vào trên một chiếc thuyền khác. Mọi người còn không kịp thét chói tai thì đã bị cột gỗ to nặng đè chết. Con thuyền bị vỡ tan đã không thể di chuyển được nữa, cũng không thể chở người. Những người tay chân nhanh nhẹn còn có thể đạp trên những mảnh vỡ trôi nổi để lên những chiếc chiến thuyền khác.

Những người không đủ nhanh, trong nháy mắt khi rơi xuống nước thì lập tức trở thành thức ăn cho những con quái vật này.

"Cứu tôi với..."

Vài tiếng kêu liên tục vang lên, nhưng mà lúc này ai có thể cứu được bọn họ đây?

Mũi tên lại một lần nữa được bắn ra nhưng mà không ai biết quái vật ở đâu dưới dòng nước đen tối kia.

Một lát sau, lại có một chiếc thuyền nữa bị đâm vỡ, may mắn lần này đã có chuẩn bị, có một nửa người trên thuyền thành công chạy sang thuyền khác.

Mà ngay khi con thú to lớn va chạm với chiếc thuyền thì một mũi tên nhanh hơn bất kì mũi tên nào khác, mạnh mẽ hơn bất kì mũi tên nào khác, xuyên thủng chiếc thuyền kia.

Mục tiêu của nó là con quái vật to lớn dưới đáy chiếc thuyền.

Mà người bắn tên chính là U Phượng, trong tay hắn chính là cây cung Thần Diễm mà Vân Khuynh đã tặng!

Một mũi tên khiến cho mọi người đều kinh sợ!

Đồng thời cũng khiến cho con quái vật to lớn trong nước bị kinh động nhưng mà tên này vẫn là xuyên qua chiếc thuyền lại bắn vào trong nước, cuối cùng mới bắn về phía con quái vật cho nên con quái vật đã cảm nhận được quỹ đạo của mũi tên, nhanh chóng tránh thoát được.

Tuy rằng uy lực kinh người nhưng dù sao cũng chỉ là một mũi tên bình thường, con quái vật to lớn chỉ bị thương ngoài da. Nó phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, mang theo lửa giận, lại một lần nữa húc vào một chiếc thuyền khác.

Lúc này, tốc độ của nó nhanh hơn, né tránh cũng linh hoạt hơn, những mũi tên sau đó của U Phượng đều không trúng đích.

Nó đã phá hủy ba chiếc thuyền lớn nhưng người trên thuyền vẫn không thể nhìn thấy hình dáng của nó. Sợ hãi vô hạn lan tràn trong lòng mọi người, bởi vì, không ai biết mục tiêu tiếp theo của nó là chiếc thuyền nào.

"Ai có thể cho ta một mũi tên thật sắc bén? Ta cam đoan có thể bắn trúng con quái vật chết tiệt kia!"

Khi con quái vật đang công kích chiếc thuyền thứ ba thì Sở Lạc Lạc hô, vì vừa rồi nàng đã sử dụng tinh thần lực để thăm dò, biết được động tác dưới nước của con quái vật kia.

"Tiếp lấy!"

Cốc chủ Đế Vương Cốc Tiêu Tuyệt vẫn luôn đứng một bên quan sát cũng thấy rõ năng lực của ba người này, sau khi nghe thấy Sở Lạc Lạc hô thì lập tức quăng một mũi tên cho nàng.

Mũi tên sắc bén, thậm chí toàn thân của mũi tên đều là huyền thiết* (Sắt đen) chế tạo thành.

Sau khi Sở Lạc Lạc nhận được tên, không nói thêm một câu vô nghĩa, lập tức đưa tên cho U Phương. Sau khi U Phương có tên, lập tức lắp nó vào Thần Diễm cung.

Hắn hét lớn một tiếng, dùng hết lực lực, cơ bắp trên tay hiện lên cuộn cuộn, trên mu bàn bay xuất hiện đầy gân xanh.

Mà Sở Lạc Lạc bỗng nhiên cầm lấy cánh tay trái đang nắm cung của hắn.

U Phương không ngờ nàng sẽ có hành động như vậy, nhất thời tim đập thình thịch nhưng mà rất nhanh hắn liền biết được Sở Lạc Lạc muốn làm cái gì. Nàng muốn dùng tinh thần lực để thăm dò hướng đi của con quái vật kia!

Chỉ thấy Sở Lạc Lạc nhắm hai mắt, dẫn dắt cánh tay của U Phương, nàng chuyển động theo quỹ đạo di chuyển của con quái vật, phương hướng của mũi tên cũng chuyển theo tay nàng.

Không ai biết rốt cuộc thiếu niên này muốn làm gì.

Nhưng mà không có ai dám quấy rầy hắn, lúc này, ngoại trừ tin tưởng thiếu niên này ra thì bọn họ còn có thể làm gì nữa đây.

Cho nên, trên chiếc chiến thuyền nhất thời không hề có một tiếng vang nào, mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm mọi cử động của Sở Lạc Lạc.

Bỗng nhiên mũi tên chỉ về phía một chiếc thuyền, Sở Lạc Lạc mở mắt ra quát khê: "Bắn tên!"

Trong chớp mắt khi nàng lên tiếng thì mũi tên trong tay U Phượng bắn ra, khi mũi tên bắn về phía chiếc thuyền kia thì người trên thuyền vội vã trốn sáng những chiếc thuyền khác. Cùng lúc đó, từ thân thuyền truyền đến tiếng tiếng nổ, thân hình to lớn của con quái vật va chạm vào thân thuyền, trong nháy mắt đó, mũi tên cũng găm vào bên trong cơ thể nó.

Mọi người chỉ nghe được một tiếng rống vô cùng thê lương sau đó không khí lại trở nên yên tĩnh.

Có mấy người sau khi thoát chết, nghe thấy tiếng rống này thậm chí ngã ngồi trên sàn tàu khóc rống lên.

Kia không phải là nước mắt yếu đuối mà mà nước mắt vui vẻ vì vừa trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Lúc này, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, từ trong đáy nước, máu tươi lan ra, nhuộm đỏ cả một vùng.

Thì ra con quái vật kia cũng có máu đỏ, nhưng mà, chờ đợi một lát vẫn không thấy thi thể của nó.

Có lẽ thi thể của nó đã chìm thật sâu xuống đáy nước, hoặc là nó vẫn chưa chết, chỉ là bị thương nặng, không thể chiến đấu nữa nên mới trốn đi.

Cho dù như thế nào thì cuộc chiến này, cả hai bên đều phải trả giá đắt!

Ba chiếc thuyền bị vỡ tan tành, một chiếc thuyền bị mũi tên bắn ra một lỗ hổng lớn, cũng không thể dùng được nữa. Những người tạm thời ở trên

các thuyền khác, Hứa Nham bắt đắ dĩ an bài cho họ dọn dẹp ba chiếc thuyền trước đó bị những con cá tấn công để sử dụng.

Bọn họ đem những thi thể bị gặm cắn chỉ còn xương trắng quăng vào trong nước, trơ mắt nhìn những người một canh giờ trước còn nói chuyện cười đùa giờ đã biến thành những bộ xương trắng. Khi những bộ xương chìm sâu xuống mặt nước tối đen không thể nhìn thấy được nữa bọn họ liền nghĩ tới chiếc thuyền u linh vừa gặp được kia.

Có lẽ, mấy ngày sau những bộ xương trắng này cũng sẽ sinh ra u linh, sẽ tụ hợp cùng đồng loại trên chiếc thuyền kia.

Khó trách số lượng u linh trên chiếc thuyền kia lại khổng lồ như vậy, có lẽ, không phải tất cả đều là người của dong binh đoàn Cuồng Sư.

Nếu như không có ai siêu độ cho những u linh này, có lẽ chúng nó chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi không có ánh sáng này...

--

"Các người rốt cuộc là ai?" Tiêu Tuyệt lên tiếng hỏi.

'Các người' trong miệng ông ta chính là ba người Sở Lạc Lạc.

Lúc này Sở Lạc Lạc cũng không định dấu giếm nữa. Chỉ dựa vào thực lực mà bọn họ vừa thể hiện thì chắc chắn không thể là lính đánh thuê vì tiền mà làm việc cho người khác được.

Lúc này nếu Tiêu Tuyệt con không nghi ngờ bọn họ thì mới là chuyện lạ.

Nhưng mà, những thủ hạ đang giơ đao kiếm ở phía sau Tiêu Tuyệt có phải là quá không nhớ ơn không? Chỉ trong nháy mắt đã quên ai vừa mới giúp bọn họ đánh bại con quái vật to lớn kia.

Tiêu Tuyệt vung tay ý bảo thủ hạ thu hồi vũ khí. Ba người này tuy lai lịch không rõ ràng, thực lực rất mạnh nhưng nếu bọn họ không có ác ý thì đối đầu với bọn họ cũng không có gì tốt.

"Tiêu cốc chủ quả nhiên là người thông minh." Lãnh Tiêu Nhiên nói, thoải mái tự nhiên, không kiêu ngạo không xiểm nịnh.

Giao tiếp với những người đó, đàm phán điều kiện đương nhiên là do Lãnh Tiêu Nhiên ra tay. Sở Lạc Lạc và U Phương tự giác không mở miệng, cũng lười mở miệng.

"Như nhau mà thôi." Tiêu Tuyệt đáp lại.

Lãnh Tiêu Nhiên cũng không dấu diếm nữa, trực tiếp để lộ bộ mặt thật, báo ra danh tính.

Trong đám nguwoif lập tức có người nhỏ giọng nói: "Lãnh Tiêu Nhiên... Đó không phải là gia chủ của Lãnh gia sao? Hẳn không phải là bỏ trốn với Phương Lạc quận chủ à?"

Thanh âm tuy nhỏ nhưng trong không gian u tối yên tĩnh này lại vô cùng rành mạch rõ ràng.

Sở Lạc Lạc và U Phương đều tức giận liếc nhìn người kia. Cái liếc mắt kia có lực sát thương rất mạnh, âm thanh bàn tán ở bên kia lập tức ngừng lại.

Lãnh Tiêu Nhiên nghe thấy điều đó thì cười thầm trong lòng, ngau cả khóe môi cũng cong cong.

Hắn vốn dĩ đã rất tuấn mỹ, lúc này lại cười lên, mị hoặc đến cực điểm.

Tuy rằng Sở Lạc Lạc và U Phương không xóa đi thuốc nước trên mặt nhưng mà những người ở đâu đều thầm đoán dung mạo hai người này nhất

định cũng không tầm thường.

"Mục đích của chúng ta cũng giống như Tiêu Cốc chủ, đều là vì muốn tìm tin tức của Mộng Cơ." Lãnh Tiêu Nhiên nói, tuy rằng nói như vậy có thể sẽ đối địch với Tiêu Tuyệt nhưng mà nếu không nói ra sự thật thì chỉ sợ ông ta cũng không chịu để yên.

Quả nhiên thân thể Tiêu Tuyệt cứng đờ nói: "Các người muốn tìm Mộng Cơ, có mục đích gì?"

Bộ dạng của cốc chủ Đế Vương Cốc giống như là đề phòng tình địch vậy.

Lãnh Tiêu Nhiên suy tư một hồi lập tức hiểu được, Mộng Cơ kia là đệ nhất mỹ nhân của Thánh Vân đại lục, những người thêm muốn sắc đẹp của nàng chỉ sợ là vạn quyển sổ cũng không ghi hết. Không nghĩ tới cốc chủ Đế Vương Cốc cũng là một người trong đó.

Chỉ là Tiêu Tuyệt này nhắm vào sai người rồi, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên trào phúng nói. Không nói đến chuyện trong lòng hẳn đã có người khác, chỉ cần nghe tin đồn về Mộng Cơ và những ì Phong Thanh Vân đã gặp phải thì cũng biết được nàng ta là một mỹ nhân rắn rết. Lãnh Tiêu Nhiên căn bản là khinh thường không thèm nhìn tới.

"Dường như Tiêu cốc chủ hiểu lầm rồi." Sóng mắt Lãnh Tiêu Nhiên lưu động, khẽ cười nói "Đúng như lời người kia vừa nói, trong lòng Tiêu Nhiên chỉ có một người, người đó quả thực chính là Phượng Lạc quận chúa."

"Chỉ là, ti đồn bỏ trốn kia..." Lãnh Tiêu Nhiên thở dài một tiếng, vẻ mặt buồn bã nói "Haizz, chỉ sợ rằng chỉ có ta đơn phương tình nguyện mà thôi..."

Mẹ nó! Con hồ ly Lãnh Tiêu Nhiên này hành động cũng thật nhanh!

Trong lòng Sở Lạc Lạc thầm nghĩ tên này còn giáo hoạt hơn cả Quỷ Diện Linh Hồ. Tuy rằng lời nói của hắn làm sáng tỏ tin đồn bỏ trốn nhưng mà dường như có chút gì đó không đúng, tại sao nàng lại trở thành người phụ tình rồi?

Nhưng mà lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên lại khiến cho Tiêu Tuyết cảm động, vị cốc chủ của Đế Vương Cốc cũng thở dài một tiếng.

Sau một lúc lâu mới mở miệng hỏi: "Vậy ba người các người tìm Mộng Cơ có mục đích gì?"

"Ta từng chịu ơn của một người, người kia muốn ta thay hắn tìm tin tức của Mộng Cơ." Lãnh Tiêu Nhiên đáp.

"Là ai? Có mục đích gì?" Tiêu Tuyết hỏi.

"Hắn là ai ta không thể nói, chỉ có thể nói hắn là người quen cũ của Mộng Cơ." Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Gặp được Mộng Cơ ta sẽ thay hắn chuyển tới Mộng Cơ một câu nói, câu nói kia, tất nhiên chỉ có Mộng cơ mới có thể nghe."

Sở Lạc Lạc nghe vậy có chút nghi hoặc, Vân Khuynh đâu có bảo bọn họ truyền lời gì, chỉ bảo nàng sau khi tìm được tin tức của Mộng Cơ thì dùng quyển trục truyền tin để báo cho hắn biết mà thôi. Còn về mục đích Vân Khuynh tìm kiếm Mộng Cơ thì ai mà biết được.

Nhưng mà, suy nghĩ một chút nàng cũng hiểu được vài phần, nếu không nói như vậy chỉ sợ Tiêu Tuyết sẽ càng nghi ngờ hơn.

Lãnh Tiêu Nhiên này, nói dối lưu loát như vậy, ngay cả mắt cũng không chớp. Lúc này Sở Lạc Lạc bỗng cảm thấy may mắn, may mắn hắn là Tiểu Nhan, may mắn hai người là đồng đội chứ không phải kẻ thù.

Lãnh Tiêu Nhiên chỉ lo làm sao qua được cửa ải của Tiêu Tuyệt, sao có thể đoán được suy nghĩ này trong lòng Sở Lạc Lạc.

Lời nói kia có chút bí ẩn nhưng lại không tìm được lỗ hổng, trong lúc nhất thời để phòng trong lòng Tiêu Tuyệt đã giảm đi vài phần.

Dù sao lúc này bọn họ cũng là những người cùng hội cùng thuyền, phía trước không biết còn có nguy hiểm gì, có thêm bao người này, phần thắng của ông cũng tăng lên không ít.

Cho dù bọn họ có bí mật không thể nói cho người khác thì vào lúc gặp được Mộng Cơ mới có thể biết, trong lúc này, bọn họ cũng không phải kẻ địch.

"Ha ha... Lãnh huynh đệ cũng là người trọng tình nghĩa, Tiêu Tuyệt ta nguyện ý kết giao với người bằng hữu như ngươi." Tiêu Tuyệt cười to, bỏ xuống một thân sát khí.

Lúc này lại nghe thấy "Kèo kẹt" một tiếng, cửa khoang thuyền mở ra từ bên trong.

"Tiêu đại ca, xảy ra chuyện gì sao?"

Một tiếng kia, tuy nhỏ nhưng lại giống như u lan trong thâm cốc, tuy ngắn như lại giống như tiếng hót của chim hoàng oanh, lọt vào trong tai mọi người giống như tiếng trời, dư âm vang mãi không dứt.

Trong khoảnh khắc đó tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Một cái liếc mắt liền khiến cho đa số mọi người đều đại ra, giống như hóa đá, ngây ngốc nhìn nữ tử che mặt bằng khăn lụa trắng.

Không cần nói nhiều cũng không cần nghĩ nhiều.

Dường như trong lòng mọi người ở đây đều xuất hiện một cụm từ: Tuyệt sắc giai nhân!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Thác Nước Dưới Lòng Đất.

Toàn bộ người của dong binh đoàn đều không ngờ bên trong khoang thuyền còn có một người chưa từng lộ diện, còn là một tuyệt sắc giai nhân.

Trong nháy mắt khi Tuyết Cơ xuất hiện, đầu óc của đa số mọi người đều như đang ở trên mây.

Tuy rằng trên mặt nàng có mang lụa mỏng che mặt nhưng loại ẩn ẩn hiện hiện này lại càng khiến người khác mê mẩn.

Nhưng mà bọn họ không rõ là nếu Tiêu Tuyết đã có một mỹ nhân như vậy tại sao còn muốn mạo hiểm tính mạng để đi tìm Mộng Cơ. Thậm chí còn có người vì vậy mà tức giận, một mình ông ta chịu chết thì thôi đi, tại sao còn muốn kéo theo cả giai nhân như vậy theo.

Giai nhân tuy xinh đẹp nhưng trên người lại có một loại khí chất thần thánh không thể xâm phạm khiến cho người ta không dám đến gần.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi Tuyết Cơ xuất hiện, Lãnh Tiêu Nhiên hơi nhíu mày. Không biết vì sao hắn lại cảm thấy người này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí, còn có chút đáng sợ!

Vừa rồi gặp phải tình hình giống như dưới địa ngục, tuy rằng nữ nhân này ở trong khoang thuyền không tận mắt chứng kiến nhưng mà rõ ràng nàng ta cũng không phải kẻ điếc.

Dọc theo đường đi nhiều người chết như vậy, ngay cả Tiêu Tuyết có thân phận là Cốc chủ Đế Vương Cốc cũng có vài lần phải động thủ.

Nhưng mà người này vẫn luôn ở trong khoang thuyền, che dấu hơi thở, không hề có một tia rối loạn.

Lời nói vừa rồi của nàng ta, bình tĩnh, không hề có một tia dao động, không phải bởi vì nàng ta dũng cảm mà bởi vì nàng ta không cần phải sợ, đó là một loại coi thường sinh mệnh.

Người ở đây bất mãn với Tuyệt Cơ ngoại trừ Lãnh Tiêu Nhiên ra thì đoán chừng cũng chỉ có Sở Lạc Lạc và U Phượng.

Ý nghĩ của Sở Lạc Lạc rất đơn giản, nàng chính là một người không thích trốn sau lưng người khác, được người khác bảo vệ, hưởng chi nữ nhân này cũng không nhu nhược yếu đuối như vẻ bề ngoài. Hơi thở toàn thân của nàng đều có liên quan đến quang minh ma pháp.

Mà U Phượng không thích nàng ta thì không có nguyên nhân, nếu nhất định phải giải thích thì hẳn là trực giác của động vật rất nhạy bén.

"Tuyệt Cơ, ba vị bằng hữu này là vì tìm kiếm Mộng Cơ mà tới." Tiêu Tuyệt trả lời.

Tuyệt Cơ sau khi nghe được điều này dường như hơi giật mình, nói: "Bọn họ là vì..."

Chưa nói xong, dường như sợ hãi điều gì mà đột nhiên dừng lại.

"Ba vị anh hùng, có thể vào trong khoang thuyền nói chuyện không?" Tuyệt Cơ hỏi.

Người ở đây đều ước người mà giai nhân mời chính là mình.

Ba người Sở Lạc Lạc nhìn nhau sau đó gật đầu đồng ý.

Tiêu Tuyệt vốn muốn ngăn cản, tuy rằng ba người này tạm thời vô hại nhưng ông cũng không yên tâm khi bọn họ tiếp cận Tuyệt Cơ.

Nhưng Tuyết Cơ lại nói: "Tiêu đại ca, huynh cũng vào đi."

Mỹ nhân như ngọc, làn váy như hoa mai phiêu động, ngay cả bóng dáng rời đi cũng mê người như vậy.

Nếu như sớm biết người bọn họ bảo vệ là một mỹ nhân như vậy thì sĩ khí của người trong dong binh đoàn Bạo Phong nhất định sẽ tăng vọt. Trong một nơi xa lại như thế này, nguy hiểm không biết sẽ xuất hiện vào lúc nào lại xuất hiện một mỹ nhân có hơi thở thần thánh, điều này khiến cho mọi người có thêm hy vọng!

"Tên của ta là Tuyết Cơ, còn Mộng Cơ người mà các người muốn tìm chính là muội muội sinh đôi của ta."

Muội muội sinh đôi?!

Chuyện như vậy chỉ sợ trong Thánh Vân đại lục không một ai biết, bao gồm cả Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang bởi vì hẳn không nói thông tin này cho bọn họ.

Mà biểu tình của Tiêu Tuyết lúc này có những nét cảm kích rõ ràng, hơn nữa ông ta hẳn là đã nhìn thấy bộ mặt thật của Tuyết Cơ.

Nếu bọn họ đoán không sai, sợ dĩ lần này Tiêu Tuyết đi vào nơi này tìm kiếm Mộng Cơ chính là cho Tuyết Cơ này cung cấp manh mối.

Điều này chứng minh rằng tin tức của Mộng Cơ là đáng tin, lần này bọn họ mạo hiểm vào trong này là đáng giá!

"Người tin tưởng chúng ta như vậy sao?" Lãnh Tiêu Nhiên thử hỏi, nữ nhân này đi thẳng vào vấn đề như vậy nhất định là có mục đích của nàng ta.

"Tiêu đại ca nói, các người là bằng hữu." Tuyết Cơ nói "Hơn nữa ta cũng hiểu kì rốt cục là loại người nào muốn tìm muội muội Mộng Cơ của ta."

Nói đến đây đều là những lời khách sáo mà thôi.

Lãnh Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói: "Không thể nói."

Tuyết Cơ cũng không lộ ra biểu tình ủy khuất như tưởng tượng, ngược lại nàng ta khẽ nhếch đôi môi anh đào, cười nhẹ, khiến cho người ta có cảm giác như gió xuân ấm áp.

"Không sao, ta hiểu được."

Lúc này Sở Lạc Lạc không nhịn được nói: "Người đã tới nơi này? Hay là, người là một nhà tiên tri?"

Tuyết Cơ nghe vậy lập tức nhìn về phía Sở Lạc Lạc, ánh mắt của nàng ta đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén. Thậm chí Sở Lạc Lạc còn cảm thấy nàng ta đã nhìn ra nàng là nữ nhi.

Quả nhiên, Tuyết Cơ nói: "Không nghĩ tới lại là một muội muội."

"Muội muội của người hẳn là Mộng Cơ đi, ta cũng không nhớ là mình có tỷ tỷ."

Trong lòng Sở Lạc Lạc, chỉ có một người có thể gọi nàng là muội muội đó chính là Sở Hiên mà không phải là những người không có chút quan hệ nào.

Tiêu Tuyết không có nhìn ra thiếu niên này thực ra là một cô nương, nghe được lời nói của Tuyết Cơ không khỏi có chút kinh ngạc. Mà vị thiếu niên kia cũng không phủ nhận, chỉ là giọng điệu trả lời khiến cho ông bất mãn.

"Tuyết Cơ cũng không phải cố ý muốn vạch trần thân phận của người, người sao có thể..." Tiêu Tuyết nói.

Sở Lạc Lạc ngắt lời ông, cười nhạo nói: "Thì ra Tiêu Cốc chủ cũng không giống với lời đồn nha, chẳng lẽ ông cho rằng xem nhẹ vấn đề của người khác cũng là lễ phép?"

Lúc này Tiêu Tuyệt mới nhớ tới thiếu niên này quả thực có hỏi Tuyệt Cơ một vấn đề mà Tuyệt Cơ còn chưa trả lời người ta.

"Tiêu đại ca, vừa rồi quả thực là do muội quá nóng vội, tiểu cô nương, ta quả thực là một nhà tiên tri." Tuyệt Cơ đáp, giọng điệu cũng rất thành khẩn.

"Người đã có thể đoán trước được nguy hiểm tại sao không nói cho mọi người để mọi người có phòng bị?" Lãnh Tiêu Nhiên cũng vô cùng bất mãn với điều này. Từ phản ứng của người của Đế Vương Cốc và người của dong binh đoàn Bạo Phong thì rất hiển nhiên là người của Đế Vương Cốc biết nhiều hơn một chút.

"Năng lực tiên tri của Tuyệt Cơ có thương tổn đến cơ thể của nàng, kết quả tiên tri nói cho càng nhiều người thì thân thể nàng lại càng bị tổn hại nhiều hơn." Tiêu Tuyệt đáp, ông không cho phép vì mọi người mà làm khó Tuyệt Cơ.

"Thì ra là vậy, vậy ta có thể hỏi Tuyệt Cơ một câu không? Kế tiếp chúng ta còn gặp phải nguy hiểm gì sao? Chỉ là ba người chúng ta biết, ảnh hưởng hẳn là không lớn đi?" Lãnh Tiêu Nhiên lại hỏi.

"Chuyện này..."

Tuyệt Cơ buồn rầu nói: "Không phải là ta không muốn nói nhưng mà ta mỗi ngày chỉ có thể tiên tri một lần, hiện tại đã không thể tiên tri được nữa."

--

Đám người Sở Lạc Lạc ra khỏi khoang thuyền, mọi người trên thuyền đều nhìn qua đầy mong đợi, đáng tiếc là người đi ra chỉ có ba nam nhân.

Xem ra vị mỹ nhân tuyệt sắc kia sẽ không đi ra nữa, mọi người không khỏi thất vọng.

"Người cảm thấy nữ nhân kia rất khả nghi sao?" Sở Lạc Lạc hỏi.

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Cũng không thể nói là khả nghi, chỉ là cảm thấy nữ nhân kia rất có tâm kế, chúng ta nên cẩn thận đề phòng."

"Điểm này, ta cảm thấy người cũng không tồi." Sở Lạc Lạc không khỏi cười nói.

"Thật sao? Ta coi như lời của người là một lời khen." Lãnh Tiêu Nhiên cũng cười nói.

U Phương từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Trong lòng hắn vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng mà không thể giải thích vì sao.

Những con thuyền vẫn tiến lên phía trước, vốn dĩ có mười chiếc thuyền, hiện giờ chỉ còn lại một nửa. Đi ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực có hoa sen đá đỏ như máu.

Dường như vừa ra khỏi khu vực đó mọi người đều bắt đầu thử vận động ma lực và đấu khí trong cơ thể. Một lát sau, mọi người phát ra tiếng hoan hô nhưng nháy mắt đã yên tĩnh lại bởi vì bọn họ lo lắng âm thanh sẽ đưa thứ gì đó đáng sợ tới.

Sở Lạc Lạc nhìn quả cầu sáng nhỏ tụ tập trên tay, khóe miệng khẽ nhếch. Ở bên trong hang động này trải qua ba ngày còn khó khăn hơn so với quãng thời gian hai mươi ngày nòng mất đi ma lực.

Không chỉ Sở Lạc Lạc, những người khác cũng cho là như vậy, ba ngày ngày có thể so với ba năm, mỗi ngày đều vô cùng dài vô.

"Phía trước không xa dường như có âm thanh gì đó?"

"Là tiếng nước."

Tốc độ nước chảy dường như nhanh hơn lúc trước một chút. Nhưng mà, nơi này sao có thể có tiếng nước lớn như vậy?

"Nguy rồi!" Bỗng nhiên có người hô lên, sắc mặt của hắn ta trắng bệch nói: "Là thác nước! Thác nước dưới lòng đất!"

Lời này vừa nói ra, dường như tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Sở Lạc Lạc phản ứng đầu tiên, sử dụng Phi hành chú để đến phía trước xem rốt cục là như thế nào. Khi nàng bay tới thác nước đồ sộ cao mấy chục thước thì bên cạnh đã có thêm hơn mười người.

Thuyền rất nhanh sẽ tới nơi này nhưng mà cao như vậy, khẳng định sẽ lật thuyền, thậm chí rơi xuống sẽ vỡ vụn thành từng mảnh.

Làm thế nào cho tốt đây?

Sầu lo, lo lắng, còn có không cam lòng chiếm cứ nội tâm của mỗi người.

Bọn họ trải qua nhiều khó khăn mới có thể tới nơi này, không nghĩ tới cuối cùng lại bại bởi thiên nhiên.

"Phương pháp duy nhất chính là bảo vệ một con thuyền, làm cho những người có thể sử dụng Phi hành chú và có đầu khí phi hành ngồi ở trên thuyền." Lãnh Tiêu Nhiên nói "Ngay khi chiếc thuyền rơi xuống thì những người còn lại đánh vào mặt nước, làm cho sóng nước làm giảm tốc độ rơi của con thuyền. Sau khi bảo vệ được một con thuyền rồi lại đón những người bên trên xuống sau."

Tiêu Tuyệt nghe vậy cũng hiểu được đây là cách duy nhất, ánh mắt ông ta nhìn về phía Lãnh Tiêu Nhiên lại càng thêm tán thưởng.

Ông nhanh chóng ra quyết định, bởi vì không ai có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Năm chiếc thuyền biến thành một chiếc, những người không thể phi hành chiếm bốn mươi, năm mươi người, tuy rằng lúc này bọn họ an toàn đứng trên thuyền nhưng mà trên mặt, trong lòng đều là lo lắng.

Một chiếc thuyền không người vừa mới tới chỗ thác nước đã bị dòng nước xiết cuốn trôi xuống. Đầu thuyền vừa mới chúc xuống thì chiếc thuyền liền mất đi sự cân bằng, nghiêng ngả, chao đảo ở giữa không trung, đụng vào những mỏm đá nhô ra ở thác nước phát ra những tiếng vang kinh người. Độ mạnh yếu khi va vào mỏm đá so với khi bị con quái vật to lớn va vào chỉ hơn chứ không kém.

Va chạm mạnh khiến cho thanh thuyền vỡ tan, phản lực đẩy con thuyền rách nát đi ngược hướng, khiến cho con thuyền khi rơi xuống khỏi thác nước chỉ còn là những mảnh gỗ.

Những người xem nhìn thấy cảnh này, trong lòng run sợ.

Chiếc thuyền thứ hai, thứ ba đều có vận mệnh giống như vậy.

"Ta cảm thấy có chút không ổn." Bỗng nhiên Sở Lạc Lạc nói: "Ta nhìn kĩ tình cảnh khi ba chiếc thuyền này rơi xuống đều là do đụng vào mỏm đá nhô ra cho nên..."

Lãnh Tiêu Nhiên tiếp lời nói: "Lạc Lạc, người nói đúng, ta đã xem nhẹ điều đó. Cho nên, hẳn là nên phân tán người ra, một bộ phận ở phía sau đẩy thân thuyền để cho thời điểm thuyền rơi xuống vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định với mỏm đá, hơn nữa không thể làm cho thân thuyền bị nghiêng.

Nhưng mà như vậy rất khó khăn.

May mắn trước đó bọn họ đã dùng 3 chiếc thuyền làm thí nghiệm, bằng không trực tiếp làm theo biện pháp Lãnh Tiêu Nhiên nói trước đó thì chỉ tiêu hao ma lực mà không được gì.

"Tiêu cốc chủ, người của ông hẳn là có thể cam đoan khi thuyền rơi xuống sẽ cân bằng và không chế được tốc độ rơi chứ?" Lãnh Tiêu Nhiên hỏi.

Tiêu Tuyệt có chút kinh ngạc, ông nghe được Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên nói chuyện với nhau, đối chiếu với ý tứ của hẳn khi nói những lời này, ông kinh ngạc nói: "Ý người là chỉ bằng sức mạnh của ba người các người có thể đem một con thuyền đẩy cách xa ra, không va chạm với mỏm đá?"

Nhưng mà kia là một con thuyền lớn có thể chứa mấy trăm người nha! Hơn nữa bên sườn thuyền còn trang bị đầy sắt thép đen bóng!

Mọi người ở đây đều có vẻ mặt khó tin còn ba người Sở Lạc Lạc thì lại vô cùng tự tin.

"Được!" Tiêu Tuyệt lo lắng một hồi rồi nói, dù sao vẫn còn hai chiếc chiến thuyền, nếu như lần này thất bại ông còn một cơ hội nữa. Về phần những người ở trên chiếc chiến thuyền kia, đến lúc đó, tình thế bắt buộc, chỉ có thể lựa chọn hy sinh!

Thuyền trưởng có kinh nghiệm nhất nắm giữ bánh lái, điều khiển phương hướng của chiếc thuyền, trên người của ông đã sớm chảy đầy mồ hôi lạnh.

Khi thanh âm nước chảy xuống càng ngày càng gần dòng nước càng ngày càng xiết, coi như sinh mệnh cả đời này của ông đều hy sinh cho một khắc này.

Khoảnh khắc khi thuyền lớn đến bên thác nước, trái tim mọi người đều nhảy lên đến cổ họng.

Không khó khẩu lệnh cũng không có ám chỉ, ba người Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên, U Phượng giống như tâm linh tương thông đồng thời vận dụng ma lực, trong một khắc khi thuyền lớn rơi xuống, cùng nhau đánh về phía trước

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Sống Sót Ra Ngoài.

Trong khoảnh khắc khi thuyền lớn rơi xuống, cùng đánh về phía trước.

Chiếc thuyền lớn có khả năng chứa hàng trăm người, trên thân thuyền đều là sắt thép nhưng chỉ bằng sức mạnh của ba người mà giống như có một đôi cánh. nhảy ra cách thác nước khoảng hơn năm mươi thước.

Khoảng cách kia là khoảng cách sau khi bọn họ đã thương lượng kỹ càng, vì lo lắng khi thuyền rơi xuống nước vì quán tính và sức nặng nhất định sẽ chìm xuống nước một chút. Mà vùng nước mà thuyền rơi xuống nhất định phải không có đá ngầm, như vậy mới có thể chắc chắn thân thuyền không hao tổn gì.

Những người còn lại sử dụng ma pháp hoặc vũ khí có khả năng phi hành, lơ lửng trên không trung.

Đa số vẫn còn rất nghi ngờ, ôm tâm trạng vui sướng khi người gặp họa, khi chiếc thuyền tới gần vị trí của bọn họ, trong nháy mắt khi nó tới vị trí đã được định trước, chiếc thuyền giống như mất đi sức lực, rơi xuống theo đường vuông góc!

Lúc này, đám người Sở Lạc Lạc cũng đã phi lên, gia nhập cùng đám người đang lơ lửng.

"Phóng..."

Theo một tiếng khẩu lệnh, mọi người đều hét lớn, vào lúc này không ai còn lo lắng âm thanh của họ sẽ dẫn quái vật gì tới.

Họ chỉ biết tiếng hò hét kia có thể cho bọn họ sức mạnh để vượt qua khó khăn. Sức mạnh kia như từ trong xương tủy, từ trong máu của bọn họ phát ra, như một ngọn lửa mãnh liệt, như dòng nước mạnh mẽ, chỉ có hò hét ra mới có thể giúp họ giải tỏa.

Đồng thời khi hét lên, mỗi người bắt đầu xuất chiêu, nhằm giảm tốc độ rơi của con thuyền.

Sức mạnh vô cùng lớn không phải là đánh vào con thuyền vì chỉ sợ con thuyền bị đánh mạnh hư vậy sẽ vỡ thành trăm mảnh. Sức mạnh này là đánh vào thác nước sau đó sẽ sinh ra phản lực làm cho con thuyền va chạm với phản lực này. Quả thực giống như suy đoán, tốc độ rơi của con thuyền đã giảm.

Mà ở hai bên sườn chiếc thuyền, từ bên ngoài đến giáp mặt thác nước đều đứng đầy người, để đề phòng thuyền bị lật.

Quá trình này chỉ trong thời gian rất ngắn.

Chớp mắt khi con thuyền rơi xuống nước, "Bùm" một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ đó va chạm với mặt nước tạo thành tiếng vọng, cộng hưởng lại khiến cho cả mặt nước cũng rung chuyển.

Bốn phía bắn lên những cột nước cao, dòng nước như một thác nước chảy ngược khiến cho đám người đang lơ lửng ở bên trên phải phân tán ra. Có một số người phản ứng không kịp bị cột nước kia đánh trúng, thân thể bị bắn về phía cột đá phía trên, thân thể bị cột đá xuyên qua, chết ngay tại chỗ. Còn có người bị trọng thương hoặc là bị cuốn vào trong nước cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Sở Lạc Lạc đã tránh rất nhanh nhưng quần áo cũng bị ướt không ít.

Chờ khoảnh khắc kinh hồn qua đi mọi người nhìn thấy chiếc thuyền lớn vững vàng ở trên mặt nước đều nhin không được hoan hô ra tiếng.

"Thành công!"

"Chúng ta thành công rồi!"

Nhưng mà cũng có người nhìn đến đồng đội bị cột đá xuyên qua, còn có những thi thể trôi nổi trong nước, cảm giác vui sướng vì thành công bị yếu đi do sự uy hiếp của tử vong.

Bỗng nhiên Hứa Nham phi thân xuống mặt nước, từ dưới nước vớt lên một người, người kia chính là Lý Cửu.

Là vị Lý đại thúc đã cảnh báo đám người Sở Lạc Lạc không nên tham gia nhiệm vụ nguy hiểm này.

"Lão Lý..." Hứa Nham loạn choạng ôm thân thể của Lý Cửu, kích động hô.

Hai người bọn họ gia nhập dong binh đoàn Bạo Phong nhiều năm, bao nhiêu lần vào sinh ra tử cùng nhau. Lý Cửu từng nói đây là nhiệm vụ cuối cùng của ông, kiếm đủ tiền rồi sẽ về quê dưỡng lão, không nghĩ tới câu nói kia của ông lại thành sự thật, đây đúng là nhiệm vụ cuối cùng...

Lý Cửu mấp máy môi, sắc mặt trắng bệch nhưng không thể nào nói ra nửa chữ.

Bỗng nhiên, một luồng sáng trắng bao phủ thân thể của ông, hơi thở dồn dập của ông cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

"Lão Hứa, người phải sống... nhất định phải còn sống... còn sống ra ngoài..."

Hô hấp đã ngừng lại, Lý Cửu vừa nói ra lời muốn nói xong thì lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

"Cứu ông ấy!" Hai mắt Hứa Nham hướng về người vừa mới thi trên quang minh ma pháp, nói.

Sở Lạc Lạc nhìn Hứa Nham, trong con người màu hổ phách dường như có thứ gì đó nháy lên. Sau một lúc lâu, nàng mở miệng nói: "Nội tạng của ông ấy đã bị đập nát, ta lực bất tòng tâm."

Hứa Nham quát, bộ dạng đã có chút điên cuồng: "Thử lại lần nữa! Thử lại lần nữa!"

Thấy thế, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng gần như cùng một lúc xẹt tới chắn trước mặt Sở Lạc Lạc.

"Hứa Nham, đừng quên người đã từng nói, trách nhiệm của người là bảo vệ đội ngũ này!" Thanh âm Lãnh Tiêu Nhiên cũng không lớn nhưng từng câu từng chữ đều tin sâu vào lòng Hứa Nham.

Hứa Nham sửng sốt, sau một lúc lâu mới nhận ra là mình đã luống cuống.

"Người phải thực hiện tâm nguyện của ông ấy." Thấy Hứa Nham đã tỉnh táo lại, Sở Lạc Lạc ở phía sau Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng bình tĩnh nói.

Đúng vậy, nhất định phải còn sống ra ngoài...

Hứa Nham nắm chặt hai nắm đấm, đè ép bi thương trong lòng xuống, yên lặng, hẩn lấy vật mà Lý Cửu đang cầm trên tay xuống, đặt thi thể của ông xuống mặt nước. Thi thể trôi theo dòng nước, chỉ trong chốc lát đã chìm xuống đáy.

Hứa Nham cứ như vậy đứng ở phía xa, trong mắt của hắn dường như thấy được chiến hữu theo dòng nước, xuyên qua bóng tối kia, trở về quê hương của ông ấy...

Mười chiếc thuyền lớn, cứ đi như vậy, hiện giờ, chỉ còn lại một chiếc.

Khi bọn họ đi đón những người ở trên chiếc thuyền còn lại trên đỉnh tháp đã có một số người bị thương nặng không muốn đi tiếp nữa.

"Ta thà ở trên chiếc thuyền này chờ quái vật đến tấn công còn hơn là đi tiếp, ta đã không còn dũng khí để đi tiếp nữa." Một kiếm sĩ trẻ tuổi nói: "Thân thể ta như vậy, đi tiếp chỉ trở thành gánh nặng của các người mà thôi, các người, cứ đi đi..."

Nhưng mà cũng có một số người bị thương không muốn bỏ cuộc.

Nhưng mà, đội ngũ vốn có hơn năm trăm người, giờ chỉ còn lại gần một trăm người. Ngay cả cao thủ của Đế Vương Cốc cũng hy sinh hai người do vừa rồi bị va chạm với cột đá.

Bởi vì cần đổi thuyền cho nên mỹ nhân áo trắng kia lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng mà lúc này không ai có tâm tư đi thưởng thức vẻ đẹp của nàng ta.

"Sợ hãi sao?" Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên hỏi.

Tầm mắt của Sở Lạc Lạc và U Phượng đều nhìn về phía Lãnh Tiêu Nhiên.

"Ta sao? Không!" Sở Lạc Lạc nói: "Bởi vì chúng ta nhất định có thể sống sót ra ngoài."

Khóe miệng U Phượng khẽ cong lên, câu trả lời của nàng vẫn tự tin như vậy, trái tim của nàng vẫn mạnh mẽ như vậy. Đây mới là nàng, ngay cả tử vong cũng không thể đánh bại nàng.

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy, môi khẽ nhúc nhích, đáng tiếc âm thanh quá nhỏ, Sở Lạc Lạc không nghe rõ.

"Tiêu Nhiên, người nói gì vậy?" Sở Lạc Lạc hỏi.

"Không có gì, ta chỉ là đồng ý với lời của người, chúng ta nhất định có thể sống sót ra ngoài!"

Bỗng nhiên, thanh âm của viên thủy tinh vang lên trong đầu Sở Lạc Lạc, nó nói: "Hắn đang nói dối."

Sở Lạc Lạc có chút kinh ngạc, không nhận được hỏi: "Vừa rồi người nghe được? Hắn nói cái gì?"

"A, người muốn biết?" Viên thủy tinh hỏi, trong giọng nói tràn ngập ý trêu chọc: "Hay là dùng công kích tinh thần hỏi một câu?"

Sở Lạc Lạc nhớ tới chuyện lần đó, nhất thời không được tự nhiên, nói: "Ta tự nhận không phải là người bội bạc nhưng mà, nếu người còn nhắc đến chuyện lần đó, nói không chừng ta thực sự quăng người xuống nước đó!"

"Ha ha ha..."

Viên thủy tinh đen nghe được lời của nàng, cũng không sợ chết mà cười lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, may mà hắn dùng tinh thần lực để nói chuyện với nàng, nếu không chỉ sợ tất cả mọi người trên thuyền đều nghĩ là gặp ma.

"Cười cái gì?!"

"Ta không lo lắng, bởi vì người sẽ không làm vậy."

"Đúng rồi, vừa rồi cái tên kia nói người thực sự là không đáng yêu." Viên thủy tinh đen tạm dừng một chút, dường như đang đợi phản ứng của Sở Lạc Lạc nhưng mà nàng tựa như cũng không để ý.

"Hắn nói, nếu có một ngày người cảm thấy mệt mỏi có thể dựa vào vai của hắn hay không."

Sau khi Sở Lạc Lạc nghe được, nói: "Nói vậy, rõ ràng Tiêu Nhiên chỉ nói có vài chữ, sao đến miệng người lại trở thành nhiều như vậy."

"Ai... Đó là trong lòng hắn nói nha! Hắn quả nhiên nói đúng, thật là một nữ nhân không đáng yêu."

Tuy rằng vẫn hoài nghi lời nói của viên thủy tinh đen nhưng mà nàng vẫn không nhịn được nhìn về phía Lãnh Tiêu Nhiên.

Một cái liếc mắt này khiến cho nàng nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Một đầu tóc dài có chút ẩm ướt, bọt nước dính vào mái tóc dài màu bạc nhìn qua trông mái tóc cũng trở nên trong suốt. Sườn mặt anh tuấn vẫn trần nổi như cũ nhưng đã không còn vẻ ngây ngô yếu đuối mà trưởng thành thành một người đàn ông kiên nghị.

Trong mười năm khi hai người tách ra rồi cuộc hắn đã gặp phải những gì.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Sở Lạc Lạc, Lãnh Tiêu Nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt màu bạc có vài phần nghi hoặc.

"Lạc Lạc, làm sao vậy?"

Bỗng nhiên Sở Lạc Lạc có chút xấu hổ, vội vàng rời tầm mắt đi, vừa rồi nàng coi như là nhìn lẫn hắn sao?

Lúc này, U Phượng lên tiếng, thanh âm của hắn so với bình thường còn êm tai hơn, mang theo mấy phần dụ hoặc, hắn nói: "Lạc Lạc..."

Sở Lạc Lạc nghe được tiếng gọi của hắn, hỏi: "U Phượng, sao vậy?"

U Phương cười nhẹ, con người màu ô liu sáng như ánh sao, nói: "A, ta vừa rồi muốn hỏi người một chuyện nhưng mà đột nhiên lại quên mất rồi."

Đột nhiên quên mất?

Sở Lạc Lạc cảm thấy có chút khó hiểu nhưng mà U Phương nói như vậy, nàng cũng không dẫn đo suy nghĩ nhiều đến chuyện vừa nghĩ nữa.

--

Trên chiếc chiến thuyền cô độc này, trong một con sông tối đen không nhìn thấy điểm cuối, con thuyền cứ như vậy tiến lên.

Trải qua thác nước xọng dòng nước có vẻ nhanh gấp đôi luca trước. Thuyền chạy suốt hai ngày, tuy là hai ngày này ngoại trừ tiếng sóng vỗ vào thân thuyền ra thì không có âm thanh nào khác nhưng mà mọi người đã mấy lần trải qua kiếp nạn thì tinh thần vẫn căng như dây đàn, chỉ sợ đột nhiên lại xuất hiện nguy hiểm.

Trong hai ngày này, có hai người bị trọng thương không thể qua khỏi đã bỏ mình, thì thể bị mọi người bỏ xuống nước.

Lúc này, trong lòng bọn họ đều yên lặng nhớ kỹ một câu: Còn sống ra ngoài!

Trong yên tĩnh, lại qua ba ngày nữa thì trước mũi thuyền hiện ra một cùg sáng lớn, ánh sáng chói mắt thiếu chút nữa đâm bị thương ánh mắt của những người đã quen với bóng tối.

Sau khi nhắm mắt thích ứng xong, mọi người lại một lần nữa mở mắt ra. Ánh sáng kia là thứ bọn họ đợi chờ đã lâu, là thứ có thể khiến cho bọn họ kích động hoan hô, ánh sáng mặt trời!

Thuyền vừa rời cặp vào bờ, trên vùng đất xa lạ này, mọi người bắt đầu hoan hô, diên cuồng hò hét, bọn họ nhìn về phía mặt trời, kích động quỳ xuống, bọn họ lấy tay bắt lấy bùn đất khô ráo dưới chân.

"Sống sót... Chúng ta sống sót ra ngoài..."

"Chúng ta thành công rồi!"

Đôi mắt của Hứa Nham lúc này cũng ửng đỏ, hắt đi tới một chỗ trống, dùng tay không đào một cái động, chôn một vật xuống mặt đất.

Trên bầu trời, phía mặt trời, một bóng đen dần dần phóng đại trước mắt mọi người.

Đó là một con chim to lớn đang bay với tốc độ cao, mà trên lưng con chim dường như còn có một người.

"A..." Một tiếng thét chói tai vang lên.

Chỉ thấy một người quỳ rạp xuống mặt đất nhìn về phía nam tử trên bầu trời, ngực bị một mũi thương dài sắc bén xuyên qua.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Gặp Lại Vô Ngân, Mộng Cơ Thật Giả.

Trên đời này, làm người ta tuyệt vọng nhất không phải là địa ngục mà là vất vả thoát ra khỏi địa ngục, nghĩ rằng mình cuối cùng cũng tới được thiên đường thì lại phát hiện thực ra mình lại rơi vào một địa ngục khác.

Trong nháy mắt khi mũi thương dài đâm thủng ngực người kia, mọi người còn có thể nhìn thấy vẻ mặt mừng như điên ngừng đọng trên mặt hắn, hắn thậm chí còn không kịp la lên thì đã gục trên mặt đất.

Vốn dĩ những người còn sống đang vui mừng vì ra khỏi nơi tăm tối kia nên buông lỏng cảnh giác, lúc này, sự buông lỏng kia biến thành bùa đòi mạng bọn họ.

Ngay sau khi ngọn thương lớn sắc bén xuất hiện thì trên bầu trời xuất hiện càng nhiều điểm đen, từng ngọn thương dài liên tiếp phi như bay về phía đám người.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, những người tránh né không kịp bị những ngọn thương dài đó đâm bị thương, những người còn lại vội vàng tránh thoát. Bỗng thấy những con chim lớn đã sắp phi tới bên đầu bọn họ, móng vuốt sắc bén đánh về phía đầu bọn họ. Móng vuốt kia bén nhọn như sắt thép, những người bị đánh trúng, trên đầu đều hiện ra năm lỗ máu.

"Trời ạ! Cư nhiên là xích điếu*..."

(Xích điếu: Chim điếu lửa)

Trong đám người có người hô to.

Loài phi cầm đã biến mất trên Thánh Vân đại lục lại có thể xuất hiện ở nơi này hơn nữa số lượng đông nghịt, che kín bầu trời, ít nhất cũng có tới mấy trăm con.

Mà người ngồi trên xích điếu, để trần nửa người trên, bên dưới là quần dài bằng da, trên tay bọn họ vẽ những hoa văn mà mọi người chưa từng thấy qua, giống như là một loại hoa văn thần bí có từ thời viễn cổ.

"Là Bộ tộc Vu Yêu!"

"Dừng tay! Chúng ta không phải kẻ xâm lược..."

Triển Nguyên hô to một tiếng nhưng mà những người đang khống chế xích điếu không vì vậy mà ngừng tay.

Trong mắt bọn họ, những kẻ xâm phạm này chính là kẻ địch, là những kẻ đã giết chết tổ tiên bọn họ, xua đuổi bọn họ ra khỏi thiên địa rộng lớn kia. Mà nơi này là nhà của bọn họ, phạm là những người từ bên ngoài tới đều là kẻ xâm lược.

"Chúng ta phải giúp bên nào?"

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng hỏi, ba người bọn họ từ đầu tới giờ chỉ tránh né nhưng mà tốc độ của xích điếu và sức mạnh kia cũng không thể coi thường.

"Đương nhiên là giúp bọn họ!" Sở Lạc Lạc đáp.

Những con xích điếu đông nghịt bay lượn giữa không trung, thay phiên nhau tấn công, lại có những mấy trăm con, tấn công không ngừng nghỉ.

Trên không trung, có một con xích điếu trên cổ có một vòng lông màu vàng, nó vẫn đứng yên trên không trung, không xuống tấn công. Trên lưng

của nó là một nam nhân da ngăm đen, hắc huy động ngọn thương dài trong tay, chỉ huy những người khác chiến đấu.

Dưới ưu thế tuyệt đối, bộ tộc vu yêu đang chiếm thế thượng phong nhưng mà Đế Vương Cốc cũng không thiếu cao thủ. Ma đạo sĩ Lục Đan vừa sử dụng ma pháp hệ phong, mắt thấy người trên xích đu sẽ bị đánh trúng thì lại có một luồng năng lượng khác truyền đến, va chạm với chiêu thức của ông. Thế mà lại có thể tiêu diệt chiêu thức của ông, mà người ở trên xích đu vội vàng nhảy xuống mới có thể may mắn tránh thoát.

Khi ông phát hiện ra người ngăn cản chiêu thức của mình đúng là thiếu niên thần bí đã đi cùng thuyền thì không khỏi giận dữ: "Người điên rồi sao?"

Sở Lạc Lạc vừa định mở miệng thì đã có một con xích đu lớn từ giữa không trung phi xuống như bay, đánh thẳng về phía nàng. Con xích đu kia đúng là con có lông vàng quanh cổ mà người đứng trên xích đu đã giờ trường thương đánh về phía nàng.

Sở Lạc Lạc thi triển thân pháp Lực Không để tránh né nhưng mà tốc độ của xích đu này vô cùng kinh người, ngay cả gió tạo ra khi nó vỗ cánh quét qua người ta cũng khiến cho người ta có cảm giác đau đớn. Thân pháp vừa dừng, ngọn thương đã lại một lần nữa đánh về phía nàng. Trong đầu nàng trống rỗng chỉ theo phản xạ sử dụng thân pháp Túng Vân làm cho thân thể của nàng trong nháy mắt di chuyển lùi về sau mấy thước.

Hai lần tấn công của người kia đều thất bại, trong lòng hắc có chút kinh ngạc, nhanh chóng ngừng đầu nhìn về phía người vừa tránh thoát công kích của mình.

Mà trong chớp mắt khi hắc ngừng đầu lên thì thiếu niên mặt vàng như nền bỗng nhiên kinh hãi hô: "A Sờn..."

A Sơn nghe vậy, ngọn thương vừa mới đâm ra nhanh chóng dừng lại trước mặt Sở Lạc Lạc, hăn nghi hoặc hỏi: "Người là ai?"

Ngữ điệu của hăn rất cứng nhắc, dường như cũng không thường sử dụng loại ngôn ngữ này.

Sở Lạc Lạc thấy hăn ngừng tấn công vội vàng xóa nước thuốc trên mặt đi, đáp: "Ta là bạn của Lệ Vô Ngân, Sở Lạc Lạc!"

Thấy bộ dạng thật của thiếu nê, A Sơn nhớ đến cô gái đã gặp đêm đó, không khỏi kinh ngạc nói: "Là người? Bọn họ là người của người?"

Sở Lạc Lạc nói: "Không, ta và bọn họ chỉ cùng đường thôi, không nghĩ tới sẽ xông vào lãnh địa của các người, xin hỏi Lệ Vô Ngân có ở đây hay không?"

Nàng vừa dứt lời thì một loại lạnh lẽo thấu xương từ không khí thổi tới.

"A..."

Những người vốn đang chiến đấu với người của bộ tộc vu yêu tránh né không kịp, không biết đã bị vật gì xuyên qua da thịt.

Tay, chân hoặc là thân thể đều xuất hiện một lỗ máu.

Thì ra thứ đánh về phía bọn họ chính là một viên băng châu trong suốt.

Người ở đây chỉ có Sở Lạc Lạc biết chiêu kia là chính là một chiêu do Lệ Vô Ngân sáng tạo ra, Băng Châu Lệ.

"Lệ Vô Ngân!" Sở Lạc Lạc hét to gọi thiếu nê kia.

Chỉ thấy một thiếu niên lạnh lùng, lúc này cũng để trần nửa người lộ ra vòm ngực rắn chắc, hai tay của hăn cũng vẽ những hoa văn nhưng dường

như có chút khác biệt với những người khác, hơn nữa màu sắc của hoa văn cũng là một màu xanh đen gần giống màu lam đậm.

Lần đầu tiên thấy hần mặc đồ của bộ tộc mình Sở Lạc Lạc lại cảm thấy vô cùng thích hợp với hần.

"Lạc Lạc..." Lệ Vô Ngân cũng kinh hỉ hô, thấy những người trong tộc của mình đang chiếm thế thượng phong thì vội vàng hô to: "Tất cả dừng tay cho ra!"

Người của dòng binh đoàn Bạo Phong vốn chỉ còn hơn năm mươi người, nay đã thương vong quá nửa. Thật vất vả mới có thể từ nơi tăm tối kia ra ngoài, nếu như vừa rồi cầu xin tha thứ có thể khiến bộ tộc vu yêu dừng tay thì bọn họ đã sớm đầu hàng rồi.

Nhiệm vụ của bọn họ chính là phụ trách đưa Tiêu Tuyệt đến nơi này, cũng không có bao gồm chiến đấu với bộ tộc vu yêu.

Thanh âm mát lạnh như băng truyền đến, chỉ thấy một thiếu niên tóc màu xanh lam lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt lạnh lùng, giữa mi tâm có một vết chu sa thẳng dài. Chiêu thức vừa rồi là do người này phát ra?

Một câu nói nhẹ nhàng của thiếu niên làm cho tất cả mọi người của bộ tộc vu yêu đều dừng tay nhưng xích đu vẫn bay lượn trên không trung, phòng bị.

Người của Đế Vương Cốc vốn muốn tìm Tiêu Tuyệt, nghe theo mệnh lệnh của ông ta nhưng mà lúc này bọn họ mới phát hiện cốc chủ của bọn họ chẳng biết đã đi đâu mất.

"Lạc Lạc, sao ngươi có thể đến đây?" Lệ Vô Ngân nói, trong đôi mắt màu băng lam ẩn chứa vui sướng vì gặp lại "Còn có những người đó là?"

"Vô Ngân, quả nhiên là người ở đây!" Sở Lạc Lạc nói "Ta cũng chỉ vô tình đi tới nơi này, những người này là người của Đế Vương Cốc và dong binh đoàn Bạch Phong, ta nghe nói bọn họ muốn tìm một nữ nhân tên là Mộng Cơ cho nên mới trà trộn vào đội ngũ của bọn họ, không ngờ lại có thể gặp lại người."

"Mộng Cơ!" Sau khi A Sơn nghe thấy cái tên này, thanh âm ảm chứa hận ý nói: "Thiếu tộc trưởng, nữ nhân kia..."

Sở Lạc Lạc nghe thấy vậy thì sửng sốt, tuy rằng theo tình hình vừa rồi nàng đã đoán Lệ Vô Ngân có địa vị không thấp nhưng không ngờ hẳn cư nhiên là tộc trưởng đời kế tiếp của bộ tộc vu yêu.

"Lạc Lạc, bọn họ làm sao biết Mộng Cơ có liên quan đến tộc của ta?" Lệ Vô Ngân hỏi.

"Theo ta được biết, bọn họ dường như cũng không biết nơi này là lãnh địa của các người. Nhưng mà có một mỹ nhân tuyệt sắc tự xưng là Tuyết Cơ, nàng ta nói nàng ta là tỷ tỷ của Mộng Cơ, là nàng ta dẫn đường."

Tuyết Cơ?!

Sắc mặt Lệ Vô Ngân đột nhiên thay đổi, nói: "Nguy rồi!"

Nói xong cũng không giải thích gì với Sở Lạc Lạc mà nhanh chóng chạy như bay về một phương hướng.

"A?"

Chưa bao giờ thấy Lệ Vô Ngân có vẻ mặt kinh hãi như vậy, hơn nữa nàng còn chưa nói xong hẳn đã vội vàng rời đi. Nàng bỗng có dự cảm không tốt thế là cũng phi thân đuổi theo.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng không muốn xem vào cuộc nói chuyện của bọn họ cho nên vẫn đứng ở bên cạnh nhưng không ngờ Lê Vô Ngân lại không chào mà đi, Sở Lạc Lạc lại đuổi theo. Bọn họ nhìn nhau, dường như là cùng lúc phi thân rời đi

--

Khi mọi người đang chiến đấu với người của bộ tộc vu yêu thì khoang thuyền đột nhiên mở ra.

Từ bên trong, một nam một nữ bước ra, trong lúc không ai để ý, họ vòng qua đám người phi như bay về một chỗ sâu trong đất liền. Thân pháp của bọn họ cực kì nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng hai người nữa.

Bộ tộc vu yêu, trong một căn nhà thấp bé hình dạng như một cái tháp.

Tường ngoài màu trắng phản xạ nhiều điểm sáng vàng không biết được tạo nên từ cái gì. Căn nhà này không có cánh cửa cho nên hai người đi vào rất dễ dàng.

Bên trong là một đại sảnh rộng lớn nhưng trống trải, cái gì cũng không có, bên trên có vẽ một hoa văn hình tròn, có chút giống ma pháp trận. Hoa văn rất kì lạ, chưa ai từng thấy qua.

Mà chính giữa đồ án có một bóng dáng màu trắng, nàng mở to hai mắt nhưng lại giống như không nhìn thấy gì.

Tiêu Tuyệt vừa bước vào nơi đó, khi nhìn đến người kia liền kêu lên: "Mộng Cơ..."

Ông kích động không biết phải làm sao: "Mộng Cơ, rốt cuộc ta cũng tìm được nàng, nàng yên tâm đi, ta sẽ cứu nàng ra ngoài."

Nữ nhân ngồi trên mặt đất hơi hơi mở miệng, thanh âm của nàng nghe qua có vẻ giống y hệt nữ nhân che mặt kia nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nổi trội hơn hẳn, nàng nói: "Mộng Cơ, đã lâu không gặp, không ngờ người còn có thể trở về nơi này."

Lời của nàng khiến cho Tiêu Tuyệt vô cùng kinh ngạc, cả người đều đại ra.

"Ha ha ha..."

Nữ tử che mặt cười to, cả thân thể của nàng đều run lên, nàng nói: "Tuyệt Cơ, tỷ tỷ thân ái của ta, sao vậy? Thuật tiên tri mà người vẫn lấy làm kiêu ngạo không đoán được ta sẽ trở lại sao?"

Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Nghe thấy lời nói của nữ tử bên cạnh, Tiêu Tuyệt cảm thấy thật mông lung.

Mộng Cơ nở nụ cười với ông, dung mạo tuyệt mỹ kia lúc này hoàn toàn lộ ra, nụ cười này đúng là nụ cười quen thuộc trong đáy lòng ông.

Nếu như nàng mới là Mộng Cơ vậy tại sao lại gạt ông? Nàng cũng biết không nhớ nàng, đau khổ như thế nào...

"Tiêu đại ca, thực sự cảm ơn huynh." Mộng Cơ cười duyên nói "Nếu không nhờ huynh, muội thực không biết lúc nào mới có thể thấy được tỷ tỷ."

Tuy rằng Tiêu Tuyệt không rõ vì sao Mộng Cơ lại lừa gạt ông nhưng mà vì nàng, ông chấp nhận làm bất kì chuyện gì, chỉ cần nàng vẫn đứng ở bên cạnh ông.

Ông bước lên phía trước, ôm chặt lấy Mộng Cơ, nói: "Không cần giải thích, chỉ cần nàng ở bên ta là tốt rồi."

Mộng Cơ đưa tay đáp lại cái ôm của nam nhân này, hai tay vòng ta phía sau ông.

Bỗng nhiên, một thanh chùy thủ sắc bén lóe ra hàn quang xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Tiêu Tuyệt vẫn còn đang kể bên tai của nàng, nói ra nỗi nhớ nhung của mình, còn thanh chùy thủ kia, đã chính xác cắm thẳng vào trái tim ông.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Thần Thú Chờ Đợi Hàng Trăm Năm.

"Ừ..." Tiêu Tuyệt rên một tiếng, trợn to hai mắt, trong mắt tràn ngập tia không thể tin được.

Nữ tử mà ông yêu thương vừa rồi còn ôm ông, giờ này lại nhân lúc ông không phòng bị, đâm ông một dao. Vị trí kia, chính xác là chỗ trái tim, cho dù ông có là Tiêu Tuyệt, cốc chủ Đế Vương Cốc cũng khó lòng tránh khỏi.

"Haizz..." Một màn trước mắt này khiến cho Tuyết Cơ thờ dài một tiếng.

Trong tay Mộng Cơ còn nắm thanh chùy thủ dính máu kia, trên mặt nàng ta vẫn là nụ cười tươi như hoa, cười đến mức vô cùng động lòng người, cực kì mỉa mai, giống như đóa Mạn Châu Sa Hoa nở rộ dưới hoàng tuyền.

"Vì sao..."

Tiêu Tuyệt bất chấp vết thương chí mạng trên người, ảnh ngược trong mắt là dung nhan tuyệt thế kia.

Mộng Cơ vốn đang cười bỗng nhiên lộ ra biểu tình giống như vô cùng ủy khuất. Hai loại trạng thái trái ngược nhau như vậy nhưng lại không hề có một chút mất tự nhiên nào.

"Chàng gạt ta, chàng đã nói nguyện ý làm bất kì điều gì vì ta, nhưng mà, bây giờ chàng lại hỏi ta vì sao?"

Mộng Cơ đi qua người Tiêu Tuyệt, không hề liếc mắt nhìn ông một cái, ánh mắt của nàng ta vẫn dán chặt vào Tuyết Cơ ngồi trên mặt đất. Còn Tiêu

Tuyệt, trong nháy mắt khi nàng ta đi qua, thân thể ông ngã về phía trước, không thể đứng lên được nữa.

"Người người muốn giết, hẳn là ta phải không?" Ánh mắt Tuyết Cơ vẫn nhìn thẳng về phía trước, thì ra đôi mắt nàng căn bản không thể nhìn thấy thế gian, tuy vậy nhưng trong mắt vẫn tràn ngập khí chất.

"Tỷ tỷ yêu quý của ta, người đang thương xót nam nhân kia ư?" Mộng Cơ đi rất chậm về phía trước, nhìn nàng ta không hề có chút bối rối nào, giống như mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay nàng ta: "Nếu vậy tại sao không cứu hắn?"

"Đó là số mệnh của hắn.

"Ha ha ha... Lại là cái gọi là thuật tiên đoán kia sao?" Mộng Cơ cười nói "Vậy người có thể tiên đoán được, thanh chùy thủ này, sẽ đâm vào ai tiếp theo không?"

Tuyết Cơ nghe vậy không nói gì, nàng không thể tiên đoán được tương lai của bản thân mình.

Tuy rằng trước đó nàng đã tính được có người ngoài sẽ xông vào trong tộc cũng sẽ mang đến sự giết chóc nhưng mà nàng không tính ra những người đó là do Mộng Cơ mang đến. Vài thập niên trước, Mộng Cơ đánh cắp một thần khí ở trong tộc sau đó bỏ đi, từ đó không trở về nữa. Còn người trong tộc thường sống ngăn cách với thế giới bên ngoài nên không có ai biết được tin tức về Mộng Cơ.

"Không cần nói về lời tiên đoán gì gì đó với ta. Ta hận nhất chính là điểm này của người." Mộng Cơ nói, trong giọng nói mang theo hận ý sâu đậm: "Ta so ra có cái gì kém người, nhưng mà những người đó lại coi người như thần để đối đãi, còn ta, cùng lắm chỉ là một phế vật."

Bọn họ trong miệng Mộng Cơ tất nhiên là những người trong tộc, cho đến khi nàng ta ra bên ngoài mới biết được thế giới rộng lớn thế nào, còn nàng ta, ở Thánh Vân đại lục, nàng ta có được vinh quang chưa bao giờ có được khi ở trong tộc.

"Sau khi ta ra bên ngoài mới biết được, trong mắt người Thánh Vân đại lục huyết thống của chúng ta là huyết thống của chủng tộc đề tiện nhất. Nhưng mà, ta nhanh chóng có thể đứng trên đỉnh của thế giới, được mọi người sùng bái như thần thánh." Mộng Cơ tiếp tục nói: "Tỷ tỷ yêu quý của ta, muốn trách thì phải trách tại sao người lại sinh ra trong bộ dạng này..."

Nói xong, chùy thủ trong tay nàng ta lại đâm ra, còn Tuyết Cơ lại không hề né tránh, cũng không phản kháng, tùy ý để chùy thủ đâm sâu vào trong ngực trái của nàng.

"Ha ha ha... Người đã chết, như vậy sẽ không còn ai biết ta đến từ bộ tộc vu yêu."

Những giọt máu đỏ tươi trào ra từ vết thương trên ngực, rất nhanh đã nhuộm đỏ cả ngực áo trắng như tuyết, giống như một đóa hồng mai đỏ rực nở rộ trên nền tuyết trắng.

"Ta đã chờ ngày này thật lâu rồi." Tuyết Cơ nở nụ cười, nụ cười hiểm gập khiến cho Mộng Cơ cũng phải ngẩn người.

Tuyết Cơ bỗng nhiên vươn tay, chạm lên gương mặt Mộng Cơ, khuôn mặt nàng mỉm cười không hề có một tia oán hận: "Nhưng mà, ta không nghĩ tới, người chấm dứt sinh mệnh của ta, lại là người..."

Về mặt Mộng Cơ có chút phức tạp, không biết vì sao Mộng Cơ bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn quên thu lại thanh chùy thủ vẫn đang cầm trước ngực Tuyết Cơ. Nàng ta lui về sau mấy bước sau đó hốt hoảng rời đi.

--

Khi Lệ Vô Ngân chạy tới thì chỉ còn thấy được thi thể của Tiêu Tuyết và Tuyết Cơ. Tuyết Cơ nhắm mắt, thân thể của nàng vẫn ngồi trên mặt đất, tựa như đang ngủ nhưng mà, một thanh chùy thủ vẫn đang găm ở trên ngực trái của nàng.

"Tuyết Cơ..."

Lệ Vô Ngân đẩy năm lấy hai vai của nàng, không muốn tin là nàng đã tử vong. Sau khi hắn nghe được lời tiên đoán của Tuyết Cơ thì liền lập tức trở về tộc nhưng mà vẫn không thể giúp nàng tránh khỏi sự tử vong.

Đám người Sở Lạc Lạc chỉ đến chậm một bước so với Lệ Vô Ngân, khi Lệ Vô Ngân hô tên Tuyết Cơ lên thì họ liền hiểu được chân tướng sự việc.

Thì ra bọn họ cùng Mộng Cơ ở trên một chiếc thuyền trong nhiều ngày như vậy, nhưng lại không ai phát hiện ra sự thật này. Thực ra ngay cả Tiêu Tuyết cũng không thể nhận ra nàng ta, huống hồ là bọn họ.

Lúc này U Phượng mới hiểu được tại sao mấy ngày gần đây hắn luôn cảm thấy bất an. Hắn vẫn luôn cảm thấy nữ tử áo trắng trên thuyền có chút cổ quái, hiện tại hắn mới hiểu, nàng ta cũng giống như Dạ Mị, cũng tu luyện mị thuật. Nhưng mà, dung mạo của nàng ta xinh đẹp hơn Dạ Mị cho nên tu vi của nàng ta cũng hơn xa Dạ Mị. Hơn nữa trên người nàng ta còn phát ra hơi thở thần thánh cho nên có thể hoàn toàn che dấu được mị thuật mà nàng thi triển với người khác.

"Vô Ngân, buông nàng ra đi." Sở Lạc Lạc vỗ nhẹ bờ vai của hắn, nói: "Nàng đi rất thanh thản, trên mặt của nàng, trong lòng của nàng không hề có oán hận..."

Lệ Vô Ngân quay đầu, nhìn thấy trong đôi mắt hồ phách kia tràn ngập sự quan tâm an ủi, làm cho hắn xúc động muốn rơi lệ.

Hắn nói: "Tuyết Cơ đã làm cho tộc của ta rất nhiều chuyện, năm đó nếu không có lời tiên đoán của nàng thì chỉ sợ chúng ta đã sớm biến mất trên Thánh Vân đại lục rồi."

Chuyện kia hẳn đã là chuyện của hai trăm năm trước đi, nói như vậy Tuyết Cơ và Mộng Cơ đã hơn hai trăm tuổi rồi, nhưng mà vẻ ngoài của các nàng...

Lệ Vô Ngân rút chùy thủ trên người Tuyết Cơ xuống, nói: "Lạc Lạc, xin giúp ta khép miệng vết thương lại, ít nhất có thể để nàng rời đi trong tư thế xinh đẹp nhất."

Sở Lạc Lạc gật đầu, một chút ánh sáng trắng xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, nhưng mà, khi tay nàng chạm vào ngực Tuyết Cơ thì từ chỗ đó phát ra ánh sáng trắng chói mắt. Hào quang kia lan ra toàn bộ thân hình của Tuyết Cơ.

Hào quang quá mức chói mắt khiến cho tất cả mọi người đều nhắm mắt lại.

Thời điểm bọn họ mở mắt ra lần nữa thì thi thể của Tuyết Cơ đã biến mất, chỉ có một con thú gần giống như ngựa xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Cả thân nó phủ một lớp lông trắng muốt, thuần khiết giống như tuyết, trên gáy có bờm phất phơ, trên đầu có một chiếc sừng màu vàng hình xoắn ốc. Bốn chân của nó cường tráng mạnh mẽ, một đôi mắt màu lam nhạt lóng lánh sự cơ trí.

Trên lưng nó có một đôi cánh gần như trong suốt, đôi cánh mở ra, tràn đầy ánh sáng cầu vồng.

"Tuyết... Tuyết Cơ?" Lệ Vô Ngân nhìn thấy con vật này, Lệ Vô Ngân nhất thời thốt ra.

Nó nhìn về phía Lệ Vô Ngân, chớp chớp hàng lông mi dày cong vút. Sau đó đôi mắt màu lam nhạt của nó nhìn về phía Sở Lạc Lạc. Nó đi về phía trước hai bước, tới trước mặt Sở Lạc Lạc, động tác của nó vô cùng tao nhã và cao quý. Sau đó hai chân trước của nó khuyu xuống, làm ra một động tác giống như đang quỳ xuống.

Lúc mọi người kinh ngạc thì những người ở đây nghe thấy một thanh âm thần bí, mặc dù nó không mở miệng nhưng người ở đây đều biết là do nó phát ra: "Chủ nhân, ta đã đợi người hơn hai trăm năm rồi."

"Chủ nhân của ngươi? Ngươi nói là ta sao?" Sở Lạc Lạc hỏi.

"Đúng vậy, chủ nhân."

Sở Lạc Lạc xác định con vật gần giống con ngựa này là Tuyết Cơ biến thành. Chẳng lẽ là do vừa rồi mình đã sử dụng quang minh ma pháp với nó cho nên nó mới gọi mình là chủ nhân?

"Ngươi là chủng loài gì vậy?" Sở Lạc Lạc nhớ tới một loại thần thú trong truyền thuyết nhưng không dám xác định.

"Người của Thánh Vân đại lục có người gọi ta là ngựa một sừng, cũng có người gọi ta là thiên mã."

Lần này sau khi ngựa một sừng nói ra thân phận của mình, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bởi vì đối với mọi người mà nói, ngựa một sừng trong truyền thuyết là vật cưỡi của thiên thần. Bọn họ cũng chỉ mới nhìn thấy hình ảnh của nó qua tranh vẽ, nhưng mà so với ngựa một sừng thực sự thì vẫn có chút khác biệt, ví dụ như đôi cánh gần như trong suốt nhưng tràn đầy ánh sáng cầu vồng trên lưng kia.

"Ngươi là do Tuyết Cơ biến thành sao? Hoặc nói chính xác hơn, đây mới là hình dáng thực sự của ngươi?"

Ngựa một sừng gật đầu nói: "Ta được thiên thần phái xuống hạ giới để tìm người, chỉ có tấm lòng của người thuộc bộ tộc Thiên Vũ là thuần khiết nhất cho nên ta giáng sinh trong bụng của Thánh nữ bộ tộc Thiên Vũ."

"Bộ tộc Thiên Vũ?" Sở Lạc Lạc hơi nghi hoặc, nàng chưa bao giờ nghe thấy tên bộ tộc này.

Lệ Vô Ngân nói: "Chúng ta chính là bộ tộc Thiên Vũ, theo truyền thuyết, bộ tộc chúng ta chính là thiên thần và người phạm kết hợp lưu lại hậu thế ở nhân gian. Cho nên chúng ta trời sinh đã có năng lực bay lượn, cũng có khả năng khống chế các loài chim. Bộ tộc vu yêu chỉ là sai này người của Thánh Vân đại lục sợ hãi năng lực của chúng ta cho nên mới dùng từ vu yêu để nói tới chúng ta."

"Thì ra là thế." Sở Lạc Lạc nói: "Vậy... Mộng Cơ thì sao? Nàng ta cũng là thần thú sao?"

"Không, nàng ta không phải, về phần thân phận của nàng ta, xin lỗi, hiện tại ta không thể nói."

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Tiêu Tuyệt đã chết, ta lo lắng người của Đế Vương Cốc sẽ không để yên đâu."

"Đó là do Mộng Cơ làm, chẳng lẽ còn muốn chúng ta gánh tội cho sao?"

"Nhưng mà hung thủ đã rời đi rồi, chúng ta không thể giải thích với bọn họ."

Sở Lạc Lạc trầm ngâm một hồi, quả thật, tuy rằng với thực lực của bộ tộc Thiên Vũ thì đối phó với người của Đế Vương Cốc cũng không phải chuyện khó khăn gì, nhưng mà những người còn lại của dong binh đoàn Bạo Phong đều là những người vô tội, nếu như giết sạch bọn họ cũng không được nhưng nếu để bọn họ chạy thoát thì sai này nơi ẩn thân của bộ tộc Thiên Vũ nhất định sẽ bại lộ.

"Vô Ngân, người thấy nên làm thế nào?" Sở Lạc Lạc hỏi, dù sao hẳn cũng là thiếu tộc trưởng của nơi này.

Nhất thời Lệ Vô Ngân cũng không nghĩ được ý gì hay. Bộ tộc Thiên Vũ bản tính lương thiện, cho dù người của Thánh Vân đại lục giết hại đại đa số người trong tộc nhưng bọn họ cũng chỉ tránh ở nơi thế ngoại đảo nguyên này, không muốn cuốn vào sự phân tranh của thế tục, cho nên nhất thời hẳn cũng không nghĩ ra được cách gì.

"Chủ nhân, chỉ cần người kí khế ước với ta thì có thể có năng lực tiêu trừ một bộ phận trí nhớ của bọn họ."

"Nhưng mà..." Sở Lạc Lạc nhìn U Phương, người trên Thánh Vân đại lục cả đời chủ có thể kí khế ước với một ma thú, nếu như mình kí khế ước với thần thú này vậy U Phương thì sao? Lúc trước nàng đã nói với U Phương là sẽ kí khế ước với hẳn, tuy rằng U Phương không nói đồng ý, mà nàng vẫn chưa đến tu vi ma đạo sư.

U Phương nhìn thấy ánh mắt của Sở Lạc Lạc, hiểu được ý của nàng, hẳn nói: "Chỉ cần người không chê ta phiền phức, ta vẫn sẽ ở bên cạnh người, về phần kí khế ước hay không thì có gì quan trọng chứ. Huống hồ, nó đợi người đã hơn hai trăm năm..."

Tuy rằng Sở Lạc Lạc vẫn còn rất nghi vấn với lời nói của ngựa một sừng nhưng mà nàng không tiếp tục hỏi nữa.

Sau khi nghĩ thấy U Phương nói xong, Sở Lạc Lạc nhướn miệng cười: "Cảm ơn người, U Phương..."

Kí khế ước với ngựa một sừng tất nhiên không cần đạt tới tu vi nào, chỉ cần dùng một giọt máu của nàng điểm vào sừng của nó là được.

Khi giọt máu đỏ sẫm rơi xuống, chiếc sừng màu vàng tỏa ra hào quang chói mắt, sau đó trong đôi mắt màu lam nhạt xuất hiện một hoa văn màu

bạc nhưng sau đó lại từ từ biến mất...

"Chủ nhân, người còn phải đặt cho ta một cái tên."

Tên sao? Thứ này thực sự là làm khó cho Sở Lạc Lạc, đôi mắt nàng đảo vài vòng, trong đầu vẫn trống rỗng.

May mắn, Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Lạc Lạc, nó có đôi cánh tỏa ra ánh sáng bảy màu, vậy thì gọi nó là Ngọc Lưu Ly đi!"

"Được!" Sở Lạc Lạc nói "Liên gọi người là Ngọc Lưu Ly đi!"

Ngọc Lưu Ly gật đầu, dường như rất vừa ý với cái tên này, nó nói: "Nếu như vậy thì người và ta sẽ có tâm linh tương thông, lời nói lúc này của ta chỉ có một mình người nghe thấy, xin người hãy niệm theo ta..."

Sở Lạc Lạc yên lặng niệm theo lời chú của Ngọc Lưu Ly, rõ ràng là không khan khó hiểu lại vô cùng dài nhưng kì lạ là nàng chỉ nghe một lần đã nhớ kĩ, giống như lời chú này đã khắc sâu trong đầu nàng từ rất lâu rồi.

Vừa niệm chú ngữ xong, Ngọc Lưu Ly hóa thành một luồng sáng trắng chói mắt, giống như khi nó xuất hiện, nhưng mà luồng sáng kia bắn thẳng vào mi tâm của Sở Lạc Lạc.

Bị luồng sáng đánh vào, Sở Lạc Lạc nhắm mắt lại, khi nàng mở mắt ra lần nữa thì thấy ba người kia dùng ánh mắt rất phức tạp để nhìn nàng, có kinh ngạc, có kinh diễm, còn có...

Mà trong tay của nàng nắm một thanh pháp trượng toàn thân trắng như tuyết, trên đỉnh pháp trượng có một quả cầu màu lam trong suốt, hai bên quả cầu là đôi cánh tinh xảo giống hệt đôi cánh trên lưng Ngọc Lưu Ly.

Sở Lạc Lạc nhìn pháp trượng này, cảm giác được sức mạnh to lớn đang đi vào trong cơ thể của nàng. Nàng không khỏi lộ ra biểu tình kinh hỉ bởi vì

nàng cảm nhận được ma lực trong cơ thể mình tăng lên nhanh chóng, trong nháy mắt đã tới cảnh giới ma đạo sư.

Mà trên lưng của nàng cũng xuất hiện đôi cánh giống như trên người Ngọc Lưu Ly. Nàng theo bản năng muốn vỗ cánh một chút, khi ý thức của nàng vừa động thì đôi cánh kia cũng nghe lời vỗ vỗ một chút.

Biểu tình của Lê Vô Ngân vô cùng kinh ngạc, sau một lúc lâu hẳn mới mở miệng nói: "Thanh pháp trượng này không phải chính là vật năm đó Mộng Cơ đã lấy đi sao? Tại sao..."

Ngọc Lưu Ly đã hòa làm một với Sở Lạc Lạc, mượn lời của Sở Lạc Lạc trả lời: "Thực ra thanh pháp trượng này mới là pháp trượng thực sự, thanh pháp trượng được coi là thánh vật kia chỉ có một nửa uy lực mà thôi."

Lê Vô Ngân nhớ tới truyền thuyết trong tộc, năm đó Thánh nữ của bộ tộc Thiên Vũ mang thai, sau khi sinh ra một cô con gái phấn điêu ngọc mài xong thì nhắm mắt xuôi tay.

Tên của cô con gái đó là do nàng ấy tự mình đặt. Lại một ngày nào đó, đứa bé mới mấy tuổi không biết mang từ đâu về một đứa bé gái khác, bộ dạng rất bình thường, tên của đứa bé được mang về kia chính là Mộng Cơ.

"Chủ nhân, đi thử năng lực người mới có được một chút đi!"

Sở Lạc Lạc "Ừ..." một tiếng đáp lại, khóe môi của nàng hơi cong lên để lộ một chút ý cười, sau đó phe phẩy hai cánh, thân hình thướt tha bay về phía nóc nhà nhưng lại có thể giống như vật vô hình mà bay xuyên qua.

Đến khi ba nam nhân ra khỏi phòng, chỉ thấy bóng hình xinh đẹp bay lượn giữa không trung với một tư thái tuyệt đẹp. Đôi cánh tỏa ra ánh sáng bảy màu đang xòe rộng, giúp đỡ nàng bay lượn...

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Sự Bảo Vệ Của Hãn

Khi đám người Lệ Vô Ngân và Sở Lạc Lạc biến mất thì tộc Thiên Vũ và đám người của Đế Vương Cốc vẫn đang giằng co.

Tuy Xích Điêu vô cùng hung mãnh, nhưng chúng nó từng bị loài người hãm hại nên giờ vẫn hơi sợ hãi đám người từ bên ngoài vào.

Còn người của bộ tộc Thiên Vũ, vì lời nói của thiếu tộc trưởng nên bọn họ không tiếp tục công kích những người từ bên ngoài đến nữa, hơn nữa từ trong tâm người của bộ tộc Thiên Vũ không thích giết chóc, nếu không phải có người đột nhiên xâm nhập vào vùng đất của bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không sử dụng vũ khí để đánh nhau. Nhưng mà, nếu như thả những người này ra thì người bên ngoài sẽ biết đến sự tồn tại của tộc Thiên Vũ, hậu quả của việc đó, thật không tưởng tượng nổi.

Vì vậy A Sơn vẫn vô cùng cảnh giác, hãn và những tộc nhân khác trông coi những người này, chờ đợi Lệ Vô Ngân trở về. dienanlequydon.anhtho

Thời gian không lâu, nhưng mà cốc chủ của Đế Vương Cốc là Tiêu Tuyệt đang mất thích khiến cho những người của Đế Vương Cốc bắt đầu bất mãn, hơn nữa đám người kia không ngừng đi lại xung quanh, đám Xích Điêu thì vẫn lượn quanh bầu trời khiến cho họ cảm giác mình giống như những con thú bị nhốt trong chuồng, tuy trong lòng bất an lo lắng nhưng lại không có cách gì để thoát khỏi tình trạng này.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, mặt trời dần lặn sau dãy núi phía tây, những tia nắng cuối ngày giống như vô số mũi tên bay vút qua không trung

và mặt đất. Những đám mây cũng nhuộm ánh đỏ của buổi chiều tà, cả bầu trời là một rặng mây đỏ, cũng là một chuyện khó gặp, cảnh đẹp khiến người ta tán thưởng nhưng tiếc là lúc này không ai có tâm tư thưởng thức.

Trong lòng những người này, sau hoàng hôn thì chính là ban đêm. Trải qua những cơn ác mộng trong hang động tối đen khiến cho bọn họ có một loại sợ hãi không nói nên lời với bóng đêm. Cho nên, đám người của Đế Vương Cốc bắt đầu trở nên lo lắng không yên.

Triển Nguyên và Lục Đan đứng trong đám người âm thầm thương lượng với nhau.

"Hiện tại nên làm gì bây giờ? Cốc chủ biến mất, chúng ta không có mệnh lệnh, chẳng lẽ cứ đứng ở đây chờ đợi người của bộ tộc Vu Yêu tấn công hay sao?"

"Việc này... Cốc chủ nhất định phải đi tìm Mộng Cơ, còn nhiệm vụ của người của dòng binh đoàn Bạo Phong đã xong, nếu như người của bộ tộc Vu Yêu chỉ đề phòng chúng ta thì ta nghĩ bọn họ sẽ không chủ động tấn công. Hiện tại bọn họ giống như cũng đang chờ đợi người ra lệnh."

"Lời này của người nói cũng như không! Theo ta thấy, còn không bằng chúng ta tự mình mở một đường máu xông ra, đợi đến khi tìm được cốc chủ rồi tính tiếp."

Thấy Lục Đan buồn bực không yên thì Triển Nguyên thoát nhìn có vẻ cầu thả vội vàng ngăn ông ta lại.

Triển Nguyên nói: "Chúng ta vẫn nên yên tâm đợi ở đây đi, nếu như quấy rầy kế hoạch của cốc chủ thì chẳng phải là trở thành tội nhân sao. Chúng ta đợi thêm một chút nữa đi, đợi trời tối rồi tính sau."

Nhưng mà, vào lúc này, mặt trời đã lặn xuống nhưng một cảnh đẹp mỹ lệ đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Tuy bầu trời tràn ngập mây đỏ nhưng

cũng không thể ngăn nổi luồng ánh sáng bảy màu kia.

Trong nháy mắt khi ánh sáng bảy màu xuất hiện thì những con Xích Điêu vốn đang kiêu ngạo giữa bầu trời bỗng nhiên đáp xuống mặt đất. Chúng nó phát ra những tiếng kêu lớn, người của bộ tộc Thiên Vũ có thể nghe ra đây là tiếng kêu tôn kính khi gặp chủ nhân.

Loài vật hung mãnh như Xích Điêu lúc này lại ôn hòa giống như chim nhỏ vô hại. Sở dĩ, chúng nó đáp xuống là bởi vì chúng nó tự nhận là không xứng bay cùng với bóng dáng đang ở trên không trung kia.le quy don

Mà mọi người ở mặt đất, khi thấy Xích Điêu có biểu hiện khác thường thì đều nhìn về phía không trung. Vừa liếc mắt một cái đã khiến cho tất cả đều ngây ra, ánh mắt mở lớn không thể chớp mắt, nhưng ngay sau đó bọn họ đều cúi đầu giống như tự biết xấu hổ.

Mặt trời đỏ dần lặn đi, đôi cánh cầu vồng bảy sắc kia càng nổi bật hơn.

Bên trong đôi cánh đang vỗ nhẹ là một cô gái xinh đẹp mặt đỏ đen, tuy bộ dạng chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi nhưng trông lại giống như một thiên thần.

Trên tay nàng cầm pháp trượng, trên pháp trượng là một quả cầu lớn màu lam phát ra ánh sáng màu xanh như ngọc, chiếu sáng cả mặt đất. Đường như mọi vật đều nằm dưới tầm nhìn của nàng. Cô gái đó có gương mặt tuyệt mỹ, người phàm không dám nhìn thẳng.

Trên người cô gái mặt đỏ đen lộ ra khí chất vô cùng thanh nhã, cao thượng, trong ánh mắt của nàng lại ẩn giấu ánh khí bức người.

Thấy phản ứng của mọi người, Sở Lạc Lạc cũng không thấy bất ngờ, chính xác hơn là nàng không hề để ý ánh mắt những người này nhìn nàng như thế nào.

Nàng chỉ giơ cao pháp trượng trong tay, niệm chúy ngữ. Quả cầu màu lam như có được sinh mệnh, ánh sáng phát ra càng sáng hơn, ánh sáng nhàn nhạt hóa thành vô số tia sáng giống như ánh sáng của mặt trời. Lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì những tia sáng đó đã bắn vào cơ thể bọn họ.

Trong nháy mắt khi đám người của dong binh đoàn Bạo Phong và Đế Vương Cốc bị những tia sáng bắn trúng thì bọn họ chỉ kịp hừ một tiếng, sau đó gục trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc khi cô gái xuất hiện A Sơn liền nhận ra nàng, khiến hần kinh ngạc không dứt là thanh pháp trượng trên tay nàng. Kia không phải là thanh thần trượng mà các trưởng lão của bộ tộc Thiên Vũ đã nói là bị Mộng Cơ ăn cắp sao? Tại sao thần trượng lại xuất hiện ở đây, hơn nữa rất rõ ràng là Sở Lạc Lạc vừa mới sử dụng thanh thần trượng này. Một con người bình thường làm sao có thể sử dụng được thần khí của bộ tộc Thiên Vũ chứ. anhtolqd

Những người thấy một màn đó còn có đám người Lệ Vô Ngân, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng vừa chạy tới.

Sau khi Sở Lạc Lạc thi triển pháp thuật xong, đáp xuống mặt đất. Khi chân nàng vừa đặt xuống đất thì đôi cánh bảy màu kia lập tức biến mất.

"Vô Ngân, theo lời của Ngọc Lưu Ly thì những người này sẽ quên hết những trí nhớ liên quan đến nhiệm vụ này, về phần xử trí bọn họ như thế nào, người tự quyết định đi."

Nghe vậy, Lệ Vô Ngân hơi vuốt cằm.

Sở Lạc Lạc chỉ cảm thấy đã giải quyết xong một chuyện, cũng không biết tình huống vừa rồi khiến cho mọi người rung động như thế nào.

Lúc này Lãnh Tiêu Nhiên âm thầm thở dài nhẹ nhõm. Vừa rồi, vào lúc Sở Lạc Lạc xòe cánh bay lên thì trong lòng của hắn giống như trống rỗng. Thân ảnh kia càng bay xa thì hắn càng lo lắng khoảng cách giữa nàng và hắn sẽ càng ngày càng xa.

--

Lệ Vô Ngân thương lượng với các trưởng lão xong, quyết định đưa những người này ra ngoài. Bởi vì những người này đã trúng pháp thuật, ba ngày sau mới có thể tỉnh lại, mà lấy tốc độ của Xích Điều thì chỉ cần nửa ngày là có thể xuyên qua hang động tối đen kia. Nhưng mà nước sông ở cửa hang bên kia thì chiều ngày mai mới rút xuống. Cho nên bọn họ quyết định sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát.

Sau khi hợp thể với thần thú Ngọc Lưu Ly, tuy rằng ma lực của Sở Lạc Lạc đã đạt tới trình độ ma đạo sư nhưng mà sau khi thi triển pháp thuật, nàng vẫn thấy vô cùng mệt mỏi, sớm đã đi nghỉ ngơi. Trừ nàng ra, đối với những người khác, đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ.

"Vì sao thần thú kia lại nói là chờ đợi Sở Lạc Lạc đã hai trăm năm rồi?"

Đây là nghi vấn trong lòng mọi người, cũng bao gồm cả viên thủy tinh đen mà Sở Lạc Lạc vẫn đeo trên cổ.

Trong khoảnh khắc khi Ngọc Lưu Ly xuất hiện thì viên thủy tinh đen đã biết được thân phận của nó. Nhưng mà không thể tưởng tượng được Ngọc Lưu Ly lại nói ra câu nói kia. Với hắn mà nói, Sở Lạc Lạc chỉ là một người có được tinh thần lực rất lớn, là thiên tài ma pháp mà thôi.

Một người có thể khiến cho thần thú nhận làm chủ nhân, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, nhưng mà ma lực của Sở Lạc Lạc đã tăng đến trình độ ma đạo sư cho nên tinh thần lực cũng nhanh chóng tăng lên.

Vì thế, mới sáng sớm tinh mơ viên thủy tinh đen đã nói: "Nữ nhân, người còn nhớ chuyện đã hứa với ta không?" ddle3quy^^don==

Sở Lạc Lạc vừa mới tỉnh dậy, nghe thấy lời nói của viên thủy tinh đen, thấy giọng điệu nóng vội

của hắn thì có vài phần kinh ngạc.

"Đương nhiên là nhớ rõ, người không cần phải lúc nào cũng nhắc nhở ta đâu."

"Ta cảm thấy, thời cơ đã chín muồi, lấy tu vi hiện tại của người, có thể thử một lần."

Chỉ là thử một lần? Nghe khẩu khí của tảng đá này thì dường như còn chưa thể chắc chắn thành công? Sở Lạc Lạc không khỏi nhú mày hỏi: "Rốt cuộc đó là nơi nào?"

Viên thủy tinh đen nói: "Người cứ xử lý xong mọi chuyện ở đây rồi nói sau, qua vài ngày nữa ta sẽ nói chuyện với người."

Nói xong, viên thủy tinh đen yên lặng trở lại, không nói gì nữa.

Trời vừa sáng, những người của bộ tộc Thiên Vũ đã chuyển những người kia lên lưng Xích Điêu. Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đương nhiên không quên hang động kia có khu vực có thể hấp thu ma pháp cho nên cũng ngồi trên một con Xích Điêu.

Sở Lạc Lạc thì lại cười trên thần thú Ngọc Lưu Ly, cũng không phải nàng muốn khoe khoang mà là do hôm qua Lệ Vô Ngân đã nói chuyện Tuyết Cơ hóa thành thần thú cho mọi người. Người của bộ tộc Thiên Vũ rất muốn nhìn xem thần thú đã bảo vệ bọn họ hai trăm năm có hình dáng như thế nào.

Khi bọn họ nhìn thấy Ngọc Lưu Ly, người của bộ tộc Thiên Vũ không nhìn được, toàn bộ quỳ gối xuống, có ít người còn rơi nước mắt.

Còn Ngọc Lưu Ly nói: "Những người bạn của tộc Thiên Vũ, cảm ơn các người đã chiếu cố ta những năm nay. Từ nay về sau, trên đời này chỉ còn Ngọc Lưu Ly, không còn Tuyết Cơ nữa. Chủ nhân của ta sẽ tặng cho mọi người một lời chúc phúc."

Sở Lạc Lạc nghe vậy sửng sốt, sử dụng tâm linh để nói chuyện với Ngọc Lưu Ly: "Chúc phúc cái gì, ta không biết làm nha."

"Chủ nhân, người biết làm, chỉ cần biểu đạt tâm ý của người ra là được.

Tâm ý sao? Hy vọng mọi người của bộ tộc Thiên Vũ có được một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, từ nay về sau, những phân tranh trần thế sẽ không còn liên quan gì đến những người yêu hòa bình như bọn họ nữa. Mong ước như vậy có được không? lequyd0n.Catho

Sở Lạc Lạc không biết vào lúc nàng đang im lặng niệm trong lòng thì trên bầu trời lặng im xuất hiện một đám mây bảy sắc, còn người của bộ tộc Thiên Vũ đều nhắm hai mắt, giống như đã nhận được lời chúc phúc đến từ nội tâm của nàng.

Cười thần thú Ngọc Lưu Ly, Sở Lạc Lạc dẫn đầu đoàn người, đi đến chiếc thuyền u linh. Những u linh này khi nhìn thấy Sở Lạc Lạc xuất hiện thì có vẻ vô cùng kích động, dường như đã ở đây đợi nàng rất lâu.

Nhưng mà chúng nó lại rất sợ hãi thần thú Ngọc Lưu Ly cho nên không dám tới gần.

Sở Lạc Lạc không để cho chúng nó chờ lâu, thi triển quang minh ma pháp. Dưới sự bao phủ của ánh sáng trắng, những u linh này dần biến thành khói nhẹ, biến mất trong không khí.

Nhìn những u linh đã buông bỏ chấp niệm với trần thế, Sở Lạc Lạc mỉm cười, nụ cười kia rơi vào mắt mọi người. Lệ Vô Ngân nhìn cô gái cười thần thú kia, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở Thủy Hàn Thành.

Lúc đó, Sở Lạc Lạc vẫn trong hình hài của một cô bé mười hai tuổi nhưng mà trên thân thể của nàng đã có một loại tang thương không hợp tuổi, sự tang thương đó luôn vô tình hấp dẫn ánh mắt của hân.

Trong nháy mắt khi nàng siêu độ cho vong linh, Lệ Vô Ngân nhớ lại lần nàng trị liệu cho đứa bé kia. Lúc đó nàng cũng cười như thế này, vẫn ấm áp như vậy, thánh khiết như vậy...

Nhìn thấy nụ cười quen thuộc kia, Lệ Vô Ngân cũng không nhận được mà cong môi cười như gió xuân.

Chưa bao giờ nhìn thấy thiếu tộc trưởng như vậy A Sơn có hơn giật mình.

Hân lại càng không biết trong lòng Lệ Vô Ngân đang nghĩ: Lạc Lạc, ta quyết định vĩnh viễn ở lại đây, bảo vệ người trong tộc của ta, giống như lời chúc phúc của người. Ta sẽ nhớ kỹ nụ cười của người, vĩnh viễn bảo vệ mảnh đất ấm áp và thánh khiết này.

Anh Vô Ngân nghĩ thế này là biết anh chỉ có thể ngậm ngùi đứng phía sau chị làm nam phụ rồi ==

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Mai Phục Ngoài Cửa Động.

Dưới sự dẫn dắt của Lệ Vô Ngân, Sở Lạc Lạc và người của bộ tộc Thiên Vũ nhanh chóng đi qua mọi chướng ngại, cuối cùng tới nơi của dơi hút máu.

Chỉ thấy con Xích Điều thủ lĩnh, trên cổ có một vòng lông màu vàng kim phát ra một tiếng thét dài sắc bén. Những đôi mắt đỏ của dơi hút máu trên trần hang lập tức biến mất không còn tăm hơi, cũng không biết chúng nó đã trốn ở đâu.

Đi xuyên qua hang động này đối với người của bộ tộc Thiên Vũ mà nói, chuyện này quá đơn giản, nếu như không có Xích Điều thì chính họ cũng tự có khả năng bay lượn, hơn nữa khả năng đó là do bẩm sinh chứ không phải do ma lực. Cho dù có đi qua nơi có hoa sen máu biết hút ma lực thì cũng không có ảnh hưởng gì. Cho nên bọn họ không cần lo lắng sẽ gặp phải đám cá ăn thịt người đáng sợ.

Tổ tiên của tộc Thiên Vũ có thể tìm được nơi như vậy hẳn cũng là nhờ Tuyệt Cơ.

"Thời gian vừa đúng, qua một khắc nữa thì thủy triều sẽ rút xuống, đến lúc đó chúng ta có thể ra ngoài." A Sơn nói.

Lệ Vô Ngân khẽ gật đầu, sau đó nhìn Sở Lạc Lạc ở bên cạnh, trong đôi mắt màu băng lam hiện ra một tia không nở.

Ra khỏi cửa động này, bọn họ sẽ phải tạm biệt, có lẽ sau này không còn cơ hội gặp lại nữa.

Sở Lạc Lạc chú ý tới ánh mắt của Lệ Vô Ngân, cũng quay đầu nhìn hẩn nhưng không phát hiện ra tia không nở chột lóe trong đôi mắt hẩn.

"Lời nói của sư phụ quả nhiên không sai." Sở Lạc Lạc không khỏi thở dài: "Thế sự vô thường."

Đầu tiên là Sở Hiên trở về Thiên Kỳ Quốc, báo thù rửa hận xong, khôi phục thân phận Vương gia, ở lại Thiên Kỳ Quốc. Sau đó Đông Phương gia gặp chuyện, Đông Phương Ngạo cũng vì trách nhiệm trong gia tộc mà phải ở lại. Còn Lệ Vô Ngân, nàng tin tưởng hẩn đã trở về trong tộc rồi thì sẽ không đặt chân ra bên ngoài nữa, không cần phiền não vì những chuyện trần tục này. Hơn nữa hẩn cũng có trách nhiệm của mình, cuộc sống trong bộ tộc Thiên Vũ càng thích hợp với loại người ngoài lạnh trong nóng như hẩn.

Chỉ có nàng, hiện tại chỉ còn có một mình nàng vẫn còn đang đi tìm ý nghĩa của trọng sinh!

Lệ Vô Ngân cũng thấp giọng nói: "Quả thực là thế sự vô thường..."

Hẩn chưa từng nghĩ tới bọn họ sẽ phải tạm biệt, cũng không nghĩ tới bọn họ còn có thể gặp lại lần này. Vì thế, với hẩn mà nói, có lẽ rời khỏi bộ tộc Thiên Vũ, bãi Mặc Vô làm thầy, quen biết với Sở Lạc Lạc và Đông Phương Ngạo là đoạn thời gian vui vẻ nhất của hẩn. Chỉ cần như vậy, cũng đủ để hẩn trở về bộ tộc Thiên Vũ lánh đời, trở về nơi cũ sống cả đời.

Thủy triều rút xuống, âm thanh sóng vỗ nhẹ vào thành động rất rõ ràng, cũng có ý nghĩa báo hiệu thời gian tạm biệt sắp đến.

"Ta ra ngoài dò đường trước!"

A Sơn vuốt ve con Xích Điêu mình đang cười, ra lệnh một tiếng, Xích Điêu vỗ hai cánh bay ra bên ngoài.

Bỗng nhiên, từng mũi tên băng sắc bén xuyên qua thác nước bắn vào trong động.

Hiển nhiên là A Sơn không đoán được sẽ có chuyện như vậy, nhất thời không kịp rút vũ khí. May mắn phản ứng của Xích Điều rất nhanh nhạy, nó vẩy cánh tạo ra một cơn gió mạnh, làm giảm tốc độ của những mũi tên, nhanh nhẹn tránh thoát được những mũi tên đó.

Chỉ là, thân hình của nó quá lớn, không thể tránh thoát toàn bộ mũi tên, cánh đã bị bắt trúng khiến cho mấy chục chiếc lông rụng xuống. Tuy vậy nhưng nó cũng không kêu lên, sự ẩn nhẫn như vậy càng khiến cho chủ nhân của nó là A Sơn đau lòng.

"Đáng chết! Tiểu nhân bỉ ổi!" A Sơn hô.

"Chẳng lẽ những người này là người của dong binh đoàn Bạo Phong?!" Sở Lạc Lạc nói. Lúc ấy có hơn 300 người không đạt yêu cầu. Nhiều ngày trôi qua như vậy, chẳng lẽ bọn họ vẫn canh giữ ở ngoài cửa hang sao?

Nhưng mà, vì sao bọn họ lại tấn công những người từ trong hang đi ra?

Lúc này, bỗng có người hô: "Những người bên trong nghe đây! Giao toàn bộ bảo vật các người có được ra đây, bằng không, chúng ta sẽ dẫn nước vào trong hang động, sau đó chặn cửa động lại, khiến cho các người vĩnh viễn ở lại bên trong."

"Là người của dong binh đoàn Bạo Phong." Lãnh Tiêu Nhiên nói, nhưng mà, vì sao bọn họ lại cho rằng trên người bọn họ có bảo vật gì.

Sở Lạc Lạc cười nhạo một tiếng, trong đôi mắt màu hổ phách là một mảnh hờ hững.

"Chỉ bằng chút tài mọn của bọn họ mà nghĩ muốn bao vây chúng ta sao? Thật nực cười."

"Lạc Lạc, bọn họ nghĩ chúng ta không dám sử dụng ma lực. Bởi vì sử dụng ma pháp trong hang động sẽ dễ gây sứt lở, nhưng mà cách bọn họ thành động đúng là rất nực cười." Lãnh Tiêu Nhiên nói.

Đôi mắt màu băng lam của Lệ Vô Ngân cũng tràn ngập ý lạnh, đám vô sĩ này!

Những người trong tộc Thiên Vũ còn nghĩ cho bọn họ, nghĩ cách giải quyết mọi chuyện trong yên bình. Cho dù những người này xông vào lãnh địa của bọn họ nhưng sau khi các trưởng lão thương lượng vẫn quyết định đưa bọn họ ra ngoài. Không nghĩ tới lại có người mai phục ở ngoài cửa động...

"Như vậy, ta làm người tiên phong đi!"

Sở Lạc Lạc nói, nàng vung tay lên, một lá chắn băng xuất hiện che chở phía trước.

"Được!" Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng trăm miệng một lời.

Nói xong, Ngọc Lưu Ly dùng tốc độ như tia chớp lao ra ngoài, phía sau nó để lại tàn ảnh màu bảy sắc cầu vồng.

"Ha ha ha... Bảo vật ở trên người ta rất nhiều, nếu như có bản lĩnh, các người tự tới lấy đi!" Sở Lạc Lạc cười to nói với đám người ở phía dưới.

Những người đó vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái mặc đồ đen, cười một con thú mà họ chưa từng thấy bao giờ, xuất hiện trên không trung.

Nhưng mà rõ ràng là bọn họ nhìn chăm chăm vào cửa động kia, cô cái xinh đẹp này sao có thể xuất hiện trên đầu bọn họ!

Chẳng lẽ vật sáng màu cầu vồng chợt lóe lên vừa rồi chính là đôi cánh của con vật kia sao?

Nói như vậy, vừa rồi không phải là bọn họ hoa mắt. Nhưng mà trên đời này có tốc độ nhanh như vậy sao?

Cô gái này xuyên qua thác nước, đừng nói là y phục, ngay cả mái tóc dài đen như mực kia của nàng cũng không dính một chút hơi nước.

Ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống khiến cho nước hồ đỏ ửng, phản chiếu lên gương mặt tuyệt mỹ của cô gái giống như một tiên nữ bước ra từ ánh sáng. Sau khi nghe những lời cô gái này nói xong, tất cả đều ngây người.

Ngay vào lúc này, có rất nhiều người lần lượt bay từ trong cửa động ra. Lúc này người của dong binh đoàn Bạo Phong đều kinh ngạc. Chỉ thấy mỗi người đều cười trên một con chim to màu đen, mỏ nhọn màu vàng, lông chim đen bóng, móng vuốt cứng rắn như sắt thép.

"Trời ạ! Là Xích Điêu!"

Trong đám người có người nhận ra loài chim hung mãnh kia, không nhận được hô lớn.

Vốn bọn họ nghe nói rằng những người đi vào bên trong lúc trước chỉ còn mấy chục người còn sống, cho nên bọn họ nghĩ dựa vào 300 người bọn họ đối phó với vài chục người vẫn được. Nhưng mà không nghĩ tới lại xuất hiện Xích Điêu, hơn nữa những người đó cũng không phải là người của dong binh đoàn Bạo Phong và người của Đế Vương Cốc.

Cô gái tuyệt sắc cười con vật giống ngựa mà không phải ngựa, nam nhân tuấn mỹ tóc bạc mắt bạc, nam nhân khác vẻ ngoài cũng vô cùng xuất sắc với mái tóc màu quất, còn có một thiếu niên tóc lam dài lạnh lùng. Những người này đều là những người khó gặp, vì sao lại xuất hiện từ bên trong hang động?

Quả nhiên, nhân vật như vậy, trên người nhất định sẽ có kì trân dị bảo, chỉ nhìn vào thú cười của cô gái kia đã biết là vật hiếm có rồi!

"Mặc kệ các người là ai, giao hết bảo vật trên người các người ra đây, như vậy chúng ta sẽ tha chết cho các người." Một nam nhân thoạt nhìn ước chừng hơn 30 tuổi nói. Sở Lạc Lạc nghe ra thanh âm của hắn đúng là người vừa mới mở lời uy hiếp khi bọn họ ở trong động.

"Xem ra, người là thủ lĩnh của bọn họ?" Sở Lạc Lạc nói, đôi mắt màu hổ phách bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

Không biết vì sao, nam nhân bên dưới đều không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, hắn lắp bắp nói: "Mau, giao bảo vật ra đây, bằng không, người... người cũng đừng trách ta. Các huynh đệ tiến lên, để cho họ biết sự lợi của chúng... chúng ta..."

Nói xong, hơn trăm người mai phục trên núi đen đều đứng lên, trong đó có mấy người hắn là phân đội trưởng, trên tay họ cầm cung tên, bắn mấy mũi tên thị uy xuống phía dưới.

Lúc tên rời cung, một người lớn tiếng cười nói: "Tiểu mỹ nhân, chút nữa làm cho các ca ca vui vẻ một chút, nói không chừng chúng ta..."

Sở Lạc Lạc đột nhiên ngẩng đầu, người trên vách núi lúc này mới nhìn rõ gương mặt tuyệt mỹ của nàng, chỉ là bọn họ còn chưa kịp kinh diễm thì cô gái xinh đẹp đã biến mất.

Người vừa rồi còn cười to, lời còn chưa dứt, đầu của hắn đã lăn xuống đất. Khi thân hình của hắn ngã xuống thì đám người Lãnh Tiêu Nhiên cũng bắt đầu động thủ với đám người vừa phi xuống vách núi, trong lúc nhất thời, phía dưới không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Trên đỉnh tuyết nhai, một cô gái áo đen ngạo nghễ đứng vững, dưới chân nàng là một thần thú với đôi cánh bảy sắc cầu vồng, phía sau nàng là ánh

hoàng hôn mở ảo càng khiến cho nàng không giống người phàm. Chỉ thấy đôi mắt nàng lưu chuyển, đôi mắt mỉm cười, khuynh đảo chúng sinh.

Lúc này trong lòng đám người của dong binh đoàn bắt đầu thấy hối hận.

Nhưng mà vì có được bảo vật có thể có được mỹ nhân như vậy, cuộc đời này chết cũng không hối hận.

Cho nên bọn họ hoàn toàn bỏ qua tiếng kêu thảm thiết không ngừng dưới vách núi.

Trong mắt bọn họ chủ có cô gái mỉm cười trước mắt cùng với cánh tay phải trắng nõn mảnh khảnh mà nàng vừa vươn ra.

Sau đó, ngay trong nháy mắt khi tay phải của Sở Lạc Lạc chỉ vào bọn họ thì một con phượng hoàng lửa bay vút lên từ phía sau cơ thể nàng. Nếu như không có một pháp sư hệ hỏa hô lên: "Phượng hoàng niết bàn..." thì đám người kia còn tưởng rằng đó là những rặng mây đỏ đầy trời tụ tập ở sau thân thể của nàng.

Cô gái vẫn đang cười như cũ nhưng nụ cười của nàng không lan tới đáy mắt. Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Sau khi phượng hoàng lửa lượn quanh một vòng rồi quay về thân thể của nàng thì đám người của Lãnh Tiêu Nhiên đã đi lên vách núi. Lúc này, trên tuyết nhai chỉ có cô gái sau lưng là ánh hoàng hôn, còn có một đám tro tàn bay theo gió, biến mất trong không khí...

--

Người của bộ tộc Thiên Vũ chuyển những người đang hôn mê trên lưng Xích Điêu xuống dưới, đặt trên đất.

"Các người không lo lắng có một ngày bọn họ nhớ lại cửa vào này sao?"
U Phượng đột nhiên hỏi.

Khi hắn biết có người mai phục ngoài cửa động muốn giết người đoạt bảo thì trong lòng của hắn vô cùng tức giận. Mà những người của bộ tộc Thiên Vũ lương thiện còn không nhẫn tâm thương tổn những người này.

"Người vẫn người vẫn khác nhau, có người tốt có kẻ xấu." Lệ Vô Ngân mở miệng nói, đôi mắt màu băng lam nhìn không nhắm vào cô gái mặc áo đen kia, giống như phải khắc ghi giờ khắc này vào trong lòng hắn.

"U Phượng, mấy ngày ở trong hang động cũng biết hơn chục người kia cũng coi như có chút đạo nghĩa, không giống đám người vô sỉ này." Sở Lạc Lạc nói: "Cho nên, cho dù sau này bọn họ nhớ lại cũng sẽ nhớ người của bộ tộc Thiên Vũ đã khoan dung với bọn họ như thế nào."

"Hơn nữa, những chuyện gặp phải trong hang động cũng khiến cho bọn họ kinh sợ. Bọn họ sau khi trải qua những ngày an bình sao có thể muốn quay lại nơi đáng sợ đó nữa. Về phần cốt chủ của Đế Vương Cốc biến mất, đối với những người của Đế Vương Cốc mà nói, tuy nhất thời hơi khó chấp nhận nhưng mà quan hệ của bọn họ cũng chỉ là quan hệ lợi ích, thời gian lâu dần cũng sẽ phai nhạt..." Lãnh Tiêu Nhiên nói.

Trong lòng U Phượng có chút không vui, từ khi hắn ra khỏi Huyết Sắc Chi Lâm tới nay, chuyện như vậy hắn đã thấy quá nhiều.

Chỉ có nàng, chỉ có nàng là đặc biệt. Lúc này, lời nói vẫn giấu trong nội tâm của hắn thiếu chút nữa bật thốt ra.

Hắn muốn nói: Lạc Lạc, theo ta rời đi được không? Rời khỏi trần thế phiền muộn này, rời xa thế gian nơi lừa ta gạt, trở lại Huyết Sắc Chi Lâm, chúng ta cùng nhau sống một cuộc sống bình thản đi!

Nhưng mà, lời nói của hắn bị chặn lại ở cổ họng. Hắn biết Lạc Lạc hiện tại đã không giống với kiếp trước. Kiếp trước trong lòng nàng chỉ có ma pháp, không quan tâm những tục sự phàm trần. Nhưng nay, nàng đã thay đổi, lại càng hấp dẫn hắn hơn, càng khiến hắn yêu thích không buông tay

nhưng cũng làm cho hắn càng buồn rầu. Có một loại cảm giác vô lực, không thể nắm bắt được nàng yên lặng xuất hiện trong nội tâm của hắn.

"Lạc Lạc..." Lúc này Lệ Vô Ngân mở miệng nói, hắn dừng một chút, vẫn là câu nói kia: "Bảo trọng..."

Đối với người đồng đội cùng nhau trưởng thành, Sở Lạc Lạc cười, cũng nói một tiếng: "Bảo trọng!"

Lệ Vô Ngân ngồi trên Xích Diêu, hắn khẽ ra hiệu, Xích Diêu thét dài một tiếng rồi bay lên. A Sơn bay bên cạnh hắn, trong đôi mắt đen bóng có chút lo lắng.

"Thiếu... Thiếu tộc trưởng..." A Sơn nói.

Lệ Vô Ngân nghiêng đi, gió thổi bay mái tóc dài của hắn để lộ ra gương mặt tuấn mỹ. Trên khóe miệng của hắn là một nụ cười thần nhiên.

Lần thứ hai nhìn thấy thiếu tộc trưởng tươi cười, A Sơn cảm thấy trên mặt hơi nóng lên, chỉ là da hắn quá đen nên nhìn không rõ. Hắn ngượng ngùng gãi đầu, hỏi: "Thiếu tộc trưởng, ngài không tính đi ra ngoài nữa sao?"

"Lệ Vô Ngân nói: "Ta vốn cũng chỉ tính đi ra ngoài học bản lĩnh để trở về bảo vệ lãnh địa của chúng ta, nay học đã có thành tựu, trần thế ồn ào náo loạn bên ngoài kia thì có liên quan gì đến ta đâu."

"Nhưng mà..."

"Các người, còn có nơi này, mới là thứ ta muốn bảo vệ." Lệ Vô Ngân chỉ vào thác nước che dấu cửa hang, nói.

Còn nàng, còn có nụ cười của nàng, sẽ có người khác đến bảo vệ.

Trong lòng của hắn im lặng nói câu nói kia, bóng dáng hai con Xích Điều đã biến mất trong thác nước.

"Chúng ta đi thôi!" Đến khi người của bộ tộc Thiên Vũ đều biến mất trong thác nước thì Sở Lạc Lạc mới nói, Ngọc Lưu Ly lập tức hóa thành một tia sáng trắng bay vào trong ống tay áo của Sở Lạc Lạc.

Nhưng mà ngay sau khi bọn họ rời đi, mặt trời còn chưa kịp lặn xuống núi thì một bóng dáng màu trắng từ bụi cây đi ra. Trên dung nhan tuyệt thế là một đôi mắt ác độc, nàng nhìn những người còn đang hôn mê ở trên mặt đất.

Hừ, người của bộ tộc Thiên Vũ quả nhiên vẫn lương thiện như trước.

Nhưng mà Mộng Cơ nàng sẽ không để cho bất kì người nào biết được tung tích của nàng còn sống trên đời.

Nàng không nghĩ tới bộ tộc Thiên Vũ lại có một thiếu tộc trưởng như vậy, nàng cũng không nghĩ đến người của Đế Vương Cốc lại hoàn toàn thất bại.

Mà những người mai phục ở ngoài cửa động này cũng là do nàng kích động. Những nhân loại ti tiện này sao có thể địch nổi mị thuật nàng tuy luyện nhiều năm, dưới sự mê hoặc của nàng và lòng tham của bọn họ, bọn họ lập tức choáng váng đầu óc.

Nhưng mà con vật có đôi cánh bảy sắc cầu vòng kia rốt cuộc là thứ gì? Còn cô gái xinh đẹp kia thì nàng đã nhận ra, chính là thiếu niên trên thuyền nói năng lỗ mãng với nàng. Chỉ sợ, cô gái kia chính là Phượng Lạc Quận chúa đi!

Hừ! Mộng Cơ hừ lạnh một tiếng.

Một tia sáng xuất hiện trong ống tay áo của nàng, nàng vung tay áo, tia sáng bắn ra, bao phủ đám người trên mặt đất, tà áo trắng của nàng tung bay trong gió.

Còn những người trên mặt đất, tia hồng hào khỏe mạnh trên mặt dần biến mất, mái tóc đen trong nháy mắt đã trở nên bạc trắng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Yêu Như Ảo Ảnh.

Người của bộ tộc Thiên Vũ đã trở về hết, đám người Sở Lạc Lạc cũng rời đi, đương nhiên không biết Mộng Cơ vẫn trốn trong bụi cây gần đó, cũng không biết những người hôn mê đã bị Mộng Cơ hạ độc thủ.

Vừa rồi khi Mộng Cơ nấp trong bụi cây, nhìn thấy con vật có đôi cánh bảy sắc cầu vồng kia, nàng ta chưa từng thấy loài thú này, hơn nữa Sở Lạc Lạc không sử dụng sức mạnh có được từ Ngọc Lưu Ly cho nên Mộng Cơ không thể nào đoán được đó là thần thú, nhưng mà không biết vì sao nàng ta lại cảm thấy con vật giống ngựa mà lại không phải ngựa kia rất quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Nhưng mà, lúc này trong lòng nàng ta cảm thấy rất hài lòng. Nhiệm vụ lần này kết thúc tốt đẹp, đoán chừng ngày nàng đứng trên đỉnh thế giới sẽ không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Mộng Cơ lộ ra một nụ cười đắc ý.

Đám người Sở Lạc Lạc tìm một nơi bằng phẳng để nghỉ chân. Nơi này là sơn mạch ma thú, trước không có thôn, sau không có thành, chỉ có thể tìm chỗ nghỉ chân. Tuy rằng lấy năng lực của bọn họ thì đi đến thành trấn gần nhất trước khi mặt trời lặn không phải là chuyện khó khăn nhưng mà nơi mà viên thủy tinh đen muốn Sở Lạc Lạc đến nằm ngay trong sơn mạch ma thú.

Chỉ là không biết tại sao tên kia lại thần bí như vậy, vẫn không chịu nói rõ là ở đâu, dường như vẫn còn đang lo lắng.

Lúc này, thanh âm của Ngọc Lưu Ly vang lên trong đầu Sở Lạc Lạc: "Chủ nhân."

Sở Lạc Lạc nằm trên mặt đất, vốn cũng không buồn ngủ liền nói: "Ngọc Lưu Ly, có chuyện gì?"

Vốn dĩ sau khi ma thú kí khế ước với loài người xong thì đều có một không gian ma thú. Bình thường ma thú luôn ở trong không gian này, nếu như chủ nhân không triệu hồi thì sẽ không chủ động xuất hiện. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, nơi Ngọc Lưu Ly ở lại không phải là không gian ma thú, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng không rõ là nó trốn ở đâu.

"Không phải ngài từng hỏi ta chuyện của Mộng Cơ sao?"

"Đúng vậy nha, hai người là chị em sinh đôi, tại sao nàng ta lại không phải là thần thú?"

Ngọc Lưu Ly nói: "Chuyện này phải bắt đầu nói từ 200 năm trước."

Hai trăm năm trước? Sở Lạc Lạc nhất thời không biết nói gì, khó trách ngày đó Ngọc Lưu Ly nói chỉ nói chuyện này cho mình nàng.

"Hai trăm năm trước, ta đầu thai vào bụng của thánh nữ tộc Thiên Vũ, trong bụng lúc đó chỉ có một thai nhi là ta."

"Nói như vậy là các người không phải chị em sinh đôi?" Sở Lạc Lạc nghĩ hoặc nói, tuy rằng nàng không nhìn thấy gương mặt thật sự dưới khăn che mặt của Mộng Cơ như mà khoảnh khắc nhìn thấy thi thể của Tuyết Cơ thì cũng thấy là hình dáng vô cùng giống nhau. Thậm chí là giống nhau như đúc, cho nên Tiêu Tuyết mới tin tưởng lời nói của Mộng Cơ.

"Cũng không hẳn như vậy." Ngọc Lưu Ly nói: "Thánh nữ tộc Thiên Vũ tuy nói là người trần gian thánh khiết nhất, nhưng mà nàng ta vẫn dính phải

một chút dơ bẩn trần tục, ta sinh ra từ người nàg ta đương nhiên cũng dính phải, cho nên, năm ta năm tuổi đã dùng pháp lực đẩy thứ dơ bẩn kia ra.

Nhưng mà, thứ kia giống như có linh hồn, biến thành một 'ta' khác, nàg ta, chính là Mộng Cơ.

Cái tên Mộng Cơ cũng là do ta đặt."

Cảnh trong mộng vốn là hư ảo, cho nên, trên đời này vốn không có Mộng Cơ.

Sở Lạc Lạc cũng không nghĩ tới Mộng Cơ trong truyền thuyết lại là như thế này, chỉ sợ điều này ngay cả chính Mộng Cơ cũng không biết.

"Thì ra là thế. A? Nguy rồi!" Sở Lạc Lạc bỗng nhiên bật dậy.

U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên nghe được động tĩnh, hỏi: "Lạc Lạc, xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì, không có gì, các người cứ tiếp tục ngủ đi." Sở Lạc Lạc nói: "Ha ha... Chỉ là ta bỗng nhiên nhớ tới, ta đã quên nói tin tức của Mộng Cơ cho Vân... Phong Thanh Vân."

Thì ra là chuyện đó, bọn họ còn tưởng Lạc Lạc cảm nhận được thứ gì.

Nhưng mà, bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, vừa rồi ai có thể thực sự ngủ, chỉ sợ trong lòng đều có tâm sự đi, mà tâm sự của bọn họ, đều liên quan đến một nữ nhân.

Mà nữ nhân kia lúc này lấy một quyển trục truyền tin ra, liên hệ với người khác.

"A? Muộn như vậy còn tìm ta có chuyện gì?"

Không lâu sau, gương mặt của Vân Khuynh xuất hiện trên quyền trục, vẫn là bộ dạng lười biếng như cũ, giọng điệu của hần có chút tùy ý, thậm chí mang theo vài phần đùa cợt.

Lúc này hần không dùng trâm để búi tóc, tóc đen che trước trán, mơ hồ có thể nhìn thấy viên Huyết Phách to cỡ quả trứng bồ câu. Nàng thậm chí còn cảm nhận được sự mềm mại ấp áp khi chạm vào nó.

Sở Lạc Lạc không khỏi lộ một chút ý cười, có một chút sủng ái, vài phần từ ái của một người mẹ.

Nàng không biết rằng nụ cười kia dừng trong mắt người khác, hương vị lại hoàn toàn khác biệt.

"Ta đã có tin tức của Mộng Cơ."

"A? Có tin tức nhanh như vậy sao?" Vân Khuynh nghe vậy liền nghiêm túc lại.

Từ sau khi hần chết, Mộng Cơ giống như biến mất khỏi Thánh Vân đại lục, đương nhiên, hần cũng không nghĩ Mộng Cơ biến mất là vì cái chết của hần, nhưng mà, khi nàng biến mất, hoặc xuất hiện, nhất định sẽ có một người bị hại khác.

"Ừ, xuất hiện cùng nàng ta còn có một người khác, cốc chủ Đế Vương Cốc, Tiêu Tuyệt." Sở Lạc Lạc nói.

Sau đó, Sở Lạc Lạc nói hết chân tướng mọi chuyện cho Vân Khuynh, hần sớm đã thu lại vẻ mặt bất cần đời, trở nên nghiêm túc.

"Ha ha ha..." Vân Khuynh nghe xong, cười to, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt: "Không nghĩ tới nàng ta vẫn tiếp tục gây tai họa cho người khác, mà người kia còn là cốc chủ của Đế Vương Cốc, ta bỗng nhiên cảm thấy ta chết không oan tí nào."

Đây là phản ứng kiểu gì vậy? Đối với Vân Khuynh, Sở Lạc Lạc thực sự có chút đoán không được hẳn nghĩ gì, do dự một hồi vẫn quyết định nói cho hẳn chuyện nàng vừa mới biết được.

"Ý người nói là, trên đời này vốn không hề có Mộng Cơ?" Vân Khuynh nói, lúc này, trong đôi mắt màu vàng tràn ngập ý lạnh.

Đây là lần đầu tiên Sở Lạc Lạc nhìn thấy Vân Khuynh lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt nàng, không khỏi có chút sửng sốt. Cho dù thời điểm nói ra Mộng Cơ ở cùng với Tiêu Tuyệt thì Vân Khuynh cũng không có phản ứng như vậy, vì sao bây giờ lại...

Sau một lúc lâu Vân Khuynh mới phát hiện mình thất lễ, hẳn bỗng nhiên nở một nụ cười khiến cho Sở Lạc Lạc cảm thấy lạnh lẽo. Nụ cười kia Sở Lạc Lạc vô cùng quen thuộc, mỗi lần Vân Khuynh muốn trêu đùa nàng đều sẽ cười như vậy.

"Ha ha... Đúng vậy, mộng vốn chính là hư ảo, nay ta rốt cục cũng hiểu, cảm ơn người, tiểu mẫu thân của ta."

Nói xong Vân Khuynh liền cắt đứt liên lạc với bọn họ.

"Này..." Sở Lạc Lạc có chút để ý đến sự kì lạ của Vân Khuynh, nhưng mà lúc này nàng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hai người nhìn chằm chằm nàng. Ánh mắt của hai người kia, ngay cả trong bóng tối cũng sáng lấp lánh.

Sở Lạc Lạc không khỏi cảm thấy đau đầu, lúc này nàng mới nhớ tới xưng hô cuối cùng của Vân Khuynh, khó trách hẳn lại cười như vậy, nàng chỉ biết là không phải chuyện tốt. Nhưng mà tại sao Vân Khuynh lại đột nhiên nói như vậy, nàng đặc tội với hẳn lúc nào chứ?

Sở Lạc Lạc nghĩ không rõ, hơn nữa đối mặt với hai ánh mắt như vậy nàng cũng không nghĩ được nữa: "Khụ khụ... Chuyện đó..."

Tuy rằng Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đã phát hiện ra Sở Lạc Lạc và Phong Thanh Vân có không ít quan hệ nhưng mà nếu Sở Lạc Lạc không nói bọn họ cũng không hỏi. Nhưng mà một câu 'tiểu mẫu thân' vừa rồi của Vân Khuynh khiến cho bọn họ kinh ngạc, xứng hô như vậy cho dù bọn họ nghĩ nứt đầu cũng không nghĩ ra nguyên nhân. Hơn nữa, thái độ che dấu của Sở Lạc Lạc khiến cho trong lòng bọn họ cảm thấy rất phức tạp.

"Thực ra, chuyện là như thế này..." Sở Lạc Lạc cũng không biết vì sao bị hai người kia nhìn như vậy nàng lại thấy chột dạ.

Thực ra nàng cũng không muốn lừa bọn họ, nhưng là tình huống ngay lúc đó không cho phép nàng nói ra chân tướng, sau đó lại có rất nhiều chuyện xảy ra, nếu không phải là đêm nay Ngọc Lưu Ly nói thân phận của Mộ Dung Cơ cho nàng thì nàng cũng quên phải liên hệ với Vân Khuynh.

Sở Lạc Lạc lập tức, rành mạch rõ ràng nói ra chút khúc mắc của mình với Vân Khuynh vào kiếp trước.

"Thực sự chỉ có như vậy..."

Sở Lạc Lạc nhìn Lãnh Tiêu Nhiên nói, không biết vì sao nàng lại cảm thấy đôi mắt hồ ly của Lãnh Tiêu Nhiên càng khiến nàng cảm thấy chột dạ hơn là đôi mắt phượng của U Phượng. Có lẽ vì sau khi trọng sinh xong lại gặp được một Lãnh Tiêu Nhiên mà đời trước nàng không biết, lại có lẽ là...

(Chỗ này chú thích một chút, đoạn này có nghĩa là đời trước Sở Lạc Lạc không biết Lãnh Tiêu Nhiên, vì người đời trước chị quen là Tiểu Nhan. Tính cách của Lãnh Tiêu Nhiên khác Tiểu Nhan khá nhiều, Tiểu Nhan có vẻ yếu đuối nhút nhát còn Lãnh Tiêu Nhiên thì không)

Càng nghĩ nàng càng không rõ, Sở Lạc Lạc lắc đầu không suy nghĩ nữa.

Hai người kia nghe được chuyện cũ của Sở Lạc Lạc và Vân Khuynh xong đương nhiên là rất kinh ngạc, đồng thời lại có chút thoải mái. Hiển

nhiên là vừa rồi bọn họ nghĩ nhiều, lúc này hai người mới nhu hòa trở lại.

"Người có biết vì sao Phong Thanh Vân lại làm như vậy không?" Đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên nhìn Sở Lạc Lạc, thấp giọng nói.

"Vì sao?" Sở Lạc Lạc không rõ.

"Bởi vì người khiến cho hắc khổ sở, lấy tính cách của hắc, nếu như người làm cho hắc khổ sở, hắc đương nhiên cũng muốn người không tốt."

Sở Lạc Lạc hồi tưởng lại, vẫn không biết vì sao Vân Khuynh lại giận mình.

"Chúng ta không biết lúc trước hắc yêu Mộng Cơ nhiều thế nào nhưng mà nhân vật như hắc cũng chết trong tay Mộng Cơ thì có thể nói hắc không hề đề phòng Mộng Cơ, hoặc là nói, sau khi hắc chết rồi cũng vẫn yêu nàng ta, vẫn ôm hy vọng cuối cùng." Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Nhưng mà, vừa rồi người là nói cho hắc, người hắc vẫn yêu vốn chỉ là một ảo ảnh."

Nghe đến đó, nếu như không hiểu thì chính là kẻ ngốc.

Trong lòng Sở Lạc Lạc nhảy dựng, bỗng nhiên cảm thấy chua xót.

Đúng vậy nha, còn có lời nào gây tổn thương hơn nữa chứ?

Hắc thà rằng người hắc ta yêu là một kẻ độc ác, là một nữ nhân như rắn rết cũng không muốn nàng là một ảo ảnh dối trá.

"Ta..." Sở Lạc Lạc bỗng nhiên cảm thấy thương cảm.

Nhìn thấy Sở Lạc Lạc bỗng nhiên toát ra biểu tình khổ sở, Lãnh Tiêu Nhiên không khỏi sửng sốt. Nhưng mà, nàng có thể vì tình cảm của người khác mà thương tâm, vậy khi nào trong mắt của nàng mới có thể nhìn thấy tình yêu của hắc với nàng đây?

Khóe miệng Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra một tia cười khố, bỗng nhiên hấn tiến lên ôm chặt lấy Sở Lạc Lạc.

Hắn thở dài: "Có đôi khi sự thực khiến cho người ta tổn thương như vậy, tình yêu cũng giống như thế."

May mắn, trái tim của hắn đủ kiên cường, cũng đủ kiên nhẫn. Chỉ là, hắn không biết bí mật này còn có thể giữ tới khi nào.

Sở Lạc Lạc chỉ cho là Lãnh Tiêu Nhiên đang an ủi nàng, cho nên nàng không hề giây dựa chỉ lẳng lặng đứng đó. Trong vòng ôm khiến cho nàng cảm thấy ấm áp, không biết vì sao vừa rồi dường như nàng thấy được trong mắt Lãnh Tiêu Nhiên có một chút cảm xúc giống như Vân Khuynh.

Tên Lãnh Tiêu Nhiên đáng ghét kia, lại dám ôm Lạc lạc trước mặt hắn, mà Lạc Lạc cũng không cự tuyệt cái hôn của hắn. U Phượng đứng ở một bên không biết lén lút đi vào rừng từ lúc nào, mạnh mẽ đâm một quyền vào thân cây.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Cánh Cổng Bên Kia.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu khắp muôn nơi.

"Cái gì? Người nói nơi đó là Huyết Sắc Chi Lâm?"

Nghe được lời nói của viên thủy tinh đen, Sở Lạc Lạc không nhịn được hỏi, nàng còn tưởng rằng là nơi nguy hiểm gì, hóa ra lại chỉ là nơi ở cũ của nàng.

Nay nàng đã đạt tới trình độ ma đạo sư, hơn nữa còn có thần thú Ngọc Lưu Ly, đồng thời có cả Lãnh Tiêu Nhiên đang ở tu vi đại ma đạo sư, còn có người vốn sống trong Huyết Sắc Chi Lâm là U Phượng, nơi này, thực sự không đáng sợ nữa.

Vậy mà tảng đá này lúc trước còn do dự, sợ bọn họ không thể mang nói tới đó, thực sự là lo lắng quá nhiều.

"Chỗ ta muốn đến ở trong Huyết Sắc Chi Lâm nhưng mà, các người chưa từng đặt chân tới đó."

Tuy rằng viên thủy tinh nói vậy nhưng mà nếu là ở trong Huyết Sắc Chi Lâm thì đám người Sở Lạc Lạc nghĩ cũng không quá nguy hiểm, cùng lắm cũng chỉ như hang động dưới thác nước kia mà thôi.

"Cụ thể là nơi nào thì đến trung tâm của Huyết Sắc Chi Lâm rồi nói sau!" Thấy ba người không để lời của mình trong lòng thì viên thủy tinh đen nói.

Bộ dáng của U Phượng có chút tiều tụy, cũng đứng, từ khi theo bọn họ vào trong hang động thì hẳn không được ngủ một giấc tử tế nào, nhìn quầng thâm nhàn nhật dưới mắt hẳn, Sở Lạc Lạc hỏi: "U Phượng, người không sao chứ?"

U Phượng nghe vậy lúc đầu là sửng sốt, sau đó nhoẻn miệng cười nói: "Không sao, chỉ là có hơi mệt mỏi, vừa rồi nghe được trở về Huyết Sắc Chi Lâm ta bỗng nhớ những ngày trước kia."

Trong đầu Sở Lạc Lạc cũng hiện lên một vài kí ức thú vị, hé miệng nở nụ cười.

U Phượng nhìn Sở Lạc Lạc, trong con người xanh biếc màu ô liu che dấu rất nhiều cảm xúc, hẳn nói: "Lạc Lạc, ta có chuyện muốn bàn với người."

"Ừ, người nói đi..."

Nhưng mà nhìn đôi mắt màu hổ phách kia, U Phượng trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: "Giải quyết xong chuyện này rồi nói sau, dù sao cũng không phải chuyện gì quan trọng."

"Thực sự không có chuyện gì sao?" Sở Lạc Lạc hỏi, bộ dạng vừa rồi của U Phượng rất nghiêm túc nha.

U Phượng lắc đầu, Sở Lạc Lạc thấy vậy cười nói: "Vậy là tốt rồi."

Nghĩ tới có thể trở về Huyết Sắc Chi Lâm, Sở Lạc Lạc nói: "Chúng ta trở về căn nhà gỗ nhỏ của ta đi! Ta muốn xem hiện tại nó trở thành như thế nào rồi, nhất định là đã rất đồ sộ. Còn có phòng thí nghiệm trong hang động nữa, cũng không biết như thế nào rồi."

Sở Lạc Lạc có vẻ mặt chờ mong nhưng mà sau khi nghe câu đó lại có một người sững sờ tại chỗ.

Đến khi Sở Lạc Lạc bước đi vài bước mới phát hiện Lãnh Tiêu Nhiên chưa đi theo.

"Tiêu Nhiên, người sao vậy?"

Nghe được câu hỏi của nàng, Lãnh Tiêu Nhiên mới khôi phục như thường, nói: "Không có gì, nghĩ đến chuyện khác thôi, chúng ta xuất phát đi."

Bọn họ đi đến một nơi trống trải, U Phượng hóa thành nguyên hình, dù sao nơi này là sơn mạch ma thú, bọn họ cũng không sợ bị người khác nhìn thấy. Trước kia U Phượng cũng thỉnh thoảng bay lượn ở nơi đây.

Sự thoải mái khi bay lượn làm cho trong lòng Sở Lạc Lạc trở nên trống rỗng, nàng không nhịn được mở miệng la to mấy tiếng.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy vậy cũng cảm thấy vui vẻ. Vừa rồi khi Sở Lạc Lạc nói đến căn nhà gỗ nhỏ hắc đã nghĩ tới ngày đó hắc giống như kẻ điên đảo bởi phần mộ của nàng, đào xác của nàng lên. Nếu như lúc đó không có U Phượng xuất hiện nhắc nhở hắc thì hắc thực sự sẽ chết theo nàng. Hắc vẫn không quên lời nhắc nhở của U Phượng, khi nhìn thấy Cổ Vân Lạc đã trọng sinh, trong lòng của hắc tràn ngập cảm kích.

Nhưng mà, ngay cả như vậy hắc cũng tuyệt đối không chấp tay nhường nàng cho tên kia!

--

Thời điểm U Phượng đáp xuống đất thì ngay lập tức hóa thành hình người, nơi hắc đáp xuống là một mảnh cỏ phía trước Tê Phượng lâm.

"Thực hoài niệm!" Sở Lạc Lạc nói.

Nghe vậy, đôi mắt màu ô liu của U Phượng xuất hiện một tia sáng chói mắt.

"Đến căn nhà gỗ nhỏ của người xem một chút đi." U Phượng nói "Người phải chuẩn bị tâm lí thật tốt đi, thực sự là cũ nát đến không ra thể thống nữa, mặc dù vốn dĩ nó cũng chả có thể thống gì."

"Ý của người là tay nghề của ta không tốt sao?" Sở Lạc Lạc liếc mắt trừng hằm một cái, nói.

Tê Phượng lâm cách chỗ ở của Sở Lạc Lạc cũng không xa lắm, lấy tốc độ của ba người bọn họ thì chỉ cần một khắc là tới nơi, khoảng thời gian này đều là tràn ngập tiếng cười.

Khi Sở Lạc Lạc nhìn thấy căn nhà gỗ kia, thực sự rất kinh hãi, không chỉ có nàng, ngay cả U Phượng cũng có vài phần kinh ngạc.

Căn nhà gỗ đồ nát trước kia đã biến đổi hoàn toàn, thậm chí còn xinh đẹp hơn căn nhà khi Cổ Vân Lạc mới làm ra.

Sở Lạc Lạc nói: "Thật là bất ngờ, cảm ơn người U Phượng, người vừa bảo ta chuẩn bị tâm lí là vì muốn cho ta một kinh hỉ sao?"

U Phượng nghe vậy, phủ nhận nói: "Lạc Lạc, chuyện này quả thực không phải do ta làm."

"Sao? Không phải người làm, vậy hẳn là Vân Khuynh làm!" Sở Lạc Lạc nói, con trai của nàng quả nhiên lợi hại!

Nhưng mà, nàng không chú ý tới ánh mắt của U Phượng chuyển hướng nhìn về phía Lãnh Tiêu Nhiên. Vẻ mặt của Lãnh Tiêu Nhiên rất bình tĩnh, lạnh nhạt nhưng chính phần bình tĩnh kia khiến cho U Phượng phát hiện ra.

Hừ! Thực ra chính là do tên kia làm!

Lãnh Tiêu Nhiên rõ ràng đã thấy qua căn nhà gỗ nhỏ này đã từng cũ nát thế nào, Lạc Lạc không biết chuyện này nên không để ý tới bộ dạng bình tĩnh của hắn nhưng mà U Phượng thì không giống. Lúc trước, ở nơi này, hắn đã nhìn thấy một vở kịch tình yêu bi tráng nha, có lẽ lúc trước, nếu hắn không nhắc nhở thì Lãnh Tiêu Nhiên đã bỏ lỡ Lạc Lạc, nhưng mà tới giờ hắn vẫn chưa từng hối hận vì đã nói ra những lời nhắc nhở đó. Bởi vì hắn biết rõ Cổ Vân Lạc là người quái gở thế nào, nhưng lại có người không để ý nguy hiểm, xông vào Huyết Sắc Chi Lâm, rơi lệ vì nàng. Chỉ vì điểm này, U Phượng liền cảm thấy những lời lúc trước của hắn nói ra là đáng!

"Còn có... phần mộ của ta." Sở Lạc Lạc nói, tuy rằng trên bia gỗ viết tên Cổ Vân Lạc nhưng mà nàng biết bên trong mộ phần mai táng thi cốt kiếp trước của nàng, trong lòng không biết là cảm xúc gì. Dùng tư cách trọng sinh đến thương tiếc kiếp trước của mình, việc này cũng thật độc đáo.

Nhưng mà, nàng tin tưởng, kiếp nàng, nàng sẽ sống tốt hơn!

"Được rồi, tảng đá, đưa chúng ta tới nơi mà người muốn đến đi!" Sở Lạc Lạc mở miệng nói.

Viên thủy tinh đen trước cổ nàng bỗng nhiên bay lên, rời khỏi thân thể của Sở Lạc Lạc, nó bay lơ lửng giữa không trung, phát ra hào quang nhàn nhạt.

Sở Lạc Lạc đi theo viên thủy tinh đen, đi đến ven một hồ nước lớn, ánh mặt trời chiếu rọi, ánh lên từng gợn sóng nhỏ, còn có một số ma thú hệ thủy đang nô đùa trong nước.

Bỗng nhiên, từ phía xa, một mảnh mây đen bay tới, trong lúc nhất thời, không hề thấy ánh sáng, mặt hồ tối đen như mực.

Lúc này, viên thủy tinh đen bắn ra một luồng sáng màu tím thẫm, đánh thẳng về trung tâm của hồ nước. Những ma thú nô đùa trong nước giống như gặp phải kẻ địch, tất cả đều trốn đi.

Khi ánh sáng đánh trúng mặt hồ, giữa hồ bắt đầu một chấm đen. Thực ra kia không phải là chấm đen mà là một lỗc xoáy nhỏ. Lỗc xoáy nhanh chóng xoay tròn, không ngừng mở rộng ra ngoài biến thành một lỗc xoáy đen thực lớn, trong nháy mắt đã chiếm hơn phân nửa hồ nước.

Xung quang viên thủy tinh đen xuất hiện rất nhiều văn tự cổ lơ lửng, không biết là ma chú gì.

Sau đó, một tia sáng mạnh phóng ra, Sở Lạc Lạc không chịu nổi, nhắm hai mắt lại, khi nàng nhắm hai mắt thì ý thức của nàng thấy được chính giữa lỗc xoáy xuất hiện một cánh cổng.

Thanh âm của viên thủy tinh đen truyền đến: "Nhắm mắt lại, nhìn thấy cánh cửa kia sao? Đẩy cánh cửa kia ra là có thể đến được nơi đó.

Nói xong, viên thủy tinh đen trở lại bên người Sở Lạc Lạc, sợi dây buộc viên thủy tinh đen lại một lần nữa đeo vào cổ của nàng.

"Chúng ta xuất phát đi!" Sở Lạc Lạc nói với đồng đội, dẫn đầu tiến vào trong hồ, cánh tay chạm vào cánh cổng kia, dùng sức, cánh cửa không hề di chuyển.

"Dùng tinh thần lực." Giọng nói của viên thủy tinh đen vang lên trong đầu nàng.

Từ mi tâm của nàng phát ra một tia sáng vô hình, giống như một cánh tay mảnh khảnh, khẽ đẩy một cái, cửa mở.

Sau khi cửa mở, ba người bọn họ vẫn bị bao phủ trong luồng sáng chói mắt nhưng bên tai họ lại nghe thấy tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu vang, ngửi bọn họ ngửi được mùi hoa cỏ và bùn đất, còn cảm nhận được gió đang thổi qua.

Khi bọn họ mở mắt ra đã thấy một mảnh trời đất rộng lớn, phía trước bọn họ cũng có một cái hồ nhưng mà nó lại rộng mênh mông bát ngát giống như không có điểm cuối. Bên cạnh cũng có rừng cây, thân cây thô to, ngon cây khuất trong tầng mây.

"Nơi này có chút kì quái..." Sở Lạc Lạc nói, "Ha ha, có phải đưa người đến đây là được?"

Viên thủy tinh đen nói: "Đương nhiên không phải! Nhìn thấy ngọn núi phía bắc kia không? Trên núi có một tòa tháp, đưa ta tới đó là được."

Thực tế, Sở Lạc Lạc là cố ý trêu viên thủy tinh đen, đối với địa phương thần bí này, những tế bào mạo hiểm trong cơ thể nàng lại xuất hiện. Người có lòng hiếu kì ngoài nàng ra còn có Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

"Chúng ta dùng Phi Hành Chú để vượt qua cái hồ này đến thẳng đỉnh núi đi!" Sở Lạc Lạc nói, trong lòng im lặng niệm chú.

"Lạc Lạc, trong hồ dường như có thứ gì đó." Lãnh Tiêu Nhiên nói, nhìn những cây đại thụ chọc tới trời này, trong lòng hẳn có chút bất an.

Sở Lạc Lạc gật đầu, thân thể đã bay lên không trung, trả lời: "Ta cũng cảm giác được, dường như là một quái vật rất lớn."

Nhưng mà đáng sợ thế nào cũng chỉ như con cá ăn thịt người trong hang động dưới thác nước mà thôi!

Chỉ là, ba người vừa đến bên cạnh hồ nước thì bỗng nhiên "bùm" một tiếng, dưới nước như có thứ gì đó phun trào ra, âm thanh to lớn không dứt, cột nước cao kinh người, một con cá vô cùng lớn từ mặt nước phóng lên. Mồm mở to, trước mặt Sở Lạc Lạc là một mảnh tối đen, nàng thậm chí còn có thể từ miệng con cá lớn này nhìn thấy nội tạng trong bụng nó.

"Vừa... Vừa rồi, thứ kia là cá chép sao?"

Thân pháp của ba người nhanh chóng lùi về phía bờ, còn con cá kia rơi trở lại xuống nước, lại làm ra cột nước cao kinh người.

"Từ vẻ ngoài thì hẳn là cá chép." U Phương nói, hẳn còn rất thích ăn thịt cá chép, bình thường một con không đủ nhét kẽ răng nhưng mà con cá lớn như vậy thì vẫn là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy.

"Nhưng mà, trên đời này có con cá chép lớn như vậy sao?"

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Vừa rồi ra đã cảm thấy kì quái, cây cối của nơi này có thể lớn đến thế, vậy thì động vật hẳn cũng có kích thước cực kì kinh người."

Viên thủy tinh đen nở nụ cười, nói: "Ha ha, người nói không sai, những thứ ở đây đều lớn hơn gấp trăm, thậm chí gấp nghìn lần so với bên ngoài. Cho dù là sinh vật tầm thường cũng đáng sợ hơn ma thú thông thường rất nhiều."

"Này, tảng đá kia, vì sao vừa rồi không cảnh báo chúng ta."

Viên thủy tinh đen vừa cười vừa nói: "Các người không biết là như vậy sẽ càng kích thích sao?"

Trong lòng Sở Lạc Lạc mắng thầm, người đương nhiên là nghĩ như vậy, bởi vì mất mạng đâu phải người!

Nhưng mà, lời nói của nó cũng có mấy phần đúng.

Khóe môi Sở Lạc Lạc khẽ cong lên, nói: "Nếu chuẩn bị sẵn sàng, vậy chúng ta xuất phát đi!"

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương thấy tâm tình nàng sung sướng như vậy cũng cười khẽ, trả lời: "Tuân lệnh!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Gặp Cốt Long

Thực ra chỉ cần nắm bắt được độ cao mà những con cá này có thể nhảy lên và phương hướng của chúng thì muốn sang tới bờ bên kia không phải là chuyện khó.

Lãnh Tiêu Nhiên dùng vài hòn đá để thử những con cá này, quả nhiên là chúng nó không biết phân biệt đâu là sinh vật, đâu là đồ vật, bất luận thứ gì cũng nuốt vào bụng, cũng không biết có thể tiêu hóa được hay không, nhưng mà đây không phải là chuyện mà bọn họ lo lắng.

Khi bọn họ nắm bắt được quỹ đạo di chuyển của đám cá này liền sử dụng thân pháp, nhanh chóng bay vọt lên phía trước.

Bọn họ không chọn bay cao hơn độ cao mà chúng nó có thể nhảy tới mà ngược lại, vào thời điểm một con cá nhảy vọt lên, bọn họ sẽ xẹt qua phía dưới bụng nó, những con cá khác coi bọn họ làm thức ăn thường sẽ đâm vào con cá phía trên bọn họ.

Lúc này đây, bọn họ thực sự thoải mái, vui sướng, nhưng mà khi cá lớn nhảy lên hoặc rơi xuống nước thì vẫn khiến cho bọt nước bắn lên, khi đám người Sở Lạc Lạc tới được bờ bên kia thì trên người đã hơi ẩm ướt.

May mà mặt trời trên đỉnh đầu tỏa ánh nắng chói chang, trước mặt lại có gió nóng thổi tới.

Nhưng mà vượt qua hồ nước này Sở Lạc Lạc mới phát hiện tòa núi kia vẫn xa như cũ, xem ra khoảng cách còn rất xa xôi, trong vòng nửa khắc khẳng định sẽ không tới được.

Dọc theo đường đi, bọn họ gặp được không ít quái vật to lớn, con rết khổng lồ bò qua trước mặt họ, ong mật to lớn kinh người bay lượn xung quanh họ.

Bất luận là trên trời hay dưới đất thì những động vật đều cao lớn khác thường.

Riêng con ong mật kia, tiếng "Ong ong" khi nó vỗ cánh, nọc độc ở đuôi cực kì thô to khiến cho người ta sợ hãi.

Bọn họ không dám tưởng tượng nếu như bị chích thì sẽ có hậu quả gì.

May mắn là những động vật này đều có quy luật hoạt động của mình, chỉ cần cẩn thận hành động, không quá mức gây chú ý thì chúng nó vẫn sẽ bình thường, sẽ không chủ động tấn công con người.

Đi ước chừng hai canh giờ, bọn họ dừng chân trong một hốc cây.

Ba người ta nhìn người, người nhìn ta.

Trên mặt họ đều có vài phần ý cười, nụ cười kia còn có mấy phần xấu hổ.

Hai người là ma đạo sư, một người là thánh thú thể nhưng lại bị những con vật bình thường dồn ép đến mức độ này.

Khi mới đi được một canh giờ, U Phương từng nói: "Đi như vậy quá chậm, hay là ta biến về nguyên hình, đưa các người bay qua!"

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời liền thấy được một con chim sẻ còn to lớn hơn nguyên hình của hắn bay qua bên người bọn họ.

Vừa vặn, trên không trung rất cao, mây mù quanh quẩn, chỉ nghe thấy một tiếng thét dài, một con chim ưng phi tới, há to miệng. Chỉ một miếng đã nuốt con chim sẻ vừa rồi vẫn kêu riu rít vào bụng.

Ba người nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, U Phương nhìn bầu trời cao xa xôi, đành bỏ chủ ý ban đầu.

Phía trên không biết còn có sinh vật đáng sợ nào, vẫn là nhỏ một chút thì tốt hơn, dễ dàng bị xem nhẹ.

Ba người nghỉ ngơi một lát trong hốc cây, trong lòng U Phương cảm thán, ở thế giới bên ngoài, đừng nói là động vật, ngay cả trong số ma thú thì hãn cũng được coi là vương giả, tại sao chỉ cách một cánh cổng mà lại trở nên nhỏ bé như thế này.

Lúc bắt đầu hãn còn nghĩ làm sao có thể duy trì cổng vào nơi này, lúc nhàn rồi không có việc gì thì có thể đến đây bắt cá.

"Ha ha ha..." trong hốc cây rung động, truyền ra tiếng cười vui vẻ.

Không biết là ai bắt đầu, cả ba người đều thoải mái cười to ra tiếng, nhớ lại bộ dạng chật vật vừa rồi, Sở Lạc Lạc lại không nhịn được ôm bụng cười, chê cười những động tác né tránh kích động của hai nam nhân lúc trước.

"Ha ha, người còn dám nói bọn ta, cũng không biết vừa rồi là ai, nhìn thấy con muỗi liền bị dọa tới ngất người."

Sở Lạc Lạc vừa định phản bác thì trong hốc cây đột nhiên trở nên tối sầm, nàng trừng lớn hai mắt, thân hình trở nên cứng ngắt bất động, phản ứng của hai người kia không hề chậm hơn nàng, đều bất động cảnh giác, toàn thân chỉ có đôi mắt là di chuyển.

Thì ra bên ngoài thân câu có một đôi mắt thật lớn đang quang sát động tĩnh bên trong.

Qua một hồi lâu, thấy bên trong không có động tĩnh gì thì đôi mắt to kia mới rời đi, kêu "ộp ộp" vài tiếng mời đi thật xa.

Lúc này Sở Lạc Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, may mà mắt ếch chỉ có thể nhìn thấy những vật đang di chuyển, nàng cũng không muốn cái đầu lưỡi kia chạm vào thân thể của nàng, đó là tình cảnh vô cùng đáng sợ nha!

Lúc này, thanh âm của viên thủy tinh đen truyền đến: "Các người tính nghỉ ngơi đến bao giờ? Hiện tại đã là giữa trưa rồi."

Sở Lạc Lạc lưỡi biếng trả lời: "Quá mệt mỏi rồi, ta tính nghỉ ngơi một lúc, khó có cơ hội tìm được một hốc cây không có động vật khác ở lại."

"Ta khuyên các người tới ngọn núi đó trước khi mặt trời mọc, nếu không..." Viên thủy tinh đen nói như vậy.

"Nói thì đừng nói một nửa."

Viên thủy tinh đen bổ sung nói: "Nơi này vào ban đêm còn đáng sợ hơn ban ngày."

Sở Lạc Lạc nghe vậy thì tinh thần lập tức trở nên sáng láng, nói: "Ta nghỉ ngơi đủ rồi, xuất phát đi!"

Tuy nói đã hạ quyết tâm đến được chân núi trước khi mặt trời lặn nhưng làm được điều đó không phải chuyện dễ dàng.

Càng đi sâu vào trong thì rừng cây lại càng rậm rạp, chỉ tiếng bước chân của những động vật trong rừng thôi cũng đã đủ khiến người ta sợ hãi.

Sở Lạc Lạc từ một cành cây này nhảy qua một cành cây khác, thân thể linh hoạt nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Cước bộ của nàng chỉ thoáng chậm lại, bỗng nhiên, một cơn gió âm lãnh quét đến, ngẩng đầu, cành cây bỗng nhiên mở một cái miệng to lớn đỏ như máu, cắn về phía nàng.

Sở Lạc Lạc vội vàng sử dụng ma pháp dịch chuyển, chỉ thấy cái miệng to đùng vào thân cây, nhất thời phát ra tiếng nổ, thân cây rắn chắc lại xuất hiện một cái hố to.

Nhìn kĩ lại nàng mới nhận ra cái miệng lớn kia là của một con măng xà.

Con măng xà này vừa rời quần quanh thân cây, màu da của nó đồng nhất với thân cây, hẳn đó là phương pháp tự vệ của loài rắn này.

Đối với người quấy rầy giấc ngủ của nó, măng xà đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Lúc này, nó nâng nửa người lên, há to miệng, nửa người còn lại quần ở thân cây.

Sở Lạc Lạc thấy vậy liền tụ tập một tia sét trong lòng bàn tay, vốn nàng muốn dùng lửa để thiêu con rắn này nhưng lại nghĩ rằng bọn họ hiện giờ đang ở trong rừng cây, vẫn là dùng ma pháp hệ lôi có vẻ an toàn hơn.

"Lạc Lạc, không được tấn công nó, chú ý xung quanh." U Phượng nhanh chóng lên tiếng nhắc nhở.

Sở Lạc Lạc nghe vậy nhanh chóng dùng ma pháp để cảm nhận xung quanh, phát hiện ra một số thứ không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Thì ra trên mỗi thân cây trong khu vực này đều có rất nhiều măng xà, ít nhất cũng hơn trăm con.

Một con thì không tính là gì nhưng mà nếu như tất cả cùng công kích thì...

Vì vậy Sở Lạc Lạc lập tức thu hồi tia sét trong tay, nhưng mà, con rắn kia đã cắn về phía nàng, trước mắt Sở Lạc Lạc chỉ có thể nhìn thấy hai cái răng nanh trắng của nó.

Thân hình của nàng lóe lên, bóng dáng nhỏ nhắn đã đứng trên đỉnh đầu của măng xà.

Nàng nhắm mắt lại, đến khi mở ra, nhìn cả thế giới đã khác trước!

Chỉ có viên thủy tinh đen trên cổ nàng mới biết được nàng đang dùng tinh thần lực để nhìn cánh rừng này.

Tốt lắm! Viên thủy tinh đen nghĩ thầm.

Sở Lạc Lạc từ đỉnh đầu con măng xà đáp xuống, thân hình nhanh chóng rơi xuống một cành cây khác, nơi này tạm thời an toàn.

"Hai người đi theo ta, chúng ta phải tăng tốc rồi." Sở Lạc Lạc nói, trước mắt mới chỉ có hơn mười con măng xà tỉnh lại thôi, bọn họ phải nhanh chóng đi khỏi đây.

Nói xong, nàng dẫn đầu, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng theo sát hai bên trái phải của nàng.

Thình thoảng có vài miệng măng xà xẹt qua, hoặc là đuôi măng xà đánh tới, cây trong rừng vang lên tiếng đổ ầm ầm, cổ thụ to lớn chọc trời bị măng xà đánh vào làm cho gãy đoạn. Nhìn những thân cây đó là có thể biết sức mạnh kinh người của đám rắn này.

Nửa khắc sau.

Chân Sở Lạc Lạc đạp lên thân rắn, ngay vào lúc nó chưa kịp phản ứng thì mũi chân đã điểm một cái, bay xa mấy chục thước.

Khi nàng thoải mái đáp xuống mặt đất thì hai người kia cũng đồng thời đáp xuống bên cạnh nàng.

Khóe miệng Sở Lạc Lạc nở nụ cười, bọn họ cuối cùng cũng ra khỏi cánh rừng có măng xà kia.

Nhưng mà, vừa mới ra khỏi rừng, cảnh tượng trước mắt lại khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc, đằng sau vẫn là rừng rậm, tại sao trước mặt có thể là hoang mạc chứ.

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, những cơn sóng nhiệt đập vào mặt, gió thổi cuộn cát vàng.

Chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến cho người ta cảm thấy mệt mỏi và khát nước.

"Nơi này rốt cuộc là nơi quý quái nào vậy?" U Phượng nhìn hoang mạc mờ mịt, bỗng nhiên nói.

Nhìn tòa núi kia vẫn xa vời như cũ, không biết khi nào mới có thể đến nơi!

"Ngay từ đầu chỗ này đã không giống với thế giới bình thường." Lãnh Tiêu Nhiên nói, những sinh vật xuất hiện ở đây đều lớn như vậy, rừng rậm biến thành hoang mạc cũng không có gì kì lạ.

Theo hắn thấy hoang mạc này nhìn có vẻ trống trải nhưng mà bên trong đồng cát không biết ẩn dấu thứ gì, nơi này so với rừng rậm nguy hiểm đây rầy kia còn đáng sợ hơn.

Vì thế Lãnh Tiêu Nhiên nhìn Sở Lạc Lạc, hắn biết vừa rồi nàng đã dùng tinh thần lực để quan sát, loại phương pháp này so với bọn họ dùng ma lực để cảm giác còn chuẩn xác hơn.

Sở Lạc Lạc cũng không giấu chuyện mình học được Công Kích Tinh Thần, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng từng nhìn qua quyển sách về công kích tinh thần mà nàng có được ở Tầng Thư Các, cũng được nghe Sở Lạc Lạc giảng giải về phương pháp sử dụng tinh thần lực.

Tinh thần lực của bọn họ mặc dù không kém, dưới tình huống có đề phòng thì Tinh Thần Công Kích của Sở Lạc Lạc sẽ không có tác dụng với bọn họ, bọn họ có thể phòng ngự thành công.

Nhưng mà, việc có thể vận dụng tinh thần lực vào chiến đấu, kết hợp với ma pháp là chuyện rất khó khăn!

"Thế nào?"

Sở Lạc Lạc trả lời: "Không có gì, dưới mặt cát chỉ có một số động vật bò sát có độc mà thôi, chúng ta dùng Phi Hành Chú đi qua, sau đó ta sẽ tìm một nơi an toàn để đáp xuống."

Có Sở Lạc Lạc dẫn đường, bọn họ dễ dàng tránh được đám bò sát có độc, nhưng ba người vừa đặt chân xuống thì đột nhiên cảm ứng được từ xa xa truyền tới dao động ma pháp. Không biết là vật gì ẩn dưới mặt cát nhanh chóng hướng về phía bọn họ.

"A...?" Sở Lạc Lạc cũng có mấy phần kinh ngạc, nàng cảm nhận được một luồng khí tức hắc ám đập vào mặt, nhưng nàng xác định mình chưa tiếp xúc với thứ kia bao giờ.

Đám bò sát có độc dường như cực kì sợ hãi thứ này, đều trốn sâu vào trong cát, nháy mắt đã không còn tăm hơi.

"Ầm ầm..." một lượng cát lớn bị thổi tung lên, trong lúc nhất thời tầm nhìn trở nên mơ hồ, giống như trong thiên địa chỉ có cát bụi.

Đội cát vàng dần dần lắng xuống, sinh vật to lớn kia lộ ra hình dáng khiến cho người ta sợ hãi.

Chỉ nghe thấy âm thanh Sở Lạc Lạc cực kì vui mừng nói: "Rất cuộc nơi này cũng có sinh vật bình thường một chút!"

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng chăm chú nhìn lên, nhất thời không biết nói gì, thứ này gọi là bình thường sao?

Toàn thân vật kia lộ ra khí tức hắc ám, con quái vật lớn chỉ còn lại xương trắng, rõ ràng chính là Cốt Long trong truyền thuyết!

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Cốt Long Vô Lại.

Thân hình Cốt Long rất to lớn, cát vàng ở trong cơ thể tuôn ra như suối, một hơi thở tử vong đập thẳng vào mặt đám người Sở Lạc Lạc.

Toàn bộ thân hình của nó cao hơn một ngàn thước, cơ thể chỉ còn lại xương trắng, trên cơ thể không thiếu cái xương nào nhưng lại không hề có máu thịt. Trong hốc mắt của nó có hai quả cầu sáng màu đỏ rực như máu. Con vật này quả thực chính là bạn đồng hành của vong linh pháp sư trong truyền thuyết, sinh vật bất tử, Cốt Long.

Nghe nói Cốt Long thực sự là do rồng biến thành mà rồng là loài sinh vật từ lâu đã biến mất trong Thánh Vân Đại lục, có lẽ đã tuyệt chủng, có lẽ đã trốn đi hết. Lần cuối cùng Cốt Long xuất hiện cũng đã là 300 năm trước rồi.

Cho nên thời điểm nhìn thấy Cốt Long này, Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đều thấy khiếp sợ, chỉ có Sở Lạc Lạc là cảm thấy kinh hi.

Tuy rằng nàng là một ma pháp sư toàn hệ nhưng yêu thích vong linh ma pháp nhất, cho nên nàng rất hứng thú với loại sinh vật bất tử như Cốt Long.

Nhưng mà, hiển nhiên Cốt Long này không thiện như vậy, đôi mắt hắc ám đỏ như máu nhìn chăm chăm ba người đến từ bên ngoài này, rống lên một tiếng, phun trào ra khí tức của rồng.

Khí tức này mang theo năng lượng vô cùng lớn, có thể phá hủy mọi thứ ở trước mắt thành mảnh vụn. Thời điểm Cốt Long rống lên, bọn họ đã có chuẩn bị, ngay vào lúc nó phát ra luồng năng lượng lớn thì đã nhanh chóng, linh hoạt tránh né được

Cùng lúc đó, Sở Lạc Lạc ngưng tụ trên tay một quả cầu màu xám, Cốt Long bị năng lượng của quả cầu hấp dẫn, quay đầu nhìn về phía Sở Lạc Lạc, đôi mắt đỏ rực tỏa ra hào quang chói mắt.

"Đối thủ của ngươi là ta!" Sở Lạc Lạc nói.

Một quả cầu màu xám mang theo vô số điểm sáng nhỏ bay lên không trung, xoay tròn với tốc độ cao, dần trở nên lớn hơn, đánh thẳng vào Cốt Long.

Cốt Long há miệng, phun ra một đoàn lửa rồng màu xám.

Quả cầu màu xám va chạm với lửa rồng, Sở Lạc Lạc lại không hề thấy lo lắng, còn để lộ ý cười.

"Lạc Lạc..."

Khi thấy thể tích của quả cầu kia không thể sánh bằng lửa rồng, U Phượng thấy Sở Lạc Lạc vẫn lơ lửng tại chỗ, không hề né tránh thì không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Mà Lãnh Tiêu Nhiên nhìn thấy ý cười trên khóe môi nàng liền biết trong lòng nàng có tính toán. Năng lực của quả cầu màu xám là cắn nuốt, là một chiêu thức vong linh ma pháp do chính Sở Lạc Lạc sáng tạo ra, dùng vong linh ma pháp để chống lại Cốt Long.

Khi tiếp xúc với quả cầu màu xám, đoàn lửa rồng lập tức bị hút vào trong.

Tình huống này khiến cho Cốt Long cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng mà nó vẫn rống lên một tiếng, vung tay ra, móng vuốt rồng xé gió, chụp lấy chấm đen nhỏ kia.

Chấm đen nhỏ này cũng chính là Sở Lạc Lạc.

Không nghĩ đến sau khi ma pháp không có tác dụng Cốt Long có thể lập tức dùng ưu thế thân thể để phát ra một công kích vật lí.

Vuốt rồng tuy lớn nhưng tốc độ lại nhanh như chớp, cho dù có sử dụng Lược Không thì chỉ sợ là vẫn sẽ bị thương bởi lực gió sắc bén là vuốt rồng tạo ra.

Sở Lạc Lạc trừng mắt, lập tức sử dụng tinh thần lực để phân tích điểm yếu của chiêu này.

Chỉ thấy này dùng chiêu dịch chuyển trong nháy mắt để thay đổi vị trí, nhưng và vẫn không thoát khỏi phạm vi công kích của móng vuốt to lớn sắc bén.

Thấy bóng dáng kia sắp bị móng vuốt đánh trúng, Lãnh Tiêu Nhiên cũng phải hô to: Lạc Lạc!

Đồng thời, ma pháp cao cấp nhất của hệ băng là Đóng Băng Đại Địa đóng băng một nửa móng vuốt của Cốt Long và một đoàn Vô Sắc Hỏa Diễm đánh vào đầu Cốt Long.

Móng vuốt to lớn có sức mạnh kinh người, cho dù đã bị đóng băng nhưng cũng không thể ngăn cản quán tính khi nó đánh xuống, khi vuốt rồng đánh xuống, mặt đất chấn động, cát vàng sạt lở tạo thành một hố sâu thật lớn.

Còn Vô Sắc Chi Hỏa, khi nó chạm vào đầu của Cốt Long thì bên trong Cốt Long toả ra một làn khói đen, lập tức vây quanh ngọn lửa trong suốt, Vô Sắc Chi Hỏa của U Phượng lập tức bị khói đen nuốt hết.

Nhưng trong nháy mắt khi vuốt rồng đập xuống, chấm đen kia chột lóe lên, biến mất rồi sau khi vuốt rồng đập xuống thì lại xuất hiện ở chỗ cũ.

Cốt Long tưởng rằng công kích của mình đã thành công, đối thủ đã bị nó đánh thành bột phấn nhưng mà cái người mặc áo đen kia lại vẫn tiêu sái đứng trong gió.

Sở Lạc Lạc vừa thoát khỏi nguy hiểm, cảm thán: Không gian ma pháp mà lão nhân nghiên cứu ra quả nhiên là dùng rất tốt!

Vừa rồi, trong khoảnh khắc khi vượt rồng đánh xuống, đầu tiên, nàng sử dụng tinh thần lực để cảm giác độ mạnh yếu của chiêu thức này, bởi vì phạm vi bao trùm của vượt rồng quá lớn nên nàng chỉ có thể lựa chọn dịch chuyển đến nơi có sức mạnh ít nhất, đồng thời sử dụng không gian ma pháp để chuyển sức mạnh này đến một không gian khác, sau khi mọi thứ khôi phục lại bình thường thì thân hình của nàng lại một lần nữa xuất hiện.

Lúc này, Sở Lạc Lạc đã phi thân lên không trung, toàn thân của nàng được hào quang trắng bao phủ, giống như toàn cơ thể đều được bao phủ bởi quang nguyên tố.

Thực tế, Sở Lạc Lạc vận hành toàn bộ quang nguyên tố dự trữ trong kinh mạch của mình với tốc độ cao, đem nó lưu chuyển trong toàn bộ cơ thể. Cho nên, có thể nói lúc này cơ thể nàng và quang nguyên tố hòa thành một thể.

Thời điểm Cốt Long phát hiện đối thủ còn chưa chết, muốn phản ứng thì đã không còn kịp nữa.

Đừng nói là Cốt Long, ngay cả Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đang đứng xem cuộc chiến cũng không thể đoán được một màn này.

Tuy rằng bọn họ tin tưởng Sở Lạc Lạc sẽ không bị Cốt Long đánh bại một cách dễ dàng như thế nhưng bọn họ cũng không tưởng tượng được nàng lại khiến cho bọn họ rung động đến vậy!

Một giây trước khi lửa rồng toát ra, Sở Lạc Lạc đã tới đỉnh đầu Cốt Long, nàng được quang nguyên tố bao phủ, nhìn như nhẹ nhàng đánh một chưởng lên đầu Cốt Long.

Sau đó nàng từ từ hạ xuống, chân trái điểm một cái đã đáp xuống, đứng giữa Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng. Quang nguyên tố bao phủ toàn thân đã biến mất, nhìn lại, chỉ là một thân hình nhỏ nhắn nhưng lại tản ra một loại khí thể khiến người ta sùng bái, kính sợ!

"Ngao..."

Ánh sáng trắng bắn vào từ phía trước, chui ra từ phía sau, Cốt Long phát ra một tiếng rống thật lớn, sau đó, thân hình to lớn đổ xuống âm âm.

Cốt Long có thân hình dài hơn một ngàn thước đổ xuống trên mặt đất, lúc này, Sở Lạc Lạc lại một lần nữa sử dụng thân pháp dịch chuyển.

Trong nháy mắt bọn họ đã nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn kia đang ngồi xổm trên đỉnh đầu Cốt Long.

Sinh vật bất tử, làm sao mới có thể nhận ra nó sống hay chết?

Đây là chuyện cả ba người đều không rõ. Nếu như quân đoàn xương trắng từ ma giới mà bọn họ đã chạm trán hồi ở bình nguyên Hồng Hoang thì cho dù chỉ còn lại cánh tay cụt, chân cụt cũng vẫn có thể hoạt động, đừng nói đến Cốt Long này toàn thân vẫn nguyên vẹn.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng bị hành động to gan của Sở Lạc Lạc dọa cho toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vào lúc bọn họ đang định bước tới xem thì nghe thấy Sở Lạc Lạc quát: "Tạm thời đừng tới đây."

Nàng vừa dứt lời, chỉ nghe thấy thanh âm xương cốt va chạm, lúc đó Cốt Long còn nằm trên mặt đất bỗng nhiên cử động, nó ngẩng đầu, đôi mắt màu đỏ sập nhìn lại, thấy cô gái đang đứng trên đỉnh đầu nó.

"Hu hu... Quá độc ác, xương cốt già nua yếu ớt này của ta không chịu nổi công kích như vậy đâu."

Ách? Thanh âm hùng hậu to rõ lại điềm đạm đáng yêu này là do con Cốt Long này nói ra?

"Người còn có thể nói chuyện?" Sở Lạc Lạc kinh ngạc hỏi.

Cốt Long kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, Long tộc vốn hiểu được ngôn ngữ loài người, huống chi ta trước kia còn là Ngân long cao quý nhất Long tộc."

Vừa rồi ta cảm nhận được trên người người có hơi thở của vong linh ma pháp cho nên mới muốn chơi với người một chút, không nghĩ tới người là một toàn hệ ma pháp sư." Ngữ khí của Cốt Long có chút oán giận, nói: "Cái chiêu quang minh ma pháp vừa rồi của người gọi là gì vậy? Đánh ta đến choáng váng."

"Người xác định là người chỉ muốn chơi với ta một chút?" Sở Lạc Lạc nói, Cốt Long này cũng thực thú vị, vừa rồi, thời điểm nó công kích bọn họ, nàng quả thực không cảm nhận được sát ý, nhưng khiến cho nàng cảm thấy bất ngờ là Cốt Long này còn có thể nói chuyện, hơn nữa còn thông minh hơn nàng tưởng tượng nhiều.

Tròng mắt của Cốt Long đảo vòng quanh, nó đương nhiên không phải nghĩ rằng thử bọn họ một chút, tuy nói nó đã ngây người ở đây hai trăm năm nhưng mà hai trăm năm trước, cánh cổng kia còn chưa bị loài người quên lãng, thường xuyên có loài người đến đây, trong đó còn có không ít vong linh ma pháp sư. Lúc đó những vong linh ma pháp sư tự cho mình là đúng đề muốn thu nó làm ma thú của mình nhưng chưa từng có ai thành công.

Trong hoang mạc này nhàm chán hai trăm năm, rốt cuộc cũng có con người vào đây, trong đó còn có một vong linh ma pháp sư, cho nên con Cốt

Long đang cảm thấy buồn chán này lập tức công kích bọn họ.

"Chủ nhân, người đã đánh bại ta, ta nguyện ý thần phục người." Cốt Long nói.

Sở Lạc Lạc sửng sốt, hiển nhiên là không nghĩ tới có kết quả này, ngay cả viên thủy tinh đen trên cổ nàng cũng cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì nó biết đây là Cốt Long thất giai, vừa rồi nó trúng chiêu của Sở Lạc Lạc chỉ là do sơ ý, nếu như thực sự đánh nhau, Sở Lạc Lạc tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

"Nhưng mà, ta đã kí khế ước với một thần thú rồi." Sở Lạc Lạc nói.

"Hừ! Thần thú là cái gì?" Cốt Long bất mãn nói: "Nó lợi hại hơn ta sao?"

"Cái này... Ta thực sự không biết." Sở Lạc Lạc suy nghĩ một lúc rồi nói, sau đó liền triệu hồi Ngọc Lưu Ly ra.

Nếu không để cho chúng nó đánh một trận?

Nhưng mà con Cốt Long kia sau khi nhìn thấy Ngọc Lưu Ly liền im lặng, không biết có phải ảo giác hay không Sở Lạc Lạc cảm thấy con Cốt Long này dường như đang thương tâm.

Quả nhiên, sau đó con Cốt Long này nói một cách thê thê thảm thảm: "Hu hu... Chẳng lẽ cuộc đời ta chỉ có thể ở lại nơi cổ quái này, ta đã ở đây hai trăm năm rồi, nơi này thực sự rất nhàm chán, ta luôn đợi một người có thể đánh bại ta, mang ta ra ngoài, không ngờ rằng... hu..hu.hu..."

Ba người nghe vậy cũng ngây người, con Cốt Long hiện tại và con Cốt Long vừa rồi cả người tỏa ra hơi thở tử vong, hung thần ác sát kia thực sự là cùng một con sao?

Nhưng mà cũng đúng, chỗ này đều là những động vật to lớn, ngay cả một con ma thú cũng không có, Cốt Long này có thể nói là vật độc nhất vô nhị, tìm cả nơi này cũng không có con thứ hai.

Nhưng mà, nếu như không kí khế ước thì không thể mang theo con quái vật lớn như vậy bên người.

Lúc này Ngọc Lưu Ly bỗng nhiên mở miệng nói: "Chủ nhân, ta có thể cho nó ở trong không gian ma thú của ta."

Ngọc Lưu Ly nói xong, Cốt Long trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: "Bất luận có kí khế ước hay không, dù sao ta cũng đã nhận định người là chủ nhân, chủ nhân tốt, người mang ta ra ngoài đi."

Bộ dạng Cốt Long lúc này sao có thể khác xa lúc trước đến vậy? Ngửi khí này, nghe thế nào cũng thấy vô lại.

Còn con Cốt Long kia chỉ nghĩ rằng đợi hai trăm năm rồi cuộc cũng nhìn thấy con người, chủ nhân nó coi trọng không những rất mạnh mà bộ dạng còn rất đẹp, nó thực sự rất vừa lòng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Gặp Nạn

"Chủ nhân, các người muốn tới đỉnh núi kia sao?" Cốt Long ân cần nói, cũng không cần biết Sở Lạc Lạc có thừa nhận hay không, dù sao nó cũng tự coi mình là người hầu.

Sở Lạc Lạc nghe vậy thiếu chút nữa không nhin được mà liếc mắt xem thường, xem ra con Cốt Long này đã nhận định nàng rồi, nhưng mà nghĩ lại thì nhận con Cốt Long này cũng không có gì không tốt.

Vì vậy nàng chớp chớp mắt mấy cái, nói: "Đúng vậy, Tiểu Khung, chủ nhân ta đây muốn đi lên ngọn núi kia." (Vì bạn Cốt Long này là một cái khung xương cho nên Lạc Lạc mới gọi là Tiểu Khung, trình độ đặt tên thật là ba chấm...)

Nghe nàng nói vậy, U Phượng thầm hô, may mà hắn còn có quyền phản đối, nếu không Lạc Lạc rất có thể sẽ gọi hắn là cái gì Tiểu U Tử, Tiểu Phượng Tử gì đó.

Ai biết con Cốt Long kia vẫn nịnh nọt nói: "Chủ nhân, mọi người đứng lên đầu Tiểu Khung, Tiểu Khung sẽ đưa mọi người đến chân núi."

Cốt Long có thể coi là bá chủ trên mảnh hoang mạc này.

Dưới sự trợ giúp của nó muốn đi qua sa mạc này quả thực dễ như một bữa ăn sáng.

Đứng trên đầu Cốt Long xong, nó liền đứng dậy, làm cho cát vàng cuộn cuộn dưới thân bị thổi tung, giống như một làn khói màu vàng chói mắt.

Cốt Long ngẩng cao đầu, cách mặt đất vài trăm mét, thậm chí bọn họ còn có thể nhìn thấy đàn chim ưng đang bay lượn trên không trung.

Vì sợ hãi Cốt Long nên những con chim ưng còn lớn hơn Xích Điều này không dám bay gần bọn họ, chỉ ở phía xa kiếm ăn.

Không lâu sau bọn họ đã qua nửa sa mạc, nếu như Sở Lạc Lạc dùng tinh thần lực để do thám thì sẽ biết dưới cát có không ít loài vật không biết tên đang rục rịch như vì e ngại Cốt Long đang phát ra hơi thở tử vong nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này viên thủy tinh đen cũng không thể không nói vận may của Sở Lạc Lạc thực không tồi, nhưng mà, vận may cũng là một loại thực lực,

Hoang mạc này vốn là cơ quan phòng thủ quan trọng nhất dưới chân núi, nay lại bị nàng công phá một cách dễ dàng như vậy, xem ra hẳn không chọn sai người!

Tiểu Khung bỗng mở miệng nói: "Chủ nhân, ta chỉ có thể đưa mọi người đến chân núi, không thể nào bay lên núi, nếu như ta còn là Ngân Long thì còn có thể."

"Vì sao?" Sở Lạc Lạc không nhịn được hỏi.

Lúc này Cốt Long dừng bước, sau đó nó giật giật thân mình, đám người Sở Lạc Lạc nhìn thấy giữa thân hình nó xò ra hai cái khung xương, đây đúng khung xương cánh!

Sau khi biến thành Cốt Long ta mất đi đôi cánh đáng kiêu ngạo nhất, từ nay về sau chỉ có thể đi bộ trên cát vàng, không thể bay lượn trên không trung được nữa." Thanh âm của Tiểu Khung có chút đáng thương.

Cho nên có đôi lúc khi nó đi tuần trên hoang mạc, nhìn thấy những con chim ưng tự do bay lượn trên không trung khiến lòng đổ kị, liền muốn

bẻ gãy đôi cánh của bọn chúng, cho nên đám chim ưng đó mới e sợ nó như vậy.

"Vì sao người lại biến thành Cốt Long?" Sở Lạc Lạc nghi hoặc nói, nếu nó vốn là Ngân Long cao quý sao lại có thể lưu lạc đến nước này, hiện tại trên đời này cho dù là một con rồng bình thường cũng không thể thấy được, rốt cuộc long tộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tuổi thọ của loài rồng tuy rằng rất dài nhưng rồi cũng có một ngày già đi rồi chết. Vì theo đuổi sự vĩnh hằng, theo đuổi sinh mệnh và sức mạnh vĩnh viễn cho nên ta bỏ qua thân phận cao quý kia." Tiểu Khung thở dài nói: "Đến cuối cùng mới phát hiện ra, vĩnh viễn đáng sợ đến thế nào."

Ở trên hoang mạc này, có đôi khi vĩnh viễn có nghĩa là thê lương và tịch mịch vô cùng.

"Nay ta chỉ hy vọng có một ngày có thể giương cánh bay cao!"

Sở Lạc Lạc cười nói: "Có gì khó đâu, đừng nói người muốn một đôi cánh, cho dù muốn khôi phục lại thân hình cũ thì ta cũng có thể làm được."

"Thật không?" Tiểu Khung kinh hỉ nói, do quá kích động nên ba người trên đầu nó đều lắc đầu mấy cái.

"Đúng vậy, đúng vậy." Sở Lạc Lạc cúi người, gõ gõ vào xương đầu của nó, nói: "Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, chủ nhân ta đây sẽ không bạc đãi người."

Nghe thấy lời nói tràn đầy tự tin của Sở Lạc Lạc, Tiểu Khung hoan hô thật lớn, lúc mở miệng cũng phát ra long tức đánh xuống mặt đất, để lại trên cát mấy vết vừa dài vừa sâu.

Đến lúc hoàng hôn bọn họ tới được chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, hoàn toàn nhìn không thấy đỉnh núi, chỉ nhìn thấy một mảng sương khói mênh

mông.

Tiểu Khung bị Ngọc Lưu Ly thu vào không gian ma thú của nàng, trước khi đi còn không quên nịnh nọt Sở Lạc Lạc mấy câu.

Sở Lạc Lạc đỡ trán thầm nghĩ: Đây là Cốt Long sao? Thực sự là loài vật vô cùng hung ác, là chúa tể trong số các loài vật hắc ám sao?

Hiện tại nàng hiểu được thế nào gọi là tin đồn và sự thật khác nhau một trời một vực.

"Vẫn là để ta hóa thành nguyên hình đưa các người lên đi."

Nói xong, U Phương vốn là một nam nhân tuấn mỹ, trong nháy mắt liền biến thành một ma thú to lớn màu đỏ rực.

U Phương theo vách núi bay thẳng lên cao, không biết qua bao lâu, cho đến khi nhìn thấy đỉnh núi thì hần dần cảm thấy đuối sức, lúc này bọn họ đã hoàn toàn không nhìn thấy cảnh vật bên dưới, chỉ thấy một mảnh mây mù và hơi nước.

Đừng nói là U Phương, ngay cả Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên cũng thấy khó thở, càng lên cao không khí càng loãng.

Sau đó, mỗi khi bay lên được khoảng một trăm mét thì U Phương sẽ dừng lại, dùng móng vuốt bám chặt vào vách đá, sau khi thích ứng được thì lại tiếp tục bay về phía trước.

Cảm giác được U Phương đang cố hết sức, Sở Lạc Lạc nói: "U Phương, hay là người hóa thành hình người đi?! Không khí phía trên càng lúc càng loãng, người sẽ không chống đỡ nổi thân hình khổng lồ này."

"Nhưng mà..." Đôi mắt màu ô liu của U Phương ở trong mây mù vẫn sáng ngời như cũ.

Sở Lạc Lạc nói: "Ta cảm thấy cũng sắp tới đỉnh rồi, phía trên không biết còn có thứ gì đang đợi chúng ta, thân hình nhỏ bé sẽ an toàn hơn một chút."

U Phượng suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, quả thực dùng hình dạng con người đứng ở bên cạnh nàng sẽ càng dễ để bảo vệ nàng.

Vì thế ba người bắt đầu dùng ma lực và vũ kĩ để leo lên vách đá.

Tuy không khí càng lúc càng loãng, càng lên cao càng lạnh lẽo nhưng ba người đều mồ hôi đầm đìa.

"Cần thận, có thứ gì đó đang đến đây." Viên thủy tinh đen bỗng nhiên phát ra ánh sáng, có chút khẩn trương nói.

Sở Lạc Lạc lau mồ hôi trên trán, khi leo lên Sở Lạc Lạc cũng không quên cảm giác một trăm thước xung quanh nhưng mà nàng còn không cảm thấy có sinh vật nào.

Rốt cuộc là thứ gì?

Ba người đồng thời phát ma lực để cảm giác nhưng vẫn không thể thấy gì.

Bỗng nhiên, Sở Lạc Lạc run lên.

Nàng cảm giác được rồi, nhưng mà không biết là sinh vật gì, tốc độ rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả Xích Diêu của tộc Thiên Vũ.

"Ngọc Lưu Ly..."

Sở Lạc Lạc vội gọi Ngọc Lưu Ly ra, nói: "Ngọc Lưu Ly, hợp thể với ta."

"Nhưng mà, chủ nhân, trạng thái thân thể của người hiện giờ không tốt, sau khi giải trừ hợp thể sẽ rất suy yếu."

"Trước vượt qua cửa ải này rồi nói sau, thứ kia dường như rất khó đối phó."

Ngọc Lưu Ly nghe vậy lập tức hóa thành một đạo ánh sáng bạc bay vào mi tâm của Sở Lạc Lạc. Trong nháy mắt trên lưng Sở Lạc Lạc xuất hiện một đôi cánh bảy sắc cầu vồng, trong tay cũng xuất hiện một thanh pháp trượng.

Thấy thế Lãnh Tiêu Nhiên cũng gọi Hồ Bạch ra. Tuy Hồ Bạch cũng có kỹ năng bay lượn nhưng mà độ cao như vậy cũng không thể phát ra toàn bộ năng lực của nó.

Sau khi Hồ Bạch xuất hiện thì vẫn đứng bên cạnh Sở Lạc Lạc.

Lúc này, Sở Lạc Lạc hô to một tiếng: "Cẩn thận!"

Ba người lập tức tản ra, chỉ thấy có một vật vọt tới chỗ bọn họ. "Cách cách..." một tiếng, vách núi bị đập nát, vách núi chắc chắn giống như bùn đất, sau khi bị đánh trúng thì lần lượt có vài khối đá lớn rơi xuống.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một tia chớp màu xanh xẹt qua trước mắt, giống như sét đánh về phía vách núi, nhưng mà họ biết bên trong nhất định có một sinh mệnh nào đó.

Sở Lạc Lạc bỗng nhớ tới đêm đó, tốc độ khi Lang Tà thay nàng chớp lấy một quỷ mị đến từ ma giới.

Chính là loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi này, lúc này nó lại một lần nữa xuất hiện trước mắt nàng.

Lần đầu tiên, lúc tránh né được là do nàng đã nhắm mắt, sử dụng tinh thần lực để đoán trước hành động của Lang Tà.

Trong chớp mắt khi đánh vào vách núi, tia chớp màu xanh lại nhoáng lên, đồng thời Sở Lạc Lạc cũng vung pháp trượng trong tay lên, ngay lập tức, một con rồng lửa rít gào bay ra từ tinh thể màu lam của pháp trượng, nghênh đón tia chớp kia.

Mục tiêu là chính giữa!

Nhưng mà khiến cho nàng kinh ngạc là trong nháy mắt khi rồng lửa tiếp xúc với tia chớp kia thì liền biến mất!

Ba người đều không cảm nhận được có dao động ma pháp, nó cách khác hấp thu rồng lửa không phải là ma pháp cắn nuốt, vậy rốt cuộc là thứ gì?

Ngoại trừ Sở Lạc Lạc sử dụng tinh thần lực thì U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên không thể nhìn thấy bộ dạng của sinh vật kia.

Còn Sở Lạc Lạc, tuy rằng thấy được nhưng không biết rốt cuộc là loài vật gì.

Hình thể của nó lớn bằng chim sẻ ở nơi này, bề ngoài thoát nhìn giống chim hạc nhưng lạc chỉ có một chân, thân thể màu xanh, phía trên có màu đỏ lấm tấm, mỏ màu trắng như tuyết.

Khi rồng lửa biến mất, Lãnh Tiêu Nhiên liền sử dụng Băng Tiễn Thuật cao cấp đánh vào vị trí đó, hơn nữa ma thú cửu giai Hồ Bạch tâm linh tương thông với chủ nhân phát ra ma pháp hệ phong phối hợp làm cho tốc độ của mũi tên băng tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng lần này uy lực của băng tiễn cũng biến mất như rồng lửa, nhưng mà trong không khí cũng toát ra từng trận hơi nước.

Tia chớp màu đen một lần nữa đánh về phía Sở Lạc Lạc. Lãnh Tiêu Nhiên nhìn hơi nước, trong lòng suy nghĩ, trạng thái khi biến mất của băng và hỏa không giống nhau! Hỏa giống như bị cắn nuốt vậy nhưng mà băng

lại bị tan rã, nói cách khác con vật kia là hệ hỏa, nó có năng lực cắn nuốt và phun trào hỏa diễm.

Chỉ là vì tốc độ của nó quá nhanh cho nên mắt thường không thể thấy rõ.

"Là một sinh vật hệ hỏa, nó có thể hấp thu và phun trào hỏa diễm!" Lãnh Tiêu Nhiên la lớn.

Sở Lạc Lạc có thêm đôi cánh và dựa vào tinh thần lực, về mặt tốc độ có thể miễn cưỡng chống lại sinh vật kia nhưng mà không thể gây tổn thương cho nó.

Sau khi nghe Lãnh Tiêu Nhiên nói, Sở Lạc Lạc sử dụng chiêu Hàn Băng Kết, quả nhiên trong chớp mắt khi đánh vào con vật kia lại toát ra hơi nước, nhưng vào lúc này Lãnh Tiêu Nhiên cũng đã phát ra chiêu Đóng Băng Đại Địa!

Vì vậy một con vật cả người màu xanh lấm tấm đỏ, có một cái chân dài như chim hạc bị đông lạnh giữa không trung, hình dáng của nó rất cuộc cũng lộ ra trước mặt bọn họ.

"Là Tất Phương!" Thời điểm U Phượng nhìn thấy sinh vật kia bỗng nhiên hô: "Đây là một sinh vật viễn cổ, hẳn sẽ sớm bị tuyệt chủng rồi chứ!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Đánh Bại Tất Phương, Mở Ra Cánh Cổng Thứ Hai.

Tất Phương?!

Sở Lạc Lạc cũng không hề xa lạ với cái tên này, đó là một loài sinh vật viễn cổ đã được ghi lại trên sách cổ.

Một loại sinh vật lấy hỏa diễm làm thức ăn, cũng lấy việc phóng hỏa làm vui, theo truyền thuyết, nó chính là thủ phạm gây ra những trận hỏa hoạn dưới nhân gian.

U Phương vừa mới hô tên nó lên thì toàn thân Tất Phương đã bốc cháy, trở thành một quả cầu lửa lớn. Hàn băng chắc chắn bị hỏa diễm thiêu đốt dần tan ra.

Đóng Băng Đại Địa đã là ma pháp hệ băng cao cấp nhất, hơn nữa Lãnh Tiêu Nhiên còn có tu vi Ma đạo sư, không ngờ như vậy không cũng không thể giam giữ được Tất Phương.

Tất Phương sau khi thoát khỏi giam giữ thì lập tức phi tới tấn công về phía bọn họ.

"Băng phong bạo!"

Biến vạn vật hóa thành tuyết trắng, đóng băng tất cả mọi vật chính là Băng phong bạo.

Viên tinh thể màu lam nhạt trên pháp trượng hóa thành màu băng lam, ma pháp hệ băng lập tức phát ra.

Cơ lốc mà Băng phong bạo tạo ra nhanh chóng quét về phía Tất Phương, nhưng mà nó dường như đã biết đối thủ sẽ dùng ma pháp hệ băng để đối phó với nó nên nó vẫn duy trì trạng thái là quả cầu lửa. Cơ lốc băng quét đến đâu thì nơi đó lập tức đóng băng, có cảm giác ngay cả không khí cũng đông cứng lại. Nhưng mà Tất Phương lại không hề sợ hãi, trực tiếp đối mặt với cơ lốc kia. Khoảng khắc khi chúng va chạm với nhau, cơ lốc lại biến mất không thấy tăm hơi.

Quả cầu lửa vẫn phi về phía Sở Lạc Lạc, nàng lập tức phi thân trốn đi. Tất Phương đánh trúng vách đá, nơi đó lập tức phát ra tiếng nổ lớn, chỉ thấy thể lửa trên người nó đã giảm bớt, móng vuốt trên cái chân duy nhất bám chặt vào vách đá, trên người không có một chút thương tổn nào.

Đáng giận!

Đã sắp tới đỉnh núi rồi lại còn đụng phải Tất Phương khó đối phó như vậy.

Sở Lạc Lạc thở dốc, chiêu vừa rồi nàng đã kết hợp cả ma pháp và tinh thần lực, hơn nữa không khí lại loãng khiến cho nàng dần có cảm giác khó thở.

Còn hỏa diễm rực cháy trên người Tất Phương lại giống như cuộn cuộn không dứt.

"Lạc Lạc, cẩn thận..."

Trong lúc Sở Lạc Lạc chạy trốn cũng dùng tinh thần lực để tìm sơ hở của nó nhưng mà vẫn không phát hiện ra. Tốc độ né tránh của nàng bắt đầu giảm bớt còn tốc độ tấn công của Tất Phương lại càng ngày càng nhanh, giống như nó càng đánh càng hăng.

Lúc này, tia sét màu xanh dùng một loại tốc độ và phương hướng không tưởng đánh về phía Sở Lạc Lạc.

U Phượng hô to một tiếng, Thần Diễm cung lập tức xuất hiện trên tay, mũi tên Vô sắc chi hỏa trên tay bắn ra.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mũi tên đánh trúng Tất Phương, Sở Lạc Lạc cũng nhanh chóng lùi về phía sau, niệm chú ngữ dập tắt ngọn lửa trên y phục.

Nửa ống tay áo đã bị đốt thành tro tàn, cánh tay tuyết trắng đã ửng đỏ, truyền đến cảm giác bỏng rát.

Nguy hiểm thật! Sở Lạc Lạc thầm than.

Sau khi U Phượng sử dụng Vô Sắc Chi Hỏa thì mục tiêu công kích của Tất Phương lập tức thay đổi.

Chỉ thấy U Phượng không ngừng bắn những mũi tên lửa ra các hướng khác nhau còn Tất Phương thì lập tức đuổi theo nuốt hết chúng vào bụng.

"Quả nhiên!" U Phượng nói: "Tất Phương lấy hỏa diễm làm thức ăn, chỉ cần thỏa mãn sự phàm ăn của nó thì nó sẽ không tấn công."

Sở Lạc Lạc thở dốc, vừa rồi nàng liên tiếp sử dụng các chiêu thức tấn công, phòng thủ hơn nửa không khí trên cao lại loãng, khiến cho nàng có cảm giác chóng mặt, buồn nôn.

"Lạc Lạc, ngươi và Lãnh Tiêu Nhiên đi trước đi, đến đỉnh núi đợi ta." U Phượng vừa nói vừa không ngừng bắn những mũi tên lửa ra bốn phía.

"Không được! Ta không thể để lại một mình ngươi ở đây, chúng ta là đồng đội, phải cùng nhau chiến đấu." Sở Lạc Lạc chưa nói xong đã sử dụng một chiêu ma pháp hệ hỏa, đánh về phía Tất Phương.

U Phượng nghe vậy, khóe miệng khẽ cong lên tạo thành một nụ cười say lòng người, hắn nói: "Nếu như ta đã nói như vậy thì tức là ta đã nắm chắc

phần thắng. Với tình trạng lúc này của người, ta sợ chút nữa sẽ phải phân tâm để bảo vệ người. Chẳng lẽ người không tin nhiệm năng lực của ta?"

Sở Lạc Lạc cảm thấy càng lúc càng khó thở, đồng thời sử dụng cả ma lực và tinh thần lực hơn nữa không khí lại loãng làm cho nàng tiêu hao rất nhiều thể lực. Quả thực nếu như ở lại đây thì sớm hay muộn nàng cũng sẽ trở thành gánh nặng.

"Được, U Phượng, ta ở bên trên đợi người!" Sở Lạc Lạc nói, trong đôi mắt màu hổ phách tràn ngập sự tin tưởng.

Lãnh Tiêu Nhiên ngồi trên lưng Hồ Bạch, vươn một bàn tay về phía Sở Lạc Lạc nói: "Lạc Lạc, lên đây đi."

Hắn cũng nhìn ra thể lực của nàng đã tiêu hao quá nhiều, đã sắp đến giới hạn. Tuy rằng hợp thể với thần thú Ngọc Lưu Ly có thể khiến cho năng lực của nàng tăng lên nhưng đồng thời nó cũng gia tăng áp lực lên thân thể của nàng.

Sở Lạc Lạc không hề do dự nắm lấy tay Lãnh Tiêu Nhiên, hắn kéo một cái, nàng đã ngồi trên lưng Hồ Bạch, ngồi ở vị trí phía trước Lãnh Tiêu Nhiên.

Sau khi Hồ Bạch nhận được mệnh lệnh thì bắt đầu leo lên vách núi.

Nó dùng móng vuốt sắc bén bám chặt vào vách đá, thân thể linh hoạt, bàn chân đạp xuống vách đá, mượn lực nhảy lên trên. Nhảy lên vài cái đã lên cao mấy chục thước, dưới chân nó, một số mảnh đá bị vỡ vụn không ngừng rơi xuống, biến mất trong những tầng mây...

Liếc mắt nhìn Lãnh Tiêu Nhiên và Sở Lạc Lạc đã an toàn rời đi, nụ cười trên gương mặt U Phượng chợt tắt, cà người căng lên, trở nên cực kỳ ác liệt, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hừ... Nhìn sinh vật tham lam không ngừng hút lấy hỏa diễm của hắc, trong lòng hắc phát ra một tiếng hừ lạnh.

Nếu như Tất Phương lấy hỏa diễm là thức ăn vậy thì hôm nay, hắc sẽ để cho nó ăn đủ!

Trong nháy mắt, nam tử mặc y phục màu quất bắn ra một mũi tên lửa vô cùng mạnh mẽ, quả nhiên Tất Phương bị hấp dẫn, phóng như bay về phía mũi tên kia. Khi nó thỏa mãn hút ngọn lửa kia vào trong cơ thể thì nam tử tuấn mỹ tay cầm cung tên đã sớm biến thành một con phượng hoàng thật lớn, đỏ rực như lửa.

Sinh vật tham lam dường như còn chưa thấy đủ, khi nó nhìn thấy bóng dáng còn diễm lệ hơn cả hỏa diễm kia thì ánh mắt hiện ra vẻ vui sướng. Dường như nó đã coi thân hình to lớn của U Phượng trở thành một ngọn lửa cực lớn.

Còn U Phượng, để nghênh đón Tất Phương, hắc không ngừng phun lửa ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời, toàn bộ tầng mây đều nhiễm một màu hồng chói mắt!

Sở Lạc Lạc ngồi trên lưng Hồ Bạch đang leo lên đỉnh, thỉnh thoảng lo lắng nhìn xuống phía dưới, mây mù dày đặc khiến cho nàng chỉ có thể nhìn rõ cảnh vật trong lòng ba thước. Nàng chỉ có thể nhìn thấy đám mây mù phía xa hóa thành màu đỏ rực rỡ như lửa...

Hồ Bạch vẫn tiếp tục nhảy lên vách đá, tiến về phía trước, không biết là qua mấy chục lần nhảy lên, nó phát ra một tiếng kêu rất nhỏ.

Lập tức, thân thể linh hoạt của nó cuộn tròn giữa không trung, bốn chân mạnh mẽ đạp xuống vách núi, vách núi vỡ tan còn thân hình của nó thì bay lên rất cao. Đến lúc nó đáp xuống thì Sở Lạc Lạc mới phát hiện thì ra bọn họ đã lên tới đỉnh núi, còn tòa thành tường như xa tận chân trời kia thì đã ở ngay trước mắt nàng.

Tuy rằng bốn phía đều là sương mù khiến cho bọn họ không thấy rõ hình dáng đối phương nhưng mà tòa thành kia lại vô cùng rõ ràng.

Lúc này thanh âm của viên thủy tinh đen lại truyền đến, cảm xúc của hắn dường như hơi kích động.

"Đây là Thần điện thử luyện."

"Thần điện thử luyện?" Sở Lạc Lạc nghe vậy không khỏi hỏi lại.

"Không sai, vào thời nơi này chính là nơi thần đã sáng tạo ra thế giới kia. Nơi này cũng đã từng rất huyền ảo, cứ cách mười năm hoặc là vài chục năm, nơi này sẽ nghênh đón một nhóm người tới đây, nhưng người có thể lên được đỉnh núi thì lại vô cùng hiếm có."

Viên thủy tinh đen nói, dùng tốc độ như đám người Sở Lạc Lạc này có thể nói là trong vòng mấy trăm năm chưa từng có một ai. Đương nhiên là do bọn họ may mắn gặp được Cốt Long cho nên mới có thể tới chân núi trước khi mặt trời lặn, mới có thể trong lòng hai ngày đã lên tới đỉnh núi.

Nhưng mà đám người Sở Lạc Lạc không biết thời gian họ leo núi đã trải qua một ngày một đêm, cho nên thân thể bọn họ mới xuất hiện cảm giác mệt mỏi. Ngọn núi này vốn là nơi vĩnh viễn được ánh sáng bao quanh, là nơi không bao giờ có bóng đêm.

Cho nên bọn họ không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng bên dưới vào ban đêm sẽ như thế nào.

Sở Lạc Lạc cũng không đặc chú ý vì lời nói của viên thủy tinh đen, không biết là U Phương chiến đấu với Tất Phương giờ ra sao rồi.

"Người lo lắng cho hắn sao?" Thanh âm của viên thủy tinh đen lộ ra vẻ thần bí: "Yên tâm đi, hắn đã thắng rồi, tuy rằng Tất Phương không chết

nhưng nó đã hấp thu quá nhiều nguyên tố hỏa, lúc này chỉ sợ là không được dễ chịu lắm đâu.

Tất cả đều là vì Tất Phương quá tham lam, mỗi một tấc trên thân hình nó đều có thể hấp thu nguyên tố hệ hỏa, nếu như nó không muốn thì chỉ cần U Phương phóng lửa về phía nó thì nó vẫn phải hút vào.

Cho nên trong cơ thể con Tất Phương giờ vừa mới hết hoảng bỏ chạy đã thích tụt quá nhiều nguyên tố hệ hỏa, nếu nhiều thêm chút nữa thì có lẽ sẽ nổ tung!

Nghe viện thủy tinh đen nói U Phương đã thắng lợi Sở Lạc Lạc mới yên lòng một chút.

Sau đó nàng nghe thấy một tiếng xé gió, một con phượng hoàng to lớn đỏ rực như lửa phi từ phía dưới lên!

Phượng hoàng rất lớn làm nhiễm đỏ cả một vùng mây mù.

Khi Sở Lạc Lạc nở nụ cười thì nam tử tuấn mỹ mặc y phục màu quất đã dừng ở bên cạnh nàng.

"U Phương!" Nhìn thấy người đồng đội của mình bình an vô sự, Sở Lạc Lạc vui mừng hô.

U Phương thở dốc, trên trán đầy mồ hôi, giống như rất mệt nhọc nhưng vẫn nở nụ cười nói: "Ta đã nói là ta nắm chắc phần thắng mà, hiện tại người đã tin chưa?"

"Ừm!" Sở Lạc Lạc mỉm cười gật đầu.

Tuy mây mù dày đặc nhưng U Phương vẫn nhìn thấy tia tín nhiệm kiên định trong mắt nàng.

"Mọi người đã đông đủ, vậy có thể xuất phát được chưa?" Viên thủy tinh đen nói, từ cổ họng phát ra thanh âm vui sướng. (Tảng đá mà cũng có cổ họng à A.A)

Sở Lạc Lạc nghe vậy không nhịn được tò mò hỏi: "Nếu đã đến tận đây rồi, người cũng nên nói cho chúng ta biết rốt cuộc mục đích của người là gì chứ."

Rất lâu sau, viên thủy tinh đen vẫn yên lặng.

Sở Lạc Lạc nhíu mày nói: "Một đường tới đây tràn đầy nguy hiểm, chỉ cần sơ ý sẽ mất đi tính mạng, còn nơi gọi là Thần điện thử luyện này chỉ sợ cũng là đầm rồng hang hổ*. (Ý nói nơi nguy hiểm.)

"Ta muốn biết mục đích của người có đáng để chúng ta mạo hiểm tính mạng hay không."

Sở Lạc Lạc nói thêm, lúc này hai nam nhân bên cạnh nàng cũng nhìn về phía viên thủy tinh đen, trong mắt cũng có tia nghi hoặc. Nếu không phải là viên thủy tinh này từng cứu mạng Lạc Lạc thì bọn họ cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng để đến nơi nó yêu cầu, dù sao nó cũng là một tảng đá lộ ra khí tức hắc ám, hẳn cũng không phải vật tốt gì.

"Cơ thể của ta bị phong ấn ở bên trong." Viên thủy tinh đen chậm rãi nói, tuy ngữ điệu của nó nghe qua rất bình thường nhưng mà ba người đều có thể cảm nhận được hận ý bên trong lời nói: "Người phong ấn ta chính là người mà ta tin tưởng nhất..."

Viên thủy tinh đen không nói tiếp nhưng không biết vì sao Sở Lạc Lạc lại cảm thấy trong ngực nhói đau, cảm thấy đồng cảm.

"Lạc Lạc, người không sao chứ?" Lãnh Tiêu Nhiên hỏi, thanh âm có chút lo lắng.

Thấy tay phải của Sở Lạc Lạc đặt lên vị trí của vết thương cũ do Lãnh Nguyệt gây ra, tuy rằng miệng vết thương đã biến mất, nàng cũng mất đi trí nhớ của tối hôm đó nhưng có phải sau khi nghe thấy lời viên thủy tinh đen nói xong nàng cũng cảm thấy đau đớn?

Chẳng lẽ cho dù quên hết những chuyện liên quan đến Lãnh Nguyệt nhưng thân thể của nàng vẫn còn nhớ nỗi đau thấu tâm can khi bị phản bội!

Sở Lạc Lạc phục hồi tinh thần lại, vội đáp: "Không có việc gì."

Vừa rồi nàng làm sao vậy?

"Nếu như vậy quả thực đáng để chúng ta mạo hiểm, các người nghĩ sao?" Sở Lạc Lạc hỏi hai nam nhân bên cạnh.

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng sẽ không cự tuyệt lời đề nghị của Sở Lạc Lạc, dùng ánh mắt khẳng định để trả lời nàng.

Viên thủy tinh đen lại phát ra hào quang chói mắt đánh vào cửa thần điện, bên trên lập tức xuất hiện một đồ án thần bí, giống hệt như trên cánh cổng thứ nhất đã đưa bọn họ đến thế giới này.

Lúc này trong lòng ba người đều nghĩ: "Phía sau cánh cổng thứ hai này sẽ có thứ gì đang chờ đợi bọn họ?"

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: U Phượng Bị Thương, Cầm Si Si Tình

Cánh cửa từ từ mở ra.

Bên trong cũng không sáng như bên ngoài mà lại là bóng tối hắc ám. Cửa rõ ràng là đang mở nhưng không có tia sáng nào lọt vào bên trong, ngay cả U Phượng có khả năng nhìn trong bóng tối cũng không nhìn rõ mọi vật.

Vừa bước một bước về phía trước, bỗng nhiên, một tiếng xe gió truyền đến, một mũi tên sắc nhọn bắn từ vách tường ra. Sở Lạc Lạc linh hoạt tránh né nhưng mà vừa đứng vững lại có thêm mấy mũi tên nữa bắn về phía nàng. Nàng vươn tay ra, những mũi tên gió bắn ra từ lòng bàn tay, đánh trúng những mũi tên bắn từ vách tường ra làm cho chúng gãy đoạn rơi xuống đất. Nhìn đầu mũi tên lóe lên màu sắc xanh biếc, vừa nhìn đã biết là có độc.

Nhưng mà từ bốn phương tám hướng không ngừng bắn về phía nàng, không hề dừng lại.

"Không được đặt chân xuống đất." Viên thủy tinh đen nói.

Sở Lạc Lạc nhíu mày: "Trong này phải duy trì trạng thái lơ lửng sao?"

Đây không phải là rất hao tổn thể lực sao? Vốn lúc leo núi cũng đã rất mệt rồi.

"Cái gọi là thử luyện chính à tôi luyện thân thể và tâm trí." Viên thủy tinh đen nói: "Hiện tại đã không được như trước nữa bởi vì người canh giữ

cơ quan đã chết rồi."

Sở Lạc Lạc sử dụng tinh thần lực, nhìn rõ quang cảnh bên trong điện, tượng đã cao lớn kia là cái gì vậy?

"Thứ đó là tượng thần, mỗi một tượng thần đại diện cho một nguyên tố ma pháp." Giọng nói của viên thủy tinh đen vang lên trong đầu nàng: "Có nhìn thấy trên tay bức tượng cầm thứ gì không?"

Sở Lạc Lạc vuốt cằm, trả lời: "Thấy, có người cầm bình nước, có người giờ pháp trượng..."

Đó là hai tượng thần đại diện cho nguyên hóa thủy và hỏa, còn lại ba bức tượng thần khác là đại diện cho nguyên tố thổ, lôi và quang. Chỉ cần rút nguyên tố ma pháp tương ứng vào vật trong tay bọn họ là được."

Sở Lạc Lạc cười nói: "Vậy thì đơn giản."

Nói xong, nàng phi thân đi, lần lượt rút nguyên tố ma pháp vào các bức tượng.

Viên thủy tinh đen thở dài: "Thế sự xoay vần, người canh gác cơ quan đã chết, nơi này tất nhiên sẽ không quá khó khăn."

Chỉ là Sở Lạc Lạc không ngờ bọn họ có thể đến được ngôi thần điện này thì đã là vô cùng tài giỏi, có thể nói là trong vạn người không có người thứ hai.

Sau khi nàng rút các nguyên tố vào các bức tượng thì chính giữa thần điện bỗng xuất hiện một cột trụ dài, trên đỉnh cột trụ là ngọn lửa vĩnh viễn không tắt làm sáng bừng cả thần điện.

Lúc này bọn họ mới nhìn thấy trên đất là một bộ hài cốt, hốc mắt trống rỗng như nói ra cả ngàn năm cô tịch...

Không đợi bọn họ đi đến bên cạnh thì bộ hài cốt đã tan biến thành tro bụi trong nháy mắt, dường như là vì không khí đã được lưu thông hoặc là vì năng lượng phát ra trên người bọn họ.

Ở giữa con đường thông với gian điện khác còn có một bộ hài cốt nữa. Hài cốt rất lớn, đổ về phía trước, không nhìn ra là hài cốt của sinh vật nào. Thân trên rất giống người nhưng phía dưới lại có đuôi rắn rất lớn, bàn tay lại như móng vuốt chim ưng, trên người nó còn mặc một bộ áo giáp, trong tay nắm một thanh kiếm sắc, từ xương cốt có thể nhìn ra nó đã từng có được sức mạnh rất lớn.

Người này hẳn là người canh giữ cơ quan theo lời của viên thủy tinh đen?

Mặc dù người đã chết nhưng vẫn giữ trách nhiệm, không làm nhục sứ mệnh, dường như một khắc trước khi nó chết vẫn đứng thẳng ở đây canh giữ con đường thông đạo này.

Chỉ cần một cơn gió thổi qua, bộ hài cốt lớn liền tan rã thành cát bụi, tiêu tán trong nháy mắt.

Trong không gian chỉ còn lại bộ áo giáp bằng sắt và thanh kiếm sắc bén rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng.

Thấy một màn như vậy trong lòng Sở Lạc Lạc bỗng nhớ tới một câu, trên đời này, cho dù người đánh thắng vô số kẻ thù, không có đối thủ nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi thời gian.

Lúc đi tới con đường thông đạo viên thủy tinh đen nói có thể không cần sử dụng phi hành chú nữa. Lúc này Sở Lạc Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này trên trán của nàng đã đổ đầy mồ hôi.

Thử nghĩ xem, nếu như ở trong bóng tối, phải đối mặt với người canh giữ cơ quan, nhưng mà vừa đặt chân xuống đất thì mũi tên có tầm kích độc

lại bay tới. Nói đúng hơn thì phàm là nơi người canh giữ cơ quan đi qua thì đều có mưa tên, làn da của người đó chắc hẳn rất rắn chắc, cũng không sợ chất độc, còn bọn họ thì vừa phải đối phó với người canh giữ vừa phải chú ý né tránh mũi tên.

Ba người nghĩ đến đây đều cảm thấy kinh sợ.

Đi trong con đường thông đạo một lát, vẫn không thấy có nguy hiểm gì, bỗng nhiên, U Phượng kêu lên một tiếng, âm thanh không lớn nhưng hai người kia vẫn phát hiện ra.

"U Phượng, sao vậy?" Nhìn gương mặt hắc hơi tái nhợt, Sở Lạc Lạc hỏi.

U Phượng mỉm cười đáp: "Không có gì, vừa rồi đánh một trận với Tất Phượng làm cho ma lực cạn kiệt, lại còn phải sử dụng Phi hành chú nên có hơi mệt mỏi, các người cứ đi trước đi, ta nghỉ ngơi một chút sẽ theo sau."

"Người ở lại chỗ này sao?" Sở Lạc Lạc nhíu mày.

Viên thủy tinh đen nói: "Ta có thể cam đoan chỗ này rất an toàn, những thứ ở bên ngoài tuyệt đối không thể vào đây."

"Đúng vậy, ta muốn nghỉ ngơi một chút."

Lãnh Tiêu Nhiên vốn không nói một lời bỗng nhiên lên tiếng: "Người bị thương sao?"

Sở Lạc Lạc và U Phượng nghe vậy đều sửng sốt.

"Không cần chối, ta ngửi thấy mùi máu tươi trên người người, ta nhớ rõ trước đó người không bị thương, lời giải thích duy nhất chính là người đã bị thương khi chiến đấu với Tất Phượng."

"U Phượng, người lại gạt ta!" Sở Lạc Lạc giận dữ: "Bị thương ở đâu?"

U Phương tựa vào vách tường, chỉ vào ngực, Sở Lạc Lạc không khách khí, vạch áo của hắn ra, miệng vết thương lập tức hiện ra trước mắt nàng.

Tuy rằng máu đã ngừng chảy nhưng mà miệng vết thương rất sâu, có thể mơ hồ nhìn thấy máu thịt bên trong.

"Chết tiệt! Sao ngươi không nói sớm!" Sở Lạc Lạc trừng mắt, vết thương trên ngực nhất định là do móng vuốt của Tất Phương gây ra.

U Phương cười khẽ, thanh âm trong trẻo như thủy tinh: "Không chết được. Ta đã ăn linh đan ngươi cho ta, máu đã ngừng chảy từ lâu rồi."

Nhưng mà khi hắn bị thương thì đang ở hình thú, miệng vết thương bị phóng to ra không biết bao nhiêu lần, tuy là máu đã ngừng nhưng hắn cũng vẫn bị mất máu quá nhiều, cho nên vừa rồi mới không chống đỡ được.

"Không được, chúng ta không đi tiếp nữa." Sở Lạc Lạc kiên định nói: "Chờ ngươi tốt hơn rồi đi, hay là chúng ta rời khỏi nơi này trước."

Lúc này viên thủy tinh đen lại nói: "Ngươi cho là vào trong này rồi còn có thể dễ dàng trở ra sao?"

Trong lòng Sở Lạc Lạc cảnh giác, hỏi: "Tảng đá kia, ý của ngươi là gì?"

Lúc này đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên giống như một thanh kiếm sắc bén bắn về phía viên thủy tinh đen trước ngực Sở Lạc Lạc, hắn nói: "Ý của nó là nếu nó không đạt được mục đích của mình thì sẽ không thả chúng ta đi! Còn chúng ta thì không hề biết cách rời khỏi nơi này!"

"Ha ha ha... Nói chuyện với người thông minh quả thực rất sáng khoái." Viên thủy tinh đen cười nói: "Muốn rời khỏi đây có hai cách, một là cởi bỏ phong ấn của ta, hai là thông qua cửa thử luyện cuối cùng."

"Nhưng mà không ai biết cửa thử luyện cuối cùng là gì, cũng chưa từng có ai thông qua."

"Ý của người là, người đang uy hiếp ta sao?" Sở Lạc Lạc giận dữ nói, vốn nàng tới nơi này là vì đạo nghĩa, vì ân cứu mạng của viên thủy tinh đen này với nàng, nhưng mà U Phượng không hề nợ nó cái gì!

Sở Lạc Lạc lo lắng nhìn về phía U Phượng, thấy hắc tử tựa vào vách tường, hai mắt nhắm chặt, nàng vội vàng bước tới dò xét hơi thở của hắc tử, mặc dù hơi yếu nhưng hô hấp vẫn đều đều.

Thật may là hắc tử chỉ đang ngủ mà thôi.

Nhìn U Phượng như vậy, Sở Lạc Lạc cảm thấy đau lòng.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy vậy vội vàng đỡ thân thể của U Phượng nằm xuống.

Thấy Sở Lạc Lạc thi triển quang minh ma pháp để chữa trị cho U Phượng, viên thủy tinh đen im lặng hồi lâu rồi bỗng nhiên nói: "Nghỉ ngơi một chút đi, nhóm các người đã đi được đến nơi này, ta cũng ngại đợi thêm một chút."

Không ngờ lời nói của nó lại chỉ đổi lại một tiếng hừ lạnh của Sở Lạc Lạc.

Viên thủy tinh chợt lóe lên ánh sáng mờ nhạt, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy được. Từ khi nào nó lại trở nên mềm lòng như vậy, cách thân thể của nó càng gần thì có càng có thể phát huy được nhiều sức mạnh, cho dù muốn bức hai người này ngoan ngoãn làm việc cho hắc tử thì cũng không phải việc khó.

Cho đến khi đôi mi cong vút của U Phượng mở ra, Sở Lạc Lạc mới đứng dậy nói: "Đẫn đường đi! Ta không muốn chậm trễ thời gian nữa!"

Xuyên qua thông đao, trong nháy mắt khi Sở Lạc Lạc đặt chân xuống thì viên thủy tinh đen đã cảm thấy không ổn. Phía trước rõ ràng không có dấu hiệu của sự sống nhưng mà nó lại cảm nhận được một luồng năng lượng rất nhỏ.

Khi Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên bước vào trong đại sảnh rộng lớn hình tròn này thì viên thủy tinh đen cũng hiểu ra.

Chính giữa đại sảnh có một bộ bàn ghế đá, trên bàn có một cây đàn cầm, trên ghế lại có một bộ xương khô, cánh tay xương xấu đang gảy dây đàn.

Trong nháy mắt khi bọn họ bước vào, tiếng đàn vang lên, giai điệu nhẹ nhàng, nghe qua không biết là làn điệu gì nhưng lại vô cùng uyển chuyển, êm tai.

Một màn này khiến cho viên thủy tinh đen cũng phải kinh ngạc.

"Người canh giữ nơi này vốn là tinh linh, cũng là một cầm si*." (Người yêu cầm)

Không ngờ thân thể của hắn đã biến thành xương trắng nhưng linh hồn vẫn ở nơi này đánh đàn.

Lúc này tiếng đàn vang lên ngày càng to rõ, cũng càng động lòng người, âm thanh trong trẻo nhẹ nhàng làm say lòng người.

Thấy đôi mắt của Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên dần dần mê mang, viên thủy tinh đen bắn ra một luồng sáng, đánh thẳng về phía bộ xương kia.

Lúc này, một luồng sáng mỏng manh như tơ tằm từ dây đàn phát ra, bộ xương đang đánh đàn khẽ gảy ngón tay, hai luồng sáng va chạm với nhau, một chiêu công kích của viên thủy tinh đen lập tức bị phá.

"Chết tiệt!"

Tinh linh này lúc còn sống không có tu vi cao như vậy, chẳng lẽ là do chấp niệm trước khi chết. Hơn nữa đại sảnh này giống như là thế giới của tiếng đàn, bốn phía đều có kết cầu trợ giúp tiếng vọng của tiếng đàn, khiến cho tiếng đàn rất dễ xâm nhập vào linh hồn hoặc tâm trí con người.

Tuy rằng một chiêu công kích của nó không đánh trúng bộ xương khô nhưng nó cũng giúp cho Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên tỉnh táo lại.

Viên thủy tinh đen hô: "Nữ nhân! Không được bị tiếng đàn mê hoặc! Mau phá âm luật, nếu không các ngươi sẽ giống như những bộ xương kia, phải ngủ ở trong này cả đời."

Bộ xương?!

Lúc này Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên mới để ý thấy bên cạnh vách tường có không ít hài cốt, không ngờ tiếng đàn còn có thể đoạt mạng như vậy, trong lòng hai người đều thấy khiếp sợ.

Hai người nhìn nhau, băng và hỏa lần lượt phát ra.

Tiếng đàn bỗng nhiên dâng cao, mười ngón tay của bộ xương kia như múa trên dây đàn, lập tức phát ra những tiếng rung động boong boong, tiếng đàn vờn quanh tạo thành những luồng ánh sáng hình thành nên sóng âm có luồng năng lượng kinh người, dễ dàng đánh tan ma pháp của hai người.

Không phải chứ! Sở Lạc Lạc vì muốn tốc chiến tốc thắng nên đã sử dụng Hỏa long thuật nhưng mà bộ xương trắng kia chỉ nhẹ nhàng gảy tay một cái là có thể phá tan pháp thuật của nàng.

"Khi hắc đánh đàn thì nơi này chính là thế giới của hắc! Muốn phá được tiếng đàn thì phải lấy âm khắc âm!"

"Phải rồi, Lạc Lạc, cây sáo Túng hồn kia của người đâu?" Lãnh Tiêu Nhiên nói, cây sáo cổ quái kia phát ra âm thanh quý dị, nhất định có thể hóa giải tiếng đàn.

Sở Lạc Lạc lấy cây sáo ra, nói: "Nhưng mà ta từ trước đến giờ chỉ biết một khúc nhạc là khúc hát ru kia thôi, sao có thể phá được tiếng đàn của hắn?"

Viên thủy tinh đen nghe vậy nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không phải là người thôi, để cho hắn thôi!"

"Ta?" Lãnh Tiêu Nhiên hơi mê mang.

"Chính là người! Không phải là người cũng biết sử dụng tinh thần lực sao? Chỉ cần có thể thổi được cây sáo này là đủ rồi, không cần quá nhiều lực sát thương!" Viên thủy tinh đen còn nói thêm: "Tinh linh này là một cầm si, cũng là một kẻ si tình!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Giải Trừ Phong Ấn

"Ý của người là lấy chân tình để đả động chân tình chứ không phải là lấy âm để chế ngự âm?" Lãnh Tiêu Nhiên hỏi.

Viên thủy tinh đen đáp: "Đúng vậy! Nhanh lên, dường như nó sắp bắt đầu lượt tấn công mới, lần này sẽ không đơn giản chỉ là khiến chúng ta buồn ngủ đâu."

Nhưng mà, làm như vậy có hiệu quả sao?

Lãnh Tiêu Nhiên nhận cây sáo Túng hồn từ tay Sở Lạc Lạc, lúc này tiếng đàn đã bắt đầu trở nên kịch liệt, bộ xương khô kia như đang chìm trong tiếng đàn của mình, rõ ràng tiếng nhạc không hề có tiết tấu nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy cô đơn, tịch mịch...

Bỗng nhiên tiếng đàn đột ngột dừng lại, nhất thời chỉ còn lại tiếng vang vọng ở bốn phía, tiếng vọng dần dần thấm vào lòng bọn họ. Lúc này tâm tình của hai người bắt đầu biến hóa vì tiếng đàn. Một khắc tạm dừng này dài như mấy chục hoặc mấy trăm năm vậy.

Lãnh Tiêu Nhiên biết khi tiếng đàn vang lên lần nữa thì chính là một lần công kích mới, vì vậy hắn đặt sáo lên môi, thử dùng tinh thần lực để thổi sáo.

Nếu như là so về âm luật thì hắn tin chắc mình không thể so được với tinh linh kia, như vậy hắn chỉ có thể biến tâm tình và tình ý của mình thành giai điệu, dùng tinh thần lực để thổi ra!

Khi tiếng sáo vang lên thì tiếng đàn cũng vang lên.

Sắc mặt Lãnh Tiêu Nhiên từ lạnh lùng dần trở nên nhu hòa như một lửa khác trong hoàng mạc gặp được đồng đội, tiếng đàn biến đổi, từ tịch mịch chuyển thành vui sướng, lại từ vui sướng chuyển thành nghiêm túc. Tiếng sáo lại dẫn dắt sự nghiêm túc về một loại ưu thương thân nhiên, dường như chào tạm biệt khi cố nhân đi xa.

Một khắc khi tiếng sáo biến đổi, tiếng đàn cũng nhanh chóng thay đổi, giống như không nở buông tay, không nở nói lời tạm biệt.

Tuy không nở như cuối cùng vẫn phải biệt ly.

Tiếng sáo trở nên xa xăm, nói lên nỗi tương tư vô hạn...

Lúc này tiếng đàn dần dần yếu lại, chỉ còn lại tiếng sáo của Lãnh Tiêu Nhiên.

Bỗng nhiên, bộ xương ngồi trên ghế đã đứng dậy, một tay ôm cầm.

Khi hần đi về phía hai người, trên người hần dường như phát ra hào quang chói mắt, đến khi hào quang tan đi thì hần đã khôi phục lại bộ dạng ban đầu của mình.

Chỉ thấy một nam tử tóc dài màu vàng kim, hần có một đôi mắt màu xanh biếc như nước hồ mùa thu, da thịt trắng nõn tản ra ánh sáng nhu hòa, dưới mái tóc đang bay là một đôi tai dài nhọn.

Sở Lạc Lạc và Lãnh Tiêu Nhiên lần đầu tiên gặp được tinh linh, nói đúng hơn là lần đầu tiên nhìn thấy hồn phách một tinh linh.

Trên đời này lại tồn tại một chủng tộc mỹ lệ động lòng người như vậy sao?

Đáng tiếc bộ tộc tinh linh cũng giống như những sinh vật viễn cổ, đã sớm biến mất trên Thánh Vân đại lục.

Tinh linh đi tới trước mặt hai người, lúc này bọn họ mới chú ý tới cây cầm hắc đang ôm là một cây Tiêu Vĩ Cầm*

(Tiêu Vĩ Cầm là một loại đàn cầm 7 dây (thất huyền cầm) được mệnh danh là một trong tứ đại danh cầm của Trung Quốc)

"Hôm nay gặp được tình trung tri kỉ, trong lòng Tranh cảm thấy sung sướng. Lại không biết cầm trung tri âm còn ở nơi nào?" Tinh linh bỗng nhiên thở dài nói với hai người.

(Tình trung tri kỉ nghĩa là hai người thấy hiểu nỗi lòng nhau, còn cầm trung tri âm là hai người thấu hiểu tiếng đàn của nhau.)

Tranh? Là tên của hắc sao?

Sở Lạc Lạc vội dùng tinh thần lực để nói chuyện với viên thủy tinh đen: "Ý của hắc là gì? Chúng ta qua cửa này rồi sao?"

Viên thủy tinh đen trả lời: "Cái này... ta cũng không biết, nhưng mà hắc không đàn nữa chính là nói hắc sẽ không làm khó các người nữa."

Lúc đó Lãnh Tiêu Nhiên đã tinh tế ngấm lại lời của tinh linh kia, sau đó hắc cũng thở dài nói: "Tri âm khó tìm."

"Vì sao không ra khỏi nơi này, đến thế giới bên ngoài tìm kiếm tri âm?"

Tranh nghe vậy bỗng nhiên mở to mắt nói: "Ta làm sao có thể ra bên ngoài được?"

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Nàng có thể mang người ra ngoài, tìm kiếm tri âm của người."

Lúc này Sở Lạc Lạc vô cùng bội phụ tài trí của Lãnh Tiêu Nhiên, nàng nói: "Nếu như người đồng ý đi vào cái bình này của ta, sau này nếu gặp được người giỏi cầm, hai người cùng so cầm kỹ chẳng phải là rất tốt sao!"

Tranh rất vui vẻ đồng ý lời đề nghị của hai người.

Sở Lạc Lạc nhanh chóng lấy một cái bình thủy tinh rỗng ra, tinh linh ôm cầm lập tức hóa thành một luồng khói xanh, chui vào trong bình.

Sự việc phát triển như vậy có chút ngoài dự liệu của viên thủy tinh đen nhưng mà qua được cửa này thì càng cần thân thể của nó.

Tuy rằng thu được tinh linh kia nhưng Sở Lạc Lạc lại rối rắm, sau này nàng phải đi đâu để tìm một người có thể tranh tài cao thấp với một cao thủ như tinh linh này đây?

"Tiếp theo là cửa ải gì? Người tốt nhất nên nói rõ ràng đi!" Sở Lạc Lạc hỏi.

Viên thủy tinh đen nói: "Huyết trì." (Huyết trì nghĩa là hồ máu.)

"Huyết trì?" Nghe qua đã biết là thứ tà ác, Sở Lạc Lạc thì thầm tự hỏi: "Trong này có huyền cơ gì?"

Viên thủy tinh đen đáp: "Nhìn thấy bức tường đá kia sao? Bên dưới có một cái hốc, dùng ma lực rót máu vào bên trong là có thể mở được cơ quan."

Lãnh Tiêu Nhiên yên lặng một hồi, đáp: "Dùng máu của ta đi!"

Nói xong, hắn dùng răng cắn ngón trỏ ra, nhỏ máu của mình lên tường, một giọt máu chảy vào trong hốc đá. Tường đá bỗng nhiên biến thành một màu đỏ như máu, giống như là bị trúng huyết chú vậy.

Nhưng mà vách tường bắt đầu tách ra thành một cái khe lớn, giống như quái thú đang há cái miệng đỏ lòm của mình ra, Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên bị hút vào trong.

Cùng lúc đó, Sở Lạc Lạc cảm thấy thân hình của mình bị người ta kéo đi, lúc nàng hoàn hồn thì nhận ra mình đang đứng bên trong một vùng sương khói mờ mịt.

Lúc này trong lòng nàng cảm thấy lạnh lẽo, có cảm giác không tốt, hỏi: "Tiêu Nhiên đâu?"

"Hắn ở bên trong thế giới của Huyết ma, còn người thì đang ở trong biển đục vọng."

Sở Lạc Lạc kinh hãi trừng mắt, ngữ khí lạnh như băng nói: "Ý của người là gì?"

"Ý ta chính là hiện tại Lãnh Tiêu Nhiên đang phải chiến đấu với Huyết ma. Bức tường đá vừa rồi không phải là Huyết trì gì mà là nơi hiến tế phẩm cho Huyết ma."

Nhỏ máu vào bên trong hốc đá liền chứng minh người đó chính là tế phẩm của Huyết ma!

Cửa thứ nhất có cơ quan và quái vật đầu người mình rắn là kiểm tra cơ trí và dũng khí; cửa thứ hai có tinh linh đánh cầm là kiểm tra tâm trí và ý chí; còn cửa thứ ba có Huyết ma chính là để kiểm tra nhân tính trần trụi nhất của con người!

Bởi vì cửa này khiến cho người đi qua đó phải tàn sát lẫn nhau, chỉ có dâng tế phẩm lên cho Huyết ma, hơn nữa tế phẩm này phải khiến cho Huyết ma hài lòng thì mới có thể qua cửa.

"Đáng chết! Ta muốn trở về!" Sở Lạc Lạc phần nộ quát: "Nhanh nói cho ta cách để trở về! Nếu không ta sẽ không giúp người giải trừ phong ấn!

"Ta khuyên người vẫn nên nằm chắc thời gian để qua cửa này đi, bằng không, tiểu tử ki chỉ sợ sắp không chống đỡ nổi rồi. Huống chi còn có một người mất mau quá nhiều đang cần điều trị đấy." Viên thủy tinh đen không hề khách khi nói.

Trong lòng Sở Lạc Lạc lúc này đã là băng tuyết lạnh thấu xương: "Vì sao lại muốn làm như vậy? Tên khốn kiếp nhà người!"

Nàng một lòng muốn báo đáp ơn cứu mạng của nó nên mới đến đây, không ngờ mọi chuyện lại trở thành thế này, là nàng làm phiền U Phượng và Lãnh Tiêu Nhiên.

"Vì sao? Ta đương nhiên là vì bản thân mình!" Viên thủy tinh đen nói như một điều đương nhiên.

Lúc này Sở Lạc Lạc quả thực tức giận không chịu nổi, cánh tay nắm pháp trượng run lên.

Bị người ta quản chế nhưng lại không thể không theo! Tâm không cam, tình không nguyện như lại không còn cách nào!

"Muốn làm như thế nào?" Thanh âm của nàng đã trở nên lạnh như băng, đôi mắt hổ phách không chứa một tia cảm xúc.

"Cụ thể phải làm thế nào ta cũng không biết bởi vì chưa từng có người nào có thể qua được cửa này, phần lớn là chết trong ảo giác do dục vọng sinh ra." Viên thủy tinh đen nói: "Người có thấy cái gì không?"

Sở Lạc Lạc dù không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể đáp: "Không có, không thấy thứ gì cả, chỉ có một vùng sương khói mà thôi."

Trong lòng nàng lo âu bất an, vốn nàng cũng từng nghĩ tới nếu như tảng đá kì quái này là một ma vật tà ác vậy nàng có nên gỡ bỏ phong ấn giúp nói không.

Hiên nay, nàng lại lạc vào trong cụ diện thể này, chuyện tiếp theo đã không phải chuyện nàng có thể tính!

Kì lạ? Đúng là không có cái gì sao? Chẳng lẽ nàng là một người không có dự vọng, tham niệm sao?

Viên thủy tinh đen yên lặng, còn Sở Lạc Lạc thì nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Phía không xa có một luồng năng lượng hấp dẫn nàng.

Nàng bắt đầu bước về phía đó, càng đi nàng cảm thấy luồng năng lượng này lại càng gần.

Khi nàng vừa động thì viên thủy tinh đen liền cảm thấy ngạc nhiên bởi vì theo mỗi bước của Sở Lạc lạc thì hần cảm giác lại càng gần thân thể của hần.

Khi Sở Lạc Lạc mở to hai mắt thì phát hiện mình đang ở trong một hầm băng.

Chính giữa có một khối băng dài to lớn, bên trên cắm một cây pháp trượng màu đen bóng.

"Đi qua, rút pháp trượng ra!"

Sở Lạc Lạc đi về phía trước mới phát hiện đây là một cái quan tài băng, ở bên trong là một người bị đóng băng bên trong. Tầng băng quá dày, nàng không thể nhìn rõ bộ dạng người đó nhưng mà nàng biết ở bên trong chính là thân thể của viên thủy tinh đen!

Thứ hấp dẫn nàng tới chính là năng lượng từ bên trong thân thể kia truyền tới.

Nhưng mà từ dưới tầng băng cũng truyền ra khí tức hắc ám nồng đậm khiến cho người ta hít thở không thông!

Rút hay không rút?

Lúc này Sở Lạc Lạc cũng không lo lắng nhiều nữa, Lãnh Tiêu Nhiên đang không rõ sống chết và U Phượng đang bị thương mới là điều nàng lo lắng!

Cho nên hai tay nàng run run cầm lấy pháp trượng kia.

Khoảnh khắc khi chạm vào vào pháp trượng, toàn thân nàng đau tới nổi phải thở hắt ra, đau nhức tràn khắp thân thể của nàng.

Bởi vì nàng phải chịu đựng phong ấn trên pháp trượng.

Khi máu tươi của nàng chảy ra từ khóe miệng, rơi xuống pháp trượng thì đau đớn mới dần giảm đi!

"A..."

Sở Lạc Lạc đột ngột hét lên vì có một luồng năng lượng đột nhiên xâm nhập vào cơ thể nàng.

Thì ra là viên thủy tinh đen ở trên cổ của nàng bỗng nhiên biến thành thủy tinh trong suốt, còn thần thức của thủy tinh đen thì đã thông qua thân thể của Sở Lạc Lạc, dựa vào tinh thần lực của nàng để chui vào cơ thể mình khi pháp trượng yếu đi.

Ngay lập tức, trên mặt băng bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt. Sở Lạc cuối cùng cũng không chống đỡ được, hai tay buông lỏng ra.

"Ầm..." Một tiếng nổ vang lên, quan tài bằng bị phá vỡ.

Lúc Sở Lạc Lạc sắp ngã xuống đất thì một cánh tay ôm lấy vòng eo của nàng, tay kia thì bóp chặt cổ nàng khiến cho nàng không thể hô hấp!

Trong đôi mắt màu hổ phách đang kinh hách hiện lên ảnh ngược của một nam nhân.

Hắn có một mái tóc dài màu u tím, đôi mắt màu tím thẫm, dưới cánh mũi cao thẳng là đôi môi đỏ mọng đang cười như có như không, nói: "Nói cho ta biết, ngươi nhìn thấy ai?"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Hồ Hóa

"Nói cho ta biết người nhìn thấy ai?"

Thanh âm của hắn như truyền đến từ trời cao biển rộng, đôi mắt màu tím sẫm không có một tia cảm xúc.

Tay hắn vẫn bóp chặt cần cổ mảnh khảnh của nàng, Sở Lạc Lạc chỉ cảm thấy lực đạo trên tay hắn càng ngày càng lớn, giờ phút này nàng không thể thở, càng không thể trả lời câu hỏi của hắn.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Sở Lạc Lạc, lực đạo trên tay hắn không hề giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng tăng thêm.

Vừa rồi vì phá giải phong ấn nên nàng đã phải tiêu hao một lượng ma lực lớn, nên không phải có ức mạng của Ngọc Lưu Ly chống đỡ thì chỉ sợ Sở Lạc Lạc đã sớm ngã xuống.

Không nghĩ tới sau khi hắn thu hồi thân thể lại đối xử với nàng như thế này, Sở Lạc Lạc không muốn nghĩ tới nàng rốt cuộc đã thả thứ đang sợ gì ra bởi vì không khí đã dần dần rời xa nàng.

Ngay vào lúc nàng cảm thấy mình sẽ ngất đi thì trong đầu nàng hiện lên một bóng dáng, nàng nghĩ rằng nàng sẽ chết sao? Về sau, sẽ không còn được gặp lại hắn sao?

Nhưng vào lúc này, cánh tay nắm giữ sinh tử của nàng lại bỗng nhiên buông lỏng.

"Khụ... Khụ..."

Sở Lạc Lạc lập tức ho khan kịch liệt, đầu óc hoàn toàn trống rỗng do thiếu dưỡng khí. Đến khi nàng hoàn hồn thì nàng đã nằm trên tầng băng, hàn băng lạnh thấu xương cũng không bằng nam nhân đáng sợ trước mặt nàng.

Bởi vì hắn làm ra một động tác khiến nàng thấy bất ngờ.

"Người... Người đang làm cái gì?"

Trong đôi mắt màu hổ phách hiện lên một tia bối rối, thanh âm của nàng hơi khàn khàn vì vừa rồi yết hầu bị bóp chặt.

Lúc này, thân thể hắn đang đè lên người nàng.

Môi của hắn ghé vào tai nàng, hắn nói: "Sao? Người không phải đã từng nói ta không bằng chó săn sao?"

Sau đó hắn dùng giọng điệu lúc trước Sở Lạc Lạc đã nói: "Chó săn là sinh vật đáng yêu thế nào chứ, ban ngày có thể chơi đùa, buổi tối còn có thể làm ấm chăn. Còn ta không phải chỉ là một tảng đá sao? Nhét vào ngực còn thấy đau! Cho nên, người coi thường ta chỉ là một tảng đá sao?"

Sở Lạc Lạc nghe vậy thiếu chút nữa giận tới tắt thở, cái tên đáng chết này!

Nhưng mà lúc này Sở Lạc Lạc lại không thể giả vờ, hắn nhẹ nhàng cười ra tiếng, khiến cho người ta có cảm giác tà mị, bá đạo, sau đó hắn dùng tay phải chống xuống, hơi nâng người lên, nói: "Ta nói rồi, ta sẽ khiến cho người hối hận vì câu nói kia. Hiện tại, người hối hận sao?"

Lúc này Sở Lạc Lạc không trả lời hắn bởi vì tầm mắt của nàng bị hấp dẫn bởi nóc nhà bên trên. Chỉ thấy chính giữa nóc nhà có khắc một hàng

chữ, không biết là kiểu chữ gì nhưng mà chỉ cần liếc mắt một cái nàng liền nhận ra.

Môi của nàng khẽ mấp máy, nhẹ giọng thì thầm.

"Người đang nói cái gì?" Viên thủy tinh đen mở miệng hỏi, bởi vì góc độ của hắn không thể nhìn thấy hàng chữ kia.

Ngay vào lúc hắn hỏi câu này thì trong mắt Sở Lạc Lạc xuất hiện một tia tàn khốc.

Bỗng nhiên, tay nàng khẽ động, cây pháp trượng rơi dưới đất lập tức bay đến tay nàng, còn mi tâm của nàng bắn ra một luồng năng lượng, năng lượng kia uy lực kinh người.

Thủy tinh đen kinh hãi, thân hình nhanh chóng né tránh, đến khi nhìn lại thì nữ nhân vốn bị hắn đặt trên băng giờ đã đứng đối diện với hắn.

Hắn có thể cảm nhận được trong thân thể của nàng đang tập hợp một luồng năng lượng thật lớn.

Nữ nhân này, sẽ gây ra chuyện không tốt!

Hắn hơi hối hận vừa rồi không đoạt tính mạng của nàng đi, nhưng mà, lúc này đoạt cũng giống vậy, cho nên, trong tay hắn xuất hiện một quả cầu năng lượng.

Nhưng mà khi bắt gặp ánh mắt của nàng hắn lại thay đổi chủ ý, thu sát khí lại, hắn nói: "Ta từng cứu người một mạng, người thay ta phá giải phong ấn, chúng ta coi như thanh toán xong nợ nần."

"Nhưng mà..." Giọng hắn đột nhiên thay đổi "Hiện tại người lại nợ ta một lần."

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Sở Lạc Lạc cũng biết nàng không phải đối thủ của hắn, cho dù hiện tại thân thể của nàng đột nhiên xuất hiện một luồng năng lượng lạ nhưng mà nam nhân trước mặt nàng cũng vô cùng bí hiểm, nàng không thể thăm dò được sức mạnh của hắn.

"Mau nói cho ta biết! Lãnh Tiêu Nhiên ở đâu!" Sở Lạc Lạc nói.

"Người người vừa nhìn thấy, là hắn sao?" Khóe miệng của hắn xuất hiện một nụ cười như có như không, nói: "Nếu vậy, người đi đi!"

Nói xong, hắn vung tay áo, Sở Lạc Lạc cảm thấy không thể khống chế thân thể của mình. Một khắc trước khi bị dịch chuyển đi, nàng không nhận được hô: "Rốt cuộc người là ai?"

Hắn cười nói: "Không phải là người vẫn thường nói chuyện với ta sao? Tại sao khi gặp được ta lại không nhận ra vậy. Người đã gọi ta là tảng đá, vậy ta chính là tảng đá đi!"

Trong lòng Sở Lạc Lạc đột nhiên xuất hiện một ý tưởng đáng sợ, chỉ là lúc đó cảnh tượng trước mắt đã thay đổi, bởi vì nàng đã tiến vào thế giới của Huyết ma.

Nhưng mà, Sở Lạc Lạc lại không cảm giác được hơi thở của Huyết ma, nàng lơ lửng trên không trung, nhìn xuống dưới, bên dưới giống như là một đại dương mênh mông đỏ rực như máu.

"Tiêu Nhiên..." Nàng cất tiếng gọi nhưng không có lời đáp.

Mà giữa đại dương mênh mông đỏ rực kia lại có một bóng dáng màu bạc đang lơ lửng, nàng tập trung nhìn lại, là Hồ Bạch!

Nàng phi thân xuống, bộ lông màu trắng bạc của Hồ Bạch đã có một nửa bị nhiễm máu tươi, nàng vội vàng đặt tay lên trên, cảm nhận mạnh của Hồ

Bạch vẫn đang đập, trên bụng nó có một vết thương đáng sợ, máu vẫn đang không ngừng chảy ra.

Sở Lạc Lạc sử dụng quang minh ma pháp, miệng vết thương đã khép lại nhưng nó vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng phải tìm chủ nhân của nó như thế nào đây.

Lãnh Tiêu Nhiên, rốt cuộc người đang ở đâu?

Không biết có phải là nhờ tiếng gọi từ trái tim hay không mà nàng nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, nó giống như là tiếng kêu cuối cùng, là tiếng hét tuyệt vọng của vong linh.

Sau đó, đại dương mệnh mông đỏ rực kia nhanh chóng rút đi, cùng với tiếng kêu thê lương kia, tất cả thế giới trước mắt đều xoay tròn, vụn vụn.

Trong một khoảnh khắc, nàng phát hiện mình đã trở về nơi mà nàng và Lãnh Tiêu Nhiên bị tách ra. Trước mặt nàng đúng là vách tường đỏ rực như máu kia nhưng mà vách tường đã có rất nhiều vết nứt, giống như chỉ cần chạm nhẹ vào thì nó sẽ sụp đổ.

Nhưng mà bức tường tà ác này vẫn đứng vững ở nơi này chứng tỏ nó không thể ngược dòng viễn cổ.

"Tiêu Nhiên..." Cảm giác được có hơi thở sinh mệnh, Sở Lạc Lạc kinh hỉ quay đầu.

Nhưng mà, nàng lại vô cùng kinh ngạc!

Đứng ở trước mặt nàng rõ ràng chính là Lãnh Tiêu Nhiên nhưng mà tại sao trên người hắn lại có một luồng năng lượng không tầm thường.

Dưới những sợi tóc bạc là một đôi tai lông xù, phía sau hắn còn có những cái đuôi màu bạc đang đong đưa, không cần đếm Sở Lạc Lạc cũng

biết, cứu vĩ, nhất định là cứu vĩ!

Còn hắc, đang vươn đầu lưỡi liếm móng vuốt sắc bén dính máu!

Thấy vậy, Sở Lạc Lạc không nhịn được hỏi: "Tiêu Nhiên, là người sao?"

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy, dừng động tác liếm máu, hắc ngẩng đầu, một đôi mắt bạc trở nên u ám mà diễm lệ, mê hoặc, con người tuyệt mỹ lập tức câu mất hồn phách của nàng.

"Người, đang gọi ta sao?"

Thanh âm của hắc xuyên qua sự yên tĩnh, khoe môi cong lên có vài phần tà khí.

Sở Lạc Lạc ngẩn ra, hắc, thực sự là Lãnh Tiêu Nhiên sao?

Ý tưởng này vừa mới xuất hiện trong đầu thì đã thấy hoa mắt, Lãnh Tiêu Nhiên đã biến mất khỏi tầm nhìn của nàng. Từ bên trên truyền đến sát khí nồng đậm, Sở Lạc Lạc vừa mới ngẩng đầu, tia sáng bạc lóe lên, nàng vội vàng dịch chuyển để né tránh.

Hơn mười sợi tóc đen bị cắt tới tận chân tóc, từ từ rơi xuống đất.

Một móng vuốt sắc bén khác lại một lần nữa đánh về phía nàng, Sở Lạc Lạc vội vàng vung pháp trượng lên, một bức tường băng lập tức xuất hiện ngăn cách hai người.

Chỉ thấy móng vuốt sắc bén đâm xuyên qua tường băng, gương mặt hắc lộ ra ý cười, bàn tay đã xuất hiện một mũi tên băng, đâm thẳng về phía Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc liên tục lùi về phía sau, sử dụng phong hệ ma pháp để tăng tốc độ né tránh.

"Dòng máu của loài thú trong người hắc bị thức tỉnh, hiện tại hắc giống như một con thú mới sinh, cái gì cũng không nhớ rõ."

Thanh âm của Hồ Bạch truyền đến, từ thanh âm có thể nghe ra hiện tại nó rất suy yếu, nó thử đứng dậy nhưng lại phát hiện ngay cả cử động cũng không được, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng để nhìn Lãnh Tiêu Nhiên.

Thấy hắc có thể sử dụng ma pháp hệ băng, Sở Lạc Lạc vội vàng sử dụng ma pháp hệ hỏa, sau đó nàng đứng bên cạnh Hồ Bạch, nói: "Ý của ngươi là hắc thực sự là Lãnh Tiêu Nhiên."

Hồ Bạch gật đầu, trong đôi mắt bạc tràn đầy ưu thương: "Hắc vì cứu ta nên mới hóa thành như vậy, hắc thức tỉnh dòng máu loài thú trong cơ thể mình."

"Phải làm thế nào mới có thể khôi phục lại như cũ?"

Sở Lạc Lạc vừa dứt lời liền phát hiện Lãnh Tiêu Nhiên đã hóa giải ma pháp hệ hỏa vừa rồi của nàng.

Một chiêu Băng chi phá cùng với gió lớn đánh thẳng về phía nàng.

Không nghĩ tới hắc lại có thể sử dụng đồng thời hai loại năng lực, ngoại trừ ma pháp hệ băng của chính hắc còn có cả năng lực khống chế gió và tốc độ của cửu vĩ linh hồ.

Hơn nữa, năng lực kia, còn cao hơn tu vi Ma đạo sư của hắc!

Nếu như né tránh, vậy thì Hồ Bạch nhất định sẽ chết, nếu như ra tay công kích thì hắc nhất định sẽ lợi dụng sơ hở để tấn công nàng.

Trên pháp trượng bắt đầu ngưng tụ một quả cầu, một băng cầu màu lam phát ra trong nháy mắt, nàng cũng sử dụng Băng chi phá

Sở Lạc Lạc vốn tưởng rằng dựa vào nguồn năng lượng kì lạ vừa có được giúp cho nàng có được một lượng ma lực rất lớn thì nàng hẳn là có thể chiếm thể thượng phong nhưng lại không ngờ khi hai chiêu Băng chi phá gặp nhau thì thể lực lại ngang nhau!

"Bùm..." một tiếng, hai chiêu va chạm vào nhau sinh ra năng lượng thật lớn khiến cho cuồng phong nổi lên trong không gian nhỏ hẹp.

Tuy rằng Sở Lạc Lạc đã có chuẩn bị nhưng vẫn kinh ngạc vì sức mạnh của luồng năng lượng kia.

Ngay khi nàng nhắm hai mắt lại vì luồng năng lượng quá lớn thì một bóng dáng và một luồng gió lạnh xuyên qua, đánh tan là sóng năng lượng kia!

Nàng mở to mắt, hô lớn: "Tiêu Nhiên, ta là Lạc Lạc!"

Hắn đã phi đến trước mặt nàng nhưng khi nghe thấy câu kia thì động tác đột ngột cứng lại, móng vuốt sắc bén hơi dừng lại trước ngực nàng.

Đôi mắt bạc có phần mờ mịt, trong lúc nhất thời hắn không nhúc nhích.

Mà Sở Lạc Lạc nhìn móng vuốt sắc bén dừng trước ngực nàng, nhân dịp hắn ngập ngừng thì nhanh chóng bắt được cổ tay hắn.

Nàng lôi tay hắn về phía trước, móng vuốt lập tức đâm vào một chút, cắt qua y phục của nàng, nhưng mà Sở Lạc Lạc vẫn cố chấp lôi léo tay hắn càng đâm sâu vào...

"Tiêu Nhiên, ta là Lạc Lạc..."

Nàng lại một lần nữa mở miệng nói, thanh âm của nàng mềm nhẹ, trong đôi mắt màu hổ phách tràn đầy sự dịu dàng.

Không rõ nữ nhân trước mặt rốt cuộc muốn làm gì, đôi mắt bạc của Lãnh Tiêu Nhiên mở thật to, hoảng hốt muốn lui về phía sau.

Nhưng Sở Lạc Lạc không cho hắn cơ hội đó, nàng cúi đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ là có ý gì, tay phải của nàng lại càng dùng sức kéo tay hắn.

Đôi mắt bạc của hắn nhìn thấy năm móng tay sắc bản đã đâm xuyên qua ngực nàng.

Lãnh Tiêu Nhiên bỗng thét ra một tiếng tuyệt vọng: "Lạc Lạc..."

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Thân Thế Của Hắc, Sự Thức Tỉnh Của Nàng.

Đôi mắt bạc của hắc nhìn thấy năm ngón tay sắc bén xuyên qua ngực của nàng.

Lãnh Tiêu Nhiên phát ra một tiếng hét tuyệt vọng: "Lạc Lạc..."

Sở Lạc Lạc với lồng ngực bị đâm thủng vốn lộ ra biểu tình rất đau đớn, hắc vừa nâng mắt lên nhìn nàng, trong đôi mắt của nàng lại tràn đầy vui vẻ.

Lãnh Tiêu Nhiên bỗng cảm thấy một cái liếc mắt này giống như đã trải qua ngàn năm chờ đợi.

"Bị dọa sao?" Sở Lạc Lạc nói, sau đó đưa tay rút bàn tay hắc từ trong cơ thể nàng ra, tay hắc vẫn trắng muốt, không hề dính chút máu nào. Nàng chớp chớp mắt nói: "Là không gian ma pháp."

Khi nàng kéo tay Lãnh Tiêu Nhiên tới gần thì nàng đã âm thầm sử dụng không gian ma pháp, trong nháy mắt khi năm ngón tay sắc bén đâm vào thì đã ở trong không gian khác.

Nếu như có người khác thấy được một màn này thì chắc chắn sẽ kinh ngạc, không ngờ không gian ma pháp còn có thể được sử dụng như thế này.

Nhưng mà tất cả muốn thành công thì cũng có điều kiện, nếu như khi Sở Lạc Lạc nói câu nói kia mà Lãnh Tiêu Nhiên không đột nhiên khựng lại thì không gian ma pháp này đã không thể sử dụng được. Vừa rồi, nàng đã đánh cược! Lấy sinh mệnh của mình ra đánh cược, cược xem Lãnh Tiêu Nhiên có còn ý chí hay không, có thể nghe được tiếng gọi của nàng hay không.

Sở Lạc Lạc cực kì vui mừng, bởi vì nàng cợt thắng!

Lãnh Tiêu Nhiên nhìn đôi bàn tay với móng vuốt sắc bén của mình, hân vô cùng kinh ngạc, trong nháy mắt móng vuốt thu lại, lông tơ trắng muốt trên tay dần dần biến mất, lúc này hân mới giật mình phát hiện biến hóa của thân thể mình.

Dưới ánh mắt của Sở Lạc Lạc đôi tai lông xù và những cái đuôi dần dần biến mất.

Lãnh Tiêu Nhiên đã khôi phục thần trí, lộ ra ý cười, hân nhìn Sở Lạc Lạc, nói: "May mắn người không sao..."

Sau khi tác dụng của dòng máu động vật trong cơ thể rút đi, trong nháy mắt, đau đớn đánh thẳng vào thần kinh của hân, khi hân nở nụ cười thả lỏng thì cũng nhắm mắt lại, ngất đi.

"Này... Tiêu Nhiên..."

Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên ngã vào người nàng, Sở Lạc Lạc thiếu chút nữa bị sức nặng của hân đè bẹp, không ngờ Lãnh Tiêu Nhiên thoát nhìn gầy yếu nhưng mà lại năng như vậy.

Lúc này, Hồ Bạch giãy dụa đứng lên, nó bị thương rất nặng còn dùng đầu cọ cọ vào thân thể Lãnh Tiêu Nhiên.

Sở Lạc Lạc đặt hân nằm trên đất, hỏi: "Hồ Bạch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Từ thái độ của Hồ Bạch đối với Lãnh Tiêu Nhiên và sự chăm sóc của Hồ Bạch với nàng, Sở Lạc Lạc đã nhìn ra một chút bất thường.

Đôi mắt bạc của Hồ Bạch hiện ra vẻ ôn nhu, đó là một loại từ ái, dịu dàng ngọt ngào.

Thanh âm của Hồ Bạch cũng giống như ánh mắt của nàng, ôn nhu như nước, nàng nói: "Hắn là con trai của tỷ tỷ ta."

"Tỷ tỷ của người?" Sở Lạc Lạc đang xem xét vết thương của Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy vô cùng kinh ngạc, dò hỏi: "Nàng là Cửu Vĩ Linh Hồ hay là thánh thú?"

"Tỷ tỷ của ta cũng là một Cửu Vĩ Linh Hồ, nàng yêu một nam nhân loài người, cũng chính là phụ thân của Lãnh Tiêu Nhiên." Hồ Bạch nhẹ nhàng nói.

"Hồ tộc có năng lực hóa thành hình người, còn Cửu Vĩ Linh Hồ cửu giai có thể duy trì hình người trong thời gian dài, cho dù không đạt tới cấp bậc thánh thú nhưng chúng ta vẫn có thể dùng thân phận loài người để trà trộn vào thế giới của các người, nhưng mà..."

Ngữ khí của nàng trở nên ưu thương: "Nhưng mà... Nếu như mang thai con của loài người, muốn thuận lợi sinh đứa bé ra thì sẽ..."

Hồ Bạch không nói nữa nhưng Sở Lạc Lạc biết nàng muốn nói gì.

Như vậy, Lãnh Tiêu Nhiên là sự kết hợp của loài người và Cửu Vĩ Linh Hồ, cũng chính là người nửa thú, khó trách hắn có thể hóa thú, cũng có được sức mạnh to lớn như vậy. Nếu không phải nàng mạo hiểm tính mạng để đánh cược thì chỉ sợ nàng cũng không phải đối thủ của hắn."

"Vậy, sao người lại trở thành ma thú khế ước của hắn?" Sở Lạc Lạc nghi hoặc hỏi.

Hồ Bạch quay đầu lại, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn Sở Lạc Lạc.

"Tám năm trước, ta gặp được hắn trong rừng Băng Phong, lúc đó hắn nhận được tin ở nơi đó từng có một vong linh pháp sư, đó là người mà hắn

luôn tìm kiếm. Lúc đó ta liếc mắt một cái liền nhận ra hắn là con trai của tỷ tỷ."

Thanh âm của Hồ Bạch trở nên xa xăm, giống như quay lại ngày đó: "Lúc đó tu vi của hắn đã đạt tới Ma đạo sĩ, ta nói với hắn, ta muốn ra khỏi khu rừng này, muốn nhìn thế giới bên ngoài..."

Sở Lạc Lạc im lặng, Hồ Bạch cũng không nói chuyện. Tuy rằng từ trước đến giờ nàng vẫn giữ bí mật này trong lòng, không nói cho Lãnh Tiêu Nhiên. Nhưng lòng ích kỷ của nàng lại khiến nàng nói bí mật này cho Sở Lạc Lạc. Đứa bé kia làm cho nàng đau lòng, nó thực sự rất giống tỷ tỷ của nàng, nhìn những vết thương trên người hắn, Hồ Bạch đau lòng không dứt.

Trong lúc im lặng thì Sở Lạc Lạc cũng yên tĩnh trị thương cho Lãnh Tiêu Nhiên.

Sau đó, nàng giải trừ hợp thể với Ngọc Lưu Ly, lúc này nàng lại không hề cảm thấy mệt mỏi, bởi vì luồng năng lượng kì lạ trong cơ thể, không biết khi nào mới ngừng lại, tựa như không bao giờ chấm dứt.

Trở về dọc theo đường cũ, gặp lại U Phượng trong con đường thông đạo kia, hắn vẫn đang hôn mê, không biết trong mộng đã mơ thấy gì, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Hồ Bạch đã được dùng linh dược, thân thể tốt hơn rất nhiều, nó hỏi: "Chúng ta rời khỏi đây bằng cách nào?"

Nó sớm đã phát hiện ra viên thủy tinh đen kia đã biến mất.

Sở Lạc Lạc giơ tay muốn chạm vào viên thủy tinh đen trên cổ theo quán tính, giơ đến một nửa mới nhớ ra tên nam nhân tóc tím kia đã lấy viên thủy tinh đã biến thành màu trắng đi rồi.

Rõ ràng hẳn không nói cho nàng cách rời đi nhưng bỗng nhiên trong đầu Sở Lạc Lạc lại xuất hiện một câu chú ngữ.

Nàng mặc niệm trong lòng, tay trái đưa về phía trước, một cánh cửa bỗng nhiên xuất hiện ở phía trước.

Khi nàng quát một tiếng, cửa mở.

Không gian vặn vẹo một chút sau đó bọn họ về tới bên hồ ở trong Huyết Sắc Chi Lâm.

Thân hình bị thương, xiêm y dính máu tỏa ra mùi máu hấp dẫn ma thú trong rừng.

Cảm giác được hơi thở ma thú ở được ẩn dấu trong rừng, Hồ Bạch người được hương vị không có ý tốt, nó ngẩng đầu phát ra một tiếng rống lớn. Là một ma thú cửu giai, tiếng rống của nàng rất có tính uy hiếp, nhưng mà những ma thú trong rừng từ tiếng rống này cũng nhận ra nàng đang bị thương.

Mãnh thú đều nhô đầu ra, Sở Lạc Lạc đối mặt với mặt hồ, tay chấp sau lưng khẽ phất một cái.

Một làn gió nhu hòa coi nàng là trung tâm thổi quét ra bốn phía, làn gió mặc dù nhu hòa cũng không có sát ý nhưng mà những ma thú sống trong Huyết Sắc Chi Lâm lại phát hiện ra sự không tầm thường trong đó. Nữ tử nhỏ nhắn kia không phải là đối tượng mà chúng nó có thể trêu chọc.

Trong nháy mắt, hơi thở của ma thú biến mất, chỉ còn lại nước hồ gợn sóng phản xạ ánh sáng mặt trời.

U Phượng là người tỉnh dậy trước, lúc này đã là hoàng hôn.

Trong con người màu ôliu xanh biếc là ảnh ngược của nàng, giống như trong mộng của hân.

"Lạc Lạc..."

Hân khẽ gọi, nàng quay đầu mỉm cười đáp lại, lúc này Lãnh Tiêu Nhiên nằm ở bên cạnh cũng rên nhẹ một tiếng rồi tỉnh lại.

"Đây là đâu?"

Lãnh Tiêu Nhiên thấy Sở Lạc Lạc bình yên vô sự thì yên lòng, nhưng mà hân nhớ rõ là hân đang chiến đấu với Huyết ma mà, sao bây giờ bọn họ lại trở lại ven hồ trong Huyết Sắc Chi Lâm.

"Chúng ta đã rời khỏi thế giới kia, phong ấn của viên thủy tinh đen cũng đã được phá giải."

Đoạn hành trình này đã kết thúc rồi sao? Từ này về sau nàng sẽ dừng chân sao?

U Phượng không nhịn được hỏi: "Như vậy, Lạc Lạc, người sẽ ở lại Huyết Sắc Chi Lâm sao?"

Sở Lạc Lạc nghe được ý giữ lại trong lời nói của hân không khỏi hơi kinh ngạc, nàng lẳng lặng nhìn U Phượng, bị ánh mắt nàng nhìn chăm chú như vậy, U Phượng bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên

Sau một lúc lâu, Sở Lạc Lạc thu hồi ánh mắt, lại nói ra một câu khiến cho U Phượng thất vọng.

"Không, ta muốn đến một nơi để tìm câu trả lời."

"Người muốn đi đâu?" Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đồng thanh hỏi.

"Ta còn chưa biết." Sở Lạc Lạc nhìn đôi tay mình, đôi tay này vừa có được một nguồn năng lượng mới kì dị, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

"Có lẽ năm năm, có lẽ mười năm, có lẽ hơn..." Sở Lạc Lạc nói: "Các người sẽ chờ ta sao? Có lẽ phải tới khi ta có được câu trả lời mới có thể đáp lại các người..."

Nàng vừa nói cái gì? Đáp lại chúng ta?

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng lúc này vừa mừng vừa sợ.

Nàng cuối cùng cũng hiểu được tâm ý của bọn họ, nhưng mà nàng lại nói với bọn họ rằng chưa thể đáp lại bọn họ.

Đúng lúc này, Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nói: "Ta nhớ ra rồi!"

"Ta nhớ ra đã nghe thấy câu nói kia ở đâu!"

Lãnh Tiêu Nhiên cảm thấy Sở Lạc Lạc không bình thường, rất không bình thường, tại sao nàng lại đột nhiên thông suốt tâm ý của bọn họ, hơn nữa nàng vừa nói cái gì, tại sao hắn không hiểu gì hết!

"Câu nói gì?"

"Thanh phong hướng thiên khuyết

Sương nguyệt thượng cửu tiêu."

Sở Lạc Lạc thì thầm: "Ta muốn tới đó tìm câu trả lời.

Nói xong nàng xoay người sang chỗ khác, giống như không đành lòng từ biệt, sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng ngoái đầu lại cười nói: "Tạm biệt..."

Lãnh Tiêu Nhiên còn muốn truy hỏi nhưng mà trước mắt đã không còn bóng dáng của nàng nữa, ngay cả U Phương cũng vô cùng kinh ngạc vì Sở Lạc Lạc bỗng dưng biến mất, hẳn dùng pháp lực để dò xét bốn phía nên biết trong phạm vi vài dặm quanh đây không hề có hơi thở của nàng.

Nàng, tự nhiên biến mất như vậy?

Lãnh Tiêu Nhiên nhớ lại những gì Sở Lạc Lạc Lạc đã nói, câu nói kia khiến hắn cảm thấy rất quen nhưng không biết đã nghe ở đâu?

Khi U Phương đang sầu não vì Sở Lạc Lạc biến mất thì Lãnh Tiêu Nhiên đột nhiên nói: "Ta biết nàng đi đâu!"

"Thanh phong hướng thiên khuyết

Sương nguyệt thượng cửu tiêu.

Đó là một truyền thuyết của Thánh Vân học viện!"

"Trăm năm trước, khi mới mới thành lập học viện có một khối thiên thạch đã rơi xuống đây, sau khi cát bụi tan đi thì người ta thấy trên đá có khắc một câu thơ, câu thơ kia đúng là câu mà Lạc lạc vừa đọc! Cho nên nàng nhất định là đến Thánh Vân học viện."

U Phương nghe vậy lập tức có tinh thần, nói: "Người chắc chắn?"

Lãnh Tiêu Nhiên vuốt cằm: "Tuy ra chưa nhìn thấy tảng đá kia nhưng mà sẽ không nhớ sai truyền thuyết về nó."

Trong lúc đó thì Sở Lạc Lạc đã đứng trước tháp tu luyện của Thánh Vân học viện.

Nàng biết, lúc này nàng có thể đến được bất kì đâu trên Thánh Vân đại lục chỉ trong nháy mắt.

Càng tới gần nơi này thì luồng năng lượng trong cơ thể nàng càng điên cuồng, nàng cần một nơi để phát tiết.

"Học viên này, xin đưa thẻ bài của người ra." Người canh giữ tháp tu luyện nhìn thấy nàng đột nhiên xuất hiện lại không nói gì thì không nhận được mở miệng hỏi.

Sở Lạc Lạc không trả lời, chỉ cất bước đi vào bên trong, đến tầng cao nhất! Trên tầng cao nhất có câu trả lời của nàng!

Vì Sở Lạc Lạc không đưa thẻ bài nên người canh giữ đành phải ra tay chặn lại nhưng hăn lại phát hiện pháp thuật của hăn không thể chạm tới nàng.

Mỗi một tầng đều có người canh giữ nhưng kết quả đều giống nhau, cho tới khi nàng lên tới tầng cao nhất.

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, nàng đi qua cánh cửa dẫn tới tầng cao nhất!

Đêm nay, Thánh Vân học viên vô cùng huyên náo.

"Trời ạ... Có người lên được tầng cao nhất của tháp tu luyện!"

"Ngay cả người được mệnh danh là Pháp Thánh Cứu tiêu Mặc Vô cũng không vào được, nàng cư nhiên có thể đi vào!"

"Người đầu tiên, nàng là người đầu tiên trên Thánh Vân đại lục làm được điều này!"

Quyển 5

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1

Dưới Cửu U, địa phận của Ma giới.

Đại diện rực rỡ huy hoàng, không hề âm trầm đáng sợ như phàm nhân tưởng tượng, ngược lại còn lộ ra vẻ xa hoa thối nát.

Lúc này, thần dân của Ma giới đều vô cùng lo lắng, có thể cảm nhận được nguồn năng lượng đáng sợ đang dao động, bởi vì hôm nay, Vương của bọn họ cực kì nóng tính, có thể nói là tức giận.

Trong điện không ngừng truyền ra tiếng rống giận, đó chính là tiếng rít gào của ma vương.

Trên mặt đất là bình rượu ngon bị đánh đổ, còn có một vài vết máu chưa kịp lau đi, không biết là kẻ nào không có mắt, dám chọc giận người thống trị Ma giới.

"Thánh giáo hội đáng ghét, còn có Mộng Cơ không biết liêm sỉ kia nữa, dám lật lọng!" Ma vương Minh Viêm tức giận ngáp trời nói.

Bên cạnh ông ta chỉ có hai người, đều là tâm phúc của ông ta.

Trong đó có một người giống Ma vương Minh Viêm như đúc, có một đôi mắt đỏ như máu, mái tóc đỏ sậm dài chấm đất, gương mặt của hắn tái nhợt, thoạt nhìn không có chút máu nào nhưng thần sắc của hắn lại giống như tinh thần sáng láng.

Đối mặt với lửa giận của phụ vương, hắc đường như không hề sợ hãi, ngược lại còn góp ý kiến: "Phụ vương, người việc gì phải tức giận, vốn chúng ta cũng không tính sẽ hợp tác với Thánh giáo hội, nay là do bọn họ lặt lọng trước, còn thực lực của ma quân chúng ta cũng đã tăng nhiều, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho dù lúc này có đánh lên nhân gian thì chỉ bằng Thánh giáo hội và Mộng Cơ kia sao có thể là đối thủ của chúng ta. Quyền thống trị nhân gian đã nằm trong tay chúng ta!"

Ma vương Minh Viêm nghe được những lời này, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Ngay từ đầu Ma giới đã có dã tâm thôn tính Nhân giới nhưng cho thời cơ chưa tới hơn nữa thực lực của quân đội ở Ma giới còn chưa đủ mạnh.

Tuy rằng những năm gần đây con người không còn thờ phụng Thần quang minh nữa, khi thực lực của từng người tăng lên, một số tổ chức của người dần dần xuất hiện, cho nên, khi con người đã có được thực lực để đối đầu với hắc ma pháp thì bọn họ cũng không cần thứ gọi là quang minh ma pháp nữa. Ngược lại, họ tin tưởng thực lực của mình hơn, chính vì thế nên Thánh giáo hội từ từ xuống dốc.

Nhưng mà, trong lòng Ma vương vẫn có chút kiêng kỵ với Thánh giáo hội.

Chỉ là, vào một ngày của ba năm trước, một nữ nhân tên là Mộng Cơ đã đơn độc đi xuống hoàng tuyền, tuy rằng trên thân thể của nàng ta tỏa ra hơi thở quang minh ma pháp thần thánh nhưng Ma vương Minh Viêm lại nhận ra, nàng ta với ông là cùng một loại người.

Khiến cho ông càng kinh ngạc là Mộng Cơ cầm cờ hiệu của Thánh giáo hội tới tìm ông để hợp tác.

Mục đích của nàng ta rất rõ ràng, sau khi nhìn thấy ma vương Minh Viêm, Mộng Cơ liền mở miệng nói: "Loài người thời viễn cổ yếu đuối

khiếp đảm, bọn họ sợ hãi tất cả những gì bọn họ không biết, sợ hãi những sức mạnh xa lạ. Khi họ gặp chuyện không thể giải quyết được hoặc khi họ đau khổ hay bệnh tật thì bọn họ thường hy vọng có thứ gì đó tới giúp họ hoặc làm cho bọn họ bớt đau đớn vì bệnh tật. Cứ như vậy, loài người cần một chỗ dựa về tinh thần, có thể chữa khỏi bệnh tật cho bọn họ, có thể dẫn bọn họ tìm ra ánh sáng từ bóng tối, vì thế trên thế giới này liền xuất hiện thần, thứ được con người kính ngưỡng, cũng chính là vị thần nắm giữ yếu tố ánh sáng, Thần quang minh!"

"Nhưng mà con người bây giờ đã dần trở nên mạnh mẽ, bọn họ học được rất nhiều tri thức phong phú, bọn họ tìm ra cách chữa bệnh, bọn họ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để tự chiến thắng bóng tối! Vì vậy bọn họ dần mất đi tín ngưỡng của mình, quên đi Thánh giáo hội!"

Từ trong lời của Mộng Cơ, Minh Viêm nghe ra được huyền cơ, ông thử nói: "Tôn chỉ của Thánh giáo hội không phải là tiêu diệt hết ma pháp hắc ám sao?"

"Ha ha ha... Đó đều là chuyện của quá khứ rồi."

Mộng Cơ cười nói, tiếng cười của nàng ta vô cùng mỉa mai.

"Con người đã sớm quên đi quang minh đã cứu vớt họ từ địa ngục ra. Chỉ có tử vong, chỉ có sợ hãi khôn cùng mới có thể làm cho con người lại một lần nữa tin tưởng Thần quang minh, một lần nữa dựa dẫm vào Thánh giáo hội! Cho nên, Ma vương điện hạ, chúng ta đang đi trên cùng một con đường."

"Ý của ngươi là Thánh giáo hội các ngươi sẽ không can thiệp khi Ma giới bọn ta xâm chiếm nhân gian?"

Tuy rằng nhìn ý tứ của Mộng Cơ giống như đang tìm người hợp tác nhưng trong lòng Ma vương Minh Viêm cũng không quá tin tưởng lời nói

của nàng. Đối với con người, Ma giới là đại diện cho cái ác nhưng đối với Ma giới thì con người lại là loại xảo trá lừa gạt.

"Không sai! Nhưng mà, còn phải xem Ma vương điện hạ có ý hợp tác với chúng ta hay không. Nếu mọi người đồng ý hợp tác với Thánh giáo hội chúng ta thì chúng ta sẽ hoàn toàn không can thiệp vào các hoạt động trên nhân gian của các người." Mộng Cơ nói: "Có lẽ các người có thể làm quá lên một chút, như vậy thí nghiệm về hắc ma pháp của các người có thể thuận lợi hoàn thành còn Thánh giáo hội của chúng ta lại một lần nữa được mọi người tín ngưỡng, chuyện này vốn là chuyện đôi bên cùng có lợi."

Ma vương Minh viem cười nhạt nói: "Thánh giáo hội các người quả thực rất khôn khéo, không cần tiêu tốn nhân lực mà vẫn có thể có được sự tín ngưỡng của loài người, chuyện này đối với Ma giới chúng ta thì có gì tốt chứ?"

"Aizz... Nơi này quả thực là vô cùng hắc ám." Mộng Cơ nói: "Tuy rằng vô cùng xa hoa, có được sức mạnh tối thượng, nhưng mà, ta một chút cũng không muốn ở lại nơi như thế này."

Lời nói của Mộng Cơ đã nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng người của Ma giới, bao gồm cả người thống trị Ma giới.

Nếu như người ở một nơi âm u, mãi mãi không nhìn thấy ánh mặt trời mấy trăm năm, người cũng sẽ hướng tới nhân gian tràn đầy ánh sáng ấm áp ở bên trên.

"Các người cũng chỉ tốn một ít ma quân mà thôi, chỉ cần tuyệt vọng và sợ hãi quay về nhân gian, Thánh giáo hội của chúng ta sẽ lại là tổ chức được con người kính ngưỡng nhất, như vậy, chúng ta sẽ phân nhân giới ra một nơi gọi là Ma giới lãnh địa cho các người." Mộng Cơ nói: "Ta tin tưởng chúng ta có thể hợp tác lâu dài."

Chỉ cần người của Ma giới không ngừng quấy rối, dựa vào năng lực của con người đương nhiên không thể chống lại, như vậy bọn họ sẽ vĩnh viễn phải dựa vào Thánh giáo hội.

Chính là như vậy, cho nên Ma vương và Mộng Cơ xây dựng một hiệp ước biến nhân gian thành địa ngục.

Nhưng trong lòng Ma vương vẫn cảm thấy không đủ.

Tương tự như vậy, Thánh giáo hội cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Hai bên đều bắt đầu hành động để thực hiện kế hoạch, vì kế hoạch này, thậm chí Ma vương còn đưa đứa con trai nhỏ của hắn tới nhân gian.

Người vừa mới nói mấy câu đã khiến cho tâm tình của Ma vương tốt lên cũng chính là đứa con trai nhỏ của ông, Lãnh Nguyệt.

Tiểu vương tử Lãnh Nguyệt thức tỉnh vào hai năm trước, thuận lợi trở về Ma giới.

Khi đó, Ma vương Minh Viêm đã chuẩn bị cho con trai nhỏ một cái tên, ai biết hắn lại nói: "Phụ vương, con đã có tên, hơn nữa rất thích cái tên này, không muốn đổi."

Vì vậy, từ đó về sau, Ma giới có thêm một vị Tiểu vương tử tên là Lãnh Nguyệt.

Ma vương Minh Viêm vốn cũng không để ý đến đứa con trai nhỏ này của ông, nhưng mà không ngờ trong số những đứa con của ông chỉ có tính cách của Lãnh Nguyệt là giống ông nhất, cũng có dã tâm bừng bừng, để có được thứ mình muốn, có thể không từ thủ đoạn.

"Uyên Nhi, con nghĩ thế nào?"

"Con xin tuân theo ý chỉ của phụ hoàng."

Tử Uyên, Nhị vương tử của Ma giới, tóc đen tới thắt lưng, giữa con người đen lộ ra mấy tia màu đỏ sậm, khí chất nho nhã, tuấn mĩ vô song, tài nghệ song toàn, là đối tượng mà toàn bộ người dân của Ma giới ngưỡng mộ, cũng là đối tượng mà không ít đại cao thủ có thực lực ở Ma giới cam tâm tình nguyện phục tùng.

Chỉ tiếc... trong lòng Ma vương Minh Viêm âm thầm thở dài.

Tử Uyên vốn là đứa con mà ông sủng ái nhất, mặc dù lúc nhỏ thâm minh tuyệt đỉnh nhưng lại không có chủ kiến, không có hùng tâm tráng chí.

Dưới Cửu U, trong điện của Ma vương, Minh Viêm đang cùng hai đứa con mà ông sủng ái nhất bàn bạc xem nên đối phó với Thánh giáo hội như thế nào, suy tính mưu kế xâm chiếm nhân gian.

Đột nhiên, giữa đại điện bỗng xuất hiện một bóng người yên lặng không một tiếng động.

Người vừa đến, trên người có một cỗ khí phách vương giả, đó là một loại khí chất từ trong cốt tủy, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, hít thở không thông.

Ma vương Minh Viêm thống trị Ma giới đến gần ba trăm năm, cũng là một vị vương giả nhưng trước mặt người này, ông lại cảm thấy mình chỉ là một đứa trẻ.

Người kia cười nói: Chuyện chơi vui như vậy, sao có thể không gọi ta?"

Hắn ta có một mái tóc dài màu u tím, một đôi mắt màu tím thẫm, trên đôi môi mỏng là một nụ cười như có như không, trên thân hắn chỉ đơn giản là một bộ áo bào đen. Hắn tùy ý đứng giữa đại điện khiến cho ba người cảm thấy có một loại áp lực vô hình, thậm chí bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh.

Con người màu tím thâm đảo qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Lãnh Nguyệt.

"Xem ra, tên này không tồi."

Lãnh Nguyệt thấy đôi mắt của hắn nhìn chăm chăm vào mình thì không nhìn được, nghi hoặc hỏi: "Người là nói ta sao?"

"Ha ha ha... Ta chẳng qua cũng chỉ là thay đổi hình dạng mà thôi, thanh âm cũng không hề biến đổi mà." Giọng nói của hắn mang theo vài phần châm chọc, nói: "Người đã quên ta từng nói với người, sau này người sẽ biết rốt cuộc ai mới là ma vật sao?"

Lãnh Nguyệt khiếp sợ nhìn người trước mặt: "Là người!"

Người kia không nhìn được cười ha hả: "Ha ha ha... Sao lại có thể là ta? Rõ ràng là người mà, người không chỉ là ma vật, còn là tiểu nhân bội bạc, đừng quên người đã đâm người kia một kiếm, ta vẫn nhớ rất rõ một màn đó nha!"

Xoẹt...

Thí Thần Kiếm được rút ra thay cho câu trả lời, vẻ mặt Lãnh Nguyệt vô cùng tức giận, vung kiếm, lửa địa ngục thuận theo thế kiếm mà phát ra.

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2

Thí Thần Kiếm được rút ra thay cho câu trả lời, Lãnh Nguyệt tức giận vung kiếm, lửa địa ngục thuận theo thế kiếm mà phát ra.

Nhưng mà người kia vẫn đứng yên tại chỗ, giống như không hề để Lãnh Nguyệt vào mắt.

Lại dám kinh thường hăn như vậy, trong lòng Lãnh Nguyệt cười lạnh, hiện nay lửa địa ngục của hăn đã đạt đến cấp tám, đánh thẳng vào chính diện thì người kia không chết cũng bị thương!

Nhưng mà, tình cảnh như hăn nghĩ lại không xảy ra.

Người có đôi mắt tím kia không hề né tránh, nhưng khi lửa địa ngục đánh trúng hăn thì đều bị hăn hút vào trong cơ thể thể.

Trong nháy mắt đó, ba người đồng thời cảm nhận được khí tức hắc ám trên người người kia.

Nhưng mà, khi hăn xuất hiện ở đại diện thì bọn họ cũng không cảm nhận được hơi thở trên người hăn. Thì ra hăn đã mạnh tới mức đạt tới cảnh giới thu phóng tự nhiên, lửa địa ngục cấp tám không chỉ không thể tổn thương hăn mà còn trở thành sức mạnh của hăn, người kia, là kẻ đáng sợ như thế nào!

"Người... Rốt cuộc là kẻ nào?" Ma vương Minh Viêm bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, đó là điều trước này chưa từng có.

Người có đôi mắt tím nói: "Người không cần biết ta là ai, chỉ cần biết ta đến giúp các người là đủ rồi, chúng ta có cùng một kẻ địch đó là Thánh giáo hội!"

"Còn người..." Hãn nhìn Lãnh Nguyệt nói: "Ân oán của người và nàng không liên quan gì đến ta, hơn nữa, oan có đầu nợ có chủ, kết cục của người như thế nào là do nàng quyết định."

Lãnh Nguyệt nghe vậy hận đến nghiến răng nghiến lợi, tuy rằng không biết người này rốt cuộc là người như thế nào, nhưng chuyện của hãn và tỷ tỷ sao đến lượt hãn ta hỏi tới chứ!

"Vì sao người lại giúp chúng ta?" Nhị vương tử Tử Uyên đứng một bên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Bởi vì các người chiến thắng Thánh giáo hội sẽ có lợi cho ta, hơn nữa ta cần các người bức người đứng sau Thánh giáo hội ra!"

"Là Mộng Cơ sao?" Ma vương Minh Viêm nhíu mày, chẳng lẽ nhân vật như vậy cũng ái mộ ả yêu nữ kia?

Ai biết người kia lại kinh miệt nói: "Mộng Cơ, cũng chỉ là một quân cờ mà thôi."

"Ta và tên kia trái ngược nhau. Con người càng sợ hãi, càng tuyệt vọng thì ta sẽ càng mạnh. Nếu như con người tín ngưỡng Thánh giáo hội, càng cúng bái Thánh giáo hội thì tên kia sẽ càng mạnh. Cho nên, ta sẽ đứng bên phía các người..."

Ma vương Minh Viêm sợ hãi mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ ngài là..."

Người có đôi mắt tím không trả lời, chỉ khẽ phất tay áo, khí tức hắc ám liền lan tràn ra toàn đại điện.

(Nói đùa chứ anh này cũng được coi là người xuất hiện từ đầu bộ truyện, bây giờ sắp kết thúc rồi mà vẫn chưa biết tên anh là gì. Lúc trước thì gọi là viên thủy tinh đen, bây giờ lại là người có đôi mắt tím. Không biết tác giả có đặt tên cho anh không nữa -.-)

Một năm sau, biên giới của Phong Vũ Quốc.

Chiến tranh, tử vong, bệnh tật và tuyệt vọng tràn ngập nơi này, trong không khí lan tràn mùi huyết tinh, bởi vì nơi này chính là chiến trường!

Một năm nay, hai quốc gia mâu thuẫn đã lâu là Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc bắt đầu phát động từng cuộc chiến ở biên giới, từ quy mô nhỏ phát triển thành những cuộc chiến cỡ trung, những người dân ở biên cảnh vốn an cư lạc nghiệp giờ bị bắt phải xa xứ.

Bọn họ có người ngồi xe ngựa, có người đi bộ, lưu dân hợp thành một đội ngũ thật dài, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu nhưng trong lòng lại như có băng tuyết bao phủ. Là thứ gì khiến cho họ phải rời khỏi quê hương, là thứ gì khiến cho bọn họ mất đi mái nhà ấm cúng.

Là chiến tranh! Vì dọc theo đường đi học nhìn thấy một đám quân đội mang vũ khí bằng kim loại, dưới ánh sáng mặt trời, vũ khí lóe ra ánh sáng khiến người ta chán ghét!

Nhóm binh lính anh dừng cưỡi ngựa đi qua bên người họ, nhìn thấy những đồng bào phải lưu lạc, đám lính nhớ tới người thân, nhớ tới vợ yêu, con ngoan, không ít người cảm thấy chua xót trong lòng, thậm chí trong khóe mắt đã xuất hiện ánh lệ.

Người thủ lĩnh đám quân thấy áp lực trên người đám lính của mình thì ngồi trên ngựa, ưỡng ngực.

"Vì sao chúng ta phải đánh trận?!" Hăn cao giọng hô lên "Chúng ta phải nhớ kĩ, chúng ta là vì dân chúng của quốc gia, vì không để ch người khác giẫm lên mảnh đất nhà chúng ta. Sở dĩ chúng ta đứng trên tiền tuyến là vì bảo hộ người thân sau lưng chúng ta, cha mẹ chúng ta, vợ con chúng ta! Mỗi giọt mồ hôi, mỗi giọt máu tươi chúng ta rơi xuống đều là vì để họ có được cuộc sống hạnh phúc!"

Lời hô to của hăn làm cho sĩ khí tăng vọt, trên người bọn họ để phát ra khí thế thấy chết không sờn.

Nhưng mà trong đội ngũ lưu dân thật dài đã có người thở dài.

Một đứa bé gầy yếu, trên người mặc y phục rách nát có vài mảnh vá nhưng cũng rất sạch sẽ, so với những người cùng đồng hành cũng khiến cho người ta nhìn thấy thoải mái hơn một chút.

Đứa bé kéo ống tay áo một người phụ nữ, hỏi: "Mẫu thân, lần này chúng ta đi đâu? Khi nào chúng ta mới có thể gặp được cha?"

Nghe được giọng nói non nớt của trẻ con, trong mắt của người phụ nữ này đọng đầy nước mắt, nàng phải trả lời câu hỏi của con thế nào đây? Ngay cả nàng cũng không biết cha của đứa nhỏ, phu quân của nàng hiện nay đang ở nơi nào, rốt cuộc còn sống hay đã chết?

Một lát sau, nàng nắm đôi tay nhỏ bé của con, nói: "Chúng ta đi Thiên Kỳ Quốc, nơi đó không có chiến tranh. Cha con sẽ ở một nơi chờ chúng ta, nơi đó có nước sạch, có bánh ngọt thơm phức, còn có chăn đệm tràn ngập mùi vị của nắng..."

"Thật vậy sao?" Đứa bé dùng ánh mắt chờ mong nhìn mẫu thân, kích động nói.

"Đương nhiên là thật."

Người phụ nữ nói một cách khẳng định nhưng mà trong lòng bà lại không hề tự tin chút nào. Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc trở nên như vậy, Thiên Kì Quốc sao có thể hòa bình như bọn họ nghĩ. Chiến tranh đã diễn ra trên hai quốc gia lớn ở Thánh Vân đại lục, Thiên Kì Quốc sao có thể chỉ lo giữ mình, nói đi nói lại, dù sao cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong lòng bà yên lặng cầu nguyện, mong chúa cứu thế xuất hiện.

Thiên Kì Quốc nằm ở phía Đông đại lục, phía Tây là Minh Nguyệt Quốc, phía nam là Phong Vũ Quốc, còn lại vùng đất phía bắc chính là nơi được người đời gọi là Thánh địa, Vân Đô Thành.

Đội ngũ lưu dân này là người dân của Minh Nguyệt Quốc, bọn họ đã vượt qua biên giới của Minh Nguyệt Quốc, muốn tới được Thiên Kì Quốc thì còn phải đi qua một vùng đất của nước địch hoặc là đi qua Thánh địa Vân Đô. Nhưng mà, từ khi hai nước xảy ra chiến loạn tới nay, nạn dân cuồn cuộn không dứt tiến vào Vân Đô Thành. Vân Đô tuy là nơi mọi người đều kính ngưỡng nhưng mà dù sao cũng là một thành trì. Vì hạn chế nạn dân vào thành quá nhiều nên mấy ngày qua đều đóng chặt cổng thành.

Cho nên con đường duy nhất của bọn họ là mạo hiểm đi qua Phong Vũ Quốc!

Lưu dân đi qua biên giới, dường như thấy khắp nơi đều là chiến trường, thi thể chất đống, xương khô trải dài. Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi này khắp nơi đều là tử vong, máu chảy thành sông, đây chính là địa ngục do con người tự tạo ra.

Mặt trời sắp lặn, những lưu dân đã đi bộ suốt một ngày chỉ có thể dừng lại nghỉ ngơi giữa đồng tử thi.

Lúc này, hoàng hôn sắp buông xuống, mặt đất bắt đầu xuất hiện từng đợt lạnh lẽo khiến cho người ta rét run xuyên thấu qua lòng bàn chân đến toàn

bộ cơ thể bọn họ.

Đội ngũ lưu dân bắt đầu yên tĩnh lại, trong lòng âm thầm cầu bình an.

Bỗng nhiên, một con ngựa giống như bị kinh hãi, hí to, không chịu nghe theo chủ nhân, tung vó chạy như điên về phía trước.

"A..."

Con ngựa này nhanh chóng chạy về phía đoàn người, đám lưu dân đã đi cả một ngày vốn rất mệt mỏi, căn bản không ngờ tới con ngựa già luôn hiền lành ngoan ngoãn này bỗng nhiên nổi điên, có mấy người tránh không kịp, bị ngựa đá bay, còn có mấy người bị ngựa đạp trúng, phát ra tiếng kêu thê lương.

"Con ngựa này bị điên rồi sao?"

Một đại hán thiếu chút nữa bị ngựa đạp trúng giận dữ hét, thấy con ngựa kia chạy một lúc rồi dừng lại thì rút ra một thanh liêm đao, muốn tìm chủ nhân của con ngựa này để tính sổ.

Ai ngờ rằng hắn còn chưa kịp đi tới chiếc xe ngựa kia thì con ngựa già kia bỗng nhiên hí dài một tiếng, hí xong, con ngựa và cả xe ngựa phía sau nó cùng nhau ngã xuống đất.

Trong xe ngựa nhỏ hẹp truyền ra tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng nhưng mà sau một lúc lâu vẫn không có ai từ trong xe ngựa ra ngoài.

Đây, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Những người lưu dân đã đi suốt mấy ngày lập tức trở nên cảnh giác, ngay cả đứa trẻ con cũng cầm chặt một thanh chùy thủ ở trên tay.

Lúc này, bỗng nhiên có một bóng đen nhảy ra từ bên dưới bụng ngựa. Đại hán đứng gần xe ngựa nhất lập tức thấy hoảng sợ, thứ kia rõ ràng là

một cánh tay xương xấu, đen xỉ.

Khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì cái tay kia đã bò đến sát người hắn.

"A..." Hắn hoảng sợ kinh hô ra tiếng, liềm đao trong tay vung loạn lên.

Nhưng mà cánh tay này không hề tránh né mà ngược lại, nghênh đón thanh đao đang đánh tới. Ngón tay đen xỉ lập tức bị chặt mất hai ngón, đại hán thấy vậy thì trong lòng vui vẻ, ai ngờ ngón tay vừa bị đứt nhanh chóng tập kích cần cổ của hắn, một ngón tay đã xẹt qua động mạch chủ trên cổ hắn.

Biểu tình vui sướng cứng lại, đại hán kia kêu thảm thiết một tiếng, hét lên rồi ngã ngực xuống, máu tươi tràn ra nhuộm đỏ cả những bộ xương khô xung quanh hắn.

Mọi người đa số đều không thấy rõ cảnh này, bọn họ chỉ nhìn thấy đại hán kia giống như bỗng nhiên phát điên vậy, tự nhiên vung đao loạn xạ, cũng không biết vì sao lại tự làm mình bị thương. Cảnh tượng này còn khiến cho người ta kinh ngạc hơn cả chuyện con ngựa bỗng nhiên phát điên!

Lúc này, tiếng kim loại truyền đến, thì ra là con ngựa vừa rồi mới ngã xuống đất lại một lần nữa đứng thẳng lên, động tác của nó kéo theo bánh xe của xe ngựa. Nó điên cuồng đá vào dây cương đang trói buộc nó, ngay vào lúc nó giãy dụa thì từ trên xe ngựa có ba người nhảy xuống.

Lúc này mặt trời đã lặn xuống phía tây, chỉ còn lưu lại vài vệt sáng mờ nơi chân trời.

Ba người dùng một loại tốc độ không giống người thường, nhanh chóng đánh về phía đám người, cùng lúc đó, đại hán vừa ngã xuống đất chết bỗng nhiên đứng lên từ vũng máu, hắn quay đầu, nhìn đám người lưu dân, nhếch miệng cười, đôi mắt đã thành màu đỏ.

"Là cương thi*!"

(Cương thi: nguyên văn ở đây là 'sinh vật tử vong' nhưng mà ta thấy cái loại bị chết rồi sống lại này giống cương thi nên để luôn là cương thi, mặc dù thường thì tốc độ của cương thi rất chậm chạp còn của cái loại này thì lại nhanh...)

"Chạy mau..."

Tại nơi vừa xảy ra chiến tranh này, thi thể, phần tay chân bị cụt giống như bỗng nhiên tỉnh lại trong tiếng hét sợ hãi của mọi người.

Vì vậy, tiếng hét chói tai giống như một loại virus, một trận ôn dịch, không ngừng lan tràn trong đám lưu dân.

Còn người phụ nữ khôn khéo kia, vào thời điểm khi con ngựa hí dài thì đã bắt đầu cảnh giác. Khi mọi người đang nhìn đại hán kia phát điện thì bà đã ôm đứa con của mình trốn vào bụi cỏ cách đó không xa. Bàn tay bà bịt chặt miệng đứa bé, ngón tay lạnh như băng, lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Bởi vì bà chứng kiến từ đầu đến cuối cảnh tượng máu tanh này.

Trận giết hại này giống như vĩnh viễn không ngừng lại, số lượng con người không ngừng giảm bớt nhưng số lượng con người biến thành cương thi thì lại không ngừng tăng lên.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3

Lúc này, có một con cương thi chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đỏ như máu của nó nhìn chăm chăm vào bụi cỏ, trên khóe miệng là máu tươi của người khác đang chảy xuống, còn có một chút thịt người dính ở răng nanh.

Tầm mắt của nó dường như xuyên thấu qua bụi cỏ thấy được hai người còn sống, nhưng mà nó lại không hề lo lắng, nó dùng tốc độ như người đi bộ bình thường, từ từ đi đến bụi cỏ.

Người phụ nữ kinh hãi quá độ, sớm đã mềm nhũn ra, không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn con cương thi kia ngày càng lại gần bọn họ.

Lúc này, bà bỗng nhiên cảm thấy ngón tay bị đau, thì ra là đứa con trai trong lòng bà đã cắn.

"Mẫu thân, chạy mau, nó phát hiện ra chúng ta rồi!"

Tiếng kêu của đứa con làm cho bà bừng tỉnh.

Người phụ nữ lập tức đứng dậy, dùng hết sức lực để chạy từ trong bụi cỏ ra, mặc cho những gai nhọn của bụi cỏ cứa vào chân, phá nát ống quần của bà, thậm chí còn chảy máu. Bà một lòng muốn chạy thoát khỏi địa ngục nhưng không hề biết rằng cương thi rất nhạy cảm với mùi máu. Khi người được mùi vị ngọt ngào kia, nó lập tức trở nên hưng phấn, tốc độ vốn như người đi bộ cũng trở thành nhanh như gió.

Cho dù người phụ nữ này dùng tốc độ nhanh nhất để chạy thì bà cũng không thể nhanh hơn tốc độ của các ma.

"A..." Bà kêu thảm thiết một tiếng, bóng đen phía say đã đè bà gục xuống đất.

Vào giờ phút này, bà cố gắng đẩy đứa con trong lòng ra ngoài: "Con trai, chạy mau! Không cần lo cho mẫu thân!"

"Nường...."

Đứa nhỏ nhìn ma quỷ đang phủ trên lưng mẫu thân, nó run rẩy, bàn tay nắm chặt thanh chùy thủ chỉ còn một nửa.

Nghé mới sinh không sợ cạp, nó vung chùy thủ trong tay lên, đâm về phía ác ma muốn sát hại mẫu thân nó, nhưng mà động tác và sức mạnh của một đứa trẻ con sao có thể địch lại cương thi.

Chùy thủ trên tay đứa bé còn chưa đâm tới cương thi thì cương thi đã há to cái miệng như bể máu của nó ra, răng nanh sắc bén đã sắp cắn vào cần cổ yếu ớt kia.

Nhưng mà, răng nanh còn chưa kịp cắn xuống thì một luồng năng lượng khác nhanh hơn, đã đánh trúng con cương thi đó. Đó là một luồng sáng thánh khiết ấm áp, tốc độ của nó còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng.

Đối với cương thi thì đây chính là cơn ác mộng đáng sợ nhất.

"Ngao..."

Con cương thi kêu thảm thiết một tiếng, giống như là tiếng thét chói tai của con người.

Chùy thủ trên tay đứa bé đã đâm vào lưng của cương thi, máu tươi bắn ra, bởi vì dưới tác dụng của quang minh ma pháp, con cương thi kia đã biến về một thi thể bình thường.

"Mẫu thân..."

"Con trai, mẫu thân không sao."

Hai mẹ con vừa sống sót qua tai nạn ôm chầm lấy nhau.

"Hai người các người là người duy nhất còn sống sót."

Một nam nhân cười trên con tuấn mã màu trắng, tay cầm pháp trượng đi tới nói. Người phụ nữ biết người này chính là pháp sư đã cứu hai mẹ con bà từ miệng cương thi.

Ánh sáng ấm áp kia, bà đã từng nhìn thấy một lần, khi đó người thi triển pháp thuật là một thiếu niên mặc y phục đen.

Nếu không phải nhờ vị thiếu niên kia cứu giúp chỉ sợ con trai của bà đã sớm chết vì bệnh tật.

Vì thế bà không nhịn được hỏi: "Các người là..."

"Chúng ta là tùy tùng của nữ thần Mộng Cơ tôn quý, thành viên của Thánh giáo hội."

"Chỉ cần tín ngưỡng nữ thần Mộng Cơ, tín ngưỡng Thần quang minh thì có thể được che chở, chúng ta đi khắp nơi tìm kiếm những người còn chưa bị bóng tối ăn mòn, đáng tiếc đã tới chậm một bước..."

Người phụ nữ dắt đứa bé, quỳ gối xuống, thành kính nói: "Chúng ta là nạn dân đến từ Hàn Thủy Thành của Minh Nguyệt Quốc, chúng ta nguyện ý đi theo nữ thần Mộng Cơ!"

Trong vòng một năm xảy ra chiến loạn, Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc đã giao đấu hơn mười trận lớn nhỏ.

Chiến loạn xảy ra, hơi thở tử vong trải đầy khắp các góc ngách của hai nước. Nạn dân có một phần được Vân Đô Thành đón nhận, một phần đến bính nguyên Hồng Hoang, nhưng đa số đều đến Thiên Kỳ Quốc.

Hiện tại hoàng đế của Thiên Kỳ Quốc đúng là Tam hoàng tử năm đó, Mộ Dung Liên.

Hai năm trước, Phượng Lạc quân chúa đào hôn, nghe đồn có liên quan đến Lãnh gia và Đông Phương gia. Mà sau khi Mộ Dung Liên đăng cơ cũng không hề gây khó dễ cho Lãnh gia và Đông Phương gia, ngược lại còn vô cùng trọng dụng Đông Phương Gia và Sở vương Sở Hiên.

Hiện nay thiếu chủ của Đông Phương gia là Đông Phương Ngạo đã trở thành gia chủ. Khi Đại hoàng tử Mộ Dung Du quá cố cầm quyền thì Đông Phương gia ở Thiên Kỳ Quốc đã từng bị hãm hại, nhưng mà hiện tại, Đông Phương gia thậm chí còn đưa phần lớn sản nghiệp chuyển đến Thiên Kỳ Quốc.

Ba tháng trước, Thiên Kỳ Quốc vốn còn chưa bị ngọn lửa chiến tranh lan tới, cuối cùng cũng bùng nổ chiến tranh.

Nhưng mà, Thiên Kỳ Quốc cũng không phải là có phân tranh với hai quốc gia khác mà là phân tranh với một nam nhân đeo mặt nạ đen, tự xưng là Đại hoàng tử của Thiên Kỳ Quốc, Mộ Dung Du!

Hắn ta thống lĩnh hơn mười vạn đại quân, đi đến đâu liền mang theo tử vong và tuyệt vọng tới đó!

Nhưng mà, những người từng gặp qua hắn đều tin tưởng hắn là vương tử từ dưới địa ngục hiện lên để báo thù.

Bởi vì, trên người hắn có khí độ vương giả cùng với hơi thở ôn nhuận. Người từng may mắn gặp qua Mộ Dung Du đều cảm thấy bọn họ là cùng một người.

Vì thế, người dân của Thiên Kỳ Quốc bắt đầu nghi ngờ, trận chiến giành ngôi vị khi xưa có ẩn tình gì không.

Hơn nữa mẹ đẻ của Mộ Dung Du là Trương thị vốn cũng xuất thân từ một gia tộc có lịch sử xa xưa ở Thiên Kì Quốc, từ khi bà ta qua đời trong thâm cung thì gia tộc của bà ta cũng từ từ xuống dốc. Vốn là vì Hoàng đế của Thiên Kì Quốc nhân từ, không hạ lệnh tru di người của Trương gia, nhưng bây giờ, ngược lại, Trương gia lại trở thành những người đầu tiên tin tưởng Đại hoàng tử Mộ Dung Du là vật hy sinh trong cuộc chiến giành ngôi vị kia.

Trong lúc nhất thời lời đồn đại bay đầy trời, đều là những lời tổn hại đến danh dự của Hoàng đế Thiên Kì Quốc Mộ Dung Liên.

Lúc này Mộ Dung Liên đang ngồi trong trướng, cùng trao đổi chiến sự với một vài tướng lĩnh.

"Hoàng thượng, về vấn đề quân lương thì xin ngài không cần lo lắng. Cho dù có tiêu tốn hết gia sản của Đông Phương gia ta thì chúng ta cũng phải thắng trận này!"

Người nói chuyện có một mái tóc ngắn màu đỏ, trên người mặc khôi giáp đỏ rực, ngạo khí trên người hẳn đã lui bớt, lại động lại vài phần thành thực, trưởng thành.

Người này đúng là gia chủ hiện tại của Đông Phương gia, Đông Phương Ngạo!

"Có lời cam đoan của Đông Phương đệ, trăm đường nhiên là yên tâm!" Trong mắt của Mộ Dung Liên có tia cảm kích nhưng trong lòng hẳn vẫn lo lắng.

Một đám ma quân này không giống lúc trước, sức mạnh của chúng kinh người, tuy rằng từ hai năm trước, sau khi Sở vương Sở Hiên được phong làm Trấn Quốc Đại tướng quân thì hẳn đã thống lĩnh bốn mươi vạn đại quân. Dưới sự huấn luyện của hắn, thực lực của đại quân đã tăng nhiều, người người đều là chiến sĩ vô cùng anh dũng.

Đối mặt với đám ma quân như thế, sau vài trận chiến, tuy rằng thương vong là hơn mấy vạn người nhưng đại đa số là thắng lợi.

Nhưng mà, một tháng trước, nam tử đeo mặt nạ thống lĩnh ma quân đứng phía sau đàn một khúc nhạc, thực lực của ma quân bỗng nhiên tăng mạnh còn chiến sĩ của bọn họ lại mất đi tinh thần chiến đấu, vì vậy đại quân của Thiên Kỳ Quốc liên tiếp thất bại.

Vì muốn tăng sĩ khí, lần này Mộ Dung Liên tự mình xuất trình, Sở Hiên trở thành phó tướng.

"Hôm qua ta tự mình dẫn binh ra trận, lĩnh giáo tiếng đàn ma quỷ kia." Sở Hiên mở miệng nói " Mặc dù ta không am hiểu âm luật nhưng lại nghe ra được tình cảm tương tư bên trong tiếng đàn kia. Các chiến sĩ say mê trong tiếng đàn, trong lòng nhớ nhung chần ăm đê mê, thê tử ôn nhu. Nhiệt huyết vốn có đều bị tiếng đàn kia hóa thành bình tĩnh."

"Lạ nhất là, ta đã bịt tai lại nhưng vẫn nghe thấy tiếng đàn kia, ta nghi ngờ người kia cũng không thực sự dùng tay để tấu nhạc. Tiếng đàn kia giống như có một luồng ma lực, đánh thẳng vào lòng người." Sở Hiên nói: "May mắn ta phát hiện sớm, hạ lệnh cho các chiến sĩ hát lên khúc ca chiến đấu anh dũng, dưới sức hợp xướng của vạn chiến sĩ mới có thể chiến thắng được ma âm kia, khí thế của các chiến sĩ mới tràn đầy trở lại."

"Đáng tiếc, tiếng đàn của người kia biến ảo vô cùng, giai điệu cực kì quái dị, đám ma quân sau khi nghe thấy tiếng đàn không những sĩ khí tăng vọt mà thực lực cũng tăng lên nhiều, tiến công và phòng ngự phối hợp vô cùng ăn ý!"

Sở Hiên nói, trong giọng nói có chút tiếc hận, nếu như lúc ấy có thể có tiếng trống để tinh thần càng thêm hăng hái thì không biết chừng có thể lật ngược tình thế.

"Aizzz, trận chiến này thực sự đã kéo dài quá lâu rồi." Đông Phương Ngạo nói.

Lương thực của Đông Phương gia hẳn tuy nhiều nhưng cũng sẽ có một ngày cạn kiệt, còn Ma quân lại không cần ăn uống, đối với chúng nó, sợ hãi, tử vong và tuyệt vọng chính là liều thuốc bổ tốt nhất!

Mộ Dung Liên cũng không nhịn được, nhúu mày, trận chiến này không thể tiếp tục kéo dài nữa, thời gian càng dài thì càng bất lợi cho họ, hơn nữa những lời đồn đại này đã ảnh hưởng rất lớn tới lòng dân chúng.

Tuy rằng không biết người đeo mặt nạ là ai nhưng mà chỉ cần liếc mắt một cái Mộ Dung Liên đã biết người kia không phải là người đại ca đã chết Mộ Dung Du của hắn.

Tên kia chỉ đứng sau đám ma quân, cả người tản ra một loại khí tức hắc ám nhưng khí chất của hắn thì hoàn toàn ngược lại, cả người toát ra vẻ ôn hòa dịu dàng vô cùng, so với loại ôn hòa khiêm tốn giả trang của Mộ Dung Du thì hoàn toàn không giống nhau.

"Điện hạ, quân ta nhận được chiến thư của ma quân, thống lĩnh ma quân yêu cầu ba ngày sau quyết đấu một trận, phân thắng bại!"

Ba người Mộ Dung Du, Sở Hiên, Đông Phương Ngạo sau khi nhìn thấy chiến thư thì trong lòng có rất nhiều suy nghĩ. Ma quân dường như cũng không có nhiều kiên nhẫn, bọn họ cũng muốn sớm chấm dứt cuộc chiến này, nhưng mà vẫn không tìm ra cách hóa giải tiếng đàn kia.

"Bệ hạ, bên ngoài có người cầu kiến."

Cận vệ quỳ gối ngoài trường, bẩm báo với chủ tướng đang thảo luận ở bên trong.

"Là ai?" Mộ Dung Liên hỏi, ai lại có thể đến chiến trường này để gặp hãn?

"Người kia nói hãn là người của Lãnh gia."

Lãnh gia? Chẳng lẽ là hãn! Nhưng mà theo tin tức bọn họ có được thì từ hai năm trước, khi nàng đi vào tháp tu luyện của Thánh Vân đại lục thì người kia vẫn canh giữ ở cửa, chưa từng rời đi mà.

Khi nam tử tóc bạc mắt bạc kia xuất hiện trước mặt bọn họ, trong lúc nhất thời, dường như Mộ Dung Liên đã quên mất thân phận của mình, nói: "Quả nhiên là người!"

Thời điểm Sở Hiên và Đông Phương Ngạo nhìn thấy người này cũng không khỏi sửng sốt, quả nhiên là hãn.

Hãn khẽ nhếch môi, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Liên: "Thần, Lãnh Tiêu Nhiên, tham kiến bệ hạ!"

"Lãnh huynh mau mau đứng lên!"

Lúc này Sở Hiên luôn luôn trầm ổn lại nóng vội hỏi: "Lạc Lạc có đi ra ngoài hay không?"

Lãnh Tiêu Nhiên lắc đầu đáp: "Hơn hai năm nay, bên trong không hề có động tĩnh gì hết, chúng ta cũng nghĩ rất nhiều cách nhưng không ai có thể đi vào bên trong cánh cửa kia."

Nghe thấy lời nói của hãn, Sở Hiên và Đông Phương Ngạo không khỏi thất vọng, đã hơn hai năm rồi họ chưa được thấy nàng.

"Lần này ta tới là vì hai tháng trước nhận được tin tức chiến loạn ở Thiên Kỳ Quốc, vốn ta nghĩ rằng lấy thực lực của các người hãn là có thể bình ổn chiến loạn rất nhanh, nhưng mà một tuần trước ta lại nhận được tin chiến sự

càng ngày càng nghiêm trọng, cho nên ta mới vội vàng tới đây, có lẽ có thể giúp được chút gì đó."

Lãnh Tiêu Nhiên nói, hắc thân là người đứng đầu Lãnh gia, Thiên Kỳ Quốc là tổ quốc của hắc, quốc gia gặp nạn, sao hắc có thể không nóng lòng được chứ.

Tuy rằng lo lắng tình cảnh của Lạc Lạc ở bên trong nhưng hắc vẫn chọn tạm thời rời đi.

"Đúng vậy, lần này chúng ta gặp phải một kẻ địch mạnh, hoàn toàn không có cách phá giải." Đông Phương Ngạo nói.

"Hắc chính là nam thân thống soái ma quân lần này, kẻ tự xưng mình là Mộ Dung Du sao? Hắc có điểm gì hơn người?" Ngay cả bọn họ cũng không tìm ra cách đối phó, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên cũng không khỏi tò mò.

Sau khi nghe bọn họ nói xong, Lãnh Tiêu Nhiên im lặng một lúc, nói: "Nói cách khác, ba ngày sau ma quân sẽ tiến công với quy mô lớn?"

Tiếng đàn có thể thao túng lòng người làm cho Lãnh Tiêu Nhiên nhớ tới tinh linh gặp được trong Thử luyện thần điện kia. Lúc này nếu như là Lạc Lạc ra trận thì tuyệt đối có thể thắng.

Lãnh Tiêu Nhiên nắm chặt cây sáo Túng hồn trong tay áo. Ngày đó, sau khi hắc thổi tiếng sáo để chống lại tiếng đàn của tinh linh thì cây sáo vẫn luôn ở trên người của hắc, sau khi Sở Lạc Lạc tiến vào tháp tu luyện thì cây sáo này trở thành vật tưởng niệm nàng của hắc.

Hiện nay, chỉ có cây sáo Túng hồn này mới có thể gia tăng một phần chiến thắng của họ trong trận chiến này.

Lãnh Tiêu Nhiên nói: "Có lẽ ta có biện pháp chống lại tiếng đàn kia, nhưng mà ta chưa từng lĩnh giáo sức mạnh của tiếng đàn kia, cho nên cũng không nắm chắc."

Nghe được lời nói của Lãnh Tiêu Nhiên, trong lòng ba người đều có vài phần kinh ngạc.

Vì vậy Lãnh Tiêu Nhiên lấy cây sáo Túng hồn ra, giải thích với ba người trận chiến của hắn với tinh linh tinh thông âm luật kia.

"Lấy thực lực của ta lúc đó, quả thực không thể thắng được tinh linh kia, trận chiến kia cũng là nhờ may mắn mà thôi."

Bởi vì, hắn tin rằng thống soái ma quân kia tuyệt đối không giống tinh linh đó, là một kẻ si tình, cho nên một chiêu lấy chân tình đánh động chân tình của hắn, có lẽ sẽ không dùng được.

"Tuy rằng hai năm nay ta vẫn luôn tu luyện tinh thần lực nhưng cũng không có tiến bộ quá lớn, mà theo lời các người, cái người đánh đàn kia đương nhiên là đã dùng tinh thần lực để đánh, lấy tu vi của ta, chỉ sợ không bằng hắn, chỉ có thể nỗ lực thử một lần."

Câu trả lời như vậy đối với ba người Mộ Dung Liên cũng đã khiến cho ba người tăng thêm niềm tin rất lớn. Không ngờ thời điểm hết đường xoay sở, sự xuất hiện của Lãnh Tiêu Nhiên lại đem đến hy vọng cho bọn họ.

Sở Hiên giống như là bạn bè cũ của Lãnh Tiêu Nhiên, hắn vỗ vỗ bả vai Lãnh Tiêu Nhiên, nói: "Ta tin tưởng, hợp lực của bốn người chúng ta, nhất định có thể đánh thắng trận này!"

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4

Tháp tu luyện của học viện Thánh Vân

Một bóng dáng màu trần bì ngồi bên ngoài, hắc canh giữ ở tháp tu luyện này đã hơn hai năm năm tháng rồi.

Vốn còn có một người nữa cũng ngồi đây canh giữ với hắc, nhưng mà mười ngày trước, tên kia nhận được tin chiến sự ở quốc gia của hắc, liền chạy đến tiền tuyến.

Hiện nay, bên cạnh thiếu một người, hắc không khỏi cảm thấy cô độc, nhưng mà bên trong cánh cửa đóng chặt không thể đến gần kia vẫn không có động tĩnh gì.

Bầu trời đêm của Thánh Vân đại lục bỗng nhiên xuất hiện một ngôi sao tỏa ra sáng sáng màu ngọc.

Nếu như người tinh tường thiên văn sẽ phát hiện, trước kia không hề có ngôi sao đó, đáng tiếc ba quốc gia đang xảy ra chiến loạn, làm gì có ai lưu ý đến chuyện nhỏ này.

Chỉ có một bà lão, bà ở nơi thâm sơn cùng cốc, khi ngôi sao vừa mới mọc lên, bà liền đi từ trong phòng ra, nhìn ngôi sao phía xa, tâm tình bà vô cùng kích động.

"Một vị thần mới sinh ra! Thánh Vân đại lục lại có được một vị thần mới!"

Nếu như Mộ Dung Liên ở đây lúc này, hẳn nhất định sẽ cảm thấy khiếp sợ vì bà lão này chính là người trước kia đã chỉ dẫn hắn tới Lại Hiền Trấn, để tìm được người có thể giải trừ Thiêu Hồn Chú trên người hắn.

Ẩn sĩ ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc này chính là một nhà tiên tri danh tiếng trên Thánh Vân đại lục!

U Phượng chăm chú nhìn cánh cửa kia, ngay cả bên cạnh xuất hiện thêm một bóng dáng cũng không biết.

Mãi cho đến khi giọng nói già nua vang bên tai hắn thì hắn mới giật mình đứng dậy.

"Rốt cuộc nàng cũng ra ngoài!" Mặc Vô nói.

Sư phụ của Lạc Lạc, người vẫn luôn rất thần bí Cửu tiêu Mặc Vô, mãi cho đến khi Sở Lạc Lạc đi vào tầng cao nhất của tháp tu luyện thì Thánh Vân học viện mới tiết lộ ông đã đạt tới tu vi Pháp thánh, nhưng mà dù đã đạt tới tu vi đó như vẫn không thể lại gần cánh cửa kia.

Lúc này, có một luồng sáng màu ngọc bắn về phía viên minh châu trên đỉnh tháp, trong lúc nhất thời, hào quang bùng ra bốn phía.

Cùng lúc đó, một nguồn năng lượng khiến người ta hít thở không thông từ trên đỉnh tháp nhanh chóng lan tràn xuống phía dưới, cho đến khi tới mặt đất mới dần bình ổn lại. Dường như tất cả mọi người trong thảo đều cảm giác được nguồn năng lượng kia.

"Ầm... Ầm..."

Dưới ánh mắt chờ mong của hai người, cánh cửa tầng trên cùng từ từ mở ra.

Một cô gái mặc y phục rực rỡ bảy sắc cầu vồng đi ra từ cánh cửa, bên cạnh nàng là thần thú Ngọc Lưu Ly, trên mặt nàng lộ ra ý cười thản nhiên, khi nhìn thấy hai người ở ngoài, nụ cười của nàng trở nên sáng ngời động lòng người."

"Lão nhân, ta đã ra rồi." Nàng nói với Mặc Vô.

Tuy rằng trước đó Mặc Vô cảm nhận được năng lượng tụ tập trên đỉnh tháp, đoán được Sở Lạc Lạc sẽ xuất quan, nhưng mà một khắc khi ông nhìn thấy cô, hốc mắt vẫn không nhin được mà đỏ lên.

"Ta biết là người nhất định sẽ ra ngoài mà." Mặc Vô mỉm cười xoa cằm: "Đây mới là đệ tử ta đặc ý nhất!"

"U Phượng..." Sở Lạc Lạc quay đầu, nhìn nam tử chưa từng thay đổi kia, nhẹ giọng gọi."

"Người, đã ra ngoài rồi..." Trong lòng U Phượng vô cùng kích động, không biết nên biểu đạt tâm tình kích động của hắn như thế nào, cuối cùng chỉ nói ra một câu như vậy.

"Ừ, ta đã ra ngoài." Sở Lạc Lạc nhanh chóng phát hiện nơi này chỉ có hai người là Mặc Vô và U Phượng, còn người kia, người mà nàng cho rằng vẫn luôn canh giữ ở đây đâu?

"Tiêu Nhiên đâu?"

Nghe thấy câu hỏi của nàng, trong mắt U Phượng không khỏi ảm đạm, hắn liền nói chi tiết nguyên nhân Lãnh Tiêu Nhiên rời đi.

Đôi mắt xinh đẹp của Sở Lạc Lạc giống như có thể nhìn thấu lòng người.

Nàng nói: "Đồ ngốc, nếu như không thấy người ở đây ta cũng sẽ hỏi tung tích của người."

U Phượng sửng sốt, Sở Lạc Lạc nói thêm: "Nếu Tiêu Nhiên không ở đây, vậy chúng ta đi tìm hắc thôi!"

Nói xong, nàng cười một cái với Mặc Vô, giống như là tạm biệt ông.

Sau đó, nàng nắm lấy tay U Phượng, Mặc Vô chỉ cảm thấy không gian trước mặt vặn vẹo trong nháy mắt, sau đó, đã không thể tìm thấy hơi thở của hai người bên trong Thánh Vân học viện, thậm chí toàn bộ Vân Đô Thành cũng không thể tìm thấy hai người.

Lúc này, có không ít người tới vì bị hấp dẫn bởi luồng năng lượng kia nhưng chỉ có một vài người có thể lên tới tầng trên cùng. Khi bọn họ nhìn thấy cánh cửa đang mở kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà, khi một người trong số họ định đi vào bên trong thì cánh cửa bỗng nhiên "âm ầm" đóng lại trong nháy mắt. Mọi người bên ngoài vẫn không thể nhìn thấy bí mật đằng sau cánh cửa kia.

Từ lúc cảm nhận được có người đang tiến vào đỉnh tháp thì Mặc Vô đã sử dụng không gian ma pháp để về phòng. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy có một ngôi sao sáng người đang chiếu về phía Thiên Kỳ Quốc!

Bên trong Thiên Kỳ Quốc, một chiến dịch quy mô lớn đã kéo dài từ sáng sớm cho tới tận đêm khuya.

Ba ngày trước, ma quân hạ chiến thư với Thiên Kỳ Quốc, hẹn ngày hôm nay quyết phân thắng bại.

Đám ma quân sau khi đã được cải tạo không sợ mặt trời, không sợ đao thương, cho dù chỉ còn lại cánh tay, cẳng chân cũng vẫn có sức chiến đấu. Ma quân làm quân tiên phong có sức mạnh kinh người, thân hình bọn

chúng như cành cây khô nhưng lại giống như dã thú, dùng tứ chi bò sát trên mặt đất!

Tốc độ của ma quân đương nhiên là nhanh hơn người thường, hơn nữa chúng nó còn có thể lớn mạnh thêm trong khi chiến đấu. Chỉ cần tiến đến gần con người, chúng có sẽ vung ngọn giáo trên tay, cho dù chỉ gây ra một vết xước nhỏ nhưng khí tức hắc ám sẽ lập tức qua miệng vết thương xâm nhập vào ý thức của người đó, đồng hóa người đó trở thành thành viên của chúng.

Đối mặt với ác ma đáng sợ như vậy, con người sao có thể chiến thắng. Nhưng mà Thiên Kỳ Quốc đã bí mật nghiên cứu vũ khí để đối phó với các sinh vật từ ma giới, vào lúc này, cuối cùng vũ khí kia cũng phát huy tác dụng.

Quân đội tiên phong của Thiên Kỳ Quốc mặc khôi giáp rất dày từ cổ đến chân, trên đầu đội một cái mũ giáp vô cùng cứng rắn, ngoại trừ gươm đao thường dùng, bọn họ còn mang thêm một thứ vũ khí khác, đó là Hỏa diễm trường thương.

Thân thương được chế tạo từ loại thép vô cùng cứng rắn, mũi thương có một chỗ sẽ phụ ra ngọn lửa hùng hực. Thời điểm ngọn lửa cháy lên, ngay nước ở hồ băng cũng phải sôi trào, cho nên ma quân chạm vào ngọn lửa này cũng sẽ hóa thành tro tàn. Hiệu quả của Hỏa diễm trường thương hoàn toàn có thể so sánh với ma pháp hệ hỏa cao cấp.

Khuyết điểm duy nhất chính là thời gian để đợi ngọn lửa phát ra quá dài, cho nên các chiến sĩ tiên phong phần lớn đều phải dựa vào sức chiến đấu của bản thân, trường thương chỉ là vũ khí hỗ trợ, thiêu cháy những ma vật đã bị đánh bại.

Chiến đấu suốt một ngày, trên chiến trường, cát bụi che trời, xung quanh đều là những ngọn lửa nóng rực.

Khắp nơi đều là tiếng người quát tháo, tiếng ngựa hí, còn có cả tiếng quát tháo của ma vật.

Bọn lính khi chiến đấu đều rất cẩn thận, bởi vì chỉ cần bất cẩn một giây thôi cũng sẽ có thể trở thành một thi thể không có ý thức, bị ma vật điều khiển.

Chiến hữu vốn cùng kề vai chiến đấu chớp mắt đã trở thành một quái vật mất đi nhân tính, chuyện như vậy thực sự khiến cho người ta khó có thể chấp nhận.

Để tiêu diệt đám ma quân đáng sợ này, các chiến sĩ chiến đấu vô cùng anh dũng giữa chiến trường đầm máu với những tiếng kêu gào!

Có một con tuấn mã cao lớn, toàn thân phủ khôi giáp, ngồi trên lưng nó là một nam tử có mái tóc ngắn màu vàng.

Nam tử tóc vàng kia không đội mũ giáp, những ma vật này cũng không thể đến gần hắn một chút bởi vì một luồng đấu khí màu lam đậm đang vây quanh thân thể của hắn, mỗi khi hắn gầm nhẹ một tiếng, bảo kiếm trên tay sẽ chém chết hơn mười ma vật.

Bên cạnh hắn, trên không trung, có hai thân hình, một người là cao thủ sử dụng ma pháp hệ hỏa, người kia là cao thủ sử dụng ma pháp hệ băng.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5

"Gào..."

Đám ma vật rống lên một tiếng rồi từ bốn phương tám hướng phi về phía nam tử tóc vàng.

Sở Hiên bình tĩnh quát to một tiếng, vùng kiếm quét một đường, khi đám ma vật rơi xuống đất đã trở thành cái xác tan tác. Sau đó, hắc giơ bảo kiếm lên cao, chỉ về phía trước. Binh lính thấy thế đều đồng loạt hô lớn.

Một cái vùng kiếm kia chính là hiệu lệnh xung phong.

Hai người sử dụng pháp thuật đang dùng Phi Hành Chú để trôi nổi trên không trung chính là Lãnh Tiêu Nhiên và Đông Phương Ngạo. Sau khi nghe thấy tiếng hô lớn "Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng" của đám binh sĩ, bọn họ lập tức phối hợp, thi triển cao cấp ma pháp, mở một đường máu cho các chiến sĩ bên dưới.

Lúc này, nam nhân vẫn ở phía sau đám ma quân để chỉ huy tác chiến, chưa từng ra tay bằng phi thân lên cao. Hai tay hắc vùng động hai cái búa lớn, không ngừng va chạm với nhau, bắn ra tia lửa. Sau đó hắc cầm búa lớn ném về phía hai người trên không trung. Hai luồng sáng màu đen xì hình trăng khuyết đánh về phía Lãnh Tiêu Nhiên và Đông Phương Ngạo.

Lãnh Tiêu Nhiên đã đạt tới tu vi Ma đạo sư, có thể thoải mái hóa giải chiêu này, Đông Phương Ngạo tuy là ma vũ song tu nhưng đối mặt với luồng năng lượng như vũ bão này hắc vẫn phải vùng kiếm ra. Mặc dù đỡ

được nhưng không thể nào hóa giải, hắc hắc lớn một tiếng, bàn tay cầm kiếm nổi lên gân xanh.

Cổ tay lật một cái, quỹ đạo của luồng sáng màu đen xì hình trăng khuyết liền bị thay đổi, nhưng mà lại rơi xuống khu vực quân ta, trong lúc nhất thời, hàng trăm binh lính đều kêu thảm thiết một tiếng, tính mạng đã mất dưới luồng sáng màu đen xì hình trăng khuyết kia.

"Đông Phương Ngạo, người tạm thời lui về phía sau đi!" Lãnh Tiêu Nhiên hô to, lập tức triệu hồi ma thú Hồ Bạch ra.

Hồ Bạch rống lên một tiếng rồi hóa thành một luồng sáng bạc bắn vào mi tâm của Lãnh Tiêu Nhiên.

Chủ nhân và ma thú khế ước của mình, chỉ khi hai người tâm linh tương thông thì mới có thể hợp thể. Khi Cửu Vĩ Linh Hồ tiến vào bên trong cơ thể Lãnh Tiêu Nhiên thì trên người hắc liên tỏa ra ánh sáng bạc lóng lánh, trong tay cũng có thêm một thanh pháp trượng màu bạc.

Nam tử mày rậm mắt to, tay cầm búa lớn đến từ ma giới quát to với Lãnh Tiêu Nhiên: "Ta là người đứng đầu tứ đại thủ vệ của Ma giới, Dạ Cuồng! Ta cũng không giết người vô danh, người là ai, mau xưng tên ra!"

Lãnh Tiêu Nhiên nghe vậy, phát ra một tiếng cười thanh thúy, thanh âm kia không lớn nhưng lại khiến cho người ta nghe ra ý bất cần đời.

"Dạ Cuồng cái gì? Theo ta thấy, chỉ là một người nói khoác mà thôi!"

"Người..." Thân là người đứng đầu trong tứ đại thủ vệ của ma giới, Dạ Cuồng luôn được người Ma giới kính trọng, chưa từng phải nghe những lời khinh miệt như thế.

Giây tiếp theo, hắc ta lập tức vung búa lên, lửa giận hừng hực, phi búa về phía Lãnh Tiêu Nhiên.

Trên mặt Lãnh Tiêu Nhiên lộ ra ý cười thần nhiên, vừa rồi hẳn còn chưa nắm chắc có thể đánh bại Sở Cuồng, cho nên mới cố ý nói lời khinh miệt, không ngờ tên Dạ Cuồng kia quả thực là loại người tâm cao khí ngạo, hữu dũng vô mưu!

Lúc này, hẳn đã nắm chắc phần thắng trong tay!

Mộ Dung Liên làm chủ soái chỉ huy ở hậu phương nhìn hai bóng dáng đang chiến đấu kịch liệt trên không trung, trong lòng hơi lo lắng.

Hắn không ngờ ngoại trừ người mặc áo đen, mang mặt nạ, thống lĩnh ma quân thì còn có một cao thủ từ Ma giới như vậy.

Chỉ trong vòng 1 khắc (khoảng 15 phút) Lãnh Tiêu Nhiên và Dạ Cuồng đã đánh qua mấy trăm chiêu.

Sức mạnh của Dạ Cuồng cường liệt, hung mãnh, cho dù thân là Ma đạo sư lại có ma pháp hệ phong của Hồ Bạch hỗ trợ nhưng Lãnh Tiêu Nhiên cũng không dám đối đầu trực diện với hắn.

Bỗng nhiên, Lãnh Tiêu Nhiên dừng né tránh, hai tay mở ra, trên pháp trường màu bạc bỗng tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ!

Vô số băng nhận từ người hắn phát ra, bao vây Dạ Cuồng. Nhìn đám băng nhận sắc bén bay đầy trời, Dạ Cuồng cười nhạo: "Chút tài mọn! Như vậy mà cũng dám lấy ra tự tìm mất mặt sao!"

Búa lớn trong tay không những vung lên, băng nhận còn chưa tới gần hắn nửa thước thì đã hóa thành bụi băng.

Lãnh Tiêu Nhiên thấy vậy, thế nhưng lại không nói ra lời châm chọc, ngược lại còn mở miệng tán thưởng, nói: "Quả nhiên là lợi hại! Người dám tiếp một chiêu nữa của ta hay không?"

Nghe thấy đối thủ ca ngợi mình, Dạ Cuồng càng thêm kiêu ngạo, nói: "Có tuyệt kĩ gì, cứ việc lấy ra!"

"Được! Đúng là sáng khoái!" Lãnh Tiêu Nhiên nói, hần sử dụng một chiêu Băng tiễn thuật cao cấp, phóng về phía Dạ Cuồng.

Dạ Cuồng thấy băng tiễn (mũi tên băng) kia thế tới như vũ bão cũng không dám khinh thường, chỉ thấy hần vung hai cái búa đập vào nhau.

"Ya...." Hần hô to một tiếng, thời điểm hai cái búa đập vào nhau thì vừa vặn kẹp băng tiễn vào giữa, nháy mắt đã hóa giải một chiêu này.

Nhìn thấy Lãnh Tiêu Nhiên biểu lộ vẻ kinh hoàng, Dạ Cuồng cười to, nói: "Đây là tuyệt kĩ của người sao? Quả thực chỉ là một bữa ăn sáng, tiếp một chiêu của ta đi!"

Nói xong, hần ta âm thầm vận ma lực trong cơ thể, trên hai đầu búa lập tức tản ra luồng khí màu đen đậm đặc.

Nhưng vào lúc này, Lãnh Tiêu Nhiên nhanh chóng huy động pháp trường, Dạ Cuồng còn tưởng hần muốn sử dụng chiêu thức lợi hại gì, ai biết khi ánh sáng màu lam đến trước mặt hần thì lại hóa thành một bức tường băng, còn bóng dáng của Lãnh Tiêu Nhiên đã nhanh chóng lao xuống dưới!

Thì ra là người này muốn lợi dụng tường băng ngăn cản tầm mắt của hần để nhân cơ hội chạy trốn!

Dạ Cuồng hét lớn một tiếng: "Chạy đâu cho thoát!"

Hần vung búa, dùng toàn lực đập vào tường băng kia.

Cùng lúc đó, bóng dáng đang lao đi đã tạm dừng lại, hần cười lạnh một tiếng. Ở trên đầu Dạ Cuồng, một quang cầu màu lam đang phi xuống như

bay.

Một chiêu kia đúng là Băng chi phá!

Khi búa lớn đập vào tường băng thì quả cầu bên trên cũng đánh vào búa lớn.

"Ầm.... Ầm...." Tiếng nổ lớn từ không trung vang lên, kèm theo là tiếng kêu thảm thiết của Dạ Cuồng.

Khi Lãnh Tiêu Nhiên thấy Dạ Cuồng còn có thể đứng trên mặt đất, trong lòng cũng rất kinh ngạc.

Bị hai loại năng lượng như vậy đánh trúng, hơn nữa hắn ta còn ở trong tình trạng không phòng bị mà lại không rơi từ không trung xuống như dự liệu của Lãnh Tiêu Nhiên, ngược lại còn có thể đứng trên mặt đất.

Mặc dù Dạ Cuồng an toàn đáp xuống đất nhưng chính hắn lại biết mình nay đã bị trọng thương, không thể tiếp tục chiến đấu.

Hắn tức giận đến đỏ mắt: "Người, tên tiểu nhân ti bỉ này!"

Lãnh Tiêu Nhiên đối mặt với câu mắng mỏ của hắn, chỉ là nhún nhún vai, nhẹ nhàng tùy ý nói: "Ti bỉ? Thằng làm vua thua làm giặc, cái này gọi là binh bất yếm trá!" (ý nói khi dùng binh, khi chiến đấu thì cần không từ thủ đoạn. Đây là một câu trong Tam Quốc Diễn Nghĩa)

"Người!" Dạ Cuồng nghe vậy, tức giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, binh lính của Thiên Kỳ Quốc nhìn thấy Lãnh Tiêu Nhiên chiến thắng một mãnh tướng của đối phương, không nhìn được mà cao giọng hoan hô.

Lúc này, một thanh âm ôn nhuận truyền đến.

"Dạ Cuồng, lui xuống."

Dạ Cuồng bị Lãnh Tiêu Nhiên chọc tức đến đỏ mắt, đang muốn liều lĩnh xông về phía Lãnh Tiêu Nhiên, nhưng sau khi nghe thấy giọng nói kia thì lửa giận của hắn giống như bị dập tắt trong nháy mắt.

Sau đó, nam nhân ngông cuồng lỗ mãng này lại không nói một lời, ngoan ngoãn lui về phía sau.

Người vừa nói chuyện hắn là người đánh đàn trong miệng những người kia đi. Khi Lãnh Tiêu Nhiên nghe thấy giọng nói của người này, trong lòng cũng cảm thấy tò mò.

Giọng nói của hắn, bất luận nghe kiểu gì cũng không giống như loại người thị huyết. Ngay vào lúc Lãnh Tiêu Nhiên tò mò bộ dạng của người kia thì tiếng đàn bỗng truyền đến.

Nghe thấy tiếng đàn quý dị này, bọn binh lính đều hơi sợ hãi, còn Lãnh Tiêu Nhiên, thời điểm tiếng đàn vừa vang lên hắn đã biết người đánh đàn là ai!

Bởi vì khúc nhạc này chính là khúc nhạc mà ma nữ Dạ Mị đã dùng cây sáo Túng hồn để thổi khi ở bộ tộc Mạc Lạp. Lúc ấy, nàng ta nói là Nhị vương tử phái nàng ta đến nhân gian để tiến hành thì nghiệm ma pháp.

Cho nên, lúc này Lãnh Tiêu Nhiên đã có thể khẳng định nam nhân đeo mặt nạ kia không phải là Đại hoàng tử Mộ Dung Du mà là Nhị vương tử của Ma giới!

Hiển nhiên là khúc nhạc "Hoàng tuyền quý mị" do Nhị vương tử diễn tấu biến ảo thất thường hơn so với Dạ Mị thổi sáo.

Nhìn thấy đám ma quân dưới tác dụng của tiếng đàn lập tức có thêm sức chiến đấu, phối hợp hoàn hảo như vậy, quả thực giống như đổi thành một

đội quân đã qua huấn luyện khác. Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, Lãnh Tiêu Nhiên còn không tin tiếng đàn lại có tác dụng như vậy. Nói đúng hơn, lực ảnh hưởng của tiếng đàn thực sự ngoài sức tưởng tượng của hắn!

Vì vậy, hắn vội vàng lấy cây sáo Túng hồn ra, vận dụng tinh thần lực, thổi khúc hát ra tối hôm đó Sở Lạc Lạc đã thổi.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6

Khi tiếng sáo du dương vang lên trên chiến trường, tiếng đàn lại bỗng nhiên dừng lại.

"Sáo Túng hồn." Giọng nói của nam tử đội mặt nạ lại truyền đến: "Người chính là người tối hôm đó đã thắng Dạ Mị?"

Lãnh Tiêu Nhiên cười cười, không trả lời, ngược lại còn đặt câu hỏi: "Người chính là Nhị vương tử của Ma giới?"

Lời này vừa nói ra lập tức khiến cho mọi người kinh hãi.

"Ha ha ha... Quả nhiên là một người thông minh."

Lúc này, từ bên trong đại quân của Ma giới có một người từ từ bay lên. Chỉ thấy hắc lơ lửng giữa không trung, trong tay ôm một đàn, sau đó, hắc lơ mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra diện mạo.

Diện mạo của hắc lơ giống như âm thanh của hắc lơ, ôn nhuận như ngọc, khiêm tốn khí độ, hơn Mộ Dung Du không biết bao nhiêu lần. Khó trách có người sẵn lòng tin tưởng hắc lơ chính là Đại hoàng tử từ hoàng tuyền trở về báo thù. (Chỗ này giải thích một chút, mọi người tin Tử Uyên là Đại hoàng tử không phải là vì hắc lơ dáng giống Đại hoàng tử, mà là vì khí chất của hắc lơ khiến cho mọi người sẵn lòng tin hắc lơ)

"Tại hạ Lãnh Tiêu Nhiên."

Không đợi người kia đặt câu hỏi, Lãnh Tiêu Nhiên đã nói ra tên của mình.

"Lãnh Tiêu Nhiên, người đoán không sai, ta chính là Nhị vương tử của Ma giới, Tử Uyên."

Tử Uyên nói: "Ta hỏi người một câu, người chính là một trong số những người đã đánh Dạ Mị bị thương nặng, cướp cây sáo Túng hồn, sau đó lại phế đi tu vi của Hắc Ảnh?"

Sau khi Dạ Sát trở về từng nói cho hắn đó là một nhóm ba người, trong đó đúng là có một người sử dụng ma pháp hệ băng.

Lãnh Tiêu Nhiên trả lời: "Không sai."

Tử Uyên hít vào một hơi, nói: "Nếu đã vậy, hôm nay, ta sẽ báo thù cho ba thuộc hạ của ta."

Dạ Mị đã chết, Hắc Ảnh mất hết tu vi, Dạ Cuồng lại bị trọng thương, tất cả đều có liên quan đến nam tử này, mà ba người kia đều là thuộc hạ đặc lực của Tử Uyên.

"Vậy ta đây đành lĩnh giáo ngự cầm thuật của Nhị vương tử!" Lãnh Tiêu Nhiên trả lời.

"Được!"

Tử Uyên vừa dứt lời, thanh âm boong boong từ dây đàn vang lên.

Lãnh Tiêu Nhiên biến sắc, trong lòng biết không thể để tiếng đàn chiếm được tiên cơ, vì vậy hắn phi thân lên, thi triển ma pháp hệ băng, lại dùng ma pháp hệ phong để hỗ trợ, một chiêu Băng phong bạo thể như vũ bão phóng ra.

Tử Uyên đặt câu đàn cầm trong tay nằm ngang, lơ lửng giữa không trung, mười ngón tay như múa trên dây đàn.

Ngẩng đầu lên, ngón tay khẽ gảy trên dây đàn, âm thanh hóa thành một luồng năng lượng thật lớn đánh về phía Băng phong bạo.

Băng phong bạo thể như vũ bão nhưng trong nháy mắt lại biến thành những bông tuyết không có lực sát thương.

Trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên vô cùng khiếp sợ, không nghĩ tới Nhị vương tử của Ma giới lại có thực lực như vậy. Trên đời này, người có thể phân tài cao thấp kỹ thuật đàn với hãn sợ là chỉ có mỗi Tranh!

Trong nháy mắt khi Băng phong bạo bị đánh tan, Lãnh Tiêu Nhiên liền biết lúc này tiếng đàn của Tử Uyên đã khống chế được khu vực này, lại đến lúc cao trào của khúc nhạc, hai ngón tay của hãn khẽ gảy, hai luồng sóng âm đồng thời phát ra, giao hòa giữa không trung, đánh úp về phía Lãnh Tiêu Nhiên,

Lãnh Tiêu Nhiên biết hậu quả khi bị sóng âm này đánh trúng, nhưng mà hãn lại không thể né tránh. Sóng âm kia đánh từ trên đầu hãn xuống, mà bên dưới của hãn đúng là chỗ của Mộ Dung Liên.

Vì vậy hãn đành lựa chọn dốc toàn lực để đối mặt, nhưng mà hãn không ngờ, một chiêu ma pháp hệ băng cao cấp nhất của hãn của có thể phá vỡ một luồng sóng âm, hãn vội vàng hóa ra một cái băng thuẫn để phòng ngự!

Hãn biến rõ như vậy bản thân sẽ bị thương nặng, nhưng mà, hãn phải làm như vậy!

Ngay vào lúc hãn đã chuẩn bị tâm lý bị thương nặng thật tốt thì không gian trước mặt hãn đột nhiên vắng vẻ. Trong nháy mắt, luồng sóng âm kia bị chỗ không gian vắng vẻ kia hút vào, sau đó, khu vực ma quân phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn sang, chỉ thấy bên kia chỉ còn một vùng đất trống, đám ma quân nơi đó đã biến thành mảnh nhỏ.

Thì ra luồng sóng kia bị chuyển qua không gian, từ trước mặt Lãnh Tiêu Nhiên đến chỗ ma quân.

Thấy một màn như vậy trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên vô cùng vui vẻ, vì hẳn biết, nàng đến đây!

Hắn hô lớn: "Lạc Lạc...."

Hai bóng dáng phi như bay từ trên không xuống, một người là Sở Lạc Lạc mặc y phục bảy sắc cầu vồng, một người còn lại, chính là U Phương.

Sở Lạc Lạc cười với Lãnh Tiêu Nhiên, nói: "Tiêu Nhiên, đã lâu không gặp."

Khi Tử Uyên nhìn thấy Sở Lạc Lạc sử dụng không gian ma pháp thì đã biết, lần này, hẳn không có phần thắng.

"Các người, chính là hai người còn lại." Tử Uyên nói: "Tuy là tài nghệ không bằng người nhưng trận chiến hôm nay, không chết không chừng."

Sở Lạc Lạc và U Phương không biết rõ tiền căn hậu quả, nghe thấy lời nói của Tử Uyên thì có hơi mơ hồ không hiểu, nhưng bọn họ có thể nhìn ra người này chính là đến từ Ma giới.

Lãnh Tiêu Nhiên đơn giản giải thích lại mọi chuyện, trong lòng Sở Lạc Lạc chuyển động, vì vậy nói: "Vừa mới xuất quan phải đánh trận lớn như vậy, thật sự sẽ rất mệt đó."

Bên dưới, Sở Hiên và Đông Phương Ngạo nghe thấy, trên mặt đều xuất hiện chút ý cười, ha ha... Quả nhiên chỉ có nàng mới có thể nói ra những lời này.

Tử Uyên không khỏi sửng sốt, theo lời của nữ tử xinh đẹp kia thì dường như nàng ta cũng không có ý định nhúng tay vào trận chiến này.

"Nhị vương tử, chúng ta đánh cược một ván đi!" Sở Lạc Lạc nói.

"Cược?" Tử Uyên nghe không hiểu, nhưng mà đối diện với đôi mắt màu hổ phách trong suốt chứa đầy ý cười kia, không nhịn được hỏi: "Cược như thế nào."

"Cái này, hay là dùng tài nghệ sở trường của người đến cược, chúng ta cử ra một người đến so cầm nghệ với người." Sở Lạc Lạc đảo đảo mắt, nói: "Nếu như người thắng, ba người chúng ta sẽ không nhúng tay vào trận chiến này. Nhưng nếu người thua, thì phải mang theo đám ma quân của người trở về ma giới, đời này không thể tới nhân gian gây chuyện xấu nữa. Thế nào?"

"Lạc Lạc..." Lúc này Sở Hiên ở bên dưới không nhịn được hô.

Sở Lạc Lạc nghe thấy lời của Sở Hiên, biết hẳn lo lắng cho Thiên Kỳ Quốc thì cho hẳn một nụ cười an tâm."

"Lời này, là nói thật sao?" Tử Uyên nghe vậy, trong lòng mừng thầm, nếu so về cầm kỹ, hẳn tin tưởng trong thân hạ này, không ai có thể địch nổi hẳn.

"Đương nhiên là thật!" Sở Lạc Lạc nói: "Thế nào, người đồng ý sao?"

Thừa dịp Tử Uyên do dự, Lãnh Tiêu Nhiên nhỏ giọng hỏi: "Người muốn cho Tranh tỉ thí với hẳn sao?"

"Đúng vậy, lúc trước chúng ta đã đồng ý với Tranh là thay hẳn tìm một cao thủ về cầm kỹ để so tài với hẳn nha!" Sở Lạc Lạc cũng nhỏ giọng hỏi: "Người vừa mới lĩnh giáo cầm kỹ của hẳn, so với Tranh thì cơ hội thắng của ai sẽ lớn hơn?"

"Ta cũng không tinh thông âm luật, sao có thể đoán được, theo ta đoán, hẳn là sà sà như nhau."

Nghe vậy, trong lòng Sở Lạc Lạc mỉm cười, đúng vậy nha, đám ba người bọn họ cũng chỉ là mãng phu (người thô kệch) mà thôi.

Lúc này, Tử Uyên nói: "Ta đồng ý đánh cược, các người muốn phái ai lên, cho dù là vài người cùng lên cũng được."

Bất luận có lo lắng thế nào, Tử Uyên cũng tự tin, hẳn thắng chắc rồi!

Sở Lạc Lạc tung một cái lọ thủy tinh từ trong tay áo ra, cao giọng hô: "Hái hẳn!"

Lúc này chiến sĩ của hai bên đều đã lui về sau mấy chục thước, bọn họ ngẩng đầu nhìn tình cảnh phía trên, khi Sở Lạc Lạc ném lọ thủy tinh ra, trong lòng mỗi người đều nghi hoặc.

Chỉ thấy Sở Lạc Lạc mở cái bình ra, nói: "Tranh, người xuất hiện đi!"

Một làn khói trắng từ trong bình trào ra, khi làn khói tan ra thì một bóng dáng vô cùng tuấn mỹ xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong nháy mắt, những người ở đây đều đại ra.

Dung mạo của Mộ Dung Liên, Tử Uyên và ba người Sở Lạc Lạc đã là thế gian khó gặp, bọn họ chưa từng nghĩ tới trên đời này còn có một chủng tộc còn xinh đẹp hơn bọn họ tồn tại.

"Hẳn là u linh?"

Trong nháy mắt khi nhìn thấu tinh linh ôm đàn xuất hiện, Tử Uyên cũng phải ngây ngốc, khi hẳn nhớ lại người kia là xuất hiện từ trong chai thủy tinh, nhìn lại thân hình nửa trong suốt của người kia, hẳn không nhận được mở miệng hỏi.

Tranh, là một cầm si, cho nên lúc này, trong mắt của hắn cũng chỉ có nam tử đang ôm cầm kia.

Hắn gật đầu, bỗng nhiên ngồi xếp bằng giữa không trung, hai tay phủ lên Tiêu vĩ cầm, trong lúc nhất thời, giai điệu duyên dáng từ dây đàn của hắn nhẹ nhàng truyền ra.

Tuy rằng mọi người ở đây đa số đều không hiểu âm luật nhưng không biết vì sao khi nghe tiếng đàn này lại cảm thấy êm tai không nói nên lời, trong lúc nhất thời, mọi người đều nghe như say như mê, nỗi lòng cũng thay đổi theo tiếng đàn.

Tử Uyên vừa nghe, lập tức nghiêm túc, cũng ngồi xếp bằng xuống, mười ngón tay chuyển động, vỗ về, chơi đùa dây đàn.

Mỗi khi tiếng đàn của Tranh tạm dừng thì tiếng đàn của Tử Uyên liền nhân cơ hội xen vào, tuy vậy nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy giai điệu của bản nhạc này vốn là như vậy!

Tranh diễn tấu là rót linh hồn lực của mình vào, còn Tử Uyên diễn tấu là vận dụng tinh thần lực.

Sở Lạc Lạc có linh hồn lực và tinh thần lực hơn xa hai người này cũng không bị âm luật ảnh hưởng, chỉ cảm thấy giai điệu này vô cùng tuyệt vời. Nàng dò thám một vòng mới biết rằng ngoại trừ nàng ra thì tất cả mọi người đều say trong khúc nhạc, ngay cả Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương cũng si mê chứ đừng nói tới Mộ Dung Liên. Xem ra, người càng thông hiểu âm luật thì càng bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, nguyên do Sở Lạc Lạc không bị ảnh hưởng ngoại trừ nhờ linh hồn lực và tinh thần lực của nàng ra thì phải kể đến một nguyên do khác. Đó chính là Sở Lạc Lạc chính là một người mù nhạc không hơn không kém, cuộc đời này của nàng chỉ nhớ mỗi một khúc hát ru mà thôi.

Cho nên nàng nghĩ, nếu lúc này có túi hạt dưa thì thực sự không tồi.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8

Trong biên cảnh của Minh Nguyệt Quốc, một đại quân rất lớn đang hành quân về phía bình nguyên Hồng Hoang, quân đoàn này rất lớn, có rất nhiều doanh bộ binh, còn có vô số đội kỵ binh. Trên người binh lính đều mặc bộ giáp sắt sáng bóng, trên tay cầm vũ khí và lá chắn.

Đi đầu là một đội kỵ binh, giơ cao cờ xí, trên cờ thêu một con chim ưng đang giương cánh!

Có thể nói, lần này Minh Nguyệt Quốc đã dốc hết vốn liếng ra.

Quân đoàn rất lớn này do các tướng quân khác nhau dẫn dắt, cũng có nhiệm vụ khác nhau. Đội quân cầm cờ thêu chim ưng là Phi Ưng doanh, nghe nói binh sĩ của doanh này đều là người linh hoạt, nhanh nhẹn, pháp sư đều thành thạo Phi Hành Chú, kiếm sĩ cũng sử dụng đấu khí phi hành.

Doanh số của Phi Ưng doanh khá ít, chủ yếu làm nhiệm vụ đột kích.

Trong số các doanh thì lợi hại nhất có thể nói là Thương Lang doanh, cũng là doanh có nhân số đông nhất, là đội quân anh dũng thiện chiến nhất, trên cờ xí của bọn họ thêu một đầu sói đang giương nanh múa vuốt.

"Mấy ngày nay dường như Lang tướng quân có chút kì lạ." Một viên phó tướng nhỏ giọng nói.

"Ta thấy không có gì kì lạ cả, chỉ là khi chiến đấu thì có thêm vài phần sát khí thôi."

"Ta cũng không nói rõ được là kì lạ ở đâu, trước kia cả người Lang tướng quân cũng tỏ ra sát khí nhưng mà ta cũng không sợ ngài ấy, nhưng mấy ngày gần đây, hơi thở từ trên người Lang tướng quân làm cho ta thấy sợ hãi..."

"Ha ha ha, người nghĩ nhiều rồi."

Quân đội vẫn còn ở trong biên cảnh của Minh Nguyệt Quốc như bước chân đã rất mạnh mẽ, tiếng kim loại va chạm vào nhau khiến cho mọi người ở rất xa cũng cảm thấy mặt đất rung chuyển. Trong không khí oi bức tràn ngập mùi mồ hôi của chiến mã và binh lính.

Sao mai vừa lên, trong quân doanh vô cùng yên tĩnh, đây là thời điểm mọi người ngủ say nhất, ngay cả binh lính tuần tra cũng liên tục ngáp ngáy ngáp dài dưới màn sương mỏng của buổi đêm.

Lúc này, một vài bóng đen lén vào bên trong vài lều trại, động tác của những bóng đen này rất nhanh, không có ai chú ý đến họ. Một vài binh lính đang say trong giấc mộng đẹp bỗng ngừng thở, hôm sau, khi trời vừa sáng, đám binh lính lại mặc bộ giáp thật dày lên người, hoàn toàn không thể nhìn rõ diện mạo được che dưới lớp mũ giáp kia

--

"Lạc Lạc, sao lại muốn đi nhanh như vậy?" Sở Hiên nuôi tiếc nói.

Nay khúc mắc trong lòng hã đã hoàn toàn tiêu tan, mặc kệ nàng là ai, tương lai như thế nào thì nàng vẫn là muội muội yêu quý của hã, mà hã, cũng là ca ca duy nhất của nàng.

Đã hai năm không gặp, mới gặp lại được mấy ngày nàng lại tới chào tạm biệt với hã.

"Ừ... Ca ca, muội muốn tới bình nguyên Hồng Hoang." Sở Lạc Lạc nói.

"Bình nguyên Hồng Hoang? Chỉ sợ nơi đó sắp diễn ra một trận đại chiến, muội đi là vì trận chiến kia?" Sở Hiên hơi nhú mày.

Theo hiểu biết của hắn về Lạc Lạc thì nàng hoàn toàn là một người sợ phiền phức.

Sở Lạc Lạc nhún vai nói: "Có thể nói là như vậy mà cũng có thể nói là không phải, ai bảo lúc trước muội nợ nhận tình của người ta đây."

Thì ra là thế, người kia hắn là Đại lĩnh chủ của bình nguyên Hồng Hoang.

Sở Hiên xoa đầu Sở Lạc Lạc theo thói quen: "Lạc Lạc, bảo trọng. Nói không chừng, khi muội trở về lần nữa, ca ca đã cưới được một thiếu nữ xinh đẹp rồi."

"Đến lúc đó, muội nhất định sẽ trở về uống rượu mừng của huynh." Sở Lạc Lạc cười nói.

"Ca ca, bảo trọng..."

Vẫy tay một cái, lời của nàng vẫn còn vang vọng bên tai, nụ cười của nàng dường như vẫn còn ở ngay trước mắt nhưng ba người đã sớm biến mất.

Sở Hiên nhìn về phương xa, trong lòng không còn sự sầu não của năm đó nữa, còn lại, chỉ có sự chúc phúc...

--

Khi ba người Sở Lạc Lạc xuất hiện ở bình nguyên Hồng Hoang trong nháy mắt, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên không khỏi kinh ngạc, không ngờ không gian ma pháp của Lạc Lạc đã đến trình độ này.

Đêm đó, nàng cũng chỉ cần một tay cũng đã đem chiêu thức của Tử Uyên chuyển về phía khu vực của ma quân.

Bây giờ, nàng rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào, trong lòng Lãnh Tiêu Nhiên bỗng có một ý nghĩ, nhưng mà, chỉ mới qua hai năm, chuyện này, có thể xảy ra sao?

Mặt trời đã lặn, đám người Sở Lạc Lạc đứng ở chân ngọn núi có chứa tòa thành của Vân Khuynh. Lúc này đã là mùa thu, những đóa hoa thường xuân trên vách núi đã héo tàn từ lâu, chỉ còn lại dây leo trơ trọi khiến cho vách đá trải qua nhiều sương gió càng có vẻ tang thương.

Thủ vệ nhìn thấy ba người đột nhiên xuất hiện cũng thấy khiếp sợ, đến khi nhìn rõ diện mạo của ba người mới buông lỏng cảnh giác.

"Thì ra là ba vị anh hùng, Đại lĩnh chủ đã chờ ba người rất lâu."

Thủ vệ vừa mới nói xong, từ trong thành liền truyền đến tiếng cười, cửa lớn nặng nề mở ra, nam tử anh tuấn trên trán có khảm một viên ruby, tươi cười chào đón xuất hiện trước mặt bọn họ, trên người hắn vẫn là bộ áo bào trắng rộng thùng thình.

Đứng bên cạnh hắn là một nam nhân có mái tóc màu vàng nhạt, trên mặt của hắn là nụ cười thản nhiên, hắn đúng là kẻ đứng đầu vạn sói, Lang Vương - Lang Tà.

"Lạc Lạc, hai năm không gặp, ngươi lại đẹp hơn rồi..."

Không ngờ người đầu tiên lên tiếng lại là Lang Tà, giọng điệu của hắn vô cùng chân thành, không hề có chút ngả ngớn nào.

Vì vậy Sở Lạc Lạc cũng rộng rãi cảm tạ, lại hỏi: "Hai năm không gặp, quan hệ của ngươi với lão già bộ tộc Mạc Lạp kia có tốt hơn chút nào không?"

"Ha ha, không ngờ Lạc Lạc lại quan tâm đến chuyện của ta như vậy, sớm biết như vậy cho dù bức ép ta cũng phải mang người về Lang tộc." Lang Tà nói: "Từ sau sự kiện ma quân lần trước, qua hai ngày, lão nhân kia tự mình tới tìm ta nói cảm ơn, còn dâng tặng ba ngàn con trâu, ân oán của chúng ta đã thanh toán xong từ lâu rồi."

Lúc này Vân Khuynh vẫn cười trong suốt nhìn Sở Lạc Lạc bỗng nhiên nói: "Hai người các người thì có ân oán gì chứ, không phải là sói của Lang tộc ăn trộm trâu của bọn họ sao?"

"Cái này..."

Mọi chuyện không đơn giản như lời Đại lĩnh chủ nói, nhưng mà Lang Tà sao dám phản bác lời nói của hắn, Sở Lạc Lạc thấy vậy, không nhịn được cười.

Ai biết nụ cười của nàng làm cho vài tên thủ vệ nhìn tới ngây ngốc.

Xem ra, vị tiểu mẫu thân này của hắn không tự biết bản thân mình có sức quyến rũ hơn người.

Vì vậy Vân Khuynh mở miệng, nghiêm mặt nói: "Bình nguyên Hồng Hoang sắp bị hai quốc gia kia tiếp cận, theo tình báo của ta, nhanh nhất là sáng mai sẽ tới biên cảnh."

Hiên nhiên là Lãnh Tiêu Nhiên cũng nhận được tin tức về chiến sự nhưng mà điều khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu là tuy rằng Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc mấy năm qua vẫn chiến tranh liên miên nhưng mà không có trận chiến lớn nào. Đó là bởi vì thực lực của Phong Vũ Quốc không bằng Minh Nguyệt Quốc, cho nên trong chuyện chiến sự, Phong Vũ Quốc luôn bị vây trong thế bị động, hiện nay sao bỗng nhiên lại khiêu chiến với Minh Nguyệt Quốc.

Vì vậy, hắn hỏi: "Không biết rốt cuộc là Phong Vũ Quốc có được vũ khí gì mà lại dám đối chiến trực diện với đại quân của Minh Nguyệt Quốc."

Vân Khuynh gật đầu nói: "Người đoán không sai, ta cũng đã phái vài thám tử đi do thám, phát hiện ra Phong Vũ Quốc đã bí mật chế tác được một vũ khí, tên là Thiết giáp chiến xa, thực tế là một loại xe có giáp sắt, có thể phóng tên từ xa, nghe nói một lần có thể bắn hơn 50 mũi tên, tầm bắn có thể đạt tới vài trăm thước."

Nói xong, hắn ngẩng đầu chỉ, mọi người nhìn theo hướng tay hắn, chỉ thấy một ngọn núi không cao lắm: "Hiện nay, quân đội của Phong Vũ Quốc đã đến chân núi."

"Như vậy thật không dễ đối phó."

"Ha ha... Đừng lo như vậy, bọn họ chú ý đến việc lên núi, đến lúc đó ta sẽ để cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của tòa tháp này."

"Tòa tháp này không phải là do tên vu sư lúc trước thống trị bình nguyên Hồng Hoang đã xây nên sao? Rốt cuộc bên trong có bí ẩn gì?" Sở Lạc Lạc tò mò hỏi.

Vân Khuynh chớp chớp mắt, hắn nói: "Đến lúc đó các người sẽ biết, ta từng cải tạo nơi đó, nhưng mà trên thực tế, ta không nghĩ sẽ sử dụng tòa tháp này quá nhiều. Người của bình nguyên Hồng Hoang nhiệt tình, yêu thương cuộc sống, không thích giết chóc, chúng ta cũng không muốn để máu của người ngoài đổ trên đất của chúng ta. Lần này ta mời người tới là vì nghe nói người ở Thiên Kỳ Quốc không tốn một binh một tốt lại có thể đánh bại ma quân."

Sở Lạc Lạc sừng sốt, nói: "Chuyện đó, ta chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi."

Vân Khuynh vừa cười vừa nói: "Nơi có người xuất hiện, quả thực không thể dùng lẽ thường để suy đoán."

"Người càng nói càng khiến ta khó hiểu, nhưng mà, chỉ cần bức những người đó rời đi, khiến cho bọn họ không thể đặt chân lên bình nguyên Hồng Hoang là hoàn thành nhiệm vụ phải không?" Sở Lạc Lạc nói, sao nàng lại cảm thấy không hề khó chút nào vậy?

"A, người đã có cách sao?" Vân Khung hơi kinh ngạc, vội vàng hỏi.

"Cách thì đương nhiên là có, đến lúc đó người sẽ biết." Sở Lạc Lạc cũng chớp chớp mắt, nói.

Vân Khuynh nghe vậy không nhin được nói nhỏ bên tai nàng: "Tiểu mẫu thân, bây giờ ta nói cho người bí mật của tòa tháp kia, người liền nói cho ta biết cách mà người nghĩ ra đi."

"Hiện tại nói cho người cũng không có ích gì, dù sao đến lúc đó người sẽ biết, hơn nữa, bí mật của tòa tháp kia ta cũng không muốn biết."

Sở Lạc Lạc cười thầm trong lòng: Người biết thừa nước đục thả câu, chẳng lẽ ta không biết sao?

Vân Khuynh vốn đang lo lắng vì chiến sự của hai quốc gia lan đến bình nguyên Hồng Hoang lúc này lại vô cùng tò mò vì lời nói của Sở Lạc Lạc, lo âu trong lòng cũng ít đi vài phần. Hắn không ngừng quần quýt lấy Sở Lạc Lạc mong nàng sẽ nói ra cách mà nàng nghĩ ra nhưng mà Sở Lạc Lạc không nói nửa chữ. Như vậy lại càng khiến cho Vân Khuynh tò mò.

Những người còn lại thấy vậy đều nở nụ cười.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9

Sáng sớm ngày tiếp theo, quả đúng như Vân Khuynh dự đoán, quân đội Phong Vũ Quốc đã nhân lúc đêm tối, đưa một chiếc xe thiết giáp lên đỉnh núi.

Lúc này, Vân Khuynh và đám người Sở Lạc Lạc đứng trên đỉnh núi nhìn tòa tháp bên cạnh, bọn họ nhìn về ngọn núi cách đó không xa, mắt người thường chỉ có thể nhìn ra đại khái nơi đó có một ngọn núi, lấy tu vi của của đám người Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng chỉ có thể nhìn ra hình dáng ngọn núi.

Nhưng mà Sở Lạc Lạc lại có thể nhìn rất rõ những gì đang xảy ra trên đỉnh núi.

Thứ khiến nàng tò mò là ngọn núi kia ít nhất cũng cách nơi này hơn 10 km, tòa tháp này rốt cuộc có bí ẩn gì mà Vân Khuynh lại tự tin như vậy?

Lúc này, tòa tháp bỗng phát ra tiếng vang, thì ra là tường đá trên đỉnh chóp đã mở ra hai lỗ hổng, từ lỗ hổng có hai khẩu pháo dài mấy thước thò ra ngoài.

"Khai hỏa..."

Dưới tiếng ra lệnh của Vân Khuynh, một khẩu pháo bắn ra một quả cầu màu lam, bắn theo quỹ đạo thẳng tắp về phía ngọn núi kia.

"Là vũ khí được thêm ma pháp!" Sở Lạc Lạc kinh hãi nói.

"Không sai, tòa tháp này là công trình kiến trúc chuyên tấn công xa, tầm bắn là mọi khu vực của bình nguyên Hồng Hoang. Trước kia do Vu Tàn Quái Nhân sống ở đầm lầy dưới tòa tháp này để bảo vệ nơi này cho nên tên vu sư kia mới có thể thống trị bình nguyên Hồng Hoang suốt mấy trăm năm."

"Quả cầu màu lam kia có tác dụng gì?" Sở Lạc Lạc hỏi.

"Dùng viên tinh thạch mà ta vừa đưa cho các người là có thể nhìn thấy tình hình trên ngọn núi kia."

Sở Lạc Lạc muốn nói cho hẳn, nàng căn bản không cần dựa vào thứ đó, chỉ cần nhắm hai mắt lại thì có thể nhìn rõ tất cả những gì trên ngọn núi kia, ngay cả ở đó có mấy cái cây cũng có thể nói được.

Nhưng mà nàng vẫn tò mò viên tinh thạch kia có thực sự có tác dụng như vậy hay không. Vì vậy, nàng đặt tinh thạch lên trước mắt, nhìn về phía ngọn núi phía xa.

Chỉ thấy khi quả cầu màu lam va vào ngọn núi thì lập tức vỡ tan. Khi quả cầu vỡ tan thì từng làn khói giống như là sương trắng bình thường bay ra.

Khi binh lính của Phong Vũ Quốc hít phải làn sương này thì liền nổi điên, có người tự nhảy xuống vách núi, có người vung vũ khí trong tay, thấy người liền chém, có người đẩy chiến xa xuống vách núi, tóm lại, người trên đỉnh núi trong một khắc đều phát điên!

"Thì ra bên trong quả cầu đó là chất khí có thể khiến người ta sinh ra ảo giác."

Mà quả cầu màu lam kia chỉ có tác dụng bao bọc chất khí bên trong, khi va chạm với vật rắn thì sẽ vỡ ra, làm cho chất khí bên trong thoát ra ngoài.

Nhưng mà, dường như không phải tất cả mọi người đều bị chất khí này ảnh hưởng. Chỉ thấy có một người dẫn theo một số người không bị ảo giác khổng lồ, chế ngự hết những binh lính khác, nếu như thực sự không thể chế ngự thì lập tức giết chết.

"Xem ra binh lính của Phong Vũ Quốc có không ít người tâm trí kiên định." Vân Khuynh nói, trong giọng nói của hắn dường như có vài phần tiếc nuối.

Nói xong, hắn vẫy tay một cái, khẩu pháo còn lại bắn ra một quả cầu màu đỏ.

Quả cầu vẫn đánh trúng đỉnh núi, trong lúc nhất thời, toàn bộ đỉnh núi biến thành một biển lửa...

"Thật lợi hại! Ngọn lửa kia thật hung mãnh, làm thế nào mới dập tắt được?" Sở Lạc Lạc nói. Nếu tòa tháp này lợi hại như vậy, cho dù có đối phó với đại quân của hai quốc gia cũng không phải việc khó.

Vân Khuynh nghe vậy cười nói: "Ngọn lửa kia không phải ngọn lửa bình thường, sau nửa canh giờ chúng sẽ tự động tắt. Đáng tiếc hai khẩu pháo ma pháo này sau khi sử dụng thì trong vòng ba ngày tiếp theo sẽ không thể dùng được nữa."

Đó là bởi vì phản lực mà ma pháp sinh ra khi bắn sẽ tác động trực tiếp lên tòa tháp. Tuy rằng bên trong có rất nhiều viên đá kì lạ có thể hấp thụ phản lực ma pháp nhưng mà nếu miễn cưỡng bắn tiếp thì chỉ sợ cả tòa tháp cũng bị sụp đổ.

"Nếu tình hình thuận lợi, sau khi biết được tin tức chiến xa đã bị hủy thì quân đội của Phong Vũ Quốc sẽ nhanh chóng rút binh, trận chiến này sẽ không thể diễn ra, đây là kết quả tốt nhất."

Một khắc sau, có người vội vã chạy đến, bẩm báo với Vân Khuynh: "Phong Vũ Quốc không lui binh, ngược lại còn tăng tốc để đi tới, khoảng hai canh giờ nữa quân đội của hai nước sẽ gặp nhau!"

"Cái gì?!" Vân Khuynh giật dử nói, xem ra trận chiến này đã định rồi! Đây là tình huống xấu nhất.

"Xem ra chúng ta chỉ có thể tự mình đi một chuyến."

Lang Tà đứng trên đỉnh núi bỗng nhiên ngẩng mặt lên trời, hú một tiếng thật dài. Sở Lạc Lạc kinh hỉ nhìn thấy rừng rậm gần chân núi có rất nhiều con sói nhảy ra, không lâu sau chúng nó đã vây quanh ngọn núi. Hàng vạn con sói đều ngẩng đầu, đáp lại tiếng gọi của Lang Tà.

"Người gọi cả bọn chúng đến sao!"

Lang Tà chỉ vào con sói xám dẫn đầu, nói: "Người còn nhớ nó không?"

"Nó là..."

"Chính là con sói con mà người đã chơi đùa ở bên ngoài nhà gỗ đó, hiện tại nó đã là một tướng quân."

"Thì ra là nó! Đã trưởng thành rồi, ta cũng không nhận ra nó nữa."

Con sói xám kia không phải có phải là nhận ra Sở Lạc Lạc hay không mà sau khi nghe thấy giọng nói của nàng thì phát ra một tiếng hú thật dài, mà vạn con sói đứng sau nói nghe thấy tiếng hú này cũng đều ngửa đầu hú lên.

Lang Tà cười nói: "Chúng nó nhận ra người đã đến rồi, dũng sĩ của Lang tộc!"

Sở Lạc Lạc nhìn về phía xa, thấy được hai đại quân đang ngày càng tiến đến gần nhau, vì vậy, trong lòng nàng cảm thấy cực kì chán ghét. Cho dù

không phải vì Vân Khuynh, nhưng vì những con sói đáng yêu này, nàng nhất định phải trục xuất đám người kia ra khỏi bình nguyên Hồng Hoang!

--

Đại quân của Phong Vũ Quốc dốc toàn lực tiến lên, phía trên treo một tấm cờ lớn, trên cờ thêu một con kền kền.

Đi đầu là một viên đại tướng cao lớn, đây là tướng quân anh dũng nhất Phong Vũ Quốc, Uy Viễn tướng quân, đã từng lập vô số chiến công cho Phong Vũ Quốc. Mấy năm trước thực lực của Phong Vũ Quốc kém Minh Nguyệt Quốc không ít nhưng mà luận thắng bại thì hai nước lại không chênh lệch nhau là mấy.

Một viên phó tướng cười ngửa từ phía sau vọt lên, hô: "Tướng quân, vì sao ngài lại hạ lệnh tiếp tục hành quân? Vừa rồi đã truyền đến tin tức chiến xa thiết giáp đã bị tấn công, toàn quân bị diệt, lúc này quân ta đã mất đi ưu thế!"

Uy Viễn Tướng quân chỉ quay đầu liếc hắt một cái, không mở miệng trả lời nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy ánh mắt của hắn đã trở nên vô thần.

Lúc này, một người cưỡi chiến mã đi bên cạnh Uy Viễn tướng quân bỗng mở miệng nói: "Triệu phó tướng, đây không phải là chuyện của người, người chỉ cần quản lí binh lính của mình, lo liệu trị thương kịp thời là đủ rồi, quyết sách của tướng quân cũng dám nghi ngờ sao?"

Triệu phó tướng kia nghe vậy tức giận nói: "Ta nói chuyện với tướng quân, người lại dám ngắt lời!"

Không ngờ, hắn vừa mới nói xong thì Uy Viễn tướng quân lại rút bảo kiếm ra, không nhiều lời đã đâm thẳng vào ngực của Triệu phó tướng, hắn còn không kịp mở miệng đã ngã xuống.

Người vừa mới nói chuyện thấy vẻ mặt kinh hoảng của mọi người xung quanh thì nói: "Các vị không cần sợ, chúng ta đã nắm giữ được tin tức Triệu phó tướng thông đồng với địch bán nước, cho nên tướng quân mới giết hẳn."

"Truyền lệnh của tướng quân, Triệu phó tướng dĩ hạ phạm thượng, truyền lời đồn đại, nhiễu loạn lòng quân, đã bị tướng quân hành quyết."

Sau đó hắn tùy tiện chỉ một tên tướng lĩnh nhỏ, nói: "Từ giờ trở đi, người thay thế vị trí của Triệu phó tướng đi."

Người kia nghe vậy kinh hãi nói: "Đa tạ tướng quân, đa tạ Dạ đại nhân!"

Sau khi nói xong, hắn lui về phía sau, không ai phát hiện một con bọ cánh cứng từ trên người Uy Viễn tướng quân rơi ra, chui vào trong thân thể của Triệu phó tướng.

Đại quân của Minh Nguyệt Quốc, một tên lính dò đường chạy tới bẩm báo: "Tướng quân, ngoại trừ đại quân của Phong Vũ Quốc thì còn có một quân đội khác đang tới đây."

"Hắn là quân đội của bình nguyên Hồng Hoang, vừa rồi quân của Phong Vũ Quốc bị tấn công trên ngọn núi kia hẳn cũng là bị bọn họ đánh bại."

Lang tướng quân cười nói: "Ha ha ... chẳng lẽ bọn họ muốn trợ giúp chúng ta đánh bại Phong Vũ Quốc?"

Lời này vừa nói ra, những tướng lĩnh xung quanh đều phá lên cười.

Lúc này, lại có một binh lính dò đường khác về bẩm báo: "Tướng quân, cách đây không xa có một quân đội đang dần tiếp cận chúng ta, quân đội kia không phải là binh lính, mà là sói, là sói thật!"

"Chẳng lẽ là sói chiến nổi danh Hồng Hoang Dã Lang?!" Một viên tướng lĩnh kinh hô.

Lang tướng quân nghe vậy, trong con người lo lắng lại tràn đầy vẻ khinh thường: "Cùng lắm cũng chỉ là súc sinh mà thôi, đến lúc đó cho chúng nó biết thế nào mới là sói chiến thực sự."

Qua nửa canh giờ, quân đội của hai quốc gia đều đã đến địa điểm quyết đấu, hai quân đối chọi nhau.

Ngoài dự đoán của mọi người là trận này không bắt đầu đánh, bởi vì bên trong đại quân của hai quốc gia đều truyền đến tiếng cười to. Một người là Lang tướng quân của Minh Nguyệt Quốc, người kia là thân tín của Uy Viễn tướng quân Phong Vũ Quốc, Dạ đại nhân.

"Ha ha ha... Dạ Thương, hai đội quân của chúng ta cuối cùng cũng tập hợp rồi."

Dạ Thương nói: "Chủ tử, hiện tại hai quốc gia đều đã nằm trong lòng bàn tay của chúng ta, tính toán của Mộng Cơ đã thất bại rồi."

Tướng lĩnh của Phong Vũ Quốc lại gọi tướng quân của Minh Nguyệt Quốc là chủ tử?

Trong lúc nhất thời, quân đội của Phong Vũ Quốc loạn thành một đoàn, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì Dạ Thương đã rút một thanh đao lớn ra, bổ về phía đầu của Uy Viễn tướng quân.

Uy Viễn tướng quân anh hùng thiện chiến kia lại không hề tránh né, tùy ý để cho thanh đao kia chặt đầu của hắn xuống. Khi đầu của hắn đã rơi xuống đất, một đám bọ cánh cứng màu đen cuộn cuộn không ngừng chui ra từ thân thể của hắn. Thì ra thân thể của hắn đã sớm bị những con bọ ăn sạch, chỉ còn lại cái túi da bên ngoài!

"Ha ha ha..."

Tiếng cười của Dạ Thương càng ngày càng lớn, đám bọt cánh cứng này chỉ cần chạm vào da thịt liền lập tức chui vào bên trong, ngay cả ngựa cũng không may mắn thoát khỏi.

"Bọ cánh cứng ma mà vị đại nhân kia chế tạo cho chúng ta quả nhiên lợi hại!"

Binh lính của Phong Vũ Quốc đều cảm thấy bất an, những con bọ cánh cứng này rấy nhỏ như vậy lại càng khó đối phó. Trong lúc nhất thời, quân đội của Phong Vũ Quốc không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết.

Binh lính của Minh Nguyệt Quốc thấy tất cả những chuyện này cũng không khỏi kinh hãi.

Chẳng lẽ đây là mưu kế của Lang tướng quân sao?

Nhưng vào lúc này, Lang tướng quân vốn còn ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa bỗng biến thành một làn sương mù màu đỏ dày đặc. Bộ áo giáp không có gì chống đỡ lập tức rơi xuống đất, còn làn sương mù quỷ dị kia lại một lần nữa hợp lại.

Chỉ trong nháy mắt, một nam tử tuần mã mặc y phục đen xuất hiện trước mặt mọi người, người kia có một mái tóc dài màu đỏ sậm, hai con ngươi đỏ như máu, cả người tản ra sát khí.

"Hắn không phải là Lang tướng quân!"

Có người hô lên, đại quân của Minh Nguyệt Quốc cũng bắt đầu xôn xao.

"Ha ha ha..."Lãnh Nguyệt phát ra một tiếng cười lớn, giơ tay phải lên, từ lòng bàn tay bay ra một làn sương mù đen dày đặc, lập tức bao phủ những tướng lĩnh muốn tấn công hắn.

Làn sương quanh quẩn, không ai có thể nhìn rõ tình cảnh bên trong, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10

Đám người Sở Lạc Lạc đã dần tiếp cận đại quân của hai quốc gia.

Nàng nghĩ, nếu như để cho những con sói này đến nơi đó thì nhất định sẽ xuất hiện thương vong, nàng cũng không nhẫn tâm nhìn chúng nó bị thương.

Vì vậy, nàng yên lặng triệu hồi: "Tiểu Khung, ra ngoài đi! Đến lúc thể hiện khí thế oai hùng của ngươi rồi!"

Bỗng nhiên nàng tùy tiện vung tay lên, thực ra là đang kéo Tiểu Khung từ một không gian khác ra ngoài.

Vân Khuynh biết kia chính là cách mà hôm qua Sở Lạc Lạc đã nói. Dưới ánh mắt chờ mong của hân, một thứ màu bạc xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng, trong nháy mắt, thức màu bạc kia hóa thành một con quái vật to lớn!

Là rồng, một con Ngân Long thật lớn!

Khi hình dáng của Tiểu Khung hiện ra, tất cả những con sói đều dừng bước.

"Đi đi! Tiểu Khung, đánh tan hai quân đội kia cho ta!"

"Tuân mệnh, chủ nhân!"

Tiểu Khung cực kì hưng phấn, từ khi chủ nhân giúp nó cải tạo thân thể xong, nó vẫn muốn ra ngoài để thể hiện khí thế oai hùng của nó. Tiểu

Khung nhẹ nhàng vỗ cánh, trên mặt đất lập tức xuất hiện gió lớn, thổi bay đất cát tạo thành một cơn bão cát khiến cho người ta không thể mở mắt ra nổi. Lúc này, Tiểu Khung đã sớm bay lên trời, bay đến chỗ quân đội của hai quốc gia, trong lúc nhất thời, bầu trời giống như bị mây đen che khuất, không thể nhìn thấy mặt trời!

"Thần long giáng thế..."

Cảnh tượng trước mắt làm cho vài tên linh hưng phấn hô thành tiếng.

Chỉ có nữ thần mới có thể triệu hồi thần long, nhất định là nữ thần Mộng Cơ biết được tin tức, phái thần long tới cứu vớt bọn họ.

"Là nữ thần Mộng Cơ tới cứu chúng ta!"

Lúc này Tiểu Lung đang bay lượn ở phía trên, nhìn đám người đông nghịt bên dưới, cảm thấy khó hiểu. Chủ nhân muốn ngăn không có hai quân đánh nhau, nhưng mà hai đôi quân này căn bản không có đánh nhau mà là tự nội chiến với nhau, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nhưng mà... mặc kệ, chỉ cần không có họ đánh nhau, cút khỏi bình nguyên Hồng Hoang là được rồi.

Nghĩ vậy, Tiểu Khung lập tức phun ra một ngụm long tức (*) Long tức mang đầy thần uy hiến cho đội quân của hai quốc gia người ngã ngựa đổ. Quân đối vốn mặc dù có hơi hỗn loạn nhưng vẫn giữ được trật tự giờ lập tức tan tác.

(*) Long tức: Hơi thở của rồng.

Các doanh binh lính của Minh Nguyệt Quốc đều bị long tức thổi ngã, thậm chí có không ít người bị thổi bay cả mũ giáo, lúc này mọi người mới phát hiện, che giấu dưới lớp mũ giáo không phải đồng đội của bọn họ mà đã bị ma vật thay thế!

Lúc này ma binh lộ ra hình dáng thật là bộ xương đen thui thì chúng nó cũng không che giấu nữa, bắt đầu tập kích những người xung quanh.

Mà đôi mắt đỏ như máu của Lãnh Nguyệt nhìn con Ngân Long trên bầu trời, hỏi: "Người quả thực là do Mộng Cơ phái đến?"

Tiểu Khung căn bản không biết kẻ được gọi là nữ thần Mộng Cơ kia là người phương nào.

Nhìn người bên dưới, trên người hắn ta tản ra hơi thở hắc ám nồng đậm, thực ra lại khiến cho nó có cảm tình. (Bởi vì Tiểu Khung vốn là Cốt long cho nên rất có hứng thú với hắc ám)

"Mộng Cơ? Chưa từng nghe qua, ta phụng mệnh của chủ nhân vĩ đại tới ngăn các người giết chóc."

"Chủ nhân của ngươi là ai?"

Trong lòng Lãnh Nguyệt vô cùng tò mò, rốt cuộc là người nào mà lại có thể triệu hồi thần long, người kia là bạn, hay là thù?

Tiểu Khung còn chưa trả lời thì một giọng nữ từ không trung phía xa truyền tới: "Chủ nhân của nó, là ta!"

Khi nhìn thấy bóng dáng mặt y phục bảy sắc, trong mắt Lãnh Nguyệt tràn ngập sự vui sướng.

"Tỷ tỷ...."

Sở Lạc Lạc mờ mịt không hiểu nhìn nam nhân tuần mỹ vừa bay lên, lơ lửng ở trước mặt nàng, trên người hắn tản ra hơi thở hắc ám, rõ ràng là người của ma giới.

Lãnh Nguyệt cười tà khí, nói: "Hai năm không gặp, chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên ta?"

Lúc này, đám người Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng cũng đã đến bên cạnh nàng.

Lãnh Nguyệt nhìn thấy hai người này, trong lòng có vài phần ý hận, lúc trước, nếu không phải tại hai người này thì hắn đã có thể mang tỷ tỷ đi.

"Chưa từng quen biết, nói gì đến nhớ hay quên." Sở Lạc Lạc bình tĩnh không một gợn sóng, nói.

Lãnh Nguyệt nghe vậy thì vô cùng khiếp sợ, không thể nào! Sao tỷ tỷ lại quên hắn, vẻ mặt của tỷ tỷ không giống là đang nói dối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là hai người kia đã làm gì tỷ tỷ?

"Tỷ tỷ thân yêu, người nói đùa sao? Ta là đệ đệ của người, tiểu Lãnh Nguyệt nha!" Tuy kinh ngạc nhưng hắn tin tỷ tỷ chỉ là nhất thời giận hắn cho nên không muốn nhân hắn mà thôi.

Sở Lạc Lạc nghe vậy, trong lòng lăm lăm, Lãnh Nguyệt? Cái tên này nghe rất quen, chẳng lẽ hắn chính là Tiểu vương tử của Ma giới trong lời bọn họ sao? Tại sao sau khi hắn nhìn thấy mình lại thân thiết gọi mình là tỷ tỷ, vì vậy, nàng dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng.

U Phượng nói: "Lạc Lạc, người kia đúng là Tiểu vương tử của Ma giới, Lãnh Nguyệt!"

"Cũng chính là người trước kia đã hại người mất đi ma lực." Lãnh Tiêu Nhiên tiếp lời: "Hắn đã dùng thanh Thí thần kiếm trong tay hắn kia đâm vào ngực của người!"

"Thì ra, thực sự là hắn!" Đôi mắt sắc lạnh của Sở Lạc Lạc nhìn về phía Lãnh Nguyệt.

Cái gọi là kẻ thù gặp mặt thì đổ mắt, thiếu chút nữa là bị lời nói của hắc làm hoang mang. Xem ra, lúc trước mình bị hắc làm bị thương cũng là bị lừa bởi gương mặt của hắc!"

Lãnh Nguyệt nghe được lời đối thoại của bọn họ, trong lòng vô cùng khiếp sợ, lồm bồm nói: "Không thể nào! Tại sao lại như vậy! Sao tử tử có thể quên ta, nhất định là do các người đã làm gì tử tử!"

"Tử tử, ta nhất định sẽ giúp người thoát khỏi ma trảo của bọn họ!" Lãnh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, Thí thần kiếm ở trong tay đã xuất hiện khói đen vây quanh.

Tuy rằng Sở Lạc Lạc không hề có ấn tượng gì với người ở trước mặt nhưng mà khi hắc khởi động Thí thần kiếm ở trong tay thì ngực nàng bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn nho nhỏ.

Xem ra, thân thể của nàng vẫn còn nhớ rõ một kiếm kia.

"Hừ! Ai là ma, vừa nhìn là đã biết rồi." Sở Lạc Lạc cười nhạo, nói: "Nếu hôm nay gặp lại, chúng ta liền thanh toán một kiếm người đâm ta năm xưa đi!"

"Tiêu Nhiên, U Phượng, đây là ân oán của ta và hắc, các người đừng nhúng ta vào!"

Lãnh Nguyệt nghe vậy điên cuồng cười lớn: "Ha ha ha... Như vậy, tử tử yêu quý của ta, ta sẽ để người nhớ lại ta một lần nữa!"

Nói xong, vẻ điên cuồng trên mặt hắc lập tức biến thành sát khí, Thí thần kiếm trong tay lập tức đâm về phía Sở Lạc Lạc!

Tốc độ thật nhanh! Nhưng mà, có một chút nóng nảy bốc đồng!

Đối mặt với công kích của Lãnh Nguyệt, Sở Lạc Lạc không hề kích động, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, có thể nói nàng căn bản không để Lãnh Nguyệt vào mắt.

Khi Thí thần kiếm đến trước ngực Sở Lạc Lạc thì trong nháy mắt nàng đã dịch chuyển đi, thoả mái tránh thoát một kiếm.

Kiểm đầu tiên thất bại, Lãnh Nguyệt quay đầu, Sở Lạc Lạc đã đứng phía sau hắn, chỉ thấy đôi mắt màu hổ phách của nàng, tuy là nhìn vào hắn, nhưng hắn lại không cảm giác được trong mắt nàng có hắn!

Lúc này, trong lòng Lãnh Nguyệt nảy sinh sự phẫn hận, sao trong mắt của nàng lại không hề có hắn!

"Đây là thực lực của Tiểu vương tử của Ma giới sao? Theo ta thấy, người còn không bằng Nhị vương tử Tử Uyên." Sở Lạc Lạc thản nhiên nói, giọng điệu giống như chỉ nói lời trần thuật mà thôi, không hề có chút cảm xúc.

Lãnh Nguyệt cảm thấy trong lòng đau xót, hắn chưa từng nghĩ đến, tình cảnh khi bọn họ gặp lại sẽ là như thế này.

Hắn từng nghĩ tới nàng sẽ hận hắn, sẽ thất vọng về hắn, sẽ oán hận nhưng cuối cùng vẫn sẽ tha thứ cho hắn. Hắn chỉ chưa từng nghĩ tới nàng sẽ quên hắn, còn quên một cách triệt để như vậy, trong mắt nàng, hắn hoàn toàn chỉ là một người xa lạ!

Sở Lạc Lạc thấy hắn nhìn mình như vậy, trên mặt xuất hiện biểu tình bi thương, trong lòng không nhịn được mà cảm thấy phiền chán.

Tuy rằng nàng biết Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương có che dấu một phần sự thật, có lẽ Tiểu vương tử Lãnh Nguyệt này từng xưng tỷ gọi đệ với mình, nhưng mà, vậy thì sao chứ?

Sở Lạc Lạc là một người không thể tha thứ cho kẻ phản bội, huống chi người kia còn là người đã từng được mình tin tưởng.

Chính là vì như vậy, cho nên, càng không thể tha thứ!

Làm tổn thương người khác còn không chịu hối cải, nay còn bày ra dáng vẻ bi thương như vậy để làm gì?!

"Thế nào? Sao lại không xuất chiêu? Nếu vậy, để ta ra tay!"

Sở Lạc Lạc nói xong, vung tay một cái, đánh một chưởng về phía Lãnh Nguyệt.

Lúc này, thực sự trong lòng Lãnh Nguyệt cũng có chút hối hận, bàn tay kia làm cho hắn nhớ tới khoảng thời gian ban đầu, khi hắn bất lực, nghèo túng nhất, là nàng cho hắn ấm áp và quan tâm, chỉ là sau này...

"Chủ tử! Cẩn thận..."

Dạ Thương ở bên dưới hô to một tiếng, thân hình của hắn đã bắt đầu phóng lên không trung.

Vừa rồi hắn đã phát hiện tâm tình Lãnh Nguyệt bất ổn, lúc này đối mặt với công kích thì lại giống như là ngây dại ra, không có phản ứng.

Tiểu Khung bay lượn trên không trung thấy người kia có ý đồ gây tổn thương cho chủ nhân thì lập tức ra tay, một cái móng vuốt rồng thật lớn bao phủ bóng dáng của Dạ Thương.

"Hừ hừ... Chủ nhân đã nói không có phép bất kì ai quấy rầy nàng, loại nhân vật nhỏ như ngươi cứ ngốc ở một bên đi!"

Thanh âm của Dạ Thương làm cho Lãnh Nguyệt bừng tỉnh lại, mà lúc này cánh tay phải của Sở Lạc Lạc đã đánh trúng ngực của hắn. Tia sét

không ngừng chớp động trên tay nàng làm cho thân thể hắn đau đớn, khiến cho hắn phải liên tục lùi về phía sau.

Giương mắt lên, hai tròng mắt đã tràn đầy máu tươi.

Nếu đã phạm phải sai lầm không thể cứu vãn, vậy thì hắn không ngại tiếp tục làm sai!

Chỉ cần có thể có được nàng hắn có thể không từ thủ đoạn, chỉ cần giữ nàng ở bên cạnh hắn là được rồi!

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11

Chỉ cần có thể có được nàng, hắn có thể không từ thủ đoạn, dù sao, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn là được rồi!

Lãnh Nguyệt nhếch môi, khi đối diện với Sở Lạc Lạc một lần nữa thì vẻ mặt đã không còn như trước nữa, cả người hắn lập tức tràn ngập sát khí.

Sau đó, hắn vung Thí Thần kiếm ở trong tay, khí tức hắc ám trong cơ thể lập tức rót vào thân kiếm, trên thân kiếm đột nhiên hiện ra hoa văn hình rồng màu đen. Rồng đen rít gào, vuốt rồng vung ra, từ miệng rồng phun ra một ngọn lửa màu đen.

Lửa địa ngục cấp 8 đã phát ra, một con rồng lớn màu đen được tạo thành từ lửa địa ngục gào thét, đánh về phía Sở Lạc Lạc.

Không biết vì sao, Sở Lạc Lạc thấy rõ ngọn lửa kia đánh về phía nàng nhưng lại không tránh né, cũng không xuất chiêu để chống trả, tùy ý để cho ngọn lửa kia nuốt lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng.

"Lạc Lạc..." Hai tiếng kinh hô truyền đến.

Lúc này, trong lòng Lãnh Nguyệt cũng không khỏi hoảng hốt.

Khi Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng sắp xông vào trong lửa địa ngục thì lại thấy người mặc y phục bảy sắc đi từ trong ngọn lửa đang rực cháy ra. Hai chân của nàng vẫn còn bị ngọn lửa vây quanh, cả người giống như đang bước đi bên trong hỏa diễm, mỗi bước đi đều giống như đang nhảy điệu múa tuyệt mỹ giữa ngọn lửa địa ngục.

Nhìn thấy Sở Lạc Lạc bình yên vô sự, Lãnh Nguyệt không khỏi yên lòng, nhưng mà, tỷ tỷ lúc này còn mạnh hơn cả trước kia, một chiêu vừa rồi kia hẳn đã dốc toàn lực để đánh ra.

Trong mắt Lãnh Nguyệt tràn đầy vẻ lo lắng, nàng quá mạnh, cho nên chỉ có phá hủy đôi cánh của nàng, nàng mới có thể dựa vào hẳn, không rời khỏi hẳn.

Nhìn bóng dáng của Sở Lạc Lạc ngày càng tiến đến gần hẳn, vẻ mặt của Lãnh Nguyệt biến đổi, dáng vẻ kia thực ra lại khiến Sở Lạc Lạc giật mình, dường như, nàng đã từng nhìn thấy biểu tình như vậy của hẳn ở đâu đó.

Nhìn thấy dáng vẻ hơi ngây ngốc của Sở Lạc Lạc, Lãnh Nguyệt mừng thầm, quả nhiên là sâu trong nội tâm tỷ tỷ vẫn còn nhớ hẳn. Biểu tình của hẳn lúc này đúng là trở thành tiểu Lãnh Nguyệt ngây thơ trước kia! Tỷ tỷ của hẳn chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt này thì bất luận hẳn có làm gì cũng đều tha thứ cho hẳn.

"Tỷ tỷ, đệ sai rồi! Tỷ có thể tha thứ cho đệ sao?" Vẻ mặt Lãnh Nguyệt vô cùng áy náy, cả người giống như không có sức lực, hai tay buông thõng .

Sở Lạc Lạc bị vẻ mặt của hẳn mê hoặc, giống như đã từng có người nhìn nàng như vậy, đã từng có người dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với nàng.

"Tha thứ cho đệ, tỷ tỷ, chỉ vì đệ sợ sẽ mất đi người..." Lãnh Nguyệt nói.

Khi đó, nhân lúc Sở Lạc Lạc ngây ngốc, thanh kiếm trong tay nhanh như chớp đâm vào ngực nàng!

Trong lòng Lãnh Nguyệt vui vẻ, đang muốn khởi động ma lực để hút lấy ma lực trên người nàng, hoàn toàn không nhìn biểu tình trên mặt Sở Lạc Lạc lúc này. Trong mắt của nàng hiện lên chút sầu não, cũng hiện lên một tia sát ý!

"Người cho là cùng một chiêu thức, có thể lừa gạt ta hai lần sao?" Sở Lạc Lạc nhẹ giọng nói, đôi tay của nàng đã cầm vào thân kiếm.

Trong mắt Lãnh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, rõ ràng kiếm của hắn đã đâm trúng nàng, sao nàng lại không sao hết?

Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương biết là Sở Lạc Lạc đã sử dụng không gian ma pháp, vì trong nháy mắt khi Lãnh Nguyệt giơ kiếm thì bọn họ đã cảm nhận được không gian xung quanh hơi vặn vẹo. Mặc dù vậy như bàn tay bọn họ vẫn toát mồ hôi lạnh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Nguyệt, Sở Lạc Lạc đã cướp lấy thanh Thí Thần kiếm trong tay hắn.

Nhìn thấy sát ý hiện lên trong đôi mắt nàng, Lãnh Nguyệt bàng hoàng, lúc này mới phát hiện bản thân mình không thể nhúc nhích.

Một giây tiếp theo, Thí Thần kiếm đã đâm vào trong ngực của hắn, hắn cảm thấy ma lực trên người đang không ngừng bị hút đi.

Sở Lạc Lạc chỉ thản nhiên nói: "Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông!"

Kiếm rút ra, Lãnh Nguyệt đã mất đi ma lực lập tức rơi từ không trung xuống, Sở Lạc Lạc xoay người, bàn tay lật một cái, thanh kiếm trong tay bị tung ra, một lần nữa đâm vào thân hình đang rơi xuống, sau đó ghim thân hình kia xuống mặt đất.

"Chủ tử..."

Thấy Lãnh Nguyệt bị kiếm đâm hai lần, Dạ Thương hét lớn một tiếng, đánh về phía Sở Lạc Lạc.

Còn chưa động được tới nàng thì đã bị hai loại ma pháp băng và hỏa đánh trúng, ngã xuống mặt đất, hắn không nhận được phun ra một ngụm

máu.

Lúc này hơi thở của Lãnh Nguyệt đã mỏng manh, hắc đau đớn rên rỉ. Dạ Thương ngã xuống bên cạnh hắc nghe được thanh âm, biết hắc còn sống, trong lòng vui vẻ nhưng lại không có sức ngồi dậy.

"Niệm tình người một lòng vì chủ, ta tạm tha cho người một lần." Sở Lạc Lạc đứng bên cạnh bọn họ, nói.

Sau đó nàng rút Thí Thần kiếm ra, Lãnh Nguyệt lại một lần nữa phát ra tiếng kêu đau đớn, thân thể mềm nhũn trên mặt đất.

"Hiện nay kinh mạch của người đã bị tổn hại, sau này không thể tụ tập ma lực được nữa." Sở Lạc Lạc nói: "Giống như những gì lúc trước người đã làm với ta."

Trong lòng Lãnh Nguyệt vô cùng rung động, hắc không ngờ một kiếm kia lại tạo cho nàng thương tổn lớn như vậy.

"Dường như người rất kinh ngạc?" Sở Lạc Lạc nói: "Không ngờ rằng một kiếm kia ngoài làm cho ta mất đi ma lực còn đâm trúng vết thương cũ của ta, làm cho ta không thể tụ tập ma lực được nữa, may mắn sau đó ta tìm được người chữa thương giúp ta."

"Ta... Thực sự không biết." Lãnh Nguyệt nói: "Tỷ tỷ, ta chỉ là sợ mất đi tỷ."

"Trong lòng tỷ, ta vĩnh viễn chỉ là một đệ đệ không bao giờ lớn, ta thấy tỷ càng ngày càng mạnh, bên người xuất hiện từng người từng người, kẻ nào cũng mạnh hơn ta, ta chỉ là rất sợ hãi..."

"Nhiều lời cũng vô ích, ta căn bản không nhớ những chuyện mà người nói."

Thật tàn khốc!

Tuy rằng hẳn biết Sở Lạc Lạc không phải loại người lương thiện gì nhưng mà nàng luôn dịu dàng với hẳn, một mặt tàn khốc của nàng chỉ khi đối diện với kẻ địch.

Thì ra hẳn đã trở thành kẻ địch của nàng rồi!

Máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng của Lãnh Nguyệt nhưng mà hẳn vẫn cố nói một câu: "Tỷ tỷ, ta thực sự yêu người..."

Mượn danh nghĩa tình yêu thì có thể làm người khác tổn thương sao?

Sở Lạc Lạc khinh thường cười lạnh nói: "Vậy sao? Nếu vậy, người bị người yêu thực đáng thương!"

Lãnh Nguyệt nghe vậy đau khổ hô to một tiếng, máu ở khóe miệng rơi xuống như nở ra một đóa hoa máu, trong tâm tình hối hận, hẳn ngất đi.

Ngân long xuất hiện, Tiểu vương tử Lãnh Nguyệt thất bại, khí thế của ma quân đã mất!

Dạ Thương bị trọng thương đỡ Lãnh Nguyệt, mang theo đám ma quân còn lại rút lui, lần tấn công nhân gian này của Ma giới đã hoàn toàn thất bại.

Đội quân của hai quốc gia vốn thương vong nghiêm trọng, không muốn để đám ma quân chạy thoát nhưng những người cứu bọn họ từ trong tay ma quân ra đường như lại không muốn nhúng tay vào nữa, bọn họ cũng không có sức mạnh để đối kháng với đám ma quân còn lại, chỉ có thể đè nén hận ý trong lòng, trơ mắt nhìn ma quân rời đi.

Trước khi rời đi, bỗng nhiên Dạ Thương nói với bọn họ: "Thực ra mục đích chúng ta đối phó với hai quân đội này chỉ là vì muốn phá hỏng kế

hoạch của Mộng Cơ."

Quả nhiên chuyện này có liên quan đến Mộng Cơ.

"Mộng Cơ còn có kế hoạch gì? Chẳng lẽ không phải chỉ vì danh vọng nữ thần thôi sao?" Vân Khuynh vẫn luôn đứng một bên xem kịch không nhin được hỏi.

Dạ Thương bỗng nở một nụ cười ý vị sâu xa: "Trước kia Ma giới luôn tiến hành các thí nghiệm hắc ma pháp trên nhân gian, người của Thánh giáo hội cũng không can thiệp, tùy ý để cho Ma giới làm lòng người rối loạn, cho đến khi lòng người hoảng sợ, trở thành tín đồ của Thánh giáo hội. Nhưng mà khi Mộng Cơ có được danh hiệu nữ thần, trở thành đại diện của Thánh giáo hội thì lại tuyên truyền tôn chỉ tiêu diệt hắc ám. Ta tin tưởng các vị ở đây đều là người thông minh, ta không cần thiết phải nói thẳng ra."

Thương thế của Dạ Thương rất nghiêm trọng, không thể khởi động ma pháp trận liên kết với ma giới, xem ra Lãnh Tiêu Nhiên và U Phương xuống tay cũng thật nặng.

Lúc này Sở Lạc Lạc mới nhớ tới chiếc vòng cổ lần đó đã mua được ở cửa hàng ma pháp, sau khi đối chiếu nó với cuộn giấy da dê thì nàng đã hiểu đó là ma pháp trận liên kết với ma giới.

Vì vậy nàng lấy vòng cổ tử trong không gian ra, ném xuống mặt đất, viên đá thủy tinh trên chiếc vòng lập tức vỡ nát, giống như sự quen biết, ràng buộc giữa nàng và Lãnh Nguyệt cũng sẽ hóa thành bột phấn tan vào trong gió như viên thủy tinh kia.

Lúc này, trước mặt xuất hiện một ma pháp trận, thông với ma giới.

Dạ Thương quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Sở Lạc Lạc có vài phần kinh ngạc, không biết vì sao, hẳn nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và chủ tử, trong lòng có mấy phần chua xót.

Sau đó hắn không nói một lời, ôm lấy chủ nhân của hắn, biến mất trong ma pháp trận, đám ma quân còn lại cũng lần lượt đi vào trong ma pháp trận. Hai đội quân thương vong thảm trọng cũng lục tục rút lui.

Bình nguyên Hồng Hoang lại khôi phục sự an bình vốn có của nó.

"Người thực sự không nhớ gì sao?" Vân Khuynh đứng ở một bên đột nhiên hỏi.

"Nhớ hay không nhớ, kết quả không phải đều giống nhau sao?"

Vân Khuynh dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, lại nói: "Ta cảm thấy, lần này người trở lại có chút gì đó không giống lúc trước."

"A, vậy sao?" Ngữ điệu của Sở Lạc Lạc vẫn bình tĩnh không một gợn sóng.

"Như vậy, tiểu mẫu thân của ta..." Vân Khuynh kề mũi sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Người đã nhìn rõ người bên cạnh người chưa?"

Lúc này vừa vặn có một cơn gió lớn thổi tới, làm rối loạn mái tóc của nàng, cũng thổi tai lời nói của hắn.

Sở Lạc Lạc quay đầu nhìn lại, cười khẽ: "Gió quá lớn, ta nghe không rõ..."

Gió lớn thổi quét trên sa mạc, sau khi gió tan, bụi trần tan hết...

Chỉ nghe thấy tiếng ngâm của Ngân long vắt ngang qua bầu trời, nó thét dài cùng với tiếng gió, gió lốc không ngừng xuất hiện, chấn động thiên địa.

"Tiểu Khung, trở về đi!" Sở Lạc Lạc cười trong suốt nhìn Cốt long đã lột xác, động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ một lúc nữa toàn bộ người của bình nguyên Hồng Hoang cũng bị kéo tới đây.

Ngân long kiêu ngạo bay lượn, hưng phấn vỗ đôi cánh, đã bao lâu rồi nó chưa được bay lượn trên bầu trời, tuy rằng thế giới của Ngọc Lưu Ly cũng rất rộng lớn nhưng mà ngoài nó ra, không ai thấy được dáng người của nó.

"Thôi, cho người tiêu dao một lúc."

Vân Khuynh cười nhìn nàng, nói: "Ta đã sớm nói, nơi nào có người xuất hiện là không thể dùng lễ thường để suy đoán."

Lang Tà nói: "Lạc Lạc, sớm biết người có thể triệu hồi thần long thì ta sẽ không để cho bọn nhỏ của ta lặn lội đường xa tới đây."

Sở Lạc Lạc mỉm cười nói: "Kiếp nạn của bình nguyên Hồng Hoang đã được hóa giải, ta cũng phải đi làm chuyện của mình."

Vân Khuynh hỏi: "Người có chuyện muốn làm?"

"Ta tin rằng người sẽ là bạn đường của ta." Sở Lạc Lạc gật đầu trả lời.

Vân Khuynh không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng biết mình muốn làm gì sao?

Hắn vừa nghĩ như vậy, Sở Lạc Lạc cũng gật đầu với hắn một lần nữa.

Bóng đêm bao phủ bình nguyên Hồng Hoang, trên đỉnh núi có một vầng trăng tròn, tòa thành trên núi có vẻ cô tịch hơn trước. Thủ vệ của tòa thành lẳng lặng đứng trên đỉnh núi, như một chiến sĩ đúc từ sắt thép, bảo vệ nơi đó, trong lòng bọn họ đang chờ đợi Đại lĩnh chủ của bọn họ trở về.

Chiến sự của Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc qua đi, Đại lĩnh chủ lại một lần nữa tạm biệt bọn họ. Đây là lần thứ hai người rời khỏi bình nguyên Hồng Hoang, không giống với lần trước không từ mà biệt, lần này người cho bình nguyên Hồng Hoang một lời hứa. Cho nên, trước khi Đại lĩnh chủ trở về, bọn họ nhất định phải bảo vệ nơi này thật tốt.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 12

Thế gian loạn lạc, mạng người chẳng đáng một xu.

Trong thời kì loạn thế này, mọi người đều phải lưu lạc, chỉ cần một tìm được một nơi có thể dừng chân là đã thấy vạn hạnh rồi.

Vân Đô Thành là nơi duy nhất không có khói lửa chiến tranh, Vân Đô Thành ngày xưa được mọi người ngưỡng vọng giờ đã trở thành thánh địa bởi vì nơi này có tổng bộ của Thánh giáo hội, cũng có nữ thần Mộng Cơ.

Nhưng mà nữ thần Mộng Cơ, người có được trăm vạn tín đồ, lúc này lại cực kì căm tức.

Vốn nàng tính khi hai quân đội của Phong Vũ Quốc và Minh Nguyệt Quốc tranh tài ở bình nguyên Hồng Hoang được một thời gian thì nàng sẽ lấy tư thái của nữ thần để bình ổn chiến tranh, mang theo tín đồ của nàng, phát dương thanh thế của Thánh giáo hội.

Như vậy nàng không chỉ là chúa cứu thế trong lòng dân chúng của Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc mà còn là đại ân nhân của bình nguyên Hồng Hoang.

Ai ngờ, người của Ma giới bỗng nhiên lại tới can thiệp vào kế hoạch của nàng.

Còn có vị Phượng Lạc quận chúa kia nữa, đầu tiên là không tổn một binh một tốt mà có thể đánh bại ma binh ở Thiên Kì Quốc, sau đó ở trận chiến của Minh Nguyệt Quốc và Phong Vũ Quốc lại triệu hồi thần long.

Lời đồn có liên quan đến nàng lúc này đã trải rộng khắp Thánh Vân đại lục, nhất là đối với dân chúng của Thiên Kỳ Quốc thì danh vọng của Phượng Lạc quận chúa còn vượt qua cả nữ thần Mộng Cơ.

Mộng Cơ nhớ tới nữ tử mặc y phục đen gặp được ở trên thuyền lúc trước, cũng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, sao có thể so sánh với nàng!

Trên thế giới này, chỉ có một nữ thần là nàng!

"Nữ thần Mộng Cơ, canh giờ đã đến rồi." Một nữ tử áo trắng tiến vào, quỳ lạy trước mặt nàng.

Mộng Cơ nghe vậy, khước miệng mới lộ ra chút ý cười, hôm nay là ngày nàng biểu diễn thần tích trước mặt dân chúng toàn Vân Đô Thành. Nàng tin tưởng, qua ngày hôm nay, nàng sẽ có uy vọng lớn hơn nữa.

Trung tâm quảng trường Vân Đô Thành, mấy ngày trước đã có một thánh đàn được dựng lên, xung quanh thánh đàn đứng đầy người mặc áo trắng đại biểu cho tín đồ của Thánh giáo hội, vòng bên ngoài những tín đồ này là dân chúng của các quốc gia nghe danh mà mới.

Trong đám người có mấy người mặc áo choàng màu xám đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Tại sao người không hỏi vì sao ta lại muốn tới nơi này?" Mấy ngày nay Vân Khuynh vẫn luôn muốn hỏi vấn đề này.

Sở Lạc Lạc cười nói: "Vì sao lại phải hỏi? Cho dù nàng là người cũ của người, ta cũng không phải là người mới của người nha!"

Vân Khuynh nghe vậy liền sửng sốt, câu hỏi của hãn thực sự có sơ hở.

"Ta không hỏi là bởi vì ta nhìn thấy trong lòng của người hiện giờ chỉ có bình nguyên Hồng Hoang." Sở Lạc Lạc nhàn nhạt nói.

Quả nhiên, lần này nàng trở về lại không giống trước kia, Vân Khuynh thầm nghĩ.

Đột nhiên, toàn bộ quảng trường đều yên tĩnh lại, một đội các cô gái áo trắng xuyên quang khe hở giữa đám người. Mọi người thấy y phục của các nàng, gương mặt của các nàng dường như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Khi các thiếu nữ này xuất hiện thì các tín đồ đã quỳ gối xuống, thậm chí có vài người dân cũng làm theo động tác của bọn họ.

Trên thực tế, ánh sáng này chính là do một loại thuốc nước ma pháp tạo thành nhưng mà trong lòng những người đang bất an này lại trở thành ánh sáng thần thánh khiến bọn họ an lòng.

Ngay vào lúc những thiếu nữ áo trắng này đi tới giữa quảng trường, quỳ lạy xuống thì có một dáng người thân mặc lụa trắng chậm rãi đáp xuống từ không trung.

Trên mặt có một miếng khăn lụa trắng che mặt nhìn qua vô cùng tao nhã.

"Mộng Cơ quả thực có vốn liếng để làm nữ thần..." Sở Lạc Lạc nói, giọng điệu của nàng bình thản không một gợn sóng, không có kính ngưỡng, cũng không có châm chọc.

Lời của nàng là nói với Vân Khuynh.

Vân Khuynh từng nghĩ rất nhiều lần, khi hãn gặp lại nàng thì sẽ có tâm tình như thế nào.

Nhưng mà, một khắc khi Mộng Cơ xuất hiện, hãn phát hiện nội tâm của mình thật bình tĩnh.

So với trước kia, Mộng Cơ càng có thêm hương vị thần thánh, thần bí, nhưng mà, hãn nhìn Sở Lạc Lạc ở bên cạnh, rõ ràng là một thân áo choàng

màu xám tro nhưng mà khí chất toát ra từ người nàng hoàn toàn có thể sánh với Mộng Cơ đang trên đài kia. Sự thần thánh của Mộng Cơ là vẻ ngoài cố gắng tạo thành, mà Sở Lạc Lạc lại phát ra từ trong nội tâm của nàng. Vân Khuynh bỗng nhiên cảm thấy, trước kia ánh mắt của hắn thực chẳng ra sao.

Hắn thoải mái cười nói: "Vậy sao? Ta thực không thấy được điều đó."

"Tuy rằng ta biết người muốn tới tìm Mộng Cơ nhưng mà ta lại không biết người rốt cuộc định làm gì." Sở Lạc Lạc nói.

"Thực ra, ta cũng chưa nghĩ ra, nhưng mà ta cảm thấy trên thế giới này, ngoài ta ra, không ai biết được một bí mật của Mộng Cơ."

Bí mật của Mộng Cơ? Sở Lạc Lạc nghe vậy cũng thấy tò mò.

Trung tâm quảng trường có mấy người bị hắc ma pháp ăn mòn, bọn họ có đôi mắt đỏ rực như máu, móng vuốt sắc bén, bị những tín đồ của Thánh giáo hội trói lại, dẫn vào trung tâm.

Mộng Cơ đứng dậy từ trên chiếc ghế dựa hoa mỹ tinh xảo, sau đó nàng bắt đầu hô lớn lời cầu nguyện ca ngợi Thần quang minh.

Bỗng nhiên một luồng ánh sáng trắng hiện lên, trên tay nàng xuất hiện một thanh pháp trượng. Sở Lạc Lạc nhìn lên, thanh pháp trượng kia giống hệt thanh Cửu Tiêu thần trượng mà Ngọc Lưu Ly biến ra. Kia hẳn là thanh pháp trượng mà Mộng Cơ đã mang đi khi rời khỏi tộc Thiên Vũ.

Dưới tác dụng của chú ngữ, quang nguyên tố theo thần trượng bao phủ lên thân thể những người trúng hắc ma pháp.

Sau khi ánh sáng tán đi, có thể thấy được màu đỏ trong mắt những người đó đã dần rút đi, những người kia cũng dần khôi phục thần trí.

"Thần tích!" Trong đám người có người lớn tiếng hô.

"Chúng ta muốn tùy tùng nữ thần Mộng Cơ!"

"Trừ bỏ hắc ma pháp! Tùy tùng nữ thần Mộng Cơ!"

Các tín đồ cao giọng hô vang tiếng hô ầm ĩ suốt một khắc (Một khắc = 15 phút) chẳng những không có yếu bớt, ngược lại càng nhiệt liệt hơn!

Cho đến khi Mộng Cơ vẫy tay ra hiệu cho bọn họ, trong nháy mắt, các tín đồ lập tức ngừng hô lên, một lần nữa quỳ lạy trên mặt đất. Lúc này bên ngoài cũng đã có rất nhiều dân chúng quỳ xuống, chỉ có một số ít người còn đứng, nhìn qua có vẻ vô cùng nổi bật.

Vốn Mộng Cơ đang đặc chí, không ngờ lại có người không phục tùng nàng.

Lúc này, một người mặc áo đen đứng trong đám người, ngón tay hắc chỉ thẳng vào Mộng Cơ, lớn tiếng nói: "Mộng Cơ, yêu nữ này! Dám giả mạo nữ thần!"

Lời nói của hắc khởi dậy một cơn sóng dữ dội trong lòng mọi người!

"Người là người nào! Dám cả gan vu khống nữ thần!"

"Ha ha ha... Các người đều bị yêu nữ kia che mắt." Người kia lớn tiếng cười nói, nghe thanh âm của hắc liền biết người này nhất định là người có tu vi, không biết vì sao đám người Sở Lạc Lạc lại thấy thanh âm này cực kì quen thuộc.

"Nàng là yêu nữ cướp đi ánh sáng sinh mệnh của người khác để duy trì dung mạo! Bởi vì, ta chính là bị nàng biến thành bộ dạng này!" Nói xong, hắc bỏ mũ của áo choàng xuống, để lộ ra mái tóc bạc và dung mạo già nua hoàn toàn không phù hợp với giọng nói của hắc.

"Ở đây có thể có người còn nhớ rõ Hứa Nham của dong binh đoàn Bạo Phong!"

Hứa Nham là một người cực kì có danh vọng trong dong binh đoàn Bạo Phong, phải nói, hẳn là một người giao du khắp thiên hạ.

Người tóc bạc kia lại một lần nữa hô lớn, thanh âm của hắn mang theo tiếng nước nở: "Các vị bằng hữu! Ta chính là Hứa Nham!"

Lời này vừa nói ra, ngay cả trong số tín đồ cũng có người đứng lên, nhìn dáng vẻ của người kia, đám người Sở Lạc Lạc nghe vậy cũng không khỏi sửng sốt. Lúc đó từ trong hang tối kia đi ra bọn họ để những người của Đế Vương Cốc cùng những người còn sống của dong binh đoàn Bạo Phong ở trên vách núi. Chẳng lẽ khi đó Mộng Cơ không rời đi mà ẩn nấp ở đâu đó, khi bọn họ rời đi đã ra tay với những người đang hôn mê bất tỉnh đó?

"May mắn trên người ta có bảo vật hấp thu hắc nguyên tố, tuy rằng may mắn tránh được một kiếp nhưng lại biến thành bộ dạng này, còn đồng đội của ta đều chết trong tay yêu nữ này, thân thể bọn họ chết đi trong nháy mắt, là Mộng Cơ đã hút đi sinh mệnh của bọn họ!"

"Hắn là người Ma giới phái đến, ý đồ bôi nhọ uy tín của nữ thần, các vị chớ bị mắc mưu!" Lúc này, bên cạnh Mộng Cơ có người hô lớn.

Trong lòng Mộng Cơ lúc này tuy có vô vàn hận ý, thầm nghĩ ra tay giết người này, nhưng mà trong đám tín đồ kia có người nghe thấy lời nói của Hứa Nham, dường như cũng bắt đầu nghi ngờ.

Nàng cười khẽ, thanh âm tựa như u lan trong thanh cốc.

"Đây thực sự là muốn gán tội cho người khác, thế nhân đều biết tôn chỉ của Thánh giáo hội là tiêu diệt tất cả hắc ma pháp. Thần quang minh ban

pháp lực cho ta là để giải thoát những người bị hắc ma pháp đem lại đau khổ..."

Mộng Cơ còn chưa nói xong, lúc này hai người đứng bên cạnh Hứa Nhan cũng cởi mũ áo choàng xuống.

Khi người kia lộ ra hình dáng thì trong lòng Mộng Cơ không khỏi run lên.

Mà cách đó không xa, Sở Lạc Lạc cũng nhận ra hai người kia, một người mái tóc màu lam, làn da trắng nõn, khuôn mặt anh tuấn, trên trán có một nốt chu sa, người còn lại là nam tử trẻ tuổi có làn da ngăm đen.

Là Lệ Vô Ngân và A Sơn, sao bọn họ lại ra ngoài rồi?

Sở Lạc Lạc nghĩ một hồi, thì ra là vậy, là người của bộ tộc Thiên Vũ phát hiện người duy nhất sống sót trên vách núi, Hứa Nham.

Cho nên, bọn họ nhân lúc Mộng Cơ biểu diễn thần tích trước mắt mọi người thì tố cáo bộ mặt thật của nàng ta.

Hay là bọn họ có được chứng cứ gì có thể chỉ ra và xác nhận Mộng Cơ là yêu nữ?

Năm ngoài dự đoán của Sở Lạc Lạc là Lệ Vô Ngân bỗng nhiên nói: "Ta là người của bộ tộc Vu Yêu, còn Mộng Cơ, là phản đồ của tộc chúng ta!"

Bộ tộc Vu Yêu đối với người của Thánh Vân đại lục mà nói thì chính là một loại tồn tại đáng sợ, là chủng tộc tà ác khiến cho mọi người sợ hãi, là chủng tộc khiến cho mọi người chán ghét ngang với người của Ma giới!

Mà Sở Lạc Lạc lại biết bộ tộc Vu Yêu chính là bộ tộc Thiên Vũ, mà bọn họ quả thực là hậu thế của thần tộc lưu lại nhân gian, nhưng mà người dân của Thánh Vân đại lục lại không biết.

Khiến cho nàng càng bất ngờ chính là Lệ Vô Ngân nói xong thì trên mặt hắn xuất hiện tia thống khổ, chẳng lẽ!

Quả nhiên, đôi bàn tay của hắn lập tức hóa thành một đôi cánh màu lam, hắn bỗng nhiên cười đến yếu dị, nói: "Đây là sức mạnh của bộ tộc Vu Yêu!"

Nói xong, hắn cao giọng niệm một chuỗi chú ngữ mà mọi người không thể hiểu được.

Bỗng nhiên, Mộng Cơ phát ra một tiếng hô to thê lương, nói với người bên cạnh: "Mau ngăn cản hắn..."

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 13

Bỗng nhiên Mộng Cơ thét một tiếng thê lương, hô to với người bên cạnh:
"Mau ngăn cản hăn..."

Phía sau nàng, vài cao thủ của Thánh giáo hội sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Mộng Cơ thì lập tức đánh về phía Lãnh Tiêu Nhiên. Mà sau khi Lãnh Tiêu Nhiên chứng tỏ hăn chính là người của bộ tộc Vu Yêu xong thì những người xung quanh hăn lập tức chạy đến nơi họ cho là an toàn giống như chạy nạn.

"Đến lúc chúng ta ra tay rồi!" Sở Lạc Lạc nói, thân hình nhanh như gió, nháy mắt đã bay lên trước mặt Lệ Vô Ngân và A Sơn.

Chú ngữ của Lệ Vô Ngân còn chưa niệm xong, vốn chỉ dựa vào một mình A Sơn ngăn cản công kích của bọn chúng thì thực sự có hơi khó khăn. Bóng người đột nhiên che trước người bọn họ, thay bọn họ ngăn cản công kích của Thánh giáo hội khiến cho hăn cảm thấy rất quen thuộc.

Lúc này, lại có hai bóng người khác phi đến chắn trước mặt bọn họ, một người sử dụng ma pháp hệ hỏa, một người sử dụng ma pháp hệ băng, mà thân hình nhỏ hăn kia có thể một mình chống trả ba Đại pháp sư, chiêu thức vô cùng thành thạo. Đôi mắt màu băng lam của Lệ Vô Ngân dần xuất hiện ý cười, là nàng!

Mộng Cơ ngã xuống mặt đất, đau đớn rên rỉ, mọi người chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ đau đớn như vậy của nữ thần Mộng Cơ, trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên. Mộng Cơ liều mạng thúc dục ma lực để chống

lại lời niệm chú của Lệ Vô Ngân nhưng mà nàng ta cảm thấy huyết mạch của bộ tộc Thiên Vũ trong người nàng ta đang sôi trào.

Khi Lệ Vô Ngân niệm chú ngữ xong, Mộng Cơ thống khổ hét lên một tiếng.

"A..."

Tiếng hét của nàng ta lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Chỉ thấy ống tay áo màu trắng hoa lệ của nàng đã rách toạc, trên đất có vô số mảnh vải vụn màu trắng, mà cánh tay tuyết trắng của nàng ta lúc này đã biến thành một đôi cánh, một đôi cánh màu xám vô cùng xấu xí!

"Nàng ta quả nhiên là người của bộ tộc Vu Yêu!"

"Yêu nữ! Thực sự là yêu nữ!"

"Chạy mau, nếu không sẽ bị nàng ta hút đi sinh mệnh."

Thấy một màn như vậy, dân chúng đều la lên, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Mà các tín đồ luôn một lòng phục tùng Mộng Cơ, giờ phút này cũng vô cùng kinh hãi.

Nàng hận, nàng thật hận! Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần giết chết Tuyết Cơ thì sẽ không còn ai biết nàng là người của bộ tộc Vu Yêu, nàng không ngờ trong tộc còn có loại chú ngữ như vậy, lại có thể buộc người trong tộc hiện cánh ra, mà đôi cánh màu xám xấu xí kia chính là thứ mà nàng hận nhất!

Sớm biết như vậy, nàng tuyệt đối sẽ liều mạng tiêu diệt toàn bộ bộ tộc Vu Yêu.

"Không được đi, không ai được đi! Mộng Cơ ta thực sự là nữ thần!"

Lúc này đôi cánh xám của Mộng Cơ đã biến mất, khôi phục lại là đôi cánh tay trắng nõn nhưng vừa rồi nàng vừa để lộ hình dạng thật, lúc này dáng vẻ của nàng lại cực kì chặt vật, làm sao còn phong thái nữ thần như lúc trước.

Tức giận và oán hận khiến cho đôi mắt nàng tràn đầy tơ máu, nàng ta điên cuồng hô: "Mộng Cơ ta là nữ thần, ta không phải người của bộ tộc Vu Yêu..."

Nhưng mà, nàng ta càng điên cuồng mọi người lại càng sợ hãi, ngay cả những tín đồ trung thành khi thấy bộ dạng dữ tợn như vậy của nàng thì ngọn lửa hy vọng trong lòng cũng bị dập tắt.

Bên phía Sở Lạc Lạc cũng đã dừng đánh nhau, ngay cả pháp sư của Thánh giáo hội cũng không biết Mộng Cơ lại là người của bộ tộc Vu Yêu, người có được quanh mình ma pháp cao minh như vậy sao có thể là người của bộ tộc tà ác kia? Trong lúc nhất thời bọn họ đều kinh ngạc.

Mất thấy lợi thế của mình đã mất, Mộng Cơ dần dần bình tĩnh lại.

Tấm lụa mỏng trên mặt nàng đã rơi xuống từ lúc nào để lộ ra dung nhan tuyệt thế nhưng lúc này đã không còn ai thưởng thức vẻ đẹp của nàng nữa.

Trên quảng trường, mọi người đã sớm chạy đi, chỉ còn lại vài người gan lớn ở lại vì hiếu kì, lại có vài người vì quá sợ hãi mà không dám di chuyển.

Mộng Cơ đứng dậy một lần nữa, pháp trượng xuất hiện trước mặt nàng, bỗng nhiên, nàng vung pháp trượng, ánh sáng màu trắng phát ra từ tinh thạch gắn trên pháp trượng.

Ánh sáng thần thánh khiến cho người ta cảm thấy ấm áp bao phủ một khu vực với phạm vi trăm mét.

"Không ổn..." Hứa Nham hô to ra tiếng, lúc trước đám người Hứa Nham đã trúng chiêu này của Mộng Cơ nên mới có kết cục như bây giờ cho nên hẳn nhớ rất rõ ánh sáng khủng bố kia.

Khi hẳn tỉnh lại trên đỉnh núi đen thì chỉ nhìn thấy bóng dáng thướt tha dần dần biến mất trước mắt. Khi Hứa Nham phát hiện người bên cạnh hẳn đều đã chết hết, chỉ còn lại một mình hẳn. Nhưng mà hai tay của hẳn đã trở nên già nua như một lão già trăm tuổi, hẳn phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, khiến cho Lệ Vô Ngân mới rời đi không lâu nghe thấy liền trở lại xem. Nhờ sự chữa trị của bộ tộc Vu Yêu nên hẳn mới giữ được tính mạng nhưng những đồng đội của hẳn, sinh lực tuổi trẻ của hẳn đã không thể nào trở lại được nữa.

Sau khi nghe thấy tiếng hô của Hứa Nham thì Sở Lạc Lạc biết rằng một chiêu này của Mộng Cơ đáng sợ như thế nào, vì vậy nàng vội vàng sử dụng không gian ma pháp để chuyển những người bên cạnh ra ngoài phạm vi bao phủ của ánh sáng trắng.

Vài pháp sư của Thánh giáo hội còn có một số người không rời đi kịp hiện giờ tóc đen đã biến thành đầu bạc, da thịt trơn nhẵn giờ đầy nếp nhăn. Khi ánh sáng trắng tan đi thì thân hình của bọn họ đã ngã xống, hô hấp đã ngừng lại, trái tim đã không còn đập, máu cũng không còn chảy nữa...

Chiêu thức như vậy nay cả Sở Lạc Lạc cũng thấy đáng sợ.

Nàng nhớ tới câu mà mình từng nói: Ma pháp chỉ là sự thể hiện của sức mạnh, không nên phân chia chính tà, pháp thuật chính nghĩa có thể giết người, phép thuật tà ác cũng có thể cứu người!

Thì ra quang minh ma pháp thực sự có thể cướp đi tính mạng con người, ma pháp như vậy, còn có thể gọi là quang minh sao?

Vì hấp thu được sinh mệnh và tu vi của mọi người nên Sở Lạc Lạc có thể cảm nhận được năng lượng trên người Mộng Cơ tăng vọt.

"Ngọc Lưu Ly..."

Sở Lạc Lạc vội vàng triệu hồi Ngọc Lưu Ly ra, thần thú Ngọc Lưu Ly nghe thấy lời triệu hồi của chủ nhân lập tức xuất hiện, hóa thành một luồng sáng bảy màu bay vào mi tâm của nàng.

Áo choàng màu xám trên người Sở Lạc Lạc lập tức bay xuống, những người đứng ở phía xa chỉ thấy một cô gái xinh đẹp, trên người mặc sa y bảy sắc cầu vồng, phía sau lưng nàng còn có một đôi cánh tỏa ra ánh sáng bảy màu.

"Là Phượng Lạc quân chúa! Là nữ thần mà dân chúng Thiên Kì Quốc đồn đại!"

"Nàng mới thức sự là nữ thần!"

Sở Lạc Lạc cũng không biết mình nổi danh như vậy từ lúc nào, nhưng mà, đây không phải trọng điểm.

Một khắc khi thần thú Ngọc Lưu Ly xuất hiện, không hiểu sao Mộng Cơ lại cảm thấy quen thuộc, cho nên trong lúc nhất thời nàng ta cũng không có hành động gì. Sau khi nàng thấy Ngọc Lưu Ly và Sở Lạc Lạc hợp thể, biến ra thành thần trượng kia thì không khỏi ngây người.

Tại sao thánh vật của bộ tộc Vu Yêu, Cửu Tiêu thần trượng lại có 2 thanh!

Chẳng lẽ...

Tay phải của Mộng Cơ nắm chặt thần trượng, dùng lực mạnh đến nỗi xương ngón tay cũng phát ra tiếng kêu.

Không thể nào, thần trượng của nàng nhất định là thật! Nàng mới thức sự là nữ thần!

"Ta mới thực sự là nữ thần!" Mộng Cơ giận dữ hét lên, vung thần trượng trong tay lên.

Sở Lạc Lạc thấy vậy, trong nháy mắt đã di chuyển đến bên cạnh Mộng Cơ, khi nàng ta bắt đầu sử dụng ma pháp đáng sợ kia thì Sở Lạc Lạc đã tụ tập ma lực chuyển lên Cửu Tiêu thần trượng, trong nháy mắt tinh thạch màu lam trên đỉnh pháp trượng tỏa ra hào quang mãnh liệt.

Mộng Cơ không ngờ thân pháp của Sở Lạc Lạc lại nhanh như vậy, pháp thuật của nàng còn chưa kịp thi triển, thấy pháp trượng trong tay Sở Lạc Lạc đánh về phía mình, Mộng Cơ không hề nghĩ ngợi, lập tức giơ pháp trượng trong tay lên để chống đỡ.

Hai thanh pháp trượng giống hệt nhau, khi chạm vào nhau thì tinh thạch trên đỉnh pháp trượng đều phát ra ánh sáng bảy màu, hào quang kia cực kì chói mắt, ngay cả Sở Lạc Lạc cũng phải nhắm mắt lại.

Khi hào quang biến mất, trong tay Mộng Cơ đã không còn gì, mà Sở Lạc Lạc đang nắm Cửu Tiêu thần trượng lại biết sức mạnh của hai thanh pháp trượng đã hợp làm một.

Trong nháy mắt khi pháp trượng biến mất, cả người Mộng Cơ đều ngây dại."

"Điều này... Không thể nào..."

Ngay vào lúc nàng ta không thể tin được thì Cửu Tiêu thần trượng phát ra một tia sét đánh về phía Mộng Cơ.

Nhưng mà Mộng Cơ lại té ngã xuống đất, trên người không có chút thương tổn nào.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sở Lạc Lạc thầm hỏi trong lòng.

"Nàng vốn là những thứ dơ bẩn trong cơ thể Tuyết Cơ hóa thành, không phải là thực thể."

Tia sét đã biến mất, Mộng Cơ lại cười to ra tiếng: "Ha ha ha... Quả nhiên ta thực sự là nữ thần, ta chính là nữ thần trường sinh bất lão."

LINH SẮT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 14

Lúc này, bên cạnh các nàng bỗng xuất hiện một nam tử, người đó có mái tóc dài, đen như mực, một đôi con ngươi màu vàng, trên trán còn được khảm một viên đá quý.

"Nhiều năm không gặp, Mộng Cơ..." Hắc nhẹ nhàng nói.

Mộng Cơ nhìn nam nhân trước mặt, mở miệng hỏi: "Người là ai?"

Vân Khuynh sửng sốt, trong lòng không biết là mùi vị gì, cũng chỉ mới qua 20 năm mà nàng đã quên hẳn.

Nhưng mà hai mươi năm nay, nam nhân bên cạnh nàng luôn luôn thay đổi, chưa bao giờ ngừng lại, cho dù có quên mình cũng không phải chuyện lạ.

Lúc này Vân Khuynh cũng không nói rõ được là mình có thương tâm, đau khổ hay không, nhưng mà mùi vị bị người mình vẫn nhớ thương quên đi thực sự không dễ chịu.

"Coi như chúng ta chưa bao giờ quen biết đi, nhưng mà Mộng Cơ, ta biết bí mật của ngươi." Vân Khuynh cúi người, nói với Mộng Cơ đang ngã trên mặt đất.

Bí mật của nàng? Mộng Cơ nghe vậy, đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó vô cùng kinh ngạc, muốn nhắm hai mắt lại.

Nhưng mà động tác của Vân Khuynh còn nhanh hơn, khi Mộng Cơ nhìn thấy thứ mà hắn vừa lấy ra thì lập tức thét lên thảm thiết.

"A....."

Đám người Sở Lạc Lạc thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì trong tay Vân Khuynh không phải là vũ khí hoặc pháp bảo lợi hại gì mà chỉ là một cái gương mà thôi. Cư nhiên lại có thể khiến cho Mộng Cơ e ngại đến vậy!

Chỉ có người ở lâu bên cạnh Mộng Cơ mới biết Mộng Cơ không bao giờ soi gương, cũng không nhìn ảnh ngược của mình ở trong nước.

Ngay cả chính Mộng Cơ cũng không rõ nguyên nhân, cho đến khi nàng thấy được hình ảnh phản chiếu ở trong gương nàng mới biết được vì sao nội tâm nàng lại e ngại.

Bởi vì hình ảnh trong gương căn bản không phải mỹ nhân tuyệt thế gì mà chỉ là một đám vật dơ bẩn cực kì ghê tởm.

"Mộng Cơ..." Tiếng thở dài truyền đến, lúc này từ trên người Sở Lạc Lạc bỗng tách ra một bóng dáng tuyệt mỹ.

Vân Khuynh nhìn gương mặt giống Mộng Cơ như đúc nhưng lại là nữ nhân tuyệt trần thực sự cũng không khỏi ngây người.

"Tuyệt Cơ, người không chết?"

Ngọc Lưu Ly lắc đầu, nói: "Trên đời này đã không còn Tuyệt Cơ nữa. Mộng Cơ và Tuyệt Cơ vốn là một thể. Tuyệt Cơ đã chết, Mộng Cơ, sao người còn đau khổ giãy dụa bên trong hồng trần..."

"Ta và Tuyệt Cơ vốn là một thể..." Mộng Cơ lẩm bẩm nói.

Khi nàng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu bên trong gương thì nàng liền biết được chân tướng. Khó trách nàng chỉ có trí nhớ từ khi 6 tuổi. Khi nàng mở mắt lần đầu tiên, thứ đầu tiên nàng thấy chính là Tuyết Cơ tuyệt mỹ. Tuyết Cơ nói các nàng là chị em song sinh, các nàng có dung mạo giống nhau nhưng đôi mắt của Tuyết Cơ lại không thể nhìn thấy vạn vật trên thế gian.

Tuyết Cơ nói, đừng lo, ta có thể dùng trái tim để cảm nhận thế giới này.

Mộng Cơ nói, tỷ tỷ, sau này muội muốn là ánh mắt của người!

"Thế gian đủ loại, người ta vì mộng mà sinh, vì mộng mà tử..."

Mộng Cơ, không, chỉ có vật dơ bẩn từ trên người Tuyết Cơ đẩy ra, sau đó trở thành căn nguyên dục vọng trong nội tâm con người. Khi giấc mộng tốt đẹp đến tận cùng thì sẽ trở thành ác mộng. Rốt cuộc Mộng Cơ cũng nhớ rõ mục đích mình đến thế giới này.

Nàng nói: "Tỷ tỷ, để cho muội trở thành ánh mắt của người..."

Nói xong, thân hình của Mộng Cơ biến thành một luồng sáng trắng bay vào bên trong đôi mắt của Ngọc Lưu Ly, khi Ngọc Lưu Ly mở mắt ra một lần nữa thì thần thái của đôi mắt nàng đã không còn như lúc trước nữa.

Mọi người còn đang si mê bóng dáng kia thì Ngọc Lưu Ly đã hóa thành hình thú rồi rúc vào bên cạnh Sở Lạc Lạc.

Sở Lạc Lạc biết Cửu Tiêu thần trượng đã hợp lại làm một nên đã trở thành thực thể, cho nên không cần phải hợp thể với Ngọc Lưu Ly mới có thể sử dụng nữa.

Còn đôi cánh bảy sắc cầu vồng trên lưng nàng là thứ vốn có của nàng.

"Nàng là một con kỳ lân." Vân Khuynh nhìn thấy Ngọc Lưu Ly đã hóa thành hình thú, nói: "Ta có thể chạm vào nó không?"

Hắn vừa dứt lời, Ngọc Lưu Ly đã cử động đôi chân tuyết trắng, chậm rãi đi về phía hắn. Đôi tay của Vân Khuynh chạm vào đầu nó, nhẹ nhàng giống như chạm vào nữ tử mà hắn âu yếm.

"Lạc Lạc... Không ngờ chúng ta lại có ngày gặp lại." Lệ Vô Ngân mỉm cười nói.

Sở Lạc Lạc nhìn người bạn tốt ngày xưa, chuyện cũ như tái hiện trước mắt: "Lần này ngươi trở về, sẽ không giao tiếp với bên ngoài nữa phải không?"

"Ừ..." Lệ Vô Ngân nói: "Trên đời này đã không còn Mộng Cơ, bộ tộc Thiên Vũ cũng không có uy hiếp nữa."

"Nhưng mà, trước đó ngươi để lộ thân phận của mình trước mặt mọi người, hơn nữa có chuyện của Mộng Cơ, chỉ sợ sau này trong mắt người của Thánh Vân đại lục thì tộc Thiên Vũ lại càng thêm tà ác."

"Ha ha ha..." Lệ Vô Ngân cười to, đây là lần đầu tiên Sở Lạc Lạc thấy hắn cười sang sảng như vậy.

Lệ Vô Ngân nói: "Có lòng sợ hãi, sau này bọn họ càng không dám xâm phạm vùng đất của chúng ta nữa. Về phần bản chất của bộ tộc Thiên Vũ, chỉ cần những bằng hữu thực sự có thể hiểu được là đủ rồi."

Những bằng hữu thực sự sao....

Lúc này trên quảng trường đã trống không, dường như không còn có ai nữa, mọi người đã sớm chạy đi khi Mộng Cơ sử dụng pháp thuật hút sinh mệnh rồi. Cho dù Mộng Cơ đã bị tiêu diệt thì bọn họ cũng chỉ dám đứng từ rất xa nhìn mấy bóng dáng đang đứng lặng giữa quảng trường.

Ngày hôm nay khiến cho bọn họ có cảm giác rung động trước nay chưa từng có, khắc cốt ghi tâm!

"Hứa Nham..."

Lúc này bọn họ mới chú ý tới ông lão tóc bạc đã từng là một đội trưởng của dòng binh đoàn Bạo Phong, lúc này thất lực hãn vẫn thẳng tắp, đứng ở đó. Hãn nhìn về phương hướng mà Mộng Cơ biến mất, trong mắt vẫn còn lóe ra ánh lệ.

Cho đến khi bọn họ đi tới trước mặt Hứa Nham mới phát hiện hãn đã ngừng thở từ lúc nào.

"Hãn có thể sống đến giờ đã là một kỳ tích rồi." Lệ Vô Ngân nói.

Khi bọn hãn trở lại vách núi thì Hứa Nham cũng đã hấp hối, bọn họ đưa hãn về trong tộc, để các trưởng lão trị liệu cho hãn, mấy ngày liền người của tộc Thiên Vũ đều thán phục vì sinh mệnh ngoan cố của Hứa Nham.

"Chúng ta cũng không ngờ hãn lại có thể chống đỡ được tới giờ. Có thể nó sinh mệnh của hãn là được mượn từ tay tử thần về."

"Lúc này, tâm nguyện của hãn đã xong..."

Đời người ngắn ngủi, trong mắt thần ma, sinh mệnh của loài người cũng chỉ là một thời gian chớp mắt là qua. Nhưng mà chính là sinh mệnh ngắn ngủi như vậy lại đủ để cho họ sợ hãi cảm thán. Cảm thán loài người có thể ở bên trong đau khổ và khúc chiết, không ngừng chiến đấu hăng hái, dùng nước mắt, huyết lệ của bọn họ để đấu tranh với thần ma!

Bọn họ tin tưởng, chỉ cần linh hồn bất diệt, tinh thần không mất thì vĩnh viễn sẽ không gục ngã.

"Xem diễn xong rồi sao?" Sở Lạc Lạc xoay người, đón một luồng gió lạnh, nói về phía không khí: "Xem xong rồi cũng nên xuất hiện đi."

Sau đó nàng lại xoay người, nói với một khoảng không khác: "Nói thế nào thì Mộng Cơ cũng là thủ hạ của ngươi, thấy nàng chết đi, ngươi cũng thờ ơ sao?"

Người ở đây còn chưa kịp thấy không hiểu vì lời nói của nàng thì bỗng nhiên, từ một khoảng không xuất hiện một bóng dáng. Hắn có một mái tóc màu tím thẫm, trên gương mặt anh tuấn được khảm một đôi mắt màu tím u ám. Hắn mặc một bộ đồ đen đơn giản, trong tay cầm một thanh pháp trượng màu đen. Không hiểu vì sao lại khiến cho người ta cảm thấy hắn là người thuộc về hắc ám, hoặc là hắn chính là hiện thân, là căn nguyên của hắc ám.

Thanh âm của hắn tà mị mà êm tai, mang theo cảm giác như từ đỉnh núi, biển xa truyền tới: "Đối với hắn mà nói, Mộng Cơ và Thánh giáo hội cũng chỉ là quân cờ mà thôi."

Sở Lạc Lạc nghe vậy, không nhịn được nói: "Đối với ngươi mà nói, người của Ma giới cũng chỉ là quân cờ, các ngươi chỉ là cá mè một lứa."

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 15

Sở Lạc Lạc nghe vậy, không nhin được nói: "Đối với người mà nói, người của Ma giới cũng chỉ là quân cờ, các người chỉ là cá mè một lứa."

"Không ngờ người lại trở nên thông minh như vậy." Người có đôi mắt tím nói.

Khi hần gặp lại Sở Lạc Lạc một lần nữa, hần cảm nhận được sự biến hóa của nàng, khó trách khi cởi bỏ phong ấn trong thử luyện thần điện thì hần lại cảm thấy để nàng còn sống là chuyện không tốt, mãi cho đến khi sức mạnh của nàng thức tỉnh hần mới biết thì ra nàng và bọn họ cùng đến từ một nơi.

Lúc này, trong không khí lại một lần nữa xuất hiện một bóng dáng.

Đó là một nam nhân hoàn toàn thuộc về màu trắng.

Từ mái tóc trên đầu hần đến chân, còn có cả thanh pháp trượng trong tay cũng đều là màu trắng, trên mặt hần thậm chí còn đeo một cái mặt nạ màu trắng khiến cho người ta không thể thấy được ánh mắt của hần như thế nào.

Hần mở miệng hỏi, giọng nói lại cực kỳ giống với người có đôi mắt màu tím: "Người có quan hệ gì với tộc trưởng tộc Thần Vũ?"

Lệ Vô Ngân và A Sơn khi nghe thấy mấy chữ tộc Thần Vũ cũng không khỏi ngẩn người, bởi vì, đó chính là tổ tiên của Thiên Vũ tộc của bọn họ, cũng chính là những vị thần được người dân Thánh Vân đại lục kính ngưỡng, hiện đang sống bên trên Cửu Trọng Thiên.

"Ta chính là ta, ta chỉ là Sở Lạc Lạc!" Sở Lạc Lạc lạnh nhạt nói.

Trong một khắc khi hai người kia xuất hiện thì Lãnh Tiêu Nhiên và U Phượng đều nhận ra bọn họ.

Người đeo mặt nạ màu trắng chính là người đã thi triển chiêu quang minh ma pháp Mộc Khán Xuân Phong ở ngoại ô Vân Đô Thành ngày đó. Mà cái người mắt tím kia xem ra chính là người quen trong nhóm bọn họ! Bọn họ chính là từ đoạn đối thoại của Sở Lạc Lạc và tên kia nên biết được.

Người đeo mặt nạ màu trắng kia đúng là người đứng phía sau, thao túng Thánh giáo hội!

Còn người mắt tím cũng chính là tảng đá sau khi cởi bỏ phong ấn đã thao túng Ma giới!

Mục đích bọn họ làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Mà tộc Thần Vũ trong miệng bọn họ lại có quan hệ gì với Sở Lạc Lạc?

"Vì tâm tư cá nhân, khiến cho toàn bộ Thánh Vân đại lục máu chảy thành sông, người không xứng nhắc tới tộc Thần Vũ!" Sở Lạc Lạc nhìn người đeo mặt nạ, trong đôi mắt màu hổ phách hiện ra một tia tàn khốc, nàng nói.

"Lạc Lạc, người nói quá đúng." Người mắt tím cười nói nhưng trong mắt của hắn lại không có một chút ý cười.

Sở Lạc Lạc không quay đầu lại nhưng mà mọi người đều biết lời của nàng là nói với người mắt tím: "Người cũng không tốt đẹp gì, vì để có được sức mạnh đối chiến với hắn, người mượn thế lực của ma giới, khiến cho sinh linh đồ thán."

"Ha ha ha... Trên mảnh đất này, kẻ mạnh làm vua, cho dù người là hậu nhân của tộc trưởng tộc Thần Vũ thì thế nào?" Người đeo mặt nạ nói: "Ở

nơi này, quang nguyên tố của ta có thể cắn nuốt tất cả các nguyên tố!"

Nói xong, người đeo mặt nạ vùng pháp trượng, bên trên xuất hiện luồng sáng chói mắt.

Không tốt!

Sở Lạc Lạc mặc niệm chú ngữ trong lòng, từ thân thể của nàng có một luồng năng lượng vô hình lan tràn ra bốn phía....

Ngay trước khi quang nguyên tố có thể cắn nuốt sinh mệnh phát ra thì Sở Lạc Lạc đã hoàn thành kết giới, lúc này bọn họ đang ở trong khu vực mà chỉ có tộc nhân của thần tộc mới có thể tồn tại, đó là nơi mà ngay cả Ngọc Lưu Ly cũng không thể đặt chân tới!

Trên quảng trường rộng lớn của Vân Đô Thành, trong nháy mắt đó, đám người Lãnh Tiêu Nhiên đã không thể nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa, ba người kia biến mất giữa không trung như vậy.

Trong kết giới, ba người bắt đầu chiến đấu kịch liệt, người đeo mặt nạ mở ra một đôi cánh màu trắng còn người mắt tím lại mở ra một đôi cánh màu đen!

Ba thanh thần trượng va chạm vào nhau sinh ra luồng sóng năng lượng cực lớn, đủ để phá hủy toàn bộ Vân Đô Thành.

Trong khi chiến đấu, Sở Lạc Lạc phát hiện bất luận nàng sử dụng nguyên tố nào cũng không thể gây thương tổn cho người đeo mặt nạ kia, quang nguyên tố mà hắn phát ra giống như một hố đen hút hết toàn bộ nguyên tố của nàng. Nàng biết đây là do chênh lệch của hai người quá lớn.

Trong một khoảnh khắc, bọn họ đã đánh qua mấy trăm chiêu.

Người đeo mặt nạ nói với Sở Lạc Lạc: "Ở trong Huyền Vũ Thành trên Cửu Trọng Thiên thì có thể sức mạnh của người sẽ hơn ta. Nhưng mà ở Thánh Vân đại lục, ha ha, một kẻ vừa mới cởi bỏ phong ấn, một người là tân thần mới thức tỉnh, sao có thể là đối thủ của ta!"

Lời nói kia ngạo như vậy, Sở Lạc Lạc và người mắt tím liếc nhìn nhau, trong lòng đã có quyết định.

Tuy rằng sức mạnh chênh lệch quá lớn nhưng hai người thay phiên nhau tấn công, cái gọi là hai đấm khó địch nổi bốn tay, một lát sau, người đeo mặt nạ kinh ngạc phát hiện hai người gần như chưa từng trao đổi gì với nhau lại có thể ăn ý đến vậy.

Đó là bởi vì người đeo mặt nạ không biết trong mấy trăm năm bị phong ấn, người mắt tím nắm nguyên tố hắc ám trong tay đã sáng tạo ra một loại pháp thuật có liên quan đến tinh thần lực, mà Sở Lạc Lạc có thể nói là đồ đệ thân truyền của hắn.

Khi cùng nhau tấn công một đối thủ, hai người không ngừng trao đổi bằng tinh thần lực, nhưng mà dù vậy họ cũng chỉ có thể đánh ngang tay với người đeo mặt nạ.

Như vậy chỉ có thể mạo hiểm thử một lần!

"Tảng đá....."

Sở Lạc Lạc giống như hiểu được ý tưởng của hắn, không khỏi thấp giọng hô lên.

Lúc này, người mắt tím phi thân lên, trong lúc nhất thời, quang và ám lần lượt thay đổi, hắn đối đầu trực diện với chiêu thức của người đeo mặt nạ. Pháp tượng màu trắng nặng nề nện trên người hắn mà quang nguyên tố của thể căn nuốt mọi nguyên tố lập tức bao phủ toàn bộ thân hình của hắn.

Dưới mặt nạ, người kia lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng mà, trong nháy mắt đó một luồng ánh sáng bảy sắc cầu vồng đánh về phía hắn.

Người đeo mặt nạ định ra chiêu lại phát hiện trong nháy mắt đó mình lại không thể cử động. Là lúc này, người đang chịu sự cắn nuốt của quang nguyên tố khé nhếch miệng lộ ra một nụ cười tà mị.

Bởi vì khi hắn chịu sự cắn nuốt cũng đồng thời sử dụng chiêu Định thân với người đeo mặt nạ.

Một ngón tay nhanh chóng điểm lên mi tâm của người đeo mặt nạ!

Sở Lạc Lạc dùng hết tất cả sức mạnh của mình, Công kích tinh thần mạnh mẽ nhất!

"A...." Trong lúc nhất thời, người đeo mặt nạ phát ra tiếng kêu thảm thiết, pháp trượng màu trắng rời khỏi tay.

Cái mặt nạ màu trắng trên mặt đã vỡ thành hai nửa.

Khi mặt nạ rơi xuống đất, tên nam nhân đeo mặt nạ kia để lộ ra bộ dạng thật vật của mình, khiến Sở Lạc Lạc kinh ngạc là hắn có một khuôn mặt giống hệt người mắt tím!

Châm chọc nhất là, trong nháy mắt đó, Sở Lạc Lạc hiểu được vì sao nam nhân kia lại đeo mặt nạ, bởi vì hắn có một đôi mắt đen như mực!

Thực ra bọn họ chính là anh em song sinh, một người cai quản quang nguyên tố, một người cai quản ám nguyên tố. Trong Thần điện thử luyện kia, bức tượng khắc thần cai quản quang nguyên tố và ám nguyên tố đã bị phá hủy, nàng biết là có người không muốn để lộ hình dạng thật của bọn họ, hoặc đúng hơn là không muốn ai biết bọn họ là anh em song sinh.

Mặc dù Sở Lạc Lạc không biết giữa bọn họ đã có chuyện gì nhưng là từ hành động của người đeo mặt nạ và tảng đá kia thì cũng có thể đại khái đoán được một ít.

Người mắt tím lau đi vết máu trên khóe miệng, đang muốn mở miệng nói gì đó thì nghe được Sở Lạc Lạc đứng một bên châm chọc nói: "Nếu như chán ghét cặp mắt kia như vậy, sao không móc nó ra."

Nghe vậy, đôi mắt màu đen như mực kia hung hăng nhìn Sở Lạc Lạc.

Không biết bởi vì nàng khiến hắn bị thương nặng hay là vì lời vừa rồi của nàng nói trúng tâm sự của hắn mà bỗng nhiên trên người của hắn tản ra khói đen dày đặc, đôi mắt màu đen hiện lên một tia đỏ sẫm!

Hai người thấy khác thường lập tức nhanh chóng lùi về phía sau.

Vì muốn đánh bại bọn họ, người kia cư nhiên lại lựa chọn rơi vào ma đạo!

Hắn ta sau khi nhập ma, sức mạnh tăng lên trong nháy mắt, chỉ thấy hai tay của hắn khê giơ lên, hai làn gió đen từ tay của hắn đột ngột nổi lên, mãnh như rồng, liệt như hổ, gào thét về phía Sở Lạc Lạc và người mắt tím.

LINH SÁT

Hướng Dương

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 16

Hai luồng gió đen từ bàn tay hắc xuất hiện, mãnh như rồng, liệt như hổ, gào thét về phía Sở Lạc Lạc và người mắt tím.

Sở Lạc Lạc chặn ở trước mặt người mắt tím, pháp trượng cầm trong tay vung lên, lập tức biến ra lá chắn cực mạnh, mỗi tầng được tạo thành từ một loại nguyên tố.

Nhưng mà gió xoáy màu đen lại nhanh chóng đột phá được tấm chắn. Sở Lạc Lạc không ngờ sau khi ma hóa lại có thể có sức mạnh lớn như vậy, đôi mắt màu hổ phách mở to, trong nháy mắt khi gió xoáy đến thì không gian bỗng nhiên vắng vẻ, hai người đã được dịch chuyển đến nơi khác.

Nhưng tiếng cười to điên cuồng như ma âm xuất hiện.

Gió xoáy kia giống như có mắt, lập tức quay đầu lại lao về phía nàng.

Mi tâm của Sở Lạc Lạc lóe ra một luồng sáng vô hình, nàng không kịp dùng ma lực để phòng ngự cho nên công kích tinh thần đã tự động phát ra.

Công kích tinh thần tự phát so với lốc xoáy có chuẩn bị mà đến, đánh nhau, kết quả không cần nghĩ cũng rõ.

Sở Lạc Lạc rên một tiếng, thân hình nhỏ nhắn liền như điều đứt dây ngã về phía sau.

Trong nháy mắt, kết giới do nàng tạo ra lập tức tan rã.

Những người ở trên quảng trường ước chừng đã đợi suốt bảy ngày bảy đêm.

Đến khi bọn họ cảm nhận được luồng năng lượng rất lớn dao động thì chỉ thấy thiên hạ trong tâm bọn họ đã rơi vào lòng người mắt tím.

"Lạc Lạc...."

Nhìn nam nhân áo trắng kia lại muốn ra tay một lần nữa, Lãnh Tiêu Nhiên, U Phượng và Lệ Vô Ngân vô cùng kinh hãi, còn chưa kịp ra tay thì Ngọc Lưu Ly đã như tia chớp bay thẳng vào mi tâm của Sở Lạc Lạc.

Đôi mắt màu hổ phách mở ra, nàng đã rời khỏi lòng người kia, trong nháy mắt, không gian trước mặt nàng xuất hiện vết rách, chỉ thấy cánh tay nàng vươn vào bên trong vết rách đó.

Bóng trắng đang điên cuồng lao về phía nàng bỗng nhiên cứng ngắt giữa không trung, hẫng rỗng to ra tiếng, chỉ thấy một hư ảnh trong suốt đang dần dần thoát khỏi thân thể của hắn.

Bỗng nhiên trong miệng hắn phun ra một ngụm máu đen, hư ảnh kia lại trở về thân thể hắn.

Người mắt tím thấy vậy cũng nhanh chóng đưa tay vào bên trong vết rách không gian mà Sở Lạc Lạc chế tạo, chăm chú dùng toàn bộ tinh thần lực để lôi kéo, bắt giữ linh hồn.

Đến khi vết rách không gian biến mất, trong tay hắn và Sở Lạc Lạc, mỗi người nắm một nửa hư ảnh.

Hư ảnh đã bị chia thành hai nửa không ngừng giãy dụa trong tay bọn họ, bóng trắng trên không trung đã sớm rơi xuống....

"Giao hắn cho ta xử lý đi!" Người mắt tím nói.

"Lạc Lạc, người không sao chứ?"

Lúc này, ba người nam nhân đều chạy về phía nàng, Sở Lạc Lạc mỉm cười gật đầu, tùy ý ném nửa hư ảnh cho người mắt tím.

Khi hai nửa hư ảnh hợp lại, người mắt tím lấy viên thủy tinh đen giờ đã trở nên trong suốt ra.

"Cho người ném thử cảm giác cô tịch trong ngàn năm bị phong ấn!"

Nhưng mà hắn không ngờ linh hồn tà ác kia vẫn còn có thể công kích, nó nháy mắt hóa thành một luồng sáng đen, tay phải của người mắt tím lập tức máu tươi chảy đầm đìa, nhưng mà luồng sáng đen kia lại đang đánh thẳng về phía sau lưng Sở Lạc Lạc.

"Cẩn thận..."

Người mắt tím chỉ kịp hô lên một câu, Sở Lạc Lạc còn chưa kịp quay đầu thì một luồng sáng bạc đã nhanh hơn, chặn ở phía sau thân thể của nàng.

"Tiêu Nhiên..."

Sở Lạc Lạc quay đầu, nhìn Lãnh Tiêu Nhiên đã hồ hóa, dưới sức mạnh của luồng sáng màu đen, vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Trong nháy mắt đó, trong đầu của nàng chỉ còn lại nam tử tóc bạc đó.

Hắn nói: "Lạc Lạc, giao sau lưng của người cho ta đi...."

Hư ảnh dùng hết sức mạnh cuối cùng của mình nhanh chóng bị người mắt tím phong ấn vào trong viên thủy tinh.

Lúc này, hắn nhìn Sở Lạc Lạc đang đứng tại chỗ, không hề có chút phản ứng, bỗng nhiên, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống từ mắt nàng, xệt

qua khuôn mặt tuyệt mỹ....

Rất nhiều năm sau, Thánh Vân đại lục.

Thánh giáo hội đã sớm tan rã, đương nhiên cũng có không ít tổ chức mới xuất hiện, người đời dần chấp nhận hắc ma pháp, ngay cả trong Thánh Vân học viện cũng có một khoa đào tạo loại ma pháp này.

Trong đó, Mặc Vô đã trở thành Pháp Thánh, ông sống rất lâu, rất lâu, suốt đời ông đều tuyên truyền một ý niệm: Ma pháp không phân chia thiện ác!

Trận chiến trên quảng trường Vân Đô Thành tuy rằng được ghi lại trên sách sử nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhiều người cũng quên đi.

Nhưng mà ngoại trừ thần của các nguyên tố, người ta còn tín ngưỡng một nữ thần mới, Phượng Lạc nhân nghĩa.

Trong truyền thuyết, nữ thần này từng là một người bình thường trên Thánh Vân đại lục.

Trong truyền thuyết, nữ thần này từng dốc hết sức đánh bại ma quân, bình ổn chiến loạn tam quốc.

Trong truyền thuyết, nữ thần này nắm giữ nguyên tố ma pháp, cũng được mọi người coi là thần của tất cả các nguyên tố....

[Bên dưới đã nằm ngoài kết thúc bi kịch, đây là kết thúc của Lãnh Tiêu Nhiên, người không thích thì đừng xem.]

Nhìn thấy giọt lệ kia, trong lúc nhất thời Lệ Vô Ngân và U Phượng cũng không biết làm sao.

Người mắt tím thờ dài, nói: "Hắn chính là người mà lúc đó người đã nhìn thấy sao?"

Hắn vươn tay lau đi giọt nước mắt còn vương trên mi nàng.

Sau đó, hắn giơ cánh tay trái đang nắm chặt lên, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc, người xem, ta đã bắt được hắn..."

Sở Lạc Lạc nhìn nắm tay của hắn, đôi mắt hồ phách vốn đại ra hơi hơi chớp động.

Trên Cửa Trong Thiên.

Trong ma pháp trận có một người đang nằm đó.

Dung mạo của hắn vẫn như lúc mới trở về tộc Thần Vũ, chỉ có mái tóc là không còn là màu trắng như lúc trước.

Nữ tử mặc y phục bảy sắc cầu vòng lẳng lẳng canh giữ bên người của hắn, khi nàng nhìn thấy lô mi người kia khẽ lay động, trong lòng vô cùng kích động.

Hắn bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt kia, đúng là một đôi mắt màu bạc sáng lấp lánh!

"Tiêu Nhiên...."

Khi Sở Lạc Lạc nhìn thấy đôi mắt quen thuộc kia thì đã nhào vào người của hắn, ôm chặt lấy hắn....

-----Toàn văn hoàn-----

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1: Làm Vong Linh Gặp Gỡ Hung Linh

Chương 2: Tử Vong Và Trọng Sinh

Quyển 2

Chương 1: Bí Mật Của Sở Hiên

Chương 2: Tu Luyện Đấu Khí

Chương 3: Thân Thể Bí Ẩn

Chương 4: Cải Tạo Ma Lực

Chương 5: Tiệt Sát

Chương 6: Thanh Diệp Chết

Chương 7: Bí Mật Của Tường Phượng

Chương 8: Người Thân Cũng Là Kẻ Thù

Chương 9: Nhiệm Vụ Kỳ Lạ

Chương 10: Bệnh Công Tử

Chương 11: Thử Sát

Chương 12: Ác Ma Chú

Chương 13: Thiêu Hồn

Chương 14: Thủ Hộ Thần?

Chương 15: Vân Quy Chi Loạn

Chương 16: Đêm Khủng Khiếp

Chương 17: Tiểu Chính Thái* Ăn Tim

Chương 18: Kinh Biến

Chương 19: Chui Đầu Vào Lưới

Chương 20: Ban Đêm Thăm Phủ Thành Chủ

Chương 21: Mời Người Tới Xem Diễn

Chương 22: Hắc Ám Siêu Việt

Chương 23: Chim Sẻ Còn Ở Phía Sau!

[Chương 24: Trận Đấu Giữa Bầu Trời Đêm](#)

[Chương 25: Toàn Hệ Ma Pháp Sư](#)

[Chương 26: Chấn Hám](#)

[Chương 27: Là Người Sao? Cổ Vân Lạc](#)

[Chương 28: Hướng Tới Vân Đô](#)

[Quyển 3](#)

[Chương 1: Cửa Hàng Ma Pháp](#)

[Chương 2: Tranh Chấp](#)

[Chương 3: Khảo Thí Nhập Học](#)

[Chương 4: Tất Cả Đều Là Quái Nhân](#)

[Chương 5: Phí An Ủi](#)

[Chương 6: Cử Tiêu Mặc Vô](#)

[Chương 7: Sự Kiện Ma Thú Ở Thủy Hàn Thành](#)

[Chương 8: Nhiệm Vụ Thăng Cấp!](#)

[Chương 9: Ma Ảnh Ở Thôn Bị Bỏ Hoang](#)

[Chương 10: Liệt Hỏa Phần Thiên](#)

[Chương 11: Xuất Phát](#)

[Chương 12: Lâm Trận Mới Mài Gươm](#)

[Chương 13: Người Dân Thủy Hàn Thành Nhiệt Tình](#)

[Chương 14: Ma Thú Tấn Công Thành](#)

[Chương 15: Nhện Nước Biến Dị](#)

[Chương 16: Đại Chiến Với Ma Hạc](#)

[Chương 17: Hồng Vân Ngã Xuống](#)

[Chương 18: Yến Tiệc Mừng Công.](#)

[Chương 19: Thần Miếu.](#)

[Chương 20: Bộ Mặt Thật Của Thần.](#)

[Chương 21: Ác Mộng](#)

[Chương 22: Nguy Cơ](#)

[Chương 23: Chân Tướng Rõ Ràng.](#)

[Chương 24: Lời Mời Của Đại Hoàng Tử](#)

[Chương 25: Ai Là Ma Vật?](#)

[Chương 26: Sinh Nhật Và Dạy Học](#)

[Chương 27: Giao Dịch](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29: Điều Diễn](#)
[Chương 30: Thử Nghiệm](#)
[Chương 31: Ma Pháp Thay Đổi](#)
[Chương 32: Tàng Thư Các](#)
[Chương 33: Nói Chuyện Trong Đêm Đen](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 36: Xem Chiến](#)
[Chương 37: Chữa Trị](#)
[Chương 38: Không Biết Thất Bại](#)
[Chương 39: Quá Sai](#)
[Chương 40: Rừng Rậm Bạch Cốt](#)
[Chương 41: Kế Trong Kế](#)
[Chương 42: Tàn Phách Liệt Hùng.](#)
[Chương 43: Ngửa Bài.](#)
[Chương 44: Gặp Nguy Hiểm](#)
[Chương 45: Băng Châu Lệ](#)
[Chương 46: Ba Cái Tát.](#)
[Chương 47: U Phượng](#)
[Chương 48: Chuyện Cũ](#)
[Chương 49: Nghe Đồn Về Thần Kiếm](#)
[Chương 50: Ai Dám Tiếp Kiếm](#)
[Chương 51: Trận Chiến Cướp Đoạt](#)
[Chương 52: Người Tịch Mịch Sao?](#)
[Chương 53: Dưới Trăng Sáng](#)
[Chương 54: Bi Thương Dưới Ánh Trăng](#)
[Chương 55: Cửu Vĩ Linh Hồ](#)
[Chương 56: Đoạt](#)
[Chương 57: Vô Sắc Chi Hoả](#)
[Chương 58: Mất Đi Ma Lực](#)

[Chương 59: Biết Chân Tướng](#)
[Chương 60: Nam Nhân Mang Mặt Nạ](#)
[Chương 62: Vu Tàn Quái Nhân](#)
[Chương 63: Bộ Lạc Kinh Hồn](#)
[Chương 64: Đại Chiến Người Và Sói](#)
[Chương 65: Đứng Đầu Vạn Sói- Lang Tà](#)
[Chương 66: Theo Ta Ba Năm](#)
[Chương 67: Một Giấc Mộng Ba Năm](#)
[Chương 68: Báo Thù Ma Quân](#)
[Chương 69: Quân Đoàn Vong Linh](#)
[Chương 70: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 71: Thân Phận Bại Lộ](#)
[Chương 72: Bị Nhốt](#)
[Chương 73: Biến Cố Của Đông Phương Gia.](#)
[Chương 74: Bộ Tộc Vu Yêu.](#)
[Chương 75: Tường Phụng Thật Giả.](#)
[Chương 76: Báo Thù.](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78: Tin Tức Của Mộng Cơ.](#)

[Quyển 4](#)

[Chương 1: Cốc Chủ Của Đế Vương Cốc.](#)
[Chương 2: Dời Hút Máu.](#)
[Chương 3: Thuyền U Linh.](#)
[Chương 4: Ma Quỷ Dưới Nước](#)
[Chương 5: Phối Hợp Ăn Ý! Tuyệt Sát!](#)
[Chương 6: Thác Nước Dưới Lòng Đất.](#)
[Chương 7: Sống Sót Ra Ngoài.](#)
[Chương 8: Gặp Lại Vô Ngân, Mộng Cơ Thật Giả.](#)
[Chương 9: Thần Thú Chờ Đợi Hàng Trăm Năm.](#)
[Chương 10: Sự Bảo Vệ Của Hắc](#)
[Chương 11: Mai Phục Ngoài Cửa Động.](#)
[Chương 12: Yêu Như Ảo Ảnh.](#)

Chương 13: Cánh Cổng Bên Kia.

Chương 14: Gặp Cốt Long

Chương 15: Cốt Long Vô Lại.

Chương 16: Gặp Nạn

Chương 17: Đánh Bại Tất Phươg, Mở Ra Cánh Cổng Thứ Hai.

Chương 18: U Phươg Bị Thương, Cầm Si Si Tình

Chương 19: Giải Trừ Phong Ấn

Chương 20: Hồ Hóa

Chương 21: Thân Thế Của Hãn, Sự Thức Tỉnh Của Nàng.

Quyển 5

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16